Johannes Greber

YHTEYDESSÄ JUMALAN HENKIMAAILMAN KANSSA

SEN LAIT JA TARKOITUS

KATOLISEN PAPIN KOKEMUKSIA

Tekijän luvalla suomentanut

HELMI KROHN

Hamaan kuolemaan asti taistele totuuden puolesta,

niin Herra sotii sinun puolestasi

Siir. 4: 28.

G*alilealaiset*

Ps. voit myös kuunnella pdf tiedoston, tallenna koneelle ja valikosta kohta lue ääneen.

Suomennostyö on tuottanut erinäisiä vaikeuksia, mikä useinkin on johtunut siitä, että suomalainen raamatun käännös ei aina pidä tarkalleen yhtä saksalaisen raamatun tekstin kanssa, ja sen vuoksi tekijän selitykset ja johtopäätökset eivät aina suomeksi käännettyinä ole yhtä selviä ja vakuuttavia kuin saksaksi. Siitä syystä on ollut pakko joissakin kohdissa käyttää vanhempaa suomalaista raamatun käännöstä, joka vastaa paremmin saksalaista tekstiä kuin uusin käännös.

ISBN 978-952-93-8769-4

Suomentaja

Sisällys:

KOLMAS OSA.

NELJÄS OSA

www.galilealaiset.com jossa kirjan alustus.

JOHDANTO.

”Nämä herjaavat sitä, mitä eivät tunne”.

Juud. 1: 10.

Onko elämää kuoleman jälkeen? Onko toista elämää? Onko henkimaailmaa, johon myös ihmisen sielu, erottuaan ruumiistaan joutuu? Ja minkälaiseksi me kuvittelemme elämää toisessa maailmassa? Mikä kohtalo tulee siellä meidän osaksemme?

Vai – päättyykö kaikki hautausmaan muurin taakse? Haudataanko sinne ruumiin mukana myöskin henki? Eikö ihmisestä kaikkine toiveineen ja epäilyksineen, vaivoineen ja huolineen, iloineen ja kärsimyksineen, hyvine ja pahoine tekoineen jää mitään muuta jäljelle kuin pääkallo tai kourallinen tuhkaa?

Yhä uudelleen nuo kysymykset askaroittavat ajatuksiamme. Vakavan sairauden hiljaisina hetkinä ne painostavat väsynyttä ihmissydäntä. Seisoessamme kuolinvuoteen ääressä, kulkiessamme arkun jäljessä nuo ajatukset raastavat sieluamme. Jokaisen hautakummun ääressä ne kohoavat mieleemme ja jokaiseen hautakiveen ne ovat piirretyt.

Kuka ratkaisee meille tämän suuren arvoituksen? Kenen puoleen voimme epäilyksinemme kääntyä, jotta totuus meille selviäisi? Käännymmekö kirkon ja sen palvelijoiden puoleen? He opettavat kylläkin, että toinen elämä on olemassa ja että ihmissielu elää edelleen. Mutta heikko kohta heidän opissaan on se, että he kieltävät eläimen sielulta mahdollisuuden elää edelleen. Sillä jos eläin ei elä edelleen, niin mistä syystä ihminen eläisi? Onhan ihmisellä ja eläimellä sama kohtalo. Kumpaisetkin ovat samalla tavalla siitetyt ja ne syntyvät samalla tavalla.

Kummallekin on suotu iloa ja tuskaa, kummatkin voivat erottaa hyvän ja pahan ja kummatkin kuolevat samalla tavalla. Senhän raamattukin todistaa seuraavin sanoin: >> Sillä ihmislasten käy niinkuin eläinten; sama on kumpienkin kohtalo. Niinkuin toiset kuolevat, niin toisetkin kuolevat; yhtäläinen henki on kaikilla. Ihmisillä ei ole mitään etua eläinten edellä, sillä kaikki on turhuutta. Kaikki menee samaan paikkaan. Kaikki on tomusta tullut, ja kaikki palajaa tomuun. Kuka tietää ihmisen hengestä, kohoaako se ylös, ja eläimen hengestä, vajoaako se alas maahan? >> (Saar 3: 19-21.)

Sen lisäksi eri kirkot ovat uskonnon tärkeimpien kysymysten suhteen ristiriidassa keskenään. Niinpä emme voi heiltä saada luotettavaa vastausta. Erehtyvät ihmiset eivät voi näissä kysymyksissä meitä varmasti johtaa.

On vain yksi tie totuuteen: jos on olemassa toinen elämä ja henkimaailma, niin me voimme saada siitä todistuksen vain siten, että henkiolennot itse tulevat luoksemme ja opettavat meitä. Sillä vain niin kauan kuin me emme ole päässeet henkimaailman yhteyteen, niin kauan me elämme tietämättömyyden pimeydessä ja kalvavassa epäilyksessä.

Mutta nykyään ihmiset nauravat, kun joku vain puhuukin siitä mahdollisuudesta, että henkiolennot voisivat olla näkyvän maailman yhteydessä. He nauravat ja pilkkaavat, niinkuin he aina ovat pilkanneet kaikkea sellaista, mikä eroaa heidän aikansa käsityskannasta.

Kun Galilei opetti, että maa pyörii ja aurinko pysyy paikallaan, pitivät hänen aikalaisensa häntä mielipuolena. Kirkko julisti hänet kerettiläiseksi ja erotti hänet yhteydestään. Hänet heitettiin vankilaan ja hän saattoi vapautua kärsimyksistään ja vainosta vain siten, että hän peruutti oppinsa.

Kun Pariisin tiedeakatemiassa koetettiin ensimmäistä puhelinta, väitti eräs tämän korkeakoulun etevimmistä professoreista, että häntä oli petetty ja että joku puhui vatsasta.

Kaikkien uuden totuuden julistajien on käynyt samoin. Heidän aikalaisensa pilkkasivat ja herjasivat heitä, heittivät lokaa heidän silmilleen, polttivat tai ristiinnaulitsivat heidät.

Niinpä nykyäänkin pilkataan niitä, jotka koettavat todistaa ihmiskunnalle, että on olemassa henkimaailma, joka ei ole ihmisiltä salattu, vaan jonka yhteyteen me voimme päästä, jos etsimme sitä oikealla tavalla ja täytämme ne edellytykset, jotka ovat välttämättömiä tämän yhteyden aikaansaamiseksi. Sillä ei ainoastaan näkyvässä maailmassa vallitse määrättyjä lakeja, vaan myös henkimaailmassa.

Sitä oppia, joka sanoo, että on olemassa yhteys henkimaailman ja ihmisten välillä, on nimitetty >> spiritismiksi >>. *) Tämä sana on nykyään suuren yleisön parissa huonossa huudossa, joskaan useimmat eivät tiedä, mitä se tarkoittaa. >> Spiritismiä >> pidetään haaveellisten ihmisten naurettavana houreena. Ihmiset puhuvat pilkaten ”spiritistisistä narreista”. – >> Nämä herjaavat sitä, mitä eivät tunne. >> (Juud. 1: 10.)

*) Anglo-saksilaisissa maissa käytetään nimitystä spiritualismi

Spiritualismi eli Hengellisyys (Kustantajan huomautus)

Kirkot ensi sijassa taistelevat spiritismiä vastaan. Sitä täytyy kuitenkin suuresti ihmetellä, sillä juuri kirkot opettavat, että he ovat saaneet uskonnolliset totuutensa henkimaailman kautta. Juutalaisuus ja kristinoppi, jotka perustuvat Vanhaan ja Uuteen Testamenttiin, seisovat kokonaan spiritismin pohjalla. Raamattu on huomattavin spiritistinen kirja, sillä sen pääsisällön muodostavat henkimaailman sanomat näkyvälle maailmalle. Siinä me voimme seurata askel askeleelta henkimaailman vaikutusta ihmisiin.

Kirkot eivät voi siis kieltää henkimaailman vaikutusta ihmisiin, elleivät he tahdo kieltää syvintä totuuttaan. He yrittävät puolustaa taisteluaan spiritismiä vastaan sanomalla, että raamatussa kielletään ihmisiä pyrkimästä henkimaailman yhteyteen. He väittävät siinä sanottavan: >> Älkää kysykö kuolleilta. >>

Mitä raamattu tarkoittaa >> kuolleilta kysymisellä >>? Kun raamatussa puhutaan >> kuolleista >>, niin ei tarkoiteta maallisen kuoleman kautta ruumiistaan eronneita henkiolentoja, vaan hengellisesti kuolleita. >> Kuolema >> raamatun mukaan tarkoittaa sielun eroamista Jumalasta. >> Kuolleet >> ovat Jumalasta eronneita sieluja, jotka eivät usko Häneen. He ovat pimeyden henkiä. >> Kuolleiden valtakunta >> on Luciferin valtakunta, Jumalan vihollisten valtakunta, valheen ja pahuuden valtakunta.

Raamatun mukaan on olemassa >> kuolleiden >> ja >> elävien >> valtakunta. Ihmiset voivat joutua kummankin valtakunnan yhteyteen. He voivat saada tietoja >> hengellisesti kuolleilta >> – se on keskustelua pahojen henkien kanssa eli niinkuin raamattu sanoo: Kysyä vainaja- ja tietäjähengiltä. Tai he kääntyvät >> elävien >> henkiolentojen puoleen – se on keskustelua hyvän henkimaailman kanssa eli niinkuin raamattu sanoo: >> Kysyvät Jumalalta.

Keskusteleminen >> kuolleitten >>, Jumalasta luopuneitten henkiolentojen kanssa on raskas loukkaus Jumalaa vastaan, se on epäjumalanpalvelusta. Sillä olivathan epäjumalien palvelijat pahojen henkien yhteydessä. Henkienmanaajat entisaikoina olivat yleensä sellaisia, jotka ehdoin tahdoin pyrkivät pimeyden henkien demoonien yhteyteen. Siksi Vanhassa Testamentissa sanotaan, että Jumala hävittää henkienmanaajat kansan keskuudesta.

Raamattu kieltää siis ihmisiltä määrätynlaisen yhteyden henkien kanssa, nimittäin yhteyden pahojen henkien kanssa. Sen sijaan tulee ihmiskunnan pyrkiä Jumalan ja hyvien henkien yhteyteen. >> Ja kun he sanovat teille: Kysykää vainaja- ja tietäjähengiltä, niin sanokaa: Eikö kansa kysyisi Jumalaltansa? Kuolleiltako elävien puolesta? >> (Jes. 8: 19.) >> Kysykää tulevaisia minulta! >> (Jes. 45: 11.)

Kaikkien aikojen uskovaiset ovat hartaasti seuranneet tätä kehoitusta ja kysyneet neuvoa Jumalalta. Israelilaisten parissa oli aivan tavallista kysyä neuvoa Jumalalta. >> Jokaisen, jolla oli kysyttävää Herralta, oli mentävä ilmestysmajalle, leirin ulkopuolelle. >> (2 Moos. 33: 7.) Jumala vastasi mitä moninaisimmalla tavalla. Hänen sanansaattajansa olivat alituisessa yhteydessä uskovaisten kanssa. Me kohtaamme heitä kaikkialla sekä Vanhan että Uuden Testamentin kertomuksissa.

Jos me siis uskovaisina tai ainakin rehellisinä totuudenetsijöinä koetamme päästä hyvän henkimaailman yhteyteen, niin emme tee mitään väärää, vaan täytämme Jumalan käskyn. Se on tärkeä käsky. Sillä yhteys hyvän henkimaailman kanssa on ainoa tie, joka johtaa totuuteen. Toista tietä ei ole olemassa.

Siksi ei raamatussa koskaan neuvota totuutta etsiviä ihmisiä pyytämään opastusta kanssaihmisiltä, vaan aina Jumalalta ja Hänen henkiolennoiltaan. Samoin Uudessakin Testamentissa. Kristuksella, erotessaan tästä maailmasta, oli opetuslapsilleen vielä paljon sanottavaa, sellaista mitä he eivät ymmärtäneet. Hän lupasi myöhemmin antaa heille tarkempia neuvoja, ei kuitenkaan ihmisten kautta, vaan henkiolentojen, ja lähettää Jumalan luota heille totuuden henkiä, joiden teot he saisivat maallisilla aisteillaan havaita. >> Te saatte nähdä Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas. >> (Joh. 1: 51.)

Ensimmäiset kristityt näkivät kokouksissaan Jumalan sanansaattajien nousevan ylös ja laskeutuvan alas. Apostoli Paavali kehoittaa sen vuoksi kristityitä: >> Samoin tekin, kuin tavoittelette hengellisiä lahjoja, niin pyrkikää seurakunnan rakennukseksi saamaan niitä runsaasti. >> (1 Kor. 14: 12.)

Ihmiskunnan uskonnollisen elämän perusoppi on se, ettei kenenkään, joka haluaa saada totuudenmukaisen vastauksen tämän ja tulevan elämän suuriin kysymyksiin,

tule turvautua ihmisiin ja heidän selityksiinsä, vaan pyrkiä suoranaiseen yhteyteen Jumalan henkimaailman kanssa, joka on totuuden lähde. Siten Jumala opettaa Vanhassa, ja Kristus Uudessa Testamentissa. Samaa opettivat apostolit, ja tämän opetuksen mukaisesti toimi Jumalan kansa vanhan liiton aikana sekä kristityt ensimmäisinä vuosisatoina.

Myöhempinä aikoina on tämä perustotuus kadonnut. Erehtyvät ihmiset tulkitsivat totuutta Jumalan ja Hänen henkimaailmansa asemasta. Jumalan sana muuttui, käyttääksemme apostoli Paavalin sanontatapaa, >> myyskentelyksi >>. Ihmiset opettivat uskontoa samoinkuin kaikkia maallisia tieteitä. Ja siten on laita yhä tänäkin päivänä.

Kansan hengellisillä johtajilla oli rajaton valta kaikissa uskonnollisissa asioissa ja he saavuttivat siten yhä suuremman maallisenkin herruuden. Yhä lukuisemmiksi tulivat ne ihmisten määräämät säännöt, joita sälytettiin uskovaisten hartioille. Entinen Jumalan lasten vapaus muuttui uskonnolliseksi orjuudeksi. Ken asettui vastarintaan ja tahtoi elää oman vakaumuksensa mukaan, sai maksaa sen hengellään. Miljoonien veri on vuotanut uskonnon nimessä.

Uuden Testamentin alkuperäiset kirjat katosivat. Jäljennökset eivät tärkeimmissä kohdissa pidä yhtä alkuperäisen tekstin kanssa. Ryhdyttiin väärennyksiin, jotta voitaisiin löytää todistuksia ihmisten mielipiteille ja säätämille säännöille, jotka aikojen kuluessa olivat päässeet valtaan. Siten toistui se, mistä Jumala jo vanhan liiton aikana katkerasti valittaa profeettain suun kautta: >> Kuinka saatatte sanoa: ”Me olemme viisaita, ja meillä on Herran laki?” Totisesti! Katso, valheen työtä on tehnyt kirjanoppineiden valhekynä. Viisaat saavat häpeän, kauhistuvat ja joutuvat kiinni. Katso, he ovat hyljänneet Herran sanan – mitä heillä on viisautta? >> (Jer. 8: 8-9.)

Nykyinen tieteellinen tutkimuskin on todennut, että väärennyksiä on tarttunut ruttotaudin tavoin kaikkiin vanhan ajan kirjoihin. Raamattua, kirkkoisiä, juutalaisten ja pakanallisten kirjailijoiden kirjoja väärennettiin niiden uskonnollisten mielipiteiden tueksi, jotka väärentäjien aikana olivat vallassa.

Kaikki tämä tapahtui yksinkertaisen kansan tietämättä. Kansa otti epäröimättä vastaan niin sanotut uskonnolliset >> totuudet >> ja selitykset, joita hengelliset johtajat tarjosivat heille, ja jätti ne perinnöksi lapsilleen ja lastenlapsilleen. Aivan samoin on laita nykyäänkin. Uskonto on perintö, jonka jokainen perii vanhemmiltaan ja opettajiltaan, muodostamatta itse omaa mielipidettään sen sisäisestä totuudesta. Siihen eivät useimmat kykenisikään. Niinpä se, joka nykyään

on kristitty, voisi yhtä suurella vakaumuksella tunnustaa juutalaisten tai muhamettilaisten uskoa, jos hänen vanhempansa olisivat olleet juutalaisia tai muhamettilaisia. Toisin oli niinä aikoina, jolloin ihmiset olivat hyvän henkimaailman yhteydessä. Silloin he saattoivat kysyä: >> Mikä on totuus? >> — ja saada vastauksen. Siksi Paavalikin kehoittaa ensimmäisiä kristityitä kysymään Jumalalta, jos he jossakin asiassa ovat toista mieltä kuin hän itse. >> Jos teillä jossakin kohden on toinen mieli, niin Jumala on siinäkin teille ilmoittava, kuinka asia on. >> (Fil. 3: 15.)

Myöhempinä vuosisatoina ei tämän suurimman kristillisen apostolin neuvoa tässä suhteessa voitu antaa, jotta ihmiset olisivat päässeet totuuden perille. Jos joku ei uskonut sitä, mitä hänen >> kirkkonsa >> opetti tai jos hän olisi yrittänyt samoinkuin israelilaiset ja ensimmäiset kristityt, ottaa selkoa totuudesta >> kysymällä neuvoa Jumalalta >>, niin olisi hänet julistettu pannaan ja hänen päivänsä olisivat päättyneet polttoroviolla. Nykyään polttoroviot ovat sammuneet, koska >> kirkolla >> ei ole enää ulkonaista valtaa sytyttää niitä. Mutta kirkonpanna on vielä olemassa, ja ensimmäisen vuosisadan suurimmat kirkkoisät julistettaisiin pannaan, jos he nykyään eläisivät ja opetuksissaan seuraisivat sitä totuutta, jota he aikoinaan opettivat kristilliselle kansalle.

Nykyään ei enää yritetä päästä Jumalan henkimaailman yhteyteen ja siten tie totuuteen on suljettu. Ihmisten laatimista säännöistä ja määräyksistä on uskonnon rakennus rakennettu ja ihmiskuntaa kehoitetaan asettumaan siihen. Sadat uskontokunnat tahtovat välittää totuutta. Toinen polttaa sen, mitä toinen palvelee, ja toinen julistaa totuudeksi sen, minkä toinen väittää kerettiläisyydeksi.

Tästä erheellisestä tilanteesta voi ihmiskunta vapautua vain siten, että Jumala lähettää jälleen henkiolentoja totuutta ilmoittamaan, niinkuin Hän teki entisinä vuosisatoina.

Meidän ei pidä kysyä neuvoa >> kuolleilta >>, pimeyden valtakunnan hengiltä, eikä myöskään ihmisiltä – vaan Jumalalta. Jumala on sama nyt kuin ennenkin. Hän ei katso ihmisen arvoon. Nykyajan ihmiset ovat Hänelle yhtä rakkaita kuin entisaikojenkin ihmiset. Ja samoin kuin Hän ennen ilmaisi itsensä ihmisille sanansaattajiensa kautta, samoin nytkin.

>> Kirkot >> tulevat tosin vastustamaan tätä totuutta kaikin keinoin. Niiden on pakko se tehdä; sillä ne taistelevat omasta olemassaolostaan. Ne pitävät itseään totuuden erehtymättöminä välittäjinä. Kullakin on kruunattu tai kruunaamaton paavinsa. Jumalan sanansaattajan välittämä oppi on heistä vaarallinen ja kirkon

olemassaoloa uhkaava. Sillä voisihan olla mahdollista, että Jumalan henkiolentojen julistamat totuudet eivät pitäisi yhtä kirkkojen oppien kanssa. Mutta totuus on vain yksi. Joko yksi monista eri uskontokunnista tuntee totuuden – ja kaikki muut ovat väärässä, tai ei kukaan sitä tunne. Loppujen lopuksi soveltuvat kaikkiin uskontoihin ilman erotusta Göthen Faustin sanat: >> Valaistus kirjokuvien niukka, lumetta paljon, totta hiukka. >>

Minä toimin 25 vuotta katolisena pappina. Minä uskoin, että uskontoni oli oikea. Sehän oli minun vanhempieni, opettajieni ja sielunpaimenteni usko. Vaikka todistukset uskoni erehtymättömyydestä eivät olleetkaan mielestäni vakuuttavia, niin ei minulla sittenkään ollut syytä olla uskomatta kaikkea sitä, mitä muut uskonveljeni pitivät totuutena. Sitä paitsi olisi pieninkin vapaaehtoinen epäilys kirkkoni erehtymättömyyttä vastaan ollut kuolemansynti.

Minulla ei ollut aavistustakaan, että ihminen voisi päästä henkimaailman yhteyteen. >> Spiritismistä >> olin lukenut vain sanomalehdissä. Se oli mielestäni valhetta ja itsepetosta.

Sitten koitti päivä, jolloin tahtomattani astuin ensimmäisen askeleen, sillä tiellä, joka saattoi minut henkimaailman yhteyteen. Sain kokea sellaista, mikä mullisti kokonaan hengellisen elämäni.

Tämän ensimmäisen askeleen jälkeen en voinut enkä saanut pysähtyä. Minun täytyi kulkea eteenpäin, saada selvyyttä. Varovasti tutkien minä astuin eteenpäin, seuraten apostoli Paavalin sanoja: >> Koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on. >> (1 Tes. 5: 21.)

Tahdoin vain hyvää. Tahdoin tietää totuuden. Olin valmis ottamaan sen vastaan, vaikkapa suurinkin uhrauksin. Minä tiesin, ettei Jumala jätä rehellistä ja epäitsekästä etsijää apua vaille; ettei Hän Kristuksen sanojen mukaan anna nöyrästi anovalle kiveä leivän asemasta.

Selvästi näin myös silmieni edessä tämän askeleeni seuraukset, asemani pappina, toimeentuloni, maallisen tulevaisuuteni näin tuhoutuvan, jos astuisin edemmäksi. Osakseni saisin pilkkaa, sortoa ja kärsimystä mitä suurimmassa määrässä.

Mutta totuus oli minulle suuremman arvoinen.

Minä löysin totuuden tällä tiellä, jota olin ruvennut kulkemaan. Se vapautti minut sisäisesti ja muutti mieleni iloiseksi. Ne ulkonaiset vaikeudet, joita sain kokea ja jotka yhä edelleenkin seuraavat minua, eivät voi häiritä saavuttamaani sisäistä rauhaa. Tämä kirja on aiottu jokaiselle totuutta etsivälle ihmiselle. Se pyytää olla tienviittana

kaikille, jotka pyrkivät hyvän henkimaailman yhteyteen voidakseen siten lyhyintä tietä saavuttaa totuuden ja Jumalan.

Kirjat, joiden tarkoituksena on olla >> oppaina >> maallisilla matkoilla, ovat sellaisten henkilöiden sepittämiä, jotka itse ovat kulkeneet niitä teitä, joista >> oppaassa >> kerrotaan. Sellaiset kirjat eivät ole tarkoitetut niille, jotka pysyttelevät kotona, vaan niille, jotka tahtovat oppia tuntemaan heille outoa maata.

Sellainen >> opas >> pyrkii minunkin kirjani olemaan. Se tahtoo neuvoa tien sille sillalle, jolla me voimme kohdata toisen maailman sanansaattajat. Se, joka tämän kirjan opastamana astuu tuolle henkimaailman sillalle, saa oppia tuntemaan kaiken sen, mitä tässä kirjassa kerrotaan.

En kehoita ketään koettelematta hyväksymään kirjani oppia. Siinä tapauksessa hänen vakaumuksensa elämän suurista kysymyksistä nojautuisi erehtyvän ihmisen sanoihin. Sitä hänen ei pidä tehdä. Sillä voisihan olla, että erehtyisin tai pettäisin itseäni vakuuttaessani, etten ole tämän kirjan totuuksia ammentanut itsestäni enkä omista aivoistani, vaan että olen ne vastaanottanut toiselta puolen, ollessani yhteydessä Jumalan hyvän henkimaailman kanssa.

Minä heikko, erehtyvä ja syntinen ihminen en voi vaatia, että minuun uskottaisiin enemmän kuin muihin kanssaihmisiini. Siksi en pyydä, että minuun sokeasti uskottaisiin. Yhtä vain pyydän. Että toiset tutkisivat sitä totuutta, jonka minä olen löytänyt, kulkemalla samaa tietä kuin minäkin. Tämän tien olen niin tarkasti selittänyt, että jokainen voi sen löytää. Oppinut ja oppimaton, rikas ja köyhä, kaikki voivat kulkea samaa tietä. Siihen ei vaadita heiltä mitään ennakkotietoja eikä koulutusta. Se ei maksa heille mitään. Ainoa, mikä on välttämätöntä, on se, että he tahtovat pyrkiä totuuteen. Heidän pitää olla valmiit ottamaan vastaan totuus, kun se vakuuttavalla tavalla selviää heille, ja järjestää elämänsä sen mukaan. Ken ei sitä halua, ei tätä kirjaa tarvitse. Hänellä ei yleensä ole mitään tietä, joka johdattaa totuuteen. Sillä Jumala ilmaisee totuutensa vain niille, joilla on hyvä tahto.

Niillä, joilta puuttuu tahto pyrkiä totuuteen ja jotka eivät tutkien halua kulkea sitä tietä, jonka minä heille viittaan, ei ole myöskään oikeutta arvostella kirjaani. Sillä jos kemisti sanoo voivansa kemiallisten yhdistelmien avulla saada syntymään kultaa ja tarkalleen selittää, millä tavalla hän on saanut sen aikaan, niin vain se voi arvostella kemistin työtä, joka itse tarkalleen seuraa hänen menetelmäänsä.

Minun vakaumukseni on se, että tämä kirja sisältää totuuden. >> Sillä minä tunnen hänet, johon minä uskon. >> (2 Tim. 1: 12)

Minun ei tarvitse pelätä, että ne, jotka seuraavat minun viitoittamaani tietä, löytävät jotakin sellaista, mikä on ristiriidassa sen kanssa, mitä minä olen löytänyt. Kaikki, jotka tähän mennessä ovat seuranneet neuvoani ja pyrkineet hyvän henkimaailman yhteyteen, ovat löytäneet samaa kuin minäkin.

Siitä huolimatta kirjani saavuttaa paljon ja katkeria vastustajia. Ei niin runsaasti suuren yleisön parissa kuin niiden, joille totuuden omistaminen vaatii raskaita maallisia uhreja. Tarkoitan eri uskontokuntien pappeja. Se oppi, jota he tähän saakka ovat seurakuntalaisilleen saarnanneet, on antanut heille samalla elatuksen. Jos heidän käsityskantansa totuudesta muuttuu, täytyy myös heidän entinen vakaumuksensa muuttua, silloin heidän on mahdotonta enää pysyä seurakuntansa pappina. Virkansa mukana he kadottavat leipänsä. Ihmisen suurimpia uhreja on luopuminen toimestaan ja köyhänä ja vainottuna heittäytyä epävarman tulevaisuuden varaan. Harvat kykenevät siihen. Mieluummin he luopuvat totuudesta.

Siksi juutalaiset papit taistelivat myöskin niin ankarasti Kristusta ja hänen oppiansa vastaan. He pelkäsivät asemaansa. He eivät tutkineet Kristuksen julistamien totuuksien pätevyyttä, vaan kohdistivat vihansa häneen itseensä, koska he väittivät hänen yllyttävän kansaa heitä vastaan ja pelkäsivät hänen riistävän heiltä heidän vaikutusvaltansa. Siksi hänen piti kuolla. Ja vielä tänäkin päivänä kaikkien uskontokuntien pappeja seuraa se kirous, että he vastustavat totuutta, totuudenetsijöitä ja totuudenjulistajia. He ovat tulella ja miekalla taistelleet kerettiläisyyttä vastaan ja tappaneet miljoonia ihmisiä; samoin juutalaisetkin papit syyttivät Kristusta, että hän pilkkasi Jumalaa. Mutta todellinen syy oli silloin, samoinkuin myöhempinäkin aikoina, että he pelkäsivät kadottavansa vaikutusvaltansa, maallisen kunniansa, virkansa ja tulonsa. Tietysti oli poikkeuksiakin, ja on yhä vieläkin. Nykyään ehkä enemmän kuin ennen. Mutta nämä nykyajan Nikodeemus sielut, yhtä vähän kuin ensimmäinenkään, eivät voi estää hengellisiä johtajia langettamasta kuolemantuomiota totuudelle.

Nykyajan papit eivät siis lue minun kirjaani eivätkä myöskään tutki sen totuutta, sillä tavalla kuin tässä kirjassa on neuvottu. Ja kuitenkin se on tie, jota jokainen voi hyvällä omallatunnolla seurata. Vai onko siinä jotain moitittavaa, jos joku, olkoon hän pappi tai maallikko, pitää kodissaan joko yksin tai toisten kanssa hartaushetken ja veisaten ja rukoillen kääntyy Jumalan puoleen anoen, että Kristuksen lupaus täyttyisi: >> Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat. >> (Luuk. 11: 13.) – Onko syntistä tällaisena hartaushetkenä tutkia

raamatun totuuksia, keskustella niistä toisten kanssa ja rukoilla oikeaa ymmärtämystä? Onko syntistä istua sellaisessa tilaisuudessa käsi kädessä, niinkuin ensimmäiset kristitytkin, keskittää sisimmät ajatuksensa Jumalaan, katua maalliset erehdyksensä, antaa toisilleen anteeksi ja rukoilla Jumalalta apua, jotta hän antaisi meille totuuden hengen, niinkuin Kristus on seuraajilleen luvannut? Onko ketään, joka ei hyvällä omallatunnolla voisi tätä tehdä? Mitään muuta en vaadi. Muuta tietä en minäkään ole kulkenut saadakseni osakseni kaiken sen, mistä tämä kirja kertoo. En ole saanut mitään erikoista osakseni. Sain vaan sen, minkä jokainen saa, joka vilpittömästi etsii. Monet voivat ehkä seuraamalla tätä tietä saada vielä paljon enemmänkin kuin minä.

Vaikka ne asiat, joita meille tällä tavoin ilmaistaan, tuntuvat kovin uskomattomilta, niin ei ole silti syytä olla seuraamatta sitä tietä, jota tässä neuvotaan. Sillä Jumalahan lupaa meille suorastaan uskomattomia sanoessaan:

>> Huuda minua avuksesi, niin minä vastaan sinulle ja ilmoitan sinulle suuria ja salattuja asioita, joita sinä et tiedä. >> (Jer. 33: 3.)

Pääsiäisenä 1932.

TEKIJÄ

ENSIMMÄINEN OSA.

Henkilökohtaisia kokemuksia henkimaailmasta.

Ensimmäinen kokemukseni henkimaailmasta.

>> Minä mietin päästäkseni tästä selvyy-
teen; mutta se oli minulle ylen vaikea-
ta, kunnes minä pääsin sisälle Jumalan
pyhiin salaisuuksiin. >> Ps. 73: 16, 17.

Oli syyskesä vuonna 1923. Siihen aikaan toimin katolisena pappina pienessä maalaisseurakunnassa sekä samalla läheisen kaupungin hyväntekeväisyys yhdistyksen johtajana, työskennellen sen toimistossa kahdesti viikossa.

Eräänä päivänä tuli luokseni toimistoon mies, joka kysyi: ”Mitä te ajattelette spiritismistä?” Ennenkuin ennätin vastata hänen kysymykseensä, hän alkoi kertoa kokemuksistansa. Hän ja muutamat hänen ystävänsä kerääntyivät kerran viikossa yhteen pitäen jonkunmoista jumalanpalvelusta. He rukoilivat, lukivat raamattua ja keskustelivat luetun johdosta. Heidän seuraansa kuului myöskin eräs 16- tai 17 vuotias poika. Hän oli yksinkertaisen perheen lapsi, joka oli saanut varsin vaillinaista kouluopetusta, ja oli nyt oppipoikana eräässä yksityisliikkeessä. Näiden kokousten aikana poika useasti lyyhistyi kokoon kuin kuollut, mutta hetken kuluttua hänen vartalonsa ojentautui suoraksi, ikäänkuin näkymättömän voiman pakotuksesta, ja hän istui sitten silmät ummessa jaellen läsnäolijoille ihmeellisiä opetuksia. Hän vastasi myöskin kysymyksiin, joita hänelle tehtiin. Vain puhtaasti maallisiin kysymyksiin hän kieltäytyi vastaamasta. Lopetettuaan opetuksensa poika lyyhistyi jälleen kokoon ja tuli tajuntaansa. Mutta hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä oli tapahtunut tai mitä hän oli puhunut. Hän oli täysin terve poika. Näiden kohtausten jälkeen hän ei tuntenut päänsärkyä eikä minkäänlaista pahoinvointia.

Selostuksensa mies lopetti seuraavin sanoin: >> Tahtoisin nyt tietää, mitä te tästä arvelette. Mutta ennenkuin ilmaisette mielipiteenne, pyytäisin teitä tulemaan tällaiseen istuntoon, jotta voisitte itse nähdä ja kuulla ja myös tehdä kysymyksiä pojalle. >>

Olin kuunnellut hänen kertomustaan tarkkaavasti. Mitäpä siihen vastaisin? Niin sanotusta >> spiritismistä >> en tiennyt mitään enkä ymmärtänyt sitä. Tosin olin silloin tällöin lukenut siitä sanomalehdissä, medioitten paljastuksista sekä spiritistisistä petoksista. Siis kaikkea muuta kuin hyvää. Nyt pitäisi siis minun, vakavan miehen ja kaiken lisäksi papin ruveta tutkimaan tätä asiaa ja mahdollisesti joutua ihmisten naurun alaiseksi. Se oli minulle mahdotonta. Tosin olisin puhtaasti tieteelliseltä kannalta kernaasti tahtonut tutkia näitä merkillisiä ilmiöitä, jos olisin voinut sen tehdä omassa työhuoneessani. Mutta en halunnut lähteä vieraitten ihmisten pariin ja antautua juoruille alttiiksi.

Niinpä sanoin suoraan tuolle herralle, ettei minulla ollut omia kokemuksia spiritismin alalta enkä siis voinut lausua mielipidettäni hänen elämystensä johdosta. Olin myös hyvin epäilevällä kannalla, tokko voisin seurata hänen kutsuaan ja tulla hänen mainitsemaansa kokoukseen. Minun täytyi ottaa huomioon virkani ja varoa,

etten joutuisi spiritistin huutoon. Sillä jos kävisin näissä istunnoissa, niin asia tulisi varmaankin hyvin pian yleisesti tunnetuksi.

Mies ei kuitenkaan kiinnittänyt huomiota vastaväitteihini, vaan sanoi: Tämä on hyvin tärkeä asia, josta teidän sekä pappina että julkisuudessa toimivana miehenä tulee ottaa selko. Minun käsittääkseni teidän velvollisuutenne on perinpohjin ja puolueettomasti tutkia asiaa ja lausua siitä mielipiteenne. Varmaankin vielä useasti elämässä tullaan kysymään, mikä teidän mielipiteenne on näissä asioissa. Ja keltä me maallikot voimme saada selitystä, jollemme hengellisiltä johtajiltamme, joiden tiedämme ilmaisevan meille täyden totuuden. Vaitiololla ei näitä asioita voida enää sivuuttaa. Saksassakin spirititististen seurojen lukumäärä kasvaa päivä päivältä. Niitä on miltei kaikilla suuremmilla seuduilla. Minä tiedän kyllä, että kirkot tuomitsevat spiritismin humpuukiksi tai paholaisen vehkeilyksi. Mutta siten ei tätä kysymystä voida ratkaista.

>> Jos pelkäätte ikävyyksiä, niin pelkonne on aiheeton. Jos suostutte tulemaan kokoukseemme, niin tieto ei leviä siitä julkisuuteen. Sillä ne harvat, jotka ovat kokouksessa läsnä, osaavat vaieta ja välttävät kaikkea, mikä voisi teitä vahingoittaa. Suostukaa siis! >>

Minun täytyi myöntää, että miehen esittämät syyt olivat oikeat. Jos me kirkon palvelijat, joiden tulee olla ja jotka myös tahtovat olla kansan kasvattajia ja opettajia, kieltäydymme ottamasta itse selkoa tällaisista ilmiöistä, niin kuka sen tekee? Ketä muuta tämä asia voisi enemmän kiinnostaa kuin juuri pappeja? Sillä jos spiritismi voitaisiin todistaa todeksi, niin sen merkitys olisi hyvinkin suuri kaikille uskontokunnille.

Jonkun aikaa epäröityäni lupasin tulla istuntoon seuraavana sunnuntai-iltana.

Lähipäivien kuluessa ajatukseni askaroivat alituisesti tässä asiassa. Puolittain jo kaduin lupaustani, siitä koituvat ikävyydet tuntuivat minusta yhä suuremmilta, mitä enemmän asiaa ajattelin. Jännityksellä odotin sunnuntaita.

Iltapäiväjumalanpalveluksen jälkeen läksin kaupunkiin. Aikomukseni oli suorittaa vielä joitakin tärkeitä tehtäviä hyväntekeväisyysyhdistyksen toimistossa, ennenkuin lähtisin istuntoon. Taskussani oli paperi, johon olin merkinnyt muistiin, mitä halusin kysyä pojalta. Nämä kysymykset olivat kaikki sellaisia, että ne vaativat pitempiä vastauksia sekä teologisia tietoja. Itse en kyennyt niihin vastaamaan, ja halusin vain kuulla, miten poika yrittäisi niitä selittää.

Toimistossa oli kirje siltä herralta, joka oli kutsunut minut istuntoon. Hän kirjoitti, ettei istuntoa voitu pitää hänen kodissaan, niinkuin oli sovittu, vaan erään toisen perheen luona, jonka osoitteen hän ilmoitti minulle. Asia oli siten järjestetty.

Tämä odottamaton muutos hämmästytti minua. Epäluuloni heräsi. Aiottiinko minua pitää narrina? Perhe, jonka luona istuntoa pidettiin, oli minulle aivan outo, en tuntenut heitä edes nimeltä. Täytyikö minun alistua kiusalliseen tilanteeseen aivan vieraitten ihmisten parissa? Ehkäpä koko juttu oli vain minulle viritetty ansa? Tein päätökseni: >> Sinne minä en lähde. >>

Jotta minua ei turhaan odotettaisi lähetin sanan, etten saapuisi istuntoon.

Ei kestänyt kauan ennenkuin tuo herra tuli itse luokseni. Hän pyysi, että tulisin sittenkin mukaan. Hän ei ollut syypää paikan muutokseen, vaan määräys oli tullut sellaiselta taholta, jota heidän oli toteltava. Ehkäpä syynä oli se, että istunto toisessa asunnossa herättäisi vähemmän huomiota kuin hänen omassaan.

Niinpä läksin siis hänen mukanansa. Me saavuimme perille puolikahdeksalta. Perhe tervehti minua ystävällisesti. Huomasin, että he iloitsivat tulostani. Koska istunnon piti alkaa vasta kahdeksalta, oli minulla runsaasti aikaa keskustella pojan kanssa, joka myöskin oli saapunut. Tekemällä joukon kysymyksiä koetin ottaa selkoa hänen oppi- ja sivistystasostaan. Varsin pian huomasin, ettei hän mitenkään eronnut muista hänen ikäisistään keskinkertaisista pojista.

Kahdeksalta istunto alkoi. Läsnä oli vain muutamia henkilöitä. Ihmettelin, ettei valoja sammutettu, vaan että huone oli täysin valaistu. Olin olettanut, että tällaisia istuntoja pidettiin aina pimeässä.

Aloitettiin lyhyellä rukouksella, jonka eräs läsnäolevista luki suurella hartaudella. Yleensä läsnäolijat tekivät vakavan ja sopusointuisen vaikutuksen.

Tuskin rukous oli päättynyt, niin poika lyyhistyi niin äkkiä kokoon ja alkoi niin äänekkäästi hengittää, että minä säikähdin. Hän olisi pudonnut lattialle, jollei tuolin käsinoja olisi ollut esteenä. Muutaman sekunnin kuluttua ikäänkuin näkymätön käsi kohotti hänet nytkähdyksin pystyyn, ja hän sitten istui silmät ummessa. Tunsin sydämeni sykkivän entistä kiihkeämmin odottaessani jännittynein mielin mitä tulisi tapahtumaan.

>> Jumalan rauha! >> – aloitti hän ja kääntyi sitten heti minun puoleeni kysyen: >> Miksi olet tullut tänne? >> Minä hämmästyin, kun hän sinutteli minua. Sitä ei poika luonnollisessa tilassaan olisi koskaan tehnyt.

>> Tulin tänne totuudenetsijänä, >> – vastasin. – >> Kuulin näistä istunnoista ja halusin itse ottaa selkoa, onko tämä totta vai petosta. >> >> Uskotko Jumalaan? >> – kysyi hän edelleen, mutta lisäsi heti: >> No niin, minä tiedän, että uskot Jumalaan. Mutta tahtoisin tehdä sinulle toisen kysymyksen: Miksi sinä uskot Jumalaan? >>

Kysymys tuli niin odottamatta, etten oikein tiennyt mitä sanoa. Ajatukseni olivat myöskin aivan sekavat. Niinpä vastasin hänen kysymykseensä niin vaillinaisesti, etten itse ollut tyytyväinen vastaukseeni.

>> Sinulta olisin odottanut parempaa vastausta, >> sanoi hän levollisesti. Kuin korvapuusti vaikuttivat nuo moittivat sanat minuun. Olin tullut tänne todetakseni, että tällainen istunto oli humpuukia, ja sainkin nyt hävetä jo ensi hetkestä saakka.

>> Joskus myöhemmin me palaamme siihen kysymykseen, johon vastasit epätyydyttävästi >>, – sanoi hän lempeämmällä äänellä. >> Ja nyt sinun vuorosi on tehdä minulle kysymyksiä. Minä vastaan niihin sen verran kuin minulla on lupa sitä tehdä. Sinähän olet kirjoittanut paperille joukon kysymyksiä, joita tahdot minulle esittää. Ota esille kysymyslista taskustasi! >>

Läsnäolijat katsoivat minuun hämmästyneinä. Sillä ei kellään ollut pienintäkään aavistusta tämän paperin olemassaolosta. Ensimmäinen kysymykseni kuului: >> Mistä johtuu, ettei kristinuskolla näytä enää olevan minkäänlaista vaikutusta nykyajan ihmisiin? >>

Hetkeäkään epäröimättä tai miettimättä hän ryhtyi vastaamaan. Hämmästyttävän yksinkertaisesti ja selvästi hän vastasi myös niihin välikysymyksiin ja vastaväitteihin, joita läsnäolijat hänen esityksensä aikana asettivat hänelle. Pikakirjoitus-mustiinpanojeni mukaan hän esitti seuraavaa:

>> Kristuksen oppi ei ilmene teille säilyneissä todistuskappaleissa koko laajuudessaan eikä myöskään alkuperäisessä puhtaudessaan ja selvyydessään. Siitä, jota te nimitätte Uudeksi Testamentiksi, on jätetty pois moniaita tärkeitä osia. Niin, kokonaisia lukuja on siitä poistettu. Ne, mitä te omistatte, ovat typistettyjä jäljennöksiä. Te ette tunne alkuperäisiä kirjoituksia, ja siksi ette voi ottaa selkoa, mitä alkuperäisestä tekstistä on poistettu. – Ne, jotka sen ovat tehneet, ovat saaneet kärsiä Jumalan rangaistuksen. >>

Silloin eräs läsnäolevista kysyi, kuka täten oli loukannut pyhää kirjaa.

>> Sitä teidän ei tarvitse tietää >> – sanoi hän lyhyesti. >> Riittää, kun tiedätte, että se on tapahtunut ja Jumala on rangaissut tekijää. Mitä hyötyä teille on siitä, jos

saatte kuulla nimen! Jos saisitte sen tietää, niin tuomitsisitte vain häntä. Ja te tiedätte, ettei teidän pidä tuomita kanssaihmisiänne. Jumala tuomitsee! – se riittää.

>> Myöskin apostoli Paavalin kirjoittama kirje kaikille kristillisille seurakunnille on hävitetty. Siinä hän perusteellisesti selitti ne kohdat edellisissä kirjeissään, joita oli väärinymmärretty. Nuo selitykset eivät kuitenkaan soveltuneet niihin moniin vääriin oppeihin, jotka myöhemmin pujahtivat kristinoppiin >>.

Tässä minä keskeytin hänet kysymällä, milloin ensimmäiset oikeasta opista poikkeavat käsityskannat olivat tunkeutuneet kristinuskoon. Hän vastasi:

>> Vähäisessä määrässä jo ensimmäisenä vuosisatana Kristuksen syntymän jälkeen. Tiedäthän, että jo apostolien aikana tuli joitakin eroavia mielipiteitä ilmi. Myöhemmin ihmiset itse lisäsivät paljon vääriä selityksiä, jotka eivät pitäneet yhtä Kristuksen opin kanssa. Jos teille olisi säilynyt Kristuksen oppi puhtaana ja väärentämättömänä, niin te vapautuisitte monista epäilyksistä, jotka nyt uskonnon ja kristillisyyden nimessä painostavat teidän mieliänne. Moni kohta raamatussa, jota teidän on pakko uskoa, vaikka järkenne ei voi sitä ymmärtää, selviäisi, kun te huomaisitte, että se on ihmisten lisäämä, ja te voisitte hengittää vapaasti kuin Jumalan lapset. Lukemattomat ihmiset tuntevatkin vaistomaisesti, että monet kristinopin opetuksista ovat väärät. Tottumuksesta he ulkonaisesti kuitenkin seuraavat niitä. Mutta sisäistä merkitystä niillä ei ole. Sillä elävä usko puuttuu.

>> Mutta monet eivät edes ulkonaisesti seuraa nykyistä kristinuskoa. Sen sijaan että he hylkäisivät sen, mikä siinä on väärää, hylkäävät he koko kristinuskon sekä uskon Jumalaan, koska he arvelevat, että ne kuuluvat yhteen. Ja se on kovin paha.

>> Mutta tulee aika, jolloin Kristuksen oppi annetaan ihmisille täydessä puhtaudessaan ja totuudessaan. Millä tavalla se tapahtuu, sitä teidän ei tarvitse vielä tietää.

>> Mutta sitäkin, mikä alkuperäisistä kirjoista on säilynyt Uudessa Testamentissa, on monessa kohdin muutettu. Jäljentäjät muuttivat sanoja ja lauseenosia, jättivät toisesta kohtaa sanan pois tai lisäsivät sanan toiseen kohtaan, jotta lauseen ajatus tuli vääräksi, aina sen mukaan mikä soveltui heidän tarkoituksiinsa. He tahtoivat saada raamattuun todistuksia, jotka vahvistaisivat heidän omaa uskonkäsitystään, ja siksi he sitä väärensivät. He eivät aina käsittäneet, kuinka väärä heidän tekonsa oli. He luulivat vain pikemmin tekevänsä palveluksen uskonnolle. Siten kansaa johdettiin harhaan. Monet nykyään tuntevat sisimmässään, että he ovat väärällä tiellä, vaikkei heillä olekkaan mahdollisuutta päästä täyteen selvyyteen. Luonnollisena

seurauksena on se, ettei harhaan joutuneen kristinuskon vaikutus voi olla sama kuin ennen. Sillä sen vaikutus heikkenee, kun sen ilmaisemaa totuutta epäillään. >>

>> Saanko pyytää >>, – sanoin raskaalla mielellä – >> sinua mainitsemaan jonkin kohdan Uudesta Testamentista, jossa joku muutos tai poisjätetty sana on aiheuttanut sen, että ajatus on tullut vääräksi? >>

>> Aika ei tosin ole sopiva ruveta yksityiskohtaisesti selittämään näitä väärennyksiä >>, – vastasi hän. >> Teen sen myöhemmin, kun selitän teille raamattua yhtäjaksoisesti. Mutta tahdon kuitenkin täyttää pyyntösi ja mainita kaksi kohtaa: toisessa kohdassa erään sanan paikalle on pantu toinen, ja toisessa on sana kokonaan jätetty pois.

>> Sinä tunnet apostoli Tuomaan huudahduksen teidän raamattunne sanojen mukaan: >> ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” >> (Johannes. 20: 28)
– Todellisuudessa hän käytti kuitenkin sitä sanamuotoa, jolla apostolit aina puhuttelivat Kristusta: >> Minun Herrani ja minun Mestarini! >> ”Mestari” sanan sijalle on myöhemmin pantu sana ”Jumala”. Miksi se tapahtui, sen selitän teille myöhemmin.

>> Eräs kohta, jossa sana on jätetty pois ja sen kautta koko merkitys on muuttunut, kiinnostaa varmaan sinua erikoisesti. Sinä olet katolinen pappi. Sinä luulet, että sinulla on valta antaa syntejä anteeksi. Missä kohdassa Uutta Testamenttia on sanottu, että papeille on annettu tämä valta? >>

Minä mainitsin kohdan: >> Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut >> (Johannes. 20: 33.)

>> Kreikkalainen sana, joka vastaa suomalaista sanaa >> ”niille” >> selitti hän, >> merkitsee myös ”itselle”. Alkutekstissä oli sanan ”itse” edessä vielä sana ”teille”. Se mikä nykyään on käännetty sanaksi ”niille”, oli siis alkuaan ”teille itsellenne”. Tämä kohta kuului siis alkuperäisessä tekstissä sanasta sanaan: ”Jos te annatte synnit toisille anteeksi, niin ne annetaan teille itsellenne anteeksi”. Huomaat kai, miten ajatus on muuttunut, kun sana ”teille” on jätetty pois. Kristus ei sano tässä muuta kuin mitä hän on sanonut monessa muussakin kohdassa, nimittäin: Teidän tulee sydämestänne antaa anteeksi lähimmäisillenne ne erehdykset ja synnit, joita he ovat tehneet teitä vastaan, jotta Jumala antaisi teille teidän omat syntinne anteeksi. ”Anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin anteeksi annamme meidän velallisillemme”. Anteeksiantaminen on vaikeinta teidän elämässänne. Siksi Jumala auttaa teitä siinä erikoisesti. Samassa kohdassa Kristus sanoo myöskin: ”Jos te annatte ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne

antaa myös teille anteeksi, mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne”. – Ymmärrätkö sen? >>

Masentuneena ja mietteisiini vaipuneena minä vastasin myöntävästi ja lisäsin sitten: >> Sinun mielestäsi siis on aivan turhaa, jos minä pappina otan vastaan toisten synnintunnustuksen, koska en voi antaa heille synninpäästöä? Minun pitäisi siis luopua siitä kokonaan. >>

>> Sitä sinun ei tarvitse >>, – hän vastasi. >> Koska sinun kirkkosi jäsenet ovat sitä mieltä, että heidän pitää tunnustaa papille syntinsä saadakseen synninpäästön, niin ota rauhallisesti heidän tunnustuksensa vastaan, niinkuin virkasi määrää. Sillä eihän siinä ole pahaa eikä väärää, jos avaa ihmisten silmät näkemään syntiä. Mutta sinun ei pidä luulla, että voisit Jumalan sijaisena antaa anteeksi rippilastesi synnit. Sinun tehtäväsi on vain opetuksin, nuhtein ja kehoituksin sekä vetoamalla rippilapsesi omaantuntoon poistaa syntiset ajatukset hänen sydämestään, niin että hän palaa kotiin sisäisesti muuttuneena ja elämällään osoittaa olevansa uusi ihminen. Mutta jos syntien tunnustaminen muuttuu tavaksi, niin se ei ole vain turhaa, vaan se hävittää myöskin synninsovittamisen ajatuksen pyhyyden.

>> Sinun välikysymyksesi johti minut pois varsinaisesta aiheestani. Nyt jatkan.

>> Joskin alkuperäisten kirjojen jäljennöksissä on useita kohtia jätetty pois Kristuksen opista ja toisia kohtia väärennetty, niin on sittenkin jäänyt jäljelle niin paljon totuutta, että ihmiset, seuraamalla sitä, voivat tulla lähemmäksi Jumalaansa. Mutta paha kyllä he eivät kykene erottamaan oikeaa väärästä.

>> Kristuksen opin pääperuste on hänen omien sanojensa mukaan: ”Rakasta Jumalaa ylitse kaiken ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi!” Ken sitä käskyä seuraa, on täyttänyt kaikki kristinuskon käskyt. Kaikki muut totuudet ovat vain tämän perustotuuden täydennyksiä ja apuneuvoja, jotta ihminen voisi täyttää tämän käskyn omassa elämässään.

>> Kansa ei näe hengellisten johtajiensa seuraavan omassa elämässään kristinoppia eikä sitä, mitä he itse saarnaavat. Sama on laita kaikkien pappien kaikissa eri uskontokunnissa. Poikkeuksia on olemassa. Mutta ne ovat suhteellisen harvinaisia. Missä ovat ne papit, jotka voisitte asettaa Kristuksen rinnalle heidän tarvitsematta punastua häpeästä? Miten monet ottavat osaa veljiensä ja sisariensa kärsimyksiin, köyhyyteen ja hätään? Ovathan heidän seurakuntalaisensa heidän veljiään ja sisariaan. Palvelevatko he heitä, niinkuin Kristus opetti, – vai eivätkö he

pikemmin vain hallitse heitä ja käytä heitä hyväkseen? Tekevätkö he mitään ilmaiseksi? Eivätkö monet rukoilekin maksua vastaan?

>> Ja heidän elämänsä yleensä! Mutta siitä en tahdo tällä kertaa puhua, vaan toisten kahden kesken sinun kanssasi. >>

Näin sanoen hän kääntyi minun puoleeni ja jatkoi: >> Sinä aiot huomenna matkustaa omaistesi luo. Tuo matka ei ole kiireellinen. Älä matkusta vielä huomenna, vaan tule tänne huomeniltana puolikahdeksalta. Silloin me keskustelemme kahdenkesken. Sano siis tälle pojalle, jonka kautta minä puhun, heti kun hän tulee tajuntaansa, että hän tulee huomeniltana puolikahdeksalta tänne. >>

Sitten hän lopetti rukoillen vieraalla kielellä, ja kohottaen siunaten kätensä hän sanoi: >> Olkaa siunatut Jumalan nimeen! Herran haltuun! >>

Näin sanottuaan poika lyyhistyi kokoon samoinkuin istunnon alussakin, avasi silmänsä ja katseli ihmeissään ympärilleen. Hän ei käsittänyt, että oli jo myöhä. Hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä oli tapahtunut. Hänestä tuntui vain ikäänkuin hän olisi nukkunut kauan ja sikeästi. Hän oli aivan virkeä ja terve.

Kun sanoin hänelle, että hänen pitäisi tulla tänne taas seuraavana iltana puolikahdeksalta, selitti hän, että se oli aivan mahdotonta. Hänellä oli kiireellistä työtä suoritettavana, eikä hän luultavasti pääsisi kotiin ennenkuin yhdeksältä. Sen oli hänen mestarinsa jo eilen määrännyt.

Siitä huolimatta päätin lykätä matkani ja tulla tänne jälleen seuraavana iltana määräajalla.

Kun istunnon jälkeen kävelin kotiin, tuntui minusta ikäänkuin olisin herännyt raskaasta unesta. Kuu levitti hopea hohdettaan yli talojen kattojen ja tähdet tuikkivat ystävällisesti kirkkaassa yössä. Mutta sielussani ajatukset loimusivat kuin vuorenkorkuiset liekit. Minä tunsin, että tuo tuli ympäröi jo sitä perustaa, jolla tähänastinen uskontoni lepäsi.

Kuka lausui totuuden? Uskontoko, jota minä pappina julistin, vai tuon pojan ääni? Vai oliko kaikki ehkä vain pojan itsensä keksimää ja näyttelikö hän meille?

Poika itsekö? – Ei, se oli mahdotonta. Sitä minä en voinut uskoa. Olinhan silloin tällöin lukenut jotain >> selvänäköisyydestä >>, >> alitajunnasta >> ja >> ajatustensiirrosta >>. Mutta eivät nekään soveltuneet tähän tapaukseen. Niinpä tahdoin kaikessa rauhassa tutkia edelleen. Asia oli siksi tärkeä minulle, etten voinut ilman muuta sitä syrjäyttää. Minun oli mahdoton enää peräytyä. Minun täytyi päästä selvyyteen. Ehkäpä seuraava istunto saattaisi minut jo askeleen eteenpäin.

Ratkaisu.

”Minä olen valinnut totuuden tien,

olen asettanut eteeni sinun oikeutesi.”

Psalmi 119: 30.

Varsin unettoman yön jälkeen koetin irtaantua kiusaavista ajatuksistani tekemällä ahkerasti työtä hyväntekeväisyysyhdistyksen toimistossa.

Illalla saavuin vähää ennen puolikahdeksaa samaan taloon, missä eilinen istunto oli pidetty. Suureksi hämmästyksekseni oli poikakin jo siellä. Hän kertoi, että iltapäivällä kello neljä hänen työnantajansa oli ilmoittanut muuttaneensa mielensä ja siirtäneensä seuraavaan päivään sen työn, jonka hän oli määrännyt täksi iltapäiväksi.

Minä olin yksin pojan kanssa. Kun kello löi puolikahdeksan, vaipui hän samoinkuin edellisenäkin päivänä minulle aivan käsittämättömään tilanteeseen, tervehti jälleen sanomalla >> Jumalan rauha! >>, ojensi kätensä minulle ja jatkoi sitten: >> Iloitsen, että jäit tänne. Sillä minulla on sinulle paljon sanottavaa. Kaikkein ensiksi pitää minun selittää se, mikä eilen jäi kesken. Sanoinhan sinulle, että halusin puhua siitä kahdenkesken kanssasi.

Ja sitten hän alkoi kuvata pappien elämää, sellaista kuin suurin osa heistä viettää. Järkytettynä ja tuskallisena minä kuuntelin häntä.

Sen jälkeen hän sanoi hyvin ystävällisesti minulle: >> Puhu sinä nyt aivan suoraan ja luottamuksella minulle. Sillä tiedän, että eilisestä saakka sinun sielussasi on tapahtunut suuri mullistus, etkä jaksa päästä selvyyteen. >>

Sisäisestä liikutuksesta väräjävällä äänellä minä vastasin: >> Olet oikeassa. Ajatukseni ovat täydessä sekasorrossa. En ymmärrä, mitä minun on tästä kaikesta ajateltava. Ole hyvä, neuvo ja opeta minua ja ennen kaikkea sano, kuka sinä olet ja miten sinä voit puhua tämän pojan kautta. >>

>> Sinulla on oikeus kysyä kuka minä olen. Sillä teidän tulee ensi sijassa koetella henkiä, jotka teille puhuvat, päästäksenne selville ovatko he Jumalasta, jotta ette joutuisi pahojen henkien valtaan, jotka voivat ruumiillisesti ja henkisesti teitä tuhota eivätkä puhu teille totuutta, vaan valhetta ja siten johdattavat teidät perikadon

partaalle. – Minä vannon sinulle Jumalan nimessä, että olen hyvä henki ja yksi korkeimpia. Älä ilmaise muille nimeäni! >>

Sitten hän ilmoitti nimensä.

>> Minä olen johdattanut sinut tänne. Jumalan käskystä minä tahdon opettaa sinua, jotta vuorossasi opettaisit kanssaihmisiäsi! >>

En tiennyt mitä ajatella ja mitä oikeastaan tapahtui.

>> Nyt minä selitän sinulle, mitä täällä tapahtuu >>, hän jatkoi. >> Arvelet kai, että tämä kokemuksesi on jotain aivan uutta ja ennen kuulumatonta. Mutta se on yhtä vanhaa kuin maailmakin. Ensimmäisten ihmisten ajoista tähän päivään saakka on henkimaailma ollut ihmisten yhteydessä. Hyvä henkimaailma, mutta myöskin paha henkimaailma. Olethan usein lukenut niistä vanhoista kirjoista, joita te nimitätte Vanhaksi Testamentiksi, että Jumala puhui ihmisille. Jumala puhui Aadamille, Kainille, Aabrahamille, Iisakille, Jaakobille, Moosekselle ja monelle muulle. Miten luulet sen tapahtuneen? Onhan Jumala henki. Mutta hengellä ei ole aineellista suuta eikä aineellisia äänijänteitä, jotta hän voisi ihmisten tapaan puhua. Millä tavalla Jumala siis puhui näiden ihmisten kanssa? >>

>> Sitä en tiedä >>, – muuta en osannut vastata.

>> Ja miten selität sen seikan, kun kolme miestä ilmestyi Aabrahamin luo? Aabraham tiesi, etteivät he olleet ihmisiä, vaan Jumalan sanansaattajia. Kuitenkin hän antoi heille ruokaa ja keskusteli heidän kanssaan Sodoman ja Gomorran hävityksestä. Miten tämän seikan selität? >>

En osannut vastata mitään. Olin lukenut siitä satoja kertoja ja selittänyt tapahtumaa lapsille koulussa. Mutta miten raamatussa mainittu yhteys henkiolentojen ja ihmisten välillä tapahtui, sitä en ollut koskaan kuullut enkä liioin itse ajatellut.

Hän jatkoi kuulustellen minulta näitä asioita, mutta en voinut mihinkään antaa oikeaa vastausta.

>> Sinä tiedät, että teillä ihmisillä on monenlaisia keinoja, joiden avulla voitte välittää tietoja niille, jotka ovat erossa teistä. Te kirjoitatte kirjeitä, puhutte puhelimessa tai sähkötätte ja nykyään te käytätte radiossa eetteriaaltojakin.
– Niinpä on myös henkimaailmalla, jonka materia erottaa teistä, erilaisia keinoja, joiden avulla se pääsee yhteyteen teidän kanssanne.

>> Mutta nykyajanihmiset eivät ajattele näitä asioita. Te luette niistä, mutta se on teille kuollutta tietoa.

>> Ajattele Mooseksen historiaa! Siinä kerrotaan, että ”Herran enkeli” puhuu palavasta pensaasta; että Jumala joka päivä antaa Moosekselle neuvoja mitä hänen tulee tehdä; että ”Herran enkeli” kulkee Israelin kansan edellä pilven patsaana ja puhuu sen keskellä; että Mooses kysyy Jumalalta neuvoa niin usein kuin hän haluaa, ja että Jumala vastaa.

>> Mutta kansakin saattoi kysyä neuvoa Jumalalta. He menivät ilmestysmajaan, joka oli ulkopuolella leiriä, ja siellä piti Joosuan, Mooseksen palvelijan, olla alituisesti läsnä. – Ajattelehan nyt, miksi nuori Joosua ei saanut koskaan majasta poistua? Olikohan se jollakin tavalla tarpeellista, jotta voitaisiin puhua Jumalan kanssa? >>

Silloin vastaus iski kuin salama minun aivoihini ja minä sanoin nopeasti: >> Joosuan laita oli varmaan sama kuin tämän pojan. Samoinkuin sinä käytät tätä poikaa voidaksesi puhua minun kanssani, samoin varmaan henkimaailmakin siihen aikaan käytti Joosuaa? >>

>> Sinä ymmärsit oikein >>, — sanoi hän. >> Huomaa vaan, että hyvin harvoin Jumala itse puhui, kun raamatussa sanotaan: ”Jumala puhui!” Sillä Jumala puhuu tavallisesti sanansaattajiensa kautta.

>> Älä myös koskaan luule, että henkimaailma aina käyttää ihmisen apua, kun se haluaa puhua teidän kanssanne. Henkiolennot voivat monella eri tavalla ilmaista ajatuksensa teille.

>> Niinpä esimerkiksi Jumala puhui ”pilven patsaan” kautta. Hyvin monessa tapauksessa saattoivat yksityiset ihmiset, jotka olivat ”selvänäköisiä” ja ”selväkuuloisia”, päästä henkiolentojen yhteyteen. Jumala puhui Aadamin ja Eevan samoinkuin monen muun ihmisen kanssa myöhempinä aikoina selväkuuloisuuden kautta.

>> Oli vielä toinenkin keino, jota Israelilaiset usein käyttivät Jumalalta neuvoa kysyessänsä. Se oli ylimmäisen papin pukuun kiinnitetty ”rintakilpi”, jota myös nimitettiin ”oraakkelikilveksi”. Myöhemmin selitän tarkoin, miten rintakilven kautta kysyttiin Jumalalta neuvoa.

>> Mutta ei vain Vanhassa Testamentissa kerrota miten ihmiset pyrkivät henkimaailman yhteyteen, mutta yhtä suuressa määrässä myöskin Uudessa Testamentissa. Kaikki evankeliumit ja varsinkin Apostolien teot sisältävät joukon henkien ilmoituksia. – Kristus itsehän oli luvannut lähettää Jumalan sanansaattajia

kaikille, jotka uskoivat häneen. Ne ilmiöt, joita esiintyi ensimmäisten kristittyjen kokoontuessa palvelemaan Jumalaa, ja joita te nykyään ette osaa selittää, olivat henkimaailman ilmiöitä. Henget puhuivat läsnäolevien suun kautta joko vieraalla tai heidän omalla kielellään. Toisille he antoivat lahjan parantaa sairaita tai muita lahjoja aina sen mukaan, mikä soveltui parhaiten kullekin, jotta he voisivat toimia henkimaailman välittäjinä. Se oli siihen aikaan aivan tavallista ja luonnollista.

>> Tuo yhteys henkimaailman kanssa ei loppunut ensimmäisen kristillisen ajan päättyessä, niinkuin "kirkot" ovat väittäneet. Sitä on ja tulee aina olemaan kaikkina aikoina. Sillä se on ainoa tie, joka voi johtaa teitä totuuteen.

>> Ihmisistä itsestään riippuu, pääsevätkö he Jumalan henkien yhteyteen vai eivät. Vanhan liitonkin aikana oli hyvän henkimaailman ja ihmisten välinen yhteys ajoittain katkennut. Se tapahtui Jumalasta vieraantumisen aikoina.

>> Nykyäänkin ihmiset, huolimatta siitä, että rakennetaan paljon kirkkoja, ovat suuressa määrin vieraantuneet Jumalasta ja langenneet pahan valtaan. Kun nykyinen ihmiskunta tulee yhtä läheiseen yhteyteen Jumalan kanssa kuin se useinkin oli vanhan liiton ja ensimmäisten kristittyjen aikana, niin monet silloiset tapahtumat, jotka tuntuvat teistä kovin ihmeellisiltä, uudistuvat jälleen. Sillä Jumala on sama nyt kuin silloinkin. Hän rakastaa lapsiaan aivan yhtä paljon nyt kuin silloinkin ja kaikki ovat samanlaiset hänen edessään.

>> Nämä yleiset opetukset voivat nyt riittää tältä päivältä. Aikaa myöten saat tarkempia tietoja henkimaailman ja ihmisten välisestä yhteydestä, jos olet halukas oppimaan ja tahdot suorittaa sen tehtävän, joka sinulle tarjotaan. Sinua ei pakoteta siihen. Sinulla on vapaa tahto. Voit suostua ehdotukseen ja todistaa totuutta – tai kieltäytyä siitä ja edelleen kulkea tähänastista tietäsi. Jos suostut ehdotukseen, niin täytynee sinun valmistautua suuriin maallisiin uhrauksiin. Sinun täytyy kestää vainoa totuuden vuoksi. Mutta sinä löydät rauhan. – Jos kieltäydyt ottamasta vastaan Jumalan lahjaa, niin saat itse kantaa edesvastuun. Ratkaise itse! Toinen tai toinen.

>> Sinun ei pidä sokeasti ottaa kaikkea vastaan, vaan koetella, onko se totuutta vai oletko joutunut pahan vallan viettelykseen. Sinun ei pidä tyytyä vain siihen, mitä minulta kuulet. Sinun pitää myöskin itse koota kokemuksia tällä alalla riippumatta siitä, mitä saat täällä kokea.

>> Niinpä tahtoisin lopuksi pyytää: Valitse seurakuntasi parista joitakin henkilöitä, jotka eivät vielä ole perillä näistä asioista. Kutsu heidät kerran viikossa sopivana hetkenä koolle ja rukoile heidän kanssaan ja selitä heille raamattua, niinkuin ensimmäisillä kristityillä oli tapana tehdä. Ja ota sitten tarkka vaari kaikesta, mikä

tapahtuu. Siten sinulla on tilaisuus verrata sitä mitä itse koet, siihen mitä täällä näet ja kuulet.

>> Sen lisäksi järjestä asiasi siten, että voit joka sunnuntai kello kahdeksalta olla mukana näissä istunnoissa, jotta minä voin jatkaa opetustani. >>

>> Tulen kernaasti tänne sunnuntaisin >>, sanoin, >> kun vain voin. En tiedä kuitenkaan voinko maalaisseurakuntani yksinkertaisten talonpoikien parista valita joitakin henkilöitä sanottuja kokouksia varten. Se herättäisi pienessä kylässäni tavatonta huomiota, jonka seuraukset voisivat olla aivan arvaamattomat. Sitä paitsi en tiedä, keitä valitsisin. >>

>> Jos vain voit tehdä päätöksesi, niin kaikki muu käy itsestään >>, — vastasi hän vastaväitteihini. >> Se ei ole pakollista. Kaikki riippuu vapaasta tahdostasi. Mutta minä kehoitan kuitenkin sinua yrittämään. – Ja nyt minä lopetan. >>

>> Nostaen kätensä siunaukseen, samoinkuin edellisenäkin päivänä, hän lausui: >> Jumala siunatkoon sinua! Antakoon Hän sinulle voimaa, jotta voisit täyttää Hänen tahtonsa! Aamen. – Jumalan haltuun! >>

Sitten poika lyyhistyi jälleen kokoon ja tuli taas tajuntaansa hetken kuluttua. Hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä oli tapahtunut.

Kaikki luonnolliset selitysyritykseni täytyi minun jälleen hyljätä riittämättöminä. Ne eivät voineet selittää edes vähäistä osaa siitä, mitä olin kokenut.

Syvimmän, tekisipä mieleni sanoa, vastustamattoman vaikutuksen, teki minuun se levollinen ja selvä, vakuuttava ja johdonmukainen tapa, jolla kaikki minulle esitettiin. Täten voitiin vain totuutta tuoda esiin. Tästä vaikutteesta en päässyt vapaaksi, vaikkapa olisin yrittänytkin.

Miten moni kohta raamatussa, jota tähän saakka en ollut ymmärtänyt, oli nyt minulle selvinnyt.

Sitä paitsi olin vasta alussa. Minulle luvattiin antaa täydellinen selitys kaikesta. Minulta ei vaadittu muuta kuin ottaa vastaan se, mikä minulle tarjottiin. Vieläkin enemmän! Minun ei tarvinnut tyytyä vain siihen, mitä täällä olin kuullut. Sain myöskin ammentaa toisesta lähteestä, joka oli tästä aivan riippumaton, voidakseni tulla totuudesta vakuutetuksi. Minun tuli yhdessä yksinkertaisten, kokemattomien maalaisten kanssa, joilla ei ollut aavistustakaan >> spiritismistä >>, kokoontua jumalanpalvelukseen samaan tapaan kuin ensimmäiset kristityt, vapaana kaikista vieraista vaikutteista.

Uskaltaisinko sen todellakin tehdä? Mitä ihmiset siitä sanoisivat? Huomasin, miten aloin pelätä ihmisten arvostelua. — Eivätkö minun omat seurakuntalaiseni pitäisi minua mielipuolena, jos sellaiseen ryhtyisin? Ja kun hengelliset viranomaiset saisivat siitä vihiä, eikö siitä seuraisi, että kadottaisin paikkani? —

Ankara taistelu riehui sielussani. Mitä minun piti tehdä? Sillä tiesin, että minun täytyi tehdä päätökseni. — En koskaan eläissäni ole niin hartaasti rukoillut Jumalaa kuin noina päivinä. Vihdoin päätin seurata osviittaa, vaikkapa se vaatisi suuria uhrauksiakin, vaikkapa kadottaisin paikkani ja joutuisin taloudelliseen ahdinkoon.

Ratkaisu oli siis tapahtunut. Sen jälkeen sain sisäisen rauhan, ja luottamuksella odotin, mitä nyt seuraisi.

Totuuden toteaminen.

Teillä on voitelu Pyhältä, ja kaikilla
teillä on tieto… Teissä pysyy se voi-
telu, jonka olette häneltä saaneet,
ja te ette ole kenenkään opetuksen
tarpeessa; Vaan niinkuin hänen voi-
telunsa opettaa teille kaikkea, niin
se on totta eikä ole valhetta.
1 Joh. 2: 20, 27.

Välittämättä uhkaavista seurauksista olin päättänyt valita omasta seurakunnastani muutamia henkilöitä, pitääkseni heidän kanssaan samanlaisia kokouksia, joissa olin lähikaupungissa itse ollut mukana. Keitä valitsisin, sitä en tiennyt. Olihan minulle sanottu, että kaikki järjestyisi itsestään niin pian kuin olin siihen valmis. Ja niin kävikin. Minun ei tarvinnut etsiä näitä ihmisiä, vaan tahtomattani heidät saatettiin tielleni aivan merkillisellä tavalla.

Seurakunnassani oli eräs sairas, joka oli osittain rampa. Kävin useamman kerran

viikossa hänen luonaan. Hänen naimisissa olevalla sisarellaan, joka myöskin asui samassa kylässä, oli neljä 20-28 vuotiasta lasta: kolme poikaa ja tytär.

Eräänä iltana istuin sairaan luona ja keskustelin hänen kanssansa. Silloin hänen sisaren poikansa tuli taloon kysyen, oliko hänen äitinsä siellä. Hänelle sanottiin, että äiti oli käynyt siellä, mutta lähtenyt asioitaan toimittamaan. Hänen oli määrä hetken kuluttua palata takaisin. Poika jäi odottamaan äidin paluuta. Ei kestänyt kauan, ennenkuin äiti saapui, ja melkein samaan aikaan hänen molemmat toiset poikansa, jotka tulivat hakemaan veljeään. Sillä he olivat aikoneet toveriensa kanssa viettää iltaa eräässä tuttava perheessä. Hetkeä myöhemmin saapui tytärkin huoneeseen. Hän oli sairaanhoitajatar ja tahtoi tiedustella, olisiko tarpeellista valvoa yötä sairaan luona.

Siten meitä oli siis seitsemän henkeä koolla. Äkkiä yksi poika käänsi puheen edellisenä sunnuntaina pitämääni saarnaan. Olin esittänyt siinä kohdan raamatusta, joka oli heille kerrassaan outo. Minä selitin nyt läsnäoleville perinpohjin tämän kohdan. Kaikki kuuntelivat hyvin tarkkaavasti. Kun lopetin, arveli eräs pojista, että hänestä olisi mieluista useamminkin kuulla raamattua selitettävän.

Minä ehdotin, että tapaisimme toisemme heidän sairaan tätinsä luona, jolloin voisin vastata kysymyksiin, joita he minulle tekisivät. Siten ensimmäisetkin kristityt olivat kokoontuneet koteihin ja keskustelleet yhdessä uskonnollisista asioista. Läsnäolijat suostuivat ilolla ehdotukseeni, ja me määräsimme heti illat näitä kokouksiamme varten.

Me olimme olleet yhdessä jo monta kertaa, mutta mitään erikoista ei ollut tapahtunut. Me aloitimme >> istuntomme >> rukouksella. Sitten me istuimme hetken ääneti käsikädessä kooten itsemme. Sen jälkeen luettiin raamattua ja selitettiin ja keskusteltiin ja vastattiin kysymyksiin, joita läsnäolijat tekivät. Myöskin me neuvottelimme, miten voisimme auttaa hätääkärsiviä joko omassa kylässämme tai lähiseuduilla.

Minä ihmettelin, miten suurella vakavuudella nuo kolme veljestä suhtautuivat kokouksiimme. Eräs seikka ei herättänyt yksin minun huomiotani, vaan myöskin heidän äitinsä: näiden kolmen nuorukaisen kasvojen ilmeet muuttuivat entistä paljon jalommiksi ja kauniimmiksi. Se herätti vieraidenkin huomiota. Eräs pojista sanoikin, ettei hän käsittänyt, mitä hänen sisimmässään oikeastaan oli tapahtunut. Kun hän oli ulkona pellolla työssä, kuuli hän sisäisen äänen alituisesti kehoittavan häntä kiittämään ja ylistämään Jumalaa. Ennen ei sellaisia ajatuksia ollut koskaan juolahtanut hänen mieleensä. Ja jos hän nyt kiivaudessaan joskus päästi vihansa

valloilleen, niin tunsi hän heti niin ankaria omantunnonvaivoja, että hänen täytyi jättää työnsä kesken rukoillakseen Jumalalta anteeksi erehdystään. Sitten vasta hän saattoi jälleen iloisin mielin jatkaa työtään. Ennen hän oli kymmeniä kertoja päivän kuluessa tehnyt itsensä syylliseksi tällaiseen erehdykseen sen vähemmälläkään tavalla häiritsemättä hänen rauhaansa.

Minäkin olin tuntenut aivan samaa sen jälkeen, kun ensi kerran olin ollut mukana lähikaupungissa pidetyssä kokouksessa. Viat ja laiminlyönnit, joita en ennen ollut edes huomannut, polttivat nyt kuin tuli sieluani.

Neljännessä istunnossamme olin selittänyt erästä raamatun kohtaa. Selitykseni oli aivan sama kuin kaikkien kristillisten raamatun selittäjien nykyään. Muuta selitystä en tuntenut. En ollut vielä päässyt selitykseni loppuun, kun yksi pojista joutui omituisen kiihkon valtaan. Hän katseli minua loistavin silmin, ja minä huomasin, miten hän koetti sisäisesti taistella jotakin vastaan. Äkkiä hän kääntyi puoleeni, ja hänen ruumiinsa omituisesti vavistessa hän sanoi:

>> En voi sille mitään. Minun täytyy sanoa teille, että teidän selityksenne on väärä. Minun on pakko antaa teille oikea selitys. >>

Ja sitten hän selitti tämän kohdan niillä sanoilla, joita sisäinen henki oli hänelle sanellut. Ne olivat niin selvät ja selittävät, etten minä, yhtä vähän kuin muutkaan läsnäolijat, voinut epäillä niiden totuutta. Me emme ennättäneet vielä tointua hämmästyksestämme, kun sama poika sanoi: >> Minun on pakko kirjoittaa. >>

>> Mitä sinä haluat kirjoittaa? >> – kysyin minä.

>> En tiedä. Mutta vastustamaton halu pakottaa minua kirjoittamaan. – Antakaa minulle paperia ja lyijykynä! >>

Me annoimme hänelle mitä hän pyysi. Heti paikalla hän kirjoitti hyvin nopeasti paperiarkin koko sivun täyteen. Toinen kirjain liittyi toiseen, ja samoin kaikki sanat ja lauseetkin. Allekirjoituksena oli sana: >> Celsior >>.

Tuo kirjoitus sisälsi meille hyvin tärkeän neuvon.

Poika kysyi minulta, mitä sana >> Celsior >> merkitsi. Minä selitin, että se oli latinalainen sana ja merkitsi: >> Korkeampi >>.

Minä tiedustelin nyt pojalta, miltä hänestä tuntui kirjoittaessansa. Hän vastasi, että hän ei voinut löytää oikeita sanoja selittääkseen sitä tunnetta. Hän oli jonkin voiman vallassa, joka oli niin suuri, ettei hän voinut sitä vastustaa. Hän oli tosin yrittänyt vastustaa sitä kaikin voimin, jotta hänen ei olisi ollut pakko sanoa minulle, että

minun selitykseni oli väärä. Sillä hän oli tietenkin ollut aivan varma siitä, että se oli oikea. Mutta hänet oli pakotettu puhumaan ja sen jälkeen kirjoittamaan. Hänestä tuntui silloin, ikäänkuin hänen omat ajatuksensa olisivat kadonneet ja toiset tulleet niiden sijalle. Hän tiesi, että hän kirjoitti. Hän tiesi myöskin, mitä jokainen lause sisälsi, mutta vain niin kauan kuin hän lausui sen julki tai kirjoitti sen paperille. Kun lause päättyi, ei hänelle jäänyt siitä minkäänlaista muistoa, vaan seuraava lause täytti kokonaan hänen aivonsa, ja hänen oli pakko puhua tai kirjoittaa juuri, sillä tavalla kuin se hänelle ilmaistiin. Kirjoittaessaan hän ei voinut kiinnittää huomiota kirjaimiin, oikeinkirjoitukseen, pilkkuihin eikä pisteisiin. Päästyään selityksensä ja kirjoituksensa loppuun, ei hän tiennyt enää mitään sisällyksestä, niin että hänen olisi ollut mahdotonta toistaa sitä, mitä hän oli puhunut ja kirjoittanut.

Me keskustelimme vielä tapahtumasta, kun toinen veljeksistä sanoi, ettei hän voinut enää ottaa osaa kokouksiin, sillä hänen oli mahdotonta pitää päätään liikkumatta. Vastoin hänen tahtoaan se kääntyi sinne ja tänne. Hän koetti vastustaa, mutta turhaan.

Minäkin olin huomannut, että hänen päänsä liikkui puolelle ja toiselle. Samoin hänen äitinsäkin. Tämä katsoi kysyen ja tuskallisin ilmein minuun. Minä rauhoitin heitä sanomalla, ettei heidän tarvinnut mitään pelätä. Sillä se, mitä me teimme, ei voinut olla mitään pahaa. Tosin me emme vielä ymmärtäneet mitä täällä oikeastaan tapahtui. Mutta varmasti kaikki selviäisi pian. Samanlaisia ilmiöitä oli sattunut ensimmäisten kristittyjenkin parissa. Ja todistaakseni sen luin heille ensimmäisen korinttolaiskirjeen 14. luvun ja selitin sen niin hyvin kuin silloin osasin.

Minulle olivat sen illan tapahtumat yhtä outoja kuin muillekin osanottajille Ollessani istunnossa lähikaupungissa en ollut kokenut muuta kuin että kuulin hengen puhuvan täysin tajuttoman ihmisen suun kautta. Minulla ei ollut aavistustakaan siitä, että henki saattoi käyttää välikappaleenaan täydessä tajunnassakin olevaa ihmistä ja saada hänet puhumaan ja kirjoittamaan. Enkä tiennyt lainkaan, mitä siinä pojassa tapahtui, jonka pää liikkui puolelle ja toiselle.

Niinpä olin iloinen, että saatoin pyytää selitystä tähän kaikkeen lähtiessäni seuraavana sunnuntaina kaupungissa pidettävään istuntoon. Siellä minulle sanottiin:

>> Älä ole levoton, vaikka et heti kaikkea käsitäkkään. Asia on sinulle vielä kovin uusi, etkä ymmärrä vielä kaikkea. Mutta vähitellen kaikki selviää. – Samatenhan käy inhimillistenkin keksintöjen. Ensiksi pidetään keksintöä mahdottomuutena ja keksijää henkisesti epänormaalina. Vuosia myöhemmin saavuttaa sama keksintö yleisen tunnustuksen ja sitä pidetään aivan luonnollisena asiana. – Kukapa sata

vuotta sitten olisi voinut uskoa nykyisiin lentokoneisiin, puhelimeen, lennättimeen tai radioon? Jos joku silloin olisi sanonut, että aika koittaa, jolloin voidaan lentää ilmassa, puhua pitkien matkojen päähän ja kuunnella omassa asunnossaan konserttia, jota esitetään monen sadan penikulman päässä, niin ei häntä olisi otettu vakavalta kannalta. Ja juuri teidän oppineet miehenne olisivat kaikkein kiihkeimmin vastustaneet tällaisia mahdottomuuksia.

>> Nyt sinulle sanotaan, ja saat itsekin kokea, että henkimaailma voi päästä ihmisten yhteyteen, kunhan vain olosuhteet ovat edullisia. Suuri yleisö ei usko sitä ja pitää sitä mahdottomuutena, aivan samoinkuin se aikaisemmin piti mahdottomuutena paljoa sellaista mikä nykyään on aivan luonnollista.

>> Teidän tiedemiehenne eivät tahdo myöskään myöntää, että henkimaailma voi vaikuttaa teidän elämäänne siten, että voitte käsittää sen aisteillanne. Ja kuitenkin teidänkin aikananne tapahtuu paljon sellaista, mitä teidän tiedemiehenne voisivat todeta todeksi, yksinpä sellaista, mikä ei voi tapahtua muuten kuin henkimaailman myötävaikutuksella. Mutta teidän tiedemiehenne koettavat selittää näitä tosiseikkoja inhimillisellä tavalla uskotellen teille mitä järjettömimpiä ja mahdottomimpia asioita, jotta heidän vain ei tarvitsisi myöntää henkimaailman olemassaoloa. Toiset tekevät sen siksi, että he eivät usko elämän jatkuvan kuoleman jälkeen. Toiset taas siksi, että he tiedemiehinä eivät uskalla julkisesti tunnustaa henkien myötävaikutusta, vaikka he sisäisesti ovatkin siitä vakuutetut. He pelkäävät, että heidän tiedemiesarvonsa voi siitä kärsiä.

>> Mutta tulee aika, jolloin teidän tiedemiestennekin täytyy tunnustaa, että sekä hyvä että paha henkimaailma myötävaikuttavat teidän elämäänne ja kohtaloonne mitä moninaisimmalla, sekä näkyvällä että tuntuvalla tavalla.

>> Älä siis ihmettele, vaikka ihmiset pitäisivät sinua hiukan omituisena, jos väität voivasi keskustella henkien kanssa.

>> Mutta minua ihmetyttää, etteivät myöskään teidän monet kirkkonne usko, että henkimaailma voi myötävaikuttaa nykyaikanakin ihmisten elämään ja että se on yhteydessä heidän kanssaan; tai jos ne sen myöntävätkin, niin ne väittävät, että ainoastaan paha henkimaailma voi nykyään ilmaista itsensä.

>> Sellainen käsityskanta on aivan mieletön. Sillä jos henget eivät nykyään voi tulla teidän luoksenne, niin eivät ne voineet sitä ennenvanhaankaan. Ja silloin kaikki raamatun kertomukset henkien ja ihmisten välisestä yhteydestä ovat satuja. Tai jos nykyään ainoastaan pahat henget voivat päästä ihmisten yhteyteen, niin olivat entisaikoinakin kaikki henget pahoja. Mutta siinä tapauksessa kaikki uskonnot, jotka

perustavat oppinsa Vanhaan ja Uuteen Testamenttiin, luhistuvat. Sillä nehän väittävät saaneensa uskonnolliset totuutensa ja lakinsa henkien välityksellä. Mutta jos ennen aikaan hyvät henget saapuivat ihmisten luo, niin miksikä ne eivät saapuisi nytkin. Sama Jumala lähetti silloin hyvät henget ihmisten luo kuin nykyäänkin. Samoinkuin Hän silloin tahtoi johdattaa ihmiskunnan oikealle tielle, samoin nytkin. Vai luuletteko, että te ette tarvitse enää Jumalan henkiä opettamaan ja johtamaan teitä? Luuletteko ehkä, että te olette parempia ja viisaampia kuin entisajan ihmiset ja että tunnette koko totuuden?

>> Se, minkä olet kokenut oman seurakuntasi keskuudessa, todentaa sen, mitä minulta olet kuullut. Sinä saat kokea vielä paljon enemmän. Älä ole huolissasi pojasta, jonka pää ei voi pysyä liikkumatta. Hänen kauttaan tehdään työtä, ja sinä saat omin silmin nähdä, millä tavalla erilaisia ”medioita” kehitetään.

>> Sana ”medio” tarkoittaa ”välittäjää”. Medioita ovat siis ihmiset, joita henkimaailma käyttää välittäjinään, jotta he voisivat päästä ihmisten yhteyteen. Eläimetkin voivat olla medioita. Mutta ne me toistaiseksi jätämme huomioon ottamatta.

>> Kun henkimaailma valitsee ihmisiä välittäjikseen, täytyy heitä siihen kehittää. Kehitysaika voi olla lyhyempi tai pitempi, riippuen henkilöstä, mutta ennen kaikkea tarkoituksesta, johon häntä on käytettävä.

>> Aikoinaan minä selitän sinulle seikkaperäisesti, mitä eri lajeja medioita on olemassa ja miten heitä kehitetään. Tänään sanon vain sen, mikä on sinulle tarpeen, jotta käsittäisit, mitä istunnoissasi tulee tapahtumaan.

>> Teidän parissanne on kaksi erilaista ”medioita”, joita parasta aikaa kehitetään ja joiden kautta henkimaailma työskentelee. Toinen on niin sanottu ”inspiraattiomedio”. Hänen aivoihinsa henkiolento painaa määrättyjä ajatuksia niin suurella voimalla, että medion omat ajatukset työntyvät syrjään ja hän joutuu kokonaan tuon henkiolennon valtaan. Mutta hän ei vain paina noita ajatuksia medion aivoihin, vaan pakottaa häntä myös tuomaan ne julki tai kirjoittamaan paperille. Medio on silloin koko ajan täydessä tajunnassaan. – Sinun inspiraattiomediotasi on edelleen kehitettävä, jotta hän kykenisi täydellisesti ottamaan vastaan henkimaailman ajatuksia. Hänestä on karsittava pois vielä paljon sellaista, mikä estää hänen kehitystänsä. Mitä se on, sitä sinä et vielä ymmärrä. Mutta myöhemmin käsität sen kyllä.

>> Toinen medio, joka ei ole vielä ruvennut toimimaan, on vasta kehityksen ensimmäisellä asteella. Tarkoitan poikaa, joka viime istunnossanne ei voinut olla

liikuttamatta päätään ja sen johdosta kävi levottomaksi. Hänestä kehittyy äänimedio. Hänen oma henkensä väistyy hänen ruumiistaan, jotta vieras henki voisi vallata hänet ja puhua hänen kauttaan. Tällaista tilannetta nimitetään ”transsiksi”. Transsissa on monta eri astetta tai muotoa, riippuen siitä, eroaako medion henki vain osittain tai täydellisesti hänen ruumiistaan.

>> Millä tavalla medion henki eroaa hänen ruumiistaan, sitä teidän on vaikea käsittää. Mutta toisella kertaa selitän sen sinulle perinpohjaisesti.

>> Ei ole mieluista seurata ”syvätranssi-medion” kehitystä. Mutta se on välttämätöntä ja riippuu kokonaan Jumalan laista.

>> Jotta medion äidin ei tarvitsisi kärsiä tästä näystä, on parasta, että hän toistaiseksi jää pois istunnoista.

>> Medioitten kehittäminen on tärkeä ja pyhä asia. Niinpä teidän on istunnoissanne rukoiltava hartaasti medioitten puolesta ja anottava Jumalalta voimaa ja apua, jotta kaikki tapahtuisi Hänen tahtonsa mukaisesti ja että mediot palvelisivat hyvän voimaa ja pysyisivät uskollisina Jumalalle.

>> Ne tiedot, jotka tänään olet saanut, ovat sinulle välttämättömät, jotta jossakin määrin ymmärtäisit medioittesi kehitystä, etkä olisi huolissasi siitä, mitä heille tapahtuu. >>

Kaikki kävi toteen mitä minulle molempien medioitten kehityksestä oli sanottu. >> Inspiraattiomedion >> kehitys kävi nopeasti. Hänen kauttansa ilmoitettiin meille kaikki tärkeimmät totuudet, jotka hän kirjoitti paperille. Nämä opetukset olivat minulle aivan uusia ja suurimmalta osaltaan ne kumosivat kaiken sen, mitä poika itse tähän mennessä oli uskonut ja mitä minä olin saarnannut. Alitajunnasta ja ajatusten siirrosta, joksi monet yrittävät selittää kaikkia tällaisia ilmiöitä, ei siis tässä tapauksessa voinut olla puhettakaan. Ajatustensiirto ei voinut senkään vuoksi tulla kysymykseen, että inspiraattiomedio ei tämän jälkeen kirjoittanut enää istuntojen aikana, vaan kotonaan, yksin ollessansa. Poika ei ruvennut koskaan omasta aloitteestaan kirjoittamaan, vaan sama vastustamaton voima, joka ensi kerralla oli vallannut hänet istunnossa, pakotti hänet joka kerta siihen ja määräsi myös hetken, jolloin hänen tuli kirjoittaa. Kerran hänet herätettiin aivan äkkiä varhain aamulla, ennenkuin hän oli vielä aikonutkaan nousta, ja kehoitettiin kirjoittamaan. Hän ei seurannut tätä kehoitusta, sillä hän arveli, että oli liian varhaista ruveta työhön. Silloin hänet äkkiä vedettiin väkisin vuoteesta lattialle. Kauhuissaan hän hyökkäsi pystyyn ja istahti kirjoittamaan. Hän kirjoitti silloin Jeesuksen lunastustyöstä ihmeellisiä selityksiä, jotka eivät missään kohdassa pitäneet yhtä katolisen uskon

kanssa ja joita ei missään muuallakaan ole löydettävissä. Samoin tämä yksinkertainen maalaispoika kirjoitti kirjoituksen >> Pyhästä Raamatusta >>, joka sisälsi täysin uusia totuuksia. Sekä sisältö, että tyyli näissä kirjoitelmissa on sellainen, ettei poika olisi koskaan itse kyennyt niitä sepittämään. Hän on kirjoittanut seuraavat suorasanaiset kirjoitelmat: >> Sielun hengellisyys >> – >> Jumalan armo >> – >> Mitä Vapahtaja on puolestasi tehnyt? >> – >> Kevät, kesä, syksy ja talvi >> – >> Elonkorjuu >> – >> Yö >> – >> Rukoilkaa Herraa! >> – >> Pyhä Raamattu >> – >> Lapsenrakkaus >> – >> Kuolevaisen kuolema >>.

Samoinkuin kaikki nämä kirjoitelmat sisältävät Jumalan totuuksia, samoin hänen runonsakin: >> Sankarien kutsu >> – >> Luomisen ääni >> – >> Armo ja kunnia >> – >> Jumalan teillä >> – >> Jumalan paimen ja hänen laumansa >> – >> Vahvin >> – >> Näin Luojasi käy >>.

Hänen veljensä kehittyminen äänimedioksi kysyi enemmän aikaa. Joskus oli varsin tuskallista seurata hänen ruumiillista tilannettansa. Niinpä olin iloinen, että minulle oli siitä edeltäpäin mainittu, muuten tuskin olisin uskaltanut odottaa loppuun saakka. Pojan äitiä olin pyytänyt jäämään toistaiseksi pois istunnoista.

Kun hänen kehityksensä oli päättynyt, lankesi hän samalla tavalla transsiin kuin äänimedio kaupungissakin. Henkiolento, joka ensi kerran puhui hänen kauttansa, tervehti meitä sanoen: >> Jumala kanssanne! >> Sitten hän vannoi Jumalan nimeen, että hän oli hyvä henki ja mainitsi nimensä. Tältä henkiolennolta sain paljon neuvoja ja opastusta, jotka kaikki pitivät yhtä niiden tietojen kanssa, joita inspiraattiomediomme, mutta varsinkin kaupunkilaismedio oli meille antanut.

Kaksi seikkaa selvisi minulle.

>> Ensiksikin huomasin, että se henkiolento, joka puhui kaupunkilaismedion kautta, oli arvoltaan korkeampi kuin ne, jotka puhuivat meidän äänimediomme kautta. Sillä joskus, kun kysyin jotakin hyvin tärkeää meidän äänimediomme kautta puhuvalta hengeltä, kieltäytyi tämä vastaamasta sanoen: >> Siihen kysymykseen minulla ei ole lupa vastata. Mutta ”hän”, voi vastata! >> – Lausuessaan sanan >> hän >> hän kumarsi syvään. >> Hänellä >> hän tarkoitti sitä henkeä, joka käytti medionaan kaupunkilaispoikaa. Ensi kerran, kun hän kehoitti minua kääntymään tämän hengen puoleen, kysyin, tunsiko hän hänet. >> Minä tunnen hänet >>, – vastasi hän lyhyesti. Ja sitten hän kumarsi hyvin syvään. – Ensiksi minun oli hiukan vaikea käsittää, miksikä ei meidän mediomme kautta puhuva henki saanut vastata kysymyksiini yhtä hyvin kuin se, joka käytti medionaan kaupunkilaispoikaa. Siksipä kysyin kerran häneltä syytä siihen. Hän selitti, että Jumala on antanut hänelle

oikeuden vastata kaikkiin minun kysymyksiini, jos näiden kysymysten vastaaminen hänen mielestään on tarpeellista tai minulle hyödyksi. Mutta tuo toinen henki, joka puhuu meidän äänimediomme kautta, ei ole saanut yhtä laajakantoista tehtävää. Siksi jollei hän voi vastata minun kysymyksiini, tulee hänen neuvoa minua kääntymään hänen, korkeamman hengen puoleen, sillä tuo toinen henki on hänen alaisensa.

Vielä toinenkin seikka kiinnitti huomiotani. Kaupunkilaismedion kautta puhui aina sama henki, mutta meidän äänimediotamme käyttivät useat henget, joskin hän, joka ensiksi oli puhunut hänen kauttansa, oli toisia korkeampi ja johti heitä. Hän tervehti meitä aina sanoen: >> Jumala kanssanne >> ja hänet saattoi heti tuntea lempeästä äänestään ja erikoisesta ilmaisutavastaan. Myöskin hän puhui aina ensimmäisenä istunnoissamme.

Eräänä päivänä kysyin häneltä, miksikä kaupunkilaismedion kautta puhui aina vaan sama henki, jota vastoin useat henget käyttivät sitä mediota, jonka kautta hän puhui. Hän vastasi minulle: >> Sillä hengellä, joka puhuu kaupunkilaismedion kautta, on oikeus yksinomaan käyttää häntä, jotta hän voisi täyttää määrätyn tehtävän. Siksi ei muita henkiolentoja päästetä hänen yhteyteensä. – Medio, jota minä käytän, on tosin kehitetty minua varten, mutta Jumala sallii, että muutkin henget, sekä hyvät että pahat, korkeat ja alhaiset, saavat vallata hänet ja puhua hänen kauttaan. Siten sinulla on tilaisuus tutustua erilaisiin henkiolentoihin, ja heidän puheittensa ja tekojensa kautta sinä voit todeta, minkälainen heidän tilansa on tällä puolen. Ennen kaikkea sinun tulee päästä selville siitä, millainen pahojen henkien kehityskulku on, ennenkuin he saavuttavat täydellisyyden. On hyvin tärkeää, että omien kokemustesi nojalla perehdyt henkimaailmaan, sillä siten saavutat paljon perinpohjaisempia tietoja tällä alalla kuin jos sinua vain suullisesti opetettaisiin. Henget, jotka puhuvat tämän medion kautta, eivät kuitenkaan saa tulla ja mennä oman mielensä mukaan. He ovat kontrollihengen alaisia, joka määrää, ketkä kulloinkin saavat vallata medion ja miten kauan puhua hänen kauttaan. Jokaisella mediolla, joka toimii hyvän voiman välittäjänä, on kontrolli. Samoin on laita kaikissa istunnoissa, joissa työskennellään henkimaailman kanssa Jumalan tahdon mukaisesti. Missä tällaista kontrollia ei ole, siellä ei myöskään saavuteta hyviä eikä kauniita tuloksia. Sillä siellä ei ole hyviä eikä korkeita henkiä läsnä. He tulevat vain sinne, missä kaikki käy Jumalan määräysten mukaan ja Jumalan lähettämä henkiolento ylläpitää järjestystä. Nykyään useimmissa spiritistisissä istunnoissa ei ole kontrollia, ja siksi alemmat henkiolennot temmeltävät niissä.

>> Aluksi minä ilmoitan sinulle, mitkä henget valtaavat medion ja miten sinun tulee niitä kohdella. Myöhemmin voit itse huomata mitä kussakin yksityistapauksessa on tehtävä. >>

Niin kävikin.

Suuri joukko henkiä käytti meidän >> äänimediotamme >>. Saapui korkeita henkiä, jotka ylistivät ja kiittivät Jumalaa, opettivat meille paljon tärkeitä asioita ja poistuivat toivottaen meille Jumalan siunausta.

Saapui kärsiviä henkiä, jotka useinkin rukoilivat järkyttävin sanoin apua ja pyysivät, että me rukoilisimme heidän kanssansa. Joskus he puhuivat vierasta kieltä, jota me emme ymmärtäneet ja olivat kovin onnettomia, kun eivät voineet puhua kanssamme.

Tuli myöskin alhaisia henkiä, jotka kirosivat itseään ja kohtaloaan ja herjasivat meitä mitä kauheimmalla tavalla ja pilkkasivat kaikkea korkeaa ja pyhää. Kun me kehoitimme heitä rukoilemaan Jumalaa yhdessä meidän kanssamme, kieltäytyivät he pilkaten meitä. Kun me vaadimme heitä lausumaan Jumalan nimen, niin he erosivat heti mediosta.

Hyvin paljon oli sellaisia henkiä, jotka eivät yleensä tienneet, että he olivat kuoleman kautta eronneet maallisesta ruumiistaan. He luulivat edelleen olevansa maan päällä ja suorittavansa samoja töitä kuin eläissäänkin. He olivat niin sanottuja >> maassa kiinni olevia henkiä >>.

Kauheimmat kokemuksemme olivat ne, kun rikollisten henget tulivat luoksemme. He palasivat alituisesti rikospaikalle ja elivät uudestaan rikoksensa. Se oli kuin elokuva, jossa kaikki alati uudistuu. – Murhaajan henki suunnitteli yhä uudestaan murhaansa yksityiskohtia myöten ja kauhuksemme toi ilmi ajatuksensa ja tunteensa noina kamalina hetkinä; hän näki silmiensä edessä uhrinsa, joka seurasi häntä katseillaan saattaen hänet siten epätoivon valtaan. Samoja tuskia saivat myös koronkiskurit tai muut pahantekijät kestää, sellaiset, jotka olivat tuottaneet tuskaa ja kärsimystä kanssaihmisilleen. Minne ikänä he kääntyivät, kaikkialla heidän uhrinsa seisoivat heidän edessään. Itsemurhaajan henki sai alituisesti kärsiä samaa tuskaa ja epätoivoa, mikä oli saattanut hänet itsemurhaan. Ei paraskaan näyttelijä olisi voinut tulkita osaansa niin totuudenmukaisesti kuin nämä henget, kun he esittivät maallisen elämänsä synkimpiä hetkiä, käyttäen välittäjänään viatonta mediota, jolla ei ollut vähintäkään kokemusta eikä tietoa tällaisista seikoista. Usein koko ruumiimme vapisi, kun katselimme ja kuuntelimme mitä kulloinkin tapahtui silmiemme edessä.

Silloin tällöin ilmestyi myöskin >> kiusaajahenkiä >>, jotka yrittivät vehkeillään ja valheillaan meitä kiusata. Kun me emme olleet halukkaita seurustelemaan heidän kanssaan, täytyi heidän poistua yhtä nopeasti kuin olivat tulleetkin.

Erilaisten henkien ilmestymisellä ja heihin liittyvillä tapahtumilla oli tärkeä tarkoituksensa.

Korkeilta hengiltä me saimme vastaanottaa arvokkaita tietoja, joskus myös vakavia neuvoja ja moitetta, jotta monta kertaa kyyneleet nousivat läsnäolijoiden silmiin. Useasti läsnäolevien salatuimmat ajatukset paljastettiin, kuitenkin siten, ettei ketään toisten kuullen häväisty. Hyvän henkimaailman erikoisuutena on mainittava, että he aina pukevat moitteensa ja neuvonsa sellaiseen muotoon, etteivät ne loukkaa ketään, ja huomauttaessaan ihmisille heidän erehdyksiään samalla myös lohduttavat ja kehoittavat heitä ja ilmaisevat heille rakkautensa. He eivät koskaan taita taipunutta oksaa eivätkä sammuta lepattavaa kynttilää. Hellin käsin he koskettelevat heidän huostaansa uskottujen ihmisten sydämen haavoja.

Samoja varotuksia ja neuvoja he eivät usein toista. Jollei heidän neuvojaan seurata, niin he huomauttavat ehkä vielä kerran tai kaksi, mutta ei sen useammin tai ainakin vain hyvin harvoissa tapauksissa. Mutta jos joku yrittää parhaansa mukaan seurata neuvoa tai ottaa varteen varotuksen, niin tulevat he yhä uudestaan ja auttavat opetuksillaan ja kehoituksillaan, kunnes toinen on saavuttanut päämääränsä. Kun joku osoittaa vain hyvää tahtoa, niin heidän rakkautensa ja säälinsä on rajaton sellaisissakin tapauksissa, jolloin ihminen heikkoudessaan yhä uudestaan kompastuu. Mutta ken ei edes yritä seurata henkiolennon neuvoa, ja myöhemmin pyytää jossakin muussa asiassa hänen neuvoaan, saa tavallisesti vastauksen: >> Miksi kysyt minulta? Ethän kuitenkaan seuraa neuvoani >>.

>> Mutta alhaistenkin henkien ilmestyminen oli meille opiksi. En koskaan voi unohtaa sitä iltaa, jolloin kolme itsemurhaajahenkeä aivan perätysten valtasi äänimedion, ja me saimme kokea kauheinta, mitä ihmiset tällä alalla voivat nähdä ja kuulla. Kun viimeinenkin näistä kolmesta hengestä oli poistunut mediosta, ja me yhä vavistuksen vallassa istuimme paikoillamme, valtasi medion johtaja henki, jota myös >> oppaaksi >> nimitetään ja sanoi meille: >> Aivan erikoisesta syystä teille on tänä iltana näytetty näitä näkyjä. Ensiksikin te saitte nähdä, millainen se ”rauha” on, jota monet ihmiset maallisen kuoleman jälkeen nauttivat. Teillähän on niin usein tapana sanoa ihmisen haudan partaalla: ”Nyt hän on saanut rauhan!” – Tänä iltana te olette nähneet tämän ”rauhan”. Teidän on mahdotonta käsittää, mitä nämä onnettomat sielut saavat kärsiä, kunnes heille heidän tilansa selviää ja he kääntyvät Jumalan puoleen. Te ette saaneet opastaa noita kolmea henkeä. He eivät ansaitse sitä vielä.

Heidän täytyy ensin kärsimysten kautta kypsyä, jotta he voisivat ottaa vastaan opastusta. Tänään se olisi ollut turhaa. – Mutta vielä muustakin syystä te saitte nähdä nämä henget. >>

Ja sitten hänen äänensä muuttui juhlallisen vakavaksi ja hän sanoi. >> Yksi teistä on tänään ajatellut itsemurhaa ja oli jo ryhtymäisillään valmistuksiin. >>

Silloin eräs läsnäolijoista huudahti kiihkeällä äänellä: >> Minä se olen! Voi, hyvä Jumala, minä se olen! >>

>> Niin, sinä se olet >>, sanoi henki nyt lempeällä äänellä. >> Sinä luulit voivasi itsemurhan kautta vapautua siitä raskaasta taakasta, jota jo vuosikausia olet kantanut, ja saavuttaa rauhan. Tänään olet nähnyt, minkälaisen ”rauhan” olisit voittanut. Nyt olet kai ikiajoiksi parantunut itsemurha-ajatuksista. Siten tämä ilta oli sinulle suureksi hyödyksi. >>

Erikoisella tarkkuudella koetin ottaa selkoa, tokko se, mitä meille >> medioitten >> kautta ilmoitettiin tai ennustettiin, kävi toteen. Sillä jos ne tiedot, joiden todenperäisyyttä me saatoimme tutkia, olivat oikeita, niin meillä ei ollut syytä epäillä niitäkään tietoja, joita oli mahdoton todeta.

Niistä monista tiedoista, joista henkien ilmoitusten mukaan olen ottanut selkoa, tahtoisin esittää muutamia, joiden pitäisi kelvata todistukseksi jokaiselle ennakkoluulottomalle henkilölle.

1. Käyntini seurakuntani kirkossa medion seurassa.

Eräänä päivänä tuli kaupunkilaismedio käymään pappilaani. Me istuimme yhdessä työhuoneessani ja keskustelimme jokapäiväisistä asioista. Taloudenhoitajani, joka työskenteli keittiössä, pistäytyi jonkun kerran huoneeseeni. Jäätyämme jälleen kahden lankesi poika äkkiä transsiin, ja henki kääntyi puoleeni sanoen: >> Sinun taloudenhoitajattaresi läksi juuri puutarhaan työtä tekemään. Sillä välin haluaisin keskustella kanssasi. Ole hyvä ja näytä minulle kirkkosi! >>

Pojan itsensä oli mahdotonta tietää, että taloudenhoitajattareni oli mennyt puutarhaan. Sillä puutarha oli pappilan takana, ja keittiöstä joka oli puutarhan puolella, pääsi sinne vain eteisen takaoven kautta. Me istuimme huoneessa, joka oli vastakkaisella puolella, emmekä voineet nähdä emmekä kuulla mitä keittiössä tai puutarhassa tapahtui.

Kun henki oli lausunut tämän toivomuksen, nousin minä tuoliltani. Poika, joka oli transsissa, seurasi jäljessäni kulkien silmät ummessa ja raskain askelin. Kirkko oli aivan pappilan vieressä. Ei tarvinnut kulkea kadun poikki päästäkseen sinne. Kirkon

edessä olevan puutarhan puolelta sivuovi johti sisälle. Tultuamme kirkkoon hän sanoi: >> Alttarin alle on haudattu luuranko. Myöskin laivan lattian alla on useita luurankoja. Tällä kohtaa oli ennen hautausmaa. >>

Minä sanoin, etten tiennyt sitä. Se oli mielestäni myöskin mahdotonta. Sillä kirkko seisoi korkealla paikalla eikä sen ympärillä ollut tilaa haudoille. – >> Tiedustele seurakuntasi vanhemmilta jäseniltä >> – sanoi hän – >> ehkä he voivat antaa sinulle tietoja. >>

Sitten hän kääntyi silmät ummessa urkulehteriin ja sanoi: >> Sinä tiedät, ettei minulla ole tapana antaa neuvoja puhtaasti aineellisissa asioissa. Mutta tänään teen poikkeuksen. Sinä olet hankkinut urut. Sano urkurillesi, että hän soitettuaan uruilla joka kerta työntää rekisterinappulat kiinni. Kolme rekisterinappulaa on puoleksi ulosvedettyinä. Siten tomua ja kosteutta pääsee tunkeutumaan urkupilleihin ja aikaa myöten äänten puhtaus kärsii siitä. Puhdas, kaunis urkujen soitto kohottaa jumalanpalveluksen kauneutta ja samalla Jumalan kunniaa. Siksi sen sanon sinulle. >>

Soittopöytä oli lukossa, niin että oli mahdotonta nähdä koskettimia ja rekisterinappuloita, vaikkapa olisi seisonut aivan urkujen edessä. Vielä vähemmän niitä saattoi nähdä alttarin luota, missä me seisoimme. Ja vaikka urut olisivat olleet avoinna, niin ei sieltä saakka olisi voinut nähdä mitään. Urkujen avain riippui sakariston kaapissa.

Me menimme sitten erään sivualttarin luo. Alttaritaulu esittää pyhän Joosefin kuolemaa. Jeesus ja Maria seisoivat siinä hänen kuolinvuoteensa ääressä. >> Tuo taulu ei ole oikea >> – sanoi hän – >> Jeesus ei ollut läsnä Joosefin kuollessa. >>

Me kuljimme sitten useitten taulujen ohi, jotka esittivät Jeesuksen kärsimys historiaa. Yksi niistä kuvasi Veronikaa kädessään hikiliina, jossa näkyivät Jeesuksen veriset kasvot, ja tultuamme sen kohdalle, kysyin minä, oliko se todellinen tapaus vai legenda. >> Se on tositapaus eikä mikään legenda >> — kuului vastaus.

Taulun luona, joka esitti Jeesuksen ristiinnaulitsemista, kysyi hän äkkiä: >> Mikä ristiinnaulitsemisessa tuotti Jeesukselle suurinta tuskaa? >> Minä vastasin: >> Naulaaminen. >> – >> Ei >>, – hän vastasi – >> ei naulaaminen, vaan jano. Raa'at pyövelit hakkasivat niin kovalla voimalla naulat käsien ja jalkojen läpi, että ruumis tuli tajuttomaksi eikä aluksi tuntenut kovinkaan suurta tuskaa. Aivan samoinkuin sotilaat, kun kuula tai granaatinsiru haavoittaa heitä, eivät ensi hetkessä tunne mitään kipua. Mutta jano, joka johtuu verenhukasta, tuottaa kauheaa tuskaa,

myöskin haavoittuneille. Se voi saattaa ihmiset mielenhäiriöön. Ei mitään ruumiillista kipua voi verrata janon tuottamaan tuskaan. >>

Kulkiessamme edelleen saavuimme erään sivukappelin luo. Siellä oli vanha puinen Neitsyt Marian kuva; vuosisatoja sitten se oli kuulunut luostariin, jonka rauniot olivat kirkon läheisyydessä. – >> Tätä kuvaa >> – sanoi hän – >> ovat jo kauan etsineet kärsivät henget, joiden on pysyteltävä luostarin raunioiden parissa tuolla alhaalla laaksossa. >> – Ihmeissäni minä kysyin: >> Miksi nuo henget etsivät tätä Marian kuvaa? Helpostihan se täältä löytyy. Ja sitä paitsi, mitä apua kärsivillä hengillä voi olla tästä kuvasta? >>

>> Etkö sinä ymmärrä? No, sitten selitän sen sinulle. Katsohan, joskus henkiä rangaistaan siten, etteivät he saa liikkua määrätyn piirin ulkopuolella. Siitä syystä nuo henget eivät voi päästä luostarialueelta tähän kirkkoon. He voivat siis etsiä Marian kuvaa ainoastaan omalta alueeltaan, mutta he eivät löydä sitä sieltä. Kun ihmettelet mitä apua heillä voi olla tästä Marian kuvasta, niin olet oikeassa, itse kuva ei voi heitä auttaa. Mutta eräs toinen seikka tuotti aikoinaan heille helpotusta. Siihen aikaan, kun kuva oli luostarissa, saapui sinne paljon ihmisiä rukoilemaan. Silloin rukoiltiin myöskin onnettomien sielujen puolesta. Rukous ei tosin voi vähentää heidän syntiään eikä poistaa rangaistusta. Mutta he kuulevat rukoukset ja heidän ajatuksensa kääntyvät silloin Jumalan puoleen. Se helpoittaa heidän tilaansa. Sen jälkeen, kun kuva poistettiin sieltä, ei kukaan tule sinne rukoilemaan ja henget kaipaavat sitä lievitystä, jota rukous heille tuotti. He tietävät, että rukous liittyi Marian kuvaan. Siksi he tahtoisivat saada kuvan takaisin omalle alueelleen. >>

Nyt me saavuimme portaille, jotka johtivat urkulehterille. Olisin kovin mielelläni tahtonut ottaa selkoa, miten rekisterinappuloiden laita oli. Mutta toinenkin ajatus askarsi sinä hetkenä mieltäni. Ihmettelin näet, osaisiko hän soittaa urkuja. Tiesin, ettei poika osannut. Mutta epäröin: olisiko vieras henki vallannut niin täydellisesti pojan ruumiin, että hän voisi liikutella sormia ja jalkoja kyllin nopeasti? – Siksi kysyin vain arastellen, tahtoisiko hän soittaa uruilla. – >> Kernaasti, jos voin tuottaa sinulle iloa >> – vastasi hän. Heti minä kiiruhdin sakaristoon ja hain sieltä urkujen avaimen. Me nousimme portaita urkulehterille. Minä avasin urut ja tarkastelin heti rekisterinappuloita. Aivan oikein! Kolme rekisterinappulaa oli puolittain ulosvedettyinä. Vielä kerran hän pyysi minua muistuttamaan siitä urkurille.

Sitten hän kävi urkujen ääreen istumaan, veti rekisterinappulat ulos ja alkoi soittaa. Aluksi hiljaa ja arkaillen vienoja akordeja. Sitten hiukan äänekkäämmin, – ja mitä kauemmin hän soitti, sitä voimakkaammiksi sävelet paisuivat. Sitten kaikki rekisterit alkoivat kohista ja pauhata kuin myrsky, joka kaataa puita maahan.

Vähitellen myrsky asettui päättyen hiljaiseen ja rauhalliseen huminaan. Mestari siinä hallitsi urkuja, siitä ei ollut epäilystäkään.

Lopetettuaan soittonsa hän työnsi kaikki rekisterinappulat sisään ja nousi ylös. Minä suljin jälleen urut. Silloin hän asettui eteeni ja kysyi: >> Tiedätkö, mitä minä äsken soitin? >> – Minä sanoin, etten tiennyt. – >> Minä soitin sinun elämäsi >> – sanoi hän rauhallisesti.

Minä katsoin häneen ihmeissäni. En käsittänyt, että joku voisi soittaa ihmisen elämää. Ikäänkuin hän olisi lukenut ajatukseni, hän sanoi: >> Ihmisen elämä on kuin taulu. Voi maalata värein, mutta voi maalata myös sävelin. Jokainen väri esittää säveltä ja jokainen sävel väriä. On olemassa selvänäkijöitä, jotka näkevät kaikki sävelet väreissä ja voivat todeta sopusointua ja epäsointua kuulemalla ja näkemällä sävelvärejä. Siksi voidaan jokaista taulua soittaa ikäänkuin lukisi nuotteja. Ainakin henkimaailma pystyy siihen. >>

Minä en käsittänyt hänen selitystään. Se oli minulle liian uutta.

Ääneti me astuimme portaita alas ja kirkon läpi sille ovelle, josta olimme tulleet sisälle. Tähän hän pysähtyi sanoen: >> Minä lausun nyt jäähyväiset. En voi seurata mukanasi pappilaan, sillä taloudenhoitajattaresi palaa juuri puutarhasta sisälle, enkä halua, että hän näkee pojan transsissa. Minä asetun seinää vasten seisomaan. Tue sinä pojan ruumista, jotta hän ei kaadu maahan, kun eroan hänestä. >>

Minä tein niinkuin hän neuvoi ja minun täytyi tukea koko voimallani poikaa, kun hänen ruumiinsa lyyhistyi kokoon henkiolennon erotessa hänestä. Heti poika tuli tajuihinsa ja ihmetteli suuresti, että hän oli kirkossa. Hän ei muistanut muuta, kuin että hän oli istunut pappilassa minun huoneessani. Hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä sen jälkeen oli tapahtunut. Kun kerroin, että hän oli ihmeen kauniisti soittanut urkuja, pudisti hän päätään.

Samassa kun avasimme pappilan oven, tuli taloudenhoitajattareni puutarhasta sisälle. Hän olisi siis nähnyt pojan transsissa, jollei henki, estääkseen sitä, olisi aikaisemmin eronnut hänestä.

Poika itse, jonka kanssa sittemmin keskustelin, oli kovin hämmästynyt, kun kerroin hänelle luurangoista, rekisterinappuloista, Joosefin kuolemasta, Veronikan hikiliinasta, Jeesuksen kärsimyksistä ristillä, Marian kuvasta ja siihen liittyvästä kertomuksesta, luostariraunioilla elävistä hengistä ja rukouksen vaikutuksesta heihin sekä urkujen soitosta ja siitä selityksestä, jonka hän oli antanut minulle. Kaikesta tästä hän ei tiennyt mitään.

Vielä samana iltana sain kuulla, että sillä paikalla, missä kirkko nyt seisoo, oli ennen vanhaan todellakin hautausmaa.

2. Spiritistimunkki. – Eräs tiedonanto, jonka me eräänä iltana saimme äänimediomme kautta, tuntui meistä aivan mahdottomalta. Medion kautta sanottiin meille näet, että eräs läheisen benediktiiniläis-luostarin munkki otti osaa >> spiritistisiin istuntoihin >>, joita pidettiin eräässä kaupungissa jonkun matkan päässä. Meistä tuntui aivan mahdottomalta, että munkki munkkikaavussaan voisi olla mukana spiritistisessä istunnossa, sillä olihan katolinen kirkko kovin ankara >> spiritismin >> vastustaja. Meillä ei ollut mitään mahdollisuutta ottaa selkoa, oliko tämä tiedonanto oikea vai ei. Mutta asia tuli toisella tavalla todetuksi. Joku oli näet antanut minut ilmi hengellisille viranomaisille, koska otin osaa spiritistisiin istuntoihin. Toimikunta asetettiin asiaa tutkimaan, ja kuulustelu tapahtui läheisessä benediktiiniläisluostarissa, jonne minut haastettiin.

Tässä kuulustelussa minä tunnustin, että olin ollut sellaisissa kokouksissa läsnä ja itsekkin järjestänyt niitä omassa seurakunnassani. Minulle sanottiin, että paavi oli kieltänyt katolilaisia ottamasta osaa spiritistisiin istuntoihin. Minä vastasin, etten tiennyt mitään sellaisesta kiellosta. Jos se todellakin oli kiellettyä, niin en käsittänyt, miten eräs tämän samaisen luostarin veljeskunnan munkki oli myöskin voinut ottaa osaa tällaisiin istuntoihin. En sanonut sitä omaksi puolustuksekseni, vaan voidakseni todeta, oliko todellakin eräs luostarin munkeista ollut mukana spiritistisissä istunnoissa, niinkuin mediomme oli sanonut.

Tutkintotoimikunnan esimies väitti kiihkeästi ilmoitustani vääriksi, sillä oli aivan mahdotonta, että joku munkki olisi voinut olla läsnä >> spiritistisissä istunnoissa >>. Yksin hänen munkkikaapunsakin takia se oli mahdotonta. Minun väitteeni oli luostaria vastaan raskas syytös, jonka hän torjui luotaan.

Minä vastasin rauhallisesti, ettei tarkoitukseni ollut tuottaa ikävyyttä yhtä vähän munkille kuin luostarillekaan. Mutta olin saanut tiedon toiselta puolen ja siksi tahdon käyttää tätä tilaisuutta hyväkseni voidakseni todeta, pitikö tiedonanto paikkansa. Jos kävisi ilmi, että tiedonanto oli väärä, niin lupasin pitää huolta sen oikaisemisesta. Tutkintotoimikunnan esimies keskeytti nyt kuulustelun ja läksi kaikesta päättäen luostarin apotin luo. Hetken kuluttua hän palasi hyvin nolona ja myönsi, että tiedonantoni oli oikea. Puolustukseksi hän mainitsi, että kyseessä oleva munkki oli apotilta saanut luvan käydä spiritistisissä istunnoissa.

Siten medion tiedonanto oli todistettu oikeaksi.

3. Asiaani tutkittaessa sain yhä uudestaan todistuksia siitä, että minua koskevat, medioitten kautta annetut tiedot ja ennustukset pitivät paikkansa.

Eräänä päivänä sain piispalta haasteen. Tuskin paperi oli käsissäni, kun luokseni tuli ääni mediomme ja sanoi: >> Minun oli pakko tulla tänne. Te olette saanut kirjelmän piispalta. Teidän pitää mennä piispan luo…. päivänä. >> Minä kysyin, montako riviä kirjeessä oli. Senkin hän ilmoitti aivan tarkasti. Sitten hän lankesi transsiin ja hänen kauttaan puhuva henki rohkaisi minua sanoen: >> Sinun ei tarvitse pelätä. Usko Jumalaan, äläkä pelkää! Eivät ihmiset voi sinua vahingoittaa! >> Minä lupasin tunnustaa piispallekkin sen vakaumuksen, jonka olin saavuttanut jouduttuani henkimaailman yhteyteen. Sen johdosta minut kai ensi tilassa erotettaisiin katolisen papin toimestani. >> Piispa ei tiedustele sinulta spiritismiä eikä vakaumustasi >>, vastasi hän. >> Vasta myöhemmin sinä eroat seurakunnastasi kaikessa sovinnossa, mutta sinua ei eroteta toimestasi. >>

En käsittänyt, miten piispa ei tiedustelisi minulta spiritistisiä istuntojani eikä niissä ilmenneitä totuuksia. Ja sitten kävi, niinkuin medion kautta oli ilmoitettu. Piispa luki minulle roomalaisen luostariliiton säätämän kiellon vuodelta 1917, jossa sanottiin, etteivät katoliset saa ottaa osaa spiritistisiin istuntoihin, pyysi minulta kirjallista todistusta, että hän oli ilmoittanut minulle tämän kiellon, ja antoi minulle synninpäästön tämän kiellon rikkomisesta. Itse spiritismistä hän ei puhunut sanaakaan.

Myöhemmin sain ikäväkseni todeta, että kaupunkilaismedion ennustus kävi toteen. Eräässä istunnossa oli näet ilmoitettu, että eräs läsnäolevista pettäisi minut. Meistä tuntui aivan mahdottomalta, että kukaan meistä voisi sellaista tehdä. Ja kuitenkin tämä mahdottomuus osoittautui mahdolliseksi. Eräs joukkoomme kuuluva nainen ilmoitti piispanvirastolle, että otin edelleen osaa spiritistisiin istuntoihin.

Tämän ilmiannon johdosta luulin saavani eron toimestani. Tosin olin pyytänyt virkavapautta voidakseni antautua kokonaan hyväntekeväisyystyöhön. Mutta piispanviransijainen vastasi anomukseeni kieltävästi ja niin epäystävällisin sanoin, että inhimillisesti katsoen minulla ei ollut vähintäkään toivoa saada virkavapautta. Minua vastaan nostettua juttua käsiteltiin edelleen ja minut haastettiin määräpäivänä hengellisen oikeuden eteen. Oli vain muutamia päiviä enää siihen istuntoon, jossa tuomio minun erottamisestani kaikesta päättäen langetettaisiin. Kuitenkin minä luotin siihen ennustukseen, että saisin virkavapautta ja eroaisin sovussa kirkostani. Viime tingassa sain hengelliseltä tuomioistuimelta sähkösanoman, jossa ilmoitettiin, että piispan myötävaikutuksesta asia oli jätetty sikseen. Pian sen jälkeen tuli myös piispalta kirje, jossa hän myönsi minulle

virkavapautta ja kysyi, milloin halusin poistua seurakunnastani. Mainitsin joulukuun 31 päivän 1925, sillä jo kauan edeltäkäsin oli minulle ennustettu, että sinä päivänä luopuisin toimestani.

4. Helluntaiviikolla 1924 matkustin Graziin Steiermarkissa. Passaun – Wienin välisellä junamatkalla istuin kahden erään nuoren miehen kanssa vaunussa. Me istuimme vastatusten, ja minä luin kirjaa. Äkkiä huomasin, miten nuorukaisen pää painui alaspäin, ikäänkuin hän olisi nukahtanut. Mutta samassa hän ojentautui taas suoraksi, otti hän silmät ummessa muistikirjan taskustaan ja kirjoitti siihen jotakin. Sitten hän repi irti lehden ja ojensi sen minulle sanoen: >> Ota tämä ja säilytä se! Myöhemmin sinulle ilmoitan, mitä se merkitsee. >> Minä tarkastelin kirjoitusta, mutta en ymmärtänyt mitä siinä seisoi. Sitten nuorukainen tointui. Hän ei tiennyt, että hän oli kirjoittanut; ei myöskään, että hän oli antanut lehden minulle eikä sanaakaan siitä, mitä hän oli sanonut. Ei hän myöskään osannut lukea, mitä paperissa seisoi.

Palatessani Grazista pappilaani säilytin pari viikkoa paperia taskussani. Eräänä iltana menin äänimediomme kotiin. Poika oli yksin huoneessa. Hetken kuluttua hän lankesi transsiin ja sanoi: >> Näytä minulle paperi, joka on taskussasi ja jonka sait junassa matkustaessasi Graziin. >> Minä annoin hänelle paperin. Hän luki sen ja sanoi: >> Huomenna iltapäivällä tulee eräs juutalainen luoksesi. Ihmiset luulevat häntä sairaaksi. Mutta totuus on se, että paha henki kiusaa häntä kovin, niin että hän tuskin saa sanaakaan sanotuksi. Heti kun hän tulee luoksesi, lähetä hakemaan tätä poikaa, jonka kautta minä puhun. Kaiken muun saat jättää minun huolekseni. Saat kokea jotakin ihmeellistä. Tämän paperiliuskan kirjoitti juutalaisen suojelija sen medion kautta, jonka kohtasit matkallasi Graziin. Juutalaisen suojelija on hänen setä vainajansa Kölnistä. Myöskin paha henki, joka kiusaa häntä, on kuollut sukulainen. >>

Seuraavana päivänä neljän tienoissa soitti joku pappilan ovikelloa. Minä avasin ja pelästyin nähdessäni miehen, sillä hänen jäsenensä vapisivat ja hänen päänsä nytkähteli kiivaasti. Hän yritti puhua, mutta ei saanut sanaakaan suustaan. Minä tartuin häntä käteen ja vein hänet huoneeseeni. Sitten lähetin hakemaan poikaa. Hän tuli heti paikalle, lankesi juutalaisen läsnäollessa transsiin, nousi pystyyn, ojensi kätensä, ikäänkuin manatakseen miestä ja puhui kieltä, jota minä en ymmärtänyt. Näkymätön voima viskeli juutalaista pari kertaa puoleen ja toiseen. Sitten hän pääsi vapaaksi, alkoi itkeä ilosta ja puhui aivan sujuvasti. Hän sanoi, että hän tiesi vallan hyvin, mitä hänelle juuri oli tapahtunut. Hän oli itsekin selvänäkijä ja tunsi ne henget, jotka ympäröivät häntä, sekä hyvät että pahat. Hänen hyvä henkensä oli

hänen setänsä Kölnistä. Paha henki oli eräs sukulainen, jota hän tämän eläessä ei ollut tuntenut. Tämä oli koettanut estää häntä tulemasta luokseni ja oli matkalla sättinyt häntä hepreankielellä mitä kauheimmalla tavalla. Hän mainitsi minulle joitakin hepreankielisiä häväistys sanoja. Hän toivoi nyt päässeensä kokonaan vapaaksi pahasta seuralaisestaan, ja hän tiesi myöskin, mikä henki oli hänet vapauttanut. Sitten hän otti rukouskirjansa taskusta ja näytti minulle hepreankielistä rukousta, joka oli omistettu eräälle korkealle hengelle. Juutalainen oli oikeassa. Se oli samainen henki, joka oli nyt läsnä. Minun yhä keskustellessani juutalaisen kanssa, lankesi poika uudestaan transsiin ja kääntyi minun puoleeni sanoen: >> Sitä, minkä nyt sanon sinulle, ei tuo mies voi kuulla, sillä hän kadottaa tajuntansa. Kaikki tämä on sinulle ja myöskin tuolle miehelle opiksi. Hän vapautuu vain vähäksi aikaa pahan hengen vallasta. Paha henki palaa pian takaisin ja kiusaa häntä aina hänen kuolemaansa saakka. Sinun luoksesi hän ei enää tule. Siihen hänellä ei ole voimaa. >>

Minä kysyin mieheltä, ymmärsikö hän, mitä juuri oli sanottu. Mutta hän ei ollut kuullut mitään.

Syvästi järkytettynä lausuin jäähyväiset tälle miehelle. Hän ei palannut koskaan.

5. Useasti eri mediot olivat sanoneet minulle, että ensimmäisen kristillisen ajan kirjoihin oli tehty paljon väärennyksiä. Minä tiedustelin yhä uudestaan, eikö ollut mitään tieteellistä teosta, jossa olisi koetettu ottaa selkoa näistä väärennyksistä. Minä en tuntenut ainoatakaan sellaista, eikä kukaan muu myöskään. Tahallaan en kysynyt sitä istunnoissamme, sillä minulle oli ilmoitettu, että saisin tietää kaiken sen, mikä oli minulle hyödyksi.

Eräänä päivänä minulle lähetettiin kaksi kirjaa. Ne eivät olleet edes leikatut auki. Mukana seurasi kirje eräältä naiselta, jonka olin tavannut vain kerran eläessäni. Kirje kuului:

>> Mukana seuraavat kirjat jätti minulle eilen tohtorin rouva H., F:n kaupungista teille annettaviksi. Hänen äkkiä oli pakko lähettää ne teille ennenkuin hän itse oli edes ennättänyt niitä lukea.

>> Hänessä tapahtuu ihmeitä. Käykää niin pian kuin mahdollista häntä tapaamassa. >> N. N.

Tohtorinrouva H., jonka äkkiä oli ollut pakko lähettää minulle nuo kirjat, oli minulle aivan outo, en tuntenut häntä edes nimeltä.

Kirjat, jotka hän lähetti minulle tuntematta itse niiden sisältöä, todistivat, että kristilliset jäljentäjät olivat mitä karkeimmalla tavalla väärentäneet kristinopin hyväksi juutalaisen kirjailijan Flavius Josephuksen teoksen. Jäljentäjä oli tehnyt Flavius Josephuksesta, Kristuksen halveksijasta, Kristuksen palvelijan.

Näissä kirjoissa oli sitä paitsi viittauksia lukuisiin muihinkin kirjoihin, joita ensimmäisellä vuosisadalla oli aivan johdonmukaisesti väärennetty, ja siten sain todistuksen kaikkeen siihen, mitä minulle oli näistä asioista ilmoitettu yksinkertaisten medioitteni kautta. Se, että saatoin todeta tämän seikan, tuotti minulle suurta tyydytystä.

6. Oleskellessani Amerikassa sain usein todistuksia, jotka kohdistuivat henkimaailmaan. Amerikassa >> spiritismi >> on laajalle levinnyt >> spiritualismin >> nimellä. Kaikkialla on niin sanottuja >> spiritualistisia kirkkoja >>. Ensi sijassa käytin tilaisuutta hyväkseni tutustuakseni siihen tapaan, millä spiritismiä harjoitettiin näissä kirkoissa. Siinä tarkoituksessa kävin usein spiritistisissä jumalanpalveluksissa. Siellä sain todeta, mitä niin useat mediot Saksassa olivat minulle sanoneet, että Jumalan hyvät henget pysyttelevät loitolla sellaisista istunnoista, joissa osanottajat kysyvät vain maallisia asioita eivätkä välitä sielunsa kehittämisestä. Missä maalliset näkökannat ovat vallalla, siellä ei ole kontrollia, vaan alhaiset henget saattavat mielensä mukaan kiusata, olematta silti varsinaisia pahoja henkiä. Enimmäkseen nuo henget ovat läsnäolevien omaisia, ystäviä ja tuttavia, jotka eivät ole vielä kehittyneet pitkälle ja sen vuoksi ovat suuremmassa määrässä kiinnostuneet jälkeen jääneiden maallisiin asioihin kuin heidän hengelliseen kehitykseensä. Tuollaiset kokoukset eivät ole jumalanpalveluksia, vaan pikemmin tietotoimistoja, jotka vastaavat kaikenlaisiin maallisiin kysymyksiin ja epäilyttävällä tavalla muistuttavat pakanallista epäjumalien palvelua. Sillä pakanallisen epäjumalanpalveluksen suuri vetovoima oli juuri siinä, että ihmiset saattoivat medioitten kautta saada tietoja tulevista maallisista tapahtumista.

En mitään hengellisesti korkeaa enkä ylevää tavannut näissä kirkoissa, niin suuresti kuin sitä ikävöinkin. Enimmäkseen kokemukseni olivat pikemmin spiritismille vahingoksi kuin hyödyksi. Minusta tuntui myöskin siltä, että ihmiset saapuivat näihin kokouksiin yksinomaan saadakseen neuvoja maallisissa asioissa. Rahakysymys ei näyttänyt myöskään olevan sivuseikka näiden kirkkojen johtajille. Joka kerta vaadittiin ovirahaa, joka harvoin oli alle puolta dollaria, joten vähävaraisten oli mahdotonta käydä kokouksissa.

Kaiken sen, mitä minulle oli Saksassa sanottu nykyajan spiritismistä, silloinkin kun sitä harjoitetaan täysin uskonnollisin menoin, saatoin itse todeta. Tulin vakuutetuksi

siitä, että tämän tapainen spiritismi ei voi saattaa ihmistä paljoa lähemmäksi Jumalaansa. Se ei ole ensimmäisten kristittyjen spiritismiä.

Mutta sain myöskin kokea, että Amerikassa pyrittiin vakavassa mielessä henkien yhteyteen ja saavutettiin samanlaisia kokemuksia kuin minä itsekin aikaisemmin.

Oleskellessani New Yorkissa asuin erään saksalaisen Niemannin perheessä, 148 E, 18 Str. — Mainitsen tämän perheen nimen ja tarkan osoitteen siksi, että heillä oli tärkeä osa seuraavissa tapahtumissa ja että he antoivat minulle luvan mainita heidän nimensä. Periaatteessa en muuten ole tässä kirjassa maininnut mitään nimiä, jotta pahansuovat ihmiset eivät voisi tuottaa heille ikävyyksiä tämän kirjan päästyä julkisuuteen.

En ollut koskaan puhunut herra Niemannin kanssa spiritismistä, ainoastaan kertonut hänelle hiukan kokemuksiani New Yorkin kirkoissa. Hän itse ei kuulunut mihinkään uskontokuntaan. Usko Jumalaan näytti sammuneen hänessä. Niitä ilmiöitä, joita minä kerroin hänelle spiritistisistä kokouksista, hän piti petkutuksina ja rahanansiokeinoina.

Uteliaisuudesta hän päätti kuitenkin eräänä iltana seurata mukanani erääseen kirkkoon. Samoinkuin kaikki muutkin läsnäolijat sai hänkin sanoman. Se, mitä hänelle ilmoitettiin, piti joka suhteessa paikkansa, joskin medio näki hänet ensi kertaa eikä tietenkään voinut tietää, kuka hän oli. Samalla hänelle myöskin ilmoitettiin, että hänellä itsellään oli suuret mediumistiset lahjat, joita häntä kehoitettiin kehittämään.

Tultuamme kotiin kysyi herra Niemann minulta, mitä selvänäkijä oli tarkoittanut sanoessaan, että hänen tuli kehittää mediumistisia lahjojaan. Minä selitin sen nyt hänelle ja tarjouduin yhdessä hänen ja hänen vaimonsa kanssa pitämään istuntoja kerran tai kaksi viikossa. Siten minullakin olisi jälleen tilaisuutta todentaa Saksassa saamiani kokemuksia, joskaan en enää vähimmässäkään määrässä epäillyt.

Pidin istunnot samaan tapaan kuin aikaisemmin omassa seurakunnassani, josta olen jo kertonut. Täällä, valtameren toisella puolella, perheen keskuudessa, jonka jäsenet olivat luopuneet uskosta Jumalaan, mutta olivat halukkaita rehellisesti etsimään totuutta, näin nyt medion kehittyvän aivan samalla tavalla kuin entisessäkin ympäristössäni. Täällä siis mediumististen lahjojen kehitys oli samojen lakien alainen kuin sielläkin.

Jo ensimmäisenä iltana alkoi herra Niemann kirjoittaa automaattisesti. Kirjoittaessaan hän tiesi, että hän kirjoitti, mutta ei, mitä hän kirjoitti. Hän kirjoitti eri käsialoilla ja eri kappaleiden alla oli useampien kuolleiden sukulaisten ja ystävien

nimiä, sellaisia, jotka muistuivat herra Niemannin mieleen vasta sinä iltana, kun hän näki heidän nimensä. He ilmoittivat hänelle, että hän oli oikealla tiellä, ja kehoittivat häntä jatkamaan. Miten iloisia he itse olisivat olleet, jos heille maallisen elämänsä aikana olisi neuvottu tätä tietä Jumalan luo. Toinen elämä ja Jumala olivat olemassa; Jumalaan hänen tuli luottaa.

Herra Niemann oli aivan sanaton tointuessaan ja lukiessaan, mitä hänen kätensä oli kirjoittanut.

Myöhemmin minun poissa ollessani herra Niemann piti istunnon kahden vaimonsa kanssa. Hän kirjoitti taaskin samoinkuin ensimmäisellä kerralla, ja hänen vaimonsa oli siitä kovin ihmeissään. Sillä hän oli kuvitellut mielessään, että minä olin hypnotisoinut hänen miehensä ja ajatuksillani vaikuttanut sen, mitä hän kirjoitti. Nyt hän sai todistuksen siitä, että hän oli erehtynyt, koska hänen miehensä kirjoitti automaattisesti aivan samoinkuin minunkin ollessani läsnä. Sitä paitsi täytyi hänen jo edellisellä kerralla myöntää, etten minä voinut tietää allekirjoittajien nimiä enkä siis myöskään painaa niitä kirjoittajan aivoihin. Mutta samassa istunnossa hän sai vielä toisen vakuuttavamman todisteen. Äkkiä näkymätön voima pakotti häntäkin tarttumaan kynään ja kirjoittamaan, kyynelten vuotaessa pitkin hänen poskiaan. Päinvastoin kuin hänen miehensä hän tiesi mitä hän kirjoitti. Hänessä ilmeni tämä lahja samassa muodossa kuin siinä pojassa, joka kirjoitti automaattisesti minun seurakunnassani. Samoinkuin tälle, niin rouva Niemannillekin painettiin väkisin aivoihin ne ajatukset, joita hänen tuli kirjoittaa. Hän oli siis >> inspiraattiomedio >> samoinkuin poikakin. Hänenkin oli aivan mahdotonta, päästyään loppuun, tuoda ilmi mitä hän oli kirjoittanut.

Näiden molempien medioitten kehitys edistyi viikko viikolta. Herra Niemann kirjoitti vielä jonkin aikaa, siten hän alkoi kehittyä >> äänimedioksi >>, ja ulkonaiset ilmiöt olivat hänellä aivan samat kuin äänimediolla minun seurakunnassani. Henki, joka puhui hänen kauttansa, tervehti aina sanoen >> Rauha teille! >> — tai milloin hän halusi antaa erikoista opetusta, hän sanoi: >> Jumalan sana olkoon kanssanne! >>

Eräänä päivänä me mitä järkyttävimmällä tavalla saimme todistuksen siitä, että kaikki, mitä tämä henki meille ilmoitti, oli totta. Minulla oli Saksassa hyvä ystävä. Hän oli yksinkertainen kansanmies ja asui maalla pienessä kylässä. Ennen Amerikan matkaani olin käynyt hänen luonaan hyvästijätöllä.

Eräässä istunnossamme heinäkuun 20 päivänä 1930 sanoi herra Niemannin kautta puhuva henki, että ystäväni Saksassa oli vaikeasti sairaana ja kuolisi pian. Sanoma

kuului sanan mukaisesti >> Ystäväsi H. S. on vaikeasti sairaana. Hän sairastaa hivuttavaa tautia. Sinä et tapaa häntä enää tässä elämässä >> — Kun minä tämän johdosta säikähdin ja kyyneleet nousivat silmiini, lohdutti hän: >> Ystäväsi on jalo mies, meidän luonamme hän on hyvässä turvassa. Jos haluat kirjoittaa hänelle, niin tee se heti, silloin kirjeesi tapaa hänet vielä elossa. >> Sitten hän näytti ikäänkuin vielä tuumivan, ennättäisiköhän kirjeeni ajoissa perille, sillä hän kallisti päätään ikäänkuin hän olisi neuvotellut jonkun kanssa. Sitten hän kääntyi uudelleen minun puoleeni ja sanoi: >> Kyllä, kirjeesi ennättää vielä ajoissa perille. Mutta älä viivyttele! >>

Seuraavana päivänä minä kirjoitin ystävälleni ja ikäänkuin jäähyväisiksi liitin mukaan kuvani. Luonnollisestikaan en maininnut, että minulle oli ilmoitettu hänen kuolemansa. Päinvastoin lausuin iloni sen johdosta, että pian saisin tavata hänet ja pyysin, että hän tulisi minua Bremeniin vastaan saapuessani kotimaahan.

Elokuun 20 päivänä 1930 sain sisareltani, joka asui Saksassa lähellä ystävääni, kirjeen, joka oli päivätty elokuun 11 päivänä 1930 ja se alkoi seuraavin sanoin; >> Ikäväkseni minun täytyy ilmoittaa sinulle, että paras ystäväsi, H. S. on kuollut. Minulle kerrottiin, että hän oli vielä maanantaina saanut sinulta kirjeen sekä sinun kuvasi. Siten hän saattoi vielä kerran nähdä sinut ja lausua sinulle jäähyväiset. Hän oli purskahtanut katkeraan itkuun, kun pyysit häntä tulemaan Bremeniin vastaasi palatessasi kotimaahan. Nyt hän on toisessa maailmassa. >>

Samana päivänä, jolloin sain sisareni kirjeen, oli meillä istunto. Sen jälkeen, kun minulle oli ilmoitettu, että ystäväni pian kuolisi, ei herra Niemannin kautta puhuva henki ollut puhunut. Mutta sinä iltana hän valtasi medion ja sanoi seuraavaa, minkä rouva Niemann merkitsi pikakirjoituksella muistiin: >> Jumalan sana olkoon kanssanne! Amen! – Täyttääkseni sinun pyyntösi puhun tänään vasten tavallisuutta. >> (Olin näet päivän kuluessa rukoillut itsekseni, pyytäen, että Jumala sallisi minun saada lohdutusta.) >> Sinua on kohdannut suru, joka syvästi painaa mieltäsi. Mutta älä ole suruissasi! Hän (kuollut ystäväni) voi paljon, paljon paremmin. Ja sinun iloksesi hän seisoo oikealla puolellasi kääntyneenä sinuun päin, hymyilee sinulle ystävällisesti ja sivelee oikealla kädellään päätäsi. Hän lähettää sinulle terveisensä. Älä sure niin suuresti. Ehkäpä myöhemmin saat kuulla hänen äänensä >> (Hän tarkoitti sillä, että ystäväni ehkä myöhemmin itse puhuisi medion kautta.) >> Ei vielä. – Hänen viimeinen kamppailunsa ei ollut kovin vaikea. Hän olisi kernaasti vielä kerran tahtonut nähdä sinut ja puhua kanssasi. Hän voi nyt jo nähdä. Mutta ei vielä puhua. – Hän kuoli rukoillen Jumalaa. – Oi, te ihmisparat! Elämä on teille raskasta, mutta olkaa uskolliset! Älkää horjuko, älkää kompastuko, niin saatte palkintonne. Ja

monet, joiden elämä maan päällä oli vaikeampi kuin toisten, ovat nyt päässeet korkeammalle kuin monet hallitsijat. ”Aine” ei tee ihmistä onnelliseksi. >> (Aineella henki tarkoitti rahaa.) Sanaa >> raha >> hän ei koskaan käytä, vaan nimittää sitä >> aineeksi >>. – >> Siis älä sure! Ah, jospa voisit nähdä hänet! Siitä, että hän on täällä, voit ymmärtää, että hän on päässyt korkealle. Hänen tulee vielä hiukan kirkastua, sitten hän pääsee yhdennelletoista asteelle. Hänen ei tarvitse oleskella kymmenennellä. Hän on niitä harvoja, jotka todellakin ovat ja olivat Jumalan lapsia. >>

Sitten henki rukoili kohottaen medion kädet ylös: >> Taivaallinen isä, ole meille armollinen! Käännä kasvosi meidän puoleemme! Suo lohdutusta hänelle, joka suree ystäväänsä! Suo hänelle rauha ja suo hänelle iloa, jotta hän voittaisi tuskansa. Suo armossasi hänen, joka erosi elämästä ja joka oli esimerkkinä kanssa ihmisilleen, tulla Sinun luoksesi! Ota hänet luoksesi, jotta hän nopeasti kehittyisi ja voisi siunausta levittää ihmisille. Isä, hän, jonka olet valinnut omaksesi, tulee luoksesi. Suo hänen täyttää se tehtävä, johon hänet olet määrännyt. Siunaa, Isä, armossasi heitä molempia! Aamen! >>

Seuraavissa istunnoissa rouva Niemann kirjoitti ystäväni hengellisen vaikutuksen alaisena paljon sellaista, mitä hän itse ei voinut tietää. Niinpä eräässä kirjoituksessa puhuttiin kävelyretkestä, jonka yhdessä ystäväni kanssa olin tehnyt Hunsrucktaliin. Me olimme silloin keskustelleet Jumalasta ja kuoleman takaisista suurista kysymyksistä. Minun mieleeni muistui tämä tapaus vasta sitten, kun rouva Niemann luki ääneen automaattisen kirjoituksensa. Laakson nimi oli aivan oikein kirjoitettu, vaikka se on tuttu vain niille, jotka sillä seudulla asuvat.

Myöskin niinä vuosina, jolloin ystäväni vielä eli, sain hänen kauttaan niin varmoja todistuksia siitä, että henkimaailman ilmoitukset olivat oikeita, että ne yksin olisivat riittäneet minulle. Kun hengelliset kokemukseni perinpohjin muuttivat uskonnollisen vakaumukseni, niin pelkäsin kadottavani tämän uskollisen ystäväni. Sillä hän oli hurskas katolinen. Mutta kun eräässä istunnossa Saksassa ilmaisin pelkoni henkiolennolle, sain vastaukseksi: >> Turha sinun on pelätä, että kadottaisit ystäväsi. Me opetamme häntä, niin ettei sinun tarvitse mitään selittää. >>

Ei kestänyt kauan, ennenkuin ystäväni tuli luokseni käymään ja kertoi ihmeellisistä näyistään. Hänelle oli näytetty monia syviä totuuksia, jotka olivat ristiriidassa katolisen uskon kanssa; tärkein oli se näky, jonka hän näki hautausmaalla ja joka todisti hänelle, että kadotetutkin sielut saavat armon ja palaavat lopulta Jumalan luo. Hän näki myös näyissä toiselle puolelle siirtyneiden henkien kokemuksia ja sai samalla myös monenlaisia opetuksia. Hänelle näytettiin myöskin minun

persoonallinen tehtäväni elämässä. Nämä kokemukset, joista voisi kirjoittaa kokonaisen kirjan, tekivät häneen niin vakuuttavan vaikutuksen, ettei minun tarvinnut muuta kuin todeta, että hänen näkynsä olivat oikeita.

7. Egyptiläisiä hautoja. – En tahtoisi vaitiololla sivuuttaa erästä asiaa, jonka merkitystä en toistaiseksi täysin käsitä ja joka ei myöskään ole vielä mennyt täytäntöön.

Kysymyksessä on kaksi egyptiläistä kuningashautaa vuodelta 5000 e. Kr. Olen aivan vakuutettu siitä, että minulle annetut tiedot ovat oikeat, että haudat joskus löydetään ja että ne sisältävät kaiken sen, mitä eri mediot ovat minulle ilmoittaneet.

Mutta sallikaa minun ensin kertoa, millä ihmeellisellä tavalla sain tiedon näistä haudoista.

Oli helmikuun 1 päivä 1924. Virka-ajan päätyttyä istuin konttorihuoneessani hyväntekeväisyysyhdistyksen toimistossa. Silloin kaksi, noin 20-28 vuoden korvissa olevaa nuorta miestä tuli luokseni ja he sanoivat, että he halusivat tehdä erään palveluksen minulle. Tuskin he olivat lausuneet nämä sanat, kun molemmat suureksi hämmästykseksi lankesivat syvään transsiin. Henkiolennot, jotka puhuivat heidän kauttansa, pyysivät minulta paperia ja lyijykynät. Minä annoin ne heille. He kävivät pöydän ääreen istumaan ja alkoivat piirtää. Kun he hetken kuluttua keskeyttivät työnsä, näin, että kumpainenkin oli piirtänyt egyptiläisen kuningashaudan kuvan ja että piirustuksissa oli vanhoja kirjoituksia, joita en ymmärtänyt. He lupasivat myöhemmin tulla uudestaan ja lopettaa piirustuksensa.

Minä kysyin, keitä he olivat. Vain toinen heistä ymmärsi saksaa ja vastasi saksaksi. Toinen puhui kieltä, jota en tuntenut, mutta toinen tulkitsi hänen sanansa. He antoivat seuraavat tiedot:

>> Me molemmat, jotka puhumme ja kirjoitamme näiden medioitten kautta, olimme aikoinamme egyptiläisiä ruhtinaita. Meidän nimemme ovat Arras ja Isaris. Minä – Arras – olin Niilin yläjuoksun, ja ystäväni Isaris sen alajuoksun alueen ruhtinas. Me kohtelimme alamaisiamme hyvin. Me emme kurittaneet orjiamme. Me annoimme kansoillemme vapauden. He olivat rikkaita. Varsinaisia köyhiä ei maassamme ollut. Kolmasti vuodessa korjattiin satoa, joten meillä oli yllin kyllin ruokavaroja. Alamaisillamme oli runsaasti kaikkea. He viettivät loistavia juhlia ja elivät prameudessa unohtaen Jumalan, kaikkivaltiaan. He söivät hedelmiä ja viljaa, jota Jumala kasvatti. He joivat puhdasta vettä, sillä sen puhtaampia lähteitä ei missään ollut. He joivat ihaninta viiniä mitä maailmassa oli saatavana ajattelematta, kuka sitä oli kasvattanut. Juhlilla ja iloisella elämällä ei ollut rajoja. Mutta he eivät

tyytyneet enää entisiin oloihin. He valmistivat kullasta ja jalokivistä itselleen epäjumalia. He rukoilivat ja kunnioittivat epäjumaliaan. Olipa heidän keskuudessaan niitäkin, jotka antoivat uhrata itsensä näille epäjumalille.

>> Me seurasimme tätä kaikkea rauhallisella mielellä ja annoimme alamaistemme tehdä mitä he halusivat, sen sijaan, että olisimme heitä estäneet siitä, niinkuin meidän olisi pitänyt tehdä. Päinvastoin, voittaaksemme alamaistemme suosion me kannatimmekin heidän epäjumalanpalvelustaan. Minä annoin Amojo epäjumalalle kymmenen vaunullista kulta esineitä, jotta sen kuva voitaisiin saada valmiiksi. Siten toivoin saavuttavani kansan ihailun. Myöskin Isaris antoi kymmenen vaunullista kulta esineitä epäjumala Lachitjulle, jotta kansan ihailu häntä kohtaan kasvaisi. Me kuljimme alamaistemme etunenässä epäjumalankuvien vihkiäisissä ja annoimme sotajoukkojemme suojella näitä jumalia sen sijaan että olisimme ne hävittäneet. Epäjumalankuvan edessä oli kultainen malja, johon vuodatettiin vastasyntyneen lapsen verta. Tuo veri ei saanut koskaan kuivua. Siihen oli aina lisättävä uutta verta, jotta se ei kuivuisi. Sillä jos se kuivui, niin ylipappi mestasi epäjumalankuvan edessä sen papin, joka oli syypää tähän laiminlyöntiin.

>> Olot muuttuivat yhä hurjemmiksi. Silloin Jumala rankaisi meitä. Jumalan rangaistus oli kauhea, mutta oikeudenmukainen. Hän antoi lähteitten kuivua. Hän lähetti maahan niin kovan kuumuuden, että lämpöaalto hävitti kaikki. Kaikki kuivui. Mutta ei sittenkään kansa rukoillut häntä. Jos kansa olisi uskonut Jumalaan, niin Hän ei olisi tuominnut heitä niin ankarasti. Mutta ei kukaan kääntynyt Jumalan puoleen rukouksessa. Silloin Jumalan kosto kohtasi heitä. Hän hävitti koko kapinoivan kansan, joka ei tahtonut tunnustaa häntä Luojakseen. He olisivat voineet oppia tuntemaan totisen Jumalan, sillä kansan keskuudessa oli tähtienselittäjiä ja viisaita miehiä, jotka julistivat totuutta ja ennustivat kansalle Jumalan rangaistusta. Mutta kansa pilkkasi heitä. He eivät ottaneet korviinsa heidän neuvojansa, vaan ottivat heidät hengiltä.

>> Silloin taivas pimeni. Harmaita pilviä kerääntyi kokoon. Taivas oli aivan mustana. Myrsky nousi. Salamat iskivät maahan ja murskasivat epäjumalankuvat, ettei niistä jäänyt hitustakaan jäljelle. Sitten ihmiset hukutettiin: taivaasta tuli tulta ja tulikiveä, jotka muuttuivat kaasuiksi ja saastuttivat ilman, jotta ihmiset tukehtuivat. Palatsien muurit luhistuivat ja hautasivat kaikki raunioittensa alle. Sitten Jumala lähetti hirmumyrskyn, ja maanjäristyksessä koko maa peittyi keltaisenharmaan hiekan alle. Sellainen oli Jumalan kosto. Se oli oikeudenmukainen rangaistus.

>> Me molemmat olimme jo kuolleet, ennenkuin tämä hävitys tapahtui. Minä – Arras, sain kuoliniskun papin käden kautta, joka himoitsi vaimoani. Ystäväni, Isaris, jonka kanssa olin tehnyt elinaikaisen veriliiton, kuoli taistellessaan sotaherraansa, Zuclovia vastaan, joka asui saman katon alla kuin hänkin. Tämä ei ollut rehellinen mies, vaan himoitsi valtaa. Hän tahtoi anastaa herransa valtaistuimen, nousi kapinaan häntä vastaan ja tappoi hänet.

>> Meidän kaupunkimme ja hautamme ovat haudatut hiekkaan, eikä niitä ole vielä löydetty. Me elimme 5000 vuotta ennen Kristuksen syntymää. Egyptissä oli useita ruhtinaita yhteisen hallitsijan vallan alla, jota te nimittäisitte ”keisariksi”. Ne olivat liittoruhtinaita. Heidän joukkoonsa kuuluimme me myöskin. lsaris oli sen lisäksi vielä valtakunnan asioittenhoitaja; te sanoisitte häntä valtakunnan kansleriksi. Valtakunnan pääkaupunki oli Memph. Korkeimmat suvut, papit ja sotaherrat valitsivat kuninkaan eli ruhtinaan aina samasta perheestä. >>

Kysyessäni, mitä muita kansoja siihen aikaan oli olemassa, vastasi hän:

>> Arabian niemimaalla asui paimentolaisheimoja. Eufratin varrella oli suuri valtakunta. Se ulottui Eufratin suusta aina Gangesiin saakka. Sitten oli vielä eräs valtakunta, jossa myöhemmin maurit elivät. Vanhoissa kartoissa näkyy vielä tämän valtakunnan jälkiä. >>

Kun mediot tulivat tajuntaansa, ihmettelivät he piirustuksiaan eivätkä ymmärtäneet, mitä ne oikeastaan merkitsivät.

He kävivät luonani seitsemän kertaa kolmen kuukauden kuluessa. En koskaan edeltäpäin tiennyt, milloin he saapuivat.

Eräänä aamuna, kun olin juuri menossa pappilastani hyväntekeväisyystoimistoon, tuli äänimediomme luokseni ja sanoi, että hän oli saanut käskyn seurata mukanani kaupunkiin. Hän ei tiennyt, mitä varten hänen piti lähteä. Minä otin hänet siis mukaani, koska kokemuksesta tiesin, että aina oli kysymys jostain tärkeästä asiasta, kun poika sai tällaisia tehtäviä.

Sinä päivänä ilmestyivät luokseni jälleen molemmat mediot, jotka olivat piirtäneet egyptiläiset piirustukset. Samalla kuin hekin, lankesi äänimedioni transsiin ja istui kauan aivan ääneti, sillä välin kuin toiset piirustivat. Äkkiä äänimedioni kohosi pystyyn, astui toisen piirtäjän luo ja puhutteli häntä vieraalla kielellä. Hän näytti selittävän hänelle jotakin, mikä koski piirustusta. Sitten hän tuli minun luokseni ja pyysi minulta kumia. Kun olin antanut sen hänelle, palasi hän jälleen toisen medion luo. Minäkin astuin nyt lähemmäksi ja näin, että medio oli piirustanut kuvan Niilistä. Hän otti kumin pojan kädestä, pyyhki pois osan Niilin juoksusta ja piirusti sen toisin.

Minä kysyin äänimedioltani, saisiko hän selittää minulle, mitä tämä kaikki merkitsi. Hän vastasi, että hän oli tänään saanut toimekseen valvoa molempien piirtäjämedioitten työtä. Sillä tarkoituksena oli piirtää kuva Niilin juoksusta, joka oli tärkeintä, jotta kuningashaudat löytyisivät. Nykyään oli Niilin juoksu toinen kuin ennen, sillä se oli osittain joutunut hiekan peittoon. Juuri tällaisella kohdalla kuningashaudat sijaitsivat. Tämän vuoksi hän oli juuri tänä aamuna kehoittanut poikaa seuraamaan minun mukanani kaupunkiin.

Kun viimeinen piirustus oli valmis, sain minä käskyn jäljentää kaikki piirustukset ja tallettaa jäljennökset määrätyssä paikassa. Sitten toinen egyptiläisistä ruhtinaista saneli minulle todistuksen, jonka alle minun tuli kirjoittaa nimeni. Se kuului:

Vuonna 1924 jouduin kahden henkiolennon yhteyteen, jotka aikoinaan olivat olleet ruhtinaita. Arras ja Isaris – niin heidän nimensä kuuluivat. He antoivat minulle useita piirustuksia sekä kertoivat minulle elämästään ja kokemuksistaan. Sain tehtäväkseni lähteä heidän maahansa, avata heidän hautansa ja kaivaa esille hautaantuneitten kaupunkien jäännökset. Nämä ainekset keräsin helmikuun 1 ja toukokuun 1 päivän välisenä aikana, v. 1924.

>> Isaris selittää Arraksen sekä omassa nimessään: Käskystä me molemmat olemme teille ilmoittaneet kaiken tämän, jotta te voisitte löytää hautamme. Teidän käsiinne jätetään tämän tehtävän suoritus. Sielullisesti, henkisesti te olette meitä auttanut. Siitä me kiitämme. Me pyydämme, että edelleen auttaisitte meitä, ja lausumme nyt tänään teille jäähyväiset. Me saavumme vielä vain kerran luoksenne. Me tulemme sinä päivänä, jolloin se, mitä olemme teille ilmoittaneet, on täyttynyt ja jolloin te uskotte siihen, ja asia tulee myös tunnustetuksi.

>> Rukoilkaa puolestamme! Jumala kanssanne!

>> Kun te seisotte meidän hautamme ääressä ja löydätte jäännökset, olemme mekin siellä läsnä. Nyt meidän tehtävämme on täytetty. – Jumala kanssanne – näkemiin! >>

Tämän todistuksen alle minä kirjoitin nimeni ja liitin sen muitten egyptiläisten asiakirjojen joukkoon.

Tässä tilaisuudessa tein vielä useita kysymyksiä, jotka koskivat yllämainittua asiaa. Vastaukseksi sain seuraavan selityksen:

>> Voin sanoa sinulle, että kaikki, mikä koskee sitä seutua, jossa haudat ovat, on kirjoitettu muistiin. Lähemmät tiedot voimme antaa vasta itse paikalla. Nyt on vain kysymys jäljellä: Tehtävän suoritus. Teidän tulee lähteä etsimään hautoja ja te

löydätte ne. Te löydätte niistä erinäisiä kulttuuri esineitä. Sellaisia on useasti ennenkin löydetty, eivätkä ne itsessään ole erikoisen tärkeitä. Mutta tärkeä on eräs kirjoitus, jonka nimenä on ”Kehoitus kansalle” sekä ”käärö”, joka sisältää ”Valkoisen magian” lait sekä tautien parannuskeinoja. Siellä on myöskin selityksiä, miten kasveista, suoloista sekä muista aineista voi valmistaa erilaisia säilytysaineita sekä kasvien syistä vahvoja kankaita. Siellä on myöskin rahaa ja kultaa, jotta voitte suorittaa kaikki menonne ja vielä enemmänkin.

>> Te ette joudu saman kohtalon alaisiksi kuin niin monet, jotka tähän mennessä ovat avanneet hautoja ja pian sen jälkeen kuolleet. Sillä jokaisella haudalla on kirjoitus: ”Kaikki, jotka kajoavat tähän hautaan tai yrittävät avata sen, ovat kuoleman omat”. – Te menette Jumalan nimessä ja Jumala auttaa teitä kaivaustyössänne. Siten teille ei tapahdu mitään vahinkoa.

>> Sinä kysyt, mitä piirustuksissa olevat kirjoitukset merkitsevät. Ne ovat erilaisia, sillä kaikkialla ei käytetty samoja kirjainmerkkejä. Meidän haudoistamme te näette, minkälaista kirjoitustapaa me siihen aikaan käytimme. Te ette voi sitä lukea ettekä kirjoittaa. Voisin sanella teille kirjaimet, mutta siitä ei olisi teille mitään hyötyä. Sillä yksi kirjain voi merkitä kokonaista sanaa yhtä hyvin kuin yksityistä kirjainta. Meidän haudoillamme, palatseissamme, kivissä, pilareissa ja seinillä, kaikkialla on käytetty samaa kirjoitustapaa. Tiedemiehet eivät kykene selittämään kirjoitusten merkitystä. Ehkäpä jotkut nähdessään piirustukset, voivat arvata, että kirjoitukset ovat egyptiläisiä, koska he tuntevat joitakin merkkejä. Mutta useimmat väittävät, että te olette mielettömiä. Ja he yrittävät estää työtänne.

>> Kuningas, jonka alaisia ruhtinaita me olimme, oli nimeltään ”AM-EL”. Hän kuoli meidän jälkeemme. Hänen hautaansa ei ole vielä löydetty.

>> Egyptissä on kaikkiaan noin 10.000 kuninkaitten, ruhtinaitten ja ylhäisten henkilöiden hautoja. Muita hautoja en ota lukuun. Voitte siis olla vakuutetut siitä, ettei kaikkia ole vielä löydetty. >>

>> Myöhemmin tiedustelin tätä egyptiläistä asiaa meidän medioiltamme. Tahdoin saada tietää, milloin nämä haudat löydettäisiin. Sain vastauksen: >> Se tapahtuu aikoinaan. Asia kypsyy vasta tärkeitten maailman tapahtumien jälkeen. Nykyään se on mahdotonta ja vaatisi paljon ihmisuhreja syystä, jota te ette ymmärrä. Ette voi edes aavistaa, mitä suuria Jumalan tarkoituksia tähän liittyy. >>

Olen tarkasti esittänyt tätä egyptiläistä asiaa, jotta sinä hetkenä, jolloin se täyttyy, olisi todistus olemassa siitä, että kaikki yksityisseikat ovat jo edeltäkäsin ennustetut.

Minä puolestani olen vakuutettu siitä, että nämä hautalöydöt tulevat valtavalla tavalla todistamaan nykyajan tieteelle, että se, mikä tässä kirjassa on esitetty, on totuutta. Sillä sellaisia todistuksia eivät voi enää syrjäyttää edes ne tiedemiehet, jotka kieltävät henkimaailman olemassaolon, vaan heidän on tunnustettava, että se on totuus. – Se on kuitenkin vain minun oma persoonallinen mielipiteeni. Mikä merkitys näiden egyptiläisten hautojen löydöllä voi olla, sitä ei minulle ole lähemmin selitetty. Myöskin kaupunkilaismedion kautta minulle vakuutettiin, että ilmoitus näistä haudoista oli oikea. Hän lisäsi vielä sen, että ruhtinas, joka nimitti itseään >> Arrakseksi >>, on käyttänyt myöskin nimeä >> Hario. >>

Jos rauhallisesti punnitsemme näitä esimerkkejä, jotka muodostavat vain pienen murto-osan kokemuksistani tällä alalla, niin jokainen käsittää, että >> luonnolliset >> selitysyritykset eivät vie meitä askeltakaan edemmäksi. Ei >> suggestio >>, ei >> ajatustensiirto >> eikä >> alitajunta >> voi aiheuttaa näitä ilmiöitä. Sillä mediolla, tajunnassa ollessaan, yhtä vähän kuin kellään muullakaan ihmisellä, ei ollut niistä pienintäkään aavistusta.

Se mikä ei koskaan ole ollut ihmisen tietoisuudessa, ei voi myöskään olla hänen alitajunnassaan, enkä minä voi siirtää toiselle ajatuksia, jotka eivät koskaan ole olleet minun aivoissani.

Sanat >> suggestio >>, >> alitajunta >> ja >> ajatustensiirto >>, ovat tällä alalla enimmäkseen vain sanoja, joiden välityksellä ihmiset luulevat voivansa ilmaista paljon viisaita ajatuksia ja jotka tekevät myös syvän vaikutuksen niihin, jotka eivät osaa ajatella itsenäisesti. Mutta todellisuudessa ne ovat tyhjiä sanoja. Kun ajatus puuttuu, koetetaan sitä usein korvata kauniilla sanoilla.

Mitä ajatusten siirtoon tulee, niin olen usein kaikin voimin koettanut siirtää ajatuksiani, medioihin sekä ennenkuin he lankeavat transsiin, että transsin kestäessä. Mutta ei kertaakaan ole sattunut, että he olisivat ilmaisseet sanaakaan siitä, mitä olin yrittänyt siirtää heidän aivoihinsa.

Olen yhdessä muittenkin kanssa yrittänyt suggeroida mediolle ajatusta, josta edeltäkäsin olemme sopineet. Mutta kaikki tällaiset kokeet ovat olleet tuloksettomia.

Kaikki se, mitä oppimattomat mediot ovat minulle ilmoittaneet, on aina ollut sellaista, mikä on kaiken inhimillisen tietoisuuden yläpuolella.

Yksi ainoa tyydyttävä selitys on olemassa: henkiolennot käyttävät näitä medioita välikappaleinaan voidakseen siten todistaa meille, että on olemassa kuoleman

takainen elämä, Jumala ja henkimaailma, ja että he voivat johdattaa meidät Jumalan luo.

Seuraavissa luvuissa valaistaan uusilla todistuksilla tätä kysymystä, selitetään niitä lakeja, jotka määräävät, miten on mahdollista päästä henkimaailman yhteyteen sekä selvitetään näkymättömän ja näkyväisen maailman suuria kysymyksiä.

TOINEN OSA.

Lait, jotka määräävät, miten näkymätön ja näkyvä maailma voivat päästä toistensa yhteyteen.

Huomautuksia.

Minä tulin tietämään, että kaikki, mitä Jumala tekee, pysyy iäti. Ei ole siihen lisäämistä eikä siitä vähentämistä. Ja Jumala on sen tehnyt, että häntä peljättäisiin.

Saar. 3: 14.

Minulle oli luvattu jo ensi kerran joutuessani kosketuksiin henkimaailman kanssa, selittää niitä lakeja, jotka määräävät, miten näkymätön ja näkyväinen maailma voi päästä toistensa yhteyteen.

Tämän lupauksen täyttäminen oli uusi, kumoamaton todiste siitä, että opetukset, joita aikaisemmin olin saanut tästä lähteestä, olivat tosia. Minulla ei ollut aavistustakaan näistä laeista. Vielä vähemmän tunsivat senkaltaisia lakeja oppimattomat medioni, jotta he olisivat voineet opettaa niitä minulle.

Tämä lupaus tuli täytetyksi paljoa täydellisemmässä muodossa kuin mitä olin uskaltanut toivoa. Näiden lakien selitykset olivat niin selviä ja vakuuttavia, että olisi ollut mahdotonta epäillä niiden totuutta. Kaikkiin minun kysymyksiini vastattiin yksityiskohtia myöten. En koskaan voinut huomata selityksissä pienintäkään ristiriitaisuutta. Kaikki liittyi yhteen yhtä tarkasti kuin kellon koneiston eri osat. Opettajanani oli sama henkiolento, joka oli luvannut jo toisessa istunnossamme

perehdyttää minua kaikkiin totuuksiin. Hän käytti mediona samaa poikaa kuin aikaisemminkin. Koska poika oli nauttinut vain puutteellista kouluopetusta, niin toteutuivat hänessä apostoli Paavalin sanat: ”Vaan sen, mikä on hulluutta maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä”. (1 Kor. 1: 27-29.)

>>Te ihmiset >> – siten henki aloitti opetuksensa – >> luulette, että vain näkyväisessä maailmassa noudatetaan lakeja. Se on erehdys. Jumala on laatinut lakeja, joita sekä maallisen että hengellisen luomakunnan tulee noudattaa. Hän itse on säätämiensä lakien alainen eikä loukkaa niistä ainoatakaan.

>> Samoin pitää meidän henkiolentojenkin seurata Jumalan luonnonlakeja joka kerta, kun tulemme näkyväisen maailman yhteyteen. Tästä laista ovat sekä hyvät että pahat henget riippuvaisia.

>> Te nimitätte ”ihmeeksi” kaikkea sitä, mikä ei ole riippuvaista niistä luonnonlaeista, joita te tunnette. Sille, joka tuntee sekä näkyvän että näkymättömän maailman voimat, ei mikään ole ”ihmettä”. Sillä kaikki ovat riippuvaisia samoista muuttumattomista laeista, joista mikään ei voi muuttaa tai kumota toista.

>> Jos nostat kiven maasta, niin kiven ”painovoima”, niinkuin te sitä nimitätte, ei tule syrjäytetyksi, vaan sinun kätesi voima, joka on sitä suurempi, voittaa sen. Mutta jos näkymätön käsi nostaa kiven maasta, niin on se teistä ”ihme”, koska te ette näe sitä voimaa ja arvelette, että kivi kohoaa itsestään. Ja kuitenkin täytyy kummassakin tapauksessa olla voima, joka nostaa kiven. ltse ilmiö ei muutu siitä, näettekö te sen voiman vai ette. Molemmissa tapauksissa vahvempi voima voittaa kiven painovoiman.

>> Ei edes Jumala, joka armossaan on säätänyt luonnonlait voi saada kiveä itsestään kohoamaan maasta. Tosin Hän olisi voinut säätää toisenlaiset lait luonnonvoimille. Mutta säädettyään sellaiset lait, jotka hallitsevat nyt luontoa, täytyy Hänenkin, jotta kivi voisi kohota maasta, antaa sellaisen voiman toimia, joka on suurempi kuin kiven painovoima.

>> Samoin on laita kaikilla aloilla.

>> Ei sekään ole mikään ”ihme”, kun henkiolennot tulevat teidän luoksenne ja puhuvat teidän kanssanne. Kun minä puhun sinun kanssasi tämän pojan kautta, niin

täytyy minunkin siinä seurata voimassa olevia lakeja, samoinkuin pahan hengenkin tulisi tehdä, jos hän puhuisi tämän pojan kautta.

>> Ajatelkaa puhelinkoneitanne! Miten monia luonnonlakeja on seurattava, ennenkuin puhelu on mahdollinen! Tarvitaan voimavirta sekä johtolankoja ja kaikenlaisia muita laitoksia, jotka välittävät puhetta ja seuraavat sähkön ja akustiikan lakeja. Yhdentekevää, käyttääkö puhelinta hyvä ihminen vai rikoksentekijä, molempien tulee alistua samojen lakien alaisiksi.

>> Jotta käsittäisit niitä ilmiöitä, joita saat kokea ollessasi henkimaailman yhteydessä, on sinulle tärkeää oppia ymmärtämään niitä lakeja, jotka välittävät näkyvän ja näkymättömän maailman yhteyttä. Niin pian kuin ymmärrät ne, voit ymmärtää melkein kaiken muunkin, mitä tällä alalla tulet kokemaan ja mikä tähän saakka on tuntunut teistä ihmisistä niin käsittämättömältä. >>

Elämänvoiman laki. 1)

>> Henki ja aine eivät voi erilaisen luonteensa takia suoranaisesti vaikuttaa toisiinsa. Sinun oma henkesikään ei voi omalla voimallaan liikuttaa ruumiisi jäseniä tai elimiä. Yhtä vähän minä, käyttäessäni tämän pojan ruumista, kykenen omin voimin kohottamaan hänen ruumistaan tai hänen käsiään tai puhumaan hänen puhe-elintensä kautta. Meidän kumpaisenkin henki tarvitsee lisäksi voimavirtaa.

>> Samoin koneenkäyttäjä tarvitsee höyryn tai sähkön voimavirtaa, saadakseen koneen käyntiin. Jollei ole voimavirtaa tai jos se on liian heikko, niin kone ei liiku.

>> Tässä tapauksessa henki on koneenkäyttäjä. Kone on ruumis tai aine. Ja jotta henki voisi käyttää ainetta, on voimavirta tarpeen.

>> Vanhan ajan viisaat nimittivät ihmisen voimavirtaa ”sieluksi” vastakohtana ”hengelle” ja ”ruumiille”. Siten he täydellä syyllä opettivat, että ihminen on henki, sielu ja ruumis.

>> Raamattu nimittää voimavirtaa ”elämän hengeksi”. Jumala ”puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä sielu”. (1 Moos. 2: 7).

>> Elämänvoimaa on kaikessa, minkä Jumala on luonut. Jokaisella ihmisellä, eläimellä, kasvilla, kivellä, mineraalilla, vedellä, taivaankappaleella, hengellä, kaikella, mikä elää, on elämänvoimaa. Se ei ole aineellista, vaan jotain hengellistä, jotain mikä aina on hengen yhteydessä. Se on hengen elämänvoima. Jokainen, jolla on elämänvoimaa, on henki. Missä siis eloa on, siinä on elämänvoimaa, siinä on

henki. Koska siis kaikessa, minkä Jumala on luonut, on elämänvoimaa, niin kaikessa on myös henki, ja siitä seuraa, että kaikessa luodussa on henki.

1) Alkutekstissä on käytetty sanaa od, joka merkitsee elämänvoimaa.

>> Se kuulostaa teistä mahdottomalta, mutta se on totuus.

>> Henki, joka on aineellisen ruumiin yhteydessä, tarvitsee ensiksikin elämänvoimaa, jotta se henkenä voisi elää, toiseksi se tarvitsee vielä ylimääräisen määrän elämänvoimaa voidakseen synnyttää eloa, kasvua ja toimintaa ruumiissa. Samoin veturi, käyttääkseni epätäydellistä maallista vertausta, tarvitsee määrätyn määrän höyryvoimaa, jotta veturi itse pääsisi liikkeelle sekä ylimääräisen määrän höyryvoimaa voidakseen kuljettaa myös siihen kiinnitetyt vaunut. Teidän henkeenne kiinnitetty vaunu on ruumis. Sitä varten teidän henkenne tarvitsee ylimääräisen määrän elämänvoimaa.

>> Mutta se elämänvoima, jota ruumis tarvitsee, eroaa kuitenkin hengen elämänvoimasta. Sillä kaiken sen, mikä yhtyy aineeseen, tulee määrätyllä tavalla muuttua aineen mukaiseksi. Siksi ei ruumiin elämänvoima ole yhtä hengellinen kuin hengen, joka tässä ruumiissa elää.

>> Ruumiin elämänvoima on jossakin määrin teidän maallisten voimavirtojenne kaltainen. Ne eivät ole puhtaasti aineellisia, mutta eivät myöskään puhtaasti hengellisiä. Niiden varsinainen olemus on teille tuntematon, vaikka joka päivä olettekin niiden vaikutuksen alaisia.

>> Maallisia voimavirtojanne varten te käytätte aineellisia johtolankoja, jotta virta voisi vaikuttaa sopivimmalla voimalla. Teillä on koneita ja muita laitoksia ja laitteita, joiden käyttö vaatii määrättyä virta vahvuutta. Jos voimavirta on liian vahva, niin se rikkoo laitteen. Jos se on liian heikko, niin kone pysähtyy.

>> Samoin myös elämänvoima johdetaan määrätyllä voimalla johtolankaa myöten kaikkien elollisten olioiden ruumiiden ja elinten läpi. Jos virta vaikuttaa liian voimakkaasti elimeen, niin se joutuu epäjärjestykseen; jos virta on liian heikko, pysähtyy sen toiminta.

>> Elämänvoiman johtolanka on veri. Jos johtolanka turmeltuu siten, että verta menee hukkaan tai se pilaantuu, niin elämänvoiman virta pysähtyy; aivan samoinkuin teidän koneissanne voimavirta katkeaa, jos johtoja vahingoitetaan tai rikotaan.

>> Koska veri on elämänvoiman johtolanka, eikä ruumiillista elämää voi olla ilman verta, niin sen vuoksi sanotaan, että veri on elämän lähde.

>> Henki ei anna ravintoa ihmisen ruumiilliselle elämänvoimalle, vaan se ruoka, jota ruumis nauttii.

>> Jotta ymmärtäisit, mitä edelleen opetan sinulle elämänvoimasta, on minun ensin selitettävä sinulle aineen olemus.

>> Oletko koskaan koettanut selvitellä itsellesi, millä tavalla elollisten olentojen ruumis syntyy? Tarkkaa omaa ruumistasi ja sen kasvua! Onko ruumiisi ehkä muodostettu valmiista aineesta, niinkuin talo, jota rakennetaan siten, että kivi liitetään kiveen? Voit itsekin huomata, ettei ruumiisi ole siten syntynyt. Ruumis ei ole mitään muuta kuin aineeksi tiivistettyä elämänvoimaa. Samoin on laita kaikkien ruumiiden, ei ainoastaan ihmisten, vaan myöskin eläinten, kasvien ja mineraalien. Siten synty ja kasvu on elämänvoiman tiivistymislakien alainen.

>> Yksityisessä olennossa toimiva elämänvoima on muodostunut erilaisten elämänvoimien sekoituksesta, joiden lakeja te ette tunne. Elämänvoiman sekoitus on toinen ihmisissä kuin eläimissä, ja eläimissä jälleen toinen kuin kasveissa, ja kasveissa toinen kuin mineraaleissa.

>> Tämä elämänvoiman sekoitus on erilainen sekä luonnon erilaisissa muodoissa että eri muotojen monissa yksilöissä. Siten on elämänvoiman sekoitus erilainen eri ihmisroduissa. Tummaihoisessa elämänvoiman sekoitus on toinen kuin valkoihoisessa tai intiaanissa. Mutta ei edes valkoisen rodun ihmisissä elämänvoiman sekoitus ole samanlainen, yhtä vähän kuin toisissa roduissakaan. Jokaisessa yksityisessä ihmisessä elämänvoiman sekoitus on erilainen. Niinpä ei kahdessa ihmisessä elämänvoiman sekoitus ole koskaan samanlainen. Samoin on laita eläinten, kasvien ja mineraalien.

>> Koska siis elämänvoiman sekoitus on jokaisen elollisen olennon ruumiissa erilainen, niin on jokaisella ruumiilla oma erikoislaatunsa. Liha, luut, kynnet, tukka ja kaikki muut ruumiiseen kuuluvat osat ovat jokaisella olennolla erilaiset. Se riippuu jokaisessa yksilössä toimivasta elämänvoiman sekoituksesta.

>> Teidän on mahdotonta käsittää, mitenkä eteerinen ja siis teille näkymätöntä elämänvoimaa voidaan tiivistää aineeksi. Mutta jokapäiväinen kokemus opettaa teille, että se on mahdollista, sillä te näette, ettei teidän ruumiinne kasva siten, että siihen liitetään valmista ainesta. Te tiedätte, että tammenterho ei kasva tammeksi siten, että siihen lisätään yhä uutta puuainesta, vaan että kasvaminen on elollisessa oliossa ilmenevä prosessi. Te tiedätte edelleen, että te ette kasva siten, että ruoka suoraan liitetään teidän ruumiiseenne, vaan että jokin voima, jota te ette tunne,

virtaa ruumiinne kaikkiin osiin muuttuen lihaksi, hiuksiksi, kynsiksi ja muiksi ruumiinosiksi, ja että tämä voima tiivistymisen kautta muuttuu aineeksi.

>> Tuo voima, jota te ette tunne, on ”elämänvoima”.

>> Mistä tulee tuo elämänvoima, joka on välttämätön, jotta elolliset ruumiit voisivat elää ja kasvaa? Voit itse ottaa siitä selkoa, kun ajattelet, mitä kaikkea ruumiisi tarvitsee. Sinä tarvitset ilmaa, vettä ja ruokaa. Mutta ruumiisi ei voi käyttää kaikkea, mikä sisältyy ilmaan, veteen ja ruokaan. Ei missään tapauksessa sitä voida johdattaa ruumiisi eri osiin siinä muodossa, kuin se sisältyy ilmaan, veteen ja ruokaan, nimittäin aineellisessa muodossa. Sillä ilmakin on ainetta. Se on ensin muutettava eteeriseen muotoon ja elämänvoimana johdettava ruumiin kaikkein pienimpiinkin osiin.

>> Aineelliset ravintoaineet muuttuvat elämänvoimaksi siten, että ne liukenevat jouduttuaan teidän ruumiissanne sulatusprosessiin.

>> Ilma, jota te hengitätte, on aineellisen elämänvoiman sekoitus. Siitä teidän keuhkonne erittävät ainoastaan ne elämänvoiman osat, joita ruumiinne tarvitsee. Tarpeettomat osat poistuvat hengityksen kautta.

>> Vesi on myöskin erikoinen elämänvoiman sekoitus. Veden elämänvoima on kaikkein tarpeellisin sekä ihmisten ja eläinten ruumiille että kasveille. Sillä ne ovat suurimmaksi osaksi vedestä virtaavaa tiivistettyä elämänvoimaa. Veden elämänvoimaa onkin runsaimmassa määrässä niissä ravintoaineissa, joita saadaan eläin- ja kasvikunnasta, ja siksi nauttimalla näitä ravintoaineita enimmissä tapauksissa saatte tarpeellisen määrän veden elämänvoimaa. Koska veden elämänvoima on niin tärkeä ruumiille, niin ei ilman sitä voida kauan tulla toimeen. Teidän nälkätaiteilijanne voivat viikko määriä olla ilman ruokaa, mutta ilman vettä he eivät kauan kestä. Samasta syystä eläimet ja kasvit kuolevat, jollei niille pitempään aikaan anneta veden elämänvoimaa.

>> Nyt sinä ymmärrät myöskin, miksi janon tuska on suurinta, mitä ihminen voi kärsiä. Se tuottaa kaikkein tuskallisimman kuoleman.

>> Ilman elämänvoimaa ei käytetä pääasiallisesti ruumiin kasvua varten, vaan myöskin niiden erilaisten voimavirtojen synnyttämiseen, jotka sulattavat ruoan, yhdistävät ne elämänvoimaan, sekoittavat erilaiset elämänvoiman laadut yhteen ja lopulta tiivistävät ne ruumiilliseksi aineeksi. Yhdistämiseen tarvitaan kuumia, ja tiivistämiseen kylmiä elämänvoiman virtoja. Siksi te voitte elää vain hetken vailla ilman elämänvoimaa. Sillä kun sitä ei ole, häviävät kaikki muut elämänvoiman vaikutteet itsestään.

>> Mistä siis se elämänvoima on kotoisin, jota tavataan ilmassa, vedessä ja ravintoaineissa?

>> Se on kotoisin maasta. Maan elämänvoiman sekoitus ja säteily sisältää kaikki elämänvoiman eri lajit, mitkä ovat välttämättömiä maan päällä eläville olennoille. Maan elämänvoima on kokoonpantu siitä elämänvoimasta, mikä maalla taivaankappaleena on. Sen lisäksi se imee omaan elämänvoiman sekoitukseensa kaikkien niiden taivaankappaleiden elämänvoiman säteilyt, jotka kuuluvat maan piiriin. Jokaisella taivaankappaleella on oma erikoinen elämänvoimansa, eikä sitä lajia ja sekoitusta ole muilla taivaankappaleilla.

>> Sen mukaan missä asennossa taivaankappaleet kulloinkin ovat maahan nähden, on niiden elämänvoiman säteily milloin voimakkaampi milloin heikompi. Koska taivaankappaleiden asema toisiinsa nähden muuttuu joka hetki, muuttuu myöskin näiden taivaankappaleiden elämänvoiman säteily.

>> Maan elämänvoiman sekoitus ja maata ympäröivien taivaankappaleiden elämävoiman sekoitus on tavattoman tärkeä maan elämälle ja kasvulle.

>> Sinun tulee edelleen ottaa huomioon, että jokaisella elämänvoiman lajilla on aivan erikoinen voimansa, joka vaikuttaa muihin elämänvoiman lajeihin. Vastasyntyneen lapsen elämänvoiman sekoitus riippuu kokonaan siitä, onko hänen ruumiillinen elämänvoimansa hänen syntymähetkellään yhden vai useamman taivaankappaleen elämänvoiman vaikutuksen alainen. Lapsi on syntymähetkenään vielä suhteellisen neutraali, ja siksi häneen vaikuttava elämänvoiman säteily ja elämänvoiman sekoitus johtaa hänet määrättyyn suuntaan. – Jos tahdot valmistaa jotakin seosta ja kaadat lasin melkein täyteen jotakin ainetta, niin voit kaataa siihen sitä vähemmän toista ainetta. Seoksella on silloin sama väri, haju, maku ja muut ulkonaiset ominaisuudet kuin sillä aineella, jota ensiksi kaasit lasiin. Et voi jälkeenpäin enää lisätä toista ainetta ja siten ohentaa seosta. Sillä kun lasi on täysi, ei siihen voi lisätä enää mitään.

>> Samoin on laita vastasyntyneen lapsen elämänvoiman sekoituksen. Lapsella voi olla vain määrätty määrä elämänvoimaa eikä sitä voi lisätä. Jos jokin määrätty elämänvoiman laji muodostaa pääosan hänen elämänvoimastaan, niin on se aina määräävä hänen kasvulleen ja kehitykselleen. Ja koska yksityiset elämänvoiman lajit kehittävät myöskin aivan omaperäistä elämänvoiman energiaa, niin elämänvoimassa olevan pääosan erikoisuus antaa vastasyntyneelle erikoisen ruumiinmuodon sekä yksilöllisyyden luonteen.

>> Siksi ei ole taikauskoa eikä tyhjää haihattelua, kun väitetään, että syntymähetkestä voidaan todeta ihmisen sekä ruumiilliset että henkiset ominaisuudet. Taivaankappaleiden elämänvoima vaikuttaa teidän maalliseen elämäänne, elämänenergiaanne, luonteeseenne ja temperamenttiinne paljon enemmän kuin mitä te otaksutte. Teillähän on tapana sanoa: ”Hän on syntynyt onnellisen tai onnettoman tähden alla”. Sillä tarkoitetaan sitä vaikutusta, mikä taivaankappaleen elämänvoiman säteilyllä on eläviin olentoihin heidän syntymähetkellään.

>> Tämä kaikki kuuluu ihmiskohtalon suuriin kysymyksiin, enkä sen vuoksi voi sivuuttaa sitä vaitiololla.

>> Kaikki maallisten olentojen ruumiit ovat siis tiivistettyä elämänvoimaa, joka saa alkunsa maan ja sitä ympäröivien taivaankappaleiden elämänvoiman säteilystä.

>> Luonnosta otettu esimerkki voi selittää teille yhtymis- ja tiivistysprosessin.

>> Sinä tiedät, että lämmön vaikutuksesta maaperän ja järvien kosteus haihtuu ilmaan, joskaan ette tavallisesti voi sitä nähdä. Määrätyllä korkeudella maan yläpuolella tiivistyy näkymätön sumu hienoksi, tuskin näkyväksi harsoksi. Tiivistymisen lisääntyessä hieno harso muuttuu pilveksi. Kylmyyden vaikutuksesta pilvi tiivistyy yhä enemmän ja laskeutuu lopulta vetenä tai lumena maan päälle. Jos vesi ilman vielä kylmetessä edelleen tiivistyy, niin muuttuu se jääksi ja siitä tulee kiinteää ainetta. Täten teille näkymätön aine muuttuu vähitellen kiinteäksi aineeksi, jota te voitte nähdä ja käsin koskea ja jolla kaiken lisäksi on vielä hyvin suuri kantovoima. Niinpä jää, joka peittää teidän purojanne, lampianne ja jokianne, on tiivistynyttä vettä, sekä koostumukseltaan ja ominaisuuksiltaan aivan samaa kuin vesi; ja vesi on tiivistynyttä sumua.

>> Samoinkuin sumu nousee maasta, vähitellen muuttuu kiinteäksi aineeksi, jääksi ja jälleen sulaa vedeksi ja sumuksi, samoin kaikki maalliset ruumiitkin. Ne syntyvät teille näkymättömästä maan elämänvoimasta, joka kasvamalla tiivistyy aineeksi ja elävän olennon kuoleman jälkeen muuttuu jälleen maan elämänvoimaksi. Kaikkiin maallisiin olentoihin soveltuvat siten sanat: ”Maasta olet sinä tullut, maaksi tulee sinun jälleen muuttua”. Se on elämän loputon kiertokulku, kunnes kaikki aine vihdoin on muuttunut elämänvoimaksi eikä enää tiivisty aineelliseksi ruumiiksi. – Mutta siitä minä puhun myöhemmin vielä sinulle.

>> Tästä voit käsittää, että jokaisessa maallisessa olennossa ilmenee kolme erilaista elämänvoimaa: sen hengen elämänvoima, joka on ruumiillistunut elävään

olentoon, tiivistynyt, näkymätön aineellinen elämänvoima ja kiinteäksi aineeksi muuttunut elämänvoima, jota te nimitätte ruumiiksi.

>> Ruumiin elämänvoima on aina, niinkuin tiedät, hengen elämänvoiman, ja siis itse hengen yhteydessä. Se on ruumiillinen käyttövoima hengen kädessä, samoinkuin maallinen voimavirta on käyttövoima koneen käyttäjän kädessä. Jos siis ruumiillinen käyttövoima heikkenee siinä määrin, ettei ruumis voi enää elää, niin henki eroaa ruumiista. Se on maallinen kuolema. Samoin koneen käyttäjänkin kone pysähtyy, jos hän virran puutteen vuoksi ei voi enää pitää sitä käynnissä.

>> Kun maallinen ruumis kuolee, niin hengen elämänvoima jää jäljelle. Sillä maallisella ruumiilla ei ole itsenäistä elämänvoimaa, ainoastaan hengellä, joka on ottanut ruumiin valtaansa.

>> Henki voi, sillä elämänvoimalla, joka on sille ominainen, vahvistaa sairauden heikontamaa ruumista, se voi lujittamalla sairaan tahdonvoimaa kiihoittaa huonosti työskenteleviä ruumiillisia elimiä suurempaan toimintaan ja siten erottaa ruumiista vahingollisia aineita. Heikontuneen ruumiin tulee silloin tietenkin välttää vahingollisia ruokia ja sopivilla ravintoaineilla edistää hengen elämänvoiman vaikutusta. Henki vaikuttaa tällaisessa tapauksessa, käyttääkseni jälleen aineellista vertausta, omalla elämänvoimallaan aivan kuin vahva painopumppu ruumiilliseen elämänvoimaan ja elämänvoiman johtolankaan, nimittäin vereen.

>> Missä määrin ihmisen henki voi omalla elämänvoimallaan ja tahdollaan vahvistaa ruumiinsa elämänvoimaa, sen te voitte huomata monista tapauksista. Usein rammat, suuren vaaran uhatessa, voivat henkensä tahdonvoimalla vahvistaa siinä määrin ruumiillista elämänvoimaansa, että hervottomuus katoaa ja että jäsenet ainakin lyhyeksi aikaa saavat jälleen liikuntakykynsä.

>> Yhtä voimakas vaikutus on myöskin hartaalla parantumisen toiveella. Sekin on tahdon ilmaus, ja vahvistamalla siten ruumiillista elämänvoimaa voi äkillinen parantuminen ilmetä, mikä teidän mielestänne on ihme.

>> Tahdon energia, joka synnyttää rohkeutta, toivoa, luottamusta ja iloa, on sen vuoksi paras parannuskeino. Mutta se on myös paras tarttuvien tautien vastustuskeino. Siten ruumiin vahvistunut elämänvoima muodostaa jonkinmoisen suojusmuurin, joka estää taudinsiemeniä tunkeutumasta ruumiiseen. Mitä vahvempi tahdon energia, sitä vahvempi myöskin tämä näkymätön panssari.

>> Heikko tahto, rohkeuden puute, pelko ja hengen heikkous vaikuttavat päinvastoin. Ne työskentelevät kuin imupumppu, joka kuluttaa ruumiin

elämänvoimaa, imee verta ruumiista, kutistaa sen elimet ja siten heikennettyään ruumiin päästää tartunnan ruumiiseen.

>> Samoinkuin henki voi vahvistaa sairauden heikontamaa ruumiin elämänvoimaa, samoin voidaan sitä myös vahvistaa siirtämällä terveen ihmisen elämänvoimaa sairaaseen. Sellaista elämänvoiman siirtoa te nimitätte ”magnetisoimiseksi”.

>> Jokainen elävä olento voi siirtää elämänvoimaa toiseen. Ei vain ihmiset toisiinsa, vaan myöskin eläimiin, kasveihin ja mineraaleihin. Te voitte siirtämällä omaa elämänvoimaanne kasveihin saada ne nopeammin kasvamaan. Te voitte magnetisoida vettä, öljyä ja muita senkaltaisia aineita, sekoittaa niihin jossakin määrin teidän elämänvoimaanne ja sitten, antamalla sairaan juoda tätä vettä tai voitelemalla häntä öljyllä, edistää hänen paranemistaan.

>> Ihminen voi myöskin saada eläinten, kasvien ja mineraalien elämänvoimaa ja siten parantua. Näihin molemminpuolisiin elämänvoiman siirtoihin perustuvat parantamisen lait Jumalan luomakunnassa. Siten useitten elävien eläinten karvapeitteestä virtaa määrättyä elämänvoimaa, jolla on parantava voima. Monien kasvien parantava voima on yleisesti tunnettu. Paha kyllä te ette nykyään niinkuin entisajan kansat, tiedä, mitkä kasvit parantavat mitäkin tautia. Samaa on sanottava mineraaleista. Useimmat ihmiset eivät usko, että jalokivissä on oma erikoinen elämänvoimansa. Ja kuitenkin juuri jalokivien elämänvoima on aivan erikoisen puhdas ja voimakas ja vahvistaa sen henkilön elämänvoimaa, joka jalokiveä käyttää. On kuitenkin otettava huomioon, että ihmisen tulee valita sellainen jalokivi, joka soveltuu hänen elämänvoimaansa, sekä ettei siinä ole sellaista elämänvoimaa, joka vastustaa hänen oman elämänvoimansa säteilyä. Onhan teillä kirjoja, jotka tarkemmin selittävät, miten jalokiveä on käytettävä, ottaen lukuun kunkin ihmisen syntymähetken.

>> Hyvin tärkeä taudin parantamisessa on elämänvoiman siirtäminen ihmisestä toiseen. – Sairas lapsi tuntee helpotusta niin pian kuin terve äiti painaa hänet syliinsä. Siten hän siirtää oman terveen elämänvoimansa sairaaseen lapseen ja vahvistaa lapsen elämänvoimaa, jonka sairaus on heikontanut. – Terve ihminen, joka nukkuu yhdessä sairaiden tai vanhojen ihmisten kanssa, siirtää heille omaa elämänvoimaansa. Siten nämä sairaat tai vanhat ihmiset vahvistuvat, mutta terve ihminen, jonka alituisesti täytyy antaa heille elämänvoimaansa, heikontuu. Niinpä terveet, jotka nukkuvat pitemmän aikaa yhdessä sairaiden tai vanhojen ihmisten kanssa, muuttuvat sairaalloisen näköisiksi siksi, että heidän oma elämänvoimansa on heikontunut. Sen vuoksi ei pidä antaa lasten maata samassa vuoteessa vanhojen ihmisten kanssa.

>> Elämänvoima virtaa ruumiin ja kaikkien sen osien läpi ja säteilee vielä hiukan ruumiin ympärillekin. Tuota säteilyä te nimitätte ”auraksi”. Kaikilla luoduilla on tuollainen elämänvoiman aura. Myöskin suurilla taivaan kappaleilla. Se mitä te nimitätte maan vetovoimaksi, on elämänvoiman säteilyn voimaa, jonka vaikutus on määrätyssä suhteessa maapallon suuruuteen. Sama on laita kaikkien muidenkin taivaankappaleitten. Ei koko luomakunnassa ole ainoatakaan kohtaa, johon ei jonkun taivaankappaleen elämänvoiman säteily ulottuisi.

>> Elämänvoiman aura muodostaa yhtä suuren sädekehän kaikkien ruumiinosien ympärille. Siksi auralla on myöskin sen ruumin muoto, johon se kuuluu. Niinpä puhutaan myöskin elävien olentojen ”astraaliruumiista” eli ”eetteriruumiista” vastakohtana aineelliselle ruumiille. Raamattu nimittää sitä ”hengelliseksi ruumiiksi”. Teidän ruumiillinen silmänne ei voi sitä nähdä. Mutta niin sanotut ”selvänäkijät”, joilla on hengellisen näkemyksen lahjat, voivat nähdä elämänvoiman säteilyn eli ”hengellisen ruumiin”.

>> Elämän lähde on henki. Mutta elämän toiminta tapahtuu henkeen yhdistyneen elämänvoiman kautta. Tämä voima ilmenee elämänvoiman värähtelynä. Kaikki henkisen elämän ja teitä ympäröivän luonnon elämän ilmaisumuodot, kaikki luonnonvoimat ovat elämänvoiman värähtelyä. Ajatukset ja tahdonvoima ilmenevät vastaavina elämänvoiman värähtelyinä, jotka henki panee liikkeelle. Jokainen ruumiillinen tunne, jokainen sielullinen tilanne, syntyy elämänvoiman värähtelystä. Kaikki äänet, värit, tunto, haju- ja makuaisti syntyvät määrätyistä elämänvoiman värähtelyistä. Henkimaailmassa toimivat vain puhtaasti hengellisen elämänvoiman värähtelyt. Aineellisessa luomakunnassa toimivat enemmän tai vähemmän tiivistyneen elämänvoiman värähtelyt.

>> Kaikki maalliset ilmiöt, kasvaminen, kukoistus ja kypsyntä, kaikki voimavirrat ja säteily, sähkö, radio, eetteriaallot, valo ja pimeys, kaikki ääniasteikot, värit, tunto, hajut ja maut ja niiden liikkeet avaruudessa – kaikki riippuvat näistä elämänvoiman värähtelyistä. Eräs vanhan ajan ajattelija on sanonut: ”Kaikki virtaa”. Hänen olisi pitänyt sanoa: ”Kaikki värähtelee”. Niihin elämänvoiman värähtelyihin, jotka virtaavat koko luomakunnan läpi ja tunkeutuvat sen pienimpäänkin osaan, perustuu ”numeroitten jumalallinen salaisuus”. Te pienet ihmiset ette voi koskaan käsittää tätä salaisuutta. Te etsitte yksikkölukua siinä, mikä ympäröi teitä. Mutta te ette voi sitä löytää. Tosin olette jo keksineet useita tähän lukusalaisuuteen liittyviä totuuksia. Te tunnette niiden värähtelyjen lukumäärän, jotka synnyttävät teille tuttuja ääniä. Te koetatte myöskin päästä selville niiden elämänvoiman värähtelyjen lukumäärästä, jotka synnyttävät värejä. Mutta mitä se kaikki merkitsee verrattuna

niihin rajattomiin totuuksiin, jotka ovat teiltä salatut? Te ette voi murtaa Jumalan luomakunnan seitsemää sinettiä. Te voitte vain ihmetellen ja kunnioittaen kumartaa Korkeimman viisaudelle ja voimalle.

>> Tehkäämme nyt sen johdosta, mitä olen sinulle elämänvoiman värähtelystä sanonut, joitakin johtopäätöksiä, jotka ovat meille tärkeät.

>> Ensiksi huomaat kai, että elämänvoiman harmoniset värähtelyt synnyttävät kauneutta, terveyttä, iloa, rauhaa ja onnea, mutta disharmoniset värähtelyt rumuutta, sairautta, tuskaa ja onnettomuutta. Samoinkuin disharmoniset säveleet ja värit loukkaavat teidän sielullisia tunteita ja jossakin määrin tuottavat teille sielullista tuskaa, samoin hengellisyyden alalla on luovan hengen disharmonia suureksi tuskaksi Jumalalle, sillä silloin tämä disharmonia ilmenee myöskin hengellisen elämänvoiman vastaavissa värähtelyissä. Se synnyttää hengellistä rumuutta, sairautta, rauhattomuutta, onnettomuutta, – sanalla sanoen, hengellistä tuskaa, joka lisääntyy samassa määrässä kuin hengen disharmoninen suhde Jumalaan kasvaa. Disharmonian viimeinen aste, se on, kun henki nousee vihamielisenä luojaansa vastaan, merkitsee hengellisen tuskan ja onnettomuuden korkeinta määrää; – se on se, mitä te nimitätte helvetiksi. Ja koska hengellisen elämänvoiman värähtelyjen täydellinen disharmonia merkitsee myöskin kauneuden ja valon, täydellisen harmonian täydellistä vastakohtaa, niin täytyy helvetin merkitä hengellisen elämänvoiman täydellistä rumuutta ja syvintä pimeyttä. Nämä ovat ikuisiin lakeihin perustuvia totuuksia. Jumala ei tuomitse teitä helvettiin, vaan teidän disharmoninen suhtautumisenne kaikkeen kauniiseen ja hyvään, kaikkeen hengellisesti terveeseen ja puhtaaseen, valoon ja elämään saattaa teidät sinne. Siksi helvetti merkitsee hengellistä kuolemaa ja siihen joutuu jokainen, jonka hengellinen olemus on täydellisessä disharmoniassa Jumalaan. Hengellisen elämänvoiman värähtelyjen disharmonia painaa ihmisen alaspäin ja harmonia kohottaa hänet ylöspäin, aivan kuin korkeusperäsin lentokoneessa. Jokaisen ihmisen elämän tehtävänä on karkottaa disharmonia hengellisestä olemuksestaan.

>> Elävän olennon elämänvoiman värähtelyihin eivät vaikuta kuitenkaan yksinomaan hänen oman henkensä ajatukset ja tunnelmat, vaan myöskin sen ihmisen elämänvoiman värähtelyt, jonka elämänvoiman säteily vaikuttaa häneen. Jos siis niin sanotut ”selvätuntoiset” ihmiset joutuvat jollakin tavalla toisen elämänvoiman säteilyn yhteyteen, niin he saavat myös toisen tuntokyvyn. Tähän lakiin perustuu ihmisen kyky tunkeutua toisen ihmisen tunteihin, luonteeseen, mielialaan ja kohtaloon.

>> Kaikki elävän olennon elämänvoiman värähtelyt painavat omaan hengelliseen ruumiiseen samanlaisia vaikutelmia kuin laulun säveleen värähtelyt gramofonilevyyn, jossa laulu tulee aina uudestaan kuuluville, eikä vain laulun sävelet, vaan myöskin se tunnelma, jonka vallassa laulaja on sitä esittänyt. Tästä riippuu myöskin muistamiskyky. Mitä syvemmät ne vaikutelmat, joita painetaan tähän elämänvoiman levyyn, sitä helpompi niitä on toistaa.

>> Se, mikä tapahtuu aineellisessa muodossa fonografilevylle, tapahtuu myöskin hengellisessä muodossa silloin, kun selvätuntoinen ihminen saa toiselta vaikutelmia jostakin tapahtumasta, niin pian kuin hän joutuu hänen hengellisen elämänvoimansa yhteyteen. Silloin hänen omaan elämänvoimaansa ilmestyvät samat värähtelyt ja siis myös samat tunnevärähtelyt kuin tuolla toisella.

>> Edellä sanotusta tiedät, etteivät määrätyt elämänvoiman värähtelyt synnytä ainoastaan määrättyä säveltä, vaan että ne voivat myöskin synnyttää määrätyn värin, hajun, maun ja tunnon. Myöskin lämmön ja kylmän tunne riippuu näistä elämänvoiman värähtelyistä. On selvätuntoisia ihmisiä, jotka näkevät säveleen myöskin värinä ja voivat koskettamalla määritellä värejä, sillä he tuntevat värit niiden erilaisista kylmistä tai lämpimistä säteilyistä. Toiset eivät vain tunne toisesta säteileviä sielullisia tunteita, niinkuin rakkautta tai vihaa, hyväntahtoisuutta tai kateutta, rohkeutta tai pelkoa, uskollisuutta tai petollisuutta, vaan he näkevät ne myöskin vastaavina värikuvina, niin että he voivat maalata värikuvan sellaisista käsitteistä kuin rakkaus, uskollisuus, suru, ilo, viha, kateus. Kaikki tuo riippuu elämänvoiman värähtelyistä, jotka seuraavat näitä tunteita.

>> Niinpä elämänvoima on myöskin ruumiillisen tunteen välittäjä. Kun siis elämänvoima karkoitetaan ruumiillisesta jäsenestä, niin siitä häviää myöskin tunto. Mitä erilaisimmilla tavoilla voidaan elämänvoima hävittää ruumiista tai ruumiinosista. Se voi tapahtua halvauksen tai sisäisten vaurioiden kautta, jotka aiheuttavat häiriöitä veressä, elämänvoiman johtolangassa. Teidän lääkäreillänne on tapana keinotekoisesti hävittää elämänvoima käyttämällä huumausaineita. Liiallinen alkoholin nauttiminen voi myöskin hävittää elämänvoiman, joka ilmenee joko osittaisena tai täydellisenä tajuttomuutena. Tajunta palaa jälleen niin pian kuin ruumis vapautuu noista aineista.

>> Päinvastoin on tunto vielä jäljellä, vaikka aineellinen jäsen ruumiista on poistettu. Sillä maallisen olennon hengellinen ruumis pysyy täydellisenä, vaikka joku aineellisen ruumiin jäsen onkin poistettu. Ihmisellä, joka on kadottanut jalkansa, on siis vielä hänen hengellisen ruumiin jalkansa tallella. Ja koska elämänvoima on tunnon välittäjä, tuntuu ihmisen mielestä senkin jälkeen, kun ruumiillinen jalka on

poistettu, ikäänkuin jalka ei olisikaan poissa. Hän tuntee tuskia polvessa, pohkeessa, nilkassa ja varpaissa, vaikka hänellä ei olekaan enää jalkaa. Tämän totuuden voivat kaikki ne sinulle todentaa, joilta joku jäsen on amputeerattu.

>> Koska elämänvoima, hengen erottua ruumiista, pysyy hengen yhteydessä ja on tunteen välittäjä, niin voi ruumiista eronnut henki tuntea samaa kuin aineelliseen ruumiiseen sidottu henki. Siksi voivat henget kärsiä aivan yhtä paljon kuin maallisen elämänsäkin aikana.

>> Henget, jotka elämänsä vuoksi joutuvat alempaan (Syvempään) maailmaan, luulevat yhä elävänsä maan päällä. Siihen on seuraavat syyt: ensiksikin he ovat säilyttäneet tuntonsa, joka heillä oli ihmisinä. Edelleen he luulevat hengellistä ruumistaan aineelliseksi ruumiiksi, koska se on aivan samanlainen muodoltaan ja olemukseltaan kuin aineellinen ruumis. Lopuksi on heidän muististaan hävinnyt heidän maallinen kuolinhetkensä.

>> Kaikkien olentojen elämänvoimalla, on määrätty hajunsa.

>> Koska elämänvoima on hengellinen, niin sen hajun tuntee hengellinen tuntokyky, eikä aineellinen hajuaisti. Elämänvoiman haju on jokaisella elävällä olennolla erilainen, samoin kuin ei ole olemassa kahta ruumiiltaan ja kasvonpiirteiltään aivan samanlaista ihmistä, joilla olisi samanlainen elämänvoima ja samanlainen elämänvoiman haju. Koska jokaisella hengellä, niilläkin, joilla ei ole aineellista ruumista, on hengellinen ruumis, niin hengelläkin on oma elämänvoiman hajunsa, joka on sitä vastenmielisempi, mitä syvemmällä henkiolento elää. Siksi sanotaan vanhoissa kirjoissa paholaisesta, että se tuo mukanaan pahan hajun.

>> Koska elämänvoima muodostaa auran ruumiin ympärille, voivat myös muut tuntea sen hajusta. Elävän olennon elämänvoiman haju tarttuu hiukan kaikkeen, mikä joutuu hänen elämänvoimansa säteilyn kanssa kosketukseen.

>> Elämänvoiman hajusta koira tuntee isäntänsä omaisuuden ja jäljet. Elämänvoiman hajusta poliisikoira voi päästä rikollisen jäljille. Vain silloin kun toiset jäljet, joiden elämänvoiman haju on tuoreempi, peittävät alkuperäiset jäljet, on vaikeaa tai aivan mahdotonta seurata ensimmäisiä jälkiä.

>> Elävän olennon elämänvoiman säteily ja sille luonteenomainen haju ei tartu ainoastaan karheaan aineeseen, vaan myöskin niinkin hienoon aineeseen kuin eetteriin, jonka läpi olento on kulkenut.

>> Siten kaikki elävät olennot jättävät jälkeensä elämänvoiman jäljen, joka yhdistää heidän elämänsä ensimmäisen ja viimeisen päivän toisiinsa.

>> Selitykseksi mainitsen aineellisen esimerkin. Jos tiellä ajavat kärryt, joissa on jotain hienorakeista ainetta ja kärryjen pohjassa olevasta raosta vuotaa alituisesti tätä ainetta tielle, niin voidaan täten syntyneen jäljen avulla seurata, mitä tietä kärryt ovat ajaneet. Se on samalla side, joka liittää kärryjen alku- ja loppupään toisiinsa.

>> Sellaisen siteen muodostaa elämänvoima jokaisen olennon elämän tielle. Tätä elämänvoiman sidettä seuraten muuttolintu löytää vanhan kotiseutunsa ja pääskynen saman räystään, jonne se aikaisemmin on rakentanut pesänsä. Näillä olennoilla on hyvin herkkä elämänvoiman tunto. Te nimitätte sitä eläimen ”vainuksi”. Mutta eläimen vainu on herkkä vain niin kauan kuin se on terve. Sairaitten eläinten vainu katoaa sen elämänvoiman heikontuessa niin ettei se tunne omaa eikä toistenkaan jälkeä. Siksi sairaat muuttolinnut eivät löydä kotitietään eikä sairas koira isäntänsä ei myöskään omaa jälkeänsä.

>> On ihmisiä, joiden elämänvoiman tunto on hyvin herkkä, niin että he jo jonkun matkan päästä tuntevat toisen elämänvoiman hajun joko mieluisana (sympatisena) tai vastenmielisenä (antipatisena), vaikka he eivät kysymyksessä olevaa ihmistä ole koskaan ennen nähneet tai eivät lähemmin tunne häntä. ”Ensi hetken” mieltymys tai vastenmielisyys riippuu molemminpuolisesta elämänvoiman tunnosta. Siitä johtuu sananparsi: ”He eivät siedä toistensa hajua”.

>> Elämänvoima on ihmeellisimpiä ilmiöitä Jumalan luomakunnassa. Elämänvoiman side ei liitä teitä vain kaikkeen siihen, minkä yhteyteen te maallisen elämänne aikana joudutte, vaan se kuvastaa myöskin koko teidän olemuksenne aivan kuin filmi: kaikki kokemuksenne, tekonne, sananne ja ajatuksenne kuvastuvat siitä. Se on ”elämänkirja”, johon kaikki on merkitty. Se on valokuvalevy, joka säilyttää kaikki ja toistaa kaikki. Tämä filmi ei valehtele eikä sen totuutta voi kieltää. Tämän todistuksen mukaan teidän Luojanne lopulta tuomitsee teidät.

>> Jokaisen elävän olennon elämänvoimaan on myöskin hänen edeltäkäsin määrätty kohtalonsa alusta alkaen merkitty, ja se kuvastuu sekä koko hänen hengellisestä ruumistaan että jokaisesta sen yksityisestä osasta. Niinpä kohtalo kuvastuu myös jokaisesta elämänvoiman osasta, säteillen kaikesta, minkä yhteyteen olento joutuu.

>> Mutta ei kaikki, mitä te teette ja kärsitte elämässänne, ole kohtaloa. Enimmät tapaukset määrää teidän oma vapaa tahtonne. Edeltäkäsin määrätty on vain teidän elämäntienne, ja sen varrella jotkut määrätyt pysäkit. Mitä te näillä pysäkeillä teette ja miten te niillä elätte, riippuu teidän omasta tahdostanne. Siitä te olette itse

edesvastuussa. Teidän elämällänne on vain yksi tarkoitus, se että teidän henkenne, sillä tiellä, joka sille on edeltäkäsin määrätty, kohoaa yhä korkeammalle, yhä lähemmäksi Jumalaa. Teidän elämäntienne on koulu. Minkälainen tämä koulu on ja miten pitkä, se on edeltäkäsin määrätty. Sitä teidän on mahdoton muuttaa. Pysäkit tämän tien varrella ovat kokeiden suorittamista varten. Maallinen kuolema on päätepiste. Täytättekö velvollisuutenne tällä teille määrätyllä tiellä vai ette, se riippuu teidän vapaasta tahdostanne. Se, jonka tutkinto hyväksytään, sen henki kehittyy edelleen toisella puolella voidakseen saavuttaa viimeisen päämääränsä, yhteyden Jumalan kanssa. Sen, jonka tutkintoa ei hyväksytä, sen täytyy yrittää uudestaan niin monta kertaa, kunnes hän lopulta tulee hyväksytyksi. Hyväksytäänkö tutkinto vai ei, ei ole kohtalosta riippuvaa, vaan ihmisestä itsestään.

>> Kristilliset kirkot eivät tunnusta tätä totuutta. He eivät käsitä, että Jumala seuraa samaa menetelmää kuin rakennusmestari, joka ensiksi laatii piirustukset, joiden mukaan rakennus on rakennettava. Piirustukseen ei ole merkitty kaikkia rakennuksen sisustukseen kuuluvia yksityiskohtia eikä aineksia, joita rakennusta varten on käytettävä, vaan ainoastaan sen ulkonaiset rajat.

>> Samoin Jumalakin on määrännyt jokaisen ihmisen elämän rakennuksen pääviivat, joiden mukaan elämä ulkonaisesti muodostuu. Sisustamisen Hän jättää ihmisen itsensä määrättäväksi.

>> Raamatussa viitataan usein siihen, että ihmiskohtalo on edeltäkäsin määrätty. ”Sillä ei ihminen tiedä aikaansa”. (Saarn. 9: 12) – ”Minun päiväni olivat määrätyt ja kirjoitetut kaikki sinun kirjaasi, ennenkuin ainoakaan niistä oli tullut”. (Ps. 139: 16) – Ja Saarnaajassa sanotaan: ”Mitä olemassa on, sille on pantu nimi jo ammoin; ja edeltä tunnettua on ollut, mitä ihmisestä on tuleva. Ei voi hän riidellä väkevämpänsä kanssa. Sillä niin on: puheen paljous enentää turhuutta. Mitä etua on ihmisellä siitä? Sillä kuka tietää, mikä on ihmiselle hyvä elämässä?” (Saarn. 6: 10-12.) – ”Minun aikani ovat sinun kädessäsi”. (Ps. 31: 16.) — Profeetta Jeremia sanoo: ”Minä tiedän, Herra, ettei ihmisen tie ole hänen vallassansa, eikä miehen vallassa, kuinka hän vaeltaa ja askeleensa ohjaa”. (Jer. 10: 23.) – ”Mikä heitä odottaa, se tulee rientäen”. (5 Moos. 32: 35.)

>> Syntyminen ja kuolema ja niiden välinen elämänaika ovat edeltäkäsin määrätyt eikä ihminen voi niitä muuttaa. Ei kukaan, ei edes lääkärikään, voi pelastaa ihmisen elämää. Jokainen kuolee sinä hetkenä, joka hänelle on määrätty: ”Ei hallitse kukaan kuoleman päivää”. (Saar. 8: 8.) – Kristus vahvistaa tämän totuuden sanoen: ”Ja kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä kyynäränkään vertaa?” (Matt. 6: 27.)

Moosekselle sanoo Herra: ”Katso, lähestyy aika, jolloin sinun on kuoltava”. (5 Moos. 31: 14.)

>> Samoinkuin maallinen rakentaja voi myöhemmin tehdä muutoksia rakennus suunnitelmaansa, samoin ei ole mahdotonta, että Jumalakin poikkeustapauksessa sallii muutoksen tapahtua ihmisen elämän kohtalossa. Vain Hän voi pidentää tai lyhentää elinaikaa. Niinkuin raamatussa kerrotaan, pidentää Hän joskus sen ihmisen elinaikaa, joka on Jumalalle uskollinen ja on rehellisesti auttanut Jumalaa hänen pelastustyössänsä koettaen johdattaa Jumalasta luopuneita takaisin Hänen luokseen. Siksi Hän lähettää sanoman Hesekielille: ”Ja minä lisään sinulle ikää viisitoista vuotta”. (2 Kun. 20: 6.) Toisilta hän lyhentää määrätyn elinajan, koska he eivät täytä omaa elämäntehtäväänsä tai koettavat kanssaihmisiään estää täyttämästä velvollisuuttaan Jumalaa kohtaan. ”Murhamiehet ja petturit eivät pääse puoleen ikäänsä”. (Ps. 55: 24.) ”Murhaamisella” ei raamattu tarkoita toisen ihmisen murhaamista, vaan sielun murhaamista, toisen ihmisen viekoittelemista pois Jumalasta. ”Herran pelko elinpäiviä jatkaa, mutta jumalattomien vuodet lyhenevät”. (San. 10: 27.) – Hananjalle Jumala sanoo profeetta Jeremian kautta: ”Tänä vuonna sinä kuolet, sillä sinä olet julistanut luopumusta Herrasta”. (Jer. 28: 16.) – ”Verestäsi, jonka olet vuodattanut (viekoittelemalla toisia luopumaan Jumalasta), sinä olet tullut vikapääksi, ja kivijumalistasi, jotka olet tehnyt, sinä olet saastunut; sinä olet joudùttanut päiviäsi ja olet vuottesi määrään päässyt”. (Hesek. 22: 4.)

>> Yksityisten kansojenkin kohtalo on määrätty.

>> Te ette tätä kaikkea käsitä, koska ette ymmärrä suurten maailman tapahtumien syitä ja tarkoituksia. Varsinkaan te ette ymmärrä aineellisen luomakunnan tarkoitusta ettekä tiedä, missä yhteydessä ruumiiseen yhdistynyt henki on Jumalan luomakuntaan.

>> Siitä minä vielä puhun yksityiskohtaisemmin.

>> Tämän kohtalo kysymyksen olen liittänyt tähän siksi, että siitä on pakko puhua elämänvoiman yhteydessä, muuten et ymmärrä, kun puhun ”selvänäköisyyden” suhteesta elämänvoimaan.

>> Selvänäkijöitä ovat ne olennot (ihmiset tai eläimet), joiden henki voi siinä määrin irtaantua ruumiista, että he näkevät samalla tavalla kuin aineellisesta ruumiista eronneet henget.

>> Täysin kehittynyt ”selvänäkijä” voi määrätyissä olosuhteissa nähdä toisen henkilön kohtalon, joka on painettu hänen elämänvoimaansa. Hän voi nähdä koko sen henkilön entisyyden, jonka elämänvoiman hän näkee. Sekä sen, mikä hänen

elämässään on kohtalon määräämää, että sen, mitä hän vapaasta tahdosta on tehnyt. Tulevaisuudesta hän näkee kuitenkin vain sen, minkä kohtalo on edeltäkäsin määrännyt, mutta ei sitä, mikä riippuu ihmisen vapaasta tahdosta.

Millä tavalla ihminen kuolee, sen voi selvänäkijä vain siinä tapauksessa nähdä, että se on kohtalon määräämä. Sillä ei kaikille ihmisille kohtalo ole määrännyt, millä tavalla heidän on kuoltava, sillä yleensä toiselle voi joku seikka olla kohtalon määräämä, mutta toiselle vapaasta tahdosta riippuva. Vain kuoleman hetken kohtalo määrää kaikille.

>> Jotta ”selvänäköisyys” tässä suhteessa olisi mahdollista, täytyy ”selvänäkijän” jollakin tavalla päästä sen henkilön elämänvoiman yhteyteen, jonka kohtalosta on kysymys. Joko henkilön tulee olla hänen lähellään, jotta hän joutuu hänen elämänvoimansa säteilyn alaiseksi, tai hänen pitää saada kosketella jotakin esinettä, jonka mainittu henkilö omistaa ja johon siis on tarttunut hänen elämänvoimansa säteilyä.

>> Tästä elämänvoiman säteilystä riippuu myöskin selvänäkijän kyky lukea suljettuja kirjeitä tai tuntea esineitä, joita hän ei näe. Mitä voimakkaammin elämänvoima säteilee kysymyksen alaisesta esineestä, sitä selvemmin hän näkee.

>> Jos selvänäkijän henki voi täydellisesti irtaantua hänen ruumiistaan ja poistua siitä, niin voi hän myöskin seurata toisen ihmisen elämänvoiman jälkeä ja määritellä, missä tämä sillä hetkellä on.

>> Ei kuitenkaan aina elämänvoiman säteily ole selvänäköisyyden aiheuttajana. Paljon sellaista, mikä tapahtuu loitolla selvänäkijästä, hän voi nähdä siten, että hänen ruumiista poistunut henkensä on itse tapahtuma paikalla läsnä, tai vaikka hän ei poistukkaan ruumiistaan, hän joko kuullen tai näkemällä kuvia, saa henkiolentojen kautta ilmoituksen tapahtumasta.

>> Niiden yksityisten henkilöiden tulevia kohtaloja, joiden elämänvoiman säteilyn yhteyteen selvänäkijä ei pääse, voi selvänäkijä vaan siinä tapauksessa nähdä, että henkiolennot näyttävät hänelle ne vastaavina kuvina. Samoin on laita kokonaisten maiden, kansojen, kaupunkien ja muitten yhdyskuntien. Henkiolennot, joille näitä tehtäviä uskotaan, voivat helposti muodostaa tällaisia kuvia, olkoot ne todellisen tapahtuman totuudenmukaisia jäljennöksiä tai ”symbooleja”. Kuva-aineksena he käyttävät elämänvoimaa.

>> Vanhan liiton profeetat näkivät kansojen tulevat kohtalot tai muut tapahtumat enimmäkseen symbooleina.

>> Elämänvoimalla on värikin, ja se on jokaisella erilainen. Synkimmästä mustasta se kehittyy biljoonien eri värivivahtelujen kautta ihanimmaksi valkeaksi. Te ihmiset ette voi mielessänne kuvailla värien moninaisuutta. Tarkasta joskus syksyisin kellastuvia lehtiä. Kaikkien kellastuneiden lehtien joukosta et löydä kahta, joiden keltainen väri olisi täsmälleen sama. Yhtä moninaisia ovat kaikki muutkin värit.

>> Olen jo useamman kerran selittänyt sinulle, mistä elämänvoiman hajun ja värin erilaisuus riippuu. Se riippuu elävän olennon hengestä. Mitä syvempää hengen ajatus ja tahto on Jumalasta, sitä rumempi hänen henkensä on. Sillä hengelläkin on muotonsa. Siten teidän inhimillisellä hengellänne on inhimillinen muoto tai oikeammin: teidän inhimillisellä ruumiillanne on teidän henkenne muoto; ja eläimellä on eläimellisen hengen muoto. Aineellinen ruumis on näet samanmuotoinen kuin hengellinen ruumis ja hengellinen ruumis on täydellisesti samanlainen kuin henki. Elämävoiman avullahan henki luo aineellisen ruumiin oman kuvansa ja oman muotonsa mukaan.

>> Teidän niin sanotut tiedemiehenne nauravat kuitenkin sinulle, jos sanot, että ruumiiseen yhtyneillä hengillä on niiden ruumiin muoto. He eivät voi käsittää, että hengellä voisi olla muotoa. He arvelevat, että vain aineella, sillä, mikä on sidottu paikkaan ja aikaan, on muoto. Siinä he suuresti erehtyvät. Henget eivät ole vailla muotoa, sillä koko luomakunnassa ei ole mitään, millä ei ole muotoa. Heillä on ruumis ja muoto, eivätkä sittenkään ole sidotut paikkaan eikä aikaan niinkuin aineelliset olennot. – Mitenkä me henget voisimme tuntea toisemme, ellei meillä olisi ruumista? Miikael on toisenlainen kuin Gabriel ja Gabriel toisenlainen kuin Rafael ja muut henget – mainitakseni vain näitä raamatullisia nimiä. Totuus on siis se, että kaikilla hengillä on muoto, niin hyvin Jumalalla ja Hänen korkeilla hengillään kuin syvyyden rumimmillakin kuvatuksilla ja aineeseen verhoutuneilla henkiolennoilla.

>> Kauneus on harmoniaa ja rumuus disharmoniaa. Se laki on koko luomakunnassa voimassa. Kauneinkin kuva voidaan disharmonisella viivalla muuttaa irvikuvaksi. Niinpä myös henki muuttuu muodoltaan yhä rumemmaksi, varsinkin kasvon piirteiltään, mitä disharmonisempi hänen suhteensa Jumalaan on, jonka kuvaksi ja muodoksi hänet kerran luotiin.

>> Samoinkuin henkeä ympäröivä elämänvoima on samanmuotoinen kuin henkikin, niin on sen väri ja haju yhtä kaunis tai ruma kuin hengenkin. Siksi te henkien materialisaattio istunnoissa olette nähneet, että hyvän henkiolennon elämänvoiman säteily on loistavan valoisa ja että siitä leviää mieluisa haju, kun sen elämänvoima tiivistyy, jota vastoin alhaisen henkiolennon elämänvoima on synkän

verhon peitossa ja siitä lähtee aina vastenmielinen haju. Tosin ei ihminen aina tunne tätä hajua, koska sitä vain harvoin voi aineellisella hajuaistilla todeta.

>> Nämä ovat totuuksia, joita teidän tiedemiehillännekin on usein ollut tilaisuus todeta.

>> Hengen harmonia tai disharmonia siirtyy myöskin hengellisen ruumiin kautta aineelliseen ruumiiseen. Sen tähden ilmenee ihmisen luonne hänen ruumiinsa muodoista, varsinkin hänen kasvoistaan, vieläpä hänen jäsenistänsä. Se, joka on perillä tästä laista, voi ruumiinosien viivoista ja muodoista saada selkoa hengen ominaisuuksista. Myöskin ruumiin ryhti, käynti, liikkeet ovat hengen ilmaisumuotoja. Samoin ihmisen käsialasta voidaan päätellä hänen luonteensa. Samasta syystä henkiolento, joka kirjoittaa inhimillisen medion välityksellä, kirjoittaa samalla käsialalla kuin eläissään maan päällä; se muuttuu vasta sitten, kun henkiolennon luonne toisella puolen on kehittynyt paremmaksi.

>> Koska ihmisen kohtalon voi nähdä elämänvoimasta aivan samoinkuin rakennuksen sen pohjapiirustuksesta, ja koska se elämänvoiman kautta siirtyy myöskin aineelliseen ruumiiseen, niin voi nähdä ihmisen kohtalon myöskin hänen ruumiinsa viivoista ja merkeistä. Ken tuntee nuo merkit, voi osittain nähdä samaa kuin selvänäkijä elämänvoimasta.

>> Voisin sanella sinulle mielenkiintoisen kirjan kaikista näistä asioista. Minun tehtäväni ei ole kuitenkaan rikastuttaa teidän inhimillistä tiedettänne, vaan selittää sinulle vain sen verran kuin on välttämätöntä, jotta voisit ymmärtää henkimaailman ja aineellisen luomakunnan yhteyttä sekä mitkä lait ovat tämän yhteyden perustana.

>> Koska elämänvoima on hengellinen, niin on sillä sama ominaisuus kuin hengelläkin, nimittäin, ettei minkäänlainen aine voi asettaa sille esteitä. Samoinkuin se esteettömästi tunkeutuu omaan ruumiiseensa, samoin se voi tunkeutua mihin muuhun aineeseen tahansa, niin pian kuin se on eronnut omasta ruumiistaan. Ei mikään voi asettaa sille esteitä.

>> Samantapainen ominaisuus on teidän niin sanotuilla Röntgensäteillänne, jotta teidän ei ole vaikea ymmärtää tätä totuutta.

>> Samoinkuin luonnossa lämmön vaikutuksesta ja pilvien kerääntyessä yhteen muodostuu vahvoja voimavirtoja, jotka näyttäytyvät salamoina, niin voi myöskin henkimaailma elämänvoiman avulla synnyttää hyvin vahvoja sekä kuumia että kylmiä voimavirtoja. Tehän puhutte myöskin salaman kuumista iskuista, jotka sulattavat kaiken, mihin ne osuvat sekä kylmistä iskuista, jotka eivät sytytä, mutta saavat aikaan äärettömän paineen.

>> Lämpö laajentaa ja haihduttaa – kylmä supistaa ja tiivistää. Tämä laki on voimassa sekä aineellisessa maailmassa että henkimaailmassa.

>> Samoinkuin te kuumuuden avulla muutatte ainetta höyryksi, vieläpä voitte saada sen näkymättömäksi, samoin voivat henkiolennot täydellisesti haihduttaa aineen. Hekin käyttävät apunaan kuumia voimavirtoja, muuttaen aineen elämänvoiman tapaiseksi, siis hengelliseksi voimaksi. Sillä aine, niinkuin jo olen sanonut, ei ole muuta kuin ruumiillistunutta elämänvoimaa, joka voidaan muuttaa hengelliseksi elämänvoimaksi. Elämänvoimaksi muuttunut aine tunkeutuu esteettömästi kaiken aineen läpi, samoinkuin kaikki muukin elämänvoima, ja se voidaan siirtää minne hyvänsä ja tiivistää jälleen aineeksi.

>> Aineen haihduttamista te nimitätte ”dematerialisoimiseksi” ja elämänvoiman tiivistämistä aineeksi te nimitätte ”materialisoimiseksi”.

>> Henkiolennot, niinkuin sanottu, käyttävät elämänvoiman kuumia voimavirtoja aineen haihduttamiseen ja kylmiä virtoja elämänvoiman tiivistämiseen, seuraten siten yleisiä luonnonlakeja. Ja samoinkuin teidän käyttäessänne voimakkaita maallisia voimavirtoja, täytyy noudattaa suurta varovaisuutta, samoin henkiolentojenkin tulee mitä suurimmalla varovaisuudella käyttää näitä voimavirtoja. Voidaksenne koskea korkeajännityslankoihin te käytätte eristimiä. Te puhutte oikosuluista ja muista vahingoista. Yhtä suurella varovaisuudella tulee henkien käsitellä elämänvoimavirtoja, joita käytetään dematerialisointiin tai materialisointiin istunnoissa, jotta ihmiset eivät saisi vammoja ja jotta toivottu aineen hajoitus tai tiivistys tapahtuisi.

>> Jos spiritistisessä istunnossa joku äkkiarvaamatta häiritsee henkiolentojen työtä, niin voi medio, joka työskentelee voiman lähteenä, tai myöskin osanottajat saada vammoja tai voi se vaikeuttaa ilmiön onnistumista tai kokonaan tehdä sen tyhjäksi. Sillä tässäkin työssä voi sattua ”oikosulku”, ellei eristyksestä ole ajoissa huolehdittu.

>> Tämä kuulostaa teistä liian inhimilliseltä. Mutta en voi kyllin usein sinulle huomauttaa, että kaikki, mitä maan päällä on aineellisessa muodossa, on myöskin henkimaailmassa olemassa hengellisessä muodossa ilman pienintäkään poikkeusta. Teidän ei ole helppo sitä käsittää, sillä kaikki teidän ajatuksenne ovat aineellisia. Ja teidän on hyvin vaikea siirtää ajatuksianne hengelliseen maailmaan.

>> Elämänvoiman, jolla teidän oma henkenne työskentelee ruumiissanne, täytyy tiivistyä määrättyyn asteeseen, niinkuin olen jo sinulle selittänyt. Sillä hengen ja aineen välillä on määrätty yhtäläisyys tarpeen. Samasta syystä täytyy myöskin

henkiolentojen, työskennellessään aineellisten olentojen kanssa, tiivistää maallista elämänvoimaa niin paljon, että se soveltuu heidän tarkoitukseensa. Suurena esteenä elämänvoiman tiivistymiselle on lämpö ja valo. Sinä ymmärrät kai ilman muuta, että lämpö on esteenä. Sillä lämpö laajentaa ja haihduttaa. Ehkäpä voit myös jossakin määrin ymmärtää, että valokin on esteenä elämänvoiman tiivistymiselle, kun huomautan, että te, kehittäessänne valokuvalevyjä tarvitsette pimeää huonetta.

>> Elämänvoiman tiivistys ei tosin ole mahdotonta lämmössä ja päivänvalossa, mutta siihen tarvitaan niin suurta elämänvoiman määrää, että sitä vain hyvin harvoin on henkiolennoilla käytettävänään, kun he välittävät sanomia ihmisille. Mutta luomiseen ja Jumalan erikoisten tehtävien suorittamiseen on hyvillä henkiolennoilla rajaton määrä elämänvoiman energiaa käytettävänään.

>> Sen vuoksi on mieletöntä nauraa sille ajatukselle, että monet spiritistiset ilmiöt onnistuvat vain pimeässä. Samalla se todistaa, miten tietämättömiä ihmiset ovat. Monet teidän tiedemiehistännekin väittävät, että istuntoja pidetään pimeässä vain siksi, ettei ”spiritistisiä väärennyksiä” voitaisi yhtä helposti paljastaa. Yhtä hyvin voisi valokuvaajalta vaatia, että hän kehittäisi valokuvalevynsä päivänvalossa eikä pimeässä huoneessa, ja voisi sanoa häntä petturiksi, jos hän kehittäisi ne pimeässä. Ikävä kyllä vain harvat tietävät, että henkimaailman työskentelyssä on seurattava samoja lakeja kuin teidän maallisessakin työssänne.

>> Myöskin ravinnon vastaanotto, jota voidaan nimittää ”elämänvoiman ravitsemiseksi” ja jota ihmisen on mahdotonta nähdä ja hyvin vaikea käsittää, tapahtuu aineen haihtumisen ja jälleen tiivistymisen kautta.

>> Kaikkina aikoina on näet ollut ihmisiä, jotka pysyivät elossa, vaikka he eivät nauttineet ruokaa. He vastaanottivat ravintoa hengellistä tietä. Henkiolennot tuovat elämänvoimaan ruokaa ja siirtävät sen tässä muodossa ruoansulatuselimiin. Siellä elämänvoiman ravinto tiivistyy ja muuttuu aineelliseksi ravinnoksi. Sen vuoksi on näiden henkilöiden ulostus yhtä luonnollinen kuin jos he nauttisivat aineellista ruokaa. Ne henkilöt, joita tällä tavoin ravitaan, ovat muussakin suhteessa henkimaailman yhteydessä. Se ei tapahdu ihmisen itsensä vuoksi, vaan on rengas tapahtumien ketjussa, joiden tulee palvella korkeampaa päämäärää.

>> Siitä, mitä tähän saakka olen sinulle selittänyt, voit itsekin tehdä sen johtopäätöksen, että jokaiseen tehtävään, jota henkiolennot suorittavat tavalla, jota te voitte käsittää, tarvitaan riittävästi elämänvoiman energiaa. Elämänvoiman energia on Jumalan koko luomakunnan käyttövoima. Myöskin henkien työskennellessä ihmisten yhteydessä.

>> Nyt nousee itsestään kysymys, mistä henkiolennot ottavat sen elämänvoiman energian, jota he tarvitsevat ollessaan ihmisten yhteydessä?

>> Voisit ehkä olettaa, että hengille riittää heidän oman elämänvoimansa energia, kun he työskentelevät ihmisten yhteydessä. Se ei kuitenkaan pidä paikkaansa. Sillä henget tarvitsevat elämänvoimansa energian omaan elämäänsä ja henkimaailmassa suoritettavaan työhönsä. Mutta ennen kaikkea on korkeampien henkiolentojen elämänvoima aivan liian hienoa ja puhdasta, jotta se voisi vaikuttaa ihmisten aivan toisen luontoisen elämävoiman yhteydessä. Onhan teilläkin hienoja aineita, joita ette voi sekoittaa karkeampien kanssa yhteen.

>> Siitä seuraa, että henkiolentojen tulee käyttää maallisessa työssään sellaista elämänvoimaa, joka soveltuu maalliseen elämänvoimaan. Ja sitä he tavallisesti saavat maallisilta olennoilta, joiden parissa he työnsä suorittavat. Ihmiset, eläimet, kasvit ja mineraalit ovat ne lähteet, joista henget saavat tarvittavan voiman. Näitä lähteitä te nimitätte ”medioiksi”. Maallisia olentoja, jotka voivat riittävästi antaa elämänvoimaa, sanotaan ”mediumistisiksi”.

>> Kaikki maalliset olennot ovat jossakin määrin mediumistisia. Sillä kaikilla on elämänvoiman energiaa ja he voivat sitä hiukan erittää. Mutta suurimmalla osalla tämä eritys on niin vähäinen, etteivät he kelpaa henkimaailman elämänvoiman lähteeksi.

>> Mutta useasti sattuu, ettei ”medioitten” elämänvoiman energia, vaikka sitä onkin riittävästi, ole ilman muuta käytettävissä. Jotta ”korkeammat henget” voisivat sitä käyttää, on sitä joka tapauksessa puhdistettava, jossakin määrin ”suodatettava”. Teidän maallisiakin aineitanne täytyy usein ”suodattaa” ennenkuin niitä voi käyttää.

>> Alhaisten henkien ei tosin tarvitse puhdistaa medioitten elämänvoimaa. Sillä mitä sumeampi medioitten elämänvoima, sitä paremmin se soveltuu näiden henkien elämänvoimaan. Siksi heidän onkin helppo käyttää medioita tarkoituksiinsa, ja he saavuttavat paljon pikemmin päämääränsä kuin korkeat henget.

>> Minun on turha antaa lisäneuvoja, sillä voit itsekin tutkimalla tähänastisia selityksiäni, ymmärtää, miten elämänvoiman energiaa on käytettävä.

>> On näet vastattava kysymykseen: ”Millä tavalla henkiolennot käyttävät maallista elämänvoimaa suorittaessaan työtään maallisten olentojen yhteydessä”?

>> Paras ja lyhyin vastaus tähän kysymykseen on seuraava: Samoinkuin sinun oma henkesi käyttää ruumiisi aineellisia jäseniä, jotta ne toimisivat täysin tajuttavalla tavalla, samoin ruumiittoman olennon, pitää useimmiten luoda itselleen aineellisia

jäseniä, jotta hän voisi saada aikaan samantapaista toimintaa. Se tapahtuu siten, että hän ympäröi hengelliset jäsenensä mediosta erittämällään ja tarkoitusta varten tiivistämällään elämänvoimalla.

>> Kun sinun henkesi tahtoo tarttua aineelliseen esineeseen, niin se tapahtuu siten, että käytät omaa aineellista kättäsi. Mutta sinun ruumiillinen kätesi ei todellisuudessa ole mikään muu kuin henkesi aineellistuneen käden verho, joka on muodostettu tiivistetystä maallisesta elämänvoimasta. Kun siis henkiolento tahtoo tarttua samaan aineelliseen esineeseen, täytyy hänen ensin aineellistuttaa henkikätensä tiivistämällä hänen käytettävänään olevaa maallista elämänvoimaa. Muuta mahdollisuutta hänellä ei ole. Aineellistumisen ei tietenkään tarvitse olla yhtä tiivis kuin sinun ruumiillisen kätesi. Ei edes niinkään tiivis, että teidän silmänne voisi sen nähdä, mutta kuitenkin siksi täydellinen, että sillä voidaan tarttua aineelliseen esineeseen. Jollei käytettävänä oleva elämänvoima riitä sellaiseen tiivistymiseen, niin henkiolento ei voi tarttua siihen, yhtä vähän kuin sinäkään, jos ruumiillinen käsivartesi ja kätesi olisi poikki.

>> Tosin henkiolento voi tarttua aineelliseen esineeseen ja siirtää sen toiseen paikkaan, vaikka hänen henkikätensä ei olisikaan aineellistunut, mutta silloin hänen tulee muuttaa esine ensin elämänvoimaksi. Sillä elämänvoimaksi muuttunut, siis hengellinen aine on ilman muuta henkiolennon käytettävissä. Mutta henkiolento voi vain siinä tapauksessa tarttua aineelliseen esineeseen, jota ei edeltäkäsin ole muutettu elämänvoimaksi, että hänen henkikätensä on materialisoitu. Sillä vain samantapainen aine voi tarttua samantapaiseen.

On olemassa paljon elämänvoiman tiivistyksen eli aineellistumisen eri asteita, alkaen niistä elämänvoiman tiivistyksistä, joita vain selvänäkijä voi nähdä, aina täydellisiin henkien aineellistumisiin saakka, jotka eivät missään suhteessa eroa aineellisesta ruumiista. Tiivistymisen aste riippuu siis siitä elämänvoiman määrästä, mikä henkiolennoilla on tarkoituksiaan varten käytettävänä.

>> Valitkaamme vielä toisia esimerkkejä. Sinun oma henkesi haluaa puhua, jotta kanssaihmisesi voisivat korvillaan kuulla. Mitä hänen tulee tehdä? Hänen pitää ottaa avukseen sinun ruumiisi aineelliset puhevälineet. Muuten se ei käy. Ja kun henki haluaa puhua, jolla ei ole aineellista ruumista eikä siis aineellisia puhevälineitä, mitä hänen pitää tehdä, voidakseen saada aikaan sellaisia ääniä, joita ihmiskorva voi kuulla? Hänellä on kaksi keinoa, toinen on se, että hän aineellistuttaa maallisen elämänvoiman avulla oman hengellisen puhevälineensä. Toinen keino on se, että hänen hengellinen äänensä tiivistyy medion elämänvoiman avulla, joka on hänen käytettävänään, jotta ihmisen korva voisi kuulla hänen äänensä. Tässä tapauksessa

hän ei tarvitse aineellistuneita puhevälineitä, vaan ainoastaan tiivistetyn äänen elämänvoimaa. Te nimitätte tätä henkien puhetapaa ”suoranaiseksi ääneksi”, joka kuuluu joko voimakkaampana tai heikompana aina sen mukaan kuinka paljon elämänvoiman energiaa henget saavat medioilta elämänvoiman äänen tiivistämistä varten.

>> Kanssaihmisesi voivat nähdä sinut siksi, että sinulla on aineellinen ruumis. Sinun aineellinen ruumiisi on kuitenkin vain henkesi ja kaikkien sen elinten aineellinen kuori. Sillä sinun ruumiisi kaikki elimet ovat hengellisessä muodossa sinun hengessäsi. Jos siis henkiolento haluaa näyttäytyä ihmisille sellaisessa muodossa, että häntä kaikissa suhteissa voidaan pitää maallisena olentona, niin tulee hänen verhota koko hengellinen olentonsa kaikkine hengellisine elimineen aineelliseen kuoreen, jonka hän saa aikaan tiivistäen maallista elämänvoimaa. Siten materialisoidussa hengessä ei ihminen voi huomata mitään, mikä eroaisi tavallisesta ihmisestä. Hänellä on luut ja nahka, kaikki ulkonaiset elimet, kynnet, hiukset, hampaat; kaikki sisäiset elimet, sydän, joka sykkii sekä veri, joka kiertää suonissa sekä kaikkea muutakin, mitä normaalilla ihmisellä on. Sellainen täydellinen aineellistuminen vaatii niin paljon elämänvoimaa, ettei yksi medio koskaan voi niin paljon erittää. Sellaisessa tapauksessa on eritettävä myöskin ainetta medion aineellisesta ruumiista ja käytettävä hengen aineellistuttamiseen. Siksi medion ruumiinpaino vähenee huomattavasti tällaisessa hengen materialisoinnissa. Mutta niin pian kuin materialisointi on päättynyt, saa hän kaiken sen takaisin, minkä hän on kadottanut.

>> Minua ihmetyttää, että teidän tiedemiehenne, jotka kokeilevat niin paljon tällä alalla, eivät itsestään ole huomanneet näitä totuuksia. Näkevăthän he siksi paljon ilmiöitä, että niiden pitäisi osoittaa heille tie. He näkevät, miten aineellistuneet kädet tarttuvat esineihin ja siirtävät niitä muualle. He kuulevat ”suoranaisia ääniä” ja näkevät usein samalla elämänvoiman pilven, josta ääni kuuluu. Ja kun he valokuvaavat ilmiöitä, niin he näkevät joskus levyllä kurkunpään näköisen kuvan, jonka henki on muodostanut aineellistuttamalla elämänvoimaa voidakseen synnyttää ääntä. Tutkimalla täydellisiä henkimaterialisaattioita he näkevät niissä kaiken sen, mitä normaalisissakin ihmisissä on, ja kaikesta huolimatta eivät sittenkään pääse totuuden perille.

>> Suurin este totuuden ymmärtämiseen on se, ettei käsitetä mitä ”henki” ja ”aine” oikeastaan ovat. Kun kerran se tosiasia ymmärretään, että henkimaailma olennoltaan on samanlainen kuin aineellinen, niin katoavat enimmät vaikeudet, jotka nyt estävät ihmisiä oikein ymmärtämästä näkymättömän ja näkyvän maailman

yhteyttä. Silloin tunnustetaan, että henkiolennolla on sama elimistö hengellisessä muodossa kuin ihmisellä aineellisessa muodossa; että ruumis on hengen kuori ja sen vuoksi ei aineellisessa kuoressa voi olla mitään, mitä ei hengellisessä maailmassa ole. Silloin käsitetään, että henkimaailma kaikessa on samanlainen kuin aineellinen maailma, ainoa erotus on vain se, että aineellisessa maailmassa kaikki on aineellista ja henkimaailmassa kaikki hengellistä.

>> Mutta kaikki elämä sekä aineellisessa että henkimaailmassa on sidottu elämänvoiman energiaan. Se on luomisen suurin voima, jolla Jumala, tämän voiman lähde, voi mullistaa kaikki. Tällä voimalla Hän ja hänen henkimaailmansa saa aikaan suurimmat ”ihmeet”, niinkuin te sanotte. Se on se voima, jolla ihmeiden tekijä suorittaa yliluonnollisia tekoja siten, että hänen elämänvoimansa energiaa lisäävät henkiolennot, joko hyvät tai pahat, aina sen mukaan, kenen yhteydessä hän on.

>> Elämänvoimaa on kuitenkin pahoissa, Jumalasta luopuneissa hengissä, demooneissa vain rajoitettu määrä, jota vastoin Jumalan hengillä on sitä voimaa rajattoman paljon.

>> Tällä voimalla Kristus paransi sairaita ja herätti kuolleita. Tällä voimalla hän ajoi pahoja henkiä riivatuista. Hyvien henkien voiman avulla Kristus saattoi kulkea järvellä. Tällä voimalla henkimaailma, joka palveli Kristusta, muutti hänen käskystään leivän elämänvoiman muotoon, jotta se aineellistumisen kautta lisääntyi aivan ihmeellisessä määrässä.

>> Kristus lupasi antaa saman voiman kaikille, jotka uskovat häneen. ”Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos juovat jotain kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi. Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan sitä seuraavien esimerkkien kautta”. (Mark. 16: 17, 18, 20.) Sillä usko Jumalaan, luottamus Häneen ja Hänen tahtonsa täyttäminen saattaa ihmisen hyvin läheiseen yhteyteen Jumalan loppumattoman voimalähteen kanssa. Sitä, jolla on tämä usko, palvelee myös Jumalan henkimaailma, niin että hän tässä uskossaan kykenee kaikkeen. ”Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo”. (Mark. 9: 23.)

>> Jokaisessa, joka uskoo Jumalaan, toteutuu sama totuus kuin Kristuksessakin, nimittäin: Jos me täytämme Jumalan tahdon, niin Jumala täyttää myös meidän tahtomme. >>

Elämänvoiman käyttö henkimaailman yhteyteen pyrittäessä raamatun mukaan.

Silloin Herra astui alas pilvessä ja puhutteli häntä. 4. Moos. 11: 25.

>> Luonnonvoimat toimivat kaikkialla. Siitä ei ole mitään poikkeusta. Elämänvoiman energia, niinkuin olen sinulle selittänyt, on siis välttämätön, jotta henkiolennot ja ihmiset voisivat päästä toistensa yhteyteen.

>> Jotta huomaisit, että elämänvoiman virta oli välttämätön silloinkin, kun raamatussa kerrotaan henkiolentojen ja ihmisten yhteydestä, niin haluaisin tarkastaa sinun kanssasi muutamia Vanhan ja Uuden Testamentin kohtia ja selittää ne sinulle.

>> On luonnollista, että useimmissa näissä tapauksissa, joista raamatussa kerrotaan, mainitaan vain se tosiasia, että henget tulivat ihmisten yhteyteen ja sivuutetaan vaitiololla siihen liittyvät ilmiöt. Mutta siitä huolimatta on vielä runsaasti kohtia, joissa suorastaan puhutaan elämänvoimasta.

>> Ensimmäinen viittaus siihen on kertomuksessa Aabrahamista: ”Ja kun aurinko oli laskenut ja oli tullut pilkkopimeä, näkyi suitsuava pätsi ja liekehtivä tuli, joka liikkui uhrikappaleiden välissä”. (1 Moos. 15: 17.) – Tämä tapahtui Herran puhuessa Aabrahamin kanssa. Elämänvoiman virta näyttää hiukan tiivistyneessä muodossa savupilveltä ja loistaa pimeässä punertavan keltaisena kuin tuliliekki.

>> Kertomus Mooseksesta on täynnä tämäntapaisia esimerkkejä. ”Silloin Herran enkeli ilmestyi hänelle tulen liekissä keskellä orjantappurapensasta; ja hän näki, että pensas paloi ilmitulessa, mutta pensas ei kuitenkaan kulunut”. (2 Moos. 3: 2.)
– Tässäkin henki käytti elämänvoimaa puhuakseen Mooseksen kanssa. Oli yö, kun Mooses näki tämän ilmiön, sillä päivällä elämänvoima ei voinut näyttää tulenliekiltä, vaan pilveltä, joka peitti pensaan. Sama seikka käy ilmi myöskin seuraavasta raamatun kohdasta: ”Ja Herra kulki heidän edellänsä, päivällä pilvenpatsaassa johdattaakseen heitä tietä myöten ja yöllä tulenpatsaassa valaistaksensa heidän kulkunsa, niin että he voivat vaeltaa sekä päivällä että yöllä. Pilvenpatsas ei poistunut päivällä eikä tulenpatsas yöllä kansan edestä”. (2 Moos. 13: 21, 22.)

Pilvenpatsas ei ollut mitään muuta kuin elämänvoiman pilvi. Se muodosti sekä orjantappurapensaassa että israelilaisten vaeltaessa erämaassa elämänvoiman kuoren, joka ympäröi Herraa ja joka oli välttämätön, jotta Hän saattoi ilmaista itsensä ihmisille tajuttavalla tavalla. Olen jo sinulle selittänyt, että elämänvoima on aina hengen yhteydessä. Ei ole olemassa irtonaista, vapaasti leijailevaa elämänvoimaa.

>> Niin usein kuin siis Vanhassa Testamentissa mainitaan ”pilvenpatsas”, puhutaan siitä aina Jumalan henkiolentojen yhteydessä: ”Niin Jumalan enkeli, joka oli kulkenut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän takanansa; ja pilvenpatsas siirtyi heidän edeltänsä ja asettui heidän taaksensa”. (2 Moos. 14: 19.) — ”Ja aina kun Mooses meni majaan, laskeutui pilvenpatsas ja seisahtui majan ovelle; ja Herra puhutteli Moosesta”. (2 Moos. 33: 9.) – ”Sitten Mooses kutsui kokoon seitsemänkymmentä miestä kansan vanhimpia ja asetti heidät majan ympärille. Silloin Herra astui alas pilvessä ja puhutteli häntä”. (4 Moos. 11: 24, 25.)

>> Kun Herra Siinain vuorelta tahtoi puhua Moosekselle niin suurella äänellä, että koko kansa voisi sen kuulla, sanoi hän Moosekselle: ”Katso, minä tulen sinun tykösi paksussa pilvessä, että kansa kuulisi, kun minä puhun sinun kanssasi, ja uskoisi myös sinua ainiaan”. (2 Moos. 19: 9.) – Tässä sanotaan aivan suoraan, että elämänvoiman pilvi oli välttämätön, jotta Herra voisi puhua ihmisille. Edelleen sanotaan, että elämänvoiman synnyttämä ääni on sitä vahvempi, mitä tiiviimpi elämänvoima on. Samoin on laita radionne. Mitä vahvempi voimavirta, sitä vahvempi ääni.

>> Kun siis Herra puhui Siinain vuorelta valtavalla pasuunan äänellä, täytyi myöskin elämänvoiman olla voimakas. Niinpä sanotaan: ”Ja koko Siinain vuori peittyi savuun, kun Herra astui sille alas tulessa, ja siitä nousi savu niinkuin pätsin savu, ja koko vuori vapisi kovasti. Ja pasuunan ääni koveni kovenemistaan. Mooses puhui, ja Jumala vastasi hänelle jylinällä”. (2 Moos. 19: 18, 19.)

Selittäessäni elämänvoiman lakia, huomautin, että vahvat voimavirrat luovat tiivistynyttä elämänvoimaa, samoin ne myöskin hajottavat tiivistyneen elämänvoiman. Tällaiset voimavirrat loivat myöskin tiivistynyttä elämänvoimaa Siinain vuorella. Sen vuoksi oli hengenvaarallista astua voimavirtojen läheisyyteen. Niinpä Herra kielsi kansaa lähestymästä vuorta. Kaikkia, – ihmisiä ja eläimiä — jotka rikkoivat tämän käskyn, rangaistiin kuolemalla. (2 Moos. 19: 12.) – Se ei ollut turha uhkaus, jotta kansa pelkäisi Jumalaa, niinkuin te sen käsitätte. Se oli suoranainen varoitus hengenvaarasta, joka uhkaa jokaista, joka joutuu näiden voimavirtojen yhteyteen. Samoinkuin te pystytätte varoitustauluja maallisten voimavirtojenne läheisyyteen, jotta ihmiset huomaisivat, miten hengenvaarallista on kajota

korkeajännitys lankoihin, samoin annettiin Israelilaisillekin varoitus. Vasta kun voimavirta ei toiminut enää, sai kansa nousta vuorelle. Tämän ajan määräsi Herra seuraavin sanoin: ”Vasta kun pitkä torven puhallus kuuluu, he nouskoot vuorelle”. (2. Moos. 19: 13.) – Vain ne saattoivat sitä ennen hengenvaaratta astua voimavirran läheisyyteen, joille Herra oli erikoisesti antanut siihen luvan, nimittäin Mooses ja Aaron. Heidän varjelukseensa käytettiin samantapaisia laitteita, joilla te eristätte voimavirtanne.

>> Ja kun Herra edelleen sanoi, että ihmiset ja eläimet joutuivat kuoleman omiksi, jos he vain yrittäisivätkin lähestyä savuavaa vuorta, niin ei Hän sillä rangaissut heitä tottelemattomuudesta. Ensiksikään eivät eläimet voi olla tottelemattomia Jumalaa vastaan. Tämä kielto tarkoitti pikemmin vain sitä, että oli varottava, etteivät voimavirrat katkeaisi. Ne olisivat katkenneet, jos maalliset olennot olisivat joutuneet elämänvoiman virtojen suoranaiseen kosketukseen.

>> Sinä ihmettelet, että annan sinulle tällaisen selityksen raamatun tapahtumista. Se tuntuu sinusta varmaan liian maalliselta ja aineelliselta. Mutta se on totuus ja sinulle uusi todistus siitä, että Jumalan laatimat lait ovat kaikkialla samat ja että Luojan itsensäkin täytyy alistua niihin. Hän ei riko mitään lakia, niinkuin raamatussa sanotaan: ”Minä tulin tietämään, että kaikki, mitä Jumala tekee, pysyy iäti”. (Saar.3: 14.)

>> Kuultuasi tämän selityksen ymmärrät myöskin, miksi Kristus heti ylösnousemuksen jälkeen kielsi Magdaleenaa kajoamasta itseensä. Sillä hänen henkensä ruumiillistuminen oli vasta alussaan, eikä Magdaleena koskemalla häneen olisi estänyt vain aineellistumisen täydentymistä, vaan samalla myös turmellut sen kokonaan. Syyn, minkä vuoksi Kristus kielsi häntä kajoamasta itseensä, lisäsi eräs tietämätön jäljentäjä raamattuun vasta myöhemmin: ”Sillä en minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö”. (Joh. 20: 17.) Siitä voit huomata, ettei Kristus tämän takia kieltänyt Magdaleenaa kajoamasta hänen hengelliseen ruumiiseensa, koska hän myöhemmin suorastaan kehoitti apostoleita koettelemaan hänen jäseniänsä. Ei hän silloinkaan vielä ollut mennyt Isän luo. Mutta hänen ruumiinsa oli aineellistunut ja siksi ei kajoaminen voinut vahingoittaa apostoleja eikä estää Kristuksen aineellistumista.

>> Mainitkaamme vielä joitakin esimerkkejä Uudesta Testamentista. Kirkastuksessa Taborin vuorella ”tuli pilvi, joka peitti heidät varjoonsa, ja pilvestä kuului ääni”. – Tässäkin oli elämänvoiman pilvi tarpeen, jotta ihmiskorva voisi kuulla äänen. Samaa elämänvoiman pilveä käyttivät Mooses ja Elias, voidakseen näyttäytyä tiivistyneessä hengellisessä ruumiissa Jeesukselle ja kolmelle apostolille. (Matt: 17. 1-13.)

>> Kristus ilmestyi aineellistuneessa hengellisessä ruumiissa ylösnousemuksen jälkeen. Hengellisessä ruumiissaan hän seisoi opetuslastensa edessä taivaaseen nousupäivänä. He näkivät, miten hengellinen ruumis heidän silmiensä edessä haihtui elämänvoiman pilveksi. Ja kun se oli haihtunut kokonaan, oli Kristuskin kadonnut heidän näkyvistään. Se yleinen käsitys, että tavallinen pilvi kätki Kristuksen opetuslasten katseilta, on aivan väärä.

>> Helluntaina ilmestyi apostolien ja muiden läsnäolevien yläpuolelle ”tulisia kieliä”. Ne olivat elämänvoiman liekkejä, samantapaisia kuin liekki orjantappurapensaassa, ja ne asettuivat jokaisen pään yläpuolelle. He tulivat täyteen Jumalan henkeä, jota oli näissä elämänvoiman kuorissa, ja Jumalan henki puhui elämänvoiman avulla heidän suunsa kautta yhtä monella vieraalla kielellä, kuin eri kansojen edustajia oli heidän joukossansa. Koska elämänvoiman kielet näyttivät ”liekeiltä”, niin voimme siitä päättää, että Jumalan henget tulivat yöllä. Jumalan hengen vuodatus tapahtui näet ½ 2 yöllä teidän ajanlaskunne mukaan.

>> Eräs kohta Johanneksen ilmestyksessä todistaa, että paha henkimaailma on samojen elämänvoiman lakien alainen kuin hyväkin: ”Minä näin tähden, taivaasta maan päälle pudonneen ja sille annettiin syvyyden kaivon avain; ja se avasi syvyyden kaivon, ja kaivosta nousi savu, niinkuin savu suuresta pätsistä, ja kaivon savu pimitti auringon ja ilman. Ja savusta lähti heinäsirkkoja maan päälle”. (Ilm. 9: 1-3.) Ja sitten kerrotaan edelleen, että Jumala, rangaistakseen siten ihmisiä, antoi käskyn pahoille hengille aineellistua elämänvoiman energian avulla heinäsirkoiksi, joilla oli ihmisen kasvot. Minä mainitsen tämän kohdan vain siksi, että siinä suoranaisesti puhutaan ”elämänvoiman pilvistä”, jotka ovat välttämättömiä, jotta pahat henget voisivat aineellistua.

>> Luonnollisesti monien raamatussa mainittujen henkien aineellistuminen ja henkien välittämät sanomat tapahtuivat elämänvoiman energian avulla, vaikkei sitä yksityiskohdissa suorastaan sanotakkaan.

>> Vanhan liiton uhrit olivat elämänvoiman lähteitä, joista Jumala eritti voimaa voidakseen puhua. Ne kohdat Vanhan Testamentin kirjoissa, jotka tuntuvat teistä turhilta, koskettelevat ensi sijassa israelilaisten uhrilakeja. Te ajattelette täydellä syyllä: Mitenkä täydellinen Jumala, kaiken elämän, onnen, hyvyyden ja kauneuden lähde, voi vaatia, että hänelle uhrattaisiin sellaisia maallisia uhreja kuin eläimiä, kasveja ja yrttejä? Mitenkä hän voisi virvoittaa itseään uhrieläinten verellä ja härkien, pässien ja lampaitten lihalla? Mitenkä Hän voisi nauttia sellaisista tuoksuista, joita valmistetaan mirhasta, kanelista, kalmoruo’osta, kassiasta ja oliiviöljystä? Mitenkä voisivat yrtit olla Hänelle erikoisen suloisia? – Ja teistä tuntuu

lapselliselta, kun suuri Jumala, jota taivaat eivät voi käsittää, rakennuttaa itselleen pienen maallisen majan ja itse määrää pienimmätkin seikat, jokaisen laudan ja listan, matot ja esiriput, pappien puvut ja päähineet, vieläpä alusvaatteetkin. Tosiaankin, eikö se tunnu inhimilliseltä turhamaisuudelta, kun Jumala määrää käytettäväksi kallisarvoisia aineksia, niinkuin kultaa, hopeaa ja jalokiviä, niin että ilmestysmaja sisustuksineen olisi maksanut kokonaisen suuren omaisuuden teidän rahassanne?

>> Jos arvostelette asiaa inhimilliseltä kannalta, niin voi se tuntua teistä Jumalalle arvottomalta. Mutta kun ymmärrätte mitä tarkoitusta Jumala piti tässä silmällä, ja käsitätte, että vain siten tämä teille käsittämätön tarkoitus oli saavutettavissa, – niin te tässäkin kunnioitatte Jumalan rajatonta viisautta ja rakkautta.

>> Tämä tarkoitus on teiltä salattu, vaikka raamatussa siitä aivan suoraan puhutaan ja siihen selvästi viitataan. Te ette osaa ajatuksella lukea näitä pyhiä kirjoja. Te luette niitä yhtä hätäisesti kuin maallisia kirjoja. Te käsitätte inhimilliseltä kannalta sen minkä luette. Teidän maallinen henkenne ei käsitä Jumalan suurta työtä, josta niissä puhutaan. Siten se ei myöskään kykene käsittämään sitä totuutta, jota maallinen ilmestysmaja ja vanhantestamentillinen uhri edustaa.

>> Avaa raamattusi ja minä selitän sinulle, mitä siinä sanotaan ilmestysmajasta ja sen sisustuksesta sekä uhreista ja papeista.

>> Kaikkien näiden ohjeiden tarkoitus ilmenee seuraavista sanoista: ”Tämä olkoon teillä jokapäiväinen polttouhri sukupolvesta sukupolveen ilmestysmajan ovella Herran edessä, jossa minä ilmestyn teille puhuakseni sinun kanssasi. Sillä minä ilmestyn israelilaisille”. (2 Moos. 29: 42, 43.)

>> Siis Jumalan, ilmestyminen israelilaisille oli ainoa tarkoitus, jota Jumala piti silmällä antaessaan määräyksensä ilmestysmajasta ja uhreista.

>> Sinä tiedät, että jokainen henki tarvitsee maallista elämänvoiman energiaa, kun hän tulee ihmisten yhteyteen heille tajuttavassa muodossa. Se on Jumalan säätämä laki, jota kaikkien henkiolentojen täytyy seurata, sekä Jumalan, kaikkein korkeimman hengen, että alhaisempienkin, syvyyden henkien.

>> Kun siis Jumala itse tai Jumalan henkiolennot hänen käskystään tai hänen luvallaan tahtoivat tulla israelilaisten yhteyteen ja puhua heille, niin täytyi heillä olla käytettävänään tarpeellista elämänvoimaa.

>> Kaikki toimenpiteet, joihin Mooses Jumalan käskystä ryhtyi rakentaessaan ilmestysmajan ja säätäessään uhrilakeja, tarkoittavat puhtaimman maallisen elämänvoiman synnyttämistä.

>> Koska ihmiset ovat maallisen elämänvoiman välittäjiä, ja maallinen elämänvoima on ihmeellinen erilaisten maallisten elämänvoiman lajien sekoitus, niin oli eritettävä elämänvoimaa erilaisista maallisista elämänvoiman lähteistä, jotta Jumala voisi puhua ihmisten kanssa; mineraaleista, kasveista, yrteistä, puista ja eläimistä. Mutta ennen kaikkea oli alusta alkaen huolehdittava siitä, ettei tämä elämänvoiman sekoitus tulisi sameaksi siitä, että sen läheisyydessä olevasta maallisesta aineesta säteilisi sameaa elämävoimaa ja tunkeutuisi puhtaaseen elämänvoimaan. Siksi täytyi ennen kaikkea sen aineksen, josta ilmestysmaja ja sen sisustus oli tehty, olla sellaista, että se sisälsi ainoastaan puhdasta elämänvoimaa.

>> Mineraaleista ovat kulta, hopea ja kupari puhtaimman mineraalisen elämänvoiman sekoituksen välittäjiä. Sen huomaat siitäkin, etteivät ne ruostu. Sillä ruoste syntyy, kun mineraaliin tunkeutuu epäpuhdasta elämänvoimaa turmellen siinä olevan elämänvoiman.

>> Sama oli laita kankaitten, joita käytettiin osittain pappien puvuiksi, osittain esiripuiksi ja matoiksi ja ilmestysmajan katon peitteeksi. Sinisessä ja purppuran punaisessa kankaassa, helakan punaisessa ja valkeassa palttinassa on puhtainta elämänvoiman sekoitusta. Siksi piti ylimmäisellä papilla, joka oli kaikkein lähimmässä yhteydessä elämänvoiman pilvessä puhuvan Jumalan hengen kanssa, olla kullasta ja sinipunaisista, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista kudottu kasukka.

>> Samoin oli valmistettu rintakilpi, joka oli kiinnitetty kasukkaan. Siinä oli kaksitoista jalokiveä, koska niissä on voimakkainta elämänvoimaa hyvin suuressa määrässä.

>> Viitta oli sinistä purppuraa ja sen helmassa oli granaattiomenia, punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja niiden välissä kultatiukuja. Kaikella tällä oli erikoinen tarkoituksensa.

>> Alusvaatteet olivat pellavasta. Housut puhdasta liinaa. Tekin tiedätte, että puhdas liina alus- ja vuodevaatteina on erittäin terveellistä. Se johtuu siitä, että tässä kankaassa on erikoista, puhdasta elämänvoimaa, joka siirtyy teidän ruumiiseenne ja vahvistaa sitä.

>> Kaikista puulajeista on akasiapuu puhtain. Siksi saatiin vain sitä käyttää ilmestysmajan rakennuspuuna.

>> Kaikki muut määräykset astioista, esiripuista, matoista, kattopeitteestä annettiin yksinomaan elämänvoiman puhtautta silmällä pitäen. Raamatusta voit lukea kaikesta yksityiskohtaisesti.

>> Nämä kaikki olivat varovaisuus toimenpiteitä, jotta se elämänvoima, joka pilvenä laskeutui liitonarkin yläpuolelle, pysyisi puhtaana ja helpottaisi Jumalan puhumista. Samasta syystä piti pappien pestä kätensä ja jalkansa kaikkein pyhimmän ovella ennenkuin he astuivat ilmestysmajaan.

>> Tärkeintä oli kuitenkin elämänvoiman luominen, joka leijaili majan yläpuolella elämänvoiman pilvenä, jotta Jumalan ääni kuuluisi, kun hän puhui Moosekselle. Siinä ei siis puhuttu medion kautta, vaan se oli ”suoranainen ääni”. Hengellinen ääni tiivistettiin pilven maallisen elämänvoiman kautta sen verran kuin oli tarpeellista, jotta ihmisen korva voisi sen kuulla. Raamattu sanoo: ”Ja kun Mooses meni ilmestysmajaan puhumaan Herran kanssa, kuuli hän äänen, joka puhutteli häntä liitoarkun päällä olevalta armonistuimelta, molempien kerubien väliltä; ja Herra puhui hänelle”. (4 Moos. 7: 89.)

>> Määrätyt uhrit olivat tarpeen tämän elämänvoiman pilven luomiseen.

>> Sinä tiedät, että veri on aineellisessa ruumiissa elämänvoiman johtolanka. Siksi veressä on eniten ja helpoimmin sekoittuvaa elämänvoimaa. Sen vuoksi on veri paras elämänvoiman lähde, kun yritetään päästä henkimaailman yhteyteen. Ja vain siitä syystä, että voitaisiin saada elämänvoimaa, teurastivat sekä pakanat epäjumalanpalveluksessaan että juutalaiset jumalanpalveluksessaan uhrieläimiä. Veri kaadettiin alttarille, ja uhrieläimen lihaa, varsinkin ihraa, munuaiset ja maksa sekoitettiin polttamalla elämänvoimaan. Sillä näissä elimissä on veren ohella eniten elämänvoimaa.

>> Pakanat uhratessaan epäjumalilleen, valmistivat elämänvoimaa, joka saattoi heidät pahojen henkien yhteyteen. Jumalan ilmestysmajassa valmistettiin elämänvoimaa, joka saattoi Israelin kansan Jumalan ja Hänen korkeitten henkiensä yhteyteen. Se käy ilmi niistä sanoistakin, jotka Jumala puhui Moosekselle: ”Ja pappi vihmokoon veren Herran alttarille ilmestysmajan oven edessä ja polttakoon rasvan suloiseksi tuoksuksi Herralle. Ja älkööt he enää uhratko uhrejansa metsänpeikoille, joiden jäljessä he haureudessa kulkevat”. (3 Moos. 17: 6, 7.)

>> Koska elämänvoiman pilven ilmestysmajan yläpuolella tuli edustaa maallisen elämänvoiman puhtainta sekoitusta, niin oli lupa teurastaa vain sellaisia eläimiä, joissa oli puhtainta elämänvoimaa. Niin sanottuja saastaisia eläimiä ei saatu käyttää uhrieläiminä. Raamatussa mainitut ”saastaiset” eläimet ovat ne ihmisten ravinnoksi

kelpaamattomat eläimet, joissa on heikointa ja sameinta elämänvoimaa. Samasta syystä oli kansalta myös kielletty saastaisten eläinten lihan syönti. Se oli vahingollista ihmisen ruumiille siksi, että siinä oli epäpuhdasta elämänvoimaa. Tietäväthän teidän lääkärinnekin, että sianliha ei ole terveellistä varsinkaan kasvaville lapsille. Lapset eivät sairastaisi niin suuressa määrin risatautia, jos heille ei annettaisi sianlihaa. Sianliha ei ole terveellistä aikaihmisillekään, jos he nauttivat sitä runsaasti joka päivä.

>> Mutta toisestakin syystä juutalaisilta kiellettiin epäpuhtaitten eläinten lihan syönti. Sinä tiedät, että ihmisen samea elämänvoima vetää puoleensa pahoja henkiä, jotka vaikuttavat epäedullisesti hänen heikkoihin ominaisuuksiinsa. Sillä syvyyden henkien elämänehtona on samea elämänvoima ja heidän on helppo työskennellä sellaisten parissa, joissa on yhtä samea elämänvoima; he vaikuttavat heidän ajatuksiinsa ja mielikuvitukseensa, voivatpa kiihoittaa heidän ruumiillisia intohimojaankin. Pahat henget eivät yhtä helposti pääse sellaisen ihmisen lähelle, jossa on puhdas elämänvoima. Puhtaan elämänvoiman säteily varjelee häntä. Pahat henget eivät voi kestää puhtaan elämänvoiman säteilyä yhtä vähän kuin sairaat silmät valoa. Ihmisen elämänvoiman puhtaus riippuu hänen henkensä puhtaudesta. Koska useimmilla ihmisillä henkensä epäpuhtauden vuoksi on jo itsessään kylliksi sameaa elämänvoimaa ja he siten antavat pahuudelle tilaisuuden hyökätä heidän kimppuunsa, niin ei pidä saastaisella ruoalla pilata vieläkin enemmän tätä sameaa elämänvoimaa.

>> Jumalalla oli siis hyvin tärkeät syyt, joiden takia hän kielsi ihmisiä syömästä saastaisia eläimiä. Juuri siihen aikaan oli pahojen henkien vaikutus hyvin suuri kaikkialle levinneen epäjumalanpalveluksen kautta. Ja Jumala tahtoi sitä kansaa, jonka Hän oli valinnut uskonsa välittäjäksi, varjella niin paljon kuin mahdollista pahoilta vaikutteilta.

>> Samasta syystä Hän sääti myös monet määräyksensä siltä varalta, etteivät israelilaiset joutuisi samean elämänvoiman yhteyteen ja tulisi saastaisiksi.

>> Mutta ilmestysmajassa tarvittavan elämänvoiman sekoituksen valmistukseen ei riittänyt eläinten puhdas elämänvoima. Siihen tarvittiin myöskin kasvien ja mineraalien puhtainta elämänvoimaa. Sulaneen mirhan, kanelin, kalmoruo’on, kassian, ruisleivän, viinin ja oliiviöljyn elämänvoima sekaantui yrttien elämänvoimaan: hajupihkaan, simpukankuoreen, tuoksukumiin, puhtaaseen suitsutukseen ja suolaan. Siten valmistettiin ”suloisesti tuoksuva uhri Herralle”. Sinä käsität minun edellisten opetuksieni nojalla mitä nämä sanat ”suloisesti tuoksuva

uhri Herralle” merkitsee. Sinä tiedät, että puhtain elämänvoima levittää myös suloisinta tuoksua.

>> Jumalan henget valmistivat ilmestysmajaa varten niin puhtaan elämänvoiman sekoituksen, jotta se vastaisi Jumalan puhtautta. ”Hengellisinä kemisteinä” toimivat ne henkiolennot, joita te nimitätte ”kerubeiksi”. Siksi oli liitonarkin kannella kultainen kerubi, ja kerubin kuvia kudottuina esirippuihin ja mattoihin.

>> Koska elämänvoima kerättiin liitonarkin kannen yläpuolelle, jotta Jumala voisi puhua, niin täytyi elämänvoiman valmistuksen tapahtua liitonarkin läheisyydessä. Sillä elämänvoiman lähteen pitää aina olla sen henkiolennon läheisyydessä, joka sitä tarvitsee. Siksi alttarit ja pöydät, joilla uhrieläimiä teurastettiin, olivat lähellä esirippua, liitonarkin takana.

>> Elämänvoiman keräytyminen, koossapysyminen ja tiivistys kävivät helpommin, kun liitonarkki oli sijoitettuna matoilla ja esiripuilla eristettyyn kammioon. Tehän käytätte myöskin, saadaksenne vahvaa, tiivistynyttä elämänvoimaa, niin sanottua ”kabinettia”, jonka sisällä tai ovella istuu medio, joka on elämänvoiman lähde. Kaikkialla vallitsevat samat lait, jotta yhteys henkimaailman ja ihmisten välillä olisi mahdollinen.

>> Elämänvoiman pitivät myös koossa liitonarkin molemmissa päissä olevat kultaiset kerubit, joiden siivet muodostivat ikäänkuin katoksen arkin yli.

>> Niihin ankariin määräyksiin, joita oli säädetty, jotta samea elämänvoima ei pääsisi tunkeutumaan ilmestysmajaan, oli vielä toinenkin syy. Sillä kun puhtaat ja hyvin vahvat elämänvoiman virrat, jommoisia Jumalan henkiolennot loivat ilmestysmajassa, tulivat sameitten elämänvoimien virtojen yhteyteen, niin nämä voimavirrat tappoivat samean elämänvoiman välittäjän, samoinkuin ihminenkin kuolee, jos hän tulee maallisen korkeajännitys virran suoranaiseen yhteyteen.

>> Sen vuoksi ei Aaronkaan saanut kaikkina aikoina astua kaikkein pyhimpään, vaan vasta sitten, kun elämänvoima liitonarkin yläpuolella oli tiivistynyt eivätkä siihen tarvittavat voimavirrat toimineet enää. Hänelle määrättiin aika, milloin hän sai astua sinne sisälle. Jollei hän olisi seurannut tätä määräystä, niin hänkin olisi kuollut samoinkuin hänen molemmat poikansa, kun nämä eivät seuranneet niitä määräyksiä, joita oli noudatettava, kun elämänvoima oli puhdistettava suitsutusuhreja varten.

>> Saatuasi nyt nämä selitykset esiintyvät uhreja koskevat lait ja ilmestysmajan sisustus sinulle aivan toisessa valossa kuin ennen. >>

Mediot.

Sitten kuin Jumala muinoin monesti ja
monella tapaa oli puhunut isille pro-
feettain kautta. Hebr. 1: 1.

>> Niihin aikoihin, jolloin ihmiset hartaasti etsivät Jumalaa, olivat he välittömässä yhteydessä Jumalan henkimaailman kanssa. Yksityisillä ihmisillä se oli luonnollinen lahja, mikä on tarpeen, jotta voitaisiin päästä henkimaailman yhteyteen. Heidän oma henkensä, joka oli viritetty kaikkeen siihen, mikä on korkeaa ja jumalallista, saattoi ”hengellisen näkemisen, kuulemisen, ja tuntemisen” avulla vastaanottaa henkimaailman sanomia. Se oli sitä, mitä te nykyään nimitätte ”selvänäköisyydeksi”, ”selväkuuloisuudeksi” ja ”selvätunnoksi”. Ei siis tarvittu ketään, joka olisi välittänyt sanomia toiselta puolen.

>> Nämä lahjat katosivat, kun ihmiset kääntyivät pois Jumalasta ja heidän ajatuksensa ja toiveensa suuntautuivat maallisiin asioihin. Tavoitellessaan rahaa ja muita maallisia etuja he unohtivat Jumalan. Siten yhteys hyvien henkien kanssa katosi ja samalla myöskin ne lahjat, joiden avulla oli tultu henkien yhteyteen. Ja nykyään suurin osa ihmiskuntaa on, sillä kannalla, ettei se enää usko tällaisen yhteyden mahdollisuuteen. Suhteellisen harvat omistavat nykyään näitä lahjoja ja samoinkuin entisajan hurskaat ihmiset ovat hyvien henkien yhteydessä.

>> Mutta aika koittaa, jolloin olot muuttuvat samanlaisiksi kuin ennenkin, jolloin siis yksityiset ihmiset saattoivat hengellisen näkemisen ja kuulemisensa avulla tulla toisen maailman yhteyteen.

>> Sillä välin voivat kuitenkin Jumalaan luottavat ihmiset päästä toisella tavalla henkien yhteyteen. Ja myöskin monet, jotka eivät usko Jumalaan, voivat seurata ruumiillisilla aisteillaan henkimaailman toimintaa ja siten tulla herätetyiksi niin, että he jälleen uskovat Jumalaan, henkimaailmaan ja jatkuvaan elämään kuoleman jälkeen.

>> Sen vuoksi on Jumala antanut nykymaailmalle niin sanottuja ”medioita”. Tämän käsitteen merkityksen ymmärrät jo siitä, mitä edellä on sanottu. Mutta koska on tärkeää oikein ymmärtää ”medioita”, niin tahtoisin seikkaperäisesti selittää tätä

seikkaa sinulle. Minä rajoitun ihmismedioihin enkä ota lukuun sellaisia tapauksia, joissa eläimet esiintyvät medioina.

>> Medio on se välikappale tai inhimillinen koje, jota henkiolennot käyttävät välittäessään sanomia ihmisille. Koska henkiolennot tarvitsevat tähän tarkoitukseen elämänvoimaa, niin ”mediot” ovat sellaisia ihmisiä, jotka kelpaavat elämänvoiman lähteeksi.

>> Mediot erittävät pääasiallisesti omaa elämänvoimaansa henkiolennoille. Mutta samalla he keräävät elämänvoimaa niiltä henkilöiltä, jotka ottavat osaa spiritistiseen istuntoon. Samoinkuin vesijohtoa rakennettaessa joskus pienet lähteet yhdistetään päälähteeseen, jotta päälähteen vesimäärä lisääntyisi, samoin medion elämänvoiman määrä lisääntyy, kun hän kerää itseensä läsnäolijoiden heikommat elämänvoimat.

>> Vaikka kaikissa ihmisissä onkin elämänvoimaa, niin on se useimmissa kokonaan yhdistetty omaan ruumiiseen ja vaikeasti eritettävää. Siksi henget eivät voi käyttää sitä tarpeellisen vahvassa muodossa.

>> Ihmiset, jotka kelpaavat medioiksi, ovat hyvin herkkiä. Se merkitsee, että heissä on niin helposti erittyvää elämänvoimaa, että he tuntevat kaikki vaikutteet paljoa selvemmin kuin muut ihmiset. Se ei ole sairaaloista, niinkuin teidän tiedemiehenne väittävät. Se ei myöskään ole hermostumista, hysteriaa eikä tahdonheikkoutta. Päinvastoin, hyvät henkiolennot eivät voi käyttää ”medioina” hermostuneita, heikkoluontoisia eikä sairaita ihmisiä. Hyvä medio on lujaluontoisempi ja terveempi ja vähemmän hermostunut kuin muut ihmiset.

>> On useita erilaatuisia medioita riippuen siitä, mihin tarkoitukseen henkiolennot käyttävät medion elämänvoimaa.

>> 1. Jos pöytää käytetään välikappaleena, niin te nimitätte välittäjää ”pöytämedioksi”.

>> Pöydän värähtelyt edustavat merkkikieltä, jonka välityksellä tulee sanomia henkiolennoilta. Se on alhaisin laji henkimaailman yhteyttä. Sillä melkein poikkeuksetta vain alhaiset henkiolennot ilmestyvät pöytä istunnoissa. Korkeammat henget käyttävät harvemmin tätä välityskeinoa. Siksi sattuu usein, että tällaisissa istunnoissa alemmat henget harjoittavat kaikenlaista vallattomuutta, ja että osanottajat joskus vielä avustavat heitä petkutuksillaan. Ikävä kyllä tällaisten ”pöytäistuntojen” ja niiden osittain naurettavien ja valheellisten sanomien kautta joutuu korkeampilaatuinenkin yhteys henkimaailman kanssa huonoon huutoon.

>> Sen vuoksi pysyvät Jumalan ja totuuden etsijät erillään tällaisista istunnoista ja pyrkiessään henkimaailman yhteyteen valitsevat korkeampiin päämääriin johtavia teitä.

>> 2. Jos sanomat toiselta puolelta saapuvat ”kirjoituksen” välityksellä, niin te nimitätte kirjoittajaa ”kirjoitusmedioksi”.

>> Kirjoitusmedioita on monta eri lajia. Toiselle inspiroidaan ajatukset hänen ollessaan täydessä tajunnassa, ja hän kirjoittaa ne paperille. Sellaista välittäjää nimitetään ”inspiraattiomedioksi”. — Toinen kirjoittaa siten, että hänen kättänsä kuljetetaan, ja samalla sanat, joita hän kirjoittaa, inspiroidaan hänelle. Sekin tapahtuu medion ollessa täydessä tajunnassa. Inspirointi on välttämätön sellaisessa tapauksessa, että kirjoittajan käsi ei kykene seuraamaan ohjausta. – Sitten on sellaisia, jotka vain tietävät kirjoittavansa, mutta eivät tiedä, mitä he kirjoittavat. – Toiset taas kirjoittavat täydellisessä tajuttomuudentilassa. He eivät siis tiedä, että he kirjoittavat eivätkä myöskään mitä he kirjoittavat.

>> Sattuu kuitenkin usein, että sama ”kirjoitusmedio” voi kirjoittaa useammalla eri tavalla.

>> Kerrassaan eroavaa tällaisesta mediumistisesta kirjoitustavasta on niin sanottu ”suoranainen kirjoitus”. Se tapahtuu siten, että henkiolento käyttää vain medion elämänvoimaa, mutta ei hänen kättään. Mediosta keräämällään elämänvoimalla henkiolento materialisoi oman hengellisen kätensä ja kirjoittaa sillä jollekin esineelle, joka ei ole medion lähellä, esimerkiksi taululle tai paperille. Siihen tarvitaan paljoa suurempi määrä elämänvoimaa kuin jos medion kättä kuljetetaan.

>> Raamatussa mainitaan kahdessa kohtaa ”suoranaista kirjoitusta”. Laintauluissa oleva kirjoitus oli Jumalan käden kirjoittama, niinkuin Mooseksen kirjoissa mainitaan: ”Ja taulut olivat Jumalan tekemät, ja kirjoitus oli Jumalan kirjoitusta, joka oli tauluihin kaiverrettu”. (2 Moos. 32: 16.)

>> Kun kuningas Belsasar ja hänen valtakuntansa ylimykset joivat viiniä pyhistä astioista, jotka hänen isänsä oli ryöstänyt Jerusalemin temppelistä, ja ylistivät epäjumalia, ”ilmestyivät ihmiskäden sormet ja kirjoittivat kuninkaan palatsin kalkitulle seinälle, vastapäätä lampunjalkaa, ja kuningas näki käden, joka kirjoitti”. (Dan. 5: 5.)

>> Henkiolennot voivat käyttää medion kättä myöskin piirustamiseen ja maalaamiseen. Siinä tapauksessa puhutaan ”piirustus- ja maalausmediosta”. Se tapahtuu kuitenkin aivan samoinkuin kirjoittaminen.

>> 3. Jonkinmoisia kirjoitusmedioita ovat myöskin ”planshetti-mediot”. ”Planshetiksi” sanotaan puusta, metallista tai muusta aineesta tehtyä levyä, johon kirjaimet, luvut ja muut merkit ovat piirretyt. Planshetin pinta on liukas, niin että jokin esine voi helposti liukua sitä myöten edes ja takaisin. Medio, joka on täydessä tajunnassa, laskee kätensä helposti liikkuvalle esineelle, johon on kiinnitetty terävä pää tai osoitin siten, että se koskettaa liukasta pintaa. Viisari osoittaa yksityisiä kirjaimia, joita yhdistämällä muodostuu sanoja ja lauseita.

>> Planshetti-medio istuu silmät kiinni tai vieläkin parempi sidotuin silmin, jotta hän ei voi nähdä kirjaimia, sillä muuten on se vaara lähellä, että hän kädellään auttaa ja kirjoittaa, mitä hän itse ajattelee.

>> Kuuluisin ”planshetti” oli Vanhassa Testamentissa mainittu ”rintakilpi”, joka oli kiinnitetty papin kasukkaan. Pappi itse oli medio.

>> Rintakilpeä käytettiin, kun tahdottiin ”kysyä neuvoa Jumalalta”. Se oli neliskulmainen ja siinä oli neljä riviä jalokiviä. Ensimmäisessä rivissä karneoli, topaasi ja smaragdi, toisessa rubiini, safiiri ja jaspis; kolmannessa hyasintti, agaatti ja ametisti; neljännessä krysoliitti, onyksi ja berylli. (2 Moos. 39: 8-13.)

>> Jokaiseen jalokiveen oli kaiverrettu yhden Israelin sukukunnan nimikirjaimet. Ne muodostivat siis jonkinlaiset aakkoset. Jalokivet olivat valitut siksi, että niissä on runsaasti elämänvoimaa ja että ne lisäsivät ylimmäisen papin mediumistista voimaa. Jalokivien välissä oli leveä, sileä kultainen levy.

>> Sen lisäksi oli vielä ”otsakoriste”, pyhä kultainen otsalehti, johon oli kaiverrettu seuraavat sanat: ”Herralle pyhitetty”. Se oli punasinisellä nauhalla sidottu ylimmäisen papin käärelakin reunaan. Se oli tärkein väline Jumalalta neuvoa kysyttäessä, ja siksi siihen oli täydellä syyllä kaiverrettu sanat: ”Herralle pyhitetty”. (2 Moos. 39: 30, 31.)

>> Jumalalta neuvoa kysyttäessä ylimmäinen pappi irrotti kasukasta rintakilven alapään ja kohotti sen vaakasuoraan asentoon. Sitten hän irrotti otsalehden lakistaan ja asetti sen jalokivien välissä olevalle levylle. Sitten hän asetti kätensä rintakilven yläpuolelle kajoamatta siihen tai otsalehteen. Ylimmäisen papin voimakasta elämänvoimaa käyttäen Jumalan henkiolennot liikuttivat kultaista otsalehteä. Se liikkui kultaista levyä pitkin ja kosketti siinä olevalla pienellä renkaalla otsalehden jalokiviä, jolloin kirjaimet, joita rengas kosketti, muodostuivat sanaksi. Kun sana oli valmis, liukui otsalehti rintakilven oikealle reunalle, ja kilautti pientä tiukua merkiksi, että sana päättyi siihen. Kun sanoista oli muodostunut lause, niin liukui otsalehti sekä oikealle että vasemmalle puolelle rintakilpeä ja kilautti

peräkkäin kumpaistakin tiukua. Tämä kaksoismerkki ilmaisi, että lause oli lopussa. Siten ei voinut erehdystä sattua. Ei mikään jälkimmäisen sanan kirjain voinut joutua edelliseen sanaan eikä mikään edellisen lauseen sana joutua seuraavaan lauseeseen.

>> Koska tämän laitteen avulla oli mahdotonta saada väärää vastausta Jumalalta, nimitettiin otsalehteä ja tiukuja valon ja täydellisyyden merkkeinä ”pyhäksi arvaksi”. Hepreaksi ”valo ja täydellisyys” on uurim ja tummim.

>> Israelilaisten kuninkaitten aikana käytettiin tätä rintakilpeä Jumalalta neuvoa kysyttäessä, ja papit toimivat medioina. Varsinkin Daavid melkein kaikissa tärkeissä asioissa kysyi neuvoa Jumalalta pappi Ebjatarin kautta, joka rintakilven välityksellä sai vastaukset Jumalalta.

>> 4. Totuuden välittäjinä kaikkein tärkeimmät ovat ”puhemediot”, niin pian kuin heistä on kehittynyt ”syvätranssimedioita”. Medio on syvässä transsissa niin pian kuin hänen oma henkensä on kokonaan eronnut ruumiista. Tässä tilassa ollessaan medio on kuin eloton ruumis, sillä erotuksella vain, että elämänvoiman side yhdistää vielä eronneen hengen ruumiiseen, jota vastoin side elottomassa ruumiissa on katkennut. Tämä elämänvoiman side kuljettaa eronneelta hengeltä medion ruumiiseen sen verran elinvoimaa, että ruumiilliset elimet toimivat. Medion eronnut henki palaa elämänvoiman sidettä myöten takaisin ruumiiseen.

>> Eronneen hengen sijalle tunkeutuu toinen henkiolento puhemedion ruumiiseen ja välittää sanomat medion puhevälineiden kautta. Hän käyttää silloin sitä elämänvoimaa, mikä on jäänyt medion ruumiiseen hänen henkensä erottua siitä.

>> Syvätranssimedio ei luonnollisestikaan tiedä, mitä vieras henki puhuu. Kun hän tulee tajuntaansa, jolloin hänen oma henkensä palaa ruumiiseen, tuntuu hänestä ikäänkuin hän olisi nukkunut. Siksi te puhutte syvätranssi-medioitten ”mediumistisesta unesta”.

>> Sille, jolle vieras henkiolento puhuu medion kautta, on erittäin tärkeää tietää, minkälainen henki on vallannut medion ruumiin, onko hän korkea vai alhainen, hyvä vai paha henkiolento. Sen vuoksi annan kaikille sen neuvon, että he koettelisivat henkiä, ovatko he todellakin Jumalan lähettämiä vai pahoja henkiolentoja. Sen te voitte tehdä, kun annatte heidän vannoa Jumalan nimessä, keitä he ovat ja mistä he tulevat. Hyvä henki vannoo, mutta ei paha. Hyvä henki välittää teille sanomia, ja antaa neuvoja ja opetuksia, joista teille on hyötyä. Mutta pahat henget karkoittakaa luotanne. Mutta sitä ennen kehoittakaa heitä kääntymään Jumalan puoleen ja rukoilemaan Häntä.

>> Jos puhemedion valtaavat sellaiset henkiolennot, jotka ovat alhaisia ja onnettomia, mutta silti hyvää tarkoittavia, niin puhukaa heille heidän olotilastansa, neuvokaa heitä kääntymään Jumalan puoleen ja rukoilkaa heidän kanssansa. Siten te voitte tehdä hyvän työn ”onnettomille sieluille”, niinkuin te heitä nimitätte, ja he ovat teille ikuisesti kiitollisia.

>> Apostolit teroittivat myöskin ensimmäisten kristittyjen mieleen, että heidän tuli koetella henkiä. Jokaista kristillistä seurakuntaa opetettiin ymmärtämään näitä asioita, samoinkuin vanhan liiton ihmisetkin olivat niistä perillä.

>> 5. ”Apporttimediot” ovat enimmäkseen myös syvätranssi-medioita. Heidän elämänvoimaansa käyttävät henget kuljettaakseen muualta aineellisia esineitä suljettuihin huoneisiin tai viedäkseen ne sieltä muualle. Useimmissa tapauksissa on syvätranssi välttämätön, koska henget käyttävät medion koko aineellisen elämänvoiman, jotta kuljettaminen olisi mahdollinen. Paikalle tuotujen aineellisten esineiden täytyy näet ensiksi tulla sulatetuiksi toisessa ja sitten tiivistyä jälleen aineeksi toisessa paikassa. On kuitenkin sellaisiakin medioita, jotka ilman syvätranssiakin voivat erittää niin paljon elämänvoimaa, että se riittää esineiden kuljetukseen, varsinkin jos useampia voimakkaita medioita toimii samalla kertaa elämänvoiman lähteinä. Vaikka te ette voikaan tuntea sitä tavattoman suurta kuumuutta, jota on luotava elämänvoiman virtojen välityksellä aineen sulattamista varten, niin voitte kuitenkin jälkeenpäin hiukan tuntea sitä, kun esineet jälleen tiivistyvät. Mainitsen sinulle yhden esimerkin. Niin sanotut ”kummitukset” kuljettavat joskus kadulta kiviä, hiekkaa tai muuta sellaista suljettuihin huoneisiin. He voivat sen tehdä vain siinä tapauksessa, että heillä on kylliksi elämänvoimaa käytettävänään, jolla he luovat kuumia voimavirtoja. Sillä he sulattavat aineen, kuljettavat elämänvoiman sulattaman aineen huoneeseen, missä elämänvoima tiivistyy jälleen kiinteäksi aineeksi. Mutta uudelleen aineellistunut aine tuntuu nyt kuumalta, sillä vaikka tiivistyminen tapahtuu kylmien voimavirtojen avulla, niin jää sittenkin osa siitä suuresta kuumuudesta jäljelle, jota tarvitaan aineen sulattamiseen, samoinkuin hehkuva teräs tuntuu kuumalta, vaikka sitä on kylmässä vedessä jäähdytetty.

>> Joskus medion ruumiskin kuljetetaan paikasta toiseen, vieläpä pitkienkin matkojen päähän. Hänen ruumiinsa sulatetaan myöskin ensiksi, ja sitten se tiivistyy taaskin aineeksi.

>> Kun vanhan liiton aikana enkeli kuljetti profeetta Habakukin viemään ruokaa Danielille jalopeuranluolaan, niin ei enkeli kantanut häntä ilman läpi, niinkuin te näytätte luulevan, vaan hän sulatti hänen ruumiinsa ja materialisoi hänet jälleen

jalopeuranluolassa. – Samoin tapahtui Filippukselle, josta Apostolien teoissa kerrotaan. Kun hän oli selittänyt evankeliumia kuningatar Kandaken hoviherralle ja kastanut hänet, ”tempasi Herran henki Filippuksen pois” ja kuljetti hänet Asdodin kaupunkiin. Henki sulatti Filippuksen ruumiin, jotta hän äkkiä katosi hoviherran näkyviltä ja materialisoi hänet jälleen Asdodin kaupungissa. (Ap.t. 8: 26-40.)

>> Ihmiset eivät ymmärrä tällaisia ilmiöitä siksi, että he eivät näe niitä voimia, jotka niissä toimivat. Mutta nykyään ei voida kieltää sitä tosiasiaa, että ainetta ja myöskin elävien ihmisten ruumiita voidaan sulattaa toisella paikalla ja toisella jälleen aineellistuttaa. Sillä sellaisia ilmiöitä on nähty kyllin paljon, ja on voitu todistaa, että aineellisia esineitä ja myöskin ihmisiä on sulatettu ja jälleen materialisoitu. Edellä mainituista selityksistä ymmärrät, mitkä luonnonlait voivat kaiken tämän aiheuttaa.

>> 6. ”Materialisaattiomedioitten” koko aineellinen elämänvoima on tarpeen, kun yksi tai useampi henkiolento näyttäytyy teidän silmienne edessä. Koska siihen tarvitaan medion koko elämänvoima, täytyy medion oman hengen erota ruumiista. Sen mukaan miten paljon elämänvoimaa on käytettävänä, materialisoi vieras henki joko koko ruumiinsa, siis kaikki jäsenensä tai vain jonkun yksityisen jäsenen, silmänsä tai kasvonsa tai ainoastaan kätensä. Jos ruumiillistumisen tulee olla niin vahva, että kysymyksessä oleva henki voisi näyttää maalliselta olennolta, niin medion elämänvoima ei yksin riitä. Hänen ruumiistaan on myöskin otettava ainetta ja käytettävä elämänvoiman muodossa hengen ruumiillistumiseen. Medion paino laskee silloin samassa määrässä kuin elämänvoimaa ja ainetta luovutetaan vieraalle hengelle. Teidän tiedemiehenne mittaavat medion painon automaattisilla vaaoilla, joille he asettavat mediot istumaan ennen istunnon alkua. On sattunut joskus, että materialisaattio-medioitten paino on muutamassa minuutissa laskenut 40 kiloa. Kuitenkin sekä eritetty elämänvoima että aine pysyvät elämänvoiman siteen kautta medion yhteydessä ja palaavat hengen ruumiillistumisen päätyttyä takaisin medion ruumiiseen. Siksi materialisaattio tapahtuu aina medion läheisyydessä. Te voitte myöskin huomata, että ruumiillistuneen hengen liikkeet toistuvat samanlaisina mediossa, sillä medio ja ruumiillistunut henki ovat hyvin läheisessä yhteydessä toisiinsa. Jos sinun kätesi ja käsivartesi sidotaan lujasti toisen ihmisen käsiin ja sinä liikutat käsivarsiasi, liikkuvat toisen kädet ja käsivarret samalla tavalla. Samanlaiset elämänvoiman siteet yhdistävät ruumiillistuneen hengen ja medion toisiinsa.

>> Tämä tosiasia selittää toisenkin ilmiön, jota teidän tiedemiehenne pitävät myöskin aivan käsittämättömänä. He ovat näet todenneet, että materialisaattioiden aikana mediosta erittyy erilaisia tuoksuja. Milloin niillä on hyvä haju, milloin inhoittavan paha tai sietämätön ruumiin löyhkä. Nämä hajut riippuvat niiden

henkiolentojen laadusta, jotka käyttävät medion elämänvoimaa aineellistumiseensa. Puhuessani elämänvoimasta selitin jo sinulle, että elämänvoima omistaa itselleen sen hengen luonteen hajun, jota se ympäröi. Siten mediosta erittyvä elämänvoima, jota henki käyttää aineellistumiseen, imee itseensä sen hajun, joka vastaa kysymyksessä olevan hengen luonnetta. Ja koska hengen aineellistunut elämänvoima pysyy läheisesti medion yhteydessä niin virtaa medioon hengen elämänvoiman haju. Siitä johtuu se oletus, että medio erittäisi sitä mieluisaa tai vastenmielistä hajua, jota istunnossa tunnetaan.

>> 7. On vieläkin eräs laji medioita, jotka eivät ole ihmiskunnalle hyödyksi, sillä ne palvelevat enimmäkseen pahoja henkiä. Ne ovat niin sanottuja ”fysikaalisia medioita”. Henkiolennot käyttävät näiden medioittensa elämänvoimaa siirtääkseen esineitä, jotka ovat hänen läheisyydessään. Pöytiä, tuoleja, kaikenlaisia esineitä he nostavat ja siirtävät paikasta toiseen; soittokoneet soivat, torvi kohoaa ilmaan ja puhaltaa, rumpu alkaa päristä, kellot kilisevät ja lentävät huoneessa ja kaikenlaista muuta tapahtuu.

>> Hyvä henkiolento ei luonnollisestikaan tee tällaista. Sillä hyvien henkien tehtävänä ei ole synnyttää ilmiöitä, jotka tyydyttävät vain ihmisten uteliaisuutta. Samaa voidaan sanoa monista muistakin ilmiöistä, joita muunlaiset mediot synnyttävät. Mutta he tekevät sitä harvemmin kuin ”fysikaaliset mediot”.

>> Sinä kysyt, mikä tarkoitus, sillä on, että alhaiset henget saavat ilvehtiä spiritistisissä istunnoissa. Siihen minä vastaan, että alhaisilla hengillä on sama tahdon vapaus kuin alhaisilla ja pahoilla ihmisillä. Samoinkuin ei ihmistä estetä seuraamasta halujaan, samoin henkienkään vapautta ei rajoiteta, ei edes pahojenkaan henkien. Täyttä vapautta ei heillä kuitenkaan ole, muuten he tuottaisivat ihmiskunnalle vielä paljon enemmän vahinkoa kuin mitä he nyt tekevät. Sillä ihmiskunnan päämäärä on päästä Jumalan yhteyteen. Ja ottaen huomioon tämän päämäärän on Jumala jossakin määrin rajoittanut pahojen henkien toimintaa. Mutta pahojen henkien pilantekokin spiritistisessä istunnossa voi saada aikaan jotakin hyvää. Sillä nykyään, jolloin niin monet eivät usko Jumalaan, henkimaailmaan eikä jatkuvaan elämään kuoleman jälkeen, on hyväksi, että ihmiset kokevat sellaistakin mikä saattaa heidät ajattelemaan, horjuttaa heidän epäuskoaan ja saa heidät etsimään totuutta. Samaa on sanottava kaikista ilmiöistä nykyisissä spiritistisissä istunnoissa, niin hyvin kolkutuksista pöytäistunnoissa, fysikaalisista ilmiöistä ja henkimaterialisaattioista. Vaikka useimmat ottavatkin osaa tällaisiin istuntoihin ainoastaan sensatiohalusta, niin monelle jää kuitenkin se ajatus mieleen, että on jotakin muutakin olemassa kuin näkyvä maailma. Vaikka se ei olekaan suuri

voitto, niin on se sittenkin parempi, kuin jos ihmisten ajatukset eivät lainkaan kääntyisi sille puolen.

>> Mutta ihmisille olisi perinpohjin selitettävä mitä henkimaailma merkitsee ja miten voidaan päästä hyvien henkien yhteyteen. Se on sinun elämäntehtäväsi. Sitä tarkoitusta varten sinua nyt opetetaan. Opetus ei ole tarkoitettu vain sinua varten, vaan myöskin sinun kanssaihmisillesi. Sinun tulee ilmoittaa heille nämä totuudet, ikäänkuin he olisivat sinun veljiäsi. Jos ihmisille selitetään, millä tavalla heidän tulee pyrkiä hyvän henkimaailman yhteyteen, niin jokaisesta spiritistisestä istunnosta tulee mieltä ylentävä jumalanpalvelus.

>> 8. Teidän tiedemiehenne laskevat medioiksi myöskin ne, jotka ovat ”selvänäköisiä” ja ”selväkuuloisia”. Se ei ole oikein. Tosin niillä, jotka ovat selvänäköisiä, selväkuuloisia ja selvätuntoisia, on mediumistisia voimia; mutta he eivät ole yhtä voimakkaita kuin varsinaiset mediot. Heissä heidän oma henkensä toimii, se näkee ja kuulee, jota vastoin varsinaisissa medioissa vieras henki toimii ja oma henki on erossa.

>> Selvänäköisen ja selväkuuloisen henki kykenee tosin näkemään ja kuulemaan häntä ympäröiviä henkiä. Mutta selvänäkijä ei ole näiden henkien työväline ja siksi hän ei ole yhtä voimakas medio. Ihmisen henki, jolla on selvänäkijän ja selväkuulijan lahjat ja jolla on hengellinen haju-, maku- ja tuntoaisti, voi suuremmassa tai pienemmässä määrässä irtaantua ruumiista. Irtaantunut ja osittain ruumiista eronnut henki ei ole enää yhdistynyt ruumiin siteihin. Hänellä on ruumiista eronneen hengen voimat ja ominaisuudet. Hän näkee, kuulee ja tuntee samalla tavalla kuin henkimaailman olennot, sitä täydellisemmin mitä enemmän hän on irtaantunut ruumiista ja mitä hienompi on häntä ympäröivä elämänvoima. Elämänvoiman puhtaus on hyvin tärkeä selvänäkijälle. Sillä samean lasin läpi ei voi selvästi nähdä. Samasta syystä henkiolentojen kyvyt riippuvat heidän hengellisen ruumiinsa erilaisista ominaisuuksista. Toiset heistä näkevät, kuulevat ja tuntevat mitä toiset henget eivät voi nähdä. Samoin on selvänäköisten, selväkuuloisten ja selvätuntoisten ihmisten laita. Heidänkin lahjansa eroavat suuresti toisistaan, toisilla ne ovat epätäydelliset, toisilla korkeat. Toiset tuntevat vain henkien läsnäolon ja heidän vaikutuksensa. Toiset taas näkevät henkiä, mutta eivät kuule. Toiset taaskin näkevät heidät ja kuulevat myöskin heidän äänensä ja osaavat erottaa yksityiset henget toisistaan.

>> Ne monet erehdyttävät tiedot, joita selvänäkijät välittävät, johtuvat siitä, että useimmilla tämä lahja on epätäydellinen.

>> Vanhassa ja Uudessa Testamentissa puhutaan usein selvänäkijöistä. Patriarkka Jaakobista sanotaan: ”Mutta Jaakob kulki tietänsä; ja Jumalan enkeleitä tuli häntä vastaan”. Heti kun Jaakob näki heidät, sanoi hän: ”Tämä on Jumalan sotajoukkoa”. (1 Moos. 32: 1, 2.)

>> Kun Daavidin aikana Jumalan enkeli lähetti ruton rangaisten siten israelilaisia, näki Daavid enkelin. Ja Herran enkeli oli silloin jebusilaisen Araunan puimatantereen luona. Mutta nähdessään enkelin surmaavan kansaa, sanoi Daavid Herralle: ”Katso, minä olen tehnyt syntiä, minä olen tehnyt väärin; mutta nämä minun lampaani, mitä he ovat tehneet?” (2 Sam. 24: 17.)

>> Profeetta Elisa oli selvänäkijä. Hänestä kerrotaan Kuningasten kirjassa, että hän näki näyssä, miten hänen palvelijansa Geehasi riensi parantuneen Naeman jäljessä ja petollisesti pyysi häneltä lahjoja Elisalle. Kun hän oli piilottanut lahjat taloonsa, aikoen pitää ne itse, tuli Elisa hänen luoksensa ja kysyi: ”Mistä tulet, Geehasi!” – Hän vastasi: ”Palvelijasi ei ole käynyt missään”. Silloin Elisa sanoi: ”Eikö minun henkeni kulkenut sinun kanssasi, kun eräs mies kääntyi vaunuissansa sinua vastaan? Oliko nyt aika ottaa hopeata ja hankkia vaatteita, öljytarhoja, viinitarhoja, lampaita, raavaita, palvelijoita ja palvelijattaria?” (2 Kun. 5: 20-26.)

>> Elisa näki myöskin näyssä Hasaelin kohtalon. Siitä kerrotaan samassa kirjassa seuraavasti: ”Hän (Elisa) tuijotti eteensä kauan ja liikahtamatta; sitten Jumalan mies alkoi itkeä. Niin Hasael sanoi: Minkä tähden herrani itkee? Hän vastasi: Sen tähden, että minä tiedän, kuinka paljon pahaa sinä olet tekevä israelilaisille: sinä pistät heidän varustetut kaupunkinsa tuleen, sinä surmaat miekalla heidän valtiomiehensä, sinä murskaat heidän pienet lapsensa ja halkaiset heidän raskaat vaimonsa. – Herra on ilmoittanut minulle, että sinusta on tuleva Aramin kuningas”. (2 Kun. 8: 11-13.)

>> Profeetat näkivät näyssä heidän luokseen lähetetyt henget sekä ihmiskunnan, kansojen ja yksityisten ihmisten kohtalot. Enimmäkseen henkiolennot ilmoittivat ne heille symboleina. Samalla kun he olivat selvänäköisiä, he myöskin kuulivat. Esimerkkejä voit löytää Danielin kirjasta, varsinkin niistä kohdista, missä arkkienkeli Gabrielin ilmestymisestä puhutaan; ”Ja kun minä vielä puhuin rukouksessa, tuli se mies, Gabriel, jonka minä olin nähnyt ennen näyssä, kiiruusti kiitäen minun tyköni ehtoouhrin aikana. Hän opetti minua, puhui minulle ja sanoi: Daniel, nyt minä olen lähtenyt neuvomaan sinua ymmärrykseen. Kun sinä aloit rukoilla, lähti liikkeelle sana, ja minä olen tullut sitä ilmoittamaan; sillä sinä olet otollinen. Käsitä siis se sana ja ymmärrä näky”. (Dan. 9: 22, 23.) ”Ensimmäisen kuun kahdentenakymmenentenä neljäntenä päivänä minä olin suuren virran, Hiddekelin, rannalla. Minä nostin silmäni ja näin, ja katso: oli eräs mies, puettuna pellava vaatteisiin ja kupeet vyötettyinä

Uufaan kullalla. Hänen ruumiinsa oli kuin krysoliitti, hänen kasvonsa olivat kuin salaman leimaus, hänen silmänsä kuin tulisoihdut, hänen käsivartensa ja jalkansa kuin kiiltävän vasken välke; ja hänen sanojensa ääni oli kuin suuren kansanjoukon pauhina. – Ja minä, Daniel, yksin näin sen näyn, mutta miehet, jotka olivat kanssani eivät näkyä nähneet; kuitenkin valtasi heidät suuri pelko, ja he pakenivat ja lymysivät. Ja minä jäin yksin. Ja kun minä näin tämän suuren näyn, meni minulta kaikki voima; minun verevä muotoni muuttui kaamean näköiseksi, eikä minussa ollut voimaa mihinkään. Ja minä kuulin hänen sanainsa äänen; ja kuullessani hänen sanainsa äänen minä vaivuin horroksiin kasvoilleni, kasvot maata vasten. Ja katso, käsi kosketti minua ja ravisti minut hereille, polvieni ja kätteni varaan”. (Dan. 10: 4-10.) Nämä molemmat kohdat Danielin kirjasta olen sen vuoksi maininnut, että ne ovat hyvin opettavia ja todistavat, että monet minun aikaisemmista opetuksistani pitävät paikkansa. Ensiksikin on tässä esitetty selvänäköisyys- ja- kuuloisuus aivan selvin sanoin. Daniel näkee henkiolennon, vaikka hänen seuralaisensa eivät sitä näe. Mutta koska hänen seuralaisensa olivat myöskin ”mediumistisia”, niin he tunsivat hengen läsnäolon sekä hänen valtavan elämänvoimansa ja pakenivat kauhuissaan. Tässä on todistettu se totuus, jonka minäkin olen maininnut, että monet ihmiset eivät tosin näe henkiolentoja, eivätkä kuule heidän ääntään, mutta tuntevat heidän läsnäolonsa. Sitä paitsi todistavat nämä kohdat, samoinkuin niin monet muutkin raamatussa, että hengillä on hengellinen ruumis ja jäsenet niinkuin ihmisilläkin. Daniel tunsi myöskin, kun käsi tarttui häneen ja nosti hänet pystyyn. Se oli Gabrielin käsi, jonka hän oli materialisoinut Danielin elämänvoiman avulla. Sillä Gabriel saattoi vain aineellistuneella kädellä nostaa ihmisen pystyyn. Tarvittiin niin paljon elämänvoimaa, jotta henkiolennon ääni voisi kuulua ja käsi aineellistua, että Daniel vaipui voimattomana maahan, ja Gabrielin täytyi vahvistaa häntä omalla hengellisellä voimallaan. ”Silloin kosketti minua jälleen se ihmisen muotoinen ja vahvisti minua”. (Dan. 10: 18.)

>> Uudesta Testamentista mainitsen vain yhden ”selvänäkijän”, apostoli Paavalin. Trooassa näki Paavali äkkiä makedonialaisen miehen edessään ja kuuli hänen sanovan: ”Tule yli Makedoniaan ja auta meitä”. (Ap.t. 16: 9.) – Eräänä toisena yönä Herra tuli Paavalin luo ja sanoi: ”Ole turvallisella mielellä, sillä niinkuin sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin sinun pitää todistaman minusta myös Roomassakin”. (Ap.t. 23: 11.) — Matkustaessaan laivassa Italiaan sanoi Paavali laivamiehille: ”Miehet, minä näen, että purjehtiminen käy vaivalloiseksi ja vaaralliseksi, ei ainoastaan lastille ja laivalle, vaan myös meidän hengellemme”. (Ap.t. 27: 10, 11.) – Olen jo sanonut sinulle, että voi nähdä suuria tulevia tapahtumia vain silloin, kun henkiolennot näyttävät ne kuvina selvänäkijälle. Sekin on todistettu

tässä kohdassa. Sillä kun laivamiehet eivät ottaneet korviinsa Paavalin kehoitusta, vaan läksivät matkaan, yllätti heidät niin kova myrsky, että heidän oli pakko heittää osa laivan lastia ja kalustoa mereen ja kaikilta katosi viimeinenkin pelastuksen toivo. Silloin Paavali astui heidän keskelleen ja sanoi: ”Miehet, teidän olisi pitänyt noudattaa minun neuvoani eikä lähteä Kreetasta: siten olisitte säästyneet tästä vaivasta ja vahingosta. Ja nyt kehoitan teitä olemaan rohkealla mielellä, sillä ei yksikään teistä huku, ainoastaan laiva hukkuu. Sillä tänä yönä seisoi tykönäni sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota myös palvelen, ja sanoi: Älä pelkää, Paavali, keisarin eteen sinun pitää mennä; ja katso, Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki, jotka kanssasi purjehtivat. Olkaa sen tähden rohkealla mielellä, miehet; sillä minä uskon Jumalaan, että niin käy, kuin minulle on puhuttu. Mutta jollekin saarelle meidän täytyy viskautua”. (Ap.t. 27: 21-26.)

>> Korinttolaisille kirjoittaa Paavali: ”Sillä minä, joka tosin ruumiillisesti olen poissa, mutta hengessä kuitenkin läsnä, olen jo, niinkuin läsnäollen, puolestani päättänyt”. (1 Kor. 5: 3.)

>> Samoin hän kirjoittaa kolossalaisille: ”Sillä jos ruumiillisesti olenkin poissa, olen kuitenkin teidän kanssanne hengessä ja iloitsen nähdessäni järjestyksen, joka teidän keskuudessanne vallitsee, ja teidän lujan uskonne Kristukseen”. (Kol. 2: 5.)

>> Molemmista viimeksi mainituista kohdista käy ilmi, että henki erosi Paavalista ja oli läsnä kaukana asuvien luona. >>

Medioitten kehitys.

Sillä minä vuodatan vedet janoavaisen päälle
ja virrat kuivan maan päälle. Minä vuodatan
Henkeni sinun siemenesi päälle ja siunaukseni
sinun vesojesi päälle. (Jes. 44: 3.)

>> Se, minkä tulee palvella määrättyä tarkoitusta, on tarkoitusta varten rakennettava, valmistettava ja sovitettava. Teidän koneenne ja työkalunne valmistetaan sitä tarkoitusta varten, johon niitä käytetään.

>> Mediot ovat henkimaailman työvälineitä. Heidän tulee välittää henkien ja aineellisen maailman yhteyttä. Siksi heitä on opetettava, jotta he voivat täyttää tämän tarkoituksen. Heidän mediumistisia voimiaan on kehitettävä.

>> Mediot ovat pääasiallisesti voimalähteitä, joista henkiolennot ammentavat käyttöainetta työtänsä varten. He erittävät elämänvoimaa.

>> Jotta ymmärtäisit mahdollisimman hyvin medioitten kehityksen eri asteet, turvaudun jälleen vertaukseen. Teidän voimavaunujenne liikkeellepanoon te käytätte ainetta, jota saadaan vuoriöljylähteistä. Poraamalla koetetaan saada näistä lähteistä niin runsaasti öljyä, että tuottajalle on siitä hyötyä. Mutta näistä lähteistä virtaava raakaöljy ei ole vielä käyttökelpoista. Se on ensiksi puhdistettava ja erilaisin suodatusmenetelmin saatava sellaiseksi, että sitä voidaan käyttää monenlaisiin tarkoituksiin.

>> Samoin henkiolennotkin koettavat ensi sijassa saada medioitten kautta mahdollisimman suuren määrän elämänvoimaa. Mutta elämänvoima on medion ruumiin yhteydessä. Se on saatava irti, jotta medio voi erittää sitä henkiolennoille tarpeellisen suuressa määrässä.

>> Käyttäessänne keinotekoisia lannoitusaineita te puhutte aineiden liukenemisesta. Te puhutte fosforin, kaliumin, typen ja kalkin kokonaispitoisuudesta ja liukenevasta osasta. Vain liukenevalla osalla on teille arvoa ja siitä te myös maksatte hinnan.

>> Samoin henkiolennoilla on hyötyä vain siitä osasta elämänvoimaa, joka on irti ja jota ruumis voi siis erittää. Mitä enemmän medion elämänvoima on irtaantunut, sitä enemmän hän voi sitä erittää. Ja sitä voimakkaampia ja suurempia ovat ne ilmiöt, joita henkiolennot voivat synnyttää.

>> Kun minä puhun elämänvoimasta, jota medio erittää ja jota henkiolennot käyttävät työssänsä, niin tulee minun huomauttaa eräästä hyvin tärkeästä seikasta. Jos henkiolennon tehtävänä on Jumalan erikoisen käskyn suorittaminen, niin on hänellä käytettävänään enemmän elämänvoimaa kuin mitä koko ihmiskunnalla on. Silloin henkiolento on itse elämänvoiman lähteen, Jumalan yhteydessä ja saa tästä lähteestä niin paljon voimaa, kuin hän tarvitsee jumalallisen käskyn suorittamiseen.

>> Jos esimerkiksi joku henkiolento saa Jumalalta käskyn opettaa teitä, niin saa hän siihen myös tarvittavaa elämänvoimaa. Hän käyttää tosin siinä tapauksessa myöskin teidän elämänvoimaanne. Sillä henkiolennot käsittelevät tätä kallisarvoista ainetta yhtä säästeliäästi kuin te itse kallisarvoisia maallisia aarteita. Tässä tapauksessa te vahvistatte omalla elämänvoimallanne henkiolennon käytettäväksi

annettua elämänvoimaa ja autatte häntä, niin että hän voi pidentää sanomiensa aikaa. – Siten, käyttääkseni maallista vertausta, lisätään vielä hiukan raitista vettä jäähdytyskojeeseen sen jälkeen, kun vesi on jo jäähdytetty, jotta vesi tulisi vielä kylmemmäksi ja kestäisi kauemmin kylmänä.

>> Mutta jos hyvät henkiolennot eivät ole saaneet suorittaakseen erikoista Jumalan käskyä, vaan omasta vapaasta tahdostaan, joskin Jumalan luvalla, saapuvat luoksenne, niin heidän toimintansa riippuu siitä elämänvoiman määrästä, minkä he voivat ammentaa maallisista lähteistä, siis medioista.

>> Jokainen medio erittää eri määrän elämänvoimaa. Toinen voi erittää vain sen verran, että se riittää ainoastaan helppoon tehtävään; toinen voi erittää niin paljon, että se riittää jo paljon suurempiin saavutuksiin; kolmas voi erittää sitä niin suuressa määrin, että voidaan synnyttää kaikkein vaikeimpiakin ilmiöitä mitä yleensä tällä alalla on mahdollista. Tällaisia ilmiöitä on esimerkiksi se, kun henkiolento voimakkaan elämänvoiman tiivistymisen kautta ruumiillistuu niin täydellisesti, ettei hän missään suhteessa eroa todellisesta ihmisestä. Siten kolme Jumalan sanansaattajaa ilmestyi Aabrahamin luo, arkkienkeli seurasi nuorta Tobiasta hänen matkallansa, ja Kristus ilmestyi opetuslapsilleen ylösnousemuksen jälkeen.

>> Medion itsensä tehtävänä on irrottaa ruumiillista elämänvoimaansa mahdollisimman paljon. Se tapahtuu sisäisen syventymisen eli keskittymisen kautta, joksi te sitä nimitätte. Vain ne ihmiset voivat olla hyviä mediota, jotka voivat hengellisesti koota itsensä ja irrottaa ajatuksensa jokapäiväisistä asioista. Sen vuoksi on paljon voimakkaita medioita niiden kansojen keskuudessa, joiden uskonnon harjoituksissa on hengellisellä keskittymisellä tärkeä osansa. Eniten medioita on intialaisten parissa, sillä heidän uskontonsa vaatii heitä nuoruudesta saakka joka päivä harjoittamaan hengellistä keskittymistä. He nimittävät sitä ”itseensä vajoamiseksi” ja monet ovat saavuttaneet siinä suuren taidon. Koska hengellisessä keskittymistilassa ihmisen henki käyttää vain omaa elämänvoimaansa, lepää ruumiillinen elämänvoima sillä aikaa. Se on vapaana kaikista voimanponnistuksista ja voi sitä helpommin antautua henkiolentojen käytettäväksi.

>> Mitä useammin ihminen harjoittelee tätä hengellistä keskittymistään, sitä helpommin hän voi päästää vapaaksi levossa olevan ruumiillisen elämänvoiman ja erittää sitä säteilyn kautta. Hän on kuin magneetti. Ensi kerralla, kun magneettia käytetään, se voima on vielä hyvin heikko. Se ei voi vetää puoleensa edes pienintäkään rautakappaletta. Mutta mitä enemmän sitä käytetään, sitä vahvemmaksi sen voima muuttuu. Lopulta se on niin suuri, että se voi nostaa raskaitakin rautakappaleita.

>> Samoin on elämänvoimankin laita. Ensiksi mediota kehitettäessä sen voima on hyvin pieni. Mitä useammin medio harjoittaa hengellistä keskittymistä, sitä vahvemmaksi muuttuu elämänvoiman säteily, jota käytetään silloin, kun ollaan henkimaailman yhteydessä.

>> Ensimmäisenä päämääränä mediota kehitettäessä on se, että hän oppii keskittämällä ajatuksensa erittämään mahdollisimman paljon elämänvoimaa. Maallisen elämänvoiman runsaus eli voima on yhtä tärkeä kaikille hengille, sekä hyville että pahoille.

>> Toinen tehtävä medioitten kehittämisessä on se, että medion ja työskentelevän henkiolennon elämänvoima muutetaan samanlaatuiseksi. Tämä tehtävä kuuluu henkiolennolle. Elämänvoiman muuttaminen samanlaatuiseksi on hyvin erilainen tehtävä, riippuen siitä, tahtovatko korkeat vai alhaiset henget sitä käyttää. Korkean hengen täytyy puhdistaa ja jalostaa medion elämänvoimaa. Hänen tulee suodattaa sitä ikäänkuin vettä suodatetaan. Alhaisen henkiolennon ei tarvitse nähdä tätä vaivaa. Hänen oma elämänvoimansa on samea ja yhtyy helposti puhdistamattomaan maalliseen elämänvoimaan.

>> Usean medion kehittämisessä on otettava huomioon vielä kolmas tarkoitus. Jos nimittäin medion koko ruumiillinen elämänvoima on käytettävä henkien työhön, niin on se vain siinä tapauksessa mahdollista, että medion henki eroaa ruumiista. Sen vuoksi on henki medion ruumiista erotettava. Se ei ole helppo tehtävä. Se vaatii henkiolennolta vaivalloista ja pitkäaikaista työtä. Medio joutuu silloin jokseenkin samaan tilaan kuin kuoleva. Kuolinvuoteellahan kuolema tapahtuu siten, että henki lähtee ruumiista. Toisessa yhteydessä olen jo maininnut, mikä ero on kuolleen ruumiin ja medion ruumiin välillä, jonka henki on eronnut ruumiista. Sinä muistat kai, että kun henki eroaa ”syvätranssi-mediosta”, yhdistää elämänvoiman side ruumiista eronneen hengen sen ruumiiseen, jota vastoin kuolleessa ruumiissa tämä side on katkennut.

>> Yllä esitetystä sinulle kai selviää medioitten kehittämisen tarkoitus, mahdollisimman paljon elämänvoimaa on eritettävä ja puhdistettava, niin että hyvät henget voivat tehdä työtä ja että ”syvätranssimedioitten” henki pääsee irti ruumiista.

>> Kehittäminen on myöskin välttämätöntä ”selvänäköisyyden” ja ”selväkuuloisuuden” kyvyn saavuttamiseksi. Siinäkin selvänäkijän henki osittain irtaantuu hänen ruumiistaan. Siinäkin on medion henkeä ympäröivä elämänvoima puhdistettava. Mutta selvänäkijän hengen osittainen irtaantuminen on oleellisesti

erilainen kuin ”syvätranssimedion”. Selvänäkijän henki eroaa tosin, mutta koko hänen ruumiillinen elämänvoimansa ja kaikki sen osat ovat silti yhdistyneet hänen ruumiiseensa. Elämänvoima vain venyy, käyttääkseni maallista sana muotoa, ja tämä venyminen tekee mahdolliseksi hengen osittaisen irtaantumisen. Ruumiillinen elämänvoima ei eroa selvänäkijän hengestä.

>> Mutta ”syvätranssissa” koko elämänvoima, lukuun ottamatta elämänvoiman sidettä, irtaantuu medion hengestä, joka siten vapautuu ja voi erota hyvin loitolle ruumiista elämävoiman siteen venyessä. Medion ruumiiseen, hänen eronneen henkensä tilalle, tunkeutuu vieras henki välittäen sanomia. Se on selvänäkijälle mahdotonta. Hänen ruumiiseensa ei voi vieras henki tunkeutua, koska hänen henkensä on yhä hänen ruumiinsa koko elämänvoiman yhteydessä eikä voi siis antaa sijaa toiselle henkiolennolle.

>> Selvänäköisellä pysyy siis hänen oma henkensä mitä läheisimmässä yhteydessä hänen ruumiinsa elämänvoiman kanssa. ”Syvätranssimedio” on melkein kokonaan irti ruumiillisesta elämänvoimastaan. Selvänäkijän oma henki näkee ja kuulee. Syvätranssissa medion hengen sijalle tulee hänen ruumiiseensa toinen henkiolento, jotta tämä käyttäen medion jäljelle jäänyttä ruumiillista elämänvoimaa, voisi hänen ruumiinsa kautta välittää sanomia.

>> On kuitenkin selvänäkijöitä, jotka samalla ovat ”transsimedioita”, joko ”puolitranssi” tai ”syvätranssimedioita”.

>> Sen kai ymmärrät, että henkiolennoilla on vaikea ja monipuolinen työ suoritettavanaan, kun he kehittävät medioita. Tosin et voi kuvailla mielessäsi, miten kallista henkimaailmalle – käyttääkseni inhimillistä vertausta – on medion kehittäminen. Miten paljon hengellisiä voimavirtoja siihen tarvitaan, kallisarvoisia hengellisiä lääkkeitä ja muita aineita! On tehtävä hengellisiä leikkauksia, jotka usein ovat paljon suurempia ja vaikeampia kuin ne leikkaukset, joita maalliset lääkärit suorittavat. Monella mediolla on sisäisiä vikoja, jotka ensin on korjattava ennenkuin heidän kehittämisensä voi alkaa.

>> Samoinkuin teidän lääkärinne, suorittaessaan leikkauksia ja parantaessaan sairaita, tarvitsevat monenlaisia kojeita ja lääkkeitä, samoin mekin. Kaikkea samaa, mitä teillä on aineellisesti, on meillä henkimaailmassa. Luonnollisestikaan me henkiolennot emme sairasta emmekä tarvitse leikkauksia emmekä parantamista. Me käytämme vain runsaita tietojamme ja keinojamme maailman hyväksi parantamalla ihmisiä ja eläimiä sekä kehittämällä medioita, jotta yhteys ihmisten ja henkimaailman välillä tulisi mahdolliseksi. Sitä tarkoitusta varten meillä on omat

spesialistimme joka alalla. Myöskin sellaisia, jotka kehittävät medioita. Meillä on professoreita ja heidän assistenttejaan, ja mitä erilaisimpia apulaisia. Meillä on paljon hengellisiä kojeita, huumausaineita, vahvistavia aineita ja lääkkeitä.

>> Kaikkia niitä tarvitaan medioitten kehittämiseen. Monet henkiolennot ovatkin työssä, kun medio, joka tahtoo palvella hyviä henkiä, on kehitettävä. Samoinkuin maallisissa leikkauksissa jokaisella apulaisella on määrätty tehtävänsä, niin tulee myöskin jokaisen, joka ottaa osaa medion kehittämiseen, suorittaa määrätty tehtävänsä. Se on ihmeellisen hyvin järjestetty. Teidänkin kehitettävänä olevat medionne ovat hyvissä käsissä, jos he antautuvat hyvien henkien hoitoon, karkottavat pahan luotansa ja luottavat Jumalaan.

>> Ei kenenkään tarvitse olla huolissaan nähdessään medioita kehitettävän, ei edes syvätranssimedioita. Määrätyt lait vallitsevat kaikkialla, ja hyvät henget ovat teidän parhaat ystävänne. Heidän parissaan teidän ei tarvitse pelätä mitään.

>> Medioitten kehitys käy nopeimmin ”spiritistisissä kokouksissa”.

>> Koska medioitten kehittäminen on hyvin tärkeää, niin tahtoisin seikkaperäisesti selittää, miten näitä hengellisiä kokouksia on pidettävä. Samalla selitän, miksi joitakin yksityiskohtia on otettava huomioon. Myöskin selitän sinulle medioitten kehitystä koskevat ilmiöt, jotka esiintyvät näissä kokouksissa.

>> Jos jotkut totuutta ja Jumalaa etsivät ihmiset ovat päättäneet yhdessä pyrkiä hyvän henkimaailman yhteyteen, niin tulee heidän ensin sopia paikasta, missä he säännöllisesti kokoontuvat. On valittava huone, jossa he voivat olla häiritsemättä. Ettehän tekään halua, että teitä häiritään, kun suoritatte jotain tärkeää maallista työtä. Sitä enemmän on otettava huomioon, että saadaan työskennellä rauhassa, kun koetetaan saada aikaan puhtaasti hengellinen yhteys, johon kaikki maalliset häiriöt vaikuttavat paljon häiritsevämmin kuin mihinkään maalliseen.

>> Sopivin aika kokouksen pitämiseen on iltahetki kahdeksan jälkeen. Silloin on päivän työ maallisine huolineen ja ajatuksineen päättynyt ja ihmiset voivat rauhassa keskittyä.

>> Kokouksia ei tule yleensä pitää useammin kuin kahdesti viikossa.

>> Huonetta on ennen istuntoa hyvin tuuletettava, jotta ummehtunut, huono ilma ja tupakansavu poistuu. Sillä huonossa ilmassa osanottajien elämänvoima heikkenee suuresti ja henkimaailmalle välttämätön elämänvoiman säteily estyy.

>> Jotta ilma pysyisi huoneessa raittiina, on lattialle asetettava raitista vettä vatiin. Vesi imee osittain kokouksen aikana kerääntyneen huonon ilman.

>> Pöydälle, jonka ympärille osanottajat istuvat, on kutakin varten asetettava paperia ja pehmeä lyijykynä.

>> Vähää ennen kokouksen alkua ei osanottajien pidä keskustella enää maallisista asioista, vaan koota ajatuksensa ja kääntää mielensä Jumalan puoleen. Onhan se tavallaan jumalanpalvelus.

>> Jokaisen tulee istua aina samalla paikalla, kun ensi kerrallakin, jotta elämänvoiman säteily, joka jokaisessa on erilainen, vähitellen jossakin määrin tulisi samanlaatuiseksi. Samasta syystä on katsottava, että mies ja nainen istuvat aina vierekkäin. Sillä miehen elämänvoima on pääasiallisesti positiivinen, naisen negatiivinen. Vierekkäin istuen heidän elämänvoimansa parhaiten sekaantuu. Tällainen vuorottelu ei ole kuitenkaan välttämätön, se vain helpottaa elämänvoiman sekaantumista, jotta voimakas elämänvoiman virta syntyy. Paikkoja on muutettava vain siinä tapauksessa, että henkiolennot antavat sellaisen määräyksen valmiiksi kehittyneen tai kehitettävänä olevan medion kautta.

>> Jos kokoushuoneessa on soittokone (piano tai harmonio), niin on parasta aloittaa kokous virrellä, joka lauletaan soittokoneen säestyksellä. Soittokoneen asemasta voidaan myös käyttää gramofonia. Laulu ja soitto synnyttävät harmoniaa ja hartautta osanottajien mielessä ja kohottaa heidän ajatuksensa Jumalan luo. Se on myöskin voimakas vastustuskeino pahoja henkiä vastaan, jotka yrittävät tunkeutua istuntoon ja estävät ja häiritsevät työtä. Sillä paha on disharmoniaa eikä viihdy siellä, missä harmonia vallitsee ja hyvät ajatukset ja harras mieli ilmenee sanoin ja sävelin. Siksi paha henki väistyi Saulinkin luota, niinkuin raamatussa kerrotaan, niin pian kuin Daavid soitti harppuaan Saulille ja lauloi kauniita virsiä.

>> Laulettua joku läsnäolijoista rukoilee omin sanoin. Jos hän sitä arastelee, niin kirjoittakoon rukouksen edeltäkäsin paperille ja lukekoon sen hartaasti. Jokaisen läsnäolijan pitää vuorotellen rukoilla.

>> Rukouksen jälkeen lukekoon joku raamatusta, joko Vanhasta tai Uudesta Testamentista kappaleen ja läsnäolijat keskustelkoot sitten sen johdosta.

>> Laulu, lukeminen ja keskustelu luetun johdosta voi kestää noin puoli tuntia.

>> Kun keskustelu on päättynyt, niin valo on himmennettävä ja sitten läsnäolijat tarttuvat toisiaan käteen siten, että oikea käsi tarttuu vierustoverin vasempaan käteen. Sitä nimitetään nykyään ”ketjun” muodostamiseksi. Se on välttämätöntä, jotta yksityisten elämänvoima yhtyisi yhtenäiseksi virraksi, samoinkuin yksityisiä lankoja, joiden läpi tahdotaan johtaa virta, on yhdistettävä, jotta virta voisi kulkea.

Ei pidä koskaan unohtaa, että henkiolentojen työ istunnossa riippuu elämänvoiman väkevyydestä. Himmeä valo edistää suuresti elämänvoimaa.

>> ”Ketjun muodostamisella” on myöskin symbolinen merkitys. Sillä samoinkuin läsnäolijat, pitäen toistensa käsistä kiinni, muodostavat yhtenäisen kokonaisuuden, samoin heidän tulee hengellisesti olla yksi sydän ja yksi sielu. Heidän tulee rakastaa toisiaan, auttaa toisiaan, antaa anteeksi toistensa viat ja poistaa sydämestään kaiken sen, mikä voi häiritä sisäistä harmoniaa.

>> Mainituista syistä istuivat ensimmäiset kristitytkin samalla tavalla kädet yhdessä jumalanpalveluksissaan. Se oli heidän yksimielisyytensä merkkinä, mutta ennen kaikkea he koettivat saada väkevän elämänvoiman virran syntymään, jotta hyvät henkiolennot voisivat välittää heille sanomia.

>> Ketju voi kestää 12-15 minuuttia. Sinä aikana koettakoon jokainen olla keskittyneenä, karkoittaa kaikki maalliset ajatukset mielestään ja ajatella vain hyvää. Kukin voi tutkia omaa itseään ja tähänastista elämäänsä, ajatella vikojaan ja erehdyksiään, suhdettaan Jumalaan ja kanssaihmisiinsä, ja tehdä hyviä päätöksiä, rukoilla Jumalalta anteeksiantoa ja voimaa, voidakseen välttää pahaa. Jokaisen tulee kiittää Jumalaa siitä hyvästä, minkä hän osakseen on saanut, ylistää Häntä ja rukoilla hartaasti, jotta pääsisi hyvän henkimaailman yhteyteen. Kaikkea sitä, mikä voi olla sielulle hyväksi, on ajateltava ja rukoiltava.

>> Kun määrätty aika on loppunut, katkaisee kokouksen johtaja ”ketjun”. Jokainen ottaa nyt edessään olevan kynän käteensä ja asettaa sen kevyesti paperille. Käsi on pidettävä niin rentona, että se voi seurata jokaista henkimaailman suorittamaa liikettä, mutta ei pidä yrittää liikuttaa kättä.

>> Ensimmäisissä kokouksissa on tavallisesti käytettävänä oleva elämänvoima hyvin heikko. Läsnäolevat henget eivät ehkä siksi voi saada mitään aikaan. Myöskin läsnäolijoiden vastustus on vielä kovin suuri. Kaikki on heille vielä kovin outoa. Heidän on vaikea koota itseään ja he odottavat liian jännittyneinä, mitä tulee tapahtumaan. Juuri jännitys on suurimpana esteenä elämänvoiman erittämiselle, josta myöhemmin puhun tarkemmin. Läsnäolijat ovat magneetin kaltaisia, jota ei vielä ole käytetty.

>> Sattuu kuitenkin varsin usein, että moni osanottaja on kehittynyt paljon pitemmälle kuin mitä hän itse tietää. Sellaisessa tapauksessa voivat henkiolennot päästä vaikuttamaan jo ensimmäisessä kokouksissa. Kädessä, joka pitelee kynää, voi näkyä värähtelyä tai jäykkyyttä, ja se alkaa liikkua. Tätä ilmiötä ei saa millään tavalla vastustaa, vaan käden tulee seurata liikettä. Aluksi ehkä joissakin kokouksissa

henkiolennot piirtävät vain viivoja, kaaria, pyöröjä tai muita kirjoitus harjoituksia, ennenkuin muodostuu kirjaimia, sanoja tai lauseita. Se johtuu siitä, että läsnäolijoiden erittämä elämänvoima ei ole vielä kyllin väkevä, varsinkaan tulevan kirjoitusmedion, joka on vasta alkuasteellaan. Kirjoitusharjoitukset vahvistavat voimaa. Kun henkien ensimmäiset vaikutukset tulevat tässä tai jossakin muussa muodossa ilmi, niin toisten läsnäolijoiden jännitys estää työn suoritusta. He seuraavat tavallisesti uteliaina ja tarkkaavaisina toisen liikkeitä. Jännitys ja kiihkeä odotus estää jokaisen ihmisen elämänvoiman säteilemistä, samoinkuin kuuntelija vaistomaisesti pidättää hengitystään. Se heikontaa elämänvoiman virtaa ja henkimaailman työ käy vaikeammaksi. Sillä paraskin koneenkäyttäjä on avuton, jos voimavirta katkeaa tai tuntuvasti heikkenee.

>> Yhtä epäedullisesti kuin henkinen jännitys vaikuttaa elämänvoiman virtaukseen, yhtä epäedullisesti vaikuttaa myöskin pelon, kauhun, epäilyn ja sisäisen vastahakoisuuden tunne. Ken ottaa osaa hengelliseen kokoukseen sellaisten ajatusten ja tunteiden vallassa, ei voi erittää elämänvoimaa ja sitä paitsi häiritsee toisia ja katkaisee toisten elämänvoiman virran. Siksi mediot tuntevat aivan heti, jos osanottajien parissa on joku, joka vaikuttaa toisiin ehkäisevästi. Ja he tekevät oikein, jos he vaativat sellaisen osanottajan poistumista, kunnes hänen henkinen tasapainonsa on palautunut.

>> Niin pian kuin tunteet ja mielialat spiritistisissä kokouksissa eivät ole harmonisia, ei yhtenäistä elämänvoiman virtaa saada aikaan ja onnistuminen on hyvin kyseenalaista.

>> Se on myöskin syynä siihen, että tieteelliset seurat, jotka kokeilevat medioittensa kanssa, saavuttavat kovin vähäisiä tuloksia, jos lainkaan. Mediot, jotka ovat henkiolentojen voimalähteitä, hermostuvat ja tulevat levottomiksi, kun heitä epäillään. He huomaavat, että heitä luullaan pettureiksi ja että itse asiaa epäillään. Sellaisissa olosuhteissa medioitten elämänvoiman eritys suuresti vähenee, ellei kokonaan ehdy.

>> Se on luonnonlaki, sama, joka aiheuttaa myöskin sen, että veri katoaa poskilta ja ihminen kalpenee, kun hän joutuu pelon valtaan. Veri virtaa sydämeen, kun elämänvoima keskittyy sisäänpäin. Tästä laista on elämänvoiman energia riippuvainen, koska se on elämänvoiman välittäjä ruumiissa.

>> Miten usein teidän tiedemiehenne arvostelevat aivan väärin medioitten arkuutta! Heidän pitäisi toki kerran perusteellisesti tutkia niitä esteitä, joita niin usein asetetaan medioitten tielle, varsinkin teidän tiedemiestenne puolelta; heidän

pitäisi poistaa esteet, silloin henkimaailman sanomat voisivat myös olla heille hyödyksi.

>> Tosin hyvät henget vain harvoin välittävät sellaisia sanomia, jotka palvelevat yksinomaan puhtaasti tieteellisiä päämääriä tai tyydyttävät ihmisten uteliaisuutta. Sillä alalla alempi henkimaailma työskentelee kernaasti ja liiankin usein saa aikaan varsin paljon harmia.

>> Spiritististen kokousten osanottajille on yhä uudestaan huomautettava, että heidän tulee karkoittaa mielestään kaikki epäilykset ja epäluulot ja rauhallisesti odottaa, kunnes jotakin tapahtuu.

>> Jos joku osanottajista saa sisäisen käskyn kirjoittaa, niin tulee hänen se tehdä. Vähitellen hän oppii erottamaan inspiroidut ajatukset omistansa. Henkiolentojen inspiroimat ajatukset toistuvat näet yhä uudelleen, jos koetatte karkoittaa omat ajatuksenne; ja vaikka ajaisitte ne pois, niin palaavat ne sittenkin.

>> Jos joku läsnäolijoista tuntee huumausta tai raskautta jäsenissään, jos hänen päänsä liikkuu edestakaisin tai hänen ruumiinsa nytkähtelee käsittämättömästä syystä, niin on se merkkinä siitä, että henkiolennot työskentelevät hänen kanssaan, ja että hänen henkensä irtaantuu ruumiista ja hänen ruumiillisesta elämänvoimastaan. Hengen irtaantumista todistavat ruumiilliset ilmiöt herättävät usein katselijain levottomuutta. Sehän on tavallaan kuoleman kamppailua, joskaan medio ei tunne kipua. Ei ole kuitenkaan syytä pelkoon. Kaikki tapahtuu määrättyjä lakeja noudattaen.

>> Vaikein aika syvätranssimedion kehityksessä on se, kun medio ei ole vielä kehittynyt pitemmälle kuin ”puolitranssiin”. Oma henki ei ole vielä täysin irti ruumiista ja vieras henki puhuu jo medion kautta. Medion oma henki kuulee, mitä vieras henki hänen kauttaan puhuu. Medio voi silloin helposti tulla siihen käsitykseen, että hänen omat sanansa ja ajatuksensa tulevat esille. Hän voi siten itse ruveta epäilemään ja luulla sanomia vääriksi. Tällä kehitysasteella medion oma henki häiritsee helposti vieraan hengen sanomia ja herättää oikeutettuja epäilyksiä osanottajien parissa.

>> Ensi silmäyksellä voisi siis tuntua edullisemmalta, jos vieras henki odottaisi, kunnes medio olisi täysin kehittynyt, ennenkuin hän rupeaa välittämään sanomia ja siten välttäisivät harmit. Mutta hän alistuu kernaasti tähän harmiin sen vuoksi, että juuri alkuaikoina, jolloin medio ei ole vielä täysin kehittynyt, on osanottajille annettava opetusta ja heille selitettävä monta tärkeää seikkaa, joita ei sovi jättää

myöhemmäksi. Siksi sanomien epätäsmällisyys on paljon pienempi epäkohta kuin jos opetukset jäisivät kokonaan antamatta.

>> Tavallisesti kehittyminen ”puolitranssista” ”syvätranssiin” ei kestä hyvin kauan, jos medio koettaa tehdä parastaan ja voittaa inhimilliset vikansa. Niin pian kuin medio joutuu ”syvätranssiin”, ei hänellä ole aavistustakaan siitä, mitä vieras henki hänen kauttaan puhuu tai tekee.

>> Ne, jotka hyvässä tarkoituksessa pyrkivät henkimaailman yhteyteen, saavat kokea eniten kärsimystä pahojen henkien vuoksi. Sillä paha tahtoo tässäkin, niinkuin kaikkialla, estää hyvää. Kaikin keinoin se yrittää saada osanottajat luopumaan tästä työstä. Aluksi se koettaa luulotella kaikille ja ensi sijassa tulevalle mediolle, että kysymyksessä on vain itsepetos, suggestio tai hypnotismi, ja kehoittaa heitä luopumaan yrityksistään, jotta eivät joutuisi ihmisten naurun alaisiksi.

>> Pahat henget saavat paljon pahaa aikaan jo sillä, että osanottajat alkavat epäillä asian totuutta ja pelkäävät, etteivät he tee oikein ryhtyessään tällaiseen työhön. He käyttävät siinä hyväkseen kaikkein vähäpätöisimpiäkin verukkeita ja pieniä erehdyksiä ja vikoja, joita sattuu aina heikkojen ihmisten parissa.

>> Niitä, jotka ovat kehittymässä ”selvänäkijöiksi”, pahat henget yrittävät pelottaa kauhunkuvilla, paholaisennaamioilla ja muilla kuvatuksilla, jotta he keskeyttäisivät kehityksensä ja lopettaisivat työnsä.

>> Pahojen henkien häiriöt ovat tarkoitetut koetusajaksi osanottajille, varsinkin mediolle. Jokainen pannaan erikoisella tavalla koetukselle ja tartutaan kunkin heikoimpaan kohtaan. Ken ei kestä, luopuu työstä tai joutuu pahojen henkien valtaan. Sen tähden tulee jokaisen rukoilla apua ja voimaa, jotta hän jaksaisi vastustaa pahojen henkien kiusauksia.

>> Mitä kokousten aikaan tulee, niin ei niitä pidä liiaksi pitkittää. Tunti keskimäärin riittää. Niin pian kun henget ilmestyvät, määräävät he tavallisesti, milloin on lopetettava. Sillä Jumala ylläpitää järjestystä, ja hänen henkensä seuraavat myös samaa tapaa. Se käy niin ihmeellisellä tavalla ilmi niissä kokouksissa, jotka ovat Jumalan mielen mukaisia, sillä niissä on aina läsnä kontrolli, joka johtaa kaikkea. Hän määrää, mitä osanottajien tulee tehdä helpottaakseen medioitten kehitystä; hän selittää, miten heidän on työskenneltävä omaksi kehityksekseen, mistä vioista heidän on luovuttava ja mihin pyrittävä. Hän määrää usein, mitä kokouksen alussa on luettava raamatusta, ja muuttaa joskus osanottajien paikat, jotta elämänvoima vahvistuisi. Hän määrää edelleen, ketkä henkiolennot saavat puhua, mitä he saavat sanoa ja miten kauan he saavat viipyä. Hän päästää myöskin pahoja henkiä

puhumaan, jotta läsnäolijat tutustuisivat heidän luonteeseensa ja tekoihinsa ja oppisivat, miten sellaisia henkiolentoja on kohdeltava. Kernaasti hän antaa kärsivien henkiolentojen vallata medion, sellaisten, joilla on hyvä tahto, jotta läsnäolijat voisivat heitä opettaa ja neuvoa heitä kääntymään Jumalan puoleen. Siten läsnäolijoilla on tilaisuus suorittaa rakkaudentöitä toisessa maailmassa eläville kärsiville veljilleen. Joskus kontrolli selittää jälkeenpäin syyn, miksi eri henkiolentoja on päästetty kokoukseen.

>> Kontrolli ilmestyy aina ensimmäisenä kokoukseen ja tervehdyksessään mainitsee aina Jumalan nimen. Hän on osanottajien hengellinen johtaja, hän kehoittaa ja varoittaa heitä, moittii ja opettaa heitä. Aivan erikoisen tehokkaasti hän painaa heidän mieleensä, varsinkin medioitten kehitysaikana, mutta myös myöhemmin, että heidän uskonsa ja luottamuksensa Jumalaan tulee alituisesti kasvaa ja lujittua.

>> Mitä lähemmäksi ihminen tulee Jumalaansa, sitä runsaammin hän saa Jumalalta voimaa. Mutta sitä suuremmat ja ihmeellisemmät ovat myöskin ne lahjat, jotka hän saa Jumalalta, jotta hän käyttäisi niitä lähimmäistensä hyväksi. Sen vuoksi jokaisen kokouksen päämääränä on: ”Lähemmäksi Jumala sua!”.

>> Kun medioita kehitettäessä saavutetaan ensimmäiset kirjalliset sanomat henkimaailmasta, niin tavallisesti toiselle puolelle siirtyneet omaiset ja ystävät saavat luvan ilmestyä, edellyttäen kuitenkin, että he itse kulkevat Jumalan tiellä eivätkä kuulu pahojen henkien joukkoon. Hekin kehoittavat teitä uskomaan Jumalaan ja vakuuttavat yhä uudestaan, että olette oikealla tiellä pyrkiessänne hyvien henkien yhteyteen. Usein he syvästi valittavat sitä, ettei heitä heidän eläissään maan päällä neuvottu kulkemaan tätä tietä.

>> Kehityksen yhä edistyessä harvenevat omaisten ja ystävien sanomat, ja korkeat henkiolennot ilmestyvät. Edellytyksenä on kuitenkin se, että osanottajat kehittävät itseään ja että heillä on hyvä tahto. Jos joltakin osanottajalta puuttuu hyvä tahto, eivätkä henkien yhä uudistuvat kehoitukset vaikuta mitään, niin kontrollin kehoituksesta häneltä kielletään osanotto kokouksiin. Se on välttämätöntä sen vuoksi, ettei hän itse kehity ja että hän on toisille esteenä. Sillä pahat henget tarrautuvat häneen. He seuraavat häntä kokoukseen ja monella tavalla vaikuttavat pahaa toisiinkin osanottajiin; edelleen disharmonia, jonka hän tuo mukanaan kokoukseen, vaikuttaa epäedullisesti elämänvoimaan.

>> Kaikki sellaiset kokoukset, joissa pyritään henkimaailman yhteyteen, ilman hyvän kontrollin apua, toimivat vastoin Jumalan tahtoa. Vaikkapa niillä ulkonaisesti

olisikin ”jumalanpalveluksen” leima, niin niiden henki on sittenkin Jumalan vastainen. Niiden tarkoituksena ei ole puhdistaa ja kohottaa sisäistä ihmistä. Milloin Jumalan asettama kontrolli puuttuu, siellä ei ole tilaa niille hengille, joiden tehtävänä on palvella Jumalaa etsiviä ihmisiä. Spiritististen kokousten ainoa tarkoitus on osanottajien sielujen pelastaminen.

>> Vaikka nykyään niin monissa spiritistisissä kirkoissa rukouksilla ja virsillä on suuri sijansa, niin on sittenkin se, mikä niissä on tärkeintä, on vierasta Jumalalle.

>> Näiden kirkkojen johtajilla tai toimihenkilöillä on tavallisesti selvänäköisyyden, selväkuuloisuuden ja selvätuntoisuuden lahjat. Siksi he voivat päästä niiden henkien yhteyteen, jotka ovat saapuneet yleisön mukana. Näiden henkiolentojen elämänvoiman säteily sekaantuu kirkkojen mediumististen palvelijoiden elämänvoiman säteilyyn. Tämän säteilyn välityksellä he näkevät läsnäolevien henkiolentojen kuvat sekä heidän suhteensa henkilöihin, joiden seurassa he ovat, ja samalla kuulevat ne sanomat, joita henkiolennot tahtovat saada sanotuiksi ystävilleen.

>> Sanomien välittäminen, jotka yksinomaan käsittelevät maallisia suruja ja huolia ja aineellisia etuja, muodostaa näiden kirkollisten kokousten tärkeimmän osan. Niitä varten useimmat osanottajat ovat myös saapuneet paikalle. He pitävät näitä kirkkoja tietotoimistoina, ja toivovat saavansa määrättyä pääsymaksua vastaan kirkon selvänäköisten palvelijoiden välityksellä sukulaistensa tai ystäviensä hengiltä tietoja maallisesta kohtalostaan. Siksi koettavat myös näiden kirkkojen johtajat huolehtia siitä, että niin monet kuin suinkin saavat sellaisen ”sanoman”.

>> Koska tämäntapaisissa kokouksissa hyvät henget eivät ole läsnä, eivätkä siis myöskään johda niitä, niin on alemmalla henkimaailmalla vapaus tehdä mitä haluaa. Vaikka ilmestyvät henget eivät suorastaan olekaan pahoja, niin ei ihmisillä kuitenkaan voi olla suurta hengellistä hyötyä tällaisesta henkimaailman yhteydestä.

>> Jos näissä kirkoissa ”selvänäkijä” kaiken lisäksi on ”puolitranssimedio”, niin ovat nämä kokoukset avonaisia ikkunoita, joista alemmat henkiolennot voivat mielensä mukaan astua sisälle. Ei mikään kontrolli suojele läsnäolijoita eikä pidä järjestystä. Ja niin henkimaailman sanomia tulla tupruttaa ihmisille niin runsaasti, että tuntuu suorastaan vastenmieliseltä. Siten kärsivät nekin kokoukset, joissa hyvät henget työskentelevät Jumalan tahdon mukaisesti, sillä ihmiset arvostelevat niitä samalla mitalla kuin edellisiäkin. Sillä koska näillä kirkollisilla kokouksilla on ”uskonnollinen leima”, niin ihmiset luulevat, että niissäkin harjoitetaan spiritismiä Jumalan mielen mukaisesti.

>> Tällaisten kirkkojen johtajat ovat sen tähden edesvastuussa Jumalalle siitä, mitä näissä kokouksissa tapahtuu. Heidän velvollisuutensa on käyttää lahjojaan epäitsekkäästi ja palvella Jumalaa välittämättä ihmisten arvostelusta. Heidän pitää rukoilla Jumalalta kontrollia, mikä kernaasti heille suodaan. Mutta häntä on sitten myöskin kaikessa toteltava. Jos he sen tekevät, niin muuttuvat kokoukset todellisiksi jumalanpalveluiksi ja osanottajille kohotukseksi ja hengelliseksi avuksi. Sillä silloin korkeat henget työskentelevät, eivätkä alemmat saa häiritä heitä.

>> Jos kokouksia johdetaan siten, kuin nyt olen sinulle opettanut, niin tuottavat ne teille suurta siunausta, iloa ja sydämen rauhan.

>> Kokoukset lopetetaan aina lyhyellä kiitosrukouksella, jonka istunnon johtaja lukee, ja jos mahdollista, laululla.

>> Mutta mahdollisuus kehittää medioita ja pääsy hyvän henkimaailman yhteyteen ei rajoitu vain näihin yhteisiin kokouksiin. Yksityinen henkilö voi myöskin yksin harjoittaa keskittymistä joko joka päivä tai useamman kerran viikossa; sitä hänen on tehtävä aina määrähetkellä, ja vain puolen tuntia tai vielä vähemmän kerrallaan. Hänen tulee työskennellä samalla tavalla kuin yhteisissäkin kokouksissa olen neuvonut. Hänen tulee aloittaa lyhyellä rukouksella, lukea raamattua ja ajatella sitä, mitä on lukenut. Sitten hän ottaa kynän, asettaa kätensä pöydällä olevalle paperille ja odottaa rauhallisesti. Jos hän kuulee ajatuksia ja tuntee vastustamattoman halun kirjoittaa, niin kirjoittakoon. Jos vieras voima liikuttaa hänen kättään, niin antakoon sen liikkua.

>> Kun aika, jonka hän on määrännyt tätä hartaushetkeä varten, on päättynyt, niin lopettakoon rukouksella. Hän voi luottaa siihen, että hyvät henget, joiden yhteyteen hän pyrkii, heti paikalla alkavat työskennellä hänessä ja ryhtyvät tarpeellisiin valmistuksiin, jotta yhteys saavutettaisiin. Niin, tämä työ alkaa jo silloin, kun ihmisen ajatukset kääntyvät tähän asiaan. Usein selittämätön tunne valtaa mediumistiset henkilöt, kun he keskustelevat henkimaailmasta ja henkien ja ihmisten välisestä yhteydestä. Tämä tunne johtuu siitä, että henkiolennot, joista jotkut aina ympäröivät heitä, yrittävät jo vaikuttaa heihin, koska he mediumististen taipumustensa vuoksi ovat hyvin vastaanottavaisia henkimaailman elämänvoiman vaikutteille. Olisi kuitenkin turhaa, jos ihmistä ympäröivät henkiolennot aloittaisivat hänessä työnsä ennenkuin hän tietää, että on mahdollista päästä henkimaailman yhteyteen. Siitä voisi myöskin olla ikäviä seurauksia. Sillä yhtä vähän hän itse kuin hänen omaisensakaan voisivat käsittää hänessä ilmeneviä mediumistisia ilmiöitä. Häntä pidettäisiin hermosairaana, hänelle hankittaisiin lääkärinhoitoa tai hänet

lähetettäisiin parantolaan. Hyvät henget alkavat työnsä sen vuoksi vasta sitten kun on menestymisen toivoa; muuten ei.

>> Opetusteni yhteydessä tahtoisin vastata vielä kysymykseen, jonka monet täydellä syyllä asettavat minulle: ”Onko spiritismi vahingollinen medioitten tai niiden henkilöiden terveydelle, jotka ottavat osaa spiritistisiin kokouksiin?” Siihen kysymykseen vastaan sekä myöntäen että kieltäen.

>> Jos kokouksissa, jossa henget ilmestyvät luoksenne, pidätte Jumalan silmienne edessä ja teette kaikki Hänen nimessänsä, turvaudutte Jumalaan, rakastatte Häntä ja aina tahdotte hyvää, niin yhteys henkimaailman kanssa ei koskaan teitä vahingoita. Päinvastoin te vahvistutte sekä ruumiillisesti, henkisesti ja hengellisesti. Ennen kaikkea juuri mediot. Jos me hyvät henget työskentelemme heissä tai heidän kauttansa, niin se ei lainkaan vahingoita heitä. He lepäävät syvässä transsissa ollessaan, ja ovat kokouksen jälkeen entistä virkeämmät. Sen elämänvoiman, joka kokouksen aikana erittyy mediosta ja osanottajista, korvaavat hyvät henget uudella elämänvoimalla. Sen lisäksi hyvät henget, kehittäessään mediota, poistavat sellaiset sisäiset vammat, jotka vaikeuttavat tai estävät syvätranssia, jotta ihminen, medioksi kehittymisen jälkeen on terveempi kuin ennen.

>> Spiritismi vahingoittaa kuitenkin, jos hylkäätte Jumalan, työskentelette pahojen henkien kanssa, pidätte hauskaa heidän kanssansa ja unohdatte rukoilla. Siten te vähitellen joudutte pahan valtaan. Se ei ole pahaa vain siksi, että pahat henget viekoittelevat teidät pois totuuden tieltä ja hävittävät teidän uskonne, mutta he vahingoittavat teitä myös suuresti ruumiillisesti. Sillä he eivät korvaa sitä elämänvoimaa, jota he teistä imevät. Siitä seuraa, että medion, ja samoin myöskin osanottajien, terveys suuresti heikontuu ja vähitellen kokonaan turmeltuu. Niinpä on hiukan totuutta siinä taikauskossa, että se, joka tekee liiton paholaisen kanssa, saa maksaa sen hengellään. Sillä pahat henget kuluttavat vähitellen ihmisen elämänvoimaa, jotta hänen ruumiinsa kuolee. Monet mediot, jotka harjoittavat alhaista spiritismiä, joutuvat ruumiillisesti rappiolle. Monet lopettavat elämänsä mielisairaalassa tai tekevät itsemurhan.

>> Spiritismi on vain silloin vaarallinen ja vahingollinen, kun sen välityksellä ei koeteta oppia tuntemaan totuutta eikä tulla sisäisesti paremmaksi, vaan tyydytetään ainoastaan uteliaisuutta ja etsitään erikoisia kokemuksia, tai halutaan tietoja aineellisista tai puhtaasti tieteellisistä asioista.

>> Varoita siis vakavasti kanssaihmisiäsi, etteivät he ottaisi osaa sellaisiin kokouksiin, joissa ei palvella korkeampia päämääriä. Selitä heille sitä spiritismiä, joka on Jumalalle otollinen. Se on ainoa tie totuuteen ja lyhyin tie Jumalan luo.

>> Sekin, joka ei vielä ole saavuttanut uskoa Jumalaan, voi pyrkiä hyvien henkien yhteyteen, jos hänellä vain on rehellinen tahto ottaa vastaan totuus niin pian kuin se hänelle vakuuttavalla tavalla tarjotaan. Sellaiset totuuden etsijät löytävät tällä tiellä totuuden ja saavuttavat Jumalan. He saavat kokea, mitä todellinen usko on. Heihin soveltuvat Kristuksen sanat: ”Etsikää, niin te löydätte!”

>> Niiden, jotka eivät usko Jumalaan, tulee sittenkin rukoilla Jumalaa, vaikkapa vain ehdollisesti. He voivat sovelluttaa rukouksensa hetkellisen mielentilansa mukaan. Seuraavaa rukousta voi jokainen epäuskoinenkin rukoilla, jos hänellä on hyvä tahto ja jos hän on valmis ottamaan vastaan totuuden:

>> Hyvä Jumala, jos Sinä todellakin olet olemassa, niin rukoilen Sinua kaikesta sydämestäni: Opeta minua tuntemaan Sinut! Ilmoita minulle totuus ja johdata minua oikealle tielle! Aamen.

>> Jumala kuulee varmaan hänen rukouksensa. Sillä Jumala armahtaa jokaista, jolla on hyvä tahto. Jokainen voi ottaa osaa spiritistiseen kokoukseen, jossa hyvät henget työskentelevät, kuulukoon hän mihin uskonnolliseen seurakuntaan hyvänsä. >>

Raamatun mediot ja medio koulut.

Ja minä herätin teidän pojistanne profeettoja

ja nuorukaisistanne nasiireja. Aamos. 2: 11.

>> Nykyajan ihmisten mielestä tuntuu oudolta ja omituiselta ajatella, että henkimaailman ja ihmisten välillä voi olla yhteyttä. Se johtuu siitä, että te luette raamattua pintapuolisesti ettekä tarkemmin ajattele mitä siinä kerrotaan. Muutenhan teidän pitäisi joskus kysyä: ”Mitenkä se kaikki tapahtui? Mitenkä se oli mahdollista? Miten sitä on selitettävä? Miten minun on se ymmärrettävä?”

>> Koska jo raamatun ensimmäisissä luvuissa kerrotaan, että Jumala puhui ihmisille, Aadamille ja Eevalle, Kainille ja Aabelille, Iisakille ja Jaakobille ja

Moosekselle, niin pitäisihän teidän ajattelevina ihmisinä ainakin koettaa selvitellä itsellenne, millä tavalla Hän puhui. Olivathan ne, joille Jumalan henkiolennot puhuivat, ihmisiä samoinkuin tekin. He olivat syntisiä ja heillä oli vikansa niinkuin teilläkin. Heidän maallisen elämänsä luonnonlait olivat samat kuin teidänkin. Jumala ja Hänen henkimaailmansa on myös tänään sama kuin silloinkin. Ja kun te sitten edelleen luette, että israelilaiset ja henkimaailma olivat joka päivä yhteydessä toistensa kanssa, että jokainen saattoi kysyä neuvoa Jumalalta ja Jumala vastasi, että kansan johtajat eivät ryhtyneet mihinkään hyvien henkien kehoituksetta, niin teidän terveen järkenne täytyy sanoa: Siis yhteys henkimaailman kanssa on mahdollinen. Ja jos se on mahdollinen ja jos ihmiset ovat ylläpitäneet tätä yhteyttä vuosisatojen kuluessa, niin miksikä ihmiset eivät nykyään voisi päästä tähän yhteyteen.

>> Te näytätte kuitenkin luulevan, että yhteyden aikaansaaminen riippuu ainoastaan henkimaailmasta ja että se voisi omin voimin ja omasta halustaan sitä ylläpitää ilman että te mitenkään otatte siihen osaa. Te arvelette kai, että henkiolennot voivat milloin hyvänsä tulla teidän luoksenne, sekä ettei ihmisten tarvitse muuta kuin avata heille ovensa ja kuunnella, mitä he puhuvat. Ja kun te nykyään ette enää näe henkien tulevan luoksenne niinkuin raamatun aikoina, jolloin heidän osuutensa ihmisten elämään oli niin suuri, niin te luulette, että yhteys näkymättömän ja näkyvän maailman välillä on kokonaan loppunut. Se on surkuteltava erehdys. Hyvät henget haluavat hartaasti vielä nytkin tulla teidän luoksenne ja ovat valmiit astumaan sille sillalle, joka yhdistää molemmat puolet toisiinsa. Mutta teidän tulee olla avullisina tämän sillan rakentamisessa. Vanhoinakin aikoina ihmisten täytyi täyttää kaikki vaadittavat ehdot, jotta henkiolennot ja ihmiset pääsisivät toistensa yhteyteen. Entisajan kansat olivat perillä näistä ehdoista ja täyttivät ne.

>> Nykyään te arvelette, lukiessanne raamatusta henkimaailman ilmiöistä, että ne ovat vain ulkonaista koreutta, joka ei vaikuta henkimaailman yhteyden aikaansaamiseen. Luuletteko todellakin sitä vain leikiksi tai turhaksi ulkonaiseksi eleeksi, kun Herran enkeli puhui Moosekselle palavasta orjantappurapensaasta ja israelilaisille pilvenpatsaasta, ja että Hän ilman tuota elämänvoiman liekkiä ja patsasta olisi saanut äänensä kuuluville? Luuletteko ehkä, että Jumala laski leikkiä sanoessansa Moosekselle: ”Minä tulen sinun tykösi paksussa pilvessä, että kansa kuulisi, kun minä puhun sinun kanssasi?” – Ikäänkuin hän olisi voinut vahvistaa ääntään vahvistamatta elämänvoiman pilveä. – Vai oletteko sitä mieltä, että se mahtava pilvi, joka peitti Siinain vuoren sinä aikana, kun ukkonen jyrisi ja pasuunat pauhasivat, oli vain ulkonaista hälinää ja että ukkonen ja pasuunain äänet olisivat voineet kuulua ilman tuota pilveäkin? Ja kun Daavid pyysi pappi Ebjatarta tuomaan

kasukkansa ja rintakilven, voidakseen kysyä neuvoa Jumalalta, ja Jumala vastasi hänelle, niin oliko rintakilpikin vain pilakapine? – Eivätkö orjantappurapensaan liekit, pilvenpatsas, rintakilpi ja muut senkaltaiset, joita mainitaan raamatussa aina, kun henkimaailma on yhteydessä ihmisten kanssa, olleet pikemmin välttämättömiä johtolankoja, jotka tekivät mahdolliseksi puhelinyhteyden näkymättömän ja näkyvän maailman välillä?

>> Ne muodostivat todellakin sen sillan, jota myöten hyvät henget saapuivat silloisten ihmisten luo. Ilman tuota siltaa he eivät olisi voineet tulla. Aine, jota ihmiset tätä siltaa varten luovuttivat, oli elämänvoimaa, joka näkyi liekkinä palavassa orjantappurapensaassa, pilvenä pilvenpatsaassa; sitä tarvittiin myöskin monia henkimaterialisaattoja varten, jotta henki olisi voinut saada aineellisen muodon. Samaa voimaa piti myöskin olla riittävästi henkien käytettävänä, kun he rintakilven kirjainten välityksellä muodostivat lauseita ja toivat sanomia toiselta puolen.

>> Kaikissa raamatussa kerrotuissa tapauksissa, jolloin pyrittiin henkimaailman yhteyteen, olivat elämänvoiman lähteenä ”mediot” aivan samoinkuin nykyäänkin.

>> Vanhan Testamentin kirjoissa puhutaan paljon ”profeetoista” ja ”profeettakouluista”. Miksi te niitä luulette? Luuletteko ehkä, että kouluissa opetettiin profetoimisen taitoa samoinkuin maallisia tieteitä? Teidän nykyisen kielenkäyttönne mukaan merkitsee ”profeetta” henkilöä, joka voi ennustaa tulevaisuutta. Sen mukaan teidän pitäisi otaksua, että entisajan ”profeettakouluissa” opetettiin ennustamaan tulevia asioita.

>> Mooses oli myöskin medio. Hän eritti sen elämänvoiman, joka loisti liekkinä orjantappurapensaassa. Sitä vahvisti karjan erittämä elämänvoima, jota Mooses paimensi. Tällöinkin oli yönaika. Tiivistynyt elämänvoima loisti orjantappura pensaassa, koska se monine oksineen muodosti ikäänkuin esiripun, joka piti elämänvoimaa koossa, samoinkuin ilmestysmajan esirippu ja kabinetti nykyisissä spiritistisissä istunnoissa. Orjantappurapensaassa itsessäänkin oli elämänvoimaa, joka yhtyi muuhun elämänvoimaan.

>> Vanhoina aikoina nimitettiin medioita ”näkijöiksi”, koska he muitten mediumististen lahjojensa ohella olivat myöskin selvänäkijöitä. Vasta myöhemmin ruvettiin käyttämään nimitystä ”profeetta”.

>> Kaikkialla oli sellaisia ”näkijöitä” eli ”profeettoja”.

>> Kun Saul palvelijansa kanssa etsi isänsä kadonneita aasintammoja eikä löytänyt niitä, sanoi palvelija hänelle: ”Tässä kaupungissa on Jumalan mies. Menkäämme nyt sinne; kenties hän ilmaisee meille jotakin”. Ja tässä kohtaa on lisättynä selitys:

”Muinoin sanottiin Israelissa, kun mentiin kysymään Jumalalta, näin: Tulkaa, menkäämme näkijän luo. Sillä sitä, jota nyt sanotaan profeetaksi, kutsuttiin muinoin näkijäksi”. (1 Sam. 9: 5-9.) Siten Saul ja hänen palvelijansa tulivat Samuelin luo.

>> Samuel oli medio ja hän johti ”mediokoulua” Raamassa. Sellaisia kouluja nimitettiin siihen aikaan ”profeettakouluiksi”.

>> Kun Saul kotimatkalla saapui Gibeaan, tuli häntä vastaan joukko ”medioita”, jotka olivat syvätranssissa, ja henget ylistivät Jumalaa heidän suunsa kautta. Silloin lankesi Saulkin transsiin.

>> Teidän raamatunkääntäjänne, jotka eivät tiedä, mitä tämä tilanne tarkoittaa, sanovat: ”Hän joutui hurmoksiin” – sanontatapa, josta lukija ei tiedä, mitä se oikein merkitsee. Ei Saulin eikä niiden ”medioitten” henki, jotka tulivat häntä vastaan, joutunut hurmoksiin, vaan hyvät henkiolennot valtasivat heidät. Medioitten ei tarvinnut olla syvätranssissa, vaan riitti se mitä te nykyään nimitätte ”puolitranssiksi”.

>> Edelleen raamattu kertoo, että Daavid pakeni Samuelin luo Raamaan, missä he molemmat asuivat ”profeettakoulussa”, siis ”mediokoulussa”. Kun Saul lähetti sinne miehiä hakemaan Daavidia, piti Samuel parhaillaan istuntoa medioitten kanssa. He olivat transsissa, kun Saulin lähettiläät astuivat huoneeseen. Teidän raamatun kääntäjänne kertoo siitä seuraavasti: ”Kun he näkivät profeettain joukon hurmoksissa ja Samuelin seisovan johtamassa heitä, tuli Jumalan henki Saulin miehiin, niin että hekin joutuivat hurmoksiin. Silloin hän itse läksi Raamaan. Ja kun hän tuli sen suuren vesisäiliön luo, joka on Seekussa, kysyi hän: Missä ovat Samuel ja Daavid? Hänelle vastattiin: He ovat Raaman Naajotissa. Mutta kun hän oli menossa sinne, Raaman Naajottiin, tuli Jumalan henki häneenkin, niin että hän kulki hurmoksissa, kunnes tuli Raaman Naajotiin. Silloin hänkin riisui vaatteensa ja joutui hurmoksiin Samuelin edessä; ja hän kaatui maahan ja makasi alastonna koko sen päivän ja koko sen yön. Sen tähden on tapana sanoa: Onko Saulkin profeettain joukossa”. (1 Sam. 19: 18-24.)

>> Moni seikka tässä kertomuksessa kaipaa selitystä. Se, että kaikki Saulin miehet joutuivat niin nopeasti ”transsiin”, on siten selitettävä, että he olivat kaikki mediumistisia. Keskellä suurta ja väkevää elämänvoiman virtaa, jota Samuelin mediokoulun oppilaat erittivät, oli henkiolentojen varsin helppo saada nämä taipumukseltaan mediumistiset miehet ”puolitranssiin”.

>> Saul itse oli medio. Hän ei siis tarvinnut vierasta elämänvoimaa, joutuakseen puolitranssiin. Siksi hän joutui tähän tilaan jo matkalla Raamaan.

>> Älkää panko pahaksenne, vaikka mediot Raaman mediokoulussa istuivat, tai silloisen ajan mukaan lepäsivät kevyissä alusvaatteissa. Nykyään mediot käyttävät istunnoissa mahdollisimman kevyttä pukua. Sillä hikoilua on vältettävä, koska lämpö, niinkuin tiedät, vaikuttaa epäedullisesti ja ehkäisevästi elämänvoiman tiivistymiseen. Tästä syystä Saul riisui vaatteensa. Kun sanotaan, että hän makasi koko sen päivän ja koko sen yön, niin ei pidä käsittää sitä siten, että hän olisi koko ajan ollut transsissa. Häntä pidettiin siellä niin kauan siksi, että hyvät henget silloin vielä viimeisen kerran yrittivät saattaa hänet jälleen Jumalan luo. Hänhän oli tottelemattomuuden vuoksi luopunut Jumalasta. Hän ei ollut enää hyvien henkien yhteydessä, vaan paha henki oli vallannut hänet. Hänhän oli tullut Raamaan vangitakseen Daavidin ja tappaakseen hänet. Tämä oli Jumalan viimeinen kutsu, jonka hyvät henget läsnäolevien medioitten välityksellä monta eri kertaa ilmoittivat hänelle. Samuel itse koetti pelastaa voitelemansa kuninkaan varoittamalla häntä kiihkeästi uhkaavasta vaarasta. Samoin hän varoitti Saulia monta kertaa jumalanpalvelustenkin aikana, joissa Saul oli läsnä, vaikka teidän raamatussanne siitä ei kerrota. Hän koetti pehmittää kuninkaan sydäntä ja saada hänet kääntymään.

>> Jumalanpalvelus oli yleensä tärkein toimitus ”mediokouluissa”. Tulevat mediot eli ”profeetta-oppilaat”, joiksi heitä silloin nimitettiin, koetettiin saattaa mitä läheisimpään vuorovaikutukseen Jumalan kanssa. Oppilaiden mediumistisia lahjoja kehitettäessä koetettiin herättää heissä horjumatonta uskoa ja syvää luottamusta Jumalaan. Heidän piti palvella kanssaihmisiään Jumalan ja hänen henkimaailmansa välittäjinä. Sillä samat vaarat uhkasivat medioita silloin kuin nytkin.

>> Suurin vaara silloin, samoinkuin kaikkina aikoina, oli kunnian- ja rahanhimo. Mediota pidettiin suuressa arvossa. Maalliset hallitsijat keräsivät joukoittain medioita ympärilleen, samoin myös yksityiset, varakkaat perheet varasivat itselleen oman medion, voidakseen saada neuvoja henkimaailmalta. Nämä mediot, joita nimitettiin ”papeiksi”, saivat runsaita lahjoja ja vapaan elatuksen. Enimmäkseen he olivat ”planshettimedioita”, niinkuin te nykyään sellaisia nimitätte. He käyttivät keskustellessaan henkimaailman kanssa ”orakkelikilpeä”, ilmestysmajan rintakilven jäljennöstä.

>> Näille minun sanoilleni voit löytää todistuksen Tuomarien kirjasta. Siinä kerrotaan, miten eräs Miikka niminen mies antoi takaisin äidilleen häneltä ottamansa rahat. Äiti teetti osalla näistä rahoista ”veistetyn ja valetun jumalankuvan”, kuva pystytettiin Miikan taloon, ja hän määräsi yhden pojistaan sen papiksi. Hän otti tähän toimeen vielä toisenkin nuorukaisen, erään Beetlehemistä kotoisin olevan leeviläisen, ja sanoi hänelle: ”Asetu minun luokseni ja tule minun

isäkseni ja papikseni, niin minä annan sinulle vuosittain kymmenen hopeasekeliä ja vaatetuksen ja elatuksesi. Ja leeviläinen suostui asettumaan sen miehen luo” (Tuom. 17: 10, 11). ”Veistetty ja valettu jumalankuva”, joksi sitä teidän raamatussanne sanotaan, oli ”planshetti” molempine osineen.

>> On inhimillistä, että mediot koettivat voittaa niiden henkilöiden suosion, joiden luona he asuivat. Mutta siinä juuri oli suuri vaara. Koettaessaan välittää isännälleen yksinomaan mieluisia sanomia, he joskus salasivat epämieluisan totuuden, ja ilmoittivat sen sijaan jonkin valheen. Siten heistä tuli ”valheen profeettoja”. He joutuivat silloin eroon hyvistä hengistä ja tulivat pahojen henkien välittäjiksi, joskin he edelleen näön vuoksi käyttivät Jumalan nimeä työssänsä.

>> Varsinkin ne mediot, jotka palvelivat maallisia hallitsijoita, joutuivat kiusauksen uhriksi, niinkuin kävi esille kuningas Ahabin kertomuksesta. (1 Kun. 22.) Neljäsataa mediota päätti välittää kuninkaalle yksinomaan mieluisia sanomia. Mutta he tekivät tämän päätöksen pahassa tarkoituksessa. Samalla he joutuivat eroon hyvien henkien yhteydestä ja tiesivät antautuneensa valheen henkien palvelukseen. Siksi he pelkäsivät, että he voisivat tulla paljastetuiksi, jos kuningas kutsuisi hyviä henkiä palvelevan medion luokseen. Kuningas lähetti hakemaan Miikaa, joka palveli hyvää henkimaailmaa, ja sanansaattaja koetti viekoitella häntä puhumaan ainoastaan hyvää kuninkaalle. Mutta Miika ennusti kuninkaalle hänen perikatonsa, niinkuin Jumalan henki oli sanonut. Silloin yksi valhe profeetoista löi häntä poskelle ja sanoi: ”Mitä tietä Herran henki on poistunut minusta puhuakseen sinun kanssasi?” – Tästä kertomuksesta käy ilmi, miten kelvottomia ne profeetat ovat, jotka kunnian- ja rahanhimosta valehtelevat ja pettävät ja sittenkin tekeytyvät Jumalan välittäjiksi. Heidän sanomansa ovat valheen henkien lähettämiä. Ja sen he tietävät. Pahuudessaan he koettavat keksiä keinoja, millä peittää valheensa.

>> Sellaiset mediot, jotka palvelivat jumalattomia kuninkaita, tulivat myös koko kansan pahennukseksi, niin pian kuin he julkisesti rupesivat palvelemaan epäjumalia. Heitä nimitettiin ”Baalin profeetoiksi”. Heidän lukunsa oli hyvin suuri. Ajoittain ei ollut montakaan hyviä henkiä palvelevaa profeettaa. Niinpä sanotaan ylimmäisen papin, Eelin aikana: ”Ja poikanen Samuel palveli Herraa Eelin johdolla; mutta Herran sana oli harvinainen siihen aikaan, eivätkä näyt olleet tavallisia”. (1 Sam. 3: 1.)

>> Karmelin vuorella seisoi Elia, ”ainoa Herran profeetta” 450 Baalin profeetan ja 400 Aseran profeetan kanssa.

>> Seuraavista sanoista, jotka Jumala puhui profeettojen kautta, käy ilmi, että vanhoinakin aikoina mediot käyttivät väärin mediumistisia lahjojaan saavuttaakseen

maallisia etuja. ”Näin sanoo Herra niitä profeettoja vastaan, jotka eksyttävät minun kansaani, jotka huutavat ”Rauha”, kun heidän hampaissaan on purtavaa, mutta julistavat pyhän sodan sille, joka ei anna mitään heidän suuhunsa.” (Miik. 3: 5.) ”Sen profeetat ennustelevat rahasta, mutta Herraan he turvautuvat”. (Miik. 3: 11.)

>> Teidän ei pidä luulla, että silloiset ihmiset ilman muuta uskoivat kaikkiin ilmiöihin, joita mediot välittivät. He epäilivät medioita aivan yhtä paljon kuin tekin nykyään. He pelkäsivät tulevansa petetyiksi. He sitoivat kiinni mediot, jotta he eivät voisi tehdä silmänkääntäjäkonsteja. Siksi oli medioilla, jotka ansaitsivat elatuksensa mediumistisilla lahjoillaan, sopivia pää-, käsi- ja jalkasiteitä kotonaan, joilla vieraat saivat sitoa heidät. Jos kuitenkin ilmestyi henkiolentoja, joiden täytyi siis olla oikeita, niinkuin he olivatkin, niin tekivät nämä ilmestykset syvän vaikutuksen läsnäolijoihin ja heidät voitettiin asian puolelle. Mutta koska hyvät henget eivät käyttäneet näitä medioita, niin osanottajatkin vähitellen joutuivat pahojen henkien valtaan. Ne opetukset, joita pahat henkiolennot antoivat heille medioitten välityksellä, vieroittivat heidät Jumalasta ja viekoittelivat heitä mitä inhottavimpiin paheisiin. Varsinkin naispuoliset ”mediot” vetivät ihmisiä puoleensa. Jumala uhkaa heitä profeetta Hesekielin kautta (13: 17-19.): ”Ja sinä ihmislapsi, käännä kasvosi kansasi tyttäriä vastaan, jotka joutuvat hurmoksiin oman sydämensä voimasta, ja ennusta heitä vastaan ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Voi niitä naisia, jotka sitovat taikasiteet kaikkiin ranteisiin ja tekevät hunnut kaiken korkuisiin päihin pyydystääkseen sieluja! Toisia sieluja te pyydystätte minun kansaltani pois, toisten sielujen annatte elää omaksi eduksenne”. ”Ja te häpäisette minut kansani edessä muutamista ohra kourallisista ja leipäpalasista, kun kuoletatte sieluja, joiden ei olisi kuoltava, ja annatte elää sielujen, jotka eivät saisi elää; kun valehtelette minun kansalleni, joka kuuntelee valhetta”.

>> Millä tavalla medioita kehitettiin mediokouluissa Vanhan Testamentin aikoina, sitä ei lähemmin kerrota. Ensi sijassa tutkittiin oppilaiden mediumistisia taipumuksia. Jo lyhyen ajan kuluttua tuli ilmi, kellä näitä taipumuksia oli. Ne, joilta ne puuttuivat, lähetettiin pois.

>> Mutta nekin, joilla oli suuret mediumistiset lahjat, saivat jatkaa vain siinä tapauksessa, että he luonteeltaan olivat hyviä ja lupasivat käyttää lahjojaan hyvien henkien ja Jumalan palvelemiseen. Siihen hyvien mediokoulujen johtajat panivat pääpainon, jota vastoin epäjumalia palvelevissa mediokouluissa kiinnitettiin huomiota ainoastaan oppilaan mediumistiseen voimaan. Siihen aikaan oli aivan sama ero olemassa medioitten kehittymisessä kuin nykyäänkin. Sinä olet itse seurannut muutamien medioitten kehitystä. Sinä olet itse johtanut niitä kokouksia,

joissa heidän lahjansa kehittyivät. Sinä muodostit kokouksista hartaushetkiä ja koetit parhaasi mukaan johdattaa läsnäolevia Jumalan läheisyyteen. Te työskentelitte Jumalan suojeluksen alaisina. Te aloititte ja lopetitte kokouksenne rukouksella ja virrenveisuulla. Te luitte Jumalan sanaa. Te pyritte vain hyvyyteen ja Jumalan työaseiksi.

>> Samaten hurskaat israelilaisetkin koettivat kehittää medioitaan.

>> Sinun pitäisi ymmärtää, miten toisin enimmät ”spiritistiset kokoukset” ovat nykyään johdetut. Jumalasta ja rukoilemisesta ei ole useinkaan puhetta. Ihmiset kokoontuvat nähdäkseen vain jotakin jokapäiväisyydestä poikkeavaa ja hermoja kiihdyttävää. Heistä on yhdentekevää työskentelevätkö siinä hyvät vai pahat henget. Sitä paitsi monet eivät usko, että ilmiöt ovat henkiolentojen välittämiä. Koetetaan selittää niitä ”inhimillisellä” tavalla. Siten käy jo alusta alkaen mahdottomaksi sen ainoan päämäärän saavuttaminen, johon hyvät henkiolennot, ollessaan ihmisten yhteydessä pyrkivät, nimittäin ihmisten lähentäminen Jumalaan.

>> Samantapaisia olivat myöskin ne kokoukset, joissa ”Baalin medioita” kehitettiin. Tosin kaikki siihen aikaan tiesivät, että tarkoituksena oli päästä henkimaailman yhteyteen. Mutta ne, jotka harjoittivat alhaista henkimaailman yhteyttä, halusivat vain kokea ja kuulla sellaista, mikä suorastaan koski heidän maallista elämäänsä. Elämä tällä puolen oli heille yhtä kaukainen kuin useimmille ihmisille nykyäänkin. Siksi he eivät välittäneet myöskään siitä, että medioita kehitettäisiin palvelemaan korkeita tarkoituksia ja Jumalaa.

>> Raamatussa ei puhuta lähemmin ”Baalin pappien” mediokouluista, sillä heidän medioitaan kehitettiin yleisissä kokouksissa, joissa palveltiin epäjumalia. Pahuutta ei tarvitse erikoisesti oppia. Sen oppii itsestään. Sillä ihminen on taipuvainen pahuuteen syntymästään saakka. Mutta ken pyrkii hyvyyteen ja tahtoo täyttää Jumalan tahdon, hän saavuttaa hyvyyden suurin ponnistuksin ja raskaasti taistellen. Siihen tarvitaan suurta voimaa. Ja se oli välttämätöntä niille medioille, jotka tahtoivat palvella Jumalan työaseina. Heitä kehitettiin ”profeettakouluissa”, joista puhutaan raamatussa; heillä oli opettajinaan ja johtajinaan Jumalan miehiä, sellaisia kuin Samuel, Elia ja Elisa.

>> Niihin aikoihin, jolloin ”mediokouluja” johtivat suuret ja armoitetut miehet, niinkuin Samuel, Elia ja Elisa, pyrki näihin kouluihin paljon oppilaita. Sillä hurskaat perheet pitivät suurena Jumalan armona, jos heidän lapsillaan oli mediumistisia lahjoja ja niitä voitiin kehittää näiden miesten johdolla.

>> Elian ja Elisan eläessä oli mediokoulu jokaisella suuremmalla paikkakunnalla. Niitä oli Raamassa, Gilgalissa, Beetelissä, Jerikossa ja monella muulla seudulla. Elisalla oli niin paljon profeetta-oppilaita, ettei heillä ollut tilaa kokoussalissa. Siksi he sanoivat eräänä päivänä Elisalle; Katso huone jossa me istumme sinun edessäsi, on meille liian ahdas. Menkäämme siis Jordanille, ja tuokaamme sieltä kukin yksi hirsi ja rakentakaamme sinne huone istuaksemme. Hän sanoi: Menkää! (2 Kun. 6: 1, 2.)

>> Uuden Testamentin aikana ei kristityillä ollut omia mediokouluja. Ne eivät olleet tarpeen siksi, että jumalanpalvelus vastasi täysin entisiä mediokouluja. Läsnäolijat tarttuivat toistensa käsiin rukoillessansa, sillä he tahtoivat siten osoittaa, että he olivat ”yksi sydän ja yksi sielu”, että rakkaus yhdisti heitä ja että he sen vuoksi tahtoivat rukoilla Jumalaa yhtenä joukkona: kaikki yhdessä yhden hengellisen ruumiin jäseninä, yhden hengen innoittamina, yhden toivon elvyttäminä, saman uskon yhteen liittäminä ja yhden Jumalan eteen polvistuneina.

>> Toistensa käsiin tarttuminen oli hyvin tärkeää niille läsnäolijoille, joilla oli mediumistisia taipumuksia. Sillä siten läsnäolijoiden elämänvoima yhtyi yhdeksi elämänvoiman virraksi. Sitä saattoivat hyvät henget käyttää puhuessaan valmiitten medioitten kautta sekä kehittäessään tulevia medioita. Mediumistiset ilmiöt olivat ensimmäisille kristityille tutut jo pakanuuden ajoilta, niin että he tiesivät vallan hyvin, mistä oli kysymys. Pakanoina he olivat harjoittaneet yhteyttä pahojen henkien kanssa ja tiesivät mitkä luonnonlait olivat toimessa. He tiesivät, että pakanallinen epäjumalanpalvelus ei merkinnyt muuta kuin pahojen henkien palvelemista, ja että siinä toimivat aivan samat luonnonlait kuin hyviäkin henkiä palveltaessa.

>> Siksi ei Paavalinkaan tarvinnut ensin opettaa korinttolaisille niitä lakeja, jotka tekivät mahdolliseksi pääsyn henkimaailman yhteyteen, vaan hän selitti vain mikä vaikutus hyvillä ja pahoilla hengillä oli ihmisiin.

>> Ensimmäisen Korinttolaiskirjeen 12. ja 14. luku sisältävät sen, mitä uskovan ja Jumalaa etsivän ihmisen tulee tietää hyvien henkiolentojen työstä. Paha kyllä te ette ymmärrä nykyään enää näitä opetuksia, joita apostoli antoi korinttolaisille näissä luvuissa. Se johtuu etupäässä siitä, että te ette yleensä tiedä miten henkimaailman yhteyteen voidaan päästä. Siihen on suureksi osaksi syynä teidän väärät raamatun käännöksenne sekä väärät selitykset, joita näiden väärien käännösten pohjalla kristityille annetaan.

>> Koska tämä asia on hyvin tärkeä, niin tahtoisin yhdessä sinun kanssasi käydä läpi ensimmäisen Korinttolaiskirjeen 12. ja 14 luvun ja antaa sinulle oikeat selitykset.

>> Teidän käännöksenne mukaan alkaa 12. luku sanoilla: ”Mutta mitä hengellisiin lahjoihin tulee, niin en tahdo, veljet, pitää teitä niistä tietämättöminä. Te tiedätte, että kun olitte pakanoita, teitä vietiin mykkien epäjumalien luo, miten vain tahdottiin”. – Jo ensimmäiset sanat: ”Mitä hengellisiin lahjoihin tulee”, ovat harhaanjohtavat. Lukija voi ymmärtää ne vain siten, että on kysymys lahjoista, jotka ihminen on saanut Jumalalta. Mutta kreikkalainen teksti sanoo jotakin aivan muuta. Siinä sanotaan sanasta sanaan, kääntäen: ”Mitä pääsyyn henkiolentojen yhteyteen tulee, niin en tahdo pitää teitä tietämättöminä”. Nykyään sanottaisiin aivan lyhyesti: ”Spiritismiin” nähden en tahdo pitää teitä tietämättöminä”. Alkuaan ei myöskään sanottu ”mykkiä epäjumalia”, vaan ”kuolleita jumalia”; sillä ”kuolleilla jumalilla” tarkoitettiin yleensä ”demooneja” tai Jumalasta eronneita henkiä, joita raamatussa sanotaan aina ”kuolleiksi”.

>> Seuraavasta kohdasta puuttuu kaksi lausetta, joita ei myöskään ole kreikkalaisessa tekstissä. Ne kuuluvat. ”Te olitte silloin pahojen henkien vallassa, sellaisten, jotka eivät tunnusta Jeesusta Herraksensa. Mutta nyt, kun te olette Kristuksen omat ja hänen herruutensa alaiset, olette pyhien henkien yhteydessä”. Nämä puuttuvat lauseet päättivät kolmannen jakeen, joka teidän käännöksessänne kuuluu: ”Sen tähden minä teen teille tiettäväksi, ettei kukaan, joka puhuu Jumalan hengen kautta sano: Jeesus olkoon kirottu, ja ettei kukaan voi sanoa: Jeesus olkoon Herra, paitsi pyhän hengen kautta”.

>> Mutta tässäkin kolmannessa jakeessa on käännösvirhe, joka vaikeuttaa ajatuksen ymmärtämistä. Kreikkalaisessa tekstissä ei sanota Jumalan hengen kautta eikä pyhän hengen kautta, vaan Jumalan henkiolennon ja pyhän henkiolennon kautta.

>> Ei Jumala itse työskentele yksityisissä tapauksissa, vaan Jumalaa palvelevat henkiolennot täyttävät Jumalan voimalla sen tehtävän, jonka Jumala antaa heille.

>> Sen johdosta, että raamatussa käytetään monissa kohdin sanamuotoa ”pyhä henki”, vaikka kreikkalaisessa tekstissä sanotaan ”pyhä henkiolento”, ovat monet kohdat saaneet väärän tulkinnan, ja varsinkin käsite ”pyhä henki” on siinä määrin väärin käytetty, että oppi pyhän hengen jumalallisesta persoonasta on saanut alkunsa.

>> Jotta saisit oikean käsityksen hengestä ja henkiolennoista ja voisit ymmärtää ensimmäisen Korinttolaiskirjeen yllämainitut luvut, valitsen esimerkin maallisesta elämästänne.

>> Siihen aikaan, kun teidän kuninkaillanne oli vielä rajaton valta, täytyi kaikkien, jotka kuuluivat kuninkaan vallan alle, totella yksinomaan hänen tahtoansa. Hän laati kaikki lait ja säädökset. Hänen valtakunnassaan vallitsi vain yksi tahto, yksi henki, kuninkaan henki ja tahto. Hänen alamaisensa ja virkamiehensä täyttivät tehtävänsä hänen käskyjensä mukaan, totellen vain hänen tahtoaan ja henkeään. Silti heidän ei tarvinnut jokaisessa yksityisasiassa kysyä kuninkaan mieltä. Sillä heillä oli hänen lakinsa ja määräyksensä, joiden mukaan he itse saattoivat päättää, mitä kussakin yksityistapauksessa oli tehtävä.

>> Valtakunnassa oli siis paljon hallitsevia, mutta oikeastaan vain yksi hallitsija, nimittäin kuningas.

>> Samoin on Jumalankin valtakunnassa. Siellä on vain yksi yksinvaltias hallitsija, jonka tahdosta kaikki riippuu. Se on Jumala – tai, niinkuin monasti raamatussa sanotaan, Jumalan henki eli pyhä henki. Muut henget, joita myöskin nimitetään Jumalan hengiksi tai pyhiksi hengiksi, ovat vain Jumalan käskyjen toimeenpanijoita, Hänen alamaisiaan ja virkamiehiään. Heilläkin on lakeja ja määräyksiä, joiden mukaan he toimivat. Eivät hekään tarvitse työssään saada suoranaisia käskyjä Jumalalta. He työskentelevät kaikki Jumalan tahdon ja hengen mukaan. He edustavat tavallaan suurta virkakuntaa, jonka monet jäsenet ovat itsenäisiä ja toisistaan eroavia yksilöitä. Mutta samalla he ovat kokonaisuuden osia, joita se henki johtaa, joka on luonut henkimaailman virkakunnan ja antanut sille valtansa ja voimansa. Sitä Paavali tarkoitti sanoessansa: ”Armolahjat ovat moninaiset, mutta henki on sama; ja seurakuntavirat ovat moninaiset, mutta Herra on sama; ja voima vaikutukset ovat moninaiset, mutta Jumala, joka kaikissa vaikuttaa, on sama. (1 Kor. 12: 4-6.)

>> Kun siis kristittyjen kokouksissa Korintossa henki puhui medion kautta vieraalla kielellä, toinen heidän äidinkielellään, kolmas paransi sairaita ja monet muut henget työskentelivät muulla tavalla, niin eivät he tehneet sitä omasta tahdostaan eikä omalla voimallaan, vaan Jumalan, korkeimman ja kaikkivaltiaan hengen tahdosta ja voimalla.

>> Korinttolaiset olivat suuresti ihmeissään ja hämmästyneet, kun henki puhui jonkun heidän medionsa kautta vieraalla kielellä. Siksi he toivoivat hartaasti ja rukoilivat, että mahdollisimman monet sellaiset henget ilmestyisivät heidän luokseen. Paavali moittii heitä sen johdosta, koska tämä toive oli vain inhimillisen uteliaisuuden ja sensaatiohalun sanelema. Hän sanoo heille, että heidän luokseen ilmestyvien henkien työn tarkoituksena ovat seurakunnan kohottaminen ja heidän joukkonsa lisääminen, eikä heidän henkilökohtaisten toivomustensa täyttäminen.

Mitä hyötyä heillä on siitä, jos heille ilmestyvät henkiolennot puhuvat vierailla kielillä? Ei mediolla ole siitä hyötyä, koska hän ei ymmärrä vierasta kieltä, eikä myöskään muilla osanottajilla; sillä hekään eivät ymmärrä, mitä henki vieraalla kielellä puhuu heille. Heidän pitää siis kernaammin pyytää luokseen sellaisia henkiolentoja, jotka opettavat heitä heidän omalla kielellään. Ja jos henkiolento puhuu heille vieraalla kielellä, niin pitää heidän pyytää, että hänen puheensa käännetään heille – minkä joko sama henki tai joku toinen voi tehdä.

>> Voi tuntua omituiselta, että henkiolennot yleensä puhuttelivat läsnäolijoita vieraalla kielellä. Mutta tälläkin oli erikoinen tarkoituksensa. Se oli todisteena siitä, että ilmestyvä henkiolento oli oikea, tai niinkuin Paavali täydellä syyllä sanoo, että se oli ”merkkinä uskottomille”.

>> Tässä minun on huomautettava, että teidän raamatunkääntäjänne sanovat vieraalla kielellä puhumista ”kielillä puhumiseksi” ja äidinkielellä annettuja opetuksia ”profetoimiseksi”.

>> Paavali hyväksyy täydellisesti sen, että korinttolaiset koettavat päästä henkimaailman yhteyteen. Sillä hän sanoo: ”Samoin tekin, koska etsitte henkiolentoja, niin pyrkikää saamaan niitä runsaasti seurakunnan rakennukseksi”. (1 Kor. 14: 12.) – Tämänkin lauseen ovat teidän kääntäjänne muuttaneet aivan käsittämättömäksi, asettamalla sanan ”hengellisiä lahjoja” ”henkiolentojen” tilalle. Sillä tässä kohdassa sanotaan suoraan ”henkiolentoja” eikä ”hengellisiä lahjoja”.

>> Lopuksi Paavali kehoittaa korinttolaisia, että he puhuessaan henkiolentojen kanssa noudattaisivat järjestystä. Sillä Jumala ei ole epäjärjestyksen, vaan järjestyksen ja rauhan Jumala. Medioitten piti myöskin noudattaa järjestystä. Vain kaksi tai kolme mediota sai kerrallaan antaa henkien puhua kauttansa vieraita kieliä ja ainoastaan siinä tapauksessa, että oli läsnä henkiolentoja, jotka voivat kääntää vieraskieliset sanomat läsnäolijoiden äidinkielelle. Jos sellaisia ei ollut läsnä, niin ei pitänyt sallia vierailla kielillä puhuttavan. Ei pitänyt myöskään sallia useamman kuin kahden tai kolmen henkiolennon puhua läsnäolijoiden äidinkielellä, jotta kuuntelijoilla olisi aikaa keskustella kuulemansa johdosta ja tuoda esiin mielipiteensä. Paavali sanoo sen seuraavin sanoin. ”Muut arvostelkoot”. Tässä Paavali antaa korinttolaisille saman kehoituksen kuin minäkin niin usein olen kehoittanut teitä kokouksissanne. Sekä minä että toiset henkiolennot, jotka ovat puhuneet teidän kanssanne, olemme kehoittaneet teitä aina lopuksi keskustelemaan sen johdosta, mitä olette kuulleet ja lausumaan mielipiteenne, siis niinkuin Paavali sanoo, ”arvostelemaan” sitä, mitä olette kuulleet. Sillä pääasia ei ole se, että kuulette mahdollisimman paljon, vaan että ymmärrätte oikein sen, mitä

olette kuulleet. Kun te keskustelette siitä, mitä me, henkiolennot, olemme sanoneet, niin me voimme todeta, kuka on käsittänyt meidät oikein, kuka väärin. Sillä henkiolennot ovat teidän keskustellessanne vielä läsnä ja kuuntelevat teitä. Jos nyt teidän keskustelustanne käy ilmi, että teidän käsityksenne ei ole oikea tai että olette eri mieltä, niin me tulemme uudestaan ja selitämme teille medioitten kautta sen, mikä on jäänyt epäselväksi.

>> Ken ei omien kokemustensa nojalla ole oppinut ymmärtämään, millä tavalla henkiolennot välittävät sanomia ja mikä on heidän suhteensa medioihin, hän ei voi myöskään ymmärtää Paavalin neuvoja. Siksi annan vielä muutamia selityksiä.

>> Te ette voi ymmärtää, mitkä tekijät aiheuttavat teidän yhteytenne henkimaailman kanssa. Henkiolennot ovat teidän parhaat ystävänne ja he saapuvat suurin joukoin teidän kokouksiinne. He ovat enimmäkseen sellaisia henkiolentoja, jotka aikaisemmin ovat olleet ihmisiä niinkuin tekin ja päässeet lähemmäksi Jumalaa tällä puolen. He ovat teidän johtajianne, neuvojianne ja suojelijoitanne. He haluavat koko sydämestään auttaa teitä, jotta pääsisitte jo maallisen elämänne aikana niin lähelle Jumalaa kuin suinkin, ja erottuanne maan päältä joutuisitte mahdollisimman korkealle asteelle henkimaailmassa. Teidän henkimaailman ystävänne ovat useinkin eläissään maan päällä kuuluneet toisten kansojen pariin ja puhuneet heidän kieltään. Monet eivät osaa teidän äidinkieltänne. Sillä henkiolentojenkin pitää oppia maallisia kieliä, joita he maan päällä ollessaan eivät osanneet. Mutta he haluavat sittenkin sanoa teille jotakin hyvää, ja ympäröivät mediot voidakseen puhua tai kirjoittaa heidän kauttansa. Jotta kaikki kävisi hyvässä järjestyksessä, tulee jokaisessa kokouksessa, jossa pyritään hyvien henkien yhteyteen, aina olla ”kontrolli” läsnä, Hän määrää, ketkä henkiolennot saavat puhua ja miten kauan. Hän seuraa määräyksissään myöskin osanottajien omaa mieltä. Jos he päättävät, ettei kukaan saa puhua vieraalla kielellä, niin kontrolli ei päästä puhumaan ketään, joka ei osaa läsnäolevien äidinkieltä. Mediotkin voivat kieltää, ettei henkiolento saa vallata heidän ruumistaan. Sillä he joutuvat transsiin vain siinä tapauksessa, että he itse suostuvat siihen. Siksi Paavali sanoo, että kaikki profeettain henget ovat ”profeetoille”, se on ”medioille” alamaiset.

>> Eräs kohta apostoli Paavalin neuvoissa on osittain itsessään epäselvä, osittain se riippuu väärästä käännöksestä. Kohta kuuluu: ”Kun tulette yhteen, on jokaisella jotakin annettavaa: millä virsi, millä opetus, millä ilmestys, mikä puhuu kielillä, mikä selittää; kaikki tapahtukoon rakennukseksi”.

>> Ensiksikin käännös on väärä. Sen pitäisi kuulua: Kun tulette yhteen, saa jokainen teistä virren jne. Jokainen saa sen läsnäolevien medioitten kautta. Sitä ei ole kellään

edeltäkäsin, ikäänkuin hän toisi sen mukanaan, vaan kokouksen aikana henkiolennot antavat sen kaiken medioitten kautta: toinen laulaa ylistyslaulun, toinen pitää opettavan esitelmän, kolmas välittää jonkun ilmiön, neljäs puhuu vieraalla kielellä, viides kääntää vieraalla kielellä annetun sanoman äidinkielelle. Jokainen läsnäolija voi siitä runsaasta hengellisestä ravinnosta, mikä on tarjona, valita sen, mitä hänen hetkellinen sieluntilansa parhaiten tarvitsee. Sillä koko seurakunnan tulee tuntea hartautta, ei vain jotkut harvat. On tarjona niin paljon erilaista, sillä läsnäolijoiden hengelliset tarpeet ovat erilaisia. Ken tuo paljon mukanaan, voi antaa jokaiselle. Sille, joka itse tai jonka perhe on saanut osakseen jotakin erikoisen hyvää, sille henkiolennon virsi tulkitsee oikealla tavalla hänen hetkellistä tunnelmaansa. Se, joka on masentunut, saa rohkaisua lohdullisesta opetuksesta. Kolmas taistelee epäilyksiä vastaan, ja ihmettelee, tokko se, minkä hän näkee ja kuulee, todellakin tulee henkimaailmasta. Hän vapautuu epäilyksistään, kun hän kuulee medion puhuvan vierasta kieltä.

>> Ne neuvot, joita apostoli Paavali antaa korinttolaisille, jotta he pääsisivät henkimaailman yhteyteen, eivät ole lähtöisin hänestä itsestään, vaan hän täyttää Jumalan antaman tehtävän. Sillä hän lopettaa varotuksensa seuraavin sanoin: ”Jos joku luulee olevansa profeetta tai hengellinen, niin tietäköön, että mitä minä kirjoitan teille, se on Herran käsky”. (1 Kor. 14: 37.) Ja jatkaa sitten: ”Siten minä opetan pyhille kaikissa seurakunnissa”.

Jumalan neuvon kysyminen raamatun kertomusten mukaan.

Näin sanoo Herra, Israelin Pyhä, joka on hänet tehnyt: Kysykää tulevaisia minulta.

Jesaja 45: 11.

>> Jumala on totuuden lähde. Ken siitä lähteestä ammentaa, hän löytää totuuden eikä erehdy. Tämä tieto johdatti vanhan ajan uskovaiset totuuden etsinnässään Jumalan yhteyteen. He eivät tienneet voivansa päästä Jumalan yhteyteen ja saavuttaa varmuutta sisäisen kirkastumisen tietä, vaan valitsivat ulkonaisen tien toivoen, että Jumala ilmaisisi heille totuuden inhimillisin aistimin käsitettävällä

tavalla. He kysyivät neuvoa Jumalalta inhimillisten välittäjien kautta ja Jumala vastasi heille samalla tavalla.

>> He tiesivät, että Jumalaa palvelevat hyvät henget välittivät Jumalan tahdon ja Jumalan sanomat, ja että Jumalan neuvon kysyminen merkitsi samaa kuin hyvien henkiolentojen neuvon kysyminen.

>> Samoin he tunsivat myöskin pahuuden henget. Jokapäiväinen kokemus opetti heille, että he saattoivat päästä heidänkin yhteyteensä.

>> Vanhan liiton sekä ensimmäisten kristittyjen aikana kysyivät uskovaiset usein neuvoa Jumalalta.

>> Avaa raamattusi ja tutki sen kirjoja, niin saat todistuksen siitä.

>> Jo aikaisin puhutaan raamatussa ”Jumalan neuvon kysymisestä”. Rebekasta, Iisakin vaimosta kerrotaan, että hän kysyi neuvoa Jumalalta ollessaan huolissaan raskauksiensa aikana: ”Ja lapset sysäsivät toisiaan hänen kohdussansa. Niin hän sanoi: Jos näin käy, niin minkä tähden minä elän? Ja hän meni kysymään Herralta.” (1 Moos. 25: 22.) Millä tavalla ”Jumalalta kysyttiin”, sitä ei tässä sanota. Ei myöskään, mitä tietä hän sai vastauksen. Mutta yksinkertaisesta kertomuksesta käy kuitenkin ilmi, ettei siihen aikaan ollut mitään tavatonta kysyä neuvoa Jumalalta.

>> Kun israelilaiset pakenivat Egyptistä, tuli kansa joka päivä Mooseksen luo, jotta hän heidän puolestaan ”kysyisi neuvoa Jumalalta”. Kun Mooseksen appi näki kaiken, mitä hän teki kansalle, sanoi hän: Mitä tämä puuha on, jota sinulla on kansan kanssa? Miksi sinä seisot yksin ja kaikki kansa seisoo ympärilläsi aamusta iltaan asti? Mooses vastasi apellensa: Kansa tulee minun luokseni kysymään Jumalalta neuvoa. Kun heillä on jokin riita-asia, tulevat he minun luokseni, ja minä ratkaisen heidän riitansa ja ilmoitan heille Jumalan säädökset ja lait! (2 Moos. 18: 14-16.) Tässäkään ei ole sanottu, millä tavalla Jumalalta kysyttiin. Vasta myöhemmin, kun Mooses Jumalan käskystä oli pystyttänyt ilmestysmajan, selitetään sitä tarkemmin, ja miten voidaan saada vastauksia: ”Mutta Mooses otti majan ja pystytti sen leirin ulkopuolelle, jonkun matkan päähän leiristä, ja kutsui sen ilmestysmajaksi, ja jokaisen, jolla oli kysyttävää Herralta, oli mentävä ilmestysmajalle, leirin ulkopuolelle. Ja kun Mooses lähti majalle, nousi koko kansa, ja kukin asettui majansa ovelle ja katseli Mooseksen jälkeen, kunnes hän oli mennyt majaan. Ja aina kun Mooses meni majaan, laskeutui pilvenpatsas ja seisahtui majan ovelle; ja Herra puhutteli Moosesta. Ja kaikki kansa näki pilvenpatsaan seisovan majan ovella, niin kaikki kansa nousi, ja he kumartuivat itse kukin majansa ovella: Ja Herra puhutteli Moosesta kasvoista kasvoihin, niinkuin mies puhuttelee toista. Sitten Mooses palasi

takaisin leiriin; mutta Joosua, Nuunin poika, hänen apumiehensä ja palvelijansa ei poistunut majasta". (2 Moos. 33: 7-11.) Tämän kertomuksen tärkein osa on sinulle jo aikaisemmista selityksistä tuttu. Mutta huomaat kai sen, että se tapa, jolla Mooses kysyi neuvoa Jumalalta, oli toinen kuin kansan. Mooses, joka tässä juhlallisessa tilaisuudessa kysyy neuvoa Jumalalta koko kansan edustajana, saa Jumalan vastauksen pilvenpatsaan kautta. Mutta kun kansa kysyi neuvoa Jumalalta, eivät he saaneet Jumalan vastausta pilvenpatsaan kautta, vaan toisella tavalla. Sitä ei tosin suoraan sanota, mutta viittaus on kuitenkin siksi selvä, että se, joka on perillä näistä asioista, sen käsittää. Sanotaan näet, että Joosua, Mooseksen palvelija, ei saanut poistua ilmestysmajasta. Täytyi olla joku syy kieltoon. Se oli välttämätöntä, jotta voitaisiin kysyä neuvoa Jumalalta. Joosua palveli mediona niitä, jotka yksityisasioissaan tahtoivat kysyä Jumalalta neuvoa. Sanotaanhan suoraan, että "jokaisen, jolla oli kysyttävää Herralta, oli mentävä ilmestysmajalle". Ei ollut määrätty, milloin Jumalalta sai kysyä neuvoa, ja siksi täytyi Joosuan aina olla majassa ja välittää kansalle Jumalan vastaukset. Jumalan henkiolennot käyttivät häntä välittäjänä samalla tavalla kuin nykyisiä medioita.

>> Israelilaiset eivät koskaan ryhtyneet mihinkään tärkeämpään tehtävään kysymättä Jumalalta neuvoa. Olihan Jumala sanonut Moosekselle: "Sano nämä sanat israelilaisille". (2 Moos. 19: 6.) "Ilmestysmajassa minä ilmestyn israelilaisille". (2 Moos. 29: 43.) Kysyessään neuvoa Jumalalta kansa seurasi siis Jumalan tahtoa.

>> Joosuan kuoleman jälkeen kysyivät israelilaiset Herralta: "Kenen meistä on ensiksi lähdettävä kaanaanilaisia vastaan, sotimaan heitä vastaan? Herra vastasi: Juuda lähteköön, katso, minä annan maan hänen käsiinsä". (Tuom. 1: 1, 2.)

>> Kun daanilaiset etsivät itselleen maata asuttavakseen, lähettivät he viisi miestä tutkimaan maata. Nämä tapasivat erään leeviläisen, joka eli Miikan luona mediona. Silloin he pyysivät: "Kysy Jumalalta, että saisimme tietää, onnistuuko matka, jolla me olemme. Pappi vastasi heille: Menkää rauhassa. Matka, jolla olette, tapahtuu Herran edessä". (Tuom. 18: 1-6.) Samassa kohdassa kerrotaan myöskin yksityiskohtaisesti, miten Jumalalta kysyttiin. Kerrotaan, että Miika oli antanut kultasepän valmistaa "veistetyn ja valetun jumalankuvan". Teidän raamatunkääntäjänne sanovat sitä "jumalankuvaksi", sillä he eivät tienneet, mitä sillä tehtiin, vaan luulivat, että se oli "epäjumalankuva". Mutta se olikin jäljennös siitä rintakilvestä, joka kuului ylimmäisen papin kasukkaan, ja jota käytettiin, niinkuin tiedät, kun tahdottiin kysyä neuvoa Jumalalta.

>> Tällaisen ylimmäisen papin rintakilven jäljennöksiä käyttivät israelilaiset "kysyessään neuvoa Jumalalta" omissa yksityistarpeissaan. Se oli samantapainen

kuin ”planshetti”, jota te käytätte spiritistisissä kokouksissanne, ja samoinkuin niissäkin siinä oli kaksi osaa: alempi, liikkumaton osa oli valettu levyksi, johon aakkoset ja muut merkit olivat kaiverretut – ja toinen osa oli kauniisti veistelty, kevyt pieni lauta, jossa oli terävä neula. Valettu levy asetettiin joko pöydälle tai kiinnitettiin jalustaan tai pilariin. Se oli sileäksi kiillotettu, jotta pieni lauta voisi kevyesti liikkua sitä myöten. Kun Jumalalta kysyttiin neuvoa, niin asetettiin lauta kiillotetulle levylle. Medio laski kätensä laudalle, ja odotti, alkaisiko se henkiolennon elämänvoiman välityksellä liukua pitkin levyä. Jos se tapahtui, niin laudan neula kulki kirjaimesta toiseen, jotka sanoiksi ja lauseiksi yhdistettyinä muodostivat vastauksen. Tämä laite vastasi siis pääasiallisesti ylimmäisen papin rintakilpeä.

>> Yksityisten oraakkelikilvet olivat siinäkin suhteessa samanlaiset kuin ylimmäisen papin rintakilpi, että niissä kirjaimet olivat kaiverretut jalokiviin, jotka kultaseppä oli taidokkaasti upottanut valettuun levyyn. Niistä maksettiin suuria summia. Ja samoin kuin ylimmäinen pappi, kysyessään neuvoa Jumalalta, oli puettuna kallisarvoiseen pappispukuun, samoin yksityismedioillekin hankittiin samantapainen puku. Niin teki Miikakin: ”Hän teetti kasukan ja kotijumalien kuvia ja asetti yhden pojistaan itsellensä papiksi”. (Tuom. 17: 5.) Myöskin Gideon antoi midianilaisilta anastamistaan aarteista valmistaa samantapaisen ”kasukan” ja vei sen kaupunkiinsa Ofraan. (Tuom. 8: 27.) Jokainen saattoi käyttää sitä, jos hän halusi kysyä neuvoa Jumalalta. Mutta pian kansa alkoi käyttää sitä myöskin kysyäkseen neuvoa pahoilta hengiltä. ”Ja koko Israel kulki haureudessa siellä sen jäljessä. Ja se tuli ansaksi Gideonille ja hänen perheellensä”. Gideonin tarkoitus oli, että sen välityksellä kysyttäisiin ainoastaan Jumalalta neuvoa, mutta kansa käytti sitä väärin, kysyen neuvoa ”kuolleilta” ja asettui siten pahojen henkien yhteyteen. Se oli epäjumalanpalvelusta.

>> Mutta ne israelilaiset, jotka olivat lainkuuliaisia, kysyivät vain hätätilassa neuvoa Jumalalta perheensä keskuudessa. Tärkeimmissä tapauksissa he kysyivät neuvoa Jumalalta ilmestysmajassa, jonka Jumala itse oli Mooseksen aikana määrännyt tähän tarkoitukseen. Siellä ylimmäinen pappi tiedusteli Jumalan mieltä rintakilven välityksellä. Niinpä israelilaiset läksivät Beeteliin ja kysyivät Jumalalta, kenen heistä oli lähdettävä taisteluun benjaminilaisia vastaan. Ja Herra vastasi heille: ”Juuda ensiksi”. (Tuom. 20: 18.)

>> Kun Saul tahtoi yön aikana ajaa filistealaisia takaa ja tuhota heidät, ja sai miehensä siihen suostumaan, niin sanoi pappi hänelle: ”Astukaamme tänne Jumalan eteen”. Mutta kun Saul kysyi Jumalalta: ”Lähdenkö minä filistealaisten jälkeen? Annatko heidät Israelin käsiin?”, niin Herra ei sinä päivänä vastannut hänelle. Sillä

Saulin poika oli samana päivänä ollut tottelematon Jumalalle. Jumala tahtoi siten sanoa, että Hän vastasi vain niille, jotka seurasivat Hänen käskyjänsä. (1 Sam. 14: 36, 37.)

>> Daavid kysyi melkein aina ”oraakkelikilven” kautta Jumalalta neuvoa. Hänen medionsa oli pappi Ebjatar: ”Daavid rohkaisi mielensä Herrassa Jumalassansa ja sanoi pappi Ebjatarille, Ahimelekin pojalle: Tuo minulle kasukka. Niin Ebjatar toi kasukan Daavidille. Ja Daavid kysyi Herralta: Ajanko takaa tuota rosvojoukkoa? Saavutanko minä sen? Hän vastasi hänelle: Aja, sillä sinä saavutat sen ja pelastat pelastettavat”. (1 Sam. 30: 7, 8.)

>> Jumala sallii vain niiden kysyä Häneltä neuvoa, jotka luottavat Häneen ja turvaavat Hänen apuunsa. Mutta sen, joka antautuu keskusteluihin pahojen henkien kanssa ja toivoo syvyyden hengiltä apua, sen Jumala työntää luotaan. ”Nämä miehet ovat sulkeneet kivijumalansa sydämeensä ja asettaneet kasvojensa eteen sen, mikä heille oli kompastukseksi syntiin. Antaisinko minä heidän kysyä minulta neuvoa?” (Hes. 14: 3.)

>> Niille ihmisille, jotka horjuvat sinne ja tänne, tänään palvelevat Jumalaa ja huomenna Baalia, tänään menevät kirkkoon ja sen jälkeen tekevät pahuuden töitä, ei Jumala vastaa, yhtä vähän silloin kuin nykyäänkään. Jumala antaa profeetta Jesajan kautta näiden ihmisten luonteesta oikean kuvan sanoessansa: ”Miksi me paastoamme, kun et sinä sitä näe, kuritamme itseämme, kun et sinä sitä huomaa?... Eikö tämä ole paasto, johon minä mielistyin: että avaatte vääryyden siteet, irrotatte ikeen nuorat, päästätte sorretut vapaiksi, että särjette kaikki ikeet? Eikö tämä: että taitat leipäsi isoavalle ja viet kurjat kulkijat huoneeseesi, kun näet alastoman, vaatetat hänet etkä kätkeydy siltä, joka on omaa lihaasi? Silloin sinun valkeutesi puhkeaa esiin niinkuin aamurusko, ja haavasi kasvavat nopeasti umpeen. Silloin sinä rukoilet, ja Herra vastaa”. (Jes. 58: 3-9.)

>> Monella eri tavalla Jumala välitti sanomiaan uskovaisille, jotka huolineen kääntyivät hänen puoleensa. Saulin historiassa kerrotaan, millä tavalla tämä Israelin kansan ensimmäinen kuningas sai Jumalan vastaukset niin kauan kuin hän pysyi Jumalalle uskollisena. Ennen Gilboan taistelua Saul, jonka Jumala oli hyljännyt hänen uppiniskaisuutensa ja tottelemattomuutensa tähden, kysyi neuvoa Jumalalta. Mutta Jumala ei vastannut hänelle, ”ei unissa”, ei ”uurimin” eikä ”profeettain” kautta. (1 Sam: 28: 6.) Saul oli siis tähän saakka saanut Jumalan vastaukset joko ”unien” tai ”rintakilven” tai ”profeettain” välityksellä. ”Unet”, joista raamatussa puhutaan, ovat hengellisiä näkyjä, joissa ihmisille näytetään totuus selvinä kuvina.

>> Sellaisia näkyjä voi vain ”selvänäkijä” nähdä. Henkiolentojen tulee siis, valitessaan sanomilleen ilmaisumuotoja, mukautua niiden vastaanottokyvyn mukaan, joille sanomat ovat aiotut.

>> Rintakilpeä käytettäessä saatiin Jumalan vastaukset medion välityksellä, niinkuin jo useampaan erään olen sinulle selittänyt.

>> Pfofeetat, jotka raamatussa esiintyvät niin usein Jumalan sanomien välittäjinä, olivat ”puhemedioita”, mutta usein he myöskin olivat selvänäkijöitä ja selväkuulijoita ja välittivät Jumalan vastaukset edelleen.

>> Joka kerta kun raamatussa sanotaan, että joku ”kysyy neuvoa Jumalalta”, todistaa se, että Jumala vastaa jollakin käsitettävällä tavalla niille, jotka luottamuksella kääntyvät Hänen puoleensa ja kysyvät Häneltä neuvoa.

”Kuolleilta” kysyminen raamatun mukaan.

Eikö kansa kysyisi Jumalaltansa?

Kuolleiltako elävien puolesta?

Jesaja. 8: 19.

>> Kun te nykyisin puhutte ”kuolleista”, tarkoitatte te vainajia, joiden ruumiit lepäävät haudassa. Muuta ei sana ”kuollut” merkitse teille. Te tarkoitatte siis kuolemalla vain hengen eroamista maallisesta ruumiista.

>> Raamatussa puhutaan paljon ”kuolemasta” ja ”kuolleista”. Mutta vain harvoissa kohdin on ”kuolemaa” käytetty maallisessa merkityksessä. Raamatun ”kuolleet” eivät ole maallisesta elämästä eronneita. Kun raamattu puhuu ”kuolemasta”, ei sillä tarkoiteta hengen eroamista ruumiista, vaan hengen eroamista Jumalasta. Se ”elää”, joka on Jumalan yhteydessä ja Hänen omansa. ”Kuollut” on erossa Jumalasta.

>> Tätä opettavat kaikki sekä Vanhan että Uuden Testamentin kirjat.

>> ”Kuolleet” ovat siis Jumalasta eronneet, hengellisesti kuolleet, yhdentekevää elävätkö he henkiolentoina tällä puolen vai Jumalasta eronneina maan päällä.

>> Jo ensi kerran, kun sana ”kuolema” esiintyy raamatussa, tarkoittaa se eroa Jumalasta. Kun Jumala kielsi ensimmäisiä ihmisiä paratiisissa syömästä hyvän ja

pahan tiedon puusta, uhkasi Hän: ”Sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman”. (1 Moos. 2: 17.) – Sillä ei tarkoitettu maallista kuolemaa, vaan eroa Jumalasta. Ensimmäiset ihmiset eivät kuolleet ruumiillisesti, kun he rikkoivat tämän kiellon, vaan he kuolivat hengellisesti. Tottelemattomuus saattoi heidät pahan hengen valtaan ja he erosivat Jumalasta.

>> Kun Mooses ennen maallista kuolemaansa jätti hyvästit kansalleen, varoitti hän heitä: ”Minä olen pannut sinun eteesi elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen. Niin valitse siis elämä, että sinä ja sinun jälkeläisesi eläisivät. Rakasta Herraa, Sinun Jumalaasi, kuule hänen ääntänsä ja riipu Hänessä kiinni”. (5 Moos. 30: 19, 20.) – Ei hän puhunut heille ruumiillisesta elämästä eikä ruumiillisesta kuolemasta, vaan hengellisestä elämästä, joka kestää niin kauan kuin he pysyvät Jumalassa, sekä hengellisestä kuolemasta, joka tapahtuu niin pian kuin he hylkäävät Jumalan ja eroavat Hänestä. ”Joka käskyt pitää, saa henkensä pitää; joka ei teistänsä välitä, on kuoleman oma”. (San. 19: 16.) – ”Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa”. (Joh. 8: 51.)

>> Luopuminen Jumalasta aiheuttaa siis hengellisen kuoleman. ”Ettekö tiedä, että olette joko synnin palvelijoita kuolemaksi tahi kuuliaisuuden vanhurskaudeksi?” (Room. 6: 16.) – ”Minkä hedelmän te siitä silloin saitte? Sen, jota te nyt häpeätte. Sillä sen loppu on kuolema. Mutta nyt, kun olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelijoiksi tulleet, on teidän hedelmänne pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä. Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä”. (Room. 6: 21-23.)

>> Ei jokainen synti erota ihmistä Jumalasta, ”mutta kun synti on täytetty, synnyttää se kuoleman”. (Jaak. 1: 15.) Se merkitsee, kun synti on saavuttanut korkeimman asteensa, seuraa hengellinen kuolema. – Ei uskovaisen vähäiset synnit tuota hengellistä kuolemaa. Sillä ihminen tekee vähäisiä syntejä heikkoudesta ja hän kompastuu, sillä tiellä, joka johtaa hänet Jumalan luo. Mutta jos hän kääntyy pois Jumalasta, kääntyy Häneen selin ja elää ikäänkuin ei Jumalaa olisikaan – niin se on synti, joka aiheuttaa hengellisen kuoleman.

>> ”Kuolleet” ovat Jumalan vihollisia. He ovat pahojen henkien vallassa. ”He ovat Adamin tavalla rikkoneet liiton; siinä he ovat olleet minulle uskottomat.” (Hoos. 6: 7.) – He ovat luopioita ja palvelevat pimeyden ruhtinasta. Hänet he ovat valinneet jumalaksensa. Sitä tarkoittaa sana ”epäjumala”, joka niin usein esiintyy raamatussa. ”Heidän tekonsa eivät salli heidän kääntyä Jumalansa puoleen, sillä haureuden henki on heidän sisimmässänsä”. (Hoos. 5: 4.) – Kapinanhenkensä vuoksi he eivät ole kypsät palaamaan Jumalan luo. ”Tuonelan kädestä minä heidät päästän, kuolemasta

minä heidät lunastan. Missä on sinun ruttosi, kuolema, missä sinun surmasi, tuonela?” (Hoos. 13: 14.) – Rutto ja surma ovat ne rangaistukset, jotka Jumala lähettää kapinallisille ihmisille pahojen henkien kautta. Heidän sydämensä täytyy ensin sulaa tuskan ja kärsimyksen kautta; heidän täytyy tulla yhtä kurjiksi kuin tuhlaajapoika, kunnes koti-ikävä herää heissä ja he palaavat isänsä, Jumalan luo.

>> On luonnollista, että Jumala, joka vaatii hengellistä elämää, kieltää niin jyrkästi ihmisiä olemasta ”kuolleiden”, hänen vihollistensa yhteydessä. ”Kuolleilta” ei voi oppia mitään hyvää, ei totuutta eikä hyveitä.

>> Kauheita kokemuksia oli entisajan kansoilla, jotka pyrkivät pahojen, Jumalasta eronneiden henkien yhteyteen alhaisen spiritismin välityksellä, jota sanotaan raamatussa aina ”epäjumalanpalvelukseksi”. He viekoittelivat harhaanjohdettua kansaa inhimillisten medioittensa välityksellä kaikkiin mahdollisiin kauheuksiin. Ihmiset söivät uhrilihaa, joka oli pyhitetty demooneille ja tunnustivat siten olevansa heidän yhteydessään; he uhrasivat poikiaan ja tyttäriään pahoille hengille ja harjoittivat uhriaterioillaan mitä inhottavinta irstaisuutta. Kaikkeen sellaiseen pahat henget viekoittelivat ihmisiä niin pian kuin he joutuivat heidän yhteyteensä. ”He antautuivat palvelemaan Baal-Peoria ja söivät kuolleitten jumalien uhreja”. (Ps. 106: 28.) — ”Ja he uhrasivat poikiansa ja tyttäriänsä riivaajille”. (Ps. 106: 37.)

>> Viisauden kirjassa kuvaillaan epäjumalanpalveluksen vaikutusta ihmisiin seuraavin sanoin: ”Sillä viettäessään uhrijuhlia, joissa lapsia surmataan, taikka muita kätkettyjä salamenoja tai hillittömiä juominkejaan eriskummaisine tapoineen, he eivät enää välitä hengestä eivätkä avioliiton puhtaudesta, vaan toinen raivaa toisen tieltänsä salakavalasti tai tuottaa hänelle kärsimystä viettelemällä hänen vaimonsa. Kaikkialla vallitsee sekaisin verenvuodatus ja murha, varkaus ja petos, turmelus ja uskottomuus, metelit, valapattoisuus, hyvien ahdistaminen, kiittämättömyys, sielujen saastutus, luonnoton sukuyhteys, avioliittojen sekasorto, haureus ja irstaus. Sillä noiden epäjumalain palvelu… on kaiken pahan alku, syy ja täyttymys. He näet joko riehuvat ilon hurmiossa tai profetoivat valhetta”. (Viis. 14: 23-28.)

>> Kun te tätä luette, oletatte ehkä, etteivät ihmiset olleet enää järjissään. He olivat kuitenkin yhtä järjissään kuin tekin. Mutta niin suuri on pahan valta ja niin ovela sen taito villitä ihmisiä, ettei se, joka kerran on joutunut pahan valtaan, voi helposti siitä vapautua. Pimeyden vallan voimakkain ase on totuuden ja valheen sekoittaminen toisiinsa.

>> He opettivat niille, jotka ”kysymällä neuvoa kuolleilta” asettuivat pahojen henkien yhteyteen, että eläimissä, auringossa, kuussa ja tähdissä on

ruumiillistuneita mahtavia henkiä, joilla on suuri valta ihmisiin ja että he voivat tuottaa heille joko onnea tai onnettomuutta. Heitä oli siis kunnioitettava, jotta voisi saada maallista onnea osakseen ja välttää onnettomuutta. Heidän yhteyteensä saattoi tulla uhraamalla heille, varsinkin uhraamalla lapsia.

>> Se oli kylläkin totta, että aineellisissa olennoissa eli ruumiillistuneita henkiä ja että uhrien välityksellä voitiin päästä näiden henkien yhteyteen. On kuitenkin väärin sanoa, että ne ovat hyviä henkiä ja tuovat onnea ystävilleen. Mutta niin pian kuin pahat henget saivat puolustajansa sitä uskomaan, oli vain pieni askel enää ihmisuhreihin. Vanhemmille, joiden oli määrä uhrata lapsensa, vakuutettiin, että heidän lastensa henki kuoleman jälkeen ympäröisi heitä suojellen heitä ja tuoden heille onnea; mutta että he itse sekä heidän lapsensa saisivat kauheasti kärsiä, jos he eivät suostuisi uhraamaan heitä epäjumalille. Niinpä he harhaluulossaan myöntyivät siihen.

>> Teidän ei pidä sitä ihmetellä, sillä epäjumalanpalveluksessa ja siihen liittyvissä kokouksissa pahat henget levittivät oppejaan transsimedioittensa välityksellä ja mitä ihmeellisimmillä ilmiöillä herättivät läsnäolijoissa uskoa. Usein tuntui siltä kuin epäjumalankuvat itse olisivat puhuneet, sillä alemmat henget saivat aikaan ”suoranaisen äänen” uhrien ja läsnäolevien medioitten elämänvoiman välityksellä.

>> Jumala salli sen tapahtua, sillä hän on antanut pahoillekin hengille vapauden työskennellä, vaikka vain määrätyissä rajoissa.

>> Syynä Jumalasta luopumiseen oli silloin samoinkuin nytkin maallisen onnen ja menestyksen himo. Erotus oli vain siinä, että silloin tiedettiin, miten voitiin päästä henkimaailman yhteyteen, mutta nykyään on se kyky unohtunut. Sen vuoksi ihmiset eivät vain sisäisesti luopuneet Jumalasta, vaan pyrkivät myös ehdoin tahdoin alemman henkimaailman yhteyteen spiritistisissä epäjumalanpalveluksissa. Kysyminen ”kuolleilta” oli maailmanmieliselle ihmiselle jokapäiväinen tarve, samoinkuin uskovaiset alituisesti kysyivät neuvoa Jumalalta.

>> ”Kuolleitten” sanomat, joita mediot välittivät, tyydyttivät inhimillisiä intohimoja. He saivat kuulla yksinomaan miellyttäviä asioita. He eivät tahtoneet olla missään tekemisissä hyvien medioitten kanssa, jotka olivat Jumalan välittäjiä. Nämä ilmoittivat Jumalan käskystä heille vain katkeria totuuksia. ”Sillä he ovat niskoitteleva kansa, ovat vilpillisiä lapsia, jotka eivät tahdo kuulla Herran lakia, jotka sanovat näkijöille: älkää nähkö ja ennustajille: älkää ennustako meille tosia, puhukaa meille mieluisia, ennustakaa silmänlumeita. Poiketkaa tieltä, väistykää polulta; viekää pois silmistämme Israelin Pyhä”. (Jes. 30: 9-11.) – He halusivat kuulla vain

mieluisia, varsinkin sellaista, mikä koski heidän aineellista onneaan. He pyrkivät myös aivan määrättyjen henkien yhteyteen, niinkuin Saul, joka ollessaan Een-Doorin noidan luona, pyysi häntä nostamaan hänelle Samuelin hengen. Hyvät henget eivät seuraa ihmisten oikkuja eikä mielitekoja. He tulevat omasta halustaan Jumalan luvalla tai myöskin erikoistapauksissa Jumalan suoranaisesta käskystä. Mutta he tulevat vain niiden luo, jotka etsivät Jumalaa, johdattaakseen heitä Jumalan luo. Ihmiset eivät voi määrätä mikä hyvä henki ilmestyy heille, vaan sen määräävät hyvät henget itse. Ei alhaisista hengistä tule myöskään aina ne, joita ihmiset haluavat, vaan heidänkin täytyy pyytää lupaa. Mutta alhaiset henget väittävät aina olevansa juuri niitä joita halutaan, vaikka he eivät olisikaan. Sillä he ovat valheen henkiä, jotka koettavat aina puhua liittolaisilleen vain sellaista, mikä on heille mieleen ja mitä he toivovat.

>> Siksi on myös äärettömän järjetöntä, kun ihmiset keskenään sopivat, että ensiksi kuollut ilmoittaa jäljelle jääneelle onko toista elämää vai ei. Se, joka tekee sellaisen sopimuksen ja uskoo tulevaan elämään vain siinä tapauksessa, että tämä sopimus täyttyy, ei koskaan saa tällaista todistetta. Sillä tällaiset sopimukset todistavat, ettei ihmisellä ole uskoa Jumalaan. Ja se, joka kuolee uskomatta Jumalaan, joutuu toisella puolella niin kauaksi, ettei hän voi mitään ilmoittaa jäljelle jääneelle. Syvyydessä elävät henget eivät tiedä mitään, he eivät edes muista tehneensä sellaista sopimusta. Ja vaikka he muistaisivatkin, niin eivät he kuitenkaan voi poistua sieltä, minne heidät on syntinsä vuoksi lähetetty. Se, joka uskoo Jumalaan, hän jo eläissään joutuu ilman erikoista sopimustakin yhteyteen toiselle puolelle siirtyneiden henkiolentojen kanssa, vaikka hän ei etsisikään yhteyttä. Tässäkin seuraavat Kristuksen sanat pitävät paikkansa: ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin myös kaikki tämä teille annetaan”.

>> Mutta ne, jotka pyrkivät alemman henkimaailman yhteyteen, eivät etsineet Jumalan valtakuntaa. He eivät olleet Jumalan etsijöitä olemukseltaan, vaan ajattelivat yksinomaan maallisia etujaan. Siksi he eivät myöskään halunneet päästä hyvien henkien yhteyteen. Sillä hyvien henkien sanomat kuuluivat kovilta ja katkerilta intohimojensa vallassa olevien ihmisten korvissa. Heille Jumalan sana oli raskas kuorma. He menivät niin pitkälle, että nimittivät ”Herran kuormaksi” niitä kehoituksia, varoituksia ja uhkauksia, joita Jumala profeettojen välityksellä heille jakeli. ”Mikä on Herran kuorma?” kuului tavallinen kysymys, kun tahdottiin tietää, mitä Jumala oli ilmoittanut. Siksi Jumala käski ihmisille sanoa: ”Kun tämä kansa tai profeetta tai pappi sinulta kysyy sanoen: Mikä on Herran ennustuksen kuorma? niin sano heille: Mikä kuorma?” – ”Teidät minä heitän pois, sanoo Herra. Ja sitä profeettaa, pappia ja kansaa, joka sanoo: Herran kuorma, sitä miestä ja hänen

huonettansa minä rankaisen. Näin sanokaa keskenänne, toinen toisellenne: Mitä on Herra vastannut? ja Mitä on Herra puhunut? Mutta Herran kuormaa älkää enää mainitko; sillä kuormaksi on tuleva jokaiselle hänen oma sanansa. Te vääntelette elävän Jumalan, Herran Sebaotin, teidän Jumalanne sanoja”. (Jer. 23: 33-36.)

>> Ken tahtoi siis kuulua Jumalan kansaan, ei saanut pyrkiä Jumalasta eronneen henkimaailman yhteyteen. Hän ei saanut ”kysyä kuolleilta”. Se oli petosta Jumalaa vastaan ja totuudesta luopumista. Sillä kuolleet eivät voineet ilmaista totuutta. Kuolleet eivät tiedä mitään. He valehtelevat ja pettävät ja koettavat viekoitella uskovaisia pimeyteen.

>> Siksi Jumala kehoittaa kansaansa: ”Kysykää tulevaisia minulta ja jättäkää minun haltuuni minun lapseni, minun käteni teot”. (Jes. 45: 11.) – ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka opetan sinulle mikä hyödyllistä on, johdatan sinua sitä tietä, jota sinun tulee käydä”. (Jes. 48: 17.) – ”Ja kun he sanovat teille: Kysykää vainaja- ja tietäjähengiltä, jotka supisevat ja mumisevat, niin eikö kansa kysyisi Jumalaltansa? Kuolleiltako elävien puolesta?” (Jes. 8: 19.) – ”Ettekö te saastuta itseänne isienne tiellä? Ettekö kulje uskottomina heidän iljetystensä jäljessä? Ettekö ole saastuttaneet itseänne kaikilla kivijumalillanne aina tähän päivään asti, kun tuotte lahjojanne ja panette lapsenne käymään tulen läpi? Ja minäkö antaisin teidän kysyä minulta neuvoa? Niin totta kuin minä elän, en anna teidän kysyä minulta neuvoa”. (Hes. 20: 30, 31).

>> Israelilaiset olivat Egyptissä harjoittaneet ”hengellisesti kuolleilta” kysymistä ja olivat siellä suureksi osaksi vajonneet epäjumalien palvelemiseen. Siksi kaikkein ensimmäiset käskyt, joita Jumala antoi israelilaisille heidän paettuaan Egyptistä, kuuluivat näin: ”Älkää merkeistä ennustelko, älkääkä harjoittako noituutta”. (3 Moos. 19: 26.) – ”Älkää kääntykö vainaja- ja tietäjähenkien puoleen: älkää etsikö heitä, ettette tulisi heistä saastutetuiksi. Minä olen Herra, teidän Jumalanne”. (3 Moos. 19: 31.) — ”Ja jos joku kääntyy vainaja- tai tietäjähenkien puoleen, lähtien haureudessaan kulkemaan heidän jäljessänsä, sitä ihmistä vastaan minä käännän kasvoni ja hävitän hänet hänen kansastansa”. (3 Moos. 20: 6.) – ”Jos jossakin miehessä tai naisessa on vainaja- tai tietäjähenki, niin heidät rangaistakoon kuolemalla; heidät kivitettäköön, he ovat verivelan alaiset”. (3 Moos. 20: 27.)
– Nämä lauseet todistavat, että henkienmanaajat olivat mies- tai naispuolisia ”medioita”, joiden välityksellä pahat henget puhuivat. Nämä mediot olivat itse edesvastuussa yhteydestään pahojen henkien kanssa. He olisivat voineet karkoittaa pahat henget, jos he olisivat uskovaisina kääntyneet Jumalan puoleen ja pyrkineet

hyvien henkien yhteyteen. Heidän rangaistuksensa oli sen tähden oikeutettu.
– Myöskin ”selvänäkijät” olivat pahojen henkien yhteydessä.

>> Kun tässä puhutaan ”verivelasta”, niin sillä ei tarkoiteta verenvuodatusta eikä murhaa. Raamattu tarkoittaa ”verivelalla” hengellistä murhaa, hengen erottamista Jumalasta. Henkienmanaajat joutuivat verivelkaan siksi, että he saattoivat pahojen henkien yhteyteen ja eroon Jumalasta ne ihmiset, jotka saapuivat heidän luokseen, ja olivat siten edesvastuussa heidän hengellisestä kuolemastaan.

>> Se saastaisuus, jota henkienmanaajat levittävät ihmisiin, ei ole ruumiillista saastaa. Se tarkoittaa sameaa elämänvoimaa, joka tarttuu ihmisiin henkienmanaajista ja samentaa heidän omaa elämänvoimaansa, jotta pahat henget voivat siinä mellastaa.

>> Eräs tapaus raamatusta kuvailee seikkaperäisesti henkien manausta. Se on monessa suhteessa hyvin opettava. Siinä kerrotaan kuningas Saulista, joka tuli kysymään neuvoa Een-Doorin noidalta.

>> Samuel oli kuollut. Mutta Saul oli karkoittanut henkienmanaajat maasta. Silloin filistealaiset hyökkäsivät suurella voimalla hänen maahansa. Kun Saul näki filistealaisten leirin, kauhistui hän ja peljästyi. Silloin hän kysyi neuvoa Herralta; mutta Herra ei vastannut, ei selvänäkijän, ei rintakilven eikä muitten hyvien medioitten kautta. Sillä Saul oli rikkonut Herraa vastaan ja joutunut Hänestä eroon. Hyvät henget olivat poistuneet hänen luotaan, ja paha henki oli vallannut hänet. Silloin Saul käski palvelijoittensa etsiä jonkun naisen, joka osaisi manata henkiä. Hän halusi mennä hänen luokseen ja kysyä häneltä neuvoa. Koska hyvä henkimaailma ei vastannut hänelle, niin hän tahtoi kysyä neuvoa pahan henkimaailman kautta.
– Hänen palvelijansa ilmoittivat, että Een-Doorissa asui vaimo, joka osasi manata henkiä. Saul pukeutui valepukuun ja läksi matkaan. Yöllä hän saapui vaimon luo ja sanoi hänelle: ”Ennusta minulle vainajahengen avulla ja nostata minulle se, jonka minä sinulle sanon”. Henkienmanaaja ei tahtonut suostua, sillä hän pelkäsi, että hänet annettaisiin ilmi ja tapettaisiin. Mutta Saul rauhoitti häntä. Vaimo kysyi: ”Kenen minä nostatan sinulle?” Saul vastasi: ”Nostata minulle Samuel”. Kun vaimo näki Samuelin, huusi hän ääneensä ja sanoi Saulille: ”Miksi olet pettänyt minua? Sinähän olet Saul” Kuningas vastasi: ”Älä pelkää. Mitä sinä näet?” Vaimo vastasi; ”Minä näen jumal’olennon nousevan maasta”. ”Hän kysyi häneltä: Minkä näköinen hän on? Vaimo vastasi: Vanha mies nousee ylös, viittaan verhoutuneena. Niin Saul ymmärsi, että se oli Samuel, ja kumartui kasvoilleen maahan ja osoitti kunnioitusta. Ja Samuel sanoi Saulille: Miksi sinä olet häirinnyt minua ja nostattanut minut? Saul vastasi: Minä olen suuressa hädässä: filistealaiset sotivat minua vastaan, ja Jumala

on poistunut minusta eikä vastaa minulle enää, ei profeettain kautta eikä unissa. Niin minä kutsuin sinut, että ilmoittaisit minulle, mitä minun on tehtävä. Mutta Samuel vastasi: Miksi sinä minulta kysyt, kun Herra on poistunut sinusta ja tullut vihamieheksesi? Herra on tehnyt sen, minkä hän on minun kauttani puhunut: Herra on reväissyt kuninkuuden sinun kädestäsi ja on antanut sen toiselle, Daavidille. Kun sinä et kuullut Herran ääntä… sen tähden Herra on tänä päivänä tehnyt sinulle tämän. Herra antaa myös Israelin yhdessä sinun kanssasi filistealaisten käsiin, ja huomenna olet sinä poikinesi minun tykönäni". (Sam. 28: 3-19.)

>> Moni seikka tässä kertomuksessa kaipaa selitystä, sillä teidän on vaikea sitä ymmärtää.

>> Huomaatko, että kun Saul näki filistealaisten leirin, niin hän pelästyi ja hänen sydämensä vapisi kovin? Se ei ollut hänen tapaistaan. Hän oli rohkea mies ja oli ollut mukana monessa taistelussa ja pelotta katsonut kuolemaa silmiin. Miksi hän nyt äkkiä pelkäsi? – Tämä oli niitä merkillisiä seikkoja, joita te usein elämässä saatte kokea. Se oli "kuoleman aavistusta", niinkuin te sanotte. Se ei ole kuitenkaan oikea sana. Pitäisi sanoa "kuoleman varmuutta". Heti, kun Saul näki filistealaisten leirin, sanoi sisäinen ääni hänelle, että hänen kuolinhetkensä oli tullut. Senhän on kohtalo määrännyt jokaiselle. Mutta mikä on tuo sisäinen ääni, joka sai hänet vakuutetuksi siitä, että tämä taistelu ja hänen kuolemansa olivat yhteydessä keskenään? Mikä on se ääni, joka sanoo niin monelle sotilaalle sodan riehuessa: Ensi hyökkäyksessä sinä kaadut! Tai: Tämän päivän iltaa et näe! Tai: Tämä on sinun viimeinen lomasi. Et palaa enää omaistesi luo! – Miksikä monen sotilaan, jotka monta kertaa ovat olleet lomalla, on niin vaikea juuri viimeisellä kerralla lähteä rintamalle, jolta he eivät enää palaa? – Saulille, samoinkuin niin monelle muullekin, jotka saavat tietää kuolevansa, ilmoitti hänen suojelushenkensä, että hänen elämänsä tärkein hetki oli tullut. Suojelushenget ovat teidän oppaanne ja ystävänne. Usein elämänne varrella he varoittavat teitä vaaran uhatessa.

>> Usein he varoittavat niin ajoissa, että pelastutte. Mutta silloin, kun teidän kuolinhetkenne on tullut, saattavat nämä henkimaailman ystävät teidän sydämenne vapisemaan niin ankarasti, että te kuulette korvissanne lähestyvän kuolinhetken sanoman. Se muuttuu teille varmuudeksi. Suojelushenget eivät saa kuitenkaan ilmoittaa sitä jokaiselle. Se on erikoinen Jumalan armo sille, joka tämän sanoman kuulee, jotta hän vielä viimeisessä hetkessä voisi pyrkiä Jumalan yhteyteen ja rukoilla, että Hän auttaisi häntä hänen astuessaan toiselle puolelle. Jumalan sanansaattaja kutsui myös Saulia viimeisen kerran kehoittaen häntä palaamaan Jumalan luo. Mutta sen sijaan että Saul olisi kääntynyt Jumalan puoleen ja

vilpittömin mielin uudistanut uskollisuudenlupauksensa, kääntyi hän medioitten kautta Jumalan puoleen pyytäen Häneltä maallista apua. Hän ei pyrkinyt sisäiseen yhteyteen Jumalan kanssa katumalla tähänastista elämäänsä. Siksi ei Jumala vastannut hänen kysymykseensä. Hädässään hän läksi siis henkienmanaajan luo. Kun Saul sanoo: Minä olen suuressa hädässä, tarkoittaa hän sillä, että hän tietää kuoleman uhkaavan häntä.

>> Tässä tilaisuudessa tahtoisin mainita sinulle, miten monella eri tavalla voidaan ilmoittaa lähestyvää kuolemaa. Sinä tiedät, että kansan keskuudessa on se luulo olemassa, että koiran ulvonta, linnun ilmestyminen, kasvien lehtien valkeneminen merkitsee lähestyvää kuolemaa. Se ei ole taikauskoa, niinkuin teidän tieteellisesti valistunut aikanne olettaa. Se on totta. Ja vaikka nämä merkit eivät ilmaisekkaan, ketä ne koskevat, niin pitäisi jokaisen kiinnittää huomiota niihin ja tutkia itseänsä. Teidän suojelijanne kutsuu teitä silloin ja muistuttaa mieleenne, että Jumala on olemassa ja että on tehtävä tiliä, niin pian kuin olette eronneet maallisesta elämästä. Henkiolennot käyttävät välittäjinään näitä eläimiä ja antavat niiden kautta teille merkin, jota te luulette aavistukseksi. Olenhan usein sanonut sinulle, että sekä hyvät että pahat henget voivat käyttää eläimiäkin medioina. Mutta henkiolennot antavat tällaisia merkkejä vain silloin, kun he huomaavat, että ihmiset voivat niitä ymmärtää. Sillä henkiolennot eivät tee mitään aiheettomasti. Sen enempää en puhu tästä asiasta.

>> Voi tuntua ihmeelliseltä, että Samuel lainkaan ilmestyi Een-Doorin noidan manatessa henkiä. Eihän Samuel ollut ”kuollut”, se on, Jumalasta eronnut. Hän ei ollut pimeyden henki, joiden yhteydessä tämä vaimo tähän asti oli ollut. Hän oli hyvä henkiolento. Sen vaimokin huomasi, sillä hän sanoo näkevänsä jumal ’olennon nousevan maasta. Samuelin hengen ilmestyminen merkitsi sitä, että Jumala tahtoi rangaista Saulia. Saulin tuli saada rangaistus siitä, että hän oli kääntynyt pahan hengen puoleen saadakseen vastauksen Jumalalta. Jos Samuelin asemasta paha henki olisi ilmestynyt, niin hän ei olisi ilmaissut Saulille hänen julmaa kohtaloaan, vaan pettänyt häntä kertomalla jotakin mieluisaa. Siksi Jumala antoi Samuelin hyvän hengen astua selvänäkijän eteen, ja hänen kauttaan ilmoittaa Saulille mikä kohtalo häntä seuraavana päivänä odotti. Kauheinta Saulille oli se, että jo nyt sai tietää kauhean totuuden: ”Huomenna olet sinä poikinesi minun tykönäni; myös Israelin leirin Herra antaa filistealaisten käsiin”. – Tuo tieto tuotti Saulille kuoleman tuskaa, joka alkoi nyt jo ja raastoi hänen sydäntään aina siihen saakka, kunnes ennustus täyttyi. Siksi hän samassa hetkessä kaatui pitkin pituuttaan maahan. Henkienmanaaja ei ilmoittanut hänelle sitä, mitä hän olisi halunnut, nimittäin miten hän voisi voittaa vihollisensa – vaan häntä rangaistiin siten, että hänelle ilmoitettiin

kauhea tieto, jota hän ei olisi tahtonut kuulla. Hänessä toteutuivat ne sanat, jotka Jumala profeetta Hesekielin kautta lausuu: ”Sillä kuka ikinä israelilainen tai muukalainen, joka asuu Israelissa, luopuu minusta ja sulkee kivijumalansa sydämeensä ja asettaa kasvojensa eteen sen, mikä hänelle oli kompastukseksi syntiin, ja sitten menee profeetan tykö kysymään itsellensä neuvoa minulta, hänelle minä, Herra, itse annan vastauksen. Minä käännän kasvoni sitä miestä vastaan, teen hänet merkiksi ja sananlaskuksi ja hävitän hänet kansastani: ja te tulette tietämään, että minä olen Herra”. (Hes. 14: 7, 8.)

>> Syynä siihen, että Samuelin ilmestyessä henkienmanaaja tunsi Saulin, oli se, että hän oli selväkuuloinen ja kuuli Samuelin mainitsevan Saulia nimeltä.

>> Kun Samuel ilmoitti Saulille, että hän ja hänen poikansa seuraavana päivänä ovat hänen luonaan, niin ei sitä ole käsitettävä siten, että Saul ja hänen poikansa joutuisivat toisella puolella saman kohtalon alaisiksi kuin Samuel. Samuel tahtoi sillä vain ilmoittaa Saulille, että hän ja hänen poikansa kuolisivat seuraavana päivänä, ja että Samuel tulisi heitä vastaan heidän saapuessaan sille puolelle. Sillä henkiolennot tulevat kuolevien henkiä vastaan ja tervehtivät heitä, jos he eläissään maan päällä ovat olleet läheisessä suhteessa toisiinsa. He opettavat ja varottavat myöskin vastatulleita, kunnes heidät saatetaan sinne, missä heidän on määrä olla. Tämä on yhtä luonnollista henkiolennoille kuin teille, kun menette satamaan ystäviänne vastaan vieraassa maassa, jonne te olette saapuneet aikaisemmin. Kuitenkin te voitte saada kokea tuossa vieraassa maassa aivan muuta kuin teidän ystävänne.

>> Een-Doorin henkienmanaaja joutui ”kuolleitten” yhteyteen selvänäköisyyden ja selväkuuloisuuden välityksellä. Hän ilmoitti kysyjälle vain sitä mitä hän näki ja kuuli. Toiset henkienmanaajat olivat transsimedioita, joiden kautta vieras henki itse puhui.

>> Kun sanotaan, että Samuelin henki ”nousi maasta”, niin se merkitsee sitä, että selvänäkijä näki hänen nousevan maasta. Henki tarvitsee elämänvoiman pilven voidakseen näyttäytyä. Hän imee elämänvoimaa läsnäolevien ihmisten elämänvoiman säteilystä. Elämänvoiman pilvi ei synny kerrallaan, vaan se kehittyy vähitellen, tavallisesti kasvaen alhaalta ylöspäin, jotta näyttää siltä, kuin se kohoaisi ylöspäin. Samuel näyttäytyi vanhana miehenä ja viittaan verhoutuneena, niinkuin hän eläissään maan päällä oli puettuna, jotta hänet tunnettaisiin. Ilmestyessään aineellisessa muodossa henget ovat tavallisesti samannäköisiä kuin eläissään maan päällä. Samoinkuin te voitte mielenne mukaan valita maalliset vaatteenne, samoin henkiolennot voivat antaa hengelliselle verholleen sen muodon, mikä heidän mielestään parhaiten vastaa tarkoitusta.

>> Koska pääsy sekä alhaisen että hyvän henkimaailman yhteyteen riippuu aivan samoista laeista, niin huomaatte raamatusta, että käytettiin aivan samoja keinoja sekä kuolleilta että Jumalalta kysyttäessä. Kummassakin tapauksessa elämänvoiman välittäjinä ovat mediot, joko Baalin tai Jumalan profeetat. Kummasakin tapauksessa vahvistetaan elämänvoimaa eläinten uhreilla ja suitsutuksilla. Kummassakin tapauksessa valitaan rauhallinen suoja, jossa valo ja lämpö vaikuttavat mahdollisimman vähän ehkäisevästi elämänvoiman tiivistymiseen. Siksi raamatussa kirous kohdistuu yhtä paljon epäjumaliin kuin niihin paikkoihinkin, missä harjoitetaan pahojen henkien yhteyttä. ”Minun kansani kysyy puultansa, ja sen sauva sille vastaa; sillä haureuden henki on eksyttäväinen: haureudessa he ovat luopuneet tottelemasta Jumalaansa. Vuorten huipuilla he uhraavat, polttavat uhreja kukkuloilla, rautatammen, haavan ja tammen alla, sillä niiden varjo on suloinen”. (Hos. 4: 12, 13.)

>> Kaikesta siitä, mitä raamattu opettaa ”kuolleista”, voit huomata, että ”kuolleet” ovat pahuuden voimia. Se, joka liittyy pahuuden voimaan, eroaa Jumalasta ja kuolee hengellisen kuoleman. Korkealle kohosi hän Israelissa. Mutta hän joutui syyn alaiseksi Baalin takia ja hän kuoli. (Hos. 13: 1.)

>> Ei Baalin palvelusta ole kuitenkaan vain se, että ihminen tekee itselleen epäjumalia ja ehdoin tahdoin asettuu pahojen henkien yhteyteen, niinkuin vanhoina aikoina ja yhä vieläkin epäjumalia palvelevat kansat tekevät. Epäjumalanpalvelusta on jo sekin, kun ihminen karkoittaa Jumalan elämästänsä ja vajoaa kokonaan aineellisuuteen ja pahuuden vallan vaikutuksesta unohtaa Jumalan.

>> Ihmiskunta on nykyään yhtä altis palvelemaan epäjumalia kuin nekin kansat, joista raamattu kertoo, joskaan niin sanotuissa sivistyneissä oloissa ei palvella puisia eikä kivisiä epäjumalankuvia. Mutta epäjumalan kuvat ovat ihmisten sydämissä. Epäjumalina on raha, kunnia ja maallinen menestys. Näille epäjumalille uhrataan nykyään yhtä paljon kuin vuosituhansia sitten epäjumalankuville. Näille epäjumalille uhrataan nykyään, joskin vähemmän räikeällä tavalla kuin ennen, miljoonia ihmisiä, miljoonia lapsia. Pimeyden valtakunnan pahat henget hallitsevat nykyään suurinta osaa ihmiskuntaa. Ja se, mitä profeetta Miika sanoi silloisista sukukunnista, soveltuu yhtä hyvin nykyaikaankin: ”Poissa ovat hurskaat maasta, eikä oikeamielistä ole ihmisten seassa. Kaikki he väijyvät verta, pyydystävät verkolla toinen toistansa. Pahan tekoon molemmin käsin! Sitä taidolla tekemään! Päämies vaatii, tuomari maksusta tuomitsee, ja mahtava puhuu julki sielunsa himon; senkaltaista he punovat. Paras heistä on kuin orjantappura, oikeamielisin pahempi kuin teräväokainen aita. Sinun tähystäjäisi ilmoittama päivä, kosto sinulle, tulee. Silloin

he joutuvat sekasortoon. Älkää uskoko ystävää, älkää luottako uskottuun; vaimolta, joka sylissäsi lepää, varo suusi ovet. Sillä poika halveksii isää, tytär nousee äitiänsä vastaan, miniä anoppiansa vastaan; ihmisen vihamiehiä ovat hänen omat perhekuntalaisensa. – Mutta minä panen toivoni Herraan, odotan pelastukseni Jumalaa: minun Jumalani on minua kuuleva”. (Miik. 7: 2-7.)

>> Mutta Jumala armahtaa myös nykyistä ihmiskuntaa. Hän sallii sen tulla jälleen hyvän henkimaailman yhteyteen ja siten nousta kuolleista. ”Näitten jälkeen minä olen vuodattava Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, vanhukset unia uneksuvat, nuorukaisenne näkyjä näkevät. Ja myös palvelijain ja palvelijattarien päälle minä niinä päivinä vuodatan henkeni”. (Jooel. 2: 28, 29.) >>

KOLMAS OSA.

Hyvien henkiolentojen antamia tietoja uskonnollisista kysymyksistä.

Huomautus.

”Ja he tulevat kaikki Jumalan
opettamiksi”. Joh. 6: 45

Kaikki se, mitä minulle on opetettu niistä laeista, jotka tekevät yhteyden henkimaailman ja näkyvän luomakunnan välillä mahdolliseksi, sekä mitä itse olen kokenut ollessani henkimaailman yhteydessä, on siinä määrin selvittänyt monet käsittämättömät tapahtumat raamatussa, että kaikki epäselvyys on nyt kadonnut. Sitä paitsi olen niiden avulla voinut ymmärtää myös kaikkia outoja tapahtumia, joista myöhemmin olen joko kuullut tai lukenut.

Suuret uskonnolliset kysymykset askarruttivat kuitenkin kaikkein eniten mieltäni. Niistä halusin ensi sijassa päästä selvyyteen. Olin pappi ja elämäntehtävänäni oli opettaa uskontoa uskonveljilleni. Niinpä oli luonnollista, että ensi sijassa halusin päästä varmuuteen siitä, oliko kaikki se totta, mitä tähän asti olin uskonut ja opettanut, — vai oliko kirkkoni opissa totuudesta poikkeavia kohtia.

En voinut aavistaa, että eroavaisuudet olisivat niin lukuisat ja suuret, kuin vähitellen suureksi hämmästykseksi totesin. Olin kuitenkin alusta alkaen siihen valmistautunut.

Myöhempinä vuosina olen lukenut, että varsinkin katolinen kirkko sekä katoliset kirjailijat kehoittavat >> spiritismiä >> koskevissa kirjoituksissaan lukijoitaan varomaan spiritismiä yleensä ja niin sanottua >> ilmoitettua spiritismiä >> erikoisesti, siis juuri sitä, mitä vakava totuudenetsijä ensi sijassa haluaa oppia. Sillä se, jolle spiritistiset kokoukset merkitsevät ensimmäisten kristittyjen hengessä pidettyjä todellisia jumalanpalveluksia, samoinkuin minullekin, ei välitä kiintoisista spiritistisistä ilmiöistä, joita tavallisissa spiritistisissä kokouksissa tavoitellaan, – vaan hän pyrkii saman hyvän henkimaailman yhteyteen, joka oli opettanut ihmiskuntaa raamatullisena aikana. Tämän henkimaailman toivoin ilmoittavan minulle totuuden tärkeimmistä elämänkysymyksistä. Toivoin sen selittävän minulle näkyvän ja näkymättömän maailman yhteyden. Kaikki muu oli minulle toisarvoista.

Minun mielestäni oli kuitenkin aivan luonnollista >> kirkkojen >> kannalta katsoen, että ne kehoittivat ihmisiä varomaan spiritismiä sellaisena kuin minä sitä harrastin, siis ilmoitettua spiritismiä. Sillä niin pian kuin myönnetään, että hyvät henget voivat vielä nykypäivinäkin ilmaista suoran totuuden ihmisille, alkaa kirkkojen perustus horjua. Silloin kirkot ristiriitaisine uskontunnustuksineen voivat helposti kadottaa seurakuntalaisensa. Sillä totuutta etsivien ihmisten ei tarvitse silloin turvautua kirkonpalvelijoihin, vaan he voivat, ollessaan hyvän henkimaailman yhteydessä, päästä suoraan totuuden lähteelle samoinkuin ihmiskunta raamatullisenakin aikana.

Itsesäilytysvaisto on syynä siihen, että kirkonpalvelijat vastustavat yleensä spiritismiä ja erikoisesti niin sanottua >> ilmoitettua spiritismiä >>. Tällaista taistelua Herodeskin kävi kuningasvaltansa puolesta saatuaan tiedon juutalaisten kuninkaan syntymästä.

Yhtä turhaan kirkot kuitenkin koettavat estää ihmisiä pyrkimästä hyvän henkimaailman yhteyteen, kuin Herodeskin koetti taistella Jumalan esikoista vastaan. Kerran vielä se totuus tulee tunnustetuksi, että hyvä henkimaailma voi päästä yhteyteen ihmisten kanssa ja kirkosta ja kirkonpalvelijoista riippumatta voi antaa heille vastauksen näkymätöntä maailmaa koskeviin suuriin ja tärkeisiin kysymyksiin. Ja vielä kerran kohdistuvat kirkkoihinkin seuraavat sanat: >> Ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä. >> (Matt. 2: 20.)

Se mitä kirkot opettavat yksinkertaiselle kansalle, ei ole totuutta. Aivan toisin kuin kirkko vastaa hyvä henkimaailma kaikkiin niihin kysymyksiin, jotka koskevat Jumalaa,

Jumalan luomakuntaa ja sen kohtaloa ja lunastusta, Kristusta ja hänen elämäänsä ja työtänsä, kirkkoa, sakramentteja, taivasta ja helvettiä, sekä kaikkien luotujen syntymää ja viimeistä päämäärää.

JUMALA.

”Sinäkö käsittäisit Jumalan tutkimattomuuden
tahi pääsisit Kaikkivaltiaan täydellisyydestä
perille?” Job 11: 7.

>> Sinä toivot, että puhuisin sinulle Jumalasta. Mutta mitäpä minä voisin sanoa, jota sinä voisit ymmärtää? Ethän ymmärrä edes alhaisinta olentoa ympäristössäsi, et ymmärrä omaa itseäsi. Et ymmärrä pienintä kiveä tiellä, et matoa pellolla. Et käsitä vähimmässäkään määrässä heikointakaan olentoa, jonka silmäsi näkee, – miten minä siis voisin selittää sinulle olentoa, joka on kaikista korkein ja puhtaasti hengellinen! Se on mahdotonta. Sinulta puuttuvat kaikki ne käsitteet, jotka ovat välttämättömiä tämän korkeimman totuuden ymmärtämiseen. ”Sillä katoavainen ruumis raskauttaa sielun, ja mainen maja on painona monimietteiselle hengelle. Vaivoin me käsitämme nämä maalliset ja työläästi löydämme sen, mikä käden ulottuvilla on; kuka siis voi tutkia taivaalliset?” (Viis. 9: 15, 16.)

>> Järkevästi ajattelemalla jokainen teistä käsittää vain tämän: täytyy olla jotakin, joka on kaiken luodun alkuna. Samoinkuin ei minkäänlaista kelloa voi olla olemassa ilman kelloseppää, samoin on mahdotonta ajatella, että niin ihmeellistä ja tarkkaa kelloa kuin maailmankello voisi olla olemassa ilman suurta mestaria, joka on valmistanut sen biljoonine rattaineen, jotka kaikki tarkalleen sopeutuvat toisiinsa ja käyvät niin täsmällisesti, että te jo tänään voitte laskea, missä suhteessa tämän kellon rattaat ovat toisiinsa tuhannen vuoden kuluttua.

>> Tämän maailman kellon luojaa, joka on niin suuri, etteivät ihmisaivot voi häntä käsittää, te nimitätte ”Jumalaksi”. Jokainen voi siis myöntää, että Jumalan täytyy olla olemassa, vain ”hullu sanoo sydämessänsä: Ei ole Jumalaa.” (Ps. 14: 1.)

>> Mutta Jumalan olemusta en voi sinulle selittää enkä syytä Jumalan olemassaoloon. Jos yrittäisin sitä tehdä, niin yhtä hyvin voisit selittää nelivuotiaalle

lapselle tähtiradan kulkua. Eihän lapsi voi ymmärtää tähtitiedettä eikä matematiikkaa eikä näiden tieteiden periaatteita, kaavoja ja yhtälöjä. Ja koska teidän kuuluisimmatkin tähtitieteilijänne ovat käyttäneet vuosikausia yhden ainoan tähdenradan laskemiseen, niin ihminen, jolle kaikki tieteelliset käsitteet ovat outoja, joutuisi varmaan mielenhäiriöön, jos yrittäisit hänelle selittää sellaista, mitä hänen on mahdotonta käsittää. Niinpä sinäkin tulisit mielisairaaksi, jos yrittäisin selittää sinulle käsitteitä, joita sinun on aivan mahdotonta ymmärtää. Sinustakin pitäisi sanoa: ”Senkaltainen tieto on minulle ylen ihmeellinen, ylen korkea käsittääkseni sen”. (Ps. 139: 6.)

>> Paljon enempää en voi sanoa sinulle Jumalasta kuin minkä jo tiedät.

>> Oma järkesi sanoo, että Jumala on voimakas, luova ja viisaasti järjestävä korkea henki; kaikkivaltias, viisas ja suuri. Raamattu kertoo sinulle tarkemmin Hänen maailmanhallinnostaan, ihmetöistään, rakkaudestaan ja laupeudestaan ihmisiä kohtaan. Minä voin vain lähemmin selittää raamatun totuuksia ja huomauttaa sinulle niistä erehdyksistä, jotka sisältyvät teidän uskontojenne käsitykseen Jumalasta ja Hänen olemuksestansa.

>> Kaikki uskonnot tunnustavat Kristuksen todistuksen mukaan, että Jumala on henki. ”Jumala on henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa”. (Joh. 4: 24.) Mutta kaikki eivät tunnusta, että tällä korkeimmalla hengellä on hahmo. Monet arvelevat, että vain aineella on hahmo, mutta ei hengellä. Se on erehdys. Aine on hengen kuva. Ja samoinkuin kaikella aineella on muoto ja hahmo, samoin hengelläkin, siis myös Jumalalla. Ei ole mitään olemassa, mikä olisi muotoa vailla, yhtä vähän aineellisessa kuin henkimaailmassa. Kauneus merkitsee muodon täydellisyyttä, myöskin Jumalan valtakunnassa. Jumala on täydellisin kauneus ja siis myös täydellisin hahmo.

>> Jumala itsenäisenä, ajattelevana ja voimallisena olentona on persoonallisuus. Ei mitään persoonallisuutta, ei mitään ”minää” ole olemassa ilman hahmoa ja muotoa.

>> Jumala eroaa kaikista henkiolennoista siinä suhteessa, että Hän on korkein henki. Mutta eroa voi olla vain silloin, kun on olemassa jokin eroavaisuuden merkki. Ja merkkejä on vain silloin, kun muotoja ja hahmoja on olemassa. Koska Jumalalla on hahmo, niin voivat henget nähdä hänet. Kaikki, jotka tulevat Hänen luokseen, saavat nähdä Hänet kasvoista kasvoihin sellaisena kuin Hän on. Siksi Mooses pyysi, että Jumala omassa persoonassaan kulkisi Israelin kansan kanssa. ”Elleivät sinun kasvosi käy meidän kanssamme, niin älä johdata meitä täältä pois”. Silloin Herra vastasi: ”Mitä sinä nyt pyydät, sen minä myös teen”. (2 Moos. 33: 15, 17.) Edelleen Mooses

pyysi: ”Anna siis minun nähdä sinun kirkkautesi!” Mutta Herra vastasi: ”Sinä et voi nähdä minun kasvojani, sillä ei yksikään ihminen, joka näkee minut, jää eloon”. (2 Moos. 33: 18, 20.) Jumalalla on siis hahmo ja kasvot. Vaikka ihmiset eivät voi Häntä nähdä, niin henkiolennot voivat.

>> Vaikka Jumala on persoonallisuus ja Hänellä on hahmo, niin Hän ei ole kaikkialla läsnä siten kuin te sen käsitätte. Tosin hän näkee kaikki Hänestä virtaavan voiman välityksellä, sillä kaikki, mikä on olemassa, saa kiittää olemassaolostaan, elämästään ja toiminnastaan Jumalasta virtaavaa elämänvoimaa. Hänessä me elämme, liikumme ja olemme. Voimansa kautta Hän on yhteydessä koko luomakunnan kanssa. Ei mikään voi olla Hänen vaikutuksensa ulkopuolella. Mutta hengellisenä persoonallisuutena Hän ei ole kaikkialla läsnä. Siksihän te myös rukoilette: ”Isä meidän, joka olet taivaissa”. – ”Herra katsoo alas taivaasta, näkee kaikki ihmislapset; asumuksestaan, valtaistuimeltaan hän katselee kaikkia maan asukkaita. Hän joka on luonut kaikkien heidän sydämensä, joka tarkkaa kaikkia heidän tekojansa”. (Ps. 33: 13-15.) – ”Jumala katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtäväistä, ketään, joka etsii Jumalaa”. (Ps. 53: 3.) – Ja Jumalan asuinsijasta sanotaan: ”Virta lähteinensä ilahuttaa Jumalan kaupungin, korkeimman pyhät asunnot. Jumala on sen keskellä, ei se horju”. (Ps. 46: 5-6.)

>> Se mitä raamatussa niin monin paikoin sanotaan Jumalasta, ei ole vain vertausta, vaan totuutta, sillä erotuksella kuitenkin, että se minkä te käsitätte aineeksi, on Jumalalle hengellistä. On olemassa Jumalan valtaistuin ja Jumalan asuinsija. Jumala omassa persoonassaan vaeltaa luomakunnassaan. Se on täyttä totta, kun raamatussa sanotaan: ”Kun Jumala oli lakannut puhumasta Aabrahamin kanssa, kohosi hän ylös hänen luotansa”. (1 Moos. 17: 22.) Sinähän tunnet ne monet kohdat raamatussa, joissa puhutaan Jumalan vaeltamisesta paikasta toiseen.

>> En voi edes viittaamalla selittää sinulle, miten ihmeellisesti Jumalan maailmahallitus on järjestetty. Se käy teidän käsityksenne yli. Niinpä ette voi käsittää, että kaikilla luoduilla on suojelijansa, jotka tekevät kaikesta selkoa Jumalalle. Siksi ei voi mitään tapahtua Jumalan tietämättä. Sen vuoksi te nimitätte Jumalaa kaikkitietäväksi. Ja te olette oikeassa. Yhdessä suhteessa te vain liioittelette Jumalan kaikki tietoisuutta pelosta, että voisitte pienentää Hänen suuruuttaan. Te opetatte näet, että Jumala on perillä myös siitä, mitä ihminen vapaasta tahdostaan tekee tulevaisuudessa. Tämä teidän olettamuksenne on väärä. Jumala tietää kaiken sen mikä on oleellista. Hän tuntee entisyyden ja Hän tuntee nykyhetken. Hän tietää jokaisen ajatuksen. Hän tietää tulevat kohtalot, jotka Hän itse on määrännyt luoduilleen. Mutta hän ei tiedä sitä, mitä ihmiset vapaasta tahdosta tulevaisuudessa

tekevät. Hän ei tiedä edeltäkäsin, mitä ihminen vapaasta tahdosta kussakin tapauksessa tekee. Siksi Hän myös koettelee ihmisiä. Olisihan koettelemus aivan turha ja tarpeeton, jos Jumala ilman muuta tietäisi, miten ihminen kestää koettelemuksen. Jumala ei tee mitään aiheettomasti.

>> Jos Jumala tietäisi edeltäkäsin, mitä ihmiset vapaasta tahdostaan tulevaisuudessa tekevät, niin pitäisi sen riippua sellaisista laeista, jotka pakottaisivat heitä määrättyihin tekoihin tulevaisuudessa ja samalla kumoaisivat vapaan tahdon. Mutta on väärin sanoa, että jotakin tapahtuu vapaasta tahdosta, vaikka se samalla on pakollista.

>> Ihminen toimisi pakosta, jos Jumala tietäisi edeltäkäsin, mitä ihminen aikoo tehdä. Sillä Jumalankin tietoisuus, niinkuin kaikki muu tieto, on ikuisten lakien alainen. Jumalalle 2 kertaa 2 on 4 samasta syystä, kuin kaikille muillekin hengille. Ei mitään tietoa, yhtä vähän kuin edeltäpäin tietoakaan, ole olemassa, jollei siihen ole erikoista syytä. Ei Jumalallakaan. Sillä Jumalankin tietoisuuteen soveltuvat sanat: Ei mitään ilman syytä. Jos Jumala olisi täysin tietoinen siitä, mitä ihmiset vapaasta tahdostaan tulevaisuudessa tekevät, niin pitäisi olla jokin syy tähän tietoon. Ainoa syy olisi se, että Jumala vaikuttaisi ihmisen vapaaseen tahtoon, niin ettei mikään muu ratkaisu olisi mahdollinen. Mutta samalla ihmisen vapaus olisi kumottu.

>> Se ettei Jumala ole tietoinen siitä, mitä ihmiset vapaasta tahdostaan tulevaisuudessa tekevät, ei merkitse sitä, ettei Jumala olisi täydellinen, vaan se johtuu aivan luonnollisesti siitä, että Jumala on antanut ihmisille vapaan tahdon, mikä on suurin Jumalan lahjoista. Samoinkuin Jumalalle moni seikka on mahdoton siksi, että se itsessään on mahdotonta, niinkuin esimerkiksi ettei 2 kertaa 2 voi olla 5, samoin Jumala, annettuaan ihmisille vapaan tahdon, ei voi edeltäkäsin tietää, miten ihminen käyttää tätä vapaata tahtoaan, eikä myöskään määrätä, miten hänen tulee sitä käyttää. Sillä vapaus ja pakko ovat sisäisesti ristiriidassa keskenään. Ja asian, josta sanotaan, että se aivan varmasti tapahtuu, täytyy myös olla sellainen, että vain se varmasti voi tapahtua. Tätä totuutta eivät teidän teologinne voi kumota, opettakoot he päinvastoin, miten monessa teoksessaan hyvänsä. Väärillä johtopäätöksillään he vievät vain kanssaihmisensä harhaan. He erehtyvät sanoessaan, että Jumala elää vain nykyhetkessä; ettei Hänelle tulevaisuus merkitse mitään, vaan että kaikki mikä tulevaisuudessa tapahtuu, ihmisten vapaasta tahdosta johtuvat teotkin, ovat Hänelle jo oleellisia tositapahtumia. Ja siksi Hän on niistä tietoinen. Yhtä vähän kuin te tiedätte, että joku talo tulee vasta tulevaisuudessa rakennetuksi, yhtä vähän Jumala on tietoinen siitä, mitä tulevaisuudessa tapahtuu. Vapaan tahdon käsitteeseenhän sisältyy juuri se, ettei varmuudella voi tietää,

toteutuvatko yleensä vapaasta tahdosta riippuvat tapahtumat ja millä tavalla ne toteutuvat.

>> Sinä tiedät, että ilmaisen sinulle totuuden tästä seikasta samoinkuin kaikesta muustakin. Olet saanut lukemattomia todisteita siitä, että minä, sinun opettajasi, olen totuuden henki. Olen vannonut sen sinulle kaikkein korkeimman, totisen Jumalan nimessä. Julistamalla sen totuuden, ettei Jumala voi edeltäkäsin tietää, mitä ihminen vapaasta tahdostaan tekee, ei vähennä Hänen suuruuttaan. Mutta te osoitatte kunnioituksen puutetta Jumalaa kohtaan opettaessanne päinvastaista, sillä te annatte siten ihmisille pelottavan käsityksen Jumalan olemuksesta. Monet ihmiset kieltävät Jumalan olemassaolon juuri sen vuoksi, etteivät he voi käsittää, miten Jumala voisi luoda ihmisiä, joiden Hän tietää varmasti tulevan ikuisesti onnettomiksi. Tehän opetatte, joskin aivan väärin, että kadotetut sielut joutuvat ikuiseen kadotukseen. Teidän oppinne mukaan olisi siis Jumala luonut miljoonia olentoja, joista Hän vääjäämättömän varmasti tiesi, että he joutuisivat ikuiseen kadotukseen. Sellainen Jumala ei olisi mikään Jumala, vaan hirviö. Kurjinkaan maallinen isä ei lähettäisi lastaan sellaiseen paikkaan, missä lapsi saisi kestää loputonta tuskaa. Ja kuinka se, mikä leimaisi maallisen isän hirviöksi, voisi olla mahdollista Jumalalle, sanomattoman hyvälle taivaalliselle Isälle?

>> Luehan raamattua! Se opettaa, että Jumala juuri sen vuoksi lähettää ihmisille koettelemuksia, että Hän, sen mukaan miten ihmiset kestävät koettelemuksensa, voisi todeta, mihin suuntaan heidän päätöksensä kulkevat. ”Herra, teidän Jumalanne, ainoastaan koettelee teitä tietääksensä, rakastatteko Herraa, teidän Jumalaanne kaikesta sydämestänne ja kaikesta sielustanne”. (5 Moos. 13: 3.)

>> Kun Jumala ei antanut eräitä kansoja Joosuan valtaan, vaan salli heidän edelleen elää, selitetään raamatussa, mistä se johtui. Siinä sanotaan: ”Nämä ovat ne kansat, jotka Herra jätti paikoilleen koetellakseen niiden kautta Israelia, kaikkia niitä, jotka eivät olleet kokeneet mitään kaikista Kanaanin sodista… filistealaisten viisi ruhtinasta ja kaikki kanaanilaiset ja siidonilaiset ja hivviläiset . . . Nämä jäivät, että hän niiden kautta koettelisi Israelia saadakseen tietää, tottelisivatko he Herran käskyjä, jotka hän Mooseksen kautta oli antanut heidän isillensä”. (Tuom. 3: 1-4.)

>> Hurskaasta kuningas Hiskiasta sanotaan: ”Niinpä Jumala ainoastaan koetellakseen häntä ja tullakseen tuntemaan kaiken, mitä hänen sydämessään oli, jätti hänet Baabelin ruhtinaitten lähettiläiden valtaan, jotka olivat lähetetyt hänen luokseen tiedustelemaan ihmettä, joka oli tapahtunut maassa”. (2 Aikak. 32: 31.)

>> Psalmeissa sanotaan. ”Hänen silmänsä näkevät, hänen katseensa tutkii ihmislapset. Herra tutkii vanhurskaat, mutta jumalattomia ja niitä, jotka vääryyttä rakastavat, hänen sielunsa vihaa”. (Ps: 11: 4-5.) – Ja Sananlaskuissa sanotaan: ”Hopealle sulatin, kullalle uuni, mutta sydämet koettelee Herra”. (San. 17: 3.) Profeetta Jesaja sanoo: ”Katso, minä olen sinua sulattanut, hopeata saamatta, minä olen sinua koetellut kärsimyksen pätsissä”. (Jes. 48: 10.)

>> Eihän Jobin kohtalo, josta raamatussa kerrotaan, ole muuta kuin koettelemus, jonka kautta Jumala tahtoi päästä selville, miten tämä hurskas ihminen suhtautuisi Häneen suuressa tuskassaan.

>> Olisivathan kaikki koettelemukset turhia, jos Jumala edeltäkäsin tietäisi miten ihmiset niistä suoriutuvat.

>> On luonnollista, että Jumala, joka tuntee perinpohjin luotujensa hengen, voi monessa tapauksessa varsin varmasti tietää, miten he vapaasta tahdostaan toimivat. Me henkiolennotkin olemme siitä suuressa määrin tietoiset. Voittehan te ihmisetkin, jos tunnette kanssaihmisenne luonteen, jokseenkin varmasti tietää, miten hän kussakin tapauksessa toimii ja mitä hän päättää. Mutta se on vain oletus. Siitä ei kuitenkaan tässä ole kysymys, vaan siitä, onko mahdollista aivan varmasti edeltäkäsin tietää, mitä joku vapaasta tahdostaan tekee. Sellaista ei mikään henki voi tietää. Ei Jumalakaan. Siksi ei Jumalakaan tiennyt edeltäkäsin luopuisivatko vain harvat henkiolennot vai suuret joukot Hänestä, eikä Hän luonnollisesti myöskään tiennyt, ketkä näistä henkiolennoista luopuisivat. Hän tiesi vain, että luopuminen saattoi tapahtua, koska heille kerta oli annettu vapaa tahto.

>> Jos Jumala olisi varmasti edeltäkäsin tiennyt, niinkuin te opetatte, että Hänen luomansa henget käyttäisivät väärin vapauttaan ja luopuisivat Hänestä, niin Hän ei yleensä olisi luonut heitä, vaan sellaisia henkiä, joiden Hän edeltäkäsin tiesi pysyvän Hänessä.

>> Vielä tahdon vain lyhyesti viitata kahteen muuhun erehdykseen kirkkonne opissa, jotka koskevat Jumala-käsitettä, sillä toisessa yhteydessä tulen puhumaan niistä pitemmältä.

>> Te opetatte, että Jumala on kolme persoonaa. Te väitätte siis, että on olemassa kolme henkeä, joista kukin on tosi Jumala ja jotka kuitenkin muodostavat vain yhden Jumalan. Se on suuri erehdys. Kolminaisuutta ja kolmiyhteyttä ei ole siinä mielessä kuin te opetatte. Jumala on vain yksi ainoa persoonallisuus. Vain Isä on Jumala. Kaikki muut pyhät henget ovat Jumalan luomia. Ei kukaan ole Isän veroinen.

>> Edelleen te puhutte iankaikkisesti rankaisevasta Jumalasta. Te opetatte, että on olemassa ikuinen helvetti. Helvetti ei ole ikuinen. Jumala on rakkaus. Hän ei hylkää ketään ikuisiksi ajoiksi. Kaikki, jotka omasta tahdostaan ovat Hänestä luopuneet, palaavat jälleen Hänen luokseen. Se on totuus, josta toisella kertaa annan todistuksen. >>

Jumalan luomakunta ja sen kohtalo.

”Mutta sinä olet järjestänyt kaikki mitan ja
luvun ja painon mukaan. Sillä suuri väkevyys
on aina sinun tykönäsi”. Viis. 11: 20-21.

>> Jumala on henki, ja kaikki Hänen luotunsa ovat henkiä. Oman kuvansa mukaan Hän loi henkiolentoja niin suuressa määrässä, ettette te voi edes lähimainkaan niitä laskea maallisin numeroin.

>> Millä tavalla suuri ja kaikkivaltias Jumala loi henkimaailman, sitä sinulle, joka olet ihminen, on mahdotonta selittää. Ei ole myöskään tarpeellista, että ihminen saisi sen tietää, eikä siitä ole hyötyä hänen sielulleen. Riittää jos hän tietää, missä yhteydessä ihminen on Jumalan luomistyöhön; siitä hän oppii ymmärtämään, miksi hän elää maan päällä ja mitä velvollisuuksia hänellä on täytettävänään maallisen elämänsä aikana. Siinä tarkoituksessa minä selitän sinulle Jumalan luomistyötä.

>> Jumala ei luonut henkimaailmaa yhdellä kertaa. Jumala on suuri rakentaja, joka seuraa suunnattoman viisaita lakeja ja luo pienestä suurta, yhdestä monta, siemenestä puun miljoonine siemenineen, joista syntyy uusia puita. Hän ei muodosta perhettä siten, että Hän samalla kertaa loisi vanhemmat ja lapset, vaan Hän luo ensin vanhemmat ja antaa heille kyvyn siittää, niin että lapset vähitellen syntyvät ja perhe kasvaa ja että tästä perheestä voi syntyä uusia perheitä loputtomasti.

>> Samalla tavalla Jumala loi henkimaailman. Kaikki samat lait, jotka toimivat aineellisissa maailmoissa, vaikuttavat myös henkimaailmassa. Monta monituista kertaa olen mieleesi painanut tämän totuuden ja teen sen yhä uudestaan, koska se on kaikkien henkimaailmaa koskevien tietojen pohja ja perusta, samantekevää

otatteko tämän totuuden vastaan vai työnnättekö sen luotanne pilkallisesti hymyillen.

>> Niinpä te varmaan epäillen pudistatte päätänne, kun sanon, että mies- ja naispuolista yhteyttä koskeva laki, joka toimii koko maallisessa luonnossa ja kaikkien elävien olentojen parissa, toimii yhtä suuressa määrässä henkimaailmassa. Sillä aine on vain hengen ruumiillistuma, siis hengen toinen olomuoto, joka ei kumoa henkimaailman lakeja, vaan pakottaa niitä vain toimimaan aineeseen sopeutuvalla tavalla. Samoinkuin maallisessa luomakunnassa joka eri lajilla on mies- ja naispuoliset olentonsa, samoin henkimaailmassa on myös mies- ja naispuolisia henkiolentoja. Miespuolisten olentojen lukumäärä on yhtä suuri kuin naispuolistenkin. Jumalan lain mukaan on jokaiselle miespuoliselle henkiolennolle annettu naispuolinen henkiolento. Kumpaisetkin soveltuvat täydellisesti toisiinsa ja täydentämällä toisensa ja täyttämällä uskollisesti yhdessä sen tehtävän, jonka Jumala on heille antanut, he saavuttavat korkeimman, henkilökohtaisen onnensa. Näitä toisiansa varten luotuja henkiolento pareja nimitetään ”duaaleiksi”. Se merkitsee; Kaksi yhteenkuuluvaa. ”Katso kaikkia Korkeimman tekoja! Ne ovat kaikki kaksittain, toinen toisensa vastakohtia”. (Siir. 33: 15.) – Ne ovat taivaassa määrättyjä avioliittoja. – Ainoat, joita tämä laki ei sido miehenä ja naisena pareittain toisiinsa, ovat Jumala ja Jumalan esikoinen poika, se, jota te nimitätte Kristukseksi. Kaikkiin muihin henkiin soveltuvat raamatun sanat: ”Mieheksi ja naiseksi Hän loi heidät”, sekä ”Kasvakaa ja lisääntykää”.

>> Kristus on korkein henki, jonka Jumala kaikkivaltiudessaan saattoi luoda. Hän on kaikessa Jumalan täydellinen kuva, siinä määrin kuin luotu henkiolento voi saavuttaa Luojansa täydellisyyden. Siksi Paavali täydellä syyllä sanoo hänestä, että ”hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa”. (Kol. 1: 15.) Kristus ei ole siis Jumala, niinkuin monet nykyään opettavat, vaan ”Jumalan poika” jonka Jumala loi kaikkein ensimmäiseksi, hän on Jumalan korkein ja täydellisin luoma.

>> Kristuksen jälkeen luotiin vielä kuusi henkiolentoa, joita myös nimitetään ”Jumalan pojiksi”, mutta he saavat kiittää taivaallisesta ruumiistaan Jumalan esikoista eivätkä ole suuruudessa, voimassa eivätkä kirkkaudessaan hänen vertaisiaan.

>> Toinen ”Jumalan poika” oli se, jota nimitetään ”Luciferiksi” – Valonkantaja, Kristuksen jälkeen korkein luoduista hengistä, joka myöhemmin luopui Jumalasta. Tobiaksen kirjassa esiintyy myös yksi Jumalan seitsemästä pojasta. Siinä ihmiseksi ruumiillistunut korkea taivaan henki seuraa nuorta Tobiasta hänen matkallaan ja

ilmaisee itsensä Tobiaksen perheelle sanomalla: ”Minä olen Raafael, yksi Jumalan seitsemästä pojasta”. (Tob. 12: 15) *

>> Lukuun ottamatta Jumalan esikoista ei Jumala ole suoranaisesti luonut henkimaailmaa, vaan se luotiin Jumalan esikoisen kautta, joka sai luomisvoiman. Siksi Paavali sanoo kirjeessään kolossalaisille: ”Hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväiset ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen, ja hän on ennen kaikkia ja hänessä pysyy kaikki voimassa”. (Kol. 1: 16, 17.) – Samoinkuin koko maallinen ihmissukukunta on saanut ruumiillisen alkunsa ensimmäisestä ihmisestä, samoin koko henkimaailma on saanut hengellisen ruumiillisen alkunsa Kristuksesta. Samoinkuin ihmiset ovat perineet monen sukupolven välityksellä ensimmäiseltä esi-isältään aineellisen ruumiinsa, johon heidän henkensä on yhdistynyt ilman siittäjän myötävaikutusta, samoin myös taivaalliset olennot ovat saaneet taivaallisen luomakunnan esikoiselta taivaallisen ruumiinsa, johon Jumala on yhdistänyt oman henkensä. Edellisistä selityksistäni olet jo oppinut, mikä ero on olemassa ”taivaallisen” ja ”maallisen” ruumiin välillä. Jokaisella henkiolennolla on hengellinen ruumis. Sen opettaa teille Paavali ensimmäisessä kirjeessään korinttolaisille (15: 40, 44). ”On taivaallisia ruumiita ja maallisia ruumiita; mutta toinen on taivaallisten kirkkaus, toinen taas maallisten... Meillä on luonnollinen ruumis, on myös hengellinen ruumis”. Henkiolento saa hengellisen ruumiin kautta hahmonsa. Henki itse on Jumalan kipinä, joka loistaa sen mukaan millainen sitä ympäröivä verho on. Tämä on vain vertauskuva. Mutta teille ihmisille ei voida selittää hengellisiä asioita muuta kuin epätäydellisten vertauskuvien kautta.

>> Samoinkuin maallisessa luomakunnassa on mitä erilaisimpia lajeja ja muotoja, sekä korkeampia että matalampia, mutta jokainen laji itsessään sekä tehtäväänsä nähden on täydellinen, samoin oli myös lukematon joukko erilaisia henkiä olemassa, jotka Jumala loi eri yksilöiksi taivaallisissa hahmoissaan. Raamatun mukaan tekin puhutte henkimaailman kerubeista, serafeista, arkkienkeleistä, enkeleistä, valtiaista ja ruhtinaista.

(* Tämä on sananmukainen käännös saksalaisesta tekstistä, suomalaisessa raamatussa sanotaan ” seitsemästä pyhästä enkelistä”. Suom. muist.)

>> Se henkimaailma, jonka Kristus on luonut yhteyteensä, muodosti ihmeellisen elävän elimistön, jossa kaikki henkiolennot olivat hengellisen yhteiskunnan jäseniä, joskin erilaisia sekä lajinsa että täydellisyytensä puolesta. Samoinkuin maallisen ruumiin jäsenet, joskin ne eroavat toisistaan sekä muotonsa että tehtävänsä puolesta, muodostavat elimellisen kokonaisuuden, jossa ei ainoakaan jäsen ole

tarpeeton eikä vain itseänsä varten olemassa, samoin henkimaailmakin muodosti hengellisen ruumiin, jossa Kristus oli päänä ja muut henkiolennot jäseninä. Hyvin järjestetyssä maallisessa valtakunnassa muodostaa kuningas, joka on kansan pää, ministereineen, korkeampine ja alempine virkailijoineen ja kaikkine alamaisineen yhtenäisen suuren perheen, missä kaikki työskentelevät koko valtakunnan hyväksi ja missä valtakunnan onnesta riippuu myös jokaisen yksityisen onni. Samoin oli laita suuren hengellisen perheen. Kaikilla henkiolennoilla oli omat tehtävänsä, korkeat tai vähemmän korkeat, mutta kaikki muodostivat suuren, ihanan yhteyden, missä ei ainoakaan henki ollut liikaa eikä yksityinen henki tehnyt itsensä hyväksi työtä, vaan suoritti yhdessä toisten kanssa sitä ihmeellistä tehtävää, mikä hänelle oli määrätty Jumalan luomistyössä. Hänen tuli olla osallisena Jumalan työssä, ja sen kautta päästä osalliseksi myös Luojansa onnesta ja Jumalan ja Kristuksen, Jumalan määräämän kuninkaan, kirkkaudesta.

>> Siksi apostoli Paavali puhuu kirjeissään yhä uudestaan ”Kristuksen ruumiin salaisuudesta”. ”Sillä niinkuin meillä yhdessä ruumiissa on monta jäsentä, mutta kaikilla jäsenillä ei ole samaa tehtävää, niin me, vaikka meitä on monta, olemme yksi ruumis Kristuksessa, mutta itse kukin olemme toistemme jäseniä, ja meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan, mikä meille on annettu”. (Room. 12: 4-6.) ”Vaan että me kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus, josta koko ruumis, yhteen liitettynä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla kasvaa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on”. (Ef. 4: 15, 16.) – ”Kristus on pää, josta koko ruumis, nivelten ja jänteiden avulla koossa pysyen, kasvaa Jumalan antamaa kasvua”. (Kol. 2: 19.)

>> Tätä suurta henkien yhteyttä Paavali nimittää seurakunnaksi eli kirkoksi. –”Kristus on ruumiin, se on: seurakunnan pää”. (Kol. 1: 18.) ”Jumala on kaikki asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää”. (Ef. 22, 23.)

>> ”Kirkko” tarkoittaa siis Jumalalle uskollisten henkien yhteyttä Kristuksen valtakunnassa. Sana ”kirkko” merkitsee Herran valtakuntaa. Se, joka alistuu tämän valtakunnan ja samalla Jumalan alaiseksi, kuuluu ”kirkkoon”. Varsinainen kirkko käsite ei ole siis missään yhteydessä teidän maallisten kirkkojenne kanssa. Se on vain ihmisten keksimä ja ihmisten erehdysten synnyttämä ja katoava niinkuin kaikki inhimillinen.

>> Se mitä Paavali nimittää ”Kristuksen hengelliseksi ruumiiksi”, tapahtui todellakin, kun henkiä luotiin. Kaikki luodut henkiolennot olivat suuren hengellisen elimistön jäseniä ja Kristuksen alaisia. Heitä ei pakotettu mihinkään. Heillä oli täysi

vapaus. Kaikki heidän tekonsa riippuivat heidän vapaasta tahdostaan. Kaikki kunnioittivat Kristusta kuninkaana ja Jumalan vallanpitäjänä ja olivat siten uskollisia itse Jumalalle. Hellä rakkaudenside yhdisti kaikki suuren hengellisen perheen jäsenet toisiinsa. Kristus, joka hallitsi Jumalan käskynhaltijana, ei ollut itsevaltainen, vaan pikemmin veljellinen ohjaaja ja suojelija. Voimakkaamman suojeleva käsi johti heikompia.

>> Koska Luoja oli suurimpana lahjanaan suonut henkiolennoille vapaan tahdon, niin johtui siitä, että heillä oli myös mahdollisuus vastustaa Jumalan asettaman kuninkaan määräyksiä. Kaikkiin muihin luotuihin henkiolentoihin – paitsi Jumalan esikoiseen – soveltuvat raamatun sanat: ”Katso, palvelijoihinsakaan hän ei luota, enkeleissäänkin hän havaitsee vikoja”. (Job 4: 18.) Sekä seuraava raamatunlause: ”Katso, pyhiinsäkään hän ei luota, eivät taivaatkaan ole puhtaat hänen silmissänsä”. (Job 15: 15.) Ja kuitenkin he ovat pyhiä henkiä niin kauan kuin he tunnustavat olevansa Jumalan ja Kristuksen alaisia eivätkä luovu Jumalan valtakunnasta.

>> Suurin osa henkimaailmaa luopui kuitenkin Jumalan valtakunnasta nousemalla Kristuksen valtaa vastaan. He eivät, niinkuin te opetatte, nousseet suorastaan itse Jumalaa vastaan, vaan Hänen asettamaansa käskynhaltijaa vastaan.

>> Se oli ensimmäinen vallankumous. Te ette voi kyllin inhimillisesti kuvitella mielessänne tätä tapausta. Kaikki kävi samaten kuin maallisessakin vallankumouksessa. Sillä kun te panette toimeen vallankumouksen, niin vallankumoajien maalliset ruumiit eivät suunnittele kumousta eivätkä yritä panna sitä toimeen, vaan ihmisten henget. Ja jos seuraatte maallisen vallankumouksen syntyä ja sen yksityistapahtumia, niin saatte varsin todellisen kuvan ensimmäisestä Jumalan valtakunnassa tapahtuneesta vallankumouksesta.

>> Kaikkia vallankumouksia valmistetaan kauan edeltäkäsin. Ne eivät synny äkkiä. Ne saavat alkunsa johtajasta, joka kerää ympärilleen suuren joukon samanmielisiä, uskoo heille suunnitelmansa ja jos vallankumous onnistuu, lupaa heille palkintona korkeita virkoja ja valta-asemia. Uskotut miehet työskentelevät aluksi varovaisesti, sittemmin yhä rohkeammin yhteisen kansan parissa, sillä ilman kansan myötävaikutusta ei mikään vallankumous voi onnistua. Suuri kansanjoukko, joka johtajien jäljessä juoksee meluten ja huutaen, ei tavallisesti tiedä, mistä on kysymys. He juoksevat jäljessä, koska muutkin juoksevat, he huutavat, koska toisetkin huutavat. Siksi he eivät olekaan yhtä syyllisiä kuin johtajat, jotka ovat tarkasti miettineet ja yksityiskohtaisesti valmistaneet suunnitelman. He tietävät tyystin, mitä he tahtovat. Sen vuoksi teidän inhimillisten lakienne mukaan raskain rangaistus kohtaakin heitä, jota vastoin seuraajat saavat paljon lievemmän tuomion.

>> Jumalan valtakunnassa tapahtuneen vallankumouksen johtaja oli Lucifer, Korkeimman toinen poika, Valonkantaja, joka Kristuksen jälkeen oli korkein ja kaunein henkiolento Jumalan luomakunnassa. Mitä hän halusi? – Hän pyrki korkeammalle. Hän tahtoi hallita ensimmäisenä eikä alistua toisena ensimmäisen johdon alle. Hän tahtoi anastaa Kristuksen paikan ja hallita kuninkaana hänen sijassaan. Hän tahtoi syöstä veljensä valtaistuimelta.

>> Tämä hänen suunnitelmansa ei syntynyt äkkiä. Se kypsyi hänessä vähitellen, kunnes se kehittyi lujaksi päätökseksi ja muuttui synniksi, joka tahrasi tätä korkeaa henkeä.

>> Jumala ei tukahduttanut tämän synnin itua eikä estänyt sen kehittymistä, niinkuin Hän olisi voinut tehdä. Hän antaa henkiolentojen toimia vapaasti, samoinkuin Hän sallii teidänkin toimia, kun te suunnittelette pahoja tekoja ja ryhdytte niiden suorittamiseen. Hän salli Luciferin ja hänen apulaisjohtajiensa rauhassa työskennellä eikä estänyt heitä, kun he yrittivät johtaa harhaan korkeita henkiä ja viekoitella lupauksilla suuria joukkoja puolelleen. Jumala tahtoi siten asettaa koetukselle koko henkimaailman. Vapaasti sen tuli ratkaista, tahtoiko se pysyä Kristuksen, Jumalan asettaman laillisen kuninkaan puolella, vai siirtyä Luciferin puolelle.

>> Näiden seuraajien joukossa, joita oli paljon kaikilla eri kehitys-asteilla, oli myöskin henkiruhtinas, jota ihmisenä raamatussa mainitaan Aadamin nimellä. Sellaisia henkiruhtinaita oli Jumalan valtakunnassa lukematon joukko. Kullakin ruhtinaalla oli alaisenaan suuri joukko henkiä. Samoin oli Aadamillakin. Monet näistä ruhtinaista auttoivat Luciferia vallankumouksen valmisteluissa. Toiset, niinkuin Aadam, sekä heidän alaisensa suuremmat tai pienemmät joukot, kuuluivat niihin, jotka seurasivat vain johtajia.

>> Sitten koitti hetki, jolloin Lucifer ja hänen puoluelaisensa luulivat olevansa kyllin voimakkaat voidakseen anastaa herruuden henkien valtakunnassa; samalla myös suuri osa Miikaelin sotajoukkoa yhtyi heihin. Teidänkin maallisissa vallankumouksissanne pidetään hyvin tärkeänä voittaa sotajoukko vallankumouksellisten aatteiden puolelle. Se oli Luciferillekin suuressa määrässä onnistunut. Tämän sotajoukon oli Jumala alusta alkaen määrännyt jonkinmoiseksi vakinaiseksi armeijaksi siltä varalta, että sitä kerran voitaisiin tarvita. Samoin on teilläkin vakinainen sotajoukko, jotta olisitte varustetut uhkaavan vaaran varalta.

>> Kun nyt taistelu alkoi, ja henkiolennot olivat asettuneet joko Kristuksen puolelle tai häntä vastaan, sekaantui Jumala kapinaan. Koettelemus oli päättynyt. Sisäinen ja

ulkonainen lankeemus oli tapahtunut. Nyt seurasi rangaistus. Ruhtinas Miikael sai käskyn jäljellejääneine uskollisine sotajoukkoineen tuhota kapinalliset. Jumalan voiman vahvistamana hän täytti tämän tehtävän. Hirveä oli kohtalo, joka kohtasi ensiksikin entistä Valonkantajaa ja hänen apulaisjohtajiaan. Heidät karkoitettiin luomakunnan syvyyksiin, joiden pimeyttä ja kauhuja teidän on mahdotonta käsittää. Minä en myöskään voi sinulle selittää, miten tämän pimeyden syvyyksiä on sananmukaisesti käsitettävä. Samoin on laita teidän maallisenkin pimeytenne. Te ymmärrätte tosin, että pimeys vallitsee siellä, mistä valo kokonaan katoaa. Ja mitä täydellisemmin valo katoaa, sitä syvempi pimeys on. Pimeys syntyy siis, kun valo katoaa. Mutta mitä pimeys on, sitä te ette voi käsittää. Edelleen te tiedätte omasta kokemuksestanne, että kaikki värit sisältyvät valoon ja että musta ei merkitse muuta kuin kaikkien värien puutetta. Käytä apunasi näitä inhimillisiä kokemuksiasi kuvaillessasi mielessäsi sitä tilannetta, jossa langennut henkimaailma sai olla jouduttuaan eroon valon ja kaiken värin piiristä, niin aavistat, miten läpitunkematon tämä pimeys on, vaikka et ymmärräkään itse pimeys-käsitettä.

>> Raamatussa puhutaan usein tästä henkien taistelusta ja lankeemuksesta. Kristus itse sanoo: ”Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niinkuin salaman”. (Luuk. 10: 18.) Ja apostoli Johannes näki näyssä Miikaelin ja hänen sotajoukkonsa taistelun Luciferia vastaan. ”Ja syttyi sota taivaassa: Miikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat, mutta eivät voittaneet, eikä heillä enää ollut sijaa taivaassa”. (Ilm. 12: 7, 8.) Pietari kirjoittaa: ”Sillä ei Jumala säästänyt enkeleitä, jotka syntiä tekivät, vaan syöksi heidät syvyyteen, pimeyden kuiluihin, ja hylkäsi heidät tuomiota varten säilytettäviksi”. (2 Piet. 2: 4.)

>> Alkuperäisessä raamatussa kerrottiin miten henget luotiin ja miten osa heistä luopui Jumalasta aivan samoinkuin olen sen nyt sinulle esittänyt. Mutta myöhemmin tämä ensimmäinen kertomus poistettiin raamatusta.

>> Kuullessanne, että osa henkimaailmaa luopui Jumalasta, ihmettelette te ihmiset: Mitenkä yleensä oli mahdollista, että korkeat ja onnelliset henget saattoivat luopua Jumalasta? Heidän luopumisensa johtui samasta syystä kuin niin usein teidänkin erehdyksenne: Vallanhimosta. Ken omistaa paljon, haluaa yhä enemmän. Ja kellä on suuri valta, haluaa vielä enemmän, vaikkapa hän yhdellä iskulla voisi kadottaa kaikki. Ettekö ole huomanneet sitä seuratessanne sekä suurten historiallisten henkilöiden että arkielämän pienten ihmisten kohtaloja?

>> Itkuvirressään Hesekiel Jumalan käskystä kertoo, minkä vuoksi Tyyron kuningas luopui Jumalasta ja henkiolentona otti osaa Luciferin johtamaan suureen

vallankumoukseen, niin että hän tuli syöstyksi pimeyteen. ”Sinä olet sopusuhtaisuuden sinetti, täynnä viisautta, täydellinen kauneudessa. Eedenissä, Jumalan puutarhassa sinä olit. Peitteenäsi olivat kaikkinaiset kalliit kivet; karneolia, topaasia ja jaspista, krysoliittia, onyksia ja berylliä, safiiria, rubiinia ja smaragdia sekä kultaa olivat upotus- ja syvennystyöt sinussa, valmistetut sinä päivänä, jona sinut luotiin. Sinä olit kerubi, laajalti suojaavainen, ja minä asetin sinut pyhälle vuorelle; sinä olit jumal ’olento ja käyskentelit säihkyvien kivien keskellä. Nuhteeton sinä olit vaellukseltasi siitä päivästä jona sinut luotiin siihen saakka, kunnes sinussa löydettiin vääryys. Suuressa kaupankäynnissäsi tuli sydämesi täyteen väkivaltaa, ja sinä teit syntiä. Niin minä karkoitin sinut häväistynä Jumalan vuorelta ja hävitin sinut, suojaava kerubi, pois säihkyväin kivien keskeltä. Sinun sydämesi ylpistyi sinun kauneudestasi, ihanuutesi tähden sinä kadotit viisautesi. Minä viskasin sinut maahan… Paljoilla synneilläsi, tekemällä vääryyttä kaupoissasi, sinä olet häväissyt pyhäkkösi. Niin minä annoin sinun keskeltäsi puhjeta tulen; se kulutti sinut. Ja minä panin sinut tuhaksi maahan kaikkien silmäin edessä, jotka sinut näkivät... Kauhuksi olet sinä tullut, eikä sinua enää ole, hamaan ikiaikoihin asti”. (Hes. 28: 12-19.)

>> ”Sinun sydämesi ylpistyi”, – nämä sanat tulkitsevat parhaiten henkimaailman luopumisen syytä. Se ettei tahdo palvella, vaan hallita, oli lankeemuksen syynä.

>> Ja miten kävi sen suuren joukon, joka seurasi johtajia? Eiväthän he olleet yhtä syyllisiä kuin johtajat. Jumala rankaisee vain syyllisyyden mukaan. Olisi siis ollut väärin, jos Jumala olisi syössyt heidät yhtä syvään pimeyteen kuin Luciferin.

>> Jumala oli heille hyvin armollinen. Hän määräsi heille suhteellisen vähäisen rangaistuksen. Hän karkotti heidät tosin entisestä ihanasta olotilastaan, mutta salli heidän elää maailmassa, joka teistä tuntuisi taivaalta, jos voisitte sen nähdä. Sitä ei tosin voi verrata siihen ihanaan maailmaan, jossa he aikaisemmin olivat, mutta teidän mielestänne se vastaa kuitenkin paratiisia. Sillä se maailma, johon he joutuivat, on teidän raamattunne ”paratiisi”. Se ei kuitenkaan ollut tällä maapallolla, niinkuin te oletatte. Sillä aineellista maailmaa ei siihen aikaan vielä ollut olemassa. Raamatun kuvaus paratiisista kauniine puutarhoineen, jokineen, puineen, kukkineen ja hedelmineen on antanut teille aiheen sijoittaa se maan päälle. Te ette tiedä, että näkymättömässä maailmassa on hengellisessä muodossa kaikki se olemassa, mitä te omassa maailmassanne näette aineellisessa muodossa. Siellä on olentoja, asuntoja, jokia, puita, vuoria ja laaksoja, soittoa ja laulua, tuoksuja, värejä ja säveliä. Monesta raamatun kohdasta voit nähdä, että minun sanani ovat todet. Siinä kuvataan Jumalan kaupunkia, muureineen ja portteineen, juoksevine vesineen, kukkivine kukkineen ja kaikkine aarteineen, jotka voivat ilahduttaa sydäntä. Te arvelette, että

ne ovat vain vertauskuvia. Ne eivät ole vertauskuvia, vaan todellisuutta. Eikö Kristus ole itse sanonut: ”Minun isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen”. (Joh. 14: 2, 3.) – eikö Kristus ole sanonut edelleen: ”Minä en juo enää viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena Jumalan valtakunnassa”. (Mark. 14: 25.) – Ja eikö enkeli Raafael sanonut Tobiakselle jo vanhan liiton aikana: ”Minä nautitsen näkymätöntä ruokaa, jota ei yksikään ihminen nähdä taida”. (Tob. 12: 19.) — Eikö edelleen profeetta Hesekiel, kuvaillessaan langennutta kerubia, mainitse erikoisesti hänen ihanaa hengellistä vaatetustaan jalokivineen ja kultakoristeineen, joka verhosi tätä korkeaa henkiolentoa ennen hänen lankeemustaan? Enkö puhuessani sinulle elämänvoimasta opettanut, että jokaisella hengellä on hengellinen ruumis ja että aineelliset ruumiit ovat vain tiivistyneitä hengellisiä ruumiita? Täydellisin ruumis ei ole siis aineeksi tiivistynyt ruumis, vaan hengellinen ruumis. Aineellinen ruumis ei ole siis kaunein, vaan hengellinen ruumis. Aineellinen jalokivi ei ole loistavin, vaan hengellinen jalokivi; aineellinen kulta ei ole kallisarvoisin, vaan hengellinen kulta. Sillä kulta ja jalokivet sekä aineellisissa että hengellisessä muodoissaan eivät ole muuta kuin ihmeellisesti muodostunutta elämänvoimaa, joka toisessa tapauksessa on tiivistyneessä, toisessa tiivistymättömässä muodossa. Sitä teidän on ehkä vaikea ymmärtää, koska teidän käsitteenne ovat täysin aineelliset. Hengellisiä käsitteitä te ette lainkaan ymmärrä. Sitä teille ei myöskään ole opetettu nuoruudessanne. Mutta selvänäkijät, jotka voivat nähdä sielunsa silmällä kaikkea hengellistä, ymmärtävät tämän täydellisesti. He ymmärtävät myöskin, että paratiisia puineen, kasveineen, hedelmineen ja jokineen on kuvattu hengellisenä paratiisina. Sitä mitä unessa koet, näet ja kuulet, et myöskään käsitä aineellisella tavalla, vaan kaikki se esiintyy unennäkijälle hengellisessä muodossa ja hahmossa.

>> Tähän hengelliseen paratiisiin karkotettiin siis ne henget, jotka olivat seuranneet johtajiaan henkimaailman vallankumouksessa. Se ei ollut yksinomaan rangaistus, vaan myös uusi koettelemus. Oikeudenmukaisuudessaan ja hyvyydessään Jumala pani nämä henget koetukselle antaen heille siten vielä uuden tilaisuuden hyvittää erehdyksensä, jonka he heikkoudessaan olivat tehneet. He olivat vain seuranneet johtajiansa eivätkä olleet pahuudesta langenneet tähän syntiin. Heidän johtajansa olivat viekoitelleet heitä heikkona hetkenä. Ulkonaisesti he olivat luopuneet Kristuksen vallasta. Mutta sydämessään he olivat puoleksi Kristuksen, puoleksi Luciferin puolella, niinkuin niin monet ihmiset nykyäänkin. He horjuivat jossakin määrin kummallekin puolelle. Mutta Jumala vanhurskaudessaan

vaati, että heidän sydämensäkin tekisi lopullisen ratkaisun. Karkoittamalla heidät paratiisiin Hän lähetti heidät ”puolueettomalle alueelle”. Siellä heidän tuli tehdä valinta. Se ei olisi ollut heille vaikeaa, jos heillä edelleen olisivat vielä olleet kaikki samat kyvyt kuin aikaisemmin Jumalan valtakunnassakin. Sillä, niinkuin sinulle selitin puhuessani elämänvoimasta, niin pian kuin henkiolento nousee Jumalaa vastaan, muuttuu hänen hengellinen ruumiinsa. Se sumenee, kadottaa puhtaasti hengellisen hahmonsa ja tiivistyy. Sen johdosta tietoisuus heikkenee ja samalla muisti edellisestä olomuodosta katoaa. Siksi eivät henkiolennot paratiisissa voineet enää muistaa sitä autuutta, joka ympäröi heitä Jumalan valtakunnassa ennen lankeemusta. Muutenhan olisi ollut mahdotonta panna näitä henkiä koetukselle paratiisissa. Sillä jos he olisivat muistaneet entisen onnen tilansa ja voineet verrata sitä nykyiseen elämäänsä, niin he eivät olisi hetkeäkään epäilleet kenen puolelle asettua. Mutta he olivat unohtaneet kadotetun autuutensa, henkien taistelun sekä oman lankeemuksensa. He olivat tietoisia vain uudesta olotilastaan, samoinkuin te ihmisetkin tunnette vain nykyisen elämänne, ettekä muista edellisiä olotilojanne, niin että enimmät ihmiset olettavat, että he nyt vasta ovat ensi kerran syntyneet maailmaan. He eivät muista elämäänsä Jumalan luona eivätkä myöskään heidän henkensä monia ruumiillistumia. Vain jotkut harvat aavistavat hämärästi, että he ovat aikaisemmin eläneet.

>> Jumala koetteli henkiolentoja paratiisissa siten, että hän kielsi heiltä jotakin, jonka tarkoitusta he eivät voineet käsittää. Raamatussa tämä kielto on esitetty kielletyn hedelmän muodossa. Kielto koski kaikkia niitä, jotka olivat langenneet samoinkuin Aadamkin ja oleskelivat paratiisissa niinkuin hänkin ja joilla oli samanlainen hengellinen ruumis kuin hänellä.

>> Sekä Jumalalle uskolliset joukot että syvyyden voimat koettivat nyt vaikuttaa näihin henkiolentoihin; edelliset koettivat kehoittaa heitä olemaan kärsivällisiä ja tottelemaan Jumalan kieltoa; jälkimmäiset yrittivät viekoitella heitä monella tavalla ja herättää heissä halveksumista tätä kieltoa kohtaan. Sama taistelu riehuu vielä nytkin jokaisen ihmisen ympärillä. Toisella puolella paha henki koettaa viekoitella ihmisiä rikkomaan Jumalan lakia ja esittää hänelle synnin mitä viehättävimmässä muodossa. Toisella puolella hyvän hengen ääni varoittaa ihmistä antautumasta pahan valtaan. Ihmisen itsensä on ratkaistava, ketä hän haluaa seurata.

>> Kun te maan päällä haluatte voittaa kansan asianne puolelle, niin te koetatte ensin voittaa ne henkilöt, joita kansa kunnioittaa ja joiden arvosteluun ja työhön se panee arvoa.

>> Samoin oli laita paratiisissakin. Sen asukkaiden parissa oli Aadamilla, entisellä korkealla taivaan ruhtinaalla, huomattava asema suurten hengellisten kykyjensä vuoksi. Siksi oli luonnollista, että hänen suhtautumisensa Jumalan kieltoon saattoi vaikuttaa ratkaisevasti muihinkin paratiisin henkiolentoihin. Siksi paha henki yritti ensi sijassa saada hänet lankeamaan. Se käytti välikappaleenaan naispuolista henkiolentoa, joka oli Aadamin kaksoisolento ja jota raamatussa nimitetään ”Eevaksi”. Eeva ei voinut vastustaa pahan hengen viekoituksia ja saattoi Aadaminkin lankeamaan. Hänen esimerkkiään seurasivat sitten kaikki paratiisin henkiolennot.

>> Tämän toisen syntiinlankeemuksen jälkeen Aadam ja hänen seuraajansa joutuivat pahan hengen valtaan ja vajosivat melkein samalle asteelle kuin Lucifer. Paratiisista heidät syöstiin pimeyden syvyyteen. Lucifer oli nyt näidenkin henkiolentojen ruhtinas. Omassa valtakunnassaan hän oli itsevaltias hallitsija. Tosin hänkin oli Jumalan vallan alainen, eikä voinut siis tehdä mitä hän tahtoi. Mutta Jumala salli hänen hallita niitä henkiolentoja, jotka vapaasta tahdosta olivat tulleet hänen alamaisikseen. Oli hirveä seuraus Jumalan vanhurskaudesta, kun hän salli Luciferin pitää ominaan ne, jotka olivat tulleet hänen puolellensa. Heitä ei siis mikään voinut enää pelastaa. Vaikkapa he myöhemmin olisivat katuneet lankeemustaan, niin he eivät voineet päästä enää vapaiksi. He olivat joutuneet Pimeyden ruhtinaan valtaan ikiajoiksi. Se on synti, josta Paavali kirjeissään puhuu ja josta hän sanoo, että se on voittamattomana esteenä langenneitten pelastumiselle.

>> Maallisissa valtioissa on asian laita aivan sama. Kun joku on tullut jonkun valtakunnan alamaiseksi, niin hänen täytyy seurata maan lakeja. Ilman hallituksen lupaa hän ei saa poistua maasta. Ja jos valtakunta on sodassa toista maata vastaan, niin vihollisen ei sallita astua maan rajojen yli. Sama laki vallitsee Luciferinkin valtakunnassa. Se on alituisessa sodassa Jumalan valtakuntaa vastaan. Siksi Lucifer ei koskaan sallisi alamaistensa palata Jumalan valtakuntaan.

>> Toinen esimerkki. Ken vapaaehtoisesti liittyy muukalaislegioonaan, hän on sidottu siihen. Katukoon jälkeenpäin vaikka tuhat kertaa tekoaan, itkeköön ja valittakoon kohtaloansa, hänen on pakko alistua siihen – muuta neuvoa hänellä ei ole. Hänen täytyy alistua ankaran kurin alaiseksi, joka ei tunne sääliä. Hänen on pakko pysyä paikallaan. Ja jos hän yrittää karata, niin legioonalaiset saavuttavat hänet ja vievät takaisin, ja silloin hänen kohtalonsa on kahta kauheampi. Ei mikään silta johda sieltä sen ihmisen kotimaahan, joka vapaaehtoisesti on hyljännyt maansa.

>> Tällainen muukalaislegioona on Pimeyden ruhtinaan valtakunta. Ken hänen luokseen saapui, ei voinut enää palata. Ei mikään silta kulkenut sen syvän kuilun yli,

joka erotti Pimeyden valtakunnan muukalaislegioonan Jumalan valtakunnasta. Tämän sillan Kristus vasta myöhemmin rakensi lunastustyöllään.

>> Siksi Kristus vertauksessaan rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta antaa Aabrahamin lausua tämän saman totuuden: ”Ja kaiken tämän lisäksi on meidän välillämme vahvistettu suuri juopa, että ne, jotka tahtovat mennä täältä teidän luoksenne, eivät voisi, eivätkä ne, jotka siellä ovat, pääsisi yli meidän luoksemme”. (Luuk. 16: 26.)

>> Kolmas esimerkki: Ajattele sotilaan kohtaloa, joka sodassa hylkää oman armeijansa ja menee vihollisen puolelle. Vaikka hän jälkeenpäin katkerasti katuisi tekoaan ja ikävöisi takaisin isänmaahansa — vihollinen ei päästä häntä vapaaksi.

>> Nyt olen opetuksissani johtanut sinut siihen kohtaan, jossa kaksi valtakuntaa seisoo horjumattomasti vastatusten. Jumalasta luopuneiden eli ”kuoleman valtakunta” toisella ja Jumalan valtakunta toisella puolella. Pimeyden valtakunta toisella ja valon valtakunta toisella puolella Luciferin kuningaskunta toisella ja Kristuksen kuningaskunta toisella puolella. Toisella puolella Lucifer – toisella Kristus.

>> Mutta Jumala rakastaa kaikkia lapsiaan, niitäkin, jotka oman syntinsä vuoksi ovat karkotetut Isän kodista. Ja koska Hän oli luonut heidät poikansa välityksellä ja liittänyt heidät hengellisinä jäseninä Kristuksen ruumiiseen, niin Hän tahtoi jälleen yhdistää eronneet jäsenet Kristuksen hengelliseen ruumiiseen, – nuo toisetkin, jos eivät jää epäuskoonsa, tulevat oksastettaviksi, sillä Jumala on voimallinen oksastamaan ne jälleen. (Room. 11: 23.)

>> Mutta katkenneet oksat voitiin jälleen yhdistää elämän puuhun ja luopuneet jäsenet uudestaan liittää Kristuksen ruumiin elävöittävään elimistöön vain siten, että luopuneet henkiolennot itse vapaasta tahdosta halusivat sitä. Jumala oli antanut heille vapaan tahdon. Vapaasta tahdosta toiset olivat johtajina, toiset seuraajina liittyneet henkimaailman kapinaan. Seuraajat olivat vapaasta tahdosta toistamiseen langenneet paratiisissa voimatta kestää koettelemusta. Heidän tuli jälleen vapaasta tahdosta tehdä parannus ja palata Isän kotiin.

>> Se tuntui kuitenkin mahdottomalta.

>> Se oli selvää, että Luciferin ja hänen apulaisjohtajiensa paluu oli mahdoton. Sillä se, joka ylpeydestä on langennut, paatuu pahaksi ja tahtoo kernaammin olla onneton kuin nöyrtyä.

>> Tosin harhaanjohdetut henkiolennot erosivat mielenlaadultaan yhä sangen suuressa määrässä johtajistaan. Mutta he eivät nähneet mitään pelastuksen

mahdollisuutta. Ja missä pelastuksen toivoa ei ole, siellä ei ole myöskään tahtoa pelastua. Ja missä tahto puuttuu, siellä ei millään tavalla koeteta pelastua.

>> Mutta vaikka he olisivat tahtoneetkin pelastua, niin voittamattomana esteenä oli sittenkin se, että Luciferilla oli oikeus hallita heitä ja tätä oikeutta ei Jumalakaan voinut häneltä riistää, koska Hän oli antanut sen hänelle.

>> Mutta Jumalan tiet ovat ihmeelliset ja viisaudessaan Hän tietää, mitkä keinot johtavat päämäärään. ”Sinä säälit kaikkia, koska ne ovat sinun, oi Herra, joka rakastat eläviä. Sillä sinun katoamaton henkesi on kaikissa”. (Viis. 11: 26.)

>> Henkien lankeemuksen jälkeen Jumala laati suunnitelman, jonka kautta Hän saattoi pelastaa kaikki Hänestä eronneet henget.

>> Jumalan lunastussuunnitelma on se suuri salaisuus, jonka Kristuksen lähettämät henget ilmaisivat apostoli Paavalille sekä muille apostoleille.

>> Mutta apostolitkaan eivät uskaltaneet ilmaista Jumalan lunastussuunnitelman koko salaisuutta ensimmäisille kristityille seurakunnille, sillä suurinta osaa siitä he eivät voineet käsittää. Sen vuoksi heidänkin täytyi jättää tämän salaisuuden ilmaiseminen niille hyville hengille, jotka kristillisissä jumalanpalveluksissa puhuivat medioitten kautta ja vähitellen ilmaisivat heille koko totuuden. Tämä tapahtui samalla tavalla kuin minäkin nyt opetan sinulle näitä totuuksia.

>> Aluksi ei suinkaan ole helppo käsittää Jumalan pelastussuunnitelman koko totuutta. Te ette voi, niinkuin Paavali useaan kertaan kirjoittaa ensimmäisille kristityille, sulattaa vahvaa ruokaa. Teille voi tarjota vain maitoa, niinkuin pienille lapsille. Totuus koko laajuudessaan ja suuruudessaan on vaikeasti sulavaa hengen ruokaa, jota vain hengessä vahvat voivat sulattaa. Helposti ymmärrettävä totuus on maito, jota annetaan niille, jotka uskon ja totuuden elämässä ovat vielä lapsia.

>> En anna sinulle maitoa seuraavissa opetuksissani, vaan vahvaa ruokaa, samoinkuin sekin, mitä tähän asti olen opettanut, on osittain ollut vaikeasti sulavaa ruokaa. En anna sinulle tietoa vain suurista, näkymätöntä maailmaa koskevista totuuksista, vaan sinun tulee minun opetukseni johdolla oppia myös ymmärtämään niitä syitä, jotka muodostavat yhdyssiteen eri totuuksien välillä. Sillä henki voi tulla tyydytetyksi vain silloin, kun se ymmärtää tapahtumien syyt.

Jumalan lunastussuunnitelma.

”Me puhumme viisautta täydellisten seurassa,
mutta emme tämän maailman viisautta…
Me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä
kätkettyä, jonka Jumala on edeltä määrännyt
ennen maailmanaikoja meidän kirkkaudek-
semme”. 1 Kor. 2: 6, 7.

>> Kun suuri osa henkimaailmaa oli luopunut Jumalasta, laati Jumala suunnitelman, jotta Hän voisi pelastaa syvyyteen vajonneet onnettomat olennot ja palauttaa heidät valtakuntaansa.

>> Hänen armonsa kohdistui ensi sijassa niihin, jotka olivat vähemmän syyllisiä. Vähemmän syyllisiä olivat ne lukemattomat joukot, jotka paratiisissa eivät voineet voittaa uutta koettelemusta, vaan olivat langenneet syntiin ja lopullisesti luopuneet Jumalasta. Vasta sitten kun he olivat pelastetut, pääsisivät heidän viekoittelijansa – Lucifer ja hänen apulaisjohtajansa – takaisin Jumalan luo.

>> Jumala on oikeudenmukainen. Viekoitellut henget olivat heikkoudesta langenneet syntiin. Viekoittelijat olivat pahuudesta tehneet syntiä. Koska synti oli oleellisesti erilainen, niin oli myös rangaistus ja paluu syvyydestä erilainen.

>> Pelastuksen ensimmäinen askel oli se, että Jumala loi eri kehitys-asteita ja laati viisaudessaan lakeja, joita teidän on mahdotonta ymmärtää. Kirjeessään efesolaisille Paavali puhuu näistä kehitys-asteista, joita myöten henget voivat kohota pimeyden syvyydestä Jumalan luo ja joita Jumala oli luonut suunnitelmansa toteuttamiseksi, jotta kaikki voisivat jälleen tulla yhdistetyksi Kristuksessa. Tässä kohdassa on alkutekstissä käytetty vertauskuvana rakennusta monine kerroksineen. Käsitä tämä vertaus hengelliseltä näkökannalta, niin voit helpommin ymmärtää langenneitten henkien kehitys-aste-oppia.

>> Se, mitä te sanotte ”helvetiksi” on syvin aste, minne kaikki langenneet henget joutuvat. Mutta helvetissäkin on useita kehitysasteita, joiden kautta henkiolento, tehtyään parannuksen, voi kohota ensimmäiselle maalliselle asteelle. Tämän alueen

alin aste on alhaisimpien eläinten, sitten seuraa kivien, kasvien, yrttien, kukkien ja korkeampien eläinten asteet, kunnes ne päättyvät korkeimman eläimen, ”ihmisen” asteeseen. Nämä maalliset asteet eivät ole olemassa yksin teidän maapallollanne, vaan myöskin muilla taivaankappaleilla. On siis useita teidän maapallonne asteita vastaavia asteita. Eikä maallisia asteita ole ainoastaan aineellisessa muodossa, sellaisina kuin te näette ne eläin-, kasvi- ja kivikunnassa, vaan myöskin niitä vastaavissa hengellisissä muodoissa; sillä myöskin hengellinen eläin-, kasvi- ja kivikunta ja näiden mitä erilaisimpien elollisten olentojen hengelliset ruumiit ovat täydellisesti samanlaiset kuin niiden aineelliset ruumiit maan päällä. Maallisen kuolemansa jälkeen aineellisesta ruumiistaan eronneet henget siirtyvät näille maallisia asteita vastaaville hengellisille alueille ja pysyvät niissä, kunnes he syntyessään jälleen maan päälle ruumiillistuvat uudestaan. Jos henki ei tee parannusta, niin täytyy hänen niin usein uudestaan ruumiillistua samalla asteella, kunnes hän on kyllin kehittynyt voidakseen ruumiillistua korkeammalla asteella.

>> Jumalan erikoista apua tarvittiin joka kerta, jotta henget voisivat ruumiillistua eri kehitys-asteilla. Se tapahtui siten, että Jumala soi kullekin hengelliselle ruumiille sen hahmon, mikä kullakin kehitys-asteella oli tarpeen sekä antoi heille kyvyn siittää tälle kehitysasteelle kuuluvia ruumiita. Mutta henki tunkeutuu siten siitettyyn ruumiiseen henkimaailmassa vallitsevien lakien mukaisesti.

>> Teidän ihmisten on kuitenkin mahdotonta käsittää, miten se tapahtuu, samoinkuin te ette ymmärrä, mitä teidän ympärillänne ja teidän silmienne edessä luonnossa tapahtuu.

>> Teidän tiedemiehenne pohtivat perinnöllisyys kysymystä, varsinkin ihmisen periytymistä apinoista.

>> Korkeampi laji ei ruumiillisesti periydy alemmasta. Kasvit eivät synnytä eläimiä, alhaisemmat eläimet eivät synnytä korkeampia eläimiä. Kukin laji siittää omaan lajiinsa kuuluvia olentoja. Mutta kuhunkin lajiin sisältyy useita rotuja. Saman lajin erilaisten rotujen jäsenet ovat keskenään siitoskykyisiä.

>> Ihminen kuuluu apinoiden lajiin. Hän muodostaa tämän lajin korkeimman rodun. Siksi voidaan täydellä syyllä sanoa, että apina on alhaisin ihminen ja ihminen jaloin apina. Ihminen on siis korkein maapallon eläimistä. Mutta ruumiillisesti hän ei ole apinasta periytynyt, joskin apina ruumiillisessa kehityksessä onkin häntä lähinnä.

>> Ihmisen henki, ennenkuin se ensi kertaa ruumiillistui ihmisruumiiseen, oli eläimen ruumiissa. Sama henki kohoaa erilaisten luonnonasteitten kautta yhä täydellisempään muotoon.

>> Luonnonasteet aineellisessa olomuodossaan eivät muutu. Ne ovat tänään samanlaiset kuin tuhansia vuosia sitten. Vain aikojen kuluessa ovat yksityisten kehitys-asteiden monet lajit hävinneet siksi, etteivät henget ole enää ruumiillistuneet niihin. Siksi Jumala loi toisia, korkeampia lajeja, joihin ne henget, joita varten hävinneet lajit aikaisemmin olivat luodut, nyt ruumiillistuvat. Hävinneet lajit merkitsevät kehityksen väliasemia. Kun ne hävisivät ja niiden tilalle tuli toisia, täytyi kysymyksessä olevien henkien odottaa, kunnes ne siirtyivät niihin lajeihin, jotka olivat luodut hävinneiden tilalle.

>> Siten te vielä nykyäänkin löydätte ruumiillisia jäännöksiä niiden kasvi- ja eläinkuntien hävinneistä lajeista, joita oli entisinä aikakausina olemassa.

>> Henki ei voi vajota korkeammalta kehitys-asteelta syvemmälle, mutta se voi pysyä paikallaan samalla asteella. Olen jo sanonut sinulle, että henkiolennon, joka erotessaan ruumiistaan ei ole kehittynyt korkeammalle asteelle, täytyy ruumiillistua samalla asteella yhä uudestaan, kunnes hän on kyllin kehittynyt seuraavaa korkeampaa astetta varten. Sama on ihmisenkin laita. Jos hänen henkensä ei maallisen elämän aikana ole etsiessään Jumalaa tullut täydellisemmäksi, niin tulee hän jälleen ihmiseksi. Jokainen elämä on tutkinnon suoritus. Ken siinä epäonnistuu, hänen täytyy yrittää uudestaan, kunnes hän on sen suorittanut. Nämä ovat jumalallisia lakeja, jotka koskevat yhtä suuressa määrin koko luomakuntaa. Jumalalle ei mikään ole ehdon alaista.

>> Kun sanoin sinulle, että henki ei voi vajota syvemmälle kehitys-asteelle. Niin johtuu se siitä, että henki, joka toiselta puolen tulee huonommaksi kuin mitä hän oli ennen, tulee toiselta puolen taas paremmaksi, ja että siten saadaan tasoitus aikaan. Siihenkin vaikuttaa jumalallinen laki.

>> Teidän on mahdotonta käsittää, miten pitkä aika on kulunut henkien lankeemuksesta siihen päivään saakka, jolloin ensimmäinen langennut henki oli kyllin kehittynyt ruumiillistuakseen ihmisenä. ”Yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhat vuotta”. (2 Piet. 3: 8.)

>> Kaikista näistä totuuksista ei nykyisellä kristinuskolla ole aavistustakaan. Ne ovat myös sinun tähänastisen käsityskantasi vastaisia. Mutta salaisinko sinulta totuuden sen vuoksi, että sinun on sitä vaikea uskoa ja että kanssaihmisesi nauraisivat sille? Onhan sinulla tilaisuus tutkia näitä totuuksia niiden henkimaailman sanomien välityksellä, joita voit saada erilaisissa spiritistisissä jumalanpalveluksissa, ja silloin saat nähdä, että kaikki todistavat ne oikeiksi.

>> Paha kyllä, nämä tärkeimmät opetukset, joita juuri olen selittänyt sinulle, ovat poistetut raamatun luomiskertomuksesta. Siinä on tuskin mitään niistä jäljellä. Siinä ei kerrota miten Jumala loi henkimaailman, ei henkien taistelusta eikä heidän lankeemuksestaan, ei kehitysasteista, ei langenneiden henkien uudelleenluomisesta eri kehitys-asteilla eikä myöskään henkien ruumiillistumisesta aineelliseen muotoon. Raamattunne esittää maallisen luomisen ennenkuulumattomana erillisenä tapahtumana, joka ei ole missään yhteydessä henkiolentojen luomisen eikä henkiolentojen lankeemuksen kanssa.

>> Alkuperäinen raamattu sisälsi kaikki nämä totuudet. Kun raamattu myöhemmin muutettiin, poistettiin siitä pahan voiman vaikutuksesta Jumalan lunastussuunnitelmaa koskevat tapahtumat. Ihmiskunnalle ei tahdottu ilmaista sitä lohdullista totuutta, että kaikki palaavat jälleen Jumalan luo. ”Sillä Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden”. (1 Tim. 2: 4.) Maallisen luomisen tarkoitus on myöskin palauttaa kaikki Jumalan luo.

>> Pimeyden vallalle oli tietenkin paljon edullisempi toivottomuuden ja pelon oppi, ”ikuisen helvetin” oppi, josta eräs teidän runoilijoistanne on sepittänyt seuraavat kauhistuttavat sanat: ”Ken tästä käy, saa kaiken toivon heittää”.

>> Nämä sanat kaikuivat helvetin hallitsijoiden korvissa paljon mieluisempina kuin oppi armahtavasta Jumalasta, joka tosin vanhurskaudessaan vihastuu ja rankaisee, mutta jonka viha ja rangaistus eivät ole ikuisia, sillä Hän antaa jälleen anteeksi lapsilleen ja kutsuu heidät kotiin. Pelottamalla ihmisiä ”ikuisen helvetin rangaistuksella” on häväisty totista Jumala käsitettä. Sen kautta on myös Jumalan pelastussuunnitelman toteuttaminen tehty paljon vaikeammaksi, Jumalan, joka salli synnin ja surun raskauttamille ihmisille lausua seuraavat armon ja rakkauden sanat: ”Vaikka äiti lapsukaisensa unohtaisikin, minä en sinua unhota”. (Jes. 49: 15.)

>> Monessa kohtaa on raamatun käynyt samoinkuin vanhojen mestarien maalausten, jotka koristivat teidän vanhojen kirkkojenne seiniä. Myöhemmin niin sanotut ”kirkkomaalarit” peittivät ne arkipäiväisillä kuvillaan. Ja kun te nykyään varovasti poistatte peitevärin näiltä seiniltä, tulevat vanhat maalaukset jälleen esille ja te ihailette suuren mestarin taideteosta.

>> Samoin on myöhemmin myös vääristelty raamatun alkuperäisiä totuuksia. Erehtyvät ihmiset korjasivat raamatun kertomuksia. He jättivät pois sellaista, mitä he eivät ymmärtäneet ja lisäsivät vääriä selityksiä. Heidän jälkeensä toiset jälleen tekivät ”parannuksia”, lisäyksiä ja poistoja. Siten ei vain totuus tullut vääristellyksi, vaan raamattuun tehtiin lisäyksiä, jotka halventavat Jumalan sanaa. Eräs runoilija on

sanonut: ”Kirjoilla on kohtalonsa”. Raamatulla on myöskin ollut kohtalonsa, surullista kyllä. Siitä on paljon kadonnut ja siihen on lisätty paljon sellaista, mitä siinä ei pitäisi olla koska se on totuudenvastaista.

>> Kun jotkut ”kirkot” eivät tahdo tunnustaa tätä tosiasiaa, vaan pitävät raamattua ”väärentämättömänä”, niin he eivät sillä edistä Jumalan asiaa. He tuottavat sille vain vahinkoa. Sillä oppimatonkin ihminen, lukiessaan raamattua ja varsinkin luomishistoriaa, ymmärtää, että siinä täytyy olla paljon sellaista, mikä ei voi olla oikein.

>> Profeetta Jeremiaan kautta Jumala valittaa, että Vanhaan Testamenttiin on tullut niin paljon väärennyksiä. ”Kuinka saatatte sanoa: Me olemme viisaita ja meillä on Herran laki? Totisesti! Katso, valheen työtä on tehnyt kirjanoppineiden valhekynä.” >> (Jer. 8: 8.)

>> Toisissa raamatun kohdissa on totuus kärsinyt siten, että teidän kääntäjänne ovat väärentäneet siinä määrin alkuperäisen tekstin sanoja ja lausetapoja, että oikeaa tarkoitusta on mahdotonta käsittää.

>> Näiden sanojen johdosta voit ymmärtää, miksi raamatun luomiskertomuksessa, sellaisena kuin se teille nykyään esitetään, totuus ilmenee sekavana ja vääristettynä. Vain joistakin yksityiskohdista tunkeutuu totuus heikosti vielä esille. Niinpä viitataan siinä joihinkin maallisen luomisen kehityskausiin. Ne eivät kuitenkaan vastaa todellisuutta, yhtä vähän lukunsa kuin tapahtumien järjestyksenkään puolesta.

>> Samaa on sanottava ensimmäisten ihmisten luomisesta. Henkien luominen ja ensimmäisten henkien ruumiillistuminen ihmisruumiiseen on siinä sekoitettu yhteen.

>> Raamatun ensimmäisessä luvussa kerrotaan, että Jumala loi ihmisen kaikkein viimeiseksi. Maa, kasvit ja eläimet olivat jo luodut. Sitten sanotaan: ”Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Ja Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää” (1 Moos. 1: 27, 28.)

>> Se on oikein, että molemmat henkiolennot, jotka kaikkein ensiksi ruumiillistuivat ihmisiksi ja olivat nimeltään ”Aadam ja Eeva ”, Jumala loi omaksi kuvakseen ennen heidän lankeemustansa. Oikein on sekin, että Hän loi heidät mieheksi ja naiseksi ja siunasi heidät, jotta he olisivat hedelmälliset ja lisääntyisivät. Mutta se ei tapahtunut sen jälkeen, kun maa, kasvit ja eläimet oli luotu, vaan tämä tarkoittaa heidän luomistaan henkiolennoiksi. Se, jonka Jumala luo omaksi kuvakseen, voi olla vain henki. Sillä Jumala on henki ja yksinomaan henki, eikä

ainetta. Ja se minkä Hän luo omaksi kuvakseen, on myöskin yksinomaan henki eikä osittain henkeä ja osittain ainetta, niinkuin maalliset ihmiset.

>> Edelleen raamatun luomiskertomuksen yksityiskohdissa huomaamme vieläkin suurempia ristiriitaisuuksia. Muutamia rivejä edempänä sanotaan, että Jumala oli luonut ihmisen, ainoastaan miehen, ja että se tapahtui aikana, jolloin ei ollut vielä mitään muuta elollista maan päällä, jota vastoin ensimmäisen tiedon mukaan ihminen luotiin sen jälkeen, kun kaikki muut elolliset olennot oli luotu. Toisen tiedon mukaan Jumala olisi siis asettanut ihmisen autioon maailmaan ja vasta sen jälkeen luonut Eedenin puutarhan, johon Hän asetti ihmisen. Ja vasta sitten ilmestyivät kaikenlaiset puut hyvänmakuisine hedelmineen ”paratiisiin”, joksi te tätä puutarhaa nimitätte. Hänen sanotaan antaneen ihmiselle tehtäväksi viljellä ja vartioida tätä puutarhaa. Saman tiedon mukaan ei mitään muuta ollut maan päällä olemassa.
– Yhtä paljon lauseita kuin ristiriitaisuuksia! –

>> Vertaa nyt tätä käsittämätöntä kertomusta siihen totuudenmukaiseen kuvaan, mikä sinulle on annettu. Siinä sinä näet paratiisin sinä henkimaailmana, jonne Jumala henkien vallankumouksen jälkeen rangaistukseksi karkoitti vähemmän syylliset henkiolennot ja asetti heidät uudelle koetukselle. Täällä kasvoi hyvän ja pahan tiedon hengellinen puu. Tämän kiellon Jumala asetti heille koettelemukseksi, mutta he eivät ymmärtäneet sen kantovoimaa. Tämän kiellon tai käskyn tottelemisesta tai rikkomisesta kävisi ilmi, kenen puolelle paratiisin henkiolennot olivat lopullisesti halukkaat liittymään, Jumalan vai Luciferinko. Jos he tottelisivat Jumalan käskyä, niin se muuttuisi heille elämänpuuksi Jumalan autuudessa. Mutta jos he sen rikkoisivat, muuttuisi se kuolemanpuuksi. Silloin heidät karkoitettaisiin paratiisistakin Luciferin valtakuntaan. Se merkitsisi täydellistä eroa Jumalasta. Se merkitsisi heille hengellistä kuolemaa. ”Sinä päivänä, jona siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman”. (1 Moos. 2: 17.)

>> Nyt sinä ymmärrät myöskin, miksi Aadamin piti vartioida paratiisia. Suojella itseään ja muita, jotta he eivät kallistaisi korvaansa synnille, joka viekoitteli heitä tottelemattomuuteen. Nyt sinä ymmärrät myös sen viittauksen raamatussa, joka sanoo, että sen jälkeen, kun Jumalasta luopuneet henget olivat karkoitetut paratiisista, kerubi esti heidän paluutaan leimuavin miekoin. Sillä ratkaisu oli tapahtunut. He olivat totelleet syvyyden valtiasta. Heidät pakoitettiin nyt Pimeyden valtakuntaan. Heillä ei ollut enää lupa oleskella paratiisissa, eikä tulla sinne takaisin, ennenkuin sinä päivänä, jolloin langenneet henget, palatessaan Jumalan luo, pääsevät taas tähän onnen maailmaan, joka johtaa taivaaseen. Silloin he saavat

jälleen palata Eedenin hengelliseen puutarhaan ja kohota siellä siihen autuuteen, josta heidät kerran synnin vuoksi oli karkoitettu.

>> Totuus on aivan päinvastainen kuin mitä raamatussa väitetään Jumalan sanoneen, kun suuri joukko Hänen lapsiaan karkoitettiin kokonaan Jumalan valtakunnasta ja syöstiin onnettomuuteen: ”Ihminen on tullut sellaiseksi kuin joku meistä, niin että hän tietää hyvän ja pahan. Kun ei hän nyt vain ojentaisi kättänsä ja ottaisi myös elämän puusta ja söisi ja eläisi iankaikkisesti”. (1 Moos. 3: 22.) — Siten puhuu paholainen, mutta ei Jumala, jonka hyvyys on rajaton. Todellisuudessa Lucifer lausui nuo sanat ivatessaan viettelemiään henkiä. – Jumalan tahtohan on, että henget lankeemuksen jälkeenkin tavoittelisivat elämänpuuta, seuraisivat Hänen käskyjään ja palaisivat Hänen luokseen.

>> Mutta syvyyden voimat koettavat estää, etteivät ne henget, joiden pelastukseksi Jumala loi monet kehitys-asteet, tavoittelisi elämänpuuta eivätkä palaisi Jumalan luo. Jos Lucifer olisi saanut määrätä, niin ei noita asteita henkien kohoamiseksi olisi koskaan luotu eikä näkyväistä maailmaa olisi syntynyt. Hän olisi siinä tapauksessa voinut häiritsemättä hallita noita henkiolentoja tarvitsematta pelätä, että hän voisi kadottaa ainoatakaan heistä.

>> Minun täytyy myös oikaista sitä käsitystä, mikä raamatussa annetaan ensimmäisen naisen luomisesta.

>> Raamatussa sanotaan, että Jumala tahtoi antaa avun ensimmäiselle yksinäiselle miehelle. Sen vuoksi Hän loi tomusta kaikki maan eläimet ja taivaan linnut ja saattoi ne miehen luo, jotta tämä valitsisi niiden joukosta vaimon itselleen. Mutta niiden parissa ei ollut ainoatakaan sopivaa. Korjatakseen tämän epäkohdan Jumala vaivutti miehen raskaaseen uneen, otti yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen paikan lihalla. Kylkiluusta Hän loi sitten naisen ja antoi hänet miehelle vaimoksi.

>> Sinä tiedät, että varsinkin uskonnon vastustajat ovat ivanneet tätä kertomusta. Surullista tosiaan, että Jumalan luomistyötä on täten vääristelty ja alistettu ihmisten pilkan alaiseksi. Tässäkin paholainen on ihmiskätyriensä kautta vääristänyt totuuden inhottavaksi irvikuvaksi, jotta vanhurskaan ja kaikkivaltiaan Jumalan käsite tulisi naurettavaksi. Sillä se, mikä tehdään naurettavaksi, tapetaan kuolettavalla aseella. — Jumala ei estänyt totuuden väärentämistä, niinkuin Hän yleensä ei estä, kun ihmiset tahtovat tehdä jotakin pahaa. Totuudenetsijöillä ja Jumalan lapsilla oli aina keino, jonka avulla he saattoivat erottaa oikean väärästä, yksin väärennetystä raamatustakin. He saattoivat pyrkiä hyvän henkimaailman yhteyteen ja siten päästä totuuden perille.

>> Mikä on siis totuudenmukainen selostus ensimmäisen ihmisparin luomisesta?

>> Aadam oli ensimmäinen henkiolento, joka oli kyllin kehittynyt voidakseen kohota korkeammasta eläinmaailmasta ja saavuttaa inhimillisen ruumiillistumisen. Se ei kuitenkaan tapahtunut siten, kuin te raamatun väärän selostuksen nojalla oletatte. Jumala ei luonut ihmistä tomusta eikä puhaltanut hänen sieraimiinsa elävää henkeä. Pikemmin ensimmäisen ihmishengen ruumiillistuminen tapahtui samojen lakien mukaan, jotka vielä nytkin saavat aikaan hengellisen ruumiin ruumiillistumisen.

>> Henkien ruumiillistumisesta olen sinulle jo riittävästi puhunut. Sinä tiedät, että siihen nykyään tarvitaan ”materialisaattio-mediota”, joiden voimaa käytetään henkiolennon hahmon tiivistämiseen.

>> Samaa lakia Jumala seurasi ensimmäisen ihmishengen ruumiillistumiseen. Siihen aikaan ei ollut vielä materialisaattio-medioita, joiden elämänvoimaa olisi voitu käyttää. Siksi Jumala käytti maan elämänvoimaa, vieläpä sellaista elämänvoiman sekoitusta, joka vastasi inhimillisen ruumiin rakennetta. Se oli samaa elämänvoiman sekoitusta, joka nykyäänkin edistää ihmisen ruumiin kasvua. Jo Paavali sanoo: ”Jumala antaa... kullekin siemenelle sen oman varren. Ei kaikki liha ole samaa lihaa, vaan toista on ihmisten, toista taas karjan liha, toista on lintujen liha, toista kalojen”. (1 Kor. 15: 38, 39.) Jumalan henkimaailma valmisti elämänvoiman ensimmäisen ihmisen ruumiillistumista varten.

>> Ensimmäisen ihmisen, Aadamin, joksi te häntä nimitätte, ruumis on siis tosiaankin luotu ”tomusta”, joskin toisella tavalla kuin te tähän saakka olette olettaneet. Hänen ruumistaan ei luotu savesta, vaan hänen hengellisen ruumiinsa jäsenten ympärille muodostettiin näkyvä kuori maan tiivistetyn elämänvoiman avulla. Ja täten muodostettu Aadamin ruumis hajosi hänen kuollessaan jälleen maan elämänvoimaksi. Elämänvoiman muodossa hänet luotiin maasta ja samassa muodossa hän palasi jälleen maahan. Tämä laki on yhteinen kaikille aineellisille olennoille.

>> Täten luotu ensimmäinen miespuolinen ihminen oli nyt ainoa lajiaan. Hän oli yksin, niinkuin raamattunne täydellä syyllä sanoo. Häntä ympäröi vain kasvi- ja eläinkunta. Hän ikävöi sitä hetkeä, jolloin seuraava henkiolento olisi kyllin kehittynyt ruumiillistuakseen ihmisenä. Hän piti silmällä korkeampia eläimiä nähdäkseen, eikö niiden kuollessa Jumalan mielestä joku olisi kyllin kehittynyt ruumiillistuakseen. Raamatun kertomus viittaa tähän, kun siinä sanotaan, että Jumala toi ensimmäisen ihmisen eteen kaikki eläimet, jotta hän niiden joukosta voisi löytää itselleen toverin.

>> Vihdoinkin koitti se päivä, jolloin henkiolento jälleen saavutti ihmisen kehitysasteen. Tällä kertaa se oli naispuolinen henki. Se oli samainen henkiolento, joka Jumalan valtakunnassa ja sittemmin myös paratiisissa oli ollut Aadamin toverina ja ensimmäisenä oli rikkonut Jumalan käskyn ja myös viekoitellut Aadamin tottelemattomuuteen.

>> Tämän henkiolennon syyllisyys ja sen johdosta myös hänen rangaistuksensa oli suurempi kuin Aadamin. Niinpä hänen kohoamisensa syvyydestä kesti kauemmin eikä hän saavuttanut maallista ihmismuotoa samalla kertaa kuin hänen miespuolinen kaksoishenkensä.

>> Kertomus naispuolisen hengen ruumiillistumisesta ihmiseksi, siinä muodossa kuin se esiintyy nykyisessä raamatussa, antaa totuuden hiukan pilkistää esille.

>> Ensimmäinen nainen, ”Eeva”, joksi te häntä nimitätte, ruumiillistui samalla tavalla kuin henkiolennot materialisaattioissa. Eevan luomisessa ei Jumalan tarvinnut enää käyttää maan elämänvoimaa, sillä ”materialisaattio-medio” oli Hänen käytettävänään. Medio oli Aadam. Aadamin psyykillinen voima oli hyvin suuri, sen todistaa se seikka, että henkimaailma oli materialisoinut hänen ruumiinsa ja oli alituisessa yhteydessä hänen kanssaan.

>> Samoinkuin nykyäänikin hengen ruumiillistuminen on mahdollinen vain silloin, kun materialisaattio-medio on ”syvä-transsissa”, samoin silloinkin. Aadamin ”syvätranssi-tilaa” kuvaa raamattu seuraavin sanoin: ”Herra Jumala vaivutti ihmisen raskaaseen uneen, ja hän nukkui”. (1 Moos. 2: 21.) Se oli ”psyykillinen uni”, jonka aikana Aadamin henki erosi ruumiista. Ja samoinkuin nykyäänkin henkiolennon täydellisesti ruumiillistuessa materialisaattio-medion elämänvoima ei yksin riitä, vaan myöskin medion ainetta on eritettävä, samoin Eevan ruumiillistumisessa henkimaailma liuotti Aadamin ruumiillista ainetta elämänvoimaan ja käytti sitä Eevan ruumiin muodostamiseen. Tätä tapausta raamattu kuvaa sanoessaan, että Jumala otti Aadamilta yhden kylkiluun: >> Ja kun Aadam nukkui, otti Jumala yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen paikan lihalla. Ja Herra Jumala rakensi vaimon siitä kylkiluusta”. (1 Moos. 2: 21, 22.)

>> Tavallisesti henkien materialisaatioissa ruumiillistuminen kestää vain määrätyn ajan. Sen haihtuessa mediolle palautuu jälleen se elämävoima sekä ruumiillinen aine, jota hänen on ollut pakko erittää. Mutta Eevan ruumiillistuminen täytyi olla kestävää laatua. Siksi ei Aadam voinut saada takaisin erittämäänsä elämänvoimaa eikä sitä ruumiillista ainetta, jota hän elämänvoimana oli erittänyt. Henkimaailman tuli siis korvata se maan elämänvoimalla samalla tavalla kuin se oli muodostanut

Aadamin ruumiinkin. Tätä tarkoittavat raamatun sanat, jotka ovat tuntuneet teistä niin käsittämättömiltä: ”Ja täytti sen paikan lihalla”.

>> Siten ensimmäinen ihmispari oli luotu. Heistä tuli koko ihmiskunnan saada alkunsa.

>> Tulevan lapsen ruumiin siittämiseen tarvitaan vain siemen. Henki, seuraten teille tuntemattomia lakeja, yhtyy lapsen ruumiiseen vasta vähää ennen sen syntymistä. Lapsen elämä äidin kohdussa on riippuvainen äidistä. Äidin veri kiertää lapsen ruumiissa ja sen voimalla lapsen elimet liikkuvat niin pian kuin ne ovat edes jossain määrin kehittyneet. Se tapahtuu tavallisesti raskauden viidennessä kuukaudessa. On välttämätöntä, että lapsen elimet liikkuvat äidin kohdussa, jotta ne tottuisivat jo ajoissa toimimaan. Näitä liikkeitä ei siis aiheuta lapsen oma henki, joka yhtyy ruumiiseen vasta myöhemmin, vaan äidin. Tässä käy samoinkuin koneessa, joka on valmiiksi rakennettu. Se pannaan ensin ulkoa tulevalla voimalla käyntiin, ennenkuin se saa ruveta omalla voimallaan työskentelemään. Sen täytyy ensin harjaantua, ennenkuin sitä voidaan ruveta käyttämään. Samoin on tulevien ihmisten ruumiiden laita.

>> Uuden ihmisen syntyminen on suurin luonnon salaisuus, jossa Jumalan voima ja viisaus ilmenee kaikkein ihmeellisimpänä. Yhtä suuressa määrin se tietenkin koskee siittämistä muillakin luonnon asteilla. Kaikkialla henget yhtyvät siitettyihin ruumiisiin, seuraten siten Jumalan viisaita lakeja, mutta tätä jumalallista salaisuutta teidän ihmisjärkenne ei voi käsittää, vaikka yrittäisinkin sitä teille selvitellä.

>> Aadamille ja hänen vaimolleen syntyi poikia ja tyttäriä. (1 Moos. 5: 4.) Veljet naivat sisarensa. Kun siis raamatussa sanotaan, että Kain tapettuaan Aabelin pakeni toiseen maahan ja siellä ”tunsi” emäntänsä, niin se ei tarkoita, että hän vasta siellä olisi tavannut vaimonsa, ikäänkuin olisi ollut muitakin ihmisiä olemassa, jotka eivät olleet Aadamin ja Eevan perillisiä. Sana ”tuntea” merkitsee heprealaisen sanontatavan mukaan aviollista kanssakäymistä. Kainista sanotaan: ”Ja Kain tunsi emäntänsä joka tuli raskaaksi ja synnytti Hanokin”. (1 Moos. 4: 17.) Aadamistakin käytetään sanoja: ”Ja Aadam tunsi emäntänsä Eevan ja hän tuli raskaaksi ja synnytti Kainin”. (1 Moos. 4: 1.)

>> Ensimmäisestä ihmisparista on siis koko ihmiskunta saanut alkunsa. He edustavat langenneitten henkien korkeinta maallista kehitys-astetta. Siinä oli Luciferin valtakunnan raja. Sen rajan yli ei ainoakaan langennut henki voinut ennen lunastuksen täyttymistä astua. Sillä ei ainoakaan Luciferin alamaisista voinut vapautua hänen vallastaan, vaikka hän olisi katunutkin ja halunnut palata takaisin

Jumalan valtakuntaan. Vain lunastaja saattoi pakoittaa Luciferin luopumaan oikeudestansa. Ennenkuin lunastaja saapui, täytyi kaikkien henkien pysyä samalla kehitys-asteella, joko ruumiillistuneina ihmisinä ihmisten maailmassa tai henkinä henkimaailmassa, joka vastasi ihmisten kehitys-astetta. Sen yläpuolella oli syvä kuilu, joka erotti Luciferin valtakunnan Jumalan valtakunnasta. Vain Luciferin voittaja saattoi rakentaa sillan tämän kuilun yli. Myöhemmin tahdon seikkaperäisesti selittää, mitä lunastus merkitsee ja miten se tapahtui.

>> Jos lunastus täyttyisi, oli Jumala päättänyt luoda myöskin ”henkimaailmat”, joihin ihmishenget, erottuaan ruumiistaan, saattoivat vähitellen kohota, kunnes he saavuttivat taivaan. Aiheetonta oli luoda niitä ennen lunastuksen täyttymistä, koska ei ainoakaan langenneista henkiolennoista voinut kohota korkeammalle eikä päästä taivaaseen saakka.

>> Tässä yhteydessä tahtoisin huomauttaa sinulle eräästä toisestakin hyvin tärkeästä totuudesta. Ennen lunastuksen täyttymistä oli paljon ihmisiä, joihin ei langenneita henkiä ollut ruumiillistunut. Ne olivat taivaallisia henkiolentoja, joille Jumala oli antanut luvan syntyä ihmisinä maan päälle, jotta he voisivat auttaa muita ihmisiä, johtaa heitä totiseen jumalanpelkoon ja siten valmistaa heitä lunastukseen. Sellaisia ihmiseksi tulleita taivaan henkiolentoja olivat esimerkiksi Eenok, Aabraham, Iisak, Jaakob, Mooses, Joosua, Kaaleb, ja useimmat profeetat, Jeesuksen äiti Maria ja monet muut, joiden nimiä ei mainita raamatussa. Nämä henkiolennot, erottuaan ruumiistaan, palasivat jälleen Jumalan valtakuntaan. He eivät olleet Luciferin alamaisia, koska he eivät olleet luopuneet Jumalasta yhdessä hänen kanssansa.

>> Niitä henkimaailmoita, joiden luominen kuului Jumalan lunastussuunnitelmaan ja joihin ihmishenget lunastustyön täytyttyä saattoivat kohota, on kaikkiaan kolmetoista. Turhaa on lähemmin kuvata jokaista erikseen. Sen mitä ihmisenä voit niistä käsittää, olet henkilökohtaisesti saanut kuulla niiltä eri maailmojen henkiolennoilta itseltään, jotka medioitten välityksellä ovat sinua opettaneet. Siitä tavasta, millä nämä henkiolennot ovat esiintyneet ja mitä he ovat puhuneet, saatoit käsittää, minkälaisissa olosuhteissa he elivät eri maailmoissaan ja millaiset itse nämä maailmat olivat.

>> Olet tutustunut kärsiviin ihmishenkiin, jotka erottuaan ruumiistaan joutuivat syvimpään kolmestatoista maailmasta. Heissä näit Kristuksen sanan toteutuneena ”Heittäkää hänet ulos pimeyteen. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys”. Myöskin seuraavat sanat olet todennut tosiksi: Kuolleet eivät tiedä mitään. Henkiolennot, jotka eläessään maan päällä olivat epäuskonsa vuoksi hengellisesti kuolleita ja Jumalasta luopuneita, eivät tienneet mitään. He eivät tienneet, keitä he

ihmisinä ollessaan olivat olleet, missä he aikaisemmin olivat eläneet tai missä he nyt oleskelivat; he eivät tienneet myöskään, miksi he elivät pimeydessä ja olivat niin onnettomia.

>> Sinä saatoit myöskin huomata, että henkiolentojen tietoisuus lisääntyi sitä myöten mitä korkeampiin maailmoihin he kohosivat ja mitä suuremmassa määrässä heidän napinansa Jumalaa vastaan väheni. Myöskin saatoit huomata erilaisia valo- ja väri- ilmiöitä niiden sanomien yhteydessä, jotka saapuivat eri maailmoista. Näiden maailmojen värit vaihtelivat mustasta, mikä kuuluu alimmalle asteelle, kaikkien eri väriasteikkojen kautta häikäisevimpään valkeaan, mikä edustaa korkeinta maailmaa. Kolmannessatoista maailmassa vallitsee niin häikäisevä valo, että maallinen silmä ei voi sitä kestää. Se on Jumalan puhtaitten henkien maailma. Se on se maailma, jota te nimitätte ”taivaaksi”.

>> Ne kokemukset, joita olet kerännyt ollessasi yhteydessä alempien maailmoiden henkien kanssa, ovat todistaneet sinulle, miten vaikea näiden henkiolentojen on vapautua surkuteltavasta tilastansa. Sillä he voivat kohota näistä henkimaailmoista vain siinä tapauksessa, että he kääntyvät Jumalan puoleen. Mutta sinä olet itse kokenut, miten suuresti juuri nämä henkiolennot vastustavat Jumalaa. Suuri Jumalan armo tulee siis heidän osakseen, jos he niin pian kuin mahdollista voivat uudelleen tulla ihmisiksi. Ihmisinä he voivat helpommin uskoa Jumalaan, kun he näkevät Jumalan luomakunnan silmiensä edessä, kun toiset opettavat heitä tai ovat heille hyvänä esimerkkinä, kuin jos he oleskelevat yksin syvässä henkimaailmassa.

>> Useimpien ihmishenkien on pakko palata yhä uudestaan maan päälle. Sillä heidän elämänsä päättyy aina onnettomasti ja he joutuvat takaisin syviin henkimaailmoihin sen sijaan että he olisivat kypsät kohoamaan korkeampiin maailmoihin. — Tarkasta ihmisten elämää! Eikö heidän mielensä ja toiveensa kohdistu yksinomaan maallisiin asioihin? Miten monet yleensä ajattelevat Jumalaa, uskovat Häneen ja tekevät hyvää? Sen jälkeen, kun pahat henget ovat tuoneet ihmisten keskuuteen rahan, on heillä keino, jolla he voivat rajattomasti hallita suurinta osaa ihmiskuntaa.

>> Aika, jonka syvien maailmoiden henget ovat pakotetut viettämään tällä puolen ennenkuin he uudelleen ruumiillistuvat, vaihtelee suuresti. Se riippuu siitä rangaistuksesta, jolla jokaisen on sovitettava maallinen elämänsä. Jumala on oikeudenmukainen, ja jokainen erehdys on sovitettava. Mutta Jumala on myöskin hyvä eikä rankaise koskaan niin ankarasti kuin Hänen luomansa ansaitsisivat.

>> Ne henkimaailman sanomat, jotka ovat tuoneet sinulle tietoja näistä kolmestatoista henkimaailmasta, ovat tulleet erilaisten medioitten välityksellä. Se oli siten määrätty. Sinun piti siten saada todistuksia totuudesta. Sillä jos olisit saanut tietoja noista eri maailmoista yhden ainoan medion välityksellä, niin olisit ehkä pelännyt niiden tulevan medion alitajunnasta. Teidän nykyiset tiedemiehenne ovat aina valmiit vetoamaan ”alitajuntaan”, niin pian kuin on kysymys jostakin tätä alaa koskevasta asiasta, jota he eivät kykene järjellään käsittämään: mutta ne eivät tahdo myöskään myöntää, että henkimaailma olisi siihen vaikuttanut.

>> Kolmentoista henkimaailman luominen oli Jumalan lunastussuunnitelman viimeinen työ. Sitä ennen oli vielä paljoa vaikeampi tehtävä suoritettava. Sillä mitä hyötyä oli kehitys-asteista, jotka johtivat Manalan syvimmästä kuilusta ihmisen ylimpään maalliseen kehitys-asteeseen — mitä hyötyä oli suunnitelluista kolmestatoista henkimaailmasta, jotka johtivat aina Jumalan korkeuteen saakka, — jos Lucifer ei päästänyt vapaaksi ainoatakaan niistä hengistä, jotka olivat asettuneet hänen puolelleen, vaan piti edelleen kiinni siitä vallasta, jonka Jumala oli antanut hänelle!?

>> Mutta kuka voisi pakoittaa Luciferin luopumaan ainakin niistä henkiolennoista, jotka katuivat ja tahtoivat palata Jumalan luo? Tosin Jumala olisi voinut pakoittaa häntä. Mutta Jumala vanhurskaudessaan oli antanut hänelle tämän oikeuden, ja siksi Hän ei voinut ottaa sitä häneltä pois.

>> Vain se henkiolento, joka suostui tunkeutumaan Pimeyden valtiaan valtakuntaan ja uskalsi uhmata häntä, oli oikeutettu taistelemaan häntä vastaan. Onhan teilläkin kansainvälinen tuomioistuin, joka antaa sorretulle ja kidutetulle kansalle oikeuden nousta sortajaansa vastaan ja yrittää vapautua hänen vallastaan.

>> Mutta tämän henkiolennon tuli olla sellainen, joka ei luopuisi Jumalasta eikä joutuisi Luciferin valtaan. Sillä muuten hän olisi auttamattomasti kadotettu.

>> Hänen tuli olla taivaan henkiolento, joka tulemalla ihmiseksi joutuisi vain ulkonaisesti Luciferin vallan alaiseksi. Sillä kaikki, jotka ovat ihmisiksi tulleet, ovat pahan vallan vaikutuksen alaiset. Siksi pahuudella on niin suuri vaikutus kaikkiin ihmisiin, vaikkeivät he mielellään olekaan pahoja. Jumalaa pelkäävätkin ihmiset saavat joka päivä kokea, miten suuri valta pahuudella on heihin, ja he saavat taistella sitä vastaan.

>> Siksi tämä tehtävä olisi tälle taivaalliselle henkiolennolle hyvin vaaranalainen. Olisihan hän ruumiillisesti ihminen niinkuin kaikki muutkin ihmiset. Hänellä ei olisi muistoa edellisestä elämästään taivaallisena henkiolentona. Hän ei siis tietäisi kuka

hän oli, eikä aluksi olisi myöskään selvillä siitä tehtävästä, joka hänen ihmisenä piti suorittaa, ja häntä viekoiteltaisiin pahuuteen ja kiusattaisiin niinkuin kaikkia muitakin ihmisiä. Jumala ei soisi hänelle myöskään enemmän hengellistä apua kuin kenellekään muullekkaan. Se olisi ollut vastoin Jumalan oikeudentuntoa. Tämän ihmiseksi tulleen taivaallisen hengen pitäisi voittaa pahan hengen hyökkäykset voidakseen saada apua Jumalalta. Mitä ankarammin hän vastustaisi pahan hengen viekoituksia, sitä enemmän apua hän saisi Jumalalta. Samoin on laita kaikkien ihmisten. Mutta samassa määrässä kuin Jumalan antama apu lisääntyisi, saattaisivat myös pahan hengen hyökkäykset kasvaa. Sillä Jumala ei anna kenellekään suurempia koettelemuksia kuin mitä hän jaksaa kantaa. Paha henki ei saa yhtä kovasti koetella lasta kuin aikuista. Ei kenenkään hartioille saa laskea leiviskän painoa, jos hänen hartiansa kestävät vain puolen leiviskän painon.

>> Samoin ei paha henki saisi viekoitella lapsena tätä ihmiseksi tullutta taivaallista henkiolentoa yhtä suuressa määrin kuin miehenä. Ja vasta sitten, kun hän pääsisi selville siitä, kuka hän oli ja mitä tarkoitusta varten hän oli tullut ihmiseksi, saisi Pimeyden ruhtinas kaikin voimakeinoin hyökätä häntä vastaan. Silloin taistelu elämästä ja kuolemasta alkaisi. Tuon henkiolennon tulisi siis ihmisenä ryhtyä puolustustaisteluun Luciferia vastaan, joka koettaisi saada hänet luopumaan Jumalasta. Se olisi taistelu, jonka täytyisi päättyä maalliseen kidutuskuolemaan, siinä tapauksessa, että ihmiseksi tullut taivaallinen henkiolento jaksaisi pitää puolensa loppuun saakka. Sillä jolleivät pahat voimat kykenisi pienillä keinoilla saamaan häntä valtaansa, niin he lopulta turvautuisivat ankariin kidutuskeinoihin saavuttaakseen voiton. Ihmisten parista he löytäisivät aina apulaisia ja kätyreitä.

>> Jos tämä henkiolento, huolimatta suurista tuskista, joilla pimeyden voimat ja heidän kätyrinsä kiduttaisivat häntä sekä sielullisesti että ruumiillisesti, pysyisi Jumalalle uskollisena ja lujana viimeiseen hengenvetoonsa saakka, niin hän, taistelemalla pahuutta vastaan, ansaitsisi suurimman avun ja voiman, minkä henkiolento voi saada Jumalalta. Jumalan voiman vahvistamana tämä henkiolento, erottuaan ruumiista, saattaisi ryhtyä henkiolentona hyökkäystaisteluun Manalaa vastaan, sillä ihmisenä hän ei kykenisi muuhun kuin puolustustaisteluun. Silloin hän varmasti voittaisi Luciferin. Sillä taivaan sotajoukot auttaisivat häntä.

>> Tuo taistelu tulisi olemaan yhtä ankara kuin aikaisemmin taistelu taivaassa, jolloin Miikael sotajoukkoineen syöksi Luciferin ja hänen joukkonsa pimeyden kuiluun.

>> Tuon taistelun tulisi tapahtua Manalassa, jonne taivaallinen lunastaja-henki tunkeutuisi voittaakseen Luciferin hänen omassa valtakunnassaan. Tarkoituksena ei

olisi ryöstää Luciferin vallan alta kaikkia langenneita henkiä, eikä tuomita häntä täydelliseen voimattomuuteen. Voittajan tehtävänä olisi vain rajoittaa hänen valtaansa. Sillä Lucifer ei hallinnut ainoastaan niitä, jotka mieleltään yhä olivat hänelle suopeita, vaan myöskin niitä, jotka tosin vapaasta tahdosta olivat menneet hänen puolelleen, mutta katuivat tekoaan ja halusivat palata Jumalan valtakuntaan. Niin pian kuin korkea taivaallinen henkiolento voittaisi Luciferin, hän pakoittaisi hänet luovuttamaan katuvat henget. Luciferilla oli tosin edelleen oikeus käyttää kaikkia mahdollisia keinoja viekoitellakseen heidät jälleen valtaansa. Mutta hänellä ei ollut enää oikeutta väkipakolla pidättää heitä vallassaan, niinkuin tähän saakka. Hänen rajavartioittensa täytyi jonkun verran peräytyä siltä Jumalan valtakuntaan johtavalta sillalta, jonka lunastaja oli rakentanut, jotta he eivät voisi väkivallalla estää ketään henkiolentoa palaamasta entiseen kotiinsa.

>> Jos Pimeyden ruhtinas suostuisi tähän rajoitukseen – ja voitettuna hänen oli pakko suostua – ja jos sellainen rauhansopimus tehtäisiin, niin hänen täytyisi se pitää. Sillä kaikkivaltias ja vanhurskas Jumala suojelisi tätä rauhansopimusta. Hänen valtansa alainen on myöskin Manala. Senkin täytyy alistua Hänen valtansa alle.

>> Tällaisen rauhansopimuksen seuraukset voisivat aikaa myöten käydä kohtalokkaiksi Luciferille ja hänen valtakunnalleen. Sillä hän kadottaisi täten vähitellen kaikki alamaisensa, ja lopulta hänen kävisi kuin sotapäällikön, jonka koko sotajoukko menee vihollisen puolelle. Hänen täytyisi silloin tunnustaa voimattomuutensa ja olevansa myös itse voitettu.

>> Sitten kun kaikki olisivat luopuneet Luciferista, hänkin myöntäisi olevansa voimaton Jumalan edessä ja viimeisenä alistuisi vapaasta tahdosta.

>> Silloin Jumalan lunastussuunnitelman mukaisesti koittaisi se päivä, jolloin ei kukaan enää olisi erossa Jumalasta, jolloin kuoleman valta olisi päättynyt. Se päivä koittaisi, jolloin kaikki elämänpuusta revityt oksat olisivat jälleen liitetyt siihen, jolloin ei olisi enää itkua eikä valitusta, jolloin Jumala pyyhkisi kaikki ne kyyneleet, joita eksyneet lapset pitkän eron tiellä ovat niin runsain määrin vuodattaneet. Se päivä koittaisi, jolloin Jumalan valtakunta olisi yhtä kirkas kuin ennen henkien lankeemusta. Silloin kotiin palanneet Jumalan lapset ottaisivat haltuunsa jälleen ne asuinsijat Isän kodissa, jotka heille aikaisemmin kuuluivat.

>> Ja myöskin Lucifer, joka astuu viimeisenä katuvin mielin voittajan rakentaman sillan yli, olisi jälleen valonkantaja Kristuksen, hänen kuninkaallisen veljensä rinnalla, jonka rakkauden ja viisaan hallituksen hän aikoinaan hylkäsi. Ja silloin taivaan valtakunnassa vallitsisi suuri riemu.

>> Tämän lunastussuunnitelmansa Jumala ilmaisi Lusiferin ja hänen joukkojensa luopumisensa jälkeen ainoastaan esikoiselleen sekä joillekin korkeimmille taivaanruhtinaille. Jonkun heistä piti vapaasta tahdosta määrä aikana tarjoutua suorittamaan tätä vaarallista tehtävää ja tulemalla ihmiseksi voittaa Pimeyden ruhtinas. Kaikki tiesivät, mitä ihmiseksi tuleminen merkitsi. He tiesivät, että vihollinen, joka heidän oli määrä voittaa, voisi voittaa heidät, kun he olivat tulleet ihmiseksi, ja että siinä tapauksessa toivottu lunastus ei voisi toteutua. Edelleen he tiesivät, että jos ensimmäinen henki, joka läksi maan päälle suorittamaan lunastustyötä, epäonnistuisi, olisi välttämätöntä lähettää toinen ja samoin yhä edelleen, kunnes lunastustyö olisi suoritettu. – Jokainen näistä korkeista taivaan hengistä tarjoutui lähtemään.

>> Mutta Kristus, joka oli korkein luoduista henkiolennoista ja Jumalan asettama kuningas henkimaailmassa, halusi ensimmäisenä yrittää. Hänen tähtensähän Lucifer oli ryhtynyt suureen henkimaailman vallankumoukseen. Hänen tähtensähän oli suuri riita syntynyt. Hänen tähtensähän oli syntynyt ylipääsemätön kuilu Jumalan ja Pimeyden ruhtinaan valtakuntien välille. Siksi Kristus myös tahtoi rakentaa sillan tämän kuilun yli, jotta kaikki Jumalasta harhaan joutuneet lapset voisivat palata kotiin.

>> Jumala salli poikansa tulla ihmiseksi. Sen piti tapahtua silloin, kun langenneet henget olivat kohonneet kehitysasteiden viimeiselle maalliselle asteelle ja tulleet ihmisiksi ja toivoivat pääsevänsä takaisin Jumalan luo.

>> Ei keillekkään muille Jumalan valtakunnan henkiolennoille eikä myöskään Pimeyden voimille ilmaistu Jumalan lunastussuunnitelmaa, sillä muuten Manalan ruhtinas olisi voinut estää sen toteutumisen. Jos pahat voimat olisivat tienneet, mikä Jumalan pojan ihmiseksi tulemisen todellisena tarkoituksena oli. Jos he olisivat tienneet, että hänen taistelunsa pahan valtaa vastaan ja hänen tuskallinen kuolemansa oli välttämätön, jotta hän henkiolentona voisi voittaa Luciferin, niin eivät he olisi lainkaan koetelleet häntä. He olisivat kaikin keinoin estäneet ristiinnaulitsemisen sen sijaan että he kaikin voimin edistivät sitä.

>> Vasta Kristuksen lunastuskuoleman jälkeen oli aika ilmaista Jumalan lunastussuunnitelma koko suuruudessaan kaikille ihmisille. Silloin suunnitelman paljastuminen ei voinut enää tuottaa vahinkoa, vaan ainoastaan hyvää. Pelastustyön perustus oli pystytetty eikä sitä voitu enää hävittää. Ja sen paljastaminen kiiruhdutti vain sen sisäistä täyttymistä. Sillä sen täyttyminen merkitsi sitä, että Jumalasta luopuneet henkiolennot palaisivat lunastajan rakentamaa siltaa myöten entiseen kotiinsa.

>> Alkuperäiseen raamattuun sisältyi se osa lunastussuunnitelmaa, jonka Jumala tahtoi ilmaista ihmiskunnalle, jotta heillä olisi toivon ankkuri. Siinä kerrottiin totuudenmukaisesti henkiolentojen luomisesta, henkien taistelusta ja lankeemuksesta, kehitys-asteiden luomisesta, sekä Jumalan lähettämästä suuresta vapauttajasta. Lukuun ottamatta tulevaan Messiaakseen kohdistuvia ennustuksia on aikojen kuluessa kaikki muu poistettu Vanhan Testamentin kirjoista. Ihmiskunta ei käsittänyt enää näitä totuuksia. Ja mitä se ei ymmärrä, pitää se tavallisesti mielettömyytenä ja koettaa karkoittaa mielestään.

>> Samoin oli laita Kristuksenkin aikana. Ei mitään sellaista, mikä kuului arkielämän ulkopuolelle tai mikä soti isiltä perittyä uskontoa vastaan, ihmiset eivät tahtoneet uskoa yhtä vähän silloin kuin nykyäänkään. Siksi ei Kristuskaan kosketellut lähemmin näitä totuuksia, vaan rajoittui vain julistamaan totuutta Jumalasta, Hänen tahtonsa täyttymisestä ja itseään Jumalan lähettämänä poikana. Kaiken muun hän jätti totuudenhenkien tehtäväksi, jotka hän lupasi lähettää ihmiskunnalle.

>> Mutta vielä sittenkään, kun Jumalan henkiolennot saapuivat opettamaan ihmiskuntaa, eivät Jumalan lunastussuunnitelmaa käsittäneet muut kuin ne, jotka tunsivat totuuden. Muille se oli vaikeasti sulavaa ravintoa, jota he eivät voineet kestää. Yksinpä monet kristityt arvelivat, että apostoli Paavali oli ”suunniltaan”, kun hän saarnasi heille siitä. (2 Kor. 5: 13.) – Ja kun Paavali kertoi kuningas Agripalle ilmestyksistään, huudahti maaherra Festus, joka myöskin oli läsnä: ”Sinä olet hullu, Paavali, suuri oppi hulluttaa sinut”. (Ap. teot. 26: 24.)

>> Kun julistat ihmisille minun oppiani, niin he sanovat sinullekin, että se on naurettavaa mielikuvittelua ja että olet kadottanut järkesi. Kaikkina aikoina on totuutta pidetty valheena ja hulluutena, jota vastoin niitä valheita, joita tältä puolen on ilmoitettu, ovat ihmiset uskoneet ja julistaneet ja korottaneet uskontunnustuksiksi.

>> Kaiken sen, mitä olen ilmoittanut sinulle Jumalan lunastussuunnitelmasta, todistan yksityiskohtiaan myöten esittäessäni sinulle Kristuksen opin yhtenäisenä, sellaisena kuin osittain Kristus itse, osittain totuudenhenget ovat julistaneet sen apostolien ja medioitten välityksellä. Sittemmin me vertaamme myös Kristuksen oppia nykyiseen kristinuskoon, mikä vertailu tulee olemaan hyvin opettavaa sekä sinulle että kanssaihmisillesi. >>

Kristus – hänen elämänsä ja työnsä.

”Niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi
Jumala, Isä, josta kaikki on ja johon me
olemme luodut, ja yksi Herra, Jeesus Kristus,
jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen
kauttansa”. 1 Kor. 8: 6.

>> Mitä sinä ajattelet Kristuksesta? – Tämä kysymys oli piirrettynä tulikirjaimin minun silmieni eteen siitä päivästä saakka, jolloin päätin ruveta papiksi. Minun tehtävänäni ei ollut vain julistaa Kristuksen oppia uskonveljilleni, vaan selittää Kristuksen persoonaa, elämää ja työn totuutta.

Kuka oli Kristus? – Kuka hän oli ennen ihmiseksi tuloaan? Millainen hän oli ihmisenä? – Oliko hän Jumala vai ainoastaan Jumalan poika? Oliko hän inhimillisen syntymänsä kautta ihminen samoin, kun mekin, sekä sisäisesti että ulkonaisesti? Oliko hän siinnyt ja syntynyt niinkuin kaikki ihmiset? Täytyikö hänen lapsena opiskella niinkuin kaikkien ihmisten? Pitikö hänenkin vähitellen päästä Jumalan tuntemukseen ja oppia tuntemaan Jumalan olemusta ja tahtoa samaa tietä kuin kaikkien ihmisten? Täytyikö hänenkin olla altis pahan hengen kiusauksille ja itse ratkaista mitä hän tahtoi tehdä, niinkuin me ihmisetkin olemme pakoitetut tekemään joka päivä? Saattoiko hän, niinkuin jokainen muu ihminen, langeta kiusaukseen? Saattoiko pahan voima saada hänetkin luopumaan Jumalasta, niinkuin miljoonia muita ihmisiä? Ja jos hänen oli määrä lunastaa ihmiset – niin mitä tämä lunastus merkitsi? Mitenkä kaikkia näitä toisistaan riippuvia kysymyksiä saattoi selittää?

Kun siis spiritistisissä jumalanpalveluksissa olin saavuttanut sen varmuuden, että Jumalan henget puhuivat medioitten kautta ihmisille, samoinkuin ensimmäistenkin kristittyjen aikana, niin kaikkein ensimmäiseksi pyysin heitä täydellisesti selittämään >> Kristus-kysymystä >>. Se suotiinkin minulle pienimpiä yksityiskohtia myöten. Se oli uskonnolliselle elämälleni kaikkein tärkeintä.

Seuraavassa esitän totuuden Kristuksesta, hänen elämästä ja lunastustyöstään siinä muodossa kuin se on minulle ilmoitettu.

Näin puhui minua opettava henki:

>> Sinä haluat saada selvyyttä Kristuksen persoonasta, hänen ihmiseksi tulostaan, hänen elämästään maan päällä, hänen kärsimyksestään ja kuolemastaan sekä hänen lunastustyöstään.

>> Muutamiin näihin kysymyksiin olen jo sinulle vastannut puhuessani Jumalan luomistyöstä ja sen kehityksestä sekä Jumalan lunastussuunnitelmasta.

>> Silloin sinulle sanottiin, että Kristus on ensimmäinen ja korkein Jumalan luomista henkiolennoista, ainoa, jonka Jumala itse loi; että muu henkimaailma syntyi Kristuksen kautta muodostaen yhdessä hänen kanssaan suuren, hengellisen yhdyskunnan – hengellisen kuningaskunnan, jonka kuninkaaksi Jumala määräsi Kristuksen. Kristus oli siis tavallaan Jumalan sijainen tässä valtakunnassa. Hän ei ollut itse Jumala. Hän oli vain Jumalan esikoinen. Jumalalta hän oli vastaanottanut valtansa ja suuruutensa ja kuningaskuntansa. Hän oli vain yksi Jumalan luomista eikä siis iankaikkinen niinkuin Jumala. Henkiolennot nousivat Luciferin johtamina kapinaan Kristuksen valtakuntaa vastaan. Kun osa henkimaailmaa luopui Jumalasta ja syöstiin syvyyteen, tarjoutui Kristus Jumalan lunastussuunnitelman mukaisesti johdattamaan langenneet takaisin Jumalan valtakuntaan.

>> Kristuksen lunastustyö alkoi heti henkien lankeemuksen jälkeen. Kristus loi Jumalan määräämät kehitys-asteet, joista olen perinpohjaisesti puhunut Jumalan lunastussuunnitelmaa käsittelevässä luvussa. Siten Kristus loi koko aineellisen luomakunnan, jonka ne asteet muodostavat, joita myöten langenneet henget voivat kohota syvyydestä Jumalan valtakuntaan.

>> Kun syvyyden henkiolennot olivat kehittyneet ihmisasteen tasolle, tuli Kristuksesta ihmiskunnan johtaja ensimmäisestä alusta alkaen. Hän koetti johtaa ihmiskunnan pahuuteen taipuvan mielen Jumalan puoleen. Mutta myöskin Manalan vallat yrittivät kaikin voimin pidättää ihmiskuntaa omassa vallassansa. Siten syntyi valtava taistelu Kristuksen ja Luciferin valtakunnan välillä ihmisiksi ruumiillistuneista hengistä, taistelu, joka muodostaa Vanhan Testamentin kirjojen pääsisällön.

>> Tässä taistelussa Kristuksen alaiset hyvät henkiolennot tukivat häntä. Monet näistä henkiolennoista tarjoutuivat vapaasta tahdosta tulemaan ihmisiksi, jotta he julistamalla totuutta ja hyvällä esimerkillään voisivat johdattaa ihmisiä hyvyyteen.

>> Eenok oli sellainen taivaan henki, jonka sallittiin syntyä ihmiseksi maailmaan. Hän julisti aikalaisilleen totisen Jumalan oppia ja neuvoi heille tien Jumalan tuntemukseen; ja ennen kaikkea hän puhui Jumalan henkimaailmasta, jonka yhteydessä hän oli joka ainoa päivä. Sillä melkein kaikki ihmiset harjoittivat siihen

aikaan yhteyttä pahan henkimaailman kanssa, joka viekoitteli heitä saastaiseen epäjumalanpalvelukseen ja kaikenlaisiin paheihin.

>> Hänen vaikutuksensa ei ollut kuitenkaan pitkäaikainen. Pahuuden valta oli voimakas, ja senaikuisten kansojen keskuudessa harjoitettiin paljon hirmutöitä, joista teillä nykyään ei ole aavistustakaan. Manalan korkeimmat henget eivät käyttäneet inhimillisiä syvätranssi-medioita ainoastaan puhumiseen, vaan myöskin heidän ruumiitaan siittämiseen. Sillä samoinkuin medion oma henki kykeni inhimillisen ruumiinsa välityksellä siittämään, voi myöskin vieras henkiolento vallata syvätranssimedion ja hänen ruumiinsa välityksellä siittää. Ja sen aikuinen turmeltunut naissukupolvi piti suurena kunniana, kun heitä epäjumalanpalveluksissa siten raiskattiin. Tämän todistaa teille raamattu sanoessansa, että Jumalan pojat yhtyivät ihmisten tyttäriin ja nämä synnyttivät heille lapsia. (1 Moos. 6: 4.)
– ”Jumalan pojilla” tarkoitetaan tässä Jumalasta luopuneita taivaan johtajahenkiä. Ne olivat samoja henkiä, joista Jobin kirjassa sanotaan: ”Mutta kun eräänä päivänä Jumalan pojat tulivat ja asettuivat Herran eteen, tuli myöskin saatana heidän joukkoonsa”. (Job. 1: 6.) Tässähän tarkoitetaan vain Jumalasta langenneita henkiä. Luciferihan oli myös Jumalan poika. Nämä langenneet henget eivät voi pimeyden valtakunnan valtioina tehdä kaikkea mitä he tahtovat, vaan ovat Jumalan vallan alaisia ja heidän pitää tehdä tiliä Hänelle teoistansa.

>> Kristus ja hänen hyvä henkimaailmansa ei voinut vaikuttaa tähän kokonaan pahuuteen langenneeseen ihmiskuntaan. Siksi täytyi silloinen ihmissukukunta tulla hävitetyksi ja sen sijalle syntyä uusi ihmiskunta. Se tuhoutui vedenpaisumuksessa, ja vain yksi ainoa perhe pelastui, jotta siitä tulisi paremman ihmiskunnan kantaperhe. Se oli Nooan perhe.

>> Mutta varsin pian vedenpaisumuksen jälkeen paholaisen pää kohosi jälleen esille Nooan jälkeläisten parissa. Se käy selville Sodoman ja Gomorran sekä Lootin perheen kohtalosta. Ja mitä laajimmalle ihmiset levisivät, sitä suuremmassa määrässä he palvelivat pimeyden ruhtinasta epäjumalapalvelustensa ja paheittensa kautta.

>> Vaikka pahuudella olikin niin kauhistuttava valta ihmisten parissa, niin yritti kuitenkin Kristus, jo kauan ennen ihmiseksi tuloaan ja saavuttaakseen päämääränsä, voittaa ainakin pienen osan ihmiskuntaa Jumalan puolelle. Tämän pienen joukon tuli välittää tuleville sukupolville uskoa Jumalaan ja lunastukseen. Sen tuli olla se hapatus, joka vähitellen hapattaisi koko ihmiskunnan. Sen tuli olla se sinapinsiemen, joka kasvaisi oikean uskon ja Jumalan rakkauden suureksi puuksi ja vuosituhansien kuluessa keräisi ihmisiä oksiensa alle. Kun tämä puu kerran olisi saavuttanut

määrätyn kasvunsa, niin silloin olisi ”aika täyttynyt”, jolloin lunastaja saapuisi maan päälle ”ihmisen poikana” täyttämään lunastustyönsä viimeistä osaa. Silloin hänen kannatti rakentaa silta, jota myöten Jumalaan uskovat ihmiset voisivat kulkea Luciferin valtakunnasta Jumalan valtakuntaan. Ettehän tekään rakenna siltoja ennenkuin on kylliksi ihmisiä, jotka haluavat niiden yli kulkea.

>> Aabraham valittiin uskon ja lunastuksen toivon hapatukseksi ja sinapinsiemeneksi. Hänen uskonsa Jumalaan oli luja ja horjumaton. Kristus eli yhteydessä hänen kanssansa, milloin itse, milloin henkiensä välityksellä. Sillä Aabraham oli ihmiseksi tullut taivaan henki.

>> Aabrahamin usko pantiin hyvin kovalle koetukselle. Sillä jokainen, jolle Jumala tahtoo uskoa jonkin suuren tehtävän, pannaan edeltäkäsin kovalle koetukselle. Kun te rakennatte rautatiesillan, jonka yli tavara- ja matkustajajunien on määrä kulkea, niin te koetatte sen kantovoimaa, ennenkuin otatte sen käytäntöön. Jos se huomataan heikoksi, niin te vahvistatte sitä. Mutta jollei sitä sittenkään saada kyllin vahvaksi, niin silta on käyttökelvoton ja teidän on rakennettava toinen. – Samoin Jumalakin koettelee ihmisiä, joiden tulee suorittaa tärkeitä tehtäviä Jumalan valtakunnan hyväksi. Jos he osoittautuvat sopimattomiksi ja ellei vahvistuksestakaan ole hyötyä, niin heidät työnnetään käyttökelvottomina syrjään ja toisia valitaan heidän sijaansa. Usein monet ovat pohjaltaan kelvollisia suorittamaan Jumalan suuria tehtäviä. Mutta vikojen vuoksi, joihin he itse ovat syypäät ja joista he eivät halua luopua, heidät on syrjäytettävä. Sillä tuon vian vuoksi heidän kantovoimansa ei ole riittävä. – Monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut.

>> Miten kovasti Aabrahamia koeteltiin, kun hän sai käskyn uhrata poikansa! Ken rakastaa isäänsä tai äitiään, veljeään tai sisartaan, poikaansa tai tytärtään tai ystäväänsä enemmän kuin Jumalaa, ei ole sovelias täyttämään Jumalan suuria tehtäviä.

>> Aabraham kesti kovan koetuksensa ja sen vuoksi Jumala antoi hänelle lupauksen: ”Sen tähden, että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi, minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, … ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä >> (1 Moos. 22: 11-18.) Tässä mainittu siemen ei tarkoita Aabrahamin lihallisia jälkeläisiä. Eiväthän ne olisi voineet käsittää kaikkia maailman kansakuntia eivätkä olla niin lukuisia kuin tähdet taivaalla ja hiekka meren rannalla. Jumala ei liioittele. Minkä Hän sanoo, on aina totta. Tässä tarkoitetaan Aabrahamin hengellisiä jälkeläisiä. Niihin kuului koko langennut henkimaailma, sillä Aabrahamin uskon ja luottamuksen Jumalaan tuli vähitellen ulottua kaikkiin

Jumalasta luopuneihin. Aabrahamille ei tosiaankaan olisi ollut siunausta siitä, että hänen lihallisia jälkeläisiään olisi ollut hyvin paljon ja ne kaikki olisivat langenneet pahuuteen. Sillä myöhemmin Aabrahamista polveutuneet kokonaiset sukukunnat hylkäsivät totisen uskon ja palvelivat epäjumalia.

>> Aabrahamin pojanpoika, Jaakob ja Jaakobin pojat johdettiin Egyptiin. Siellä hedelmällisessä Goosenin maakunnassa heidän oli määrä kehittyä suureksi kansaksi ja erillään Egyptin epäjumalia palvelevista asukkaista pysyä uskollisina Jumalan oikealle uskolle.

>> Mutta maallinen menestys on ajanpitkään suurena vaarana ihmisten uskolle. Siksi Jumala salli faaraoitten sortaa ja orjuuttaa heprealaisia, joiksi Aabrahamin jälkeläisiä nimitettiin.

>> Jumala ei yllyttänyt faaraota tähän tekoon, vaan pahat henget. Sillä nämä olivat huomanneet, että heprealaiset, jotka uskoivat Jumalaan, olivat Kristuksen kädessä vaarallinen ase, joka saattoi ruveta vastustamaan Jumalaa vieroavaa henkimaailmaa. Siksi se oli tuhottava. Ja koska se ei onnistunut, vaikka he saivat kärsiä kovaa orjuutta, niin demoonit yllyttivät faaraota hävittämään heprealaiset kaikkein yksinkertaisimmalla, mutta varmimmalla tavalla. Kaikki miehenpuoliset esikoiset oli surmattava.

Tämän teon puolustukseksi olivat Manalan vallat herättäneet Egyptin kuninkaassa sen ajatuksen, että hänen maassaan asuvat heprealaiset voisivat käydä hänen valtakunnalleen vaarallisiksi, jos he liittyisivät Egyptin vihollisiin, sillä heprealaiset olivat kasvaneet jo varsin vahvaksi kansaksi. Pahat voimat osaavat tarttua ihmisten, ja varsinkin maallisten hallitsijoiden heikoimpaan kohtaan. Kuningas pelkää aina kadottavansa valtansa. Niinpä faarao kallisti korvansa paholaisen kuiskauksille ja päätti surmauttaa kaikki heprealaisten vastasyntyneet poikalapset. Faaraon suunnitelman mukaisesti olisivat kaikki heprealaiset miehet kuolleet varsin lyhyen ajan kuluessa, ja naiset olisivat sulautuneet vaimoina ja orjattarina Egyptin kansaan ja vajonneet epäjumalanpalvelukseen. Siten Kristuksen ja hänen henkimaailmansa tehtävä kasvattaa Jumalan oikean uskon levittäjiä olisi yhdellä iskulla tuhoutunut.

>> Mutta tässäkin kävi ilmi, niinkuin niin usein luonnossa ja ihmisten elämässä, että pahuuden voima saa hyvää aikaan, vaikka sen tarkoitus on tehdä pahaa. Sillä sinä hetkenä, jolloin hallitsija uhkaa tappaa alamaistensa lapset ja siten kiihoittaa kansan epätoivon ylimmilleen, on tämä kansa myös kypsä pakenemaan kärsimystensä maasta. Ja toisestakin vielä paljon tärkeämmästä syystä oli jo aika karkoittaa heprealaiset faaraoitten maasta. He olivat näet eläessään 400 vuotta

Egyptissä tutustuneet yhä enemmän egyptiläisten epäjumalanpalvelukseen ja monet suorastaan ottivat siihen osaakin. Siitä äärettömästä vaarasta, joka uhkasi heprealaisten uskoa, saattoivat he pelastua vain poistumalla maasta. Nyt oli sopiva hetki koittanut. Sillä lasten tappaminen muutti heidän olonsa Egyptissä helvetiksi.

>> Näin suuri ja varsin vaikeasti käsiteltävä kansa tarvitsi oppaakseen suuren johtajan. Kristus valitsi tähän toimeen korkean taivaan hengen ja antoi hänen syntyä ihmiseksi. — Tämä oli Mooses. Hän oli heprealaisten vanhempien lapsi, mutta faaraon tytär pelasti hänet kuolemasta. Hän antoi Mooseksen opiskella kaikkia senaikaisia tieteitä, niin että hän ihmisenä omisti ne tiedot, joita hän suuren kansan johtajana tarvitsi.

>> Kun hän oli varttunut mieheksi, astui Kristus palavassa orjantappurapensaassa hänen luoksensa ja kutsui hänet ”Jumalan kansan” johtajaksi. Moosekselle annettiin kaksi tärkeää tehtävää. Ensiksikin hänen tuli orjuuden ikeen alla eläville heprealaisille todistaa olevansa Jumalan lähettämä, joka on saanut tehtäväkseen johdattaa heidät pois Egyptistä. Toiseksi hänen piti vaikuttaa faaraoon, jotta tämä sallisi heprealaisten poistua maasta.

>> Näitä molempia tehtäviä varten Kristus antoi hänelle yli-inhimillisiä voimia. Mutta myöskin pahat henget, jotka huomasivat vaaran uhkaavan heidän tuhoamissuunnitelmiaan, ilmestyivät suurella voimalla taistelutantereelle ja käyttivät aseinaan egyptiläisiä taikureita.

>> Nyt syttyi suurin henkien taistelu, mitä koskaan maan päällä on taisteltu. Toisella puolella oli Kristus ja hänen hyvä henkimaailmansa sekä Mooses hänen näkyvänä aseenaan. Toisella puolella Manala ja sen kätyreinä egyptiläiset tietäjät. Mooses suoritti näkymättömien hyvien henkien avulla suurimmat ihmeet, mitä maailma ennen Kristuksen tuloa oli nähnyt. Sillä hän tahtoi todistaa sekä heprealaisille että faaraolle, että hän oli Jumalan lähettämä. Näiden ihmeitten, jotka tapahtuivat Jumalan kansan silmien edessä, tuli taivuttaa heitä seuraamaan Moosesta ja antautumaan hänen johdettaviksensa. Ja niiden tuli vaikuttaa faaraoon, jotta hän sallisi heidän lähteä.

>> Mutta pahat henget suorittivat alussa samanlaisia ihmeitä tietäjien välityksellä kuin Mooseskin, jotta kansa ja faarao eivät uskoisi häneen. Pahan voima laimeni kuitenkin pian ja tietäjien täytyi itse tunnustaa: ”Tämä on Jumalan sormi”. Ei koskaan ole nähty niin valtavia henkimaterialisaattioita kuin tässä taistelussa. Mooseksen välityksellä hyvä henki sulatti sauvan käärmeeksi. Tietäjien välityksellä alhaiset henget saivat aikaan samanlaisia ilmiöitä. Mooseksen välityksellä suuret

henkimaailman joukot ruumiillistuivat sammakoiksi. Tietäjien välityksellä alhaiset henget saivat aikaan saman. Mooseksen välityksellä Jumalan henget muuttivat veden vereksi. Manalan henget saivat saman aikaan tietäjien välityksellä. Jumala salli pahan vallan näyttää taitoaan aivan viimeiseen saakka, jotta Hänen oma voimansa pääsisi ilmenemään koko suuruudessaan ja siten lujittasi israelilaisten uskoa. Sillä tässä taistelussa oli ratkaistava, pysyisivätkö heprealaiset Jumalan kansana vai eivät. Israelilaiset olivat ensimmäiset, jotka uskoivat Jumalaan. Jos he joutuisivat Manalan valtaan, niin kestäisi kauan ennenkuin ihmiskunnan keskuudessa syntyisi toinen kansa, joka olisi kypsä omistamaan itselleen oikean uskon. Kristus taistelee Manalan ruhtinaan kanssa ensimmäisestä kansasta, joka on omistanut itselleen oikean uskon ja odottaa maailman lunastajaa. Kristus voitti tämän taistelun. Jumalan koston enkeli surmasi Egyptin miespuoliset esikoiset. Se ratkaisi asian. Faarao ja hänen kansansa pelästyivät ja omien kansalaistensa pyynnöstä hän salli heprealaisten poistua maasta. Kristus kulki pilvenpatsaassa Israelin edellä ja puhui Moosekselle. Hän suojeli Jumalan kansaa takaa ajavilta egyptiläisiltä. Hyvät henget halkaisivat meren ja väistivät aallot. Kansa luotti häneen, joka puhui pilvenpatsaasta, ja kulki pelotta aaltojen välitse. He saivat ensimmäisen kasteensa Kristuksessa uskoessaan ”Jumalan enkeliin”. Sillä hän oli Kristus. Jumala ja Kristus johdattivat israelilaiset erämaan halki ja antoivat henkimaailman välityksellä heille vettä kalliosta ja mannaa. Siksi Paavali sanoo täydellä syyllä: ”Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi ja saivat kaikki kasteen Mooseksen pilvessä ja meressä ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus”. (1 Kor. 10: 1-4.)

>> Jumala ja Kristus sekä hyvä henkimaailma antoivat kansalle tarpeelliset neuvot ja opetukset. Jumala itse antoi lain taulut Siinain vuorella.

>> Oleskelu erämaassa oli välttämätön koetus kansalle. Sen tuli osoittaa, oliko sen usko ja luottamus Jumalaan kyllin suuri, jotta se voisi kestää ne vaarat, jotka uhkasivat sitä epäjumalia palvelevan maan taholta, jonka se myöhemmin valloittaisi. Sillä tämän kansan usko Jumalaan ei saanut enää tulla tuhotuksi, muuten kaikki työ, mikä tähän saakka oli tehty, olisi ollut turhaa.

>> Toinenkin vaara, joka uhkasi heidän uskoaan, oli väistettävä. Se oli maallisen tavaran himo ja liiallinen kiintymys kaikkeen maalliseen, mikä aina syöksee ihmiset pahan hengen valtaan.

>> Kristus ryhtyi kaikkiin mahdollisiin toimenpiteisiin tämän vaaran torjumiseksi tai ainakin lieventämiseksi, käyttäen varsin ankaraa keinoa valitsemansa kansan pelastamiseksi. Hän sääti lain, joka pakotti israelilaiset – joksi heprealaisia myöhemmin nimitettiin – maksamaan kymmenykset kaikesta omaisuudestaan. Edelleen heidän tuli luovuttaa esikoiset kaikesta karjasta ja saaliista tai lunastaa ne muita luovutuksia vastaan. Sitä paitsi heidän tuli luovuttaa runsaasti eläimiä ja hedelmiä poltto-, ruoka-, rauha-, synti- ja vikauhreiksi ja luovuttaa ainoastaan virheettömiä. Elonkorjuussa he eivät saaneet korjata koko satoa, eikä kerätä jälkisatoa, vaan se oli annettava köyhille ja muukalaisille. Joka seitsemäs vuosi pelto oli jätettävä kesannoksi. Joka viideskymmenes vuosi oli jokaiselle, joka oli velkojalle luovuttanut omaisuutensa, annettava se takaisin. Erikoinen laki määräsi myöskin, ettei korkoa saanut ottaa, ja se teki alusta pitäen koronkiskomisen mahdottomaksi.

>> Jos israelilaiset pitivät nämä määräykset, niin ei rahan eikä tavaranhimon vaara ollut kovinkaan suuri eivätkä he rakkaudesta mammonaan luopuisi Jumalasta.

>> Mutta toinen paljoa suurempi vaara uhkasi oikeaa uskoa, nimittäin epäjumalia palvelevat kansat ”luvatussa maassa”. Tuo vaara oli sen tähden niin suuri, että epäjumalanpalvelusta harjoitettiin aina tajuttavan alhaisen henkimaailman yhteydessä. Ihmisten mielestä henkimaailma on aina jotakin salaperäistä. Ja kaikki salaperäinen vaikuttaa aina vastustamattomasti jokaiseen. Te kiinnitätte aina mitä suurinta huomiota henkimaailmaa käsitteleviin kertomuksiin. Ja missä tapahtuu jotakin salaperäistä ja aavemaista, olkoon se todellista tai kuviteltua, sinne te aina kiiruhdatte.

>> Samoin israelilaisetkin olivat jo aikaisemmin kiinnostuneet egyptiläisten epäjumalanpalveluksesta. Samaa apostoli Paavalikin todistaa korinttolaisille sanoessansa: ”Te tiedätte, että kun olitte pakanoita, teitä vietiin mykkien epäjumalien luo, miten vain tahdottiin”. (1 Kor. 12: 2.) Kyllähän te itsekin ajattelevina ihmisinä käsitätte, ettei ole kysymys vain epäjumalankuvien katselemisesta. Kuollut kivi ja puu eivät voinut kiinnostaa silloisia ihmisiä yhtään enempää kuin nykyisiäkään. Epäjumalanpalveluksessa itse yhteys alhaisten henkien kanssa oli puoleensavetävää. Ihmisiä kiinnosti se, että henget saattoivat puhua epäjumalienkuvien ja inhimillisten medioitten kautta ja saada aikaan muitakin ihmeellisiä ilmiöitä. He saivat kuulla paljon salaperäistä. He saivat vastauksia maallista menestystä tarkoittaviin kysymyksiinsä. He saivat tulevaisuudestaan tietoja, joita ihmiset niin kernaasti haluavat. Sitä paitsi heille sanottiin paljon sellaista, mikä imarteli heidän inhimillistä turhamaisuuttaan. Siellä paheet leimattiin

hyveiksi ja hyveet paheiksi. Ken kerran oli päässyt tällaisten henkien yhteyteen, ei voinut helposti päästä heistä eroon.

>> Kahdella tavalla Kristus koetti varjella hänen johdettavikseen uskottuja ihmisiä, jotta he eivät lankeaisi epäjumalapalvelukseen.

>> Ensiksikin siten, että hän antoi heille korvaukseksi tilaisuuden päästä hyvän henkimaailman yhteyteen. Hän antoi heille ilmestysmajan, oraakkelikilven ja hyviä medioita, ”profeettoja”. Tästä seikasta olen jo aikaisemmin laajalti sinulle puhunut.

>> Toiseksi siten, että Jumala käski israelilaisten tuhota määrätyt kansat siitä maasta, jonne heidän oli määrä asettua. Näitä oli kaikkiaan kuusi, ja ne olivat niin syvälle langenneet epäjumalanpalvelukseen ja paheisiin, että heidän kääntymisensä Jumalan uskoon näytti mahdottomalta. Muussa tapauksessa heidän keskuudessaan asuvat israelilaiset olisivat varmaan hyvinkin lyhyessä ajassa luopuneet Jumalasta.

>> Tämän käskyn vuoksi monet teistä pitävät ”Vanhan Testamentin Jumalaa” julmana. He arvelevat, että Vanhan Testamentin kirjoittajat eivät voineet ymmärtää Kristuksen tapaista rakkautta, muuten he eivät olisi väittäneet Jumalan määränneen jotakin niin julmaa. Siinä suhteessa te erehdytte. Sama Kristus puhui sekä Uuden Testamentin Jumala-käsitteestä että epäjumalia palvelevien kansojen tuhoamisesta. Kummasakin tapauksessa Kristus on pelastajana. Antaessaan tuhota nuo kansat hän esti heitä vajoamasta vieläkin syvempään epäuskoon ja paheeseen. Hän pikemmin vain salli heidän uudessa elämässä kohota syvyydestä. Tarkoitus oli sama kuin aikoinaan vedenpaisumuksessa ja Sodoman ja Gomorran hävityksessä.

>> Toinen vieläkin tärkeämpi tarkoitus oli se, että Jumalan uskon tuli säilyä hänen kansansa keskuudessa. Teillä ihmisillä on tapana sodassa ampua jokainen, joka yrittää viekoitella sotamiehiänne pakenemaan lipun alta. Se on teistä aivan luonnollista. Eikö Jumalalla olisi myöskin oikeutta tuhota ne, jotka viekoittelivat hänen valitsemaansa kansaa pakenemaan lipun alta ja antautumaan pimeyden valtaan? Olihan Jumalan kansan tehtävänä valmistaa koko ihmiskunnan lunastuksen hetki. Sallisiko Kristus Jumalan vihollisten ja Luciferin kätyrien tuhota tämän työn, jota muutenkin oli niin vaikea suorittaa? Kylläpä te ihmiset tulette äkkiä helläsydämisiksi, kun Jumala suuressa viisaudessaan ja vanhurskaudessaan antaa tuhota pahoja ja langenneita ihmisiä, jotta he eivät saattaisi onnettomiksi miljoonia muita ihmisiä ja että he itse henkiolentoina löytäisivät tien pelastukseen. Senhän Jumala tekee, elämän ja kuoleman Herra, joka suuressa pitkämielisyydessään on armahtanut näitä kansoja, vaikka he ovat tehneet sellaista, mikä on Herralle

kauhistus ja palvellessaan epäjumaliansa ovat polttaneet poikiansa ja tyttäriänsä jumalillensa. (5 Moos. 12: 31.)

>> Toisia kansoja israelilaisten tuli inhimillisesti kohdella. ”Kun lähestyt jotakin kaupunkia, sotiaksesi sitä vastaan, tarjoa sille ensin rauhaa”. (5 Moos. 20: 10.) – He eivät saaneet vahingoittaa edes hedelmäpuutakaan piirittäessään kaupunkia. Ja piirityksessä tarvittavat kojeet oli tehtävä sellaisista puista, jotka eivät kantaneet syötäviä hedelmiä.

>> Mooses sai jo esimaun siitä, miten vaarallinen epäjumalanpalvelus oli hänen kansalleen, kun nämä alkoivat palvella kultaista vasikkaa. Pian sen jälkeenkin, kun he lähestyivät mooabilaisten aluetta ja israelilaiset asettuivat Sittimiin, ”kansa rupesi irstailemaan Mooabin tyttärien kanssa. Nämä kutsuivat kansaa jumaliensa uhreille, ja kansa söi ja kumarsi heidän jumaliansa”. (4 Moos. 25: 1-2.) Tässä mainittu irstaus kuului epäjumalanpalvelukseen, ja demoonit kehoittivat siihen medioittensa suun kautta osanottajia, väittäen sen olevan jumalille mieluista. Se muodosti osan epäjumalanpalveluksesta, niinkuin on tapana kaikkien pakanallisten kansojen keskuudessa.

>> Käyttäen aseenaan epäjumalanpalvelusta sekä siihen liittyviä paheita alhaiset henget vahingoittivat sittemmin sangen suuresti Jumalan kansaa sekä tulevaa lunastustyötä. Monet sukupolvet Jumalan valitun kansan keskuudessa luopuivat oikeasta uskosta. Johdattaakseen heidät jälleen luoksensa Jumala määräsi heille kovia rangaistuksia. Kristus lähetti heidän pariinsa myös profeettoja käännyttääkseen jälleen heidän mielensä. Profeetat olivat medioita, jotka palvelivat hyvää henkimaailmaa, mutta heidän ei ollut helppo taistella demoonisia medioita – ”Baalin profeettoja” – vastaan. Taivaalliset henget olivat ruumiillistuneet näihin Jumalan profeettoihin, joskin he ihmisinä olivat yhtä suuressa määrässä kuin muutkin kiusausten alaiset. He saivat ainakin estetyksi sen, ettei usko Jumalaan ja tulevaan lunastajaan kokonaan hävinnyt myöhemmän ihmiskunnan parista.

>> Vihdoin oli aika koittanut, jolloin suuri osa ihmiskuntaa ainakin ikävöi pelastusta ja oli kypsä uskomaan Kristuksen lunastustyöhön ja astumaan sen sillan yli, joka Kristuksen oli määrä rakentaa syvyyden valtakunnan ja Jumalan valtakunnan välille.

>> Nyt oli aika täyttynyt, jolloin Jumalan lunastussuunnitelman mukaisesti lunastaja piti ilmestyä.

>> Vähää ennenkuin Kristus itse tuli ihmiseksi, lähetti hän airueen, jonka tuli ilmoittaa ja valmistaa hänen tuloansa. Hänkin oli taivaallinen henki. Se oli Elias – siis sama henki, joka sinä vaikeana aikana, jolloin kansa oli langennut epäjumalien

palvelemiseen, oli Kristuksen määräyksestä tullut maan päälle ja taistellut voitollisesti pahuuden voimia vastaan. Täytettyään tehtävänsä hän oli palannut jälleen korkeuteen kokematta maallista kuolemaa. Nyt hän Kristuksen edeltäjänä tuli toistamiseen ihmiseksi, syntyi Sakariaan poikana ja sai nimen – ”Johannes”.

>> Ennenkuin Johannes oli vielä syntynyt, ilmoitettiin myös Kristuksen tulo ihmiseksi. Arkkienkeli Gabriel, joka oli ilmoittanut Sakariaalle, että Johannes olisi Kristuksen edeltäjä, sai myös toimekseen ilmoittaa lunastajan ihmiseksi tulon.

>> Hänet lähetettiin Nasaretiin, neitsyeen luo, jonka nimi oli Maria. Hänet oli valittu lunastajan äidiksi. >>

Jeesuksen maallinen syntymä.

>> Siittäminen ja syntyminen seuraa Jumalan luomakunnassa muuttumattomia lakeja. Jotta siittäminen olisi mahdollista, täytyy mies- ja naispuolisen siemenen aina yhtyä. Ei mitään poikkeusta tästä laista ole olemassa.

>> Ihminen voi siis syntyä vain siinä tapauksessa, että miehen ja naisen siemen yhtyvät. Sen vuoksi ei mikään ruumiiton henki, olkoon hän taivaan tai manalan henki, voi siittää ihmistä käyttämättä ihmisen ruumista ja ihmisen siementä.

>> Raamatun kertomuksen Kristuksen siittämisestä te käsitätte siten, että taivaallinen henki loi lapsen ruumiin elämän idun käyttämättä miespuolisen ihmisen ruumista välittäjänään ja vuodattamatta miehen siementä neitsyen kohtuun. Tämä käsitys on väärä ja antaa täydellä syyllä aihetta lukemattomille ihmisille, sekä uskovaisille että epäuskoisille, kieltää tai ainakin epäillä, että Jumalan pojan syntyminen olisi siten tapahtunut. Tässä on jotakin ihmeellistä ja tavallisuudesta poikkeavaa, mutta kuitenkin aivan luonnollista, joskin samalla jotain niin vaikeasti käsitettävää, että se tuntuu miltei mahdottomalta.

>> Tässä kohden tahdon ilmoittaa sinulle täyden totuuden, koska tiedän, että ymmärrät sen.

>> Olenhan puhuessani epäjumalanpalveluksesta huomauttanut sinulle, että alhaiset henget harjoittavat miespuolisten medioittensa välityksellä ruumiillista yhteyttä ihmisten tyttärien kanssa ja, niinkuin raamatussa sanotaan, siittävät lapsia. Miksikä eivät siis hyvätkin henget voisi tehdä samaa kuin alhaiset henget? Jos

alhaiset henget saattoivat toimia ihmiskunnan turmelukseksi, niin saattoivathan toki hyvät henget toimia ihmiskunnan pelastukseksi.

>> Jumalan henget olivat jo usein, käyttäen Joosefia välittäjänään, puhuneet Marialle tulevasta lunastajasta. Tällaiset henkimaailman sanomat eivät olleet hänelle siis outoja, niinkuin yleensä juutalaiset olivat selvillä siitä, että yhteys henkimaailman kanssa oli mahdollinen. Sen voit huomata raamatussa kerrotusta tapahtumasta, jolloin enkeli ilmestyi Sakariaalle. Kun Sakarias astui ulos temppelistä eikä kyennyt puhumaan, niin kansa ymmärsi, että hän oli nähnyt näyn temppelissä. (Luuk. 1: 22.)

>> Siksi ei Mariakaan pelästynyt, kun henki eräänä päivänä valtasi Joosefin ja toi hänelle sanoman. Hän hämmästyi vain sitä tapaa, millä henki häntä puhutteli. Hän sanoi, että Maria oli armoitettu. Sillä hän viittasi siihen, että Maria tulisi äidiksi. Maria ei voinut ymmärtää, miten henki saattoi sitä tarkoittaa, koska hän ei tiennyt miehestä mitään eikä siis voinut myöskään tulla äidiksi. Nyt hänelle ilmoitettiin, että pyhä henki tulee hänen päälleen ja korkeimman voima varjoaa häntä. Siksi myös se pyhä, mikä hänestä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan pojaksi. Henki selitti hänelle lähemmin, miten se oli tapahtuva, joskaan teidän raamattunne ei sitä kerro. Hän sanoi, että niin pian kuin hän oli eronnut Joosefin ruumiista, toinen vieläkin korkeampi henki valtaisi hänet. Ja niin kävikin. Sillä kun Gabriel oli eronnut Joosefin ruumiista, niin ennenkuin tämä heräsi transsista, valtasi Kristus itse hänet, ja Kristuksen henki tunkeutui tulevan lapsen ruumiiseen.

>> Ensimmäiset kristityt tiesivät, että Kristus oli täten syntynyt. Se ilmoitettiin heille samalla tavalla kuin minä nyt sen sinulle ilmoitan. He tiesivät siis, että Kristus itse oli luonut maallisen ruumiinsa Joosefin välityksellä, ja että siis pyhä henki, joka Gabrielin sanojen mukaan oli tullut Marian päälle, oli Kristus itse. Sillä hän tahtoi itse suorittaa kaiken sen, mikä oli välttämätöntä lunastuksen täyttämiseksi. Hän oli ensimmäisestä päivästä saakka itse ottanut suorittaakseen koko sen vaikean valmistustyön, mikä oli välttämätöntä ihmisten lunastamiseksi. Hän oli valinnut Jumalan kansan oikean uskon kantajaksi, hän oli johdattanut, opettanut, varoittanut, nuhdellut ja rangaissut heitä. Hän oli lähettänyt korkeita taivaan henkiä profeetoiksi. Kaikkein viimeiseksi hän oli luonut maallisen ruumiin voidakseen tunkeutua siihen, syntyä ihmisenä ja vaeltaa ihmisten parissa.

>> Kun Joosef kuuli, mitä oli tapahtunut, heräsi epäilys hänessä. Voisiko hän uskoa sitä? Ääretön sisäinen taistelu syttyi hänen sydämessään. Joosef oli ihminen niinkuin kaikki muutkin. Pahuuden voima teki nyt ankaran hyökkäyksen. Manalan voimilla oli ainoana päämääränään saattaa Joosef epäilemään Mariaa ja hylkäämään hänet. Sillä

juutalaisten lain mukaan oli uskoton morsian kivitettävä. Pahuuden voima yritti nyt uskotella Joosefille, että Maria oli ollut uskoton ja vain pelastaakseen itsensä oli keksinyt valheen. Alhaiset voimat koettivat kaikella tavalla herättää Joosefin mielessä epäilystä, mustasukkaisuutta ja pettymystä. He kiusasivat häntä hirveällä tavalla. Tämä kiusaus näytti käyvän hänelle ylivoimaiseksi. Hän aikoi jo hyljätä morsiamensa ja lähteä salaa hänen luotaan, sillä koska hän ei ollut varma asiasta, ei hän rehellisenä miehenä tahtonut ilman pätevää todistusta saattaa Mariaa turmioon. Mutta hän ei voinut epäilystensä vuoksi naida häntä. Silloin Jumala lähetti Joosefin luo lähettiläänsä, joka selitti hänelle kaikki. Ja siihen taistelu päättyi.

>> Minä tiedän, että teidän, pienten ihmisten mielestä, tuntuu totuus – ja tämä on totuus – liian maalliselta ja luonnonlakien vastaiselta. Se ei ole teistä kyllin ihmeellinen ja salaperäinen. Ruumiillinen siittäminen on monen mielestä jotakin alhaista, eikä Jumala kyllin siveä, kun hän loi sellaisen lain luomakunnalleen. Oi, te kurjat ihmiset, jotka aliarvioitte kaikkivaltiaan ja vanhurskaan Jumalan lakeja! Kristus, korkein kaikista luoduista hengistä, ei pitänyt arvoaan alentavana luoda inhimillistä kuortansa ikuisten lakien mukaisesti, voidakseen elää, kärsiä ja kuolla teidän parissanne. Vaikkei teille hänen ruumiillinen syntymisensä totuus olisikaan kylliksi ihmeellinen, niin hänelle on ihmeellistä kaikki se, mikä tapahtuu hänen taivaallisen Isänsä pyhien lakien mukaisesti, joista Saarnaaja sanoo: ”Minä tulin tietämään, että kaikki, mitä Jumala tekee, pysyy iäti. Ei ole siihen lisäämistä eikä siitä vähentämistä. Ja Jumala on sen niin tehnyt, että häntä peljättäisiin”. (Saar. 3: 14.) – Teiltä puuttuu jumalanpelko. Siksi te viisaudessanne koetatte omalla tavallanne selittää Kristuksen ihmiseksi tuloa, ja teidän selityksenne ovat teennäisyytensä vuoksi ristiriitaisia ja antavat aihetta niille, jotka eivät usko Jumalaan, pilkata Kristuksen ihmiseksi tulemista.

>> Jollei Kristuksen ihmiseksi tuleminen olisi käynyt inhimillisten lakien mukaisesti, niin Paavali ei olisi voinut sanoa: ”Kristuksen piti kaikessa tulla veljiensä kaltaiseksi”. Siinä suhteessa hän olisi oleellisesti eronnut teistä ihmisistä. Hänen ruumistaan ei olisi luotu samalla tavalla kuin teidän ruumistanne. Mutta Paavali on oikeassa. Kristus on kaikessa teidän kaltaisenne, yksin hänen ruumiinsakin on syntynyt samalla tavalla kuin teidän.

>> Nyt minä sinun pyynnöstäsi puhun muutamista katolisen kirkon uskonkappaleista, jotka liittyvät tähän. Sinähän olit katolinen pappi. On siis ymmärrettävää, että erikoisesti haluat tietää, mikä katolisen kirkon opetus vastaa totuutta ja mikä on erehdystä.

>> Katolinen kirkko opettaa, että Jeesuksen äiti oli ”perisynnistä” vapaa. Se on oikein. Mutta se ei ole oikein samasta syystä kuin sinun entinen kirkkosi väittää. Mariassakin, niinkuin monissa muissa entisajan ihmisissä, joille Jumala oli antanut jonkin suuren tehtävän täytettäväksi, oli taivaallinen henki ruumiillistuneena. Samoin oli laita Eenokin, Aabrahamin, Mooseksen, Eliaan ja monen muun, joista olen jo sinulle puhunut. Samoin oli laita Johanneksen, Kristuksen edeltä kävijän, jonka ruumiiseen Elias syntyi uudestaan. Mariassa ei siis ollut Jumalasta luopunutta henkeä, vaan Jumalalle uskollinen henki. Hän oli vapaa lankeemuksen synnistä, joka rasittaa kaikkia muita maallisia olentoja. Tätä ”perisyntiä” hänellä ei ollut.

>> Mutta aivan väärä on se katolisen kirkon oppi, että Maria olisi ollut vapaa kaikista, yksin pienimmistäkin synneistä. Ei kukaan ihminen ole vapaa sellaisista synneistä, joita te nimitätte inhimillisiksi ja joilla ei ole mitään yhteyttä siihen syntiin, josta Kristuksen oli määrä lunastaa maailma – nimittäin Jumalasta luopumisen syntiin. Se on varsinainen synti. Kaikki muu on inhimillistä heikkoutta, josta Mariakaan ei ollut vapaa. Siitä huolimatta hän pysyi Jumalalle uskollisena, samoinkuin Mooseskin, tuo korkea taivaan henki, pysyi Jumalalle uskollisena, joskin hän useamman kerran ihmisenä erehtyi eikä sen vuoksi päässyt luvattuun maahan.

>> Siinäkin katolinen kirkko erehtyy, kun se väittää, että Maria Kristuksen syntymän jälkeen olisi vielä ollut neitsyt. Ei Maria ollut neitsyt, yhtä vähän kuin kukaan muukaan on lapsen syntymän jälkeen enää neitsyt. Mutta ennen Kristuksen syntymistä hän oli neitsyt. Lunastajalla piti olla äiti, joka ei aikaisemmin ollut synnyttänyt. Sitä tarkoittavat profeetan sanat: ”Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan”.

>> Ei ole myöskään totuuden mukaista, kun katolinen kirkko väittää, ettei Marialla Jeesuksen syntymän jälkeen olisi enää ollut muita lapsia. Minkä vuoksi hän esikoisensa syntymän jälkeen olisi luopunut äidin oikeuksistaan, ja Joosef kieltäytynyt isän ja puolison oikeuksista? Eiväthän Kristuksen jälkeen syntyneet sisarukset millään tavalla vahingoittaneet Kristuksen persoonaa tai hänen elämäänsä, hänen oppiansa tai hänen tekojansa.

>> Kun Uudessa Testamentissa eri paikoissa puhutaan Jeesuksen veljistä ja sisarista, niin tarkoitetaan hänen täysiä veljiään ja sisariaan eikä ”sukulaisia”, niinkuin katolinen kirkko voimalla ja väellä koettaa todistaa. Jos he olisivat olleet Kristuksen ”sukulaisia”, niin ei heitä sanottaisi ”veljiksi” ja ”sisariksi”, vaan ”sukulaisiksi”. Vai luuletteko, ettei silloisessa kielessä olisi ollut sanaa, joka olisi tarkoittanut ”sukulaista”? Ettehän toki voine sitä vakavissanne väittää. Sillä sanotaanhan kaksitoistavuotiaasta Jeesuksesta, että hänen vanhempansa etsivät

häntä ”sukulaisten” ja tuttavien parista. Tässä siis, missä oli kysymys todellisista ”sukulaisista”, evankelista käyttää myöskin sanaa ”sukulainen”. Kun sama evankelista myöhemmin kirjoittaa: ”Ja hänen äitinsä ja veljensä tulivat häntä tapaamaan.” (Luuk. 8: 19.), niin hän ei suinkaan tahdo, sillä sanoa, että nämä veljet olivat vain ”sukulaisia”, jotka tulivat yhdessä hänen äitinsä kanssa. Ja ne, jotka ilmoittivat Jeesukselle äidin ja veljien tulon, sanoivat samoin: ”Sinun äitisi ja ”veljesi” seisovat ulkona ja tahtovat nähdä sinua”. Samoin Matteus ja Markus kertovat, että hänen ”äitinsä” ja ”veljensä” tulivat hänen luokseen. Olisivatko kaikki kolme evankelistaa käyttäneet sanaa ”veljet”, tarkoittaessaan ”sukulasia”, vaikka he olisivat voineet ja heidän olisi pitänytkin käyttää sanaa sukulaiset? On järjetöntä olettaa jotakin sellaista.

>> Edelleen Matteus sanoo puhuessaan Jeesuksen esiintymisestä kotikaupungissaan Nasaretissa: ”Ja hän tuli kotikaupunkiinsa ja opetti heidän synagogassaan, niin että he hämmästyivät ja sanoivat: Mistä hänellä on tämä viisaus ja nämä voimalliset teot? Eikö tämä ole se rakentajan poika? Eikö hänen äitinsä ole nimeltään Maria ja hänen veljensä Jaakob ja Joosef ja Simon ja Juudas? Ja eivätkö hänen sisarensa ole kaikki meidän parissamme? Mistä sitten hänelle on tämä kaikki?” (Matt. 13: 54-56.) – Voiko kukaan järkevä ihminen väittää, että tässä kertomuksessa tarkoitettaisiin Jeesuksen isällä, äidillä, veljillä ja sisarilla vain ”sukulaisia”? Samoinkuin tässä tarkoitetaan Jeesuksen todellista isää ja äitiä, tarkoitetaan myöskin hänen oikeita veljiään ja sisariaan. Ja mitä hyötyä siitä olisi, jos tässä lueteltaisiin hänen ”sukulaisiaan”? Nasaretin asukkaat ihmettelivät Jeesuksen oppia ja ihmetöitä. Ja he kysyivät samoinkuin tekin joskus samanlaisessa tapauksessa: Mistä hänelle on kaikki tämä? Hänen isänsä, Joosef, on yksinkertainen rakentaja. Hänen äitinsä, Maria, on yksinkertainen nainen, eivätkä hänen sisaruksensakaan ole millään tavalla herättäneet huomiota. Sillä hänen veljensä, Jaakob ja Joosef ja Simon ja Juudas, hehän ovat joka päivä meidän parissamme, emmekä me ole tähän saakka huomanneet heissä mitään erikoista. Eivät hänen sisarensakaan, jotka elävät meidän paikkakunnallamme, eroa millään tavalla muista Nasaretin naisista. Mitenkä Jeesus yksin koko sisarusjoukossa on saanut noin ihmeellisiä lahjoja? On järjetöntä väittää, että tässä tarkoitettaisiin Jeesuksen ”veljillä” ja ”sisarilla” vain ”sukulaisia”, eikä kukaan voikaan sitä väittää, ellei hänellä ole erikoisia syitä siihen. Siitä näet miten käy, kun yritetään tukea valhetta toisella valheella. Katolinen kirkko on omaksunut sen väärän opin, että Maria pysyi neitsyenä, vaikka hän oli synnyttänyt Jeesuksen. Siitä oli seurauksena, ettei hänellä saanut olla muitakaan lapsia. Mutta raamattu puhuu monessa kohtaa Jeesuksen veljistä ja sisarista, ja koska tämä soti Marian neitseellisyysoppia vastaan, niin oli

pakko leimata Jeesuksen todelliset veljet ja sisaret ”sukulaisiksi”. Sillä muutenhan oppi Marian neitseellisyydestä sekä paavin erehtymättömyydestä ei olisi pitänyt paikkaansa.

>> Jeesuksen syntymä tapahtui aivan samoinkuin minkä muun lapsen hyvänsä. Vastasyntynyttä lasta syötettiin, hoidettiin ja myöhemmin vieroitettiin aivan samoinkuin kaikkia muitakin.

>> Enkelien sanoma paimenille, heidän tervehdyskäyntinsä ihmisten pelastajan luona, Jeesuksen käynti temppelissä ja tietäjien tulo itäiseltä maalta, kaikki tämä tapahtui siten kuin teidän raamattunne kertoo. Tietäjät olivat Jumalan työaseita, joille Hän oli antanut suuret psyykilliset lahjat. He julistivat omassa kotimaassaan oikeaa Jumalan uskoa ja harjoittaessaan yhteyttä hyvän henkimaailman kanssa heille oli ilmoitettu monia lunastusta koskevia totuuksia. Sama henkimaailma, joka ilmoitti paimenille vapahtajan syntymän, oli heillekin julistanut tämän ilosanoman. Jo aikaisemmin olivat Jumalan lähettiläät ennustaneet Kristuksen syntyvän. Heitä kehoitettiin lähtemään matkaan ja etsimään lasta, johon Jumalan poika oli ruumiillistunut. Paikkaa ei heille ilmoitettu, sanottiin vaan, että valo kulkisi heidän edellään ja viittoisi heille tietä. Ei yksin tietäjät, vaan monet muutkin näkivät tämän valon, joka kulki loistavana tähtenä heidän edellään. Se johdatti heitä samalla tavalla kuin pilvenpatsas aikanaan Moosesta ja israelilaisia. Tietäjät saapuivat ensin Jerusalemiin Herodeksen luo. Se oli Jumalan sallimus. Siten oli maalliselle ruhtinaalle ilmoitettava koko luomakunnan kuninkaan syntyminen, jotta profeettojen ennustus Betlehemin lasten kohtalosta kävisi toteen. Tässäkin Kristusta vastustavat henkimaailman voimat sekaantuivat asiaan, herättivät Herodeksessa pelkoa ja yllyttivät häntä murhauttamaan kaikki poikalapset, jotta samalla vastasyntynyt totuuden julistaja tuhoutuisi.

>> Tietäjät saapuivat Betlehemiin sen jälkeen, kun Jeesus oli viety temppeliin Sakariaan nähtäväksi. Lapsen vanhemmat olivat yhdessä lapsen kanssa palanneet Jerusalemista takaisin Betlehemiin. Siellä he aikoivat vielä viipyä joitakin päiviä jatkaakseen matkaa Nasaretiin. Heti heidän tultuaan Betlehemiin saapuivat tietäjät. Kun nämä olivat lähteneet, varustautuivat lapsen vanhemmatkin kotimatkalle. Silloin Jumalan lähettiläs käski Joosefin lähteä äidin ja lapsen kera Egyptiin. Sillä Herodes, joka oli saanut tiedon juutalaisten uuden kuninkaan syntymästä, oli päättänyt raivata hänet tieltä.

>> Jeesus-lapsen lapsuus muodostui samanlaiseksi kuin toistenkin lasten. Hän oppi kävelemään ja puhumaan ja hän leikki niinkuin lasten on tapana leikkiä. Hänellä oli samanlaisia pieniä vikoja kuin yleensä lapsissa. Sitten pojan järki alkoi kehittyä.

Koska hänessä oli korkein kaikista henkiolennoista ruumiillistuneena, oli hän henkisiltä lahjoiltaan hyvin etevä. Mutta siitä huolimatta hänen täytyi opiskella niinkuin kaikkien muidenkin, yksin kaikkein etevimpienkin. Lapsena hän oppi tuntemaan Jumalan samoinkuin sinäkin, nimittäin vanhempiensa ja opettajiensa välityksellä. Hän kuuli saarnattavan Jumalasta kotikaupunkinsa synagogassa. Hän keskusteli sen johdosta, mitä hän kuuli, vanhempiensa ja opettajiensa kanssa, ja he selittivät hänelle mitä hän ei ymmärtänyt tai mikä ei tuntunut hänestä oikealta.

>> Hän joutui myös kiusauksiin, niinkuin kaikki ihmislapset, ja nämä kiusaukset olivat hänen lapsellisten voimiensa mukaiset. Hän voitti ne niin pian kuin hän oppi ymmärtämään mikä oli pahaa. Mutta hänkin erehtyi heikkoudesta, samoinkuin paraskin lapsi. Joka kerta kun poika voitti kiusauksen, sai hän Jumalalta uutta voimaa. Mutta samassa määrin kuin hänen sisäinen vastustuskykynsä kasvoi, kasvoivat myös pahojen voimien hyökkäykset. Siten on laita kaikkien ihmisten. Tässäkään suhteessa ei siis Jeesus ollut poikkeusasemassa. Sillä koko ihmiskunnalle yhteinen on se laki, että ihmisen vastustusvoima kasvaa joka kerta kun hän voittaa pahan, mutta pahan voima kasvaa silloin myöskin, niin että hurskaan ihmisen elämä muuttuu alituiseksi taisteluksi Jumalaa vastustavia voimia vastaan. Ihmisen elämä on alituista sotaa maan päällä.

>> Sitä myöten kuin Jeesus varttui, alkoi hän taistella monia erehdyksiä vastaan, jotka ilmenivät juutalaisten uskonnossa. Nuo erehdykset olivat aikojen kuluessa syntyneet siten, että juutalainen kirkko oli liittänyt ihmisten omia ajatuksia ja lisäyksiä Jumalan lakiin.

>> Niin pian kuin Jeesus oppi itse lukemaan ja ymmärtämään Vanhan Testamentin alkuperäisiä kirjoja, huomasi hän, että juutalaisten kirjanoppineiden selitykset monesta raamatun kohdasta olivat aivan väärät. Ja kun hän lapsen viattomalla mielellä ilmaisi vakaumuksensa vanhemmilleen tai opettajilleen, sai hän ankaria nuhteita osakseen. Juuri näitä juutalaisen kirkon oppia vastustavia mielipiteitään kaksitoistavuotias poika esitti Jerusalemin temppelissä papeille, teki heille kysymyksiä ja vastasi heidän kysymyksiinsä oman käsityskantansa mukaan.

>> Tässä suhteessa hän kylläkin oli ”ihmelapsi”. Teillä on ihmelapsia monella eri alalla. Jeesus oli ihmelapsi siinä merkityksessä, että hän ymmärsi Jumalan lunastustyön totuudet. Mutta hän oli ihminen, niinkuin kaikki muutkin. Aluksi hän ei tiennyt, kuka hän oli ja mikä hänen tehtävänsä ihmisenä oli.

>> Mutta niin pian kuin hänen järkensä alkoi kasvaa, kehittyivät myöskin hänen psyykilliset lahjansa. Hänellä oli selvänäköisyyden ja selväkuuloisuuden lahja,

pienestä alusta ne kehittyivät täydellisyyteen. Niiden välityksellä hän pääsi henkimaailman yhteyteen, hän saattoi nähdä henkiolentoja ja kuulla heidän äänensä. Nämä lahjat, jotka tulivat kasvavassa nuorukaisessa ilmi, eivät olleet mitään uutta. Monet ennen häntä olivat omistaneet ne. Mutta ne kehittyivät Jumalan lähettämässä nuorukaisessa kaikkein korkeimpaan asteeseen, mikä ihmiselle yleensä on mahdollista.

>> Henkimaailman välityksellä hän maallisen elämänsä aikana sai tietää kaiken sen mikä oli välttämätöntä hänen tehtävänsä täyttämiseen. Sillä ihmisenä hän tiesi siitä yhtä vähän kuin muutkin. Hänellä ei ollut mitään muistoa aikaisemmasta elämästään, jolloin hän oli ollut korkea Jumalan henki, sillä hengen ruumiillistuessa aineelliseen ruumiiseen muisto aikaisemmasta elämästä katoaa.

>> Sen, mitä Kristus siis maallisen elämänsä aikana opetti, oli hän saanut henkimaailmalta samoinkuin Mooseskin.

>> Siten poika varttui nuorukaiseksi ja mieheksi. Iän mukana lisääntyivät myös hänen tietonsa, ei vain ne tiedot, joita jokainen ihminen iän mukana saavuttaa, vaan ennen kaikkea ne tiedot, joita hän vastaanotti Jumalan hengiltä. Samassa määrässä hän varttui myös hyvyydessä, josta raamattunne puhuu seuraavin sanoin: ”Jeesus varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä”. (Luuk. 2: 52.)

>> Se oli todellista edistymistä. Kristus ei ihmisenä ollut alusta alkaen täydellinen, sillä ei mikään henki ihmisen ruumiissa voi olla täydellinen. Sillä aine itsessään on epätäydellinen. Myöskin hengen, joka tunkeutuu puhtaana ja täydellisenä aineelliseen kuoreen, tulee ihmisruumiissa pyrkiä yhä täydellisemmäksi taistelemalla pahuutta vastaan, joka koettaa vetää häntä alaspäin. Jokaisen ihmisruumiin heikkoudet ja epätäydellisyydet vaikuttavat henkeen, ja täydellisenkin hengen, täytyy niitä vastaan taistella voimatta koskaan vapautua niistä kokonaan niin kauan kuin hän on ihminen. Sellainen on ihmisluonne. Kristuskaan ei siinä suhteessa ollut poikkeus. Hänen täytyi viimeiseen hengenvetoonsa asti taistella epätäydellisyyttä vastaan ja inhimillisessä heikkoudessaan hän ei aina jaksanut vastustaa pahuutta. Getsemanen puutarhassa tämä voimakas voittaja oli niin heikko, että hän rukoili Isää ottamaan häneltä pois kärsimyksen kalkin, joskin hän lisäsi: Älköön kuitenkaan tapahtuko minun tahtoni vaan sinun! Hän tiesi, että hänen tuli kärsiä. Tässä puhuu siis heikko, epätäydellinen ihminen, joka pelkää tuskallista kuolemaa ja koettaa sitä vastustaa. Täydellinen henki olisi sanonut: ”Isä, salli minun kärsiä niin paljon kuin sinä tahdot ja hyväksi näet. Minä olen valmis kestämään”. Hän ei olisi sanonut: Ota pois minulta kalkki! – Ja hän oli heikko ihminen valittaessaan ristillä seuraavin sanoin: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Näin ei olisi täydellinen ihminen

valittanut. Mutta niin täydellistä ei ole olemassa. Silloin ihminen ei olisi enää ihminen eikä ruumis olisi enää ainetta.

>> Paavali on ilmaissut tämän totuuden kirjeessä heprealaisille seuraavin sanoin, jotka kaikuvat hyvin vastenmielisiltä niiden korvissa, jotka pitävät Kristusta Jumalana ja väittävät, että hän oli synnitön eikä koskaan vastustanut Jumalaa. Hän sanoo: ”Ja lihansa päivinä hän väkevällä huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia sille, joka voi hänet kuolemasta pelastaa; ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden. Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden, ja kun oli täydelliseksi tullut, tuli hän iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaiset”. (Hebr. 5: 7-9.)

>> Nämä sanat todistavat yksityiskohtiaan myöten kaiken sen, mitä aikaisemmin olen sinulle sanonut.

>> Selittäessäni Jumalan lunastussuunnitelmaa mainitsin sen tosiseikan, että korkeintakin henkeä, joka on tullut ihmiseksi, uhkaa se vaara, että pahan voima voi hänet voittaa ja viekoitella luopumaan Jumalasta. Tämä vaara uhkasi myös Kristusta. Hän tunsi sen koko suuruudessaan. Useita kertoja hän oli vähällä sortua pahan hengen hyökkäysten alle. Siihen viittaa Paavali yllämainitussa kirjeessään, kun hän sanoo, että Kristus huutaen ja kyyneliä vuodattaen pyysi Jumalaa pelastamaan hänet kuolemasta. Siinä ei tarkoiteta ruumiillista kuolemaa, sillä Paavali sanoo, että Jumala kuuli hänen rukouksensa. Hän pelasti Kristuksen siis kuolemasta, jota hän niin suuresti pelkäsi. Pelastiko Jumala hänet maallisesta kuolemasta ja maallisesta kuolemanpelosta? Ei. Maallisen kuolemantuskan ja maallisen kuoleman kalkin Hän salli hänen tyhjentää pohjaa myöten. Toisenlaisesta kuolemasta siis Kristus pelastui. – Sinä tiedät, että sana ”kuolema” melkein joka kohdassa raamattua ja varsinkin Paavalin kirjeissä tarkoittaa ”hengellistä kuolemaa” eli luopumista Jumalasta. Tätä vaaraa Kristus pelkäsi jo silloin, kun hänellä ei ollut vielä aavistustakaan ristinkuolemastaan. Niin äärettömästi paha henki häntä kiusasi. Raamatussa ei kerrota mitään Kristuksen jokapäiväisestä taistelusta Manalan voimia vastaan, jotka kaikella tavalla koettivat heikontaa hänen voimaansa ja saada hänet luopumaan Jumalasta. Koska hän kyynelsilmin rukoili Jumalaa ja pyysi Hänen apuaan, kun Lucifer joukkoineen ahdisti häntä, ja koska hän pelkäsi, ettei jaksaisi ajan pitkään häntä vastustaa, niin te voitte käsittää, että häntäkin uhkasi Jumalasta luopumisen vaara. Sillä jollei sitä mahdollisuutta olisi ollut, niin hänen ei olisi tarvinnut pelätä Manalan hyökkäyksiä ja vielä vähemmän väkevästi huutaen ja kyyneliä vuodattaen rukoilla apua Jumalalta. – Lucifer, joka tiesi, kuka Kristus oli, ei olisi voinut olla niin typerä, että hän koko sotajoukollaan olisi hyökännyt häntä vastaan, ellei hänellä olisi

ollut mahdollisuutta voittaa häntä. Siksi Luciferin hyökkäykset eivät koskaan kohdistu itse Jumalaan, vaan Jumalan luomiin. Ja koska Lucifer, joka oli lähinnä korkein Jumalan luomista, oli luopunut Hänestä, niin miksikä ei korkeinkin näistä hengistä olisi voinut luopua, varsinkin nyt, kun hän heikkona ihmisenä taisteli Manalan voimia vastaan. Paha henki tietää tarkalleen, mitä se tekee, eikä se ryhdy mihinkään mikä on aivan turhaa.

>> Paavali tuo tässä kohdassa esille myöskin sen totuuden, että Kristuksella oli inhimillisiä vikoja ja heikkouksia. Sillä hän sanoo, että Kristus, vaikka hän oli Jumalan poika, oppi kärsimystensä kautta kuuliaisuutta. Siis Kristuksenkin piti ihmisenä oppia kuuliaisuutta. Siis ei hänkään aina seurannut sitä, minkä hän tiesi olevan parasta. Mutta rangaistus, jota hän heikkona ihmisenä sai kärsiä pienimmästäkin tottelemattomuudesta, opetti hänelle vähitellen kuuliaisuutta, ja siten hän saavutti täydellisyyden täyttääkseen kaikkein suurimman kuuliaisuuden vaatimuksen – kärsimällä ristinkuoleman.

>> Sehän puoli Kristuksessa on niin suurta ja ihmeellistä, että vaikka hän oli Jumalan poika, niin hänen täytyi sittenkin ihmisenä taistella samoja heikkouksia ja erehdyksiä vastaan kuin muidenkin ihmisten, ja että hän siitä huolimatta saattoi voittaa pahuuden vallan. Hänen täytyi kestää pahan hengen kauheimmatkin hyökkäykset, ja pelosta, että hän voisi tulla voitetuksi, hän rukoili Jumalalta apua. Siksi hän omasta kokemuksestaan tietää, miten avuttomia te heikot ihmiset olette. ”Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä”. (Hebr. 4: 15.) ”Synnillä” tässä ei tarkoiteta inhimillistä heikkoutta, jota vailla ei ainoakaan ihminen ole, ei edes Kristuskaan, – vaan se tarkoittaa sellaista syntiä, joka erottaa meidät Jumalasta ja jonka rangaistuksena on kuolema. Kristus ei ollut langennut Jumalasta eikä hän ihmisenäkään luopunut Jumalasta. Hän ei tehnyt syntiä, joka on ”kuolemaksi”, niinkuin apostoli Johannes sitä nimittää. Muuten hän oli kaikessa ihmisten kaltainen, hän oli inhimillisesti heikko ja hairahtuvainen. Sillä hairahtuminen on heikkoutta. Se, joka ei koskaan hairahdu, ei ole koskaan heikko.

>> Se aika, jolloin Johannes Kastaja esiintyi julkisesti saarnaten parannusta, oli myös Kristukselle ratkaiseva. Sillä sitä ennen hän ei ollut tietoinen Messias kutsumuksestaan. Mutta kun hän tapasi Johanneksen, ja tämä esitti hänet kansanjoukolle Jumalan karitsana, joka ottaa pois maailman synnin, niin hän ymmärsi, kuka hän oli ja sai heti myös Jumalalta itseltään todistuksen: ”Sinä olet minun rakas poikani; sinuun minä olen mielistynyt”.

>> Nyt oli hetki tullut, jolloin Jumalan henkimaailmakin sai selittää Kristukselle hänen elämäntehtäväänsä. Hänelle sanottiin, että hän oli korkein luoduista hengistä, Jumalan esikoinen. Hänelle opetettiin, että hänen tuli julistaa Jumalan totuutta, että hänen piti vastustaa pahan hengen hyökkäyksiä, että paha henki taisteli kaikin voimin häntä vastaan eikä jättäisi häntä rauhaan ennenkuin hän kuolisi ristillä, niinkuin profeetat olivat ennustaneet. Mutta vasta sitten, kun Kristuksen henki ristillä oli eronnut hänen ruumiistaan, hän sai tietää, mitä hän lopullisesti voitti voittaessaan pahan hengen.

>> Pimeyden valta tunnusti Kristuksen Jumalan pojaksi ja lähetiksi, jonka tuli oppinsa kautta johdattaa ihmiskuntaa Jumalan luo ja olla valmis kuolemaan totuuden puolesta. Mutta että Kristus vain ristinkuolemallaan saattoi voittaa Manalan, sitä ei Luciferikaan tiennyt. Jos hän olisi tiennyt totuuden, niin hän ei olisi saattanut Kristusta kiusaukseen eikä kiirehdyttänyt hänen kuolemaansa. Mutta hän luuli häntä vain totuuden julistajaksi ja tahtoi sen vuoksi mahdollisimman pian saattaa hänet vaarattomaksi. Jos hänen ei onnistuisi saada Kristusta luopumaan Jumalasta, niin hän toivoi voivansa keskeyttää hänen toimensa totuudenjulistajana siten, että hän valmisti hänelle häpeällisen ristinkuoleman. Lucifer arveli, että oppi, jota ristiinnaulittu ihminen oli julistanut, unohtuisi pian ihmisten keskuudesta. Sillä pitihän heidän olettaa, että Jumalan poika, joksi Kristus itseään nimitti, saisi niin paljon voimaa Jumalalta, että hän voisi pelastaa itsensä näin häpeällisestä kuolemasta. Jos hän ei siihen pystynyt, niin hänen kuollessaan hänen oppinsa kadottaisi myös voimansa. Siten Lucifer oli laskenut.

>> Kristus tiesi siis nyt, kuka hän oli ja miten suuri tehtävä hänelle oli uskottu. Mutta ennenkuin hän ryhtyi työhönsä, oli hänen voimansa pantava koetukselle, samoinkuin kaikkien entistenkin Jumalan työaseiden. Hänen tuli näyttää, oliko hän tärkeän ja vastuunalaisen tehtävänsä tasalla. Siksi Jumalan henki kuljetti hänet erämaahan.

>> Täällä Pimeyden vallat hyökkäsivät ankarasti häntä vastaan. Ei kukaan ollut hänen apunaan eikä tuntenut häntä. Ei ainoakaan äidin, sisarusten tai ystävien lohduttava sana tavannut häntä. Ja kuitenkin ihminen kaipaa juuri vaikeassa sieluntuskassaan säälivää, osanottavaa ja tukevaa ihmistä. Ei ketään sellaista hänellä erämaassa ollut. Villit eläimet ulvoivat hänen ympärillään ja Manalan henget ilmestyivät hänen eteensä. Hän kuuli heidän viekoittelevan, lupaavan ja uhkaavan. Kaikin keinoin, joilla ihmistä vain voi vietellä, he viettelivät häntä. Luciferilla on taitavat kätyrinsä kaikilla pahuuden eri aloilla. Pelkuruuden, epäuskon ja epäilyksen henget koettivat riistää häneltä uskon siihen tehtävään, jonka Jumala oli hänelle

antanut ja saada hänet epäilemään omaa itseänsä ja jumalallista alkuperäänsä. Vihan henget koettivat nostattaa hänen mielessään katkeruutta Jumalaa kohtaan, koska Hän antoi hänen kitua erämaassa. Elämänilon henget esittivät hänelle viekoittelevina kuvina, mikä suuri ero oli olemassa tämän kaamean erämaan ja inhimillisten ilojen ja riemujen välillä. – Mutta kaikki nämä henget esiintyivät valon enkelien hahmossa ja väittivät olevansa hänen ystäviään.

>> Nämä viettelijähenget olivat jakaneet osansa erittäin taitavasti. Epäilyksen henget olivat kaikkein voimakkaimmat ja ilmestyivät yhä uudestaan. Mitenkä Jumala saattoi lähettää esikoisensa erämaahan näkemään nälkää ja kärsimään sieluntuskia? Eivätkö hyvien henkien sanomat, Johannes Kastajan tervehdys ja Jumalan ääni Jordanin rannalla, eivätkö ne kaikki olleet vain erehdystä tai pahan hengen viekoitusta? Eikö hän ollut joutunut suuren erehdyksen valtaan, luullessaan olevansa Jumalan poika?

>> Tähän seikkaan Manalan hyökkäys pääasiallisesti keskittyi. Ihmisen pojan usko jumalalliseen alkuperäänsä oli tuhottava. Jos se onnistuisi, niin Lucifer olisi voittanut. Sillä se, joka epäilee omaa tehtäväänsä, joutuu hukkaan.

>> Neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä kesti pahan hengen hyökkäys. Hänen uhrinsa oli avuttomana hänen vallassaan; sielullinen tuska, vavisutti hänen jäseniään ja nälkä ja unettomuus kalvoivat hänen ruumistaan. Hänellä ei ollut minkäänlaista ravintoa. Hän paastosi, ei vapaasta tahdosta, vaan siksi, ettei ollut mitään syötävää. Ei muuta kuin hiekkaa ja kiviä niin pitkälle kuin silmä kantoi.

>> Mutta kaikki Manalan henget ponnistivat turhaan voimiaan saadakseen Jeesus Nasaretilaisen lankeamaan, vaikka nälkä ja jano oli saattaneet hänen ruumiinsa niin heikoksi, ettei hän pysynyt enää pystyssä. Yhä uudestaan hän rukoili kyynelsilmin Isältään apua, jotta Hän varjelisi häntä lankeamasta ja antaisi hänelle voimaa kestää pahan hengen viekoituksia loppuun saakka.

>> Viimeisenä päivänä, kun Manalan henget eivät olleet saaneet valtaansa kiusattua uhriaan, tuli itse Pimeyden ruhtinas hänen luokseen. Monessa asiassa hän on asiantuntija. Varsinkin hän on taitava tekemään helvetillisiä ihmeitä. Hän seisoo nälästä vapisevan Jeesuksen edessä ja sanoo: ”Sinä luulet olevasi Jumalan poika? Jos se olet, niin sinun ei tarvitse nähdä nälkää, vaan voit käskeä, että nämä kivet muuttuvat leiviksi. Mutta siihen sinä et kykene, sinä harhaanjohdettu ihminen, ja harhaluulosi vuoksi sinun täytyy nääntyä täällä nälkään. Ihmeitä et voi tehdä, et ole niitä tehnyt etkä tulekkaan tekemään. Ja sittenkin kuvittelet mielessäsi olevasi Jumalan poika. Katso minua, minä olen saman Jumalan poika, mutta olen luopunut

siitä Jumalasta, joka julmuudessaan on saattanut sinut näin kurjaksi. Minä voin tehdä ihmeitä. Sitä voimaa ei sinun Jumalasi voi minulta riistää. Minä voin muuttaa nämä kivet leiviksi. Minä annan sinulle syötävää. Saatpa nähdä, että voin sen tehdä. Luovu hänestä, joka antaa sinun täällä kuolla nälkään! Tule luokseni, niin annan sinulle ”maailman parhaat herkut”.

>> ”Mene pois, saatana, en halua sinun leipääsi enkä huoli siitä, vaikka voisit muuttaa nämä kivet leiviksi. Minä odotan ihmesanaa Jumalalta. Se sana saapuu aikanaan ja tuo minulle ruokaa niin etten menehdy”.

>> Mutta niin helposti ei paha henki väistynyt.

>> Hyvä! – sanoi hän – jollet tahdo tehdä ihmettä minun nähteni etkä ota minulta leipää vastaan, niin voit valita toisen tien, jotta tietäisit, oletko Jumalan poika. Sillä minä tahtoisin todistaa sinulle, ettet sinä ole Jumalan poika. Tästä itsepetoksesta tahtoisin sinut vapauttaa. Katso, tässä on pyhäkön harja. Sinne minä vien sinut, jotta heittäytyisit alas. Sillä Jumalan pojillehan on luvattu, että enkelit tällaisessa tapauksissa kantavat heitä käsillään. Yritä siis! Sinä tiedät, että en aio sinua auttaa. Sillä minä tahdon todistaa sinulle, ettet ole Jumalan poika. Ja minä olen varma, että heittäytyessäsi alas jäät murskattuna maahan makaamaan. Mutta yritä kuitenkin. Ei Jumalakaan voi vaatia, että sokeasti uskot olevasi Jumalan poika. Pitäähän sinun toki edes kerran kokeilla, jos tahdot järkeäsi seurata. Jos vahingoittumatta suoriudut kokeesta, niin minäkin uskon sinuun. Mutta jos kuolet, niin voit olla iloinen, että heti vapauduit kuoleman kautta siitä petoksesta, jota sinulle on uskoteltu, etkä jäänyt elämään tällaisessa harhaluulossa ja lopulta pettyneenä ja ihmisten kiroamana joutunut perikatoon.

>> Keräten kaikki voimansa viikkokausia kiusaantunut uhri vastaa: ”Jumalaani minä en kiusaa. En tällä tavalla tahdo todistaa olevani Jumalan poika. Jumalani saa itse todistaa minut pojakseen siten kuin Hän tahtoo sen tehdä. Hän antaa siitä todistuksen, sen saat itse nähdä”.

>> Kuultuaan nämä sanat Lucifer, Jumalan toinen, langennut poika, väistyi hetkeksi vanhemman, Jumalalle uskollisen veljensä luota. Hän ei voinut saada mitään aikaan ihmeitä tekevällä voimallaan, koska hänen uhrinsa ei tahtonut hyötyä hänen ihmeistään eikä itsekään halunnut tehdä ihmeitä.

Mutta Lucifer ei kadottanut vielä toivoaan. Hänellä oli toinenkin syötti, jolla hän aina oli saavuttanut erinomaisia tuloksia: maailma oli hänen omansa. Koko aineellinen maailma oli hänen valtansa alla. Hän saattoi lahjoittaa maailman valtakunnat kelle hän halusi. Hän saattoi itse määrätä, antoiko hän valtakunnan

babylonialaiselle Nebukadnesarille vai roomalaiselle Tiberiukselle vai nasarealaiselle Jeesukselle. Kaikki, joille hän tähän saakka oli antanut maailman valtakunnat, olivat olleet hänen vasallejaan ja totelleet hänen käskyjään… Ja maalliset valtakunnat viekoittelevine loistoineen kulkivat kuin elokuvat ihmisenpojan kuumeisten silmien ohi… ”Katso, tämän kaiken minä annan sinulle. Valitse itse, minkä haluat; sinä sen saat. Mutta sinun on tunnustettava minut herrakseni. Näissä valtakunnissa, jotka nyt näit, olen minä ensimmäinen ja pysyn ensimmäisenä. Mutta sinä saat olla toinen”.

>> ”Mene pois, saatana! – Minä kumarran vain yhtä herraa – Jumalaani!”

>> Lucifer oli hävinnyt taistelussa. Hän oli luullut voittavansa, sillä hän oli viime päivien kuluessa kuullut uhrinsa usein tuskissaan huutavan Jumalaa avuksensa. Kuitenkin olivat silloin vain Luciferin kätyrit olleet työssä. Mutta nyt hän oli itse saapunut voittaakseen linnoituksen, jonka hän luuli olevan kypsän antautumaan ja jossa nälkä oli hänen voimakkaana liittolaisenaan. Mutta hän olikin erehtynyt. Hengellisin asein ja inhimillisin viekoituksin oli turha koettaa voittaa ihmisenpoikaa. – Mutta yksi taisteluväline oli Luciferilla vielä jäljellä, joka saattoi kaikki ihmiset vapisemaan ja antautumaan. Tämä taisteluväline oli ruumiillinen kipu. Hän tahtoi koettaa kaikkein vaikeinta. Olihan hänellä yllin kyllin inhimillisiä kätyreitä palveluksessaan, oppineita ja oppimattomia, kuninkaita ja maaherroja, hengellisiä ja maallisia vallanpitäjiä. Sen täytyi onnistua. Hän keksisi parhaimman tilaisuuden suunnitelmansa toteuttamiseen. Siksi sanoo teidän raamattunne: ”Ja kun hän oli kaiken kiusattavansa kiusannut, poistui perkele hänen luotaan ajaksi”. (Luuk. 4: 13.)

>> Paavali ajatteli etupäässä juuri niitä kiusauksia, joilla perkele kiusasi Jeesusta erämaassa, kun hän sanoi, että Kristus ”väkevällä huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia sille, joka voi hänet kuolemasta pelastaa”.

>> Sinä näet, että Jumala ei lahjoita suuria lahjojaan. Ne ovat koettelemusten kautta voitettavat. Kristuksenkin täytyi ihmisenä ansaita se voima, jota hän suurta tehtäväänsä varten tarvitsi. Hänelle ei annettu mitään ilmaiseksi. Mutta joka kerta, kun oli voitokkaasti kamppaillut pahan hengen kanssa, sai hän palkaksi Jumalan voimaa. Siten tapahtui myöskin taistelun jälkeen erämaassa. ”Enkeleitä tuli hänen tykönsä ja ne tekivät hänelle palvelusta.” (Matt. 4: 11.) – He toivat hänelle myöskin maallista leipää, jota vailla hän oli ollut neljäkymmentä päivää. Nyt, kun Jumalan lähettiläät muuttivat kivet leiviksi, otti hän ne Jumalaa kiittäen vastaan. Hänen oli täytynyt kieltäytyä silloin, kun perkele tarjosi niitä hänelle.

>> Kestettyään ensimmäisen koetuksensa Jeesus aloitti julkisen opettajatoimensa. Hän keräsi muutamia köyhiä, yksinkertaisia miehiä, jotka olivat halukkaat ottamaan

vastaan totuuden. Te tunnette heidät apostolien nimellä. Jeesuksen tarkoituksena oli ilmoittaa heille lunastuksen salaisuudet. Mutta hyvinkin pian kävi ilmi, että he olivat oman aikansa heikkoja lapsia, jotka eivät voineet ymmärtää muuta kuin pienen osan totuudesta.

>> Kaikkein ensimmäiseksi Jeesuksen piti todistaa sekä opetuslapsilleen että kansalle, että Jumala oli lähettänyt hänet maan päälle. Hänen tuli sanoa heille kuka hän oli ja mitä hän tahtoi sekä todistaa sanansa Hänen voimallaan, jonka lähettämäksi hän itseään sanoi.

>> Samoin oli Mooseksenkin laita, jonka tehtävä kaikessa oli aivan sama kuin tulevan Kristuksenkin. Kristukseen Mooses viittasikin sanoessaan: ”Sinun keskuudestasi Herra, sinun Jumalasi herättää sinulle profeetan, minun kaltaiseni.” (5 Moos. 18: 15.) – Mooseksen tehtävänä oli Jumalan lähettiläänä johdattaa Israelin kansa orjuuden maasta luvattuun maahan. Heidän sortajansa olivat egyptiläiset, joita faarao hallitsi. Orjat, joita Kristuksen oli määrä vapauttaa orjuudesta, olivat Jumalasta luopuneita henkiä. Heidän sortajansa olivat Tuonelan vallat, joita Lucifer hallitsi. Mooseksen tehtävän onnistuminen riippui kahdesta seikasta: ensiksikin piti orjien itse haluta lähteä pois orjuuden maasta ja antautua Mooseksen johdettaviksi. Kun tämä tehtävä oli suoritettu, niin jäi Moosekselle vielä toinen paljoa vaikeampi tehtävä. Hänen tuli pakoittaa egyptiläiset ja kuningas faarao suostumaan israelilaisten lähtöön. Sillä luonnollista oli, etteivät faarao ja hänen kansansa vapaaehtoisesti luopuneet halvoista orjistansa ja orjattaristansa.

>> Niinpä Kristuksenkin lunastustyö riippui kahdesta seikasta: ensiksi piti hänenkin koettaa vaikuttaa niihin pahuuden vallassa riutuviin henkiin, jotka olivat ihmisasteelle ruumiillistuneet, jotta he haluaisivat luopua pahuudesta. Mutta sitten oli vielä vaikein tehtävä jäljellä, pakoittaa Lucifer päästämään vapaiksi ne henget, jotka halusivat palata Jumalan luo.

>> Nämä molemmat tehtävät olivat sekä Mooseksella että Kristuksella jyrkästi eroitetut toisistaan.

>> Mitä Moosekseen tuli, niin täytyi hänen ennen kaikkea pitää puoliaan faaraota vastaan, ei taipua eikä antaa uhkausten eikä viekoittelujen estää häntä suorittamasta Jumalan määräämää tehtävää eikä ehdoin tahdoin tehdä tyhjäksi Jumalan pelastussuunnitelmaa. Israelin kansalla oli oma tehtävänsä, sen piti haluta pois Egyptistä ja olla valmiina lähtöön. Jumala salli heidän sitten lopullisesti voittaa faaraon, niin että Israelin kansan vapautus todellakin toteutui. Millä tavalla Jumala

antoi heille tämän voiton, sitä ei Mooseksen yhtä vähän kuin kansankaan tarvinnut tietää. Se oli Jumalan salaisuus.

>> Samoin oli Kristuksenkin laita. Hänenkin oli turha ilmaista kansalle, millä tavalla lunastuksen tuli tapahtua. Hänen piti vain julistaa heille, että pelastuksen aika lähestyi, että heidän piti valmistua pelastukseen ja että Jumala oli lähettänyt hänet pelastamaan heidät.

>> Kristuksen tuli omasta puolestaan huolehtia siitä, ettei hän joutunut pahan voiman valtaan, joka koetti kaikin keinoin saada hänet luopumaan Jumalasta sekä jumalallisesta tehtävästään. Kristuksen, samoinkuin Mooseksenkin, piti olla varuillaan, etteivät ne, jotka hänen tuli voittaa, voittaisi häntä. Jos hän pysyisi lujasti puolustusasemassaan Luciferin hyökkäyksiä vastaan, niin Jumala määräisi, millä tavalla hän voittaisi hänet ja hänen hyökkäyksensä. Olihan luonnollista, ettei Kristus ihmisenä voinut hyökätä henkiä vastaan. Ihmiset voivat vain puolustautua pahojen henkien hyökkäyksiä vastaan, kun nämä kuiskauksin, viekoituksin, pelotuksin tai ulkonaisin keinoin sekä inhimillisten kätyrien avulla koettavat houkutella heitä. Kristus saattoi siis hyökätä pahaa henkeä vastaan vain henkiolentona maallisen kuolemansa jälkeen. Sitten vasta saatettiin sanoa: ”Astui alas Tuonelaan”.

>> Olen sanonut sinulle, että Kristus ihmisenä olisi voinut joutua Luciferin valtaan. Silloin Pimeyden ruhtinas olisi voittanut Jumalan esikoisen. Siinä tapauksessa Jumala olisi antanut jonkun muun korkeimmista taivaanruhtinaista tulla ihmiseksi ja sallinut hänen täyttää lunastustyön, mikä Jumalan esikoiselta heikkona ihmisenä oli epäonnistunut.

>> Sinä kauhistut sitä ajatusta, että Kristus olisi voinut joutua pahan hengen valtaan. Ja kuitenkin se on totta. Te ette osaa antaa oikeata arvoa taivaallisen Isänne rajattomalle rakkaudelle, Hänen, joka ei säälinyt esikoistaan, vaan rakkaudesta teihin pani alttiiksi hänet, vaikka Hän olisi voinut kadottaa hänet samoinkuin toisetkin poikansa. Te ette voi myöskään kuvailla mielessänne, miten kova se taistelu oli, jota Kristuksen täytyi teidän tähtenne käydä Tuonelaa vastaan, voidakseen lunastaa teidät. Paha henki voi silmänräpäyksessä saada teidät luopumaan Jumalasta. Sen ei tarvitse muuta kuin tarjota teille kourallinen rahaa, inhimillinen kunnianosoitus tai aistillinen nautinto, voittaakseen teidät. — Mutta Kristusta, teidän vanhinta veljeänne vastaan hyökkäsi koko Tuonelan väki ja heidän mukanaan itse Lucifer. Eikä sitä tapahtunut vain kerran ja hetken aikaa, vaan yhä uudestaan ja uudestaan koko ihmiselämän ajan. Pimeyden vallat lähettivät toisen joukon toisensa jälkeen tätä ihmisenpoikaa vastaan ja lopuksi he käyttivät aseenaan suurinta inhimillistä kidutusta mitä voi mielessään kuvitella, kunnes hän heitti

henkensä ristillä. Ihmisenä he ottivat hänet hengiltä, mutta he eivät voineet saada häntä luopumaan Jumalasta. Lucifer ei voinut saada mitään aikaan. Ja kuitenkin hän, jota vastaan koko pimeyden valta hyökkäsi, oli ihminen niinkuin tekin kaikessa teidän kaltaisenne.

>> Tämä on oikea kuva Lunastajasta ja näin hän suoritti lunastustyönsä.

>> Samoinkuin Mooseksen tuli kaikkein ensimmäiseksi ilmoittaa israelilaisille, että Jumala oli lähettänyt hänet ja määrännyt hänet pelastajaksi ja käskenyt hänen todistaa sanansa ihmetöillä – samoin Kristuksenkin velvollisuus oli ilmoittaa kansalle, kuka hän oli ja mikä hänen tehtävänsä oli. Hänenkin piti todistaa ihmetöillä lunastustehtävänsä.

>> Kuka oli Kristus ja keneksi hän itsensä ilmoitti? – ”Minä olen Kristus, elävän Jumalan poika”. — Näin hän todisti itsestään. Ja samaa Jumalakin todisti hänestä: ”Tämä on minun rakas poikani, johon minä olen mielistynyt”. – Kristus oli siis Jumalan poika eikä hän tahtonutkaan olla mitään muuta. Hän ei ollut Jumala. Hän ei koskaan sanonut: Minä olen Jumala. Hän ei koskaan väittänyt olevansa Jumalan kaltainen missään suhteessa. Hän ei koskaan väsy vakuuttamasta, ettei hän voi mitään itsestään tehdä, ettei hän itse puhu eikä voi itse suorittaa ihmetekoja. Isä antaa hänelle voimaa parantaa sairaita ja herättää kuolleita. Kaikessa hän seuraa Isän tahtoa ja kaikki hän tekee sinä hetkenä, jonka Isä on määrännyt.

>> Samoinkuin maaherra, jonka hallitsija on asettanut virkaansa, hänen nimessään ja hänen käskystään suorittaa tehtäväänsä ja saa toimia vain hänelle annettujen tehtävien rajoissa, samoin Kristuskin. Ja vaikka hallitsija siirtäisi koko valtansa maaherralle, niin ei maaherralla itsellään sittenkään ole valtaa. Hallitsija voi hänet milloin hyvänsä eroittaa toimesta. Siten Joosef oli faaraon maaherra. Hän oli saanut rajattoman vallan. Merkiksi siitä, että faarao oli siirtänyt kuninkaallisen valtansa Joosefille, hän oli antanut hänelle sinettisormuksensa sekä kuninkaalliset vaatteet. Sormuksella Joosefin piti painaa sinetti asiakirjoihinsa, jotta ne olisivat kuninkaallisia asiakirjoja. Puvultaan hän oli faaraon kaltainen. Mutta hän ei ollut ylin hallitsija. Se oli faarao ja sinä hän pysyi. Joosef oli Egyptin hallitsijan nimittämä maaherra, joskin hänellä oli täysi kuninkaan valta. Hänellä ei ollut kuninkaan valtaa itsestään. Kuningas oli vapaasta tahdostaan sen hänelle antanut. Kuningas saattoi sitä mielensä mukaan rajoittaa tai riistää sen kokonaan Joosefilta ja antaa jollekin muulle.

>> Tämä kuva selittää yksinkertaisimmalla ja selvimmällä tavalla Kristuksen suhteen Jumalaan. Jumala on kaiken Herra ja Luoja. Hän on myöskin Jumalan pojan

Herra ja Luoja. Jumala on itsessään, ikuinen, kaikkivaltias ja kaikkitietävä. Poika ei sitä ole. Isä on asettanut pojan luomakunnan herraksi ja ennen kaikkea vihkinyt hänet lunastustyöhön. Mutta itsestään ei pojalla ole mitään, ei olemassaoloaan, ei maaherran virkaansa eikä mitään voimaa. Kaikki Isä on hänelle antanut. Vaikka pojalla taivaassa onkin jumalallinen valta, niin on hän yhtä vähän Jumala kuin Joosef oli faarao.

>> Tämä totuus esiintyy raamatussa niin selvästi, että täytyy ihmetellä, mitenkä ihmiset ovat voineet tehdä Kristuksesta ”Jumalan”, vaikka Isä ja kaiken luodun Herra vakuuttaa juhlallisesti: ”Minä olen Herra eikä muuta Jumalaa ole”.

>> Kristilliset kirkot, jotka tunnustavat Kristuksen Jumalaksi ja kaikessa Isän vertaiseksi, eivät uskalla väittää, että Kristus itse olisi sanonut olevansa ”Jumala”. Mutta he vetoavat siihen, että hän nimitti itseään ”Jumalan pojaksi”. He arvostelevat samoinkuin ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, joista raamatussa sanotaan: ”Sen tähden he vielä enemmän tavoittelivat häntä tappaaksensa, kun hän ei ainoastaan kumonnut sabattia, vaan myös sanoi Jumalaa Isäkseen, tehden itsensä Jumalan vertaiseksi”. (Joh. 5: 18.)

>> Kristus ei kuitenkaan vastustanut sitä syytöstä, että hän aivan erikoisella tavalla väitti olevansa Jumalan poika. Hän oli ”Jumalan poika” toisella tavalla kuin kukaan muu ”Jumalan pojista” tai Jumalan henkiolennoista. Hän ei ollut ainoastaan korkein Jumalan luomista henkiolennoista, vaan myöskin ainoa henkiolento, jonka hengellisen ruumiin Jumala on luonut. Toiset Jumalan pojat olivat saaneet vain henkensä Jumalalta, mutta heidän hengellisen ruumiinsa oli Jumalan esikoinen luonut. Kristus ei ollut siis ainoastaan Jumalan ”esikoinen”, vaan myöskin ainoa, joka koko olemukseltaan oli Jumalan suoranainen luoma, ”Esikoinen”.

>> Myöskin toisesta syystä hän oli aivan erikoisella tavalla Jumalan poika. Hänelle yksin Jumala oli uskonut luomisen työn. Hän oli antanut hänelle valtakunnassaan saman aseman kuin faarao Joosefille Egyptissä.

>> Siinä siis juutalaiset olivat oikeassa: Kristus nimitti itseään aivan erikoisessa merkityksessä Jumalan pojaksi. Hän oli Jumalan oma poika.

>> Mutta sen sijaan Kristus vastusti mitä jyrkimmällä tavalla juutalaisia, kun he väittivät, että hän sanoi itseään Jumalan vertaiseksi. Kristus vakuutti kerta toisensa jälkeen, ettei hän itsestään ollut mitään eikä voinut mitään tehdä. Se, joka itsestään ei voi mitään, se ei myöskään voi olla Jumala, sehän on selvää. Niin johdonmukaisia täytyi toki ylimmäisten pappien ja kirjanoppineitten olla. He käsittivätkin mitä Jeesus tarkoitti, kun hän sanoi olevansa ”Jumalan poika”. Mutta he eivät tahtoneet olla

ymmärtävinään. Hehän etsivät jotakin syytä voidakseen hänet tappaa. Eivätkä he voineet keksiä parempaa kuin väittää, että Kristus tekeytyi Jumalaksi nimittäessään itseään Jumalan pojaksi. Tästä tekosyystä he eivät tahtoneet mistään hinnasta luopua. Siksi olivatkin Kristuksen selitykset aivan turhat.

>> Se on totta, että Kristuksella oli kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Mutta hänellä ei ollut itsellään siihen sen enempää oikeutta kuin Joosefilla siihen valtaan, mikä hänellä oli Egyptissä. Samoin yhtä vähän kuin Joosef ei ollut faarao, ei Kristuskaan ollut Jumala.

>> Isä yksin on Jumala eikä muuta Jumalaa ole. Isällä on kaikki valta eikä kenelläkään muulla. Isä voi mielensä mukaan siirtää valtansa jollekin henkiolennolle ja vaikuttaa hänessä ja hänen kauttansa. Jumala olisi siis voinut antaa sen vallan, jonka hän antoi Kristukselle, jollekin muullekin henkiolennolle. Hänen ei tarvinnut antaa sitä esikoiselleen. Ja samoja suuria ihmeitä, joita Kristus teki, olisi jokainen muukin voinut suorittaa, jos Jumala olisi antanut hänelle siihen voimaa. Kristushan itse sanoo, ettei ainoastaan hän voi ihmeitä tehdä, vaan jokainen, joka uskoo. ”Joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä”. (Joh. 14: 12.) Se joka uskoo Kristukseen, uskoo Jumalaan, mutta ei siksi, että Kristus itse olisi Jumala, vaan koska hän julistaa Jumalan oppia. ”Sillä en minä itsestäni ole puhunut, vaan Isä, joka on minut lähettänyt, on itse antanut minulle käskyn, mitä minun pitää sanoman ja mitä puhuman”. (Joh. 12: 49.)

>> Isän ja Kristuksen välillä vallitsee voimakas rakkauden side. Jokainen Jumalan luoma voi päästä tähän yhteyteen Isän kanssa. Sitähän Kristus rukoilee Jumalalta myöskin opetuslapsillensa. ”Että he olisivat yhtä niinkuin me olemme yhtä – minä heissä ja sinä minussa – että he olisivat täydellisesti yhtä”. (Joh. 17: 22-23.)

>> Sinä huomaat, miten järjetön sinun entinen kirkkosi on, kun se todistaessaan Kristuksen jumaluutta, nojautuu lauseeseen: ”Isä ja minä olemme yhtä” – koska kuitenkin kaikki uskovaiset, voivat tulla yhteyteen Isän kanssa samoinkuin poikakin.

>> Kun liität yhteen Kristuksen sanat, joissa hän puhuu suhteestaan Isäänsä, niin huomaat, miten väärin on sanoa Kristusta Jumalaksi, väittää häntä antajaksi, kun hän kuitenkin on vain vastaanottaja ja voi toisille antaa ainoastaan sen, minkä hän itse on saanut Jumalalta. – Samalla tavalla kuin juutalaiset syyttivät Kristusta jumalanpilkkaajaksi väittäen, että hän piti itseään Jumalan vertaisena, samoin pilkkaavat nykyään Jumalaa ne, jotka sanovat Kristusta Jumalaksi, vaikka hän itse ei sitä koskaan väittänyt.

>> Kristuksen oppi hänen omasta persoonastaan, hänen oppinsa alkuperästä ja hänen omasta vallastaan ja voimastaan, oli siis se, että kaikki oli Jumalasta lähtöisin. Itsestään hän ei ollut mitään. Hän ei ole Jumala.

>> Kaikkea valtaa Isä ei ollut antanut hänelle. Osan Hän oli pidättänyt itselleen. Sebedeuksen pojille Kristus sanoi: ”Minun oikealla ja vasemmalla puolellani istuminen ei ole minun annettavissani, vaan se annetaan niille, joille minun Isäni on sen valmistanut”. (Mat. 20: 23.)

>> Tuomiopäivää ei poika myöskään tiedä, ainoastaan Isä. ”Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten enkelit, eikä myöskään poika, vaan Isä yksin”. (Mat. 24: 36.)

>> Jumala ei sallinut myöskään Kristuksen vapautua ristinkuoleman kidutuksesta. Siksi ei hänen rukouksensa tullut kuulluksi, kun hän Getsemanen puutarhassa rukoili, että Isä ottaisi pois häneltä tämän kärsimyksen kalkin.

>> Jeesuksen omaiset, apostolit ja uskovaiset tunnustivat hänet vain ”profeetaksi” – ”Jumalan lähettämäksi”. Hänen äitinsä tiesi kai enkelin ilmoituksen johdosta, että Jeesus oli yksi ”Jumalan pojista”. Mutta hän tiesi myöskin, että hän oli ihminen inhimillisine heikkouksineen. Hän ei hyväksynyt sitä tapaa, millä Jeesus julkisesti esiintyi ja julisti oppiaan. Hän tiesi myöskin, että Jeesuksen usko erosi suuresti juutalaisten opista. Mutta hän oli huolissaan siitä, että Jeesus saarnasi julkisesti oppiaan kansalle. Hän oli kuvitellut mielessään hänen tehtävänsä aivan toiseksi. Ja kun hän kuuli, että Jeesus saarnatessaan vastusti jyrkästi juutalaisten hengellisiä johtajia ja julkisesti väitti vääräksi moniaita kohtia heidän perinnäis-uskossaan, niin hän yhdessä poikiensa kanssa koetti estää häntä saarnaamasta. Hän koetti saada Jeesuksen palaamaan kotiin. Hän luuli siten voivansa hyvittää pappeja, kirjanoppineita ja fariseuksia, joita Jeesus oli loukannut. ”Kun hänen omaisensa sen kuulivat, menivät he ottamaan häntä huostaansa; sillä he sanoivat: Hän on poissa suunniltaan”. (Mark. 3: 21.) – ”Sillä hänen veljensäkään eivät häneen uskoneet”. (Joh. 7: 5.)

On inhimillisesti ymmärrettävää, että Jeesuksen äiti ja veljet suhtautuivat täten hänen julkiseen esiintymiseensä. He pitivät juutalaisen kirkon oppia oikeana. He olivat siihen kasvatetut nuoruudestaan saakka. Heidän esi-isänsä olivat eläneet ja kuolleet tässä uskossa. Ja nyt heidän poikansa ja veljensä saarnasi julkisesti, että tämä usko monin kohdin oli väärä, – se oli näiden yksinkertaisten ja kokemattomien ihmisten mielestä sietämätöntä. He pitivät oikeana sitä, mitä papit heille sanoivat. Mutta toisaalta he pelkäsivät myös ihmisiä. Toiset osoittivat heitä sormella, koska he

olivat sen miehen omaisia, joka hyökkäsi heidän isiensä uskontoa vastaan. Heidän kotiseutunsa synagogan esimies moitti heitä usein sen johdosta. He pelkäsivät myöskin, että se vaikuttaisi epäedullisesti heidän toimeentuloonsa. Erikoisen ankara isku oli se tieto, että kirkon ylin johto oli julistanut Jeesuksen pannaan ja uhkasi samoin myös kaikkia niitä, jotka pitivät hänen puoliaan ja tunnustivat hänet Messiaaksi. ”Juutalaiset olivat jo sopineet keskenään, että se, joka tunnusti hänet Kristukseksi, oli erotettava synagogasta”. (Joh. 9: 22.)

>> Juutalaiset papit varoittivat kansaa uskomasta Jeesukseen ja hänen oppiinsa. He käyttivät parjausta aseenaan. He nimittivät häntä ”vääräksi profeetaksi”, ”riivatuksi”, ”kansan villitsijäksi”, ”juomariksi”, ”turmeltuneeksi ihmiseksi”, joka söi ja joi syntisten ja publikaanien kanssa. Millä keinolla hyvänsä he koettivat tehdä vaarattomaksi sen, joka uhkasi heikontaa heidän vaikutusvaltaansa kansaan. He eivät voineet sietää, että kansan suuri joukko tunnusti uskonnolliseksi totuudeksi muuta kuin mitä he saarnasivat. Kansan piti uskoa heitä. Mitä he eivät uskoneet, sitä ei kansakaan saanut uskoa, muuten he olivat kirottuja. ”Onko kukaan hallitusmiehistä uskonut häneen tai kukaan fariseuksista? Mutta tuo kansa, joka ei lakia tunne, on kirottu”. (Joh. 7: 48, 49.)

>> Tämän vanhan virren kaikkien uskontokuntien papit virittävät, kun joku totuudenjulistaja uhkaa tuhota heidän vaikutusvaltansa kansaan.

>> Sinäkin saat kuulla tuota virttä veisattavan vielä paljoa kiihkeämmin kuin ennen, niin pian kuin olet julkaissut ne totuudet, jotka olen sinulle ilmoittanut. Silloin saat nähdä, miten kaikki se toistuu, mikä ennenkin tapahtui. Sillä palvelija ei ole parempi isäntäänsä. Sinua tullaan nimittämään luopioksi, vääräksi profeetaksi, mielisairaaksi, riivatuksi, turmeltuneeksi ihmiseksi. Omaisesikin tulevat sinua moittimaan. He sanovat sinulle, että sinun olisi pitänyt jättää kaikki ennalleen, ja että sen, mikä muille papeille kelpaa, pitäisi kelvata sinullekin. Mutta älä pelkää! Luota Jumalaan! Mitä ihmiset sinulle voivat? Mutta myös monelle sinä teet hyvän työn välittämällä heille totuutta. Monet papitkin. jotka lukevat kirjaasi, tulevat vakuuttuneiksi siitä, että se sisältää totuuden, vaikka he eivät uskallakaan sitä julkisesti tunnustaa. Samoin oli Kristuksenkin aikana. ”Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet, etteivät joutuisi synagogasta erotetuiksi. Sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa”. (Joh. 12: 42, 43.)

>> Apostolitkaan eivät aina ymmärtäneet Mestariaan. Hekin olivat kuvitelleet Messiasta toisenlaiseksi. Hekään eivät tienneet, että ”Jumalan poika” oli Jeesus Nasaretilaisena syntynyt maailmaan, kunnes he Pietarin tunnustuksen kautta eräänä

päivänä pääsivät siitä selville. ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan poika”. (Mat. 16: 16.) Tähän vakaumukseen ei Pietari ollut kuitenkaan tullut Kristuksen sanojen ja tekojen eikä myöskään oman järkensä nojalla. Vaan Jumala oli sen hänelle ilmoittanut: ”Ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa”. (Mat. 16: 17.)

>> Olen jo viitannut sinulle, millä tavalla Kristus sai vastaanottaa sanomia Jumalalta. Tahtoisin kuitenkin puhua siitä lähemmin, koska se on välttämätöntä, jotta voisit täydellisesti ymmärtää Kristuksen elämää ja toimintaa. Siten huomaat, ettei Kristuksessa tässäkään suhteessa ilmene mitään, mikä olisi täydellisesti uutta eikä sellaisia, mitä ei koskaan ennen olisi tapahtunut.

>> Sinun tulee vain ajatella, millä tavalla Jumala aikaisemmin antoi työntekijöilleen tarvittavia ilmoituksia ja tehtäviä. Miten hän puhui Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille. Miten Moosekselle ja Joosualle. Miten tuomareille, kuninkaille ja profeetoille. Miten Sakariaalle, Marialle ja Joosefille. Samalla tavalla Kristuksellekin. Siinä suhteessa Kristuksella ei ollut mitään etuja, joita ei edellisilläkin lähettiläillä ja työntekijöillä olisi ollut. Jumala salli henkimaailmansa tulla yhteyteen hänen kanssansa niinkuin kaikkien muidenkin, ja ilmoitti heidän kauttansa kaiken sen, mikä oli välttämätöntä Kristukselle, jotta hän voisi täyttää tehtävänsä.

>> Aivan samat edellytykset olivat tarpeen, jotta Kristus pääsisi yhteyteen henkimaailman kanssa, kuin yleensä ihmisten pyrkiessä henkien yhteyteen. Luonnollisestikin hänen mediumistiset kykynsä olivat erikoisen suuret. Sillä olihan hän korkein ja puhtain Jumalan luomista hengistä ihmisruumiissa. Sisäinen keskittyminen ja hengellinen syventyminen, josta olen puhunut sinulle medioitten kehittämisen yhteydessä, oli Kristuksessa niin voimakas, ettei sitä samassa määrin ole kukaan ihminen saavuttanut. Ei kenelläkään mediolla ole myöskään ollut yhtä puhdasta ruumiillista elämänvoimaa kuin Kristuksella. Siksi hänelle oli annettu suurempia edellytyksiä päästä Jumalan henkimaailman yhteyteen kuin kenellekään muulle ihmiselle.

>> Kristuksella oli suoritettavanaan Jumalan valtakunnan hyväksi suurin tehtävä, mitä koskaan ihmiselle on annettu. Siksi täytyi Jumalan lähettää hänen avukseen suuri joukko henkiolentoja, joilla oli myöskin voimaa ja kykyä runsaassa määrin.

>> Hänen luokseen saapuivat voiman henget antamaan hänelle uutta voimaa, kun hänen oma voimansa taistelussa pahoja henkiä vastaan oli ehtynyt. Usein heidän mukanaan seurasivat toivon, ilon ja sielunrauhan henget. Toisen kerran taas Miikaelin sotajoukot tulivat hänen luokseen, kun Luciferin sotajoukot yrittivät saada

Jeesuksen lankeamaan ja hänen hyökkäyksensä oli niin ankara, että se uhkasi tuhota kaiken inhimillisen vastustusvoiman. Totuuden ja älyn henget olivat toimessa, kun hänelle oli opetettava niitä oppeja, joita hänen tuli ilmoittaa kansalle Jumalan sanana tai kun hänen tuli saada selityksiä omiin kysymyksiinsä ja tehtäviinsä. Viisauden henget neuvoivat hänelle oikean tien, miten suorittaa yksityisiä tehtäviään. Mutta se tapahtui vasta sitten, kun hän oli jännittänyt omat henkiset voimansa ylimmilleen löytämättä oikeaa tietä. Hänenkin tuli, niinkuin jokaisen ihmisen, auttaa itseään, jotta Jumala auttaisi häntä. Käytä ensin omia voimiasi pyrkiessäsi päämäärään, ja jos ne eivät riitä, sitten vasta Jumala henkimaailmansa välityksellä auttaa sinua. Jumala ei salli kenenkään saada hyvää eikä voittaa hyvää vaivattomasti. Hän vaatii, että jokainen käyttää omaa persoonallista voimaansa. Sitä hän vaati Kristukseltakin.

>> Kun kysymyksessä oli sairaiden parantaminen, niin parantavat henget auttoivat häntä, jollei hänen oma luontainen kykynsä riittänyt parantamaan sairaan heikontunutta elämänvoimaa. Hänen tavattoman suuri persoonallinen parantamiskykynsä oli monessa sairaustapauksessa kyllin voimakas parantaakseen taudin, niin ettei parantavien henkien tarvinnut auttaa häntä.

>> Kuitenkaan ei Kristus parantanut kaikkia, jotka tahtoivat tulla parannetuksi. Monessa tapauksessa tauti on Jumalan rangaistus, jota sairaan tulee kestää lyhyemmän tai pitemmän aikaa. Selvänäköisyytensä tai selvätuntoisuutensa avulla Kristus tiesi joka tapauksessa, tuliko parantumisen tapahtua vai ei. Myöskin parantumisen ehtona oli usko Jumalaan ja Kristukseen, Jumalan lähettämään auttajaan.

>> Kaikki eivät myöskään pysyneet terveinä. Monet sairastuivat uudestaan entiseen tautiinsa, niin pian kuin he luopuivat uskostaan Jumalaan ja Kristukseen. Sillä parantumisen piti ensi sijassa olla todistuksena siitä totuudesta, jota Kristus julisti.

>> Mitä Kristuksen ”kuolleista herättämiseen” tulee, täytyy minun sanoa jotain, mikä varmaankin hämmästyttää sinua suuresti. Kaikissa niissä tapauksissa, joissa puhutaan ”kuolleista herättämisestä” niin hyvin Vanhassa kuin Uudessakin Testamentissa, ei ole kysymys ihmisistä, joiden henki on jo siirtynyt toiselle puolelle. Kuollut ei voi enää palata maan päälle. Hänen henkensä ei voi uudestaan tunkeutua ruumiiseen, josta hän maallisen kuoleman kautta on eronnut. Se on jumalallinen laki, josta ei ole poikkeusta. Niin pian kuin henki on toisella puolella, on maallinen elämä päättynyt. Ihmisen tämänpuolinen kohtalo on lopullisesti määrätty. Hän voi tulla uudestaan ihmiseksi vain jälleensyntymisen kautta.

>> Joka kerta kun Kristus herätti ihmisiä kuolleista, oli kysymys sellaisista, joiden henki tosin oli eronnut ruumiista, mutta sittenkin heikko elämänvoimanside yhdisti sen aineelliseen ruumiiseen. Tämä elämänvoimanside oli niin heikko, ettei eronnut henki olisi omin voimin eikä inhimillisin herätyskeinoin voinut palata ruumiiseen, ja siksi todellisen kuoleman olisikin pitänyt tapahtua niin pian kuin side olisi katkennut. Lasaruksella tämä elämänvoimanside oli niin heikko, ettei hänen ruumiissaan ollut enää senkään vertaa elinvoimaa, mikä olisi ollut tarpeen mätänemisprosessin ehkäisemiseksi. Ei siis ruumiinhaju eivätkä kuolemantäplät ole varmoja kuoleman merkkejä.

>> Kristuksen herättäessä kuolleita oli kysymys ainoastaan valekuolleista, sen todistivat hänen omat sanansa, kun hän herätti Jairuksen tyttären: ”Tyttö ei ole kuollut, vaan nukkuu”. (Mat. 9: 24.) Te arvelette, että Kristus ei tarkoittanut mitä hän sanoi. Mutta hän ei laskenut leikkiä silloin, kun hänen oli määrä antaa kansalle todistuksia jumalallisesta lähetystyöstään. — Puhuessaan apostoleilleen Lasaruksesta hän viittasi myös siihen, ettei ollut kysymys todellisesta kuolemasta. Sillä kun hän kuuli Lasaruksen sairastuneen, sanoi hän heille: ”Ei tämä tauti ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi”. (Joh. 11: 4.) Ja kun Lasarus inhimillisesti katsoen oli kuollut, sanoi Jeesus jälleen: ”Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet unesta”. Mutta kun hänen apostolinsa eivät häntä oikein ymmärtäneet ja koska tuntui turhalta puhua siitä sen pitemmältä, niin Kristus sanoi: ”Lasarus on kuollut”. Siten hän ei tosin antanut oikeaa selitystä Lasaruksen tilanteesta. Mutta se oli ainoa selitys, jota opetuslapset saattoivat ymmärtää. Sillä tällä hetkellä Lasarus makasi jo haudassa, ja ihmiset luulivat hänen kuolleen. Jos kuolema olisi ollut todellinen, niin Kristus ei olisi muutamia päiviä aikaisemmin voinut sanoa, ettei Lasaruksen tauti ollut kuolemaksi. Ei hän myöskään olisi voinut sanoa sen jälkeen, kun Lasarus jo oli pantu hautaan: ”Ystävämme nukkuu”. Kummassakin tapauksessa Kristus puhui totta, koska ei ollut kysymys todellisesta kuolemasta, vaan valekuolleesta.

>> Mutta siitä huolimatta ei itse herättäminen ole sen pienempi teko, sillä sitä ei voitu ihmisvoimin suorittaa, ainoastaan Jumalan avulla. Samaa on sanottava kaikista niistä tapauksista, jolloin Kristus herätti kuolleita. Ihmisvoima ei riittänyt siihen. Jumalan henkiolennot olivat apuna. Heidän avullaan henki saattoi jälleen palata ruumiiseen. Kristus selvänäköisenä saattoi seurata henkiolentojen työtä, ja hänen kutsustaan valekuolleen henki palasi jälleen ruumiiseen, ja valekuollut heräsi.

>> Te ihmiset ette ajattele, että sellaista voi tapahtua Jumalan säätämien lakien mukaan. Se ei pidä paikkaansa ainoastaan niissä tapauksissa, joissa on kysymys

kuolleista herättämisestä, vaan soveltuu Jeesuksen muihinkin ihmetöihin. Kun hän muutti veden viiniksi, niin silloinkin Jumalan henkimaailma suoritti työn. Siksi ei Kristus voinutkaan sitä tehdä sinä hetkenä, jolloin hänen äitinsä sitä toivoi. Hänen aikansa ei ollut vielä tullut siksi, että henkimaailma ei ollut vielä lopettanut siihen vaadittavaa työtä. Henkiolentojen työ vie aikaa.

>> Koska te ette ymmärrä näitä tapahtumia, niin on myöskin monen raamatun kohdan merkitys teille epäselvä ja siksi te käännätte ne väärin omalle kielellenne. Niinpä raamatun kertomuksessa Lasaruksen herätyksestä on lause, joka käännöksenä tuntuu teistä varmaan aivan käsittämättömältä. Se kuuluu: ”Kun Jeesus näki Marian itkevän ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, joutui hän hengessään syvän liikutuksen, valtaan ja vapisi”. (Joh. 11: 33.) Toiset käänsivät: ”Joutui hän kuohuksiin”. Miksi Kristus joutuisi kuohuksiin tai vihastuisi, kun hän näki sisarten ja ystävien itkevän? – Ei, pitää olla: ”Hänen henkensä värisi ja vapisi”. Sillä kun henkiolennot lähestyvät teitä ja heidän voimakas elämänvoiman säteilynsä vaikuttaa teihin, silloin teidän ruumiinne värisee ja nytkähtelee. Se on mieluista nytkähtelyä, kun hyvät henkiolennot vaikuttavat teihin ja epämieluista, kun alhaiset henget toimivat. Sellainen värähtely vapisutti myöskin Kristuksen ruumista. Henkiolentojen väkevät elämänvoiman säteilyt toimivat hänessä ja vuodattivat häneen voimaa, ja kun hän huusi ääneensä: ”Lasarus, tule ulos!” niin tämä säteily vaikutti valekuolleeseen.

>> Kristus saattoi täten herättää kuolleista vain silloin, kun hän Jumalan lähettien kautta oli saanut tietää, että se oli Jumalan tahto. Sillä kaikki Jumalan voimateot ilmenivät vain silloin, kun ne olivat Jumalan valtakunnan leviämiselle tai Hänen lähetilleen ja opilleen erikoisella tavalla hyödyksi.

>> Kristus ei puhunut julkisuudessa koskaan yhteydestään Jumalan henkimaailman kanssa. Vain silloin, kun hänen oli pakko mainita sitä, hän sen teki. Niinpä hän sanoi juutalaisille, kun nämä syyttivät hänen ajavan ulos henkiä riivatuista pahan voimalla, että hän teki sen Jumalan hengen voimalla. ”Mutta jos minä Jumalan Hengen voimalla ajan ulos riivaajia, niin on Jumalan valtakunta tullut teidän tykönne”. (Mat. 12: 28.)

>> Harvinaisen korkealle kehittyneen selvänäköisyyden yhteydessä oli Jeesuksella myöskin kyky tuntea, millainen ihmisen hengellinen tila oli ja lukea hänen ajatuksensa. Kaikkina aikoina on ollut ihmisiä, joilla on ollut tämäntapainen lahja. Teidän aikanne ei sitä ymmärrä eikä varsinkaan ole selvillä siitä, että tällaiset ilmiöt riippuvat ikuisesti voimassa olevista laeista.

>> Kristuksessakin kaikki tämä tapahtui näiden lakien mukaisesti. Näitä lakeja hän otti myös huomioon valitessaan ajan ja paikan siten, että edellytykset henkien yhteyteen pääsemiseksi olivat mahdollisimman suotuisat. Hän, joka kehoitti ystäviään rukoilemaan hiljaisessa kammiossa, nousi itse vuorille viileinä ilta- ja yö hetkinä. Sillä valo ja lämpö ja melu vaikuttavat epäedullisesti elämänvoiman muodostumiseen, jota tarvitaan henkimaailman yhteyteen pyrittäessä. Siksi hän etsi metsän tai puutarhan hiljaisuutta, pimeyttä ja yön viileyttä.

>> Kaiken senkin, mitä Kristus ennusti tulevista asioista, hän sai tietää ollessaan yhteydessä Isänsä henkimaailman kanssa.

>> Te olette tähän saakka olettaneet, että Jeesuksen ihmetyöt ja ennustukset todistavat hänen jumaluuttansa. Siinä te teette hyvin väärän johtopäätöksen. Te sekoitatte työntekijän ja työaseen toisiinsa. Jumala on työntekijä. Hänen tehtävänsä näkyvänä työaseena voi jokainen ihminen olla, jota vastoin näkymättömiä työaseita ovat ne Jumalan henkiolennot, jotka Hän on antanut ihmisille avuksi. Jos te ajattelisitte vain hiukankin, niin pitäisi teidän se itsekkin ymmärtää. Kun sinä saarnasit ”Kristuksen jumaluudesta” ja koetit sitä todistaa hänen ihmeittensä ja ennustustensa nojalla, niin eikö sinun mieleesi juolahtanut verrata häntä niihin, joita Jumala aikaisemmin oli lähettänyt maan päälle? Eivätkö he suorittaneet samanlaisia ihmetekoja kuin Kristuskin? Olivatko Mooseksen ihmetyöt vähemmän arvoisia kuin Jeesuksen? Olivatko sellaiset ihmetyöt vähäisiä, kun sauva muuttui käärmeeksi ja vesi vereksi, kun egyptiläiset esikoiset surmattiin, kun israelilaiset kulkivat Punaisenmeren yli, kun Mooses iski sauvallaan vettä kalliosta, olivatko nuo Mooseksen ihmetyöt vähemmän arvoisia kuin Jeesuksen, kun hän muutti veden viiniksi, käveli merellä ja asetti myrskyn? Teidän tulisi pitää Moosestakin Jumalana, jos väitätte, että Jeesuksen teot todistivat hänen jumaluuttansa. Eivätkö monet ihmiset, jotka olivat Jumalan työaseita, parantaneet sairaita ja herättäneet ”kuolleita”? Siinä tapauksessa pitäisi heidän kaikkien olla myös jumalia. Silloin Joosua, Elias, Elisa ja muut suuret Jumalan profeetat olivat myös jumalia. Silloin apostolitkin olivat jumalia, koska he tekivät samoja ihmetöitä kuin Kristus ja hänen sanojensa mukaan tulisivat tekemään vielä suurempia kuin hän itse. Te ette voi mainita minkäänlaisia Jeesuksen ihmetekoja, joita eivät muut ihmiset olisi Jumalan lähetteinä suorittaneet samalla tai samantapaisella tavalla. Te ette käsitä mikä tarkoitus Jumalalla on antaessaan lähettiensä suorittaa näitä ihmetekoja. Te ette tule ajatelleeksi, että Jumalan täytyy ikäänkuin valtuuttaa heidät työaseikseen antamalla heidän suorittaa ihmetöitä ennenkuin Hän voi vaatia, että ihmiset tunnustaisivat heitä Jumalan työaseiksi.

\>> Kaikki Jumalan lähetit ovat saaneet kärsiä paljon täyttäessään tehtäviänsä. Kaikilla oli katkera kärsimyksentie kuljettavanaan. He olivat Jumalan valon ja totuuden kantajia. Mutta pimeyden vallassa olevat ihmiset eivät sietäneet valoa. Se häikäisi heidän synnin sokaisemia silmiään. He kääntyivät pois valosta ja koettivat tuhota ne ihmiset, jotka olivat Jumalan valonkantajia. Siten on ollut kaikkina aikoina. Samoin on nykyäänkin, ja siten tulee olemaan niin kauan kuin on synnin sokaisemia ihmisiä, joiden silmät eivät siedä totuuden valoa. Pahat voimat ja pahuuden orjuuttamat ihmiset vihaavat valoa ja valonkantajia ja yrittävät kaikin voimin tuhota heidät.

\>> Miten äärettömällä vimmalla pahuuden voima nousikaan maailman suurinta valonkantajaa vastaan voidakseen tehdä hänet vaarattomaksi! Miten katkera olikaan Kristuksen kärsimyksentie!

\>> Ei kukaan ollut näkemässä Kristuksen taistelua pahaa vastaan. Siksi ei raamattu myöskään puhu siitä. Siinä annetaan vain niukka selostus Jeesuksen kiusauksesta erämaassa. Ja kuitenkin pahan hengen hyökkäykset olivat niin ankaria, ettei kukaan aikaisemmista Jumalan läheteistä olisi jaksanut pysyä uskollisena Jumalalle, jos Hän olisi sallinut Pimeyden voimien hyökätä yhtä suurella voimalla heitä kuin Jeesusta vastaan.

\>> Mutta ne ruumiillisetkin kärsimykset, joita Jeesus sai kärsiä viimeiseen hengenvetoonsa saakka ristillä, olivat sellaisia, etteivät muut olisi jaksaneet niitä kestää, varsinkaan kun niihin yhtyi samalla sieluntuskiakin.

\>> Kristukselle merkitsi kuitenkin hänen kärsimyksentiensä jotakin paljon korkeampaa kuin muille Jumalan profeetoille. Heidän tehtävänsä päättyi samalla kuin heidän maallinen elämänsäkin, jos he pysyivät uskollisina Jumalalle. Kristukselle merkitsi hänen maallinen kärsimyksensä vain hänen tehtävänsä osittaista täyttymistä. Tämän tehtävänsä pääosan hänen tuli täyttää maallisen kuolemansa jälkeen voittamalla pimeyden vallat. Ristinkuolema oli vain tämän voiton edellytys. Ei kuitenkaan ristinkuolema sellaisenaan, vaan se seikka, että hän jaksoi kestää ristinkuoleman luopumatta Jumalasta. Kristushan olisi voinut, vielä viimeisenä silmänräpäyksenä riippuessaan ristillä, luopua Jumalasta ja antautua pahan valtaan. Siinäkin tapauksessa hän olisi kuollut ristillä, mutta luopiona ja pahan hengen voittamana. Mutta hän seisoi lujana loppuun saakka vastustaen Luciferin helvetillisiä hyökkäyksiä. Jos Kristus ei olisi jaksanut vastustaa Luciferia, niin kaikki olisi ollut hukassa. Lunastussuunnitelma olisi epäonnistunut, ja Kristus olisi joutunut Pimeyden ruhtinaan valtaan.

>> Mutta kun Tuonelan voimat eivät voineet voittaa Kristusta ihmisenä enempää sielullisilla tuskilla kuin hirveillä ruumiillisillakaan kärsimyksillä, niin pelastustaistelun toinen osa alkoi niin pian kuin Jeesus oli eronnut maallisesta ruumiistaan. Hän, joka ihmisenä oli jaksanut puolustautua Tuonelan voimia vastaan, hyökkäsi nyt henkiolentona heitä vastaan voittaakseen heidät lopullisesti. Ratkaisevaa taistelua varten hän ”astui alas Tuonelaan”.

Tahtoisin kuitenkin puhua vielä pitemmältä tämän maailman tärkeimmän taistelun ensimmäisestä osasta. Tahtoisin yhdessä sinun kanssasi käydä läpi ne ihmisenpojan kärsimykset, joita te ”passioniksi” nimitätte. Te ihmiset panette aivan liian vähän arvoa niihin äärettömiin kärsimyksiin, joita Kristus sai teidän lunastukseksenne kärsiä.

>> Illalla ennen kuolemaansa oli Kristus opetuslapsineen koolla nauttiakseen ehtoollista. Pääsiäisateria, jota hän heidän kanssaan nautti, oli samalla jäähyväisateria. Mutta ken voi mitata ja tuntea sitä suurta sieluntuskaa, joka täällä vavisutti koko hänen olentoaan! – Jumalan henkiolentojen kautta hän oli saanut tietää, että kaikki valmistukset oli tehty hänen vangitsemisekseensa ja pikaiseen ristiinnaulitsemiseensa. Hän tiesi, että eräs hänen opetuslapsistaan oli hieronut kauppaa ylimmäisten pappien kanssa ja luvannut 30 hopearahasta toimittaa Mestarinsa heidän käsiinsä. Ja tässä petturi lepäsi nyt Kristuksen kanssa saman pöydän ääressä. He eivät näet istuneet pöydässä niinkuin te oletatte ja esitätte kuvissanne, vaan lepäsivät aina kolme yhdessä pienten pöytien ääressä eläintenvuodilla ja nojasivat toista kättä pielukseen ja toisella söivät, mitä heidän eteensä tuotiin. Kristuksen kanssa saman pöydän ääressä lepäsi Johannes ja Juudas: Johannes hänen vasemmalla puolellaan, nojaten päätään Mestarin rintaan, ja Juudas oikealla. Juudas ei uskaltanut nostaa katsettaan Mestariin, vaan hän ikävöi vain hetkeä, jolloin hän huomaamatta voisi poistua salista.

>> Miten Mestarin sydäntä vihlaisikaan, kun hän näki edessään pettäjänsä, jonka kamalan kuoleman hän tiesi jo edeltäkäsin. ”Parempi olisi sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt”. – Jeesuksen silmiin nousivat kyyneleet hänen katsellessaan häntä. Hän rakasti tätä kadotettua veljeä. Hänen silmiensä eteen nousi näky, joka toteutuisi jo muutaman tunnin kuluttua. Hän näki Juudaan, joka tunsi pahan tekonsa, seisovan epätoivoissaan nuora kädessä puun alla, johon hän hirtti itsensä, ja hänen vieressään Luciferin valmiina riistämään syvyyteen sen hengen, jonka hän oli viekoitellut puoleensa. – Tämä näky sai Mestarin vapisemaan kauhusta.

>> Entä toiset apostolit? Lohduttivatko ja auttoivatko he häntä vaikeina kärsimyshetkinä? Hän näki kohtalonsa viimeisen päivän kulkevan sielunsa silmien

ohi. Hän näki heidän kaikkien pakenevan hänen luotaan, hän näki Pietarin seisovan kuolemantuskasta vapisevana ovenvartijan edessä ja kieltävän Mestarinsa. Hän näki pahojen henkien tunkeutuvan ehtoollissalin ovelle ottaakseen valtaansa opetuslapset niin pian kuin he poistuivat salista, jotta heidän luottamuksensa Mestariin katoaisi eivätkä he voisi kuolemaantuomittua tukea eikä auttaa.
– ”Saatana on tavoitellut teitä valtaansa seuloakseen teitä niinkuin nisuja”. – Miksi Lucifer sen teki? – Nyt vasta Lucifer oli Jumalan ilmoituksen kautta saanut tietää, mitä hän tässä taistelussa saattoi kadottaa. Vanhurskaudessaan Jumala ei salannut Luciferilta enää mitään, mitä hänen ja Kristuksen välisessä taistelussa tulisi ratkaistuksi, voisiko Tuonela pitää vallassaan langenneet henget. Jumala ilmoitti hänelle, että Kristus, jos hän kestäisi kuolemantuskansa, hyökkäisi henkiolentona yhdessä taivaallisten sotajoukkojen kera Tuonelaa vastaan, voittaisi hänet — Tuonelan ruhtinaan — ja riistäisi häneltä suuren osan hänen hallitsijaoikeuksiaan. Tämä tieto sai Luciferin vapisemaan. Hän vaati nyt, että Jumala, joka vanhurskaudessaan oli antanut hänelle rajattoman vallan langenneitten henkien yli, pysyisi täysin puolueettomana tässä ratkaisevassa taistelussa. Jumalan piti riistää kätensä Jeesukselta eikä suoda hänelle mitään inhimillistäkään apua, mutta sen sijaan antaa Luciferille itselleen täysin vapaat kädet. Jos Jumala suostuisi tähän vaatimukseen, niin Lucifer toivoi, ponnistamalla kaikki voimansa, voivansa vielä viime hetkessä lannistaa Jeesus Nasarealaisen ja saattaa hänet epätoivon valtaan.

>> Jumala täytti Luciferin vaatimuksen, mutta pidätti itselleen oikeuden vahvistaa Jeesuksen ruumiillista elämänvoimaa. Sillä ilman tätä vahvistusta Kristus olisi jo Getsemanessa kuollut eikä olisi voinut täyttää elämäntehtäväänsä.

>> Luciferin vaatimuksesta saivat kaikki sielulliset ja ruumiilliset kärsimykset keräytyä hänen vastustajansa pään päälle ja samalla hänen joukkonsa hyökätä koko voimallaan häntä ja hänen ystäviään vastaan. Kristukselle, joka seisoi nyt aivan yksin, oman opetuslapsensa pettämänä ja toisten hylkäämänä sekä heitettynä Jumalan avutta Luciferin armoille, valmistettiin siten loppu, joka oli vain Juudaksen arvoinen.

>> Jo tällä hetkellä, kun Juudas oli poistunut, ja Jeesus jakoi apostoleille leipää ja viiniä kuolemansa muistoksi sekä lausui heille jäähyväissanansa, vuosi hänen sydämensä verta. Hän oli ihminen, niinkuin tekin, eikä missään suhteessa paremmassa asemassa kuin tekään. Päinvastoin, hänellä ei ollut edes mitään sellaista, mikä tavallisesti kärsimyksen hetkinä tuottaa ihmisille lohdutusta ja antaa heille sisäistä voimaa.

>> Hän lähtee nyt keskellä yötä Getsemanen puutarhaan. Yö ei ole ihmisten ystävä, ei varsinkaan sen, joka kärsii. Opetuslapset, joihin pahat henget jo

vaikuttavat, astuvat ääneti hänen rinnallaan odottaen pelolla, mitä on tapahtuva. Kristuskin on vaiti suuren sieluntuskansa painostamana.

>> Puutarhassa, yksinäisellä paikalla, jonka Kristus on valinnut rukouspaikakseen, odottaa jo Lucifer joukkonsa kera masentaakseen yhteisin voimin hänen mielensä. Nyt hetki on tullut, jonka Jumala on suonut Pimeyden ruhtinaalle.

>> Inhimillisin sanoin on mahdotonta tulkita niitä kauhuja, joilla Pimeyden ruhtinas nyt uhkaa uhriaan. Samalla tavalla Lucifer kiusatessaan erämaassa tätä ihmisenpoikaa näytti hänelle kaikki maailman valtakunnat ihanuudessaan, koettaen siten viekoitella hänet luopumaan Jumalasta, samalla tavalla hän nyt tuo hänen silmiensä eteen mitä hirvittävimmät kauhunkuvat. Hän antaa Jumalaa pilkkaavan ja pahuuteen vajonneen ihmiskunnan kulkea hänen silmiensä ohi kaikkine jumalattomine ja irstaine kuvineen. Toinen kaamea kuva seuraa toista...! Hän koettaa uskotella Jeesukselle millaisia hänen monivuotisen toimintansa hedelmät Jumalan valitun kansan keskuudessa ovat olleet, ja osoittaa pilkallisesti nauraen hänen opetuslapsiaan, joista yksi on tulossa pettääkseen hänet, ja toiset nukkuvat muutaman askeleen päässä kykenemättä tänä tuskallisena hetkenä sanallakaan lohduttamaan Mestariansa tai valvomaan hänen kanssaan. ”Ja sellaisen ihmiskunnianko puolesta sinä tahdot kuolla oppisi todistukseksi?” — hän kuulee Luciferin kysyvän. ”Ihmiskunnan puolesta, joka on herjannut Isääsi ja pitää sinua narrina, kun uhraat henkesi sellaisten rikollisten puolesta. – Ja millä tavalla sinä kuolet?” – Ja sitten hän loihtii vapisevan uhrinsa silmien eteen hänen kärsimyksensä: vangitsemisen, opetuslasten paon, Pietarin, joka kieltää hänet, kansan, joka huutaa verenhimosta, vaikka se vielä muutamia päiviä aikaisemmin oli tervehtinyt häntä Hoosiannaa veisaten Jerusalemissa, kuolemantuomion, ruoskimisen, hirveät kidutukset, orjantappurakruunun, ristintien, ristiinnaulitsemisen — kaikki nuo kauhunkuvat, jotta hän masentuisi sielullisesti ja joutuisi epätoivon valtaan. Ja samalla toivottomuuden ja tuskan henget jyskyttivät kaameita ajatuksia tämän yksinäisen miehen aivoihin. Hänen suonensa kuohuvat, hänen ruumiinsa vapisee kuin kuumeenväreissä ja sydän on haljeta. Kuolemantuska valtaa hänet ja tuskanhien mukana tihkuu huokosista veripisaria, jotka valuvat maahan. Opetuslapset nukkuvat sillä aikaa kuin heidän Mestarinsa saa kestää niin ääretöntä tuskaa.

>> Teidän raamattunne kuvaa Jeesuksen kärsimyshistorian muutamalla piirteellä, joten ette saa läheskään oikeata käsitystä siitä, mitä sielullisia ja ruumiillisia kärsimyksiä Vapahtajan oli kestettävä. Pahimpia kidutuksia ei teidän raamatussanne lainkaan mainita. Niinpä sivuutetaan vaitiololla ne hirvittävät hetket, jotka Jeesus

vietti maaherran maanalaisissa kellareissa. Näihin kosteisiin, ummehtuneisiin luoliin, joissa vilisi inhottavia eläimiä, sotamiehet laahasivat Jeesuksen sen jälkeen, kun häntä oli ruoskittu ja pilkattu, orjantappurakruunu painettu hänen päähänsä, suolaa ripotettu niihin syviin haavoihin, joita ruoskaniskut olivat repineet hänen ruumiiseensa, ja hänen kätensä sidottu, jotta hän ei voisi poistaa suolaa haavoista eikä saada lievitystä äärettömille tuskilleen.

>> Ei koskaan kukaan ihminen ole kärsinyt sellaista kidutusta kuin tämä ihmiseksi tullut Jumalan poika. Tuonelan henget olivat maallisten kätyriensä välityksellä tuottaneet hänelle kauheaa kärsimystä, sillä he tiesivät, että hän oli heidän pahin vihollisensa maan päällä. Mutta ruumiilliset tuskat eivät vetäneet vertoja niille sielullisille tuskille, joita hän sai kestää. Vieläpä ruumiilliset ja sielulliset kärsimykset ahdistivat häntä samalla kertaa. Kaiken lisäksi hänellä ei ollut ketään, joka viime hetkinä olisi lohduttanut häntä ja, mikä vieläkin pahempaa, ei edes Jumala auttanut häntä. Jumala oli riistänyt häneltä voimakkaan kätensä ja jättänyt hänet avuttomana Luciferin armoille. Kun hän kuoleman kanssa kamppaillessaan huusi ristillä: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” niin se ilmaisee, miten suuri sinä hetkenä oli hänen ruumiillinen tuskansa ja miten syvä hänen yksinäisyytensä. Lucifer ei saanut sanoa, ettei hän voinut voittaa tätä ihmistä siksi, että hän oli saanut apua Jumalalta. Luciferin täytyi tunnustaa, että hänen oli mahdotonta saada Kristus luopumaan Jumalasta, vaikka hänet oli heitetty oman voimansa varaan ja häntä oli kidutettu sekä sielullisesti että ruumiillisesti.

>> Raamattunne erehtyy sanoessansa, että Jeesuksen äiti ja Johannes seisoivat ristin juurella. Hänelle ei suotu edes tätä ulkonaista lohdutusta. Ei kukaan kaikista niistä, jotka olivat hänelle rakkaimmat, ollut ristiinnaulitsemistilaisuudessa läsnä. He eivät olisi voineet kestää sitä näkyä. Kuka maallinen äiti voisi olla näkemässä, kun hänen lapsensa naulataan ristiin? Ja teidän olettamuksenne mukaan Maria olisi vielä jaksanut seisoa ristin juurella. Jos hän olisi ollut läsnä, niin hän ei olisi seisonut, vaan lyyhistynyt tajuttomana maahan.

>> Siksi ei pidä myöskään paikkaansa se, että Jeesus olisi ristiltä lausunut äidilleen ja Johannekselle sanat: ”Vaimo, katso poikasi! – Poika, katso äitisi!” – Tosin hän lausui tämäntapaisia sanoja äidilleen ja Johannekselle, kun hän Pilatuksen julistettua kuolemantuomion, astui ulos maaherran asunnosta ja näki, miten sotamiehet raastoivat hänet pois, kun he olivat tarttuneet kiinni häneen. Äiti ja opetuslapset olivat oikeudenistunnossa. Äiti oli yhä vielä toivonut onnellista ratkaisua. Hänen täytyi alati ajatella Aabrahamia, jonka pojan Jumala myös viime hetkessä oli pelastanut kuolemasta. Ei teilläkään mikään äiti pysy poissa oikeudenistunnosta, kun

hänen lapsensa elämästä ja kuolemasta on kysymys. Mutta ei mikään äiti mene mestauspaikalle katsomaan lapsensa mestausta.

>> Jeesuksen sydäntä vihloi, kun hän näki äitinsä horjuvan tuskan ja kauhun vallassa, siksi hän pyysi Johannesta viemään hänet kotiinsa, kunnes kaikki oli ohi. Ja hän kehoitti äitiään hellin sanoin seuraamaan Johannesta ja rukoilemaan Jumalalta voimaa, jotta hän voisi kestää tämän raskaan hetken. Sillä se, mikä nyt tapahtui, oli hänen taivaallisen isänsä tahto. Kolmen päivän kuluttua hän saisi nähdä hänet jälleen.

>> Johannes täytti Mestarin toivomuksen ja vei äidin asuntoonsa. Tuhannet tuskanmiekat olivat lävistäneet äidin sydämen ja vain suurella voimanponnistuksella hän pysyi pystyssä. Mutta Johannes ei siitä hetkestä ottanut häntä kotiinsa, niinkuin teidän käännöksenne kuuluu, vaan vei hänet tämän tuskallisen hetken jälkeen asuntoonsa, jonne vähitellen kerääntyivät kaikki Jeesuksen ystävät. Myöhemmin, kun voitiin olettaa, että ristiinnaulitseminen oli päättynyt, läksivät jotkut, muitten mukana myöskin Maria Magdalena, ulos, jonne ristiinnaulitsemispaikka näkyi, ja ilmoittivat, että Jeesus oli kuollut.

>> Jeesuksen äiti jäi Johanneksen luo vain siksi aikaa, kun hän oleskeli Jerusalemissa. Sitten hän palasi Nasaretiin. Siellähän olivat hänen toiset lapsensa ja siellä oli hänen kotinsa. Mutta tietenkin hän kävi usein Jerusalemissa apostolien luona, varsinkin Johanneksen, niin kauan kuin he siellä oleskelivat.

>> Samoinkuin Kristuksen eläessä hänet oli tunnusmerkein todistettu Jumalan lähetiksi, samoin hänen kuollessaankin. Aurinko pimeni kolmeksi tunniksi. Se ei ollut mikään luonnollinen pimennys, vaan Jumalan voiman aikaansaama. Ja sinä hetkenä, jolloin Kristus heitti henkensä, repesi temppelin esirippu kahtia ylhäältä alas saakka merkiksi siitä, että Jeesuksen kuoleman kautta väliseinä Jumalan ja Luciferin valtakunnan välillä oli kadonnut. — Maa järisi ja kalliot halkesivat. Mutta se mitä raamattunne kertoo Matteuksen evankeliumissa kuolleista, jotka nousivat haudoistaan ja ilmestyivät monelle Jerusalemissa, ei ole alkuperäisen oikean tekstin mukaista. Siinä sanotaan: ”Silloin temppelin esirippu repesi ylhäältä alas asti, maa järisi, kalliot halkesivat, haudat aukenivat ja nukkuneiden ruumiit viskautuivat ulos. Monet, jotka kaupungista olivat saapuneet, näkivät ruumiiden makaavan maassa” – Tästä oikeasta tekstistä käy siis esille luonnollinen tapahtuma, miten maanjäristyksestä kallioihin hakatut hautakammiot aukenivat ja ruumiit viskautuivat ulos. Koska paljon väkeä oli kaupungista saapunut katsomaan ristiinnaulitsemista, niin ne, jotka kulkivat auenneiden hautojen ohi, saattoivat nähdä ruumiit.

>> Tässä on jälleen eräs niistä monista esimerkeistä, jotka todistavat, miten vanhoina aikoina ehdoin tahdoin väärennettiin raamattua. Julistettiin sellaista väärää oppia, että ihmisten aineellisetkin ruumiit myöhemmin nousevat kuolleista. Että tätä oppia voitaisiin raamatunlauseella vahvistaa, väärennettiin muun muassa tämä kohta siten, että oikean tekstin sanat: ”Nukkuneiden ruumiit viskautuivat ulos”, vaihdettiin sanoihin: ”Monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös”. Sana ”pyhien” oli jo senkin vuoksi lisättävä, koska ei voitu sanoa, että Jeesuksen kuollessa sellaistenkin ruumiit nousivat ylös, jotka eivät olleet pyhiä. – Mutta tätä väärennystä tehtäessä oli toinen vieläkin suurempi vaikeus voitettava. Kirkon opin mukaan oli näet mahdotonta, että kuolleiden ruumiit voisivat nousta jo ennenkuin Kristus oli noussut kuolleista. Sillä Kristushan ensimmäisenä nousi kuolleista. Siksi lisättiin sanat: ”He tulivat hänen ylösnousemisensa jälkeen pyhään kaupunkiin ja ilmestyivät monille”. Väärentäjät eivät tulleet ajatelleeksi, että edellä on jo aivan suoraan sanottu, että kuolleiden ruumiit nousivat ylös jo Pitkänäperjantaina, siis kolme päivää ennen Kristuksen ylösnousemista. Ei merkitse siis mitään, ilmestyivätkö he Jerusalemin asukkaille Pitkänäperjantaina vai Pääsiäissunnuntaina. Mutta – missä nuo kaikesta päättäen jo Pitkänäperjantaina ylösnousseet ruumiit oleskelivat näinä välipäivinä? Ja minne he joutuivat Pääsiäissunnuntain jälkeen? Palasivatko he takaisin hautoihinsa vai mitä he tekivät? – Omituista, etteivät muut evankelistat tiedä mitään kuolleiden ruumiiden ylösnousemisesta Pitkänäperjantaina. Mutta Matteuskaan ei ole mitään sellaista sanonut, niinkuin huomaat minun korjauksestani.

>> Kristus oli kuollut. Hänen henkensä oli eronnut ruumiillisesta kuorestaan. Ihmisenä hän oli jaksanut voittaa kaikki Tuonelan hyökkäykset. Siten hän oli suorittanut ensimmäisen osan Messias tehtäväänsä. Tuonelan voimat eivät olleet voittaneet häntä. Mutta hän ei ollut silti vielä voittanut vihollista, jonka hyökkäykset hän oli torjunut luotaan. Sillä kun kaksi taistelee keskenään, ja toinen torjuu luotaan toisen hyökkäykset, niin ei hän silti ole vielä voittaja. Voidakseen saavuttaa voiton tulee hänen itse hyökätä ja musertaa toinen, jotta toinen tunnustaisi olevansa voitettu.

>> Samoin oli Kristuksenkin laita. Ihmisenä hän oli torjunut voimakkaan vastustajansa kaikki hyökkäykset. Muuta hän ei ihmisenä voinut tehdä. Mutta nyt, kun hän oli vapaa maallisesta ruumiistaan, saattoi hän henkiolentona hyökätä vihollistansa Pimeyden ruhtinasta vastaan. Hän astui alas Tuonelaan luottaen Jumalan kaikki voittavaan voimaan, jonka hän ihmisenä, pysyessään uskollisena Jumalalle, oli ansainnut. Jumala lähetti nyt taivaalliset sotajoukot hänen avukseen. Tämä taistelu oli yhtä ankara kuin sekin, jolloin Lucifer taisteli joukkoineen taivaan

sotajoukkoa vastaan suurena vallankumouspäivänä Jumalan henkimaailman valtakunnassa. Kristuksen taistelu tapahtui Luciferin valtakunnassa. Se oli sekä kaksintaistelu Kristuksen ja Luciferin välillä, että samalla joukkotaistelu taivaallisten ja Pimeyden valtakunnan sotajoukkojen välillä. Tämä valtava taistelu jatkui Tuonelan syvimpiin kuiluihin saakka, jonne Luciferin ja hänen ystäviensä oli pakko vetäytyä. Kun Luciferin häviö oli täysin varma, niin monet, jotka tähän saakka olivat olleet Luciferin alamaisia, mutta katuneet luopumistaan Jumalasta, siirtyivät taivaallisten sotajoukkojen puolelle ja taistelivat yhdessä heidän kanssaan tähänastisia sortajiaan vastaan. Ja näiden luopioiden luku kasvoi joka hetki.

>> Kun Lucifer näki, että kaikki oli menetetty, rukoili hän armoa. Hän, joka kiusatessaan Jumalan poikaa erämaassa oli tarjonnut hänelle kaikki maailman valtakunnat, seisoi nyt vavisten hänen edessään. Nyt hän ajatteli kauhulla, että Jeesus Nasaretilainen riistäisi häneltä koko vallan ja että hetki oli koittanut, jolloin hänet joukkoineen suljettaisiin Tuonelaan. Sillä oli ennustettu, että hänet kerran kuolemanvaltakunnan ruhtinaana heitettäisiin joukkoineen syvyyteen ja tuomittaisiin täydelliseen voimattomuuden tilaan ja että häneltä riistettäisiin valta hallita Jumalasta luopuneita henkiä.

>> Kristus ilmoitti hänelle kuitenkin, ettei häneltä riistettäisi koko hänen valtaansa, vaan että hän saisi edelleen hallita niitä, jotka tahtoivat olla hänen alamaisiaan. Mutta hänen tuli päästää vapaaksi ne, jotka halusivat palata hänen valtakunnastaan Jumalan luo. Heitä hän ei saisi enää pitää alamaisinaan. Tosin hän saattoi viekoitella heitä puoleensa, mutta ei pidättää heitä väkivallalla valtakunnassaan.

>> Lucifer suostui siihen, — hänen oli pakko suostua. Hän oli pelännyt paljon ankarampia ehtoja. Hänen oikeutensa, jotka Jumala aikoinaan oli määrännyt, muutettiin nyt sellaisiksi kuin Kristus voittajana ne määräsi. Ja Jumala, jonka nimessä voittaja sopi Luciferin kanssa ehdoista, on oikeudenmukainen ja kaikkivaltias Herra, joka vaatii, että rauhansopimusta on tarkasti seurattava. Hänellähän on valta kaikkialla. Myöskin Tuonelassa. Hänen käskyjään on niidenkin toteltava, jotka ovat Hänen vihollisiaan.

>> Siten oli lunastuksen suuri työ päättynyt. Jumalan lunastussuunnitelma oli jo pääasiallisesti toteutunut. Pimeyden ja Jumalan valtakunnan välisen kuilun yli oli rakennettu silta. Jokainen, joka tästä lähin tahtoi palata Luciferin muukalaislegioonasta Jumalan luo, saattoi kulkea sillan yli. Tuonelan vartija ei voinut estää häntä rajan yli kulkemasta.

>> Henkimaailman joukkojensa riemuitessa Kristus nousi Luciferin valtakunnasta entiseen paratiisiin. Ja kerubit, jotka siihen saakka olivat vartioineet paratiisia, laskivat alas liekehtivät miekkansa ja tervehtivät Kristusta, kuningastansa ja Herraansa ja hänen voittoisaa henkimaailman sotajoukkoaan. He viipyivät paratiisissa siihen päivään saakka, jolloin Kristus heidän kanssaan saapui taivaaseen.

>> Mutta Kristus, yhtä vähän kuin hänen henkimaailman joukkonsakaan, ei ollut tänä aikana toimeton. Täältä käsin oli julistettava koko Jumalan luomakunnalle, että Vapahtaja oli voittanut, ja kutsuttava kotiin kaikki ne, joilla oli hyvä tahto. Varsinkin niitä lukemattomia Manalassa kärsiviä henkiolentoja oli opetettava, lohdutettava ja rohkaistava ja kehoitettava seuraamaan sitä tietä, jonka Kristus oli avannut Isän kotiin. Kristus itse johti näiden veljiensä opetusta, jotta nyt jo niin monet kuin suinkin löytäisivät tien. Tähän viittaa Pietari kirjeessään seuraavin sanoin: ”Hengessä hän meni pois ja saarnasi vankeudessa oleville hengille, jotka muinoin eivät olleet kuuliaiset, kun Jumalan pitkämielisyys odotti Nooan päivinä, silloin kun valmistettiin arkkia”. (1 Piet. 3: 19, 20.)

>> Kristus näyttäytyi ruumiillistuneena niille, jotka olivat häntä ihmisenä lähinnä olleet ja olivat kärsineet paljon hänen kanssaan ja hänen tähtensä: äidilleen, apostoleille, ystäville, ja opetti heitä 40 päivää ennen taivaaseen-astumistaan (Apt. 1. 9-11.)

>> Sitten koitti päivä, jolloin Kristus, lausuttuaan jäähyväiset ystävilleen ja annettuaan kullekin tehtävänsä, palasi odottavien henkimaailman joukkojensa luo. Se tapahtui taivaaseenastumis-päivänä. Voittajana hän saapui suuren henkimaailman joukkonsa kera taivaaseen.

>> Kristuksen lunastustyön päätyttyä saavat Jumalasta luopuneet sielut itse päättää, tahtovatko he käyttää hyväkseen lunastusta. Kristus on avannut Tuonelan vankileirit. Vangit voivat palata kotiin. Heistä itsestään riippuu, palaavatko he vai eivät. Kristus on rakentanut sillan, joka johtaa kotiin. Mutta jokaisen yksityisen tulee vapaasta tahdostaan palata kotiin. Hänen ei pidä pelätä niitä vaivoja, joita hän kotimatkalla saa kestää. Miten paljon vaivaa teidän vankinne saivatkaan maailmansodan aikana kestää päästäkseen rauhanteon jälkeen kotimaahansa! Siperian kaukaisilta aroilta saakka he vaelsivat verisin jaloin viikon toisensa jälkeen päästäkseen isänmaansa rajalle.

>> Samoin Luciferin vankienkin tulee lähteä liikkeelle löytääkseen tien, joka johtaa Jumalan valtakuntaan. Kotimatkan monien rasitusten aikana Kristus ja hänen henkimaailmansa auttavat heitä. Hänen lähettinsä opastavat, vahvistavat,

virkistävät, lohduttavat heitä ja nostavat pystyyn matkan varrella kompastuneet ja väsyneet. Heidän pitää vain varoa, etteivät palaa vihollisen luo eivätkä luovu Jumalasta, muuten kestää kauan, ennenkuin he uudestaan päättävät: ”Minä nousen ja menen isäni tykö!” – Jokaiselle koittaa kerran päivä, jolloin hän ei voi enää tyydyttää onnen ja rauhan nälkäänsä pahan hengen ravinnolla, vaan lähtee kotimatkalle.

>> Toiselle riittää kotimatkaan vain yksi ainoa ihmiselämä. Toiset pysyvät Jumalasta loitolla ja kiusaavat itseään satoja, jopa tuhansiakin vuosia etsien onnen kultaa pimeyden rahapajoista, pahan hengen virvatulten viekoitellessa heitä toisesta erheestä toiseen. He saavat syyttää itseään, jos heidän on pakko yhä uudestaan syntyä ihmisiksi ja vasta myöhään löytävät valon tien, jonka Jumala, yhdessä poikansa, langenneen luomakunnan suuren pelastajan kera on rakentanut. >>

Kristuksen oppi ja uuden ajan kristillisyys.

Katsokaa, ettei kukaan saa teitä saaliikseen
järkeisopeilla ja tyhjällä petoksella, pitäytyen
ihmisten perinnäissääntöihin ja maailman
alkeisvoimiin eikä Kristukseen. (Kol. 2: 8)

>> Ensimmäisessä spiritistisessä istunnossa, jossa olin läsnä, olin tehnyt seuraavan kysymyksen medion kautta puhuvalle henkiolennolle: >> Mistä johtuu, ettei kristinuskolla näytä enää olevan minkäänlaista vaikutusta nykyajan ihmisiin? >>
– Minulle vastattiin, että me emme omista enää Kristuksen oppia alkuperäisessä puhtaudessaan ja kirkkaudessaan, vaan että aikojen kuluessa kristinuskoon on tunkeutunut paljon inhimillisiä erehdyksiä. Myöhemmin minulle yksityiskohtaisesti selitettiin, mikä ero oli olemassa Kristuksen oikean uskon ja nykypäivien kristillisten kirkkojen opin ja varsinkin katolisen kirkon uskon välillä, jonka palveluksessa minä olin. Selitys kuului:

>> Millä kohtaa puron vesi on puhtainta ja kirkkainta? Lähteen vai sen laskunko kohdalla? – Varmastikin lähteen. Sillä kun lähdevesi purona virtaa edelleen, kadottaa se raikkautensa, puhtautensa ja kirkkautensa. Sumeat vedet sekaantuvat

siihen oikealta ja vasemmalta. Se imee itseensä ihmisten asumusten likavedet, ihmisten ja eläinten inhimillisten askartelujen lian. Ken haluaa sammuttaa janoaan, ei saa siitä vedestä virkistystä. Hän juo sitä vain vastenmielisesti ja hätätilassa, jos lähdevettä ei ole tarjona.

>> Samoin käy totuudenkin. Jos sitä ammennetaan itse lähteestä, niin se on ihmishengelle virkistävä, vahvistava juoma, joka antaa uutta eloa. Mutta jos sitä ammennetaan purosta, joka on juossut hyvän matkaa inhimillisten erehdysten ja intohimojen notkojen läpi, on se kadottanut tuoreutensa ja puhtautensa. Joukkoon sekaantuneitten valheitten ja erehdysten kautta se on saanut pahan sivumaun. Janoinen totuudenetsijä juo sitä vain vastahakoisesti. Hän ammentaa vettä tästä sumeasta purosta vain siinä tapauksessa, että totuuden lähdevesi on häneltä kielletty.

>> Myöskin Kristuksen opin on käynyt samoinkuin lähdeveden, joka purona juoksee ihmisten asuinpaikkojen läpi. Sekin kadotti puhtautensa kulkiessaan ihmisten sydänten läpi. Ihmisten pahuus ja ympäröivät pahat voimat ovat siinä määrin samentaneet Kristuksen puhtaan opin ja hävittäneet niin suuressa määrin sen raikkauden, että se on kadottanut elähdyttävän voimansa.

>> Totuuden lähde on Jumala. Tämän lähteen partaalle ei ihminen maallisena olentona kohoa. Hänen täytyy turvautua totuuden vedenkantajiin, jotka ammentavat vettä tästä lähteestä. Vedenkantajia ovat Jumalan henkimaailman lähetit. Heillä yksin on pääsy tälle lähteelle. Heillä yksin on niin puhtaat astiat, että he voivat niissä kuljettaa totuuden raittiina ja puhtaana ihmiskunnalle.

>> Ensimmäinen ja suurin totuudenvälittäjä oli Kristus henkiolentona ennen ihmiseksi tuloaan. Osittain hän itse, osittain hänen palvelijansa, ojensivat henkimaailman välityksellä totuudenjuoman ensimmäisille ihmisille. Sen johdosta oli vanhan liiton väsähtänyt ja sairas maailma niin vilkkaassa yhteydessä henkimaailman kanssa. Siksi uuden liiton alussa totuudenhenget kulkivat niin usein näkyväisen ja näkymättömän maailman väliä, ammensivat alituisesti totuuden vettä Jumalan lähteestä ja Kristuksen käskystä kuljettivat sitä totuutta janoaville ihmissieluille.

>> Siksi todellisen kristinuskon perusoppi on se, etteivät ihmiset itsestään voi olla totuudenjulistajia. Ihmiset voivat vain olla Jumalan henkimaailman työaseita.

>> Kristuskaan ei ihmisenä voinut itsestään kohota totuudenlähteelle. Ihmisenä hän ei itsestään tiennyt totuudenlähteestä enempää kuin muutkaan ihmiset. Hänen tietoisuutensa, joka oli peräisin siltä ajalta, jolloin hän ensimmäisenä kaikista

luoduista eli Jumalan luona, oli sammunut hänen tultuaan ihmiseksi ja jouduttuaan aineelliseen ruumiiseen, samalla tavalla kuin kaikkien muidenkin ihmisten tietoisuus, vaikka hekin kerran elivät Jumalan henkiolentoina Isän luona. Aineellisuus, joka hävittää muiston entisestä olotilasta, vaikutti ihmiseksi tulleeseen Kristukseen samalla tavalla kuin jokaiseen ihmiseksi ruumiillistuneeseen henkeen.

>> Siksi täytyi Kristuksenkin ihmisenä turvautua henkiolentoihin, jotka Isä lähetti hänen luokseen. Sen hän todisti seuraavin sanoin: ”Te saatte nähdä Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas ihmisen pojan päälle”. (Joh. 1: 51.) Hän oli vain Jumalan lähetti eikä hän tässä suhteessa eronnut entisistä Jumalan läheteistä. Sillä heitäkin Jumalan henkiolennot opettivat. Sellaiset kuin Eenok, Mooses, kaikki vanhan liiton profeetat eivät puhuneet itsestänsä. Kaikkiin soveltui Pietarin sana: ”Pyhän hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta”. Jumalan henkiolento ilmaisi heille, mitä heidän tuli puhua.

>> Kristus itse viittaa yhä uudestaan siihen, että hän ei puhu itsestään mitään, vaan että hän puhuu vain sitä, mitä hän Isältä on kuullut. Isä antoi hänelle tarpeelliset opetukset henkimaailman lähettiensä kautta, jotka alituisesti nousivat ylös ja laskeutuivat alas ihmisen pojan päälle. ”Silloin te ymmärrätte, etten minä itsestäni tee mitään, vaan puhun sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut”. (Joh. 8: 28.) ”Ja minkä minä olen kuullut häneltä, sen minä puhun maailman kuulla”. (Joh. 8: 26.)

>> Samasta totuudenlähteestä, josta Kristus ammensi, piti myös kaikkien niiden yhä uudestaan ammentaa, jotka levittivät hänen oppiaan. Siis ensi sijassa hänen apostoliensa. Heidän ei pitänyt ainoastaan oman käsityksensä mukaan selostaa muille sitä, mitä he Kristukselta olivat kuulleet. Sillä kun ihmiset toistavat sen, mitä toinen on sanonut, niin tunkeutuu joukkoon helposti väärinkäsityksiä. Kun sata henkilöä kuulee samaa asiaa esitettävän, niin jokainen näistä sadasta esittää jälkeenpäin tämän asian jossakin suhteessa eri tavalla kuin mitä ensimmäinen puhuja on sanonut tai tarkoittanut. Siksi piti totuudenhenkien uudestaan ilmoittaa apostoleillekin se, minkä he olivat kuulleet Kristukselta, jotta ei väärinkäsitysten vuoksi syntyisi erehdyksiä. Heidän tuli Jumalan henkiolentojen välityksellä saada todistuksia Kristuksen opista sekä myös kuulla uusia totuuksia, joita Kristus ei ollut ilmoittanut heille joko siksi, että Jumalan lunastussuunnitelman mukaan ei ollut lupa julistaa ennen lunastajan kuolemaa tai siksi, etteivät apostolit olleet vielä kypsät niitä ymmärtämään.

>> Tämän väitteen todistaa Kristus itse todeksi seuraavin sanoin: ”Minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne

iankaikkisesti, totuuden Hengen”. (Joh. 14: 16.) – ”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen”. (Joh. 16: 12, 13.) – ”Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut”. (Joh. 14: 26.) Näiden sanojen mukaan oli siis totuudenhengillä kaksi eri tehtävää. Ensiksi heidän tuli uskovaisille muistuttaa, mitä Kristus ihmisenä oli heille opettanut. Heidän tuli todistaa se todeksi. Mutta heidän piti myös jatkaa Kristuksen aloittamaa opetusta ja julistaa heille myöskin ne totuudet, joita Kristus edellä mainittujen syiden vuoksi ehdoin tahdoin oli jättänyt opettamatta. Sen lisäksi tuli Jumalan henkiolentojen aina olla heidän luonaan. Sillä pahan voima ja inhimillinen heikkous oli niin suuri, että erehtymisen vaara saattoi aina uhata. Myöhempien polvien ei pitänyt siis jäädä esi isien uskonnollisten perimätietojen varaan. Sillä sellaiset perimätiedot eivät ole minään vakuutena totuudesta. He eivät olisi niistä voineet tietää, mikä oli peräisin Jumalan totuudenlähteestä, mikä inhimillisestä erheestä.

>> Niinpä, niinkuin Kristus oli luvannut, saapui hänen kuolemansa jälkeen alituisesti Jumalan lähettiläinä totuudenhenkiä. Heihin apostolit vetoavat alituisesti, kun he vaativat ihmisiä uskomaan heidän oppiaan. Varsinkin Paavalin kirjoituksissa mainitaan yhä uudestaan totuudenhenkiä. ”Minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan... Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta. . . Me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta... Me emme puhu inhimillisen viisauden opettamilla sanoilla, vaan Hengen opettamilla, selittäen hengelliset hengellisesti. Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti”. (1 Kor. 2: 4-14.) – Te olette Kristuksen kirje, meidän palvelustyöllämme kirjoitettu, ei musteella, vaan elävän Jumalan Hengellä”. (2 Kor. 3: 3.) – ”Sillä minä teen teille tiettäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista; enkä minä olekkaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle ilmoittanut”. (Gal. 1: 11-12.)

>> Mutta eivät vain apostolit saaneet opetusta Jumalan henkiolentojen välityksellä, vaan myöskin ”mediot”, joita tavattiin kaikkialla seurakunnissa. Heitä nimitettiin, niinkuin tiedät, ”profeetoiksi”. Paavali kirjoittaa, että Kristuksen salaisuudet ovat nyt ”Hengessä ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille”. (Ef. 3: 5.) – Näiden medioitten kautta, jotka olivat hyvien henkien välittäjiä, saattoivat uskovaiset aina päästä selville, oliko jokin pappi oikea ja miten

sitä oli ymmärrettävä. Siksi Paavali kirjoittaa Filippiläisille: ”Jos teillä jossakin kohden on toinen mieli, niin Jumala on siinäkin teille ilmoittava, kuinka asia on”. (Fil. 3: 15.) He saattoivat jumalanpalveluksissaan kysyä Jumalalta ja saivat vastauksen Jumalan henkiolentojen välityksellä, jotka puhuivat medioitten kautta.

>> Pietari sanoo sekä aikaisemmista profeetoista että niistä, jotka hänen aikanaan julistivat hyvää sanomaa, että he ovat ”taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä evankeliumia julistaneet”. (1 Piet. 1: 12), ja hän lisää eräässä toisessa kirjeessä: ”Ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta”. (2 Piet. 1: 21.) Raamatussa niin usein käytetty sana ”profetia” ei merkitse, niinkuin te otaksutte, ennustusta, vaan niitä sanomia, joita Jumalan henkiolennot ilmaisevat medioitten kautta.

>> Vanhan liiton aikana Jumala kehoittaa ihmisiä etsimään Häneltä totuutta: ”Kysykää Jumalalta!” – ja Hän vastasi heille henkimaailman lähettiensä kautta. Kristus sai ihmisenä, niinkuin hän itse tunnustaa, kuulla totuuden Jumalan henkiolentojen kautta. Hän lupaa apostoleilleen, että he saavat tietää totuuden totuudenhenkien kautta. Apostolit todistavat, että Kristuksen lupaus on heissä käynyt toteen, että he siis ovat saaneet oppinsa Jumalan henkiolentojen kautta.

>> Mistä nykypäivien kristinusko ammentaa totuutta? Voivatko eri uskontokuntien papit sanoa itsestänsä, että joku Jumalan henkiolennoista puhuu heidän suunsa kautta? Voivatko he yhdessä Paavalin kanssa todistaa, että heidän oppinsa ei ole ihmisiltä eikä perustu inhimilliseen viisauteen, vaan Kristuksen ilmoitukseen? – Ei, sitä he eivät voi. He ovat kirkkonsa palvelijoita. Kirkon uskon he ovat oppineet ihmisten kautta, kouluissa, seminaareissa, yliopistoissa. He ovat omistaneet itselleen ihmisviisautta – professorien viisautta kaikkine erehdyksineen, ja saarnaavat sitä uskovaisille. Heillä ei ole aavistustakaan Jumalan läheteistä eikä totuudenjulistajista. Heidän mielestään, käyttääkseni Paavalin sanoja, on hullutusta odottaa, että vielä nykyäänkin joku Jumalan henkiolento opettaisi jotakin. Se ei heidän mielestään ole nykyään enää tarpeellista. He arvelevat, että se ennen oli tarpeen, kun ihmiskunta kaikesta päättäen oli paljoa tietämättömämpi kuin teidän valistuneena aikakautenanne. Sellaisen miehen kuin Mooseksen täytyi vielä olla yhteydessä Jumalan henkimaailman kanssa ja ”kysyä Jumalalta” päästäkseen perille totuudesta. Suurille profeetoille, Kristukselle ja apostoleille se oli myös tarpeen. Mutta nykyään kaikki sellainen on vanhentunutta. Tehän olette siinä määrin edistyneet, että osaatte kaikki lukea ja kirjoittaa ja teillä on miljoonia kirjoja. Niistä te ammennatte. Sitä paitsi teillä on niin paljon oppineita teologeja, tohtoreita ja professoreita. Täytyyhän

heidän tietää, mikä totuus on. Mutta todellisuudessa nuo ”pyhän uskonopin” tohtorit ja professorit ovat opettaneet niitä oppeja, joista Paavali varoittaa seuraavin sanoin: ”Katsokaa, ettei kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla ja tyhjällä petoksella, pitäytyen ihmisten perinnäissääntöihin ja maailman alkeisvoimiin eikä Kristukseen”. (Kol. 2: 8.) – ”He tahtovat olla lainopettajia, vaikka eivät ymmärrä, mitä puhuvat ja minkä varmaksi väittävät”. (1 Tim. 1: 7.) – ”Nämä ovat ne, jotka eriseurat tekevät, lihalliset, joilla ei henkeä ole”. (Juud. 19.)

>> Jumalan henkimaailman ovat kristilliset kirkot jo kauan sitten hyljänneet. Kirkon johtajat ovat sammuttaneet pyhän hengen. Mutta sinne, mistä Jumalan henkiolentojen on ollut pakko poistua, tunkeutuu toisia henkivoimia, joista Paavali kirjoittaa Timoteukselle: ”Mutta Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja”. (1 Tim. 4: 1.)

>> Hyvien henkien sijasta alkoivat pahat voimat toimia. Ne ovat aina halukkaat himmentämään ja vääristämään totuutta. Ne käyttävät hyväkseen kaikkia ihmisten heikkouksia saavuttaakseen päämääränsä. Inhimillistä turhamaisuutta ja ylpeyttä, vallan-, kunnian-, rahan- ja hekumanhimoa. Kaikkien niiden avulla ne voivat väärentää viisauden, rakkauden ja Jumalan armon totuudet ja takoa niistä kahleita, joilla kirkon johtajat vangitsevat kokemattomat ihmiset ja käyttävät heitä hyväkseen.

>> Kaiken pahan alku on ahneus – rahanhimo. Teidän kristillisissä kirkoissannekin on rahalla suuri merkitys. Lucifer tiesi mitä hän teki, kun hän pani rahan ansaksi uskontoonkin. Hän tiesi, että hän saattoi siten kaikkein varmimmin sitoa hengelliset johtajat syntiin kiinni. Hän tiesi, ettei kukaan helposti luopuisi edullisesta kirkon virasta, vaikka hän käsittäisikin saarnaavansa väärää oppia.

>> Sen jälkeen, kun siis ei enää pyritty Jumalan henkimaailman yhteyteen ja luovuttiin siitä ainoasta tiestä, jolla totuus on saavutettavissa, tunkeutui monenlaisia ja seurauksiltaan raskaita erehdyksiä kristinuskoon. Vuosisadasta vuosisataan asia vain paheni. Erehdykset karkoittivat ja turmelivat toisen totuuden toisensa jälkeen. Ja mikä oli seurauksena? – Nykyään kristinusko on jakaantunut lukemattomiin eri uskontokuntiin, jotka kaikki julistavat jotakin muuta kuin totuutta, ja joista jokainen väittää omaa uskontunnustustaan Kristuksen oikeaksi opiksi. Ja sitten te vielä ihmettelette, että niin vääristetyllä ja rikkirevityllä kristinuskolla ei ole mitään vaikutusta ihmisiin? Antakaa ihmisille ensimmäisten kristittyjen usko jälleen! Poistakaa henkiset kuormat, jotka te maallisilla säädöksillänne olette vallanhimossanne laskeneet heidän hartioillensa ja saattakaa ihmiskunta jälleen

Jumalan totuuden yhteyteen – niin te saatte hämmästykseksenne huomata, kuinka syvästi todellinen kristinusko voi vaikuttaa nykyiseen ihmiskuntaan.

>> Katolinen kirkko koettaa selittää kirkon hajaantumista moniin niin sanoakseni kristillisiin ”lahkoihin” siten, että kaikki muut kristilliset seurakunnat ovat eronneet katolisesta kirkosta, joka on yksin oikea ja autuaaksitekevä. Mutta minä osoitan sinulle, ettei katolinenkaan kirkko ole säilyttänyt juuri mitään Kristuksen ja apostolien aikuisesta kristinuskosta.

>> Katolinen kirkko on kuitenkin hankkinut ensimmäisten kristittyjen aikana vaikuttaneille Jumalan henkiolennoille inhimillisen vastineen. Se asetti ”erehtymättömän paavinistuimen”. Siten totuuden kysymys oli yksinkertaisimmalla tavalla ratkaistu. Nyt Kristuksen ei tarvinnut enää lähettää erehtyväisten ihmisten avuksi totuudenhenkiä, niinkuin hän oli luvannut. Hänen ei tarvinnut myöskään täyttää sitä lupausta, että hän itse olisi uskovaistensa kanssa joka päivä maailman loppuun asti. Sillä paavi oli ”Kristuksen sijainen” maan päällä. Ja missä on sijainen, siellä ei tarvita sitä, jonka sijaisena toinen esiintyy.

>> Kun oppi Kristuksen erehtymättömästä sijaisesta maan päällä astui voimaan, niin joutui jumalallisten totuuksien välitys kokonaan erehtyvien ja syntisten ihmisten käsiin ja Jumalan totuudenhenget syrjäytettiin. Siten inhimillinen mielivalta ja maallinen vallanhimo pääsi vallalle. Tosin te selitätte, että paavinvallassakin ”pyhä henki” vaikuttaa. Mutta te ette voi mainita ainoatakaan tapausta, jossa Jumalan henki olisi määrännyt paavin virkaansa. Vai onko koskaan paavinvaalissa Jumalan henki jonkin valitsijan kautta ilmoittanut, kuka on valittava paaviksi, niinkuin ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissa Jumalanhenget medioitten kautta ilmoittivat, kuka oli valittava vanhimmaksi tai piispaksi? Tutki paavinvallan historiasta paavinvaaleja. Eikö niissä vaalin suoritus ollut usein varsin kiero? Eikö niissä usein käytetty kaikenlaisia inhimillisiä juonia? Eikö turvauduttu aseihinkin, jotta voitaisiin laskea määrättyjen perheiden ystävien ja suosikkien päähän tiara? Eivätkö monet paavit olleet teoissaan ja koko elämässään pikemmin Tuonelan kätyreitä kuin ”Kristuksen sijaisia”? – Mutta voidaksenne kumota tämän väitteen te olette keksineet ihmeellisen selityksen. Te erotatte toisistaan paavin ihmisenä ja ”Kristuksen sijaisena”. Te väitätte, että huonoinkin ihminen, niin pian kuin hän on paavi, on Kristuksen sijainen ja erehtymätön. Siis samalla pahan hengen kätyri ja Kristuksen sijainen! Eikö se ole suurin häväistys, mitä voitte Jumalalle ja Kristukselle osoittaa? Voisiko kukaan ihminen määrätä pahimman vihollisensa hetkeksikään sijaiseksensa? Eipä vaan. Ja Jumala ja Kristusko sen voisivat tehdä? Jumalako uskoisi korkeat armonlahjansa Tuonelan palvelijalle? Sanoohan terve järkenne teille, että se

on mahdotonta. Jumalan henkiolennot tuovat lahjojaan ainoastaan uskovaiselle ja viipyvät hänenkin luonaan vain niin kauan kuin hän pysyy uskollisena. Sen voit huomata kuningas Saulin kertomuksesta. Niin kauan kuin tämä armoitettu kuningas totteli Jumalaa, oli hän joka päivä Jumalan henkimaailman yhteydessä ja saattoi ”kysyä Jumalalta”, jos hän jossakin kohdassa ei ollut selvillä totuudesta, ja sai aina Jumalan vastauksen totuudenhenkien välityksellä. Mutta kun hän tuli Jumalalle uskottomaksi, loppui heti yhteys Jumalan henkimaailman kanssa. Kysyessään Jumalalta hän ei saanut enää vastausta. Jumalan henkimaailman lähettien asemasta valtasivat pahat henget hänet. Kaikki suuret lahjat riistettiin häneltä.

>> Huono ihminen ei voi koskaan saada Jumalan pyhiä lahjoja – ei myöskään huono paavi. Siis huonot paavit eivät ainakaan olleet erehtymättömiä. Mutta koska te ette koskaan voi varmuudella tietää kenestäkään paavista, yhtä vähän kuin kenestä muustakaan ihmisestä, onko hän sielussaan Jumalan ystävä vai vihollinen, niin ette voi myöskään koskaan tietää, onko paavin oppi oikea vai väärä.

>> Jumala siis yksin valitsee ihmiset, joille Hän lähettää totuudenhenkiä. Inhimillinen valinta ei voi tehdä ihmistä Jumalan totuuden kantajaksi. Ei edes Kristus valinnut oman mielensä mukaan apostoleja. Sillä apostolien teoissa, alkuperäisen tekstin mukaan, sanotaan, että hän valitsi heidät ”pyhän hengen opastamana”. Siitä seuraa, ettei Jumala voi suoda erehtymättömyyden lahjaa ihmiselle, olkoon hän vaikka paavikin.

>> Aivan väärät ovat myöskin ne selitykset, joilla te monessa kohden Uutta Testamenttia koetatte todistaa paaviuden erehtymättömyysoppia. Te viittaatte Kristuksen sanoihin Pietarille: ”Sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa”. (Mat. 16: 18, 19.) — Näiden sanojen johdosta te teette sen johtopäätöksen, että Pietari ihmisenä oli Kristuksen kirkon perusta; ettei hän tämän kirkon johtajana voinut erehtyä totuutta julistaessaan ja että oli saanut vallan sitoa ja päästää kirkon jäsenet. Pietarin virka on siirtynyt sittemmin hänen jälkeläisilleen. Ja nämä hänen jälkeläisensä ovat roomalaiset paavit. Sen vuoksi olisi heilläkin samat lahjat ja sama valta kuin Pietarilla.

>> Nämä johtopäätökset ovat aivan vääriä.

>> Kristus ei nimittänyt Pietaria itseään kallioksi, jolle hän tahtoi rakentaa kirkkonsa. Kalliona oli vain Pietarin usko. Pietarin usko Kristukseen, Jumalan

lähettämään Messiaakseen, on kestävä ja katoamaton, sitä eivät pahat henget voi voittaa — mutta ei Pietarin persoonallisuus. Pahat henget saivat Pietarin hyvinkin pian valtaansa sen jälkeen, kun hän oli kolmasti kieltänyt Kristuksen. Juuri Pietarista me näemme, miten vähän Jumala voi luottaa ihmiseen ja rakentaa armon oppiaan kenenkään ihmisen varaan. Se olisi hiekalle rakentamista. Vain yksi on muuttumaton: totuus ja usko Jumalan henkiolentojen välittämään totuuteen. Pietarillekin olivat Jumalan lähetit ilmoittaneet sen totuuden, että Kristus oli Messias. Sillä Kristus sanoi hänelle: ”Ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa”. Ja koska Pietari oli saanut kuulla tämän totuuden Jumalan henkiolennoilta, niin hän uskoi siihen. Tämä hänen uskonsa seisoi horjumattomalla kalliopohjalla. Sillä Jumalan henkimaailma ei valehtele. Ja jokainen, joka tekee samoinkuin Pietari, seisoo samalla kalliolla, jolla Pietarikin. Se, joka on valmis ottamaan vastaan Jumalan totuuden Jumalan totuudenhenkien kautta, hän kuuluu Kristuksen kirkkoon. Se on siis hengellinen kirkko. Se ei kuulu ulkonaisesti mihinkään maalliseen kirkkojärjestöön. Se ei tunne pappeja eikä piispoja, joilla olisi yksinvallan valtuudet, minkä katolisen kirkon hengelliset paimenet ovat anastaneet itselleen. Se ei tunne erehtymätöntä paavia. Kristuksella ei ole sijaista maan päällä. Kristuksen kirkkoon kuuluu ihmisiä kaikista maailman uskontokunnista.

>> Kristuksen hengellistä kirkkoa ei pahuuden voima voi koskaan voittaa. Sillä se on totuudenlähde, eikä totuutta voida voittaa. Sen totuudenhenget eivät ole ihmisiä – ei paaveja, piispoja eikä pappeja – vaan Jumalan henkiolentoja.

>> ”Taivaanvaltakunnan avaimet”, jotka Kristus lupasi antaa Pietarille hänen uskonsa vuoksi, ovat Jumalan totuudet. Niillä hänen tuli sitoa ja päästää, ojentamalla totuuden avaimet niille, jotka olivat kahlehditut syntiin. Ken ei ottanut vastaan tätä avainta eikä uskonut totuutta, joutui vielä lujemmin synnin kahleisiin. Mutta ken oli halukas tarttumaan ojennettuun avaimeen, siltä kirposivat synnin kahleet. Sitominen ja päästäminen tarkoittivat sekä maallista että varsinkin kuolemantakaista elämää.

>> Kristus käyttää myös vertausta ”taivaanvaltakunnan avaimista” puhuessaan silloisten juutalaisten hengellisille johtajille.

>> Nämä olivat väärän oppinsa kautta antaneet kansalle väärän avaimen, jolla ei voitu avata taivaan valtakunnan ovea. Ja oikean avaimen, jota Johannes Kastaja ja Kristus itse tarjosivat kansalle, riistivät juutalaiset papit heidän käsistään, vaikka kansa oli halukas ottamaan sen vastaan. Siksi Kristus huudahti: ”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan

ihmisiltä! Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä”. (Mat. 23: 13.)

>> Sanat: ”Kaitse minun lampaitani!” – jotka Kristus ylösnousemuksensa jälkeen lausui Pietarille, selitätte te myöskin siten, ikäänkuin niillä olisi tarkoitettu Pietarille jotakin etuoikeutta. Se on kuitenkin väärin. Pietari oli kieltänyt kolmasti Mestarinsa. Ihmisjärjen mukaan olisi Kristuksen pitänyt erottaa uskoton opetuslapsensa ja ottaa häneltä pois apostolinvirka. Pietari itsekin oli vakuutettu, että Mestari hylkäisi hänet, sillä olihan hän sanonut: ”Joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minä kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa”. – Te ihmiset olisitte ainakin sellaisessa tapauksessa sen tehneet. — Mutta Kristus armahti katuvaista Pietaria. Hän kohotti hänet jälleen toisten apostolien tasalle ja uskoi hänellekin paimentehtävän. Hänenkin piti, uskottomuudestaan huolimatta, samoinkuin hänen apostolitoveriensa, saattaa lähimmäisensä totuuden laitumelle. Hänen kolminkertaisen kysymyksensä: ”Pietari, rakastatko minua?” tuli muistuttaa langenneelle Pietarille hänen kolminkertaista kieltoaan ja saattaa hänet käsittämään, miten suuri Jumalan hyvyys oli, koska Hän kaikesta huolimatta salli hänen pysyä Jumalan valtakunnan julistajana ja Jumalan henkimaailman palvelijana.

>> Sinä näet, miten väärin sinun tähänastinen kirkkosi on selvittänyt näitä raamatunkohtia, eikä se voi myöskään vetoamalla niihin saada minkäänlaista todistusta väitteelleen, että Pietari olisi ollut erikoisasemassa, ja että roomalainen paavi olisi erehtymätön. Tuonelan henget ovat aikoja sitten voittaneet tämän kirkon ja ne ovat myöskin keksineet erehtymättömyysopin. Sillä koska tämän kirkon useimmat opit ovat vääriä, koettavat pahuuden voimat pidättää ihmiskuntaa mahdollisimman kauan näissä erehdyksissä. Parhaiten se onnistuu heiltä erehtymättömyysopin avulla. Kirkkohan ei voi enää korjata näitä erehdyksiä, koska se opettaa erehtymättömyyden varjolla. Niistä luopuminen merkitsisi itse kirkon hävittämistä.

>> Paavinopissa on joukoittain erehdyksiä. Niinpä sekin on historiallinen erehdys, että roomalainen piispa olisi ollut Pietarin suoranainen seuraaja apostolinvirassa. Sillä ensimmäisissä kristityissä seurakunnissa eivät apostolit eivätkä yleensä seurakunnan jäsenet valinneet piispoja virkoihinsa, vaan ne valittiin Jumalan henkiolentojen ilmoituksen mukaan. Ja kun poikkeustapauksessa apostoli valitsi jonkun piispanvirkaan, niin hän teki sen vasta sitten, kun Jumalan henkiolento oli ensiksi määrännyt piispan. Sitä paitsi ei toinen piispa ollut sen korkeammassa asemassa kuin toinenkaan eikä toisella apostolilla ollut enemmän valtaa kuin toisella. ”Millaisia (apostolit) lienevät olleet, ei kuulu minuun” — sanoo Paavali;

”Jumala ei katso henkilöön”. (Gal. 2: 6.) Ja samassa kohdassa hän kertoo, miten hän kerran oli jyrkästi vastustanut apostoli Pietaria ja koko seurakunnan edessä moittinut häntä siitä, ettei hän elänyt evankeliumin totuuden mukaisesti.

>> Jos se olisi riittänyt, että Jumala olisi apostoli Pietarille ensimmäisenä erehtymättömänä paavina ilmoittanut totuuden, niin ei Jumalan henkiolentojen olisi lainkaan tarvinnut ilmestyä ensimmäisille kristityille. Sillä heillähän olisi ollut Pietari, totuuden erehtymätön lähde. Ja miksikä ei siis Paavalia lähetetty Pietarin luo, saadakseen oppia häneltä totuutta? Olihan Pietari hänen lähimmässä läheisyydessään. Miksi Kristus sen sijaan itse opetti häntä, niinkuin Paavali todistaa?

>> Nyt tahtoisin sinulle esittää pääpiirteissään Kristuksen opin yksityiskohdat ja verrata niitä nykyisen kristinuskon varsinkin siihen oppiin, jota sinä tähän saakka olet katolisena pappina saarnannut. Siten täytän kauan sitten lausumasi toiveen. Samalla tulevat vääriksi todistetuiksi kaikkien muittenkin kristillisten kirkkojen opit, jotka eroavat Kristuksen oikeasta opista.

>> 1. Kristus opetti, että Jumala, taivaan ja maan luoja, oli yksi persoona. Hän ei tunnustanut kolmiyhteistä Jumalaa, niinkuin katolinen kirkko sekä muut kristilliset kirkot opettavat. Vain Isä on Jumala. Ei kukaan muu ole hänen kaltaisensa, yhtä vähän poika kuin se, jota te nimitätte ”pyhäksi hengeksi”. Ylösnousemuksensa jälkeen Kristus sanoi: ”Minä menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö”. (Joh. 20: 17.) – Kristuksen sanojen mukaan Isä on kaiken yläpuolella. ”Minun Isäni, joka on lampaani minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä”. (Joh. 10: 29.) – Koska Isä on suurempi kaikkia, niin ei ole ketään, joka olisi Hänen vertaisensa. Silloin Hän on suurempi kuin poikakin. Sen Kristus todistaa seuraavin sanoin: ”Isä on minua suurempi”. (Joh. 14: 28.) Myöskin hän sanoo, että Isä yksin on hyvä. Jos joku puhutteli Jeesusta ”hyväksi Mestariksi”, oli hänellä tapana sanoa: ”Miksi sanot minua hyväksi? Ei kukaan ole hyvä paitsi Jumala yksin”.

>> Koska Jumala on kaiken yläpuolella, niin Hän voi myös antaa vallan kenelle Hän haluaa. Kaiken vallan Hän on antanut pojalle. ”Sinä olet antanut hänen valtaansa kaiken lihan, että hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä olet hänelle antanut”. (Joh. 17: 2.)

>> Puhuessani sinulle Kristuksen elämästä ja tehtävästä olen jo raamattuun nojautumalla tarkasti esittänyt, että Kristus ei ole Jumala.

>> Myöskin apostolien opin mukaan on Isä yksin Jumala eikä poika. Sillä Paavali kirjoittaa: ”Me tiedämme, ettei… ole muuta Jumalaa kuin yksi. Sillä vaikka olisikin

niin sanottuja jumalia, olipa heitä sitten taivaassa tai maassa, ja niitä on paljon semmoisia jumalia ja herroja, niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, Isä, josta kaikki on ja johon me olemme luodut”. (1 Kor. 8: 4-6.)

>> Edelleen Paavali nimittää Isää ”Kristuksen Jumalaksi”. ”Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala antakoon teille viisauden hengen”. (Ef. 1: 17.) Hänen sanojensa mukaan Kristus on ilmestyvä Hänen tahdostaan, joka on ”ainoa valtias, jolla ainoalla on kuolemattomuus; joka asuu valkeudessa, mihin ei kukaan taida tulla”. (1 Tim. 6: 15, 16.) Jos Isällä yksin on kuolemattomuus, niin ei pojalla sitä ole. Jos Isä on ainoa valtias, niin poika ei ole. Silloin pojalla ei ole itsestään myöskään kaikkea valtaa. Siis poika ei ole Jumala, vaan hän on se, joksi hän itsensä on sanonut ja joksi apostolit yksimielisesti häntä myös sanovat – hän on ”Jumalan poika”, vähempi kuin Isä, Isän luoma.

>> Koko raamattu, niin hyvin vanha kuin uusikin testamentti tuntee vain yhden Jumalan yhtenä persoonana. Isä on Jumala ja yksin Jumala. Ei kukaan pojista ole Jumala, yhtä vähän esikoinen kuin toisetkaan Jumalan pojat.

>> Koska te olette tehneet Kristuksesta Jumalan, on teidän hyvin vaikea ymmärtää Jeesuksen persoonaa, elämää, kärsimystä ja kuolemaa. Se estää teitä ymmärtämästä hänen suhdettaan Isään sellaisena kuin se todellisuudessa on: nimittäin Jumalan luoman olennon suhdetta Luojaansa, joskin hän luoduista on kaikkein korkein.

>> Kuinka mielettömiin selityksiin teidän teologienne on täytynytkään turvautua voidakseen saattaa Jeesuksen todellisen elämän ja hänen omat sanansa sekä hänen oletetun jumaluutensa keskinäiseen sopusointuun. He sommittelevat Jeesuksen persoonan siten, että Kristuksessa ihmisenä olisi muka ollut kaksi henkeä: jumalallinen ja inhimillinen henki. Sen vuoksi Kristuksella olisi ollut kaksi tahtoa ja kaksi älyä: jumalallinen ja inhimillinen tahto ja jumalallinen ja inhimillinen äly. Siitä huolimatta muodostivat nuo molemmat henget yhden persoonallisuuden. – Tuo kaikki on tyhjää luuloa. Jokainen henkiolento on itsenäinen persoonallisuus, eikä edes Jumala voi sulattaa yhteen kahta henkeä yhdeksi persoonaksi, yhtä vähän kuin Hän voi yhdistää kahta ihmistä yhdeksi. Hän ei voi sitä tehdä huolimatta kaikki vallastaan, koska se ajatus itsessään on väärä, että kaksi voisi olla yksi. Teidän terve järkenne sanoo varmaankin teille, että jos Kristus olisi ollut Jumala, niin hän ei olisi voinut ristillä huutaa: ”Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Eihän Jumala voi hyljätä itseään. Ja kun raamatussa sanotaan, että Kristus heräsi kuolleista Jumalan voimalla, niin miksikä Jumalan voimaa olisi tarvittu, jos Kristus itse olisi Jumala? Tehän opetatte, että hän maallisen kuolemansa jälkeen oli riisunut yltään kaiken inhimillisen ja oli vain yksinomaan Jumala ja sellaisena kaikessa Jumalan kaltainen.

Hänellä oli siis sama voima kuin Isälläkin. Miksi hän siis olisi käyttänyt hyväkseen toisen voimaa, kun hänellä oli se itsellään? Tällaista ristiriitaahan on mahdoton ratkaista. – Ja miten te voitte edelleen selittää, ettei Kristus kertaakaan sano: ”Minä olen Jumala – kaikessa Isän vertainen”. Onhan hän lukemattomissa kohdin puhunut suhteestaan Jumalaan, eikä kuitenkaan koskaan ilmaissut totuutta, sitä nimittäin, että hän itse oli Jumala. Mutta hän nimittää itseään vain ”Jumalan pojaksi” ja vakuuttaa, että hän kaikessa on Isästä riippuvainen. Hän selittää juhlallisesti. Tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. Hän on vain Jumalan lähettämä – mutta ei Jumala. Paavali nimittää häntä ”luomakunnan esikoiseksi”. Jumala on siis hänet luonut ja hän on siis Jumalan luoma ja yhtä vähän Jumala kuin kaikki muutkaan Jumalan lapset.

>> Koska ei voitu Uudesta Testamentista löytää kiinnekohtaa sille väärälle opille, että Kristus olisi Jumala, niin ruvettiin väärentämään useita raamatunkohtia, jotta saataisiin todistuksia Kristuksen jumaluudesta. Esitän sinulle joitakin:

>> Kirjeessään roomalaisille Paavali kirjoittaa alkutekstin mukaan (9: 3-5): ”Minä soisin itse olevani erossa Kristuksesta, jos voisin siten pelastaa veljeni, minun sukulaiseni lihan puolesta; he ovat israelilaisia, jotka Jumala on valinnut omaksi kansakseen ja antanut heille kirkkauden ja liitot ja lait, jumalanpalveluksen ja lupaukset: heidän ovat esi-isät, ja heidän keskeltään on Kristus syntynyt. Kaiken yllä oleva Jumala olkoon ylistetty iankaikkisesti. Aamen”. – Paavali lausuu tässä ylistyksensä Jumalalle, niinkuin hän usein kirjeissään tekee, kiittäen Häntä siitä, että Messias on syntynyt samasta kansasta kuin hän itsekin. Tämän kohdan loppuosa on väärennetty täten: ”. . . heistä on Kristus lihan puolesta, hän, joka on yli kaiken, Jumala, ylistetty iankaikkisesti”. Täten väärentäen Kristus on leimattu Jumalaksi.

>> Samantapainen väärennys on tehty Paavalin kirjeessä Tiitukselle (2: 13.), joka kohta alkutekstissä kuuluu: ”. . .odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja meidän suuren Jumalamme ja meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden ilmestymistä”. — Paavali puhuu tässä suuren Jumalan kirkkaudesta, jonka saavuttaminen on koko aineellisen luomakunnan päämääränä – sekä meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kirkkaudesta, jonka kautta meidät saatetaan Jumalan kirkkauteen, niinkuin Kristus sanoo: ”Ei kukaan pääse Isän tykö muutoin kuin minun kauttani”. Paavali eroittaa siis toisistaan Isän kirkkauden ja Kristuksen kirkkauden. Tämä kohta on nyt käännetty täten: ”Odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen kirkkauden

ilmestymistä”. Tällä käännöksellä tahdotaan lukijassa herättää se käsitys, että Kristus on suuri Jumala, jonka kirkkautta meidän on odotettava.

>> Tällaiset väärennykset selviävät tosin heti sille, joka on perehtynyt apostoli Paavalin kirjeihin. Sillä hän tietää, miten tarkasti tämä apostoli kaikissa kirjeissään eroittaa Kristuksen persoonan Jumalan persoonasta, että hän nimittää Isää ”Kristuksen Jumalaksi” ja Kristusta vain ”Herraksi”, jonka Isä on asettanut virkaansa; että hän opettaa, että Jumala on alistanut kaikki viholliset pojan jalkojen alle, vieläpä viimeiseksi kuolemanruhtinaankin, Luciferin itsensä; mutta että poikakin alistetaan sen valtaan, joka on alistanut hänen valtaansa kaiken, jotta Jumala olisi kaikki kaikessa. (1 Kor. 15: 27, 28.) – Hänen tervehdyksensä kuuluu aina: ”Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta”. Hän ei sano koskaan: ”Ja pojalta Jumalalta” – Jos siis jostakin nykyisen raamattunne kohdasta käy ilmi jotakin muuta kuin se totuus, että Isä yksin on Jumala, niin joko käännös on väärä tai väärennys on tehty siihen kreikkalaiseen tekstiin, josta teidän raamattunne on käännetty. Joskus voi samassa kohdassa olla väärennys kreikkalaisessa tekstistä sekä erehdys käännöksessä. Sellainen kohta on Paavalin kirjeessä filippiläisille, joka teidän nykyisessä käännöksessänne kuuluu: ”Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan teki itsensä kaikesta tyhjäksi ja otti orjan muodon”. (Fil. 2: 5-7.) Oikea teksti kuuluu: ”Olkoon teillä sama mieli, joka myös Kristuksella oli, sillä vaikka hän ulkonaisesti olikin Jumalan muotoinen, niin hän ei pitänyt sitä ryöstönä itseään kohtaan, vaikka hän nöyrtyi Jumalan edessä, vaan hän alensi itsensä ja otti orjan muodon”. Se on totta, että Kristus hengellisessä ruumiissaan oli muodoltaan Jumalan kaltainen, ja kaikki henkiolennot, jotka näkevät hänet ensi kerran, luulevat näkevänsä Jumalan – niin ihanaksi on Jumala luonut esikoisensa. Karkea väärennys tässä kohdassa on se, että sanojen asemasta; ”nöyrtyä Jumalan edessä” sanotaan: ”olla Jumalan kaltainen”.

>> Koska tässä käytetään sanamuotoa: ”hän oli Jumalan muotoinen”, niin tahtoisin tässä yhteydessä mainita kohdan Johanneksen evankeliumin alusta, joka teidän mielestänne niinikään todistaa Kristuksen jumaluutta: ”Alussa oli sana, ja sana oli Jumalan tykönä, ja sana oli Jumala”. — Ensiksikään ei tarkoiteta, että Jumala oli sana, vaan että sana oli ”jumalallinen” olento. Johannes käyttää ”Jumala” sanaa siinä merkityksessä kuin sitä senaikuisessa kielenkäytössä käytettiin erikoisista Jumalan palvelijoista, jotka Jumalan lähetteinä olivat yhteydessä ainoan totisen Jumalan kanssa. Samassa merkityksessä käytti Jumala tätä sanaa puhuessaan Moosekselle, suurelle Jumalan lähetille ja Kristuksen esikuvalle: ”Aaron on puhuva sinun puolestasi; niin hän on oleva sinulle suuna – ja sinä olet oleva hänelle

”jumalana”. (2 Moos. 4: 16.) Samaa sanoo Kristus juutalaisille, jotka moittivat häntä siitä, että hän asetti itsensä Jumalan vertaiseksi, väittäessään että hän oli ”Jumalan poika”. Hän kysyi heiltä: ”Eikö teidän laissanne ole kirjoitettuna: Minä sanoin: te olette jumalia? Jos hän sanoo jumaliksi niitä, joille Jumalan sana tuli — . . . niin kuinka te sanotte sille, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: Sinä pilkkaat Jumalaa, sen tähden, että minä sanoin: Minä olen Jumalan poika?” – Kristus sanoo siis näillä sanoilla: ”Miten te voitte sanoa, että minä väitän olevani Jumalan vertainen, kun sanon, että olen Jumalan poika? Vaikkapa olisin sanonut itseäni ”jumalaksi”, niin se ei olisi ollut Jumalan pilkkaamista. Sillä niitä, jotka aikaisemmin esiintyivät Jumalan lähetteinä, on sanottu ”jumaliksi”, koska he julistivat Jumalan sanaa. Kuinka paljoa suuremmalla syyllä minä voisin sanoa itseäni ”jumalaksi”, koska minulle on uskottu korkein tehtävä, mitä koskaan kellekään Jumalan lähetille on annettu. Mutta minä vältän ehdoin tahdoin ”Jumala” nimitystä, jotta ei tätä sanaa ymmärrettäisi väärin, ja sanon itseäni ”Jumalan pojaksi”, joka minä todellakin olen”. – Samoin kirjoittaa Paavali: ”Sillä vaikka olisikin niin sanottuja jumalia, olipa heitä sitten taivaassa tai maassa, ja niitä on paljon semmoisia jumalia ja herroja – niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, Isä, . . . ja yksi Herra, Jeesus Kristus”. (1 Kor. 8: 5-6.) Paavali siis kielsi, etteivät kristityt enää käyttäisi nimitystä ”Jumala” väärässä merkityksessä, siis ei myöskään Jumalan luoduista olennoista, vaan käyttäisivät sitä ainoastaan totisesta Jumalasta, ”Isästä” ja nimitystä ”Herra” ainoastaan Kristuksesta. He eivät saaneet siis nimittää ”Jumalaksi” Jeesusta Kristustakaan.

>> Toinen väärennys on Johanneksen kirjeessä. Se kohta kuuluu oikeassa muodossaan: ”Me tiedämme, että Jumalan Poika on tullut antamaan meille ymmärrystä, jotta tuntisimme totisen Jumalan; ja me olemme totisen Jumalan yhteydessä, koska olemme hänen poikansa yhteydessä. Hän on totinen ja iankaikkinen elämä”. (1 Joh. 5: 20.) Väärennettäessä on paitsi muita virheitä viimeiseen lauseeseen lisätty sana ”Jumala”, niin että se kuuluu: ”Hän on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä”. – Johannes opettaa tässä samaa mitä Kristus ja apostolit niin monissa kohdin ovat sanoneet, nimittäin: Jumala on totinen. Mutta poika on myöskin totinen, sillä hän ilmoittaa Jumalan sanan. Hän opettaa vain sitä, mitä Isä on käskenyt. Hän on siis kaikissa opetuksissaan yhtä totinen kuin Isä itse. Ne, jotka siis ovat pojan yhteydessä, ovat hänen kauttaan myös totisen Jumalan yhteydessä. Ja koska Jumala on antanut pojalle iankaikkisen elämän, niin merkitsee poika kaikille, jotka ovat hänen yhteydessään, myöskin iankaikkista elämää.

>> Tärkeimpänä todistuskappaleena sille opille, että Jumala on kolme persoonaa, jotka yhdessä muodostavat vain yhden Jumalan, on apostoli Johanneksen kirjeeseen tehty karhea väärennys. Oikea teksti kuuluu: ”Sillä kolme on, jotka todistavat: Henki

ja vesi ja veri, ja ne kolme todistavat yhdessä”. (1 Joh. 5: 7, 8.) Väärentäjä on tähän lisännyt lauseen: ”Sillä kolme ovat, jotka todistavat taivaassa: Isä, Sana ja Pyhä Henki, ja ne kolme yksi ovat.”* Teidän katoliset teologinne tietävät, että koko tämä viimeinen lause on lisäys. Siitä huolimatta se on edelleen säilytetty katolisissa raamatuissa, jota vastoin toiset kristilliset kirkot ovat jättäneet sen pois.

(* Tämä lause sisältyy vanhaan suom. käännökseen, mutta on jätetty pois uudesta. Suom. muist.)

>> Paitsi tätä väärennystä ei koko Uudessa Testamentissa ole, eikä minkäänlaista kiinnekohtaa sille opille, että se, mitä te nimitätte ”Pyhäksi Hengeksi”, olisi Jumala niinkuin Isä. Uudessa Testamentissa tarkoitetaan ”pyhällä hengellä” hyvän henkimaailman yhteyttä. Jumala on pyhä henki. Hän on korkein ja pyhin kaikista hengistä. Jumalan poika on pyhä henki. Hän on korkein ja pyhin luoduista hengistä. Korkeat taivaanruhtinaat, sellaiset kuin Miikael, Gabriel, Raafael ja monet muut ovat pyhiä henkiä. Myöskin Lucifer oli ennen lankeemustaan pyhä henki. Kaikki ihmiset ja koko aineellinen luomakunta olivat kerran pyhiä henkiä. – Se suuri väärinymmärrys, jonka ”Pyhän Hengen” nimitys on saanut aikaan, johtuu siitä, että Uuden Testamentin kreikkalaista tekstiä on käännetty väärin. Siinä missä pyhästä hengestä puhuttaessa käytetään epämääräistä artikkelia tarkoittaen sillä sitä henkeä, joka hallitsee kaikkea, on se muutettu määrätyksi ikäänkuin kysymyksessä olisi Jumala Henkenä, persoonana. Se on varsin hämmästyttävä erehdys, koska kääntäjät osasivat kreikankieltä ja tiesivät, miten tarkka erotus tehdään juuri kreikankielessä määrätyn ja epämääräisen artikkelin välillä.

>> Sinähän olet aikaisemmin opiskellut sitä kreikankieltä, jolla Uusi Testamentti on teille kopioitu. Ja kai sinä ymmärrät vielä sen verran kreikkaa, että voit vertaamalla kreikankielistä Uutta Testamenttia todeta väitteeni. Tahdon esittää tässä vain joitakin esimerkkejä.

>> Ottakaamme käsille Matteuksen evankeliumi. Siinä sanotaan heti ensimmäisessä luvussa Mariasta, että hän oli raskaana pyhästä hengestä. Kreikkalaisessa tekstissä on käytetty epämääräistä artikkelia ja tarkoitetaan siinä siis sitä henkeä, joka hallitsee kaikkea – eikä persoonallista Jumalan Henkeä. Ja muutamia rivejä alempana, kun sanotaan, että lapsi on siinnyt pyhästä hengestä, on käytetty samoin artikkelia eikä määrättyä.

>> Kun luet Luukkaan evankeliumia, teet aivan saman huomion. Siinäkin alkuperäisesti on käytetty epämääräistä artikkelia pyhästä hengestä, kun sanotaan: ”Pyhä henki tulee sinun päällesi ja korkean hengen voima varjoaa sinut”; mutta

teidän käännöksenne kuuluu: ”Pyhä Henki tulee sinun päällesi ja Korkeimman voima varjoaa sinut”. Siinä ei siis tarkoiteta, että Jumalan persoonallinen Henki tulee hänen päällensä, vaan koko ihmiskuntaa hallitseva henki. Kääntäjä on erehtynyt myöskin kääntäessään ”korkean hengen voiman” ”Korkeimman voimaksi”, sillä siinä ei tarkoiteta Jumalaa, vaan Jumalan henkiolentoja. Samoin tarkoitetaan sitä henkeä, joka hallitsee kaikkea, kun samassa luvussa sanotaan Johannes Kastajasta: ”Hän on oleva täytetty pyhällä hengellä hamasta äitinsä kohdusta”; tai Elisabetista: ”Elisabet täytettiin pyhällä hengellä”; tai Sakariasta: ”Sakarias täytettiin pyhällä hengellä”.

>> Selittäessäni 1 Korinttolaiskirjeen 12:tta ja 14:ttä lukua olen jo huomauttanut sinulle niistä karheista käännösvirheistä, joiden johdosta teissä on herännyt se käsitys, että olisi olemassa vain yksi ainoa pyhä henki ja että se olisi jumalallinen persoona, joka on yhtä Isän kanssa; siten sinun entinen kirkkosikin opettaa.

>> Aina kun kreikkalaisessa tekstissä käytetään epämääräistä artikkelia pyhästä hengestä puhuttaessa, tarkoitetaan henkeä sellaisenaan, eikä mitään henkipersoonaa. Te muutatte siis itse käsitteen vääräksi, kun te epämääräisen artikkelin asemasta käytätte määrättyä. Mutta noissa kirjoissa on sellaisiakin kohtia, joissa käytetään määrättyä artikkelia. Näissä kohdissa tarkoitetaan joko henkeä aineen vastakohtana, niinkuin lauseessa: ”Henki tosin on altis, mutta liha on heikko”, – tai Jumalan henkeä siis Jumalaa itseään – tai erikoisia henkiolentoja niin kuin: valon, pimeyden, totuuden, lohdutuksen henkeä. Sillä ei ole sanottu, että olisi olemassa vain yksi ainoa valon, pimeyden, totuuden, lohdutuksen, voiman henki. Tässä onkin käytetty yksikköä monikon asemasta. Se on samanlainen sanontatapa kuin teillä on nykyäänkin kielessänne. Tekin sanotte sairaalle: Minä käyn hakemassa lääkärin. Sillä ette tahdo väittää, että olisi olemassa vain yksi ainoa lääkäri. Samoin te käytätte yksikköä sanoessanne: Maanviljelijällä on tänä vuonna hyvä vuodentulo, vaikka tarkoitatte koko maanviljelijäsäätyä. Samoin myöskin käytätte nimityksiä: käsityöläinen, asianajaja, taiteilija, teologi, vaikka tarkoitatte kaikkia käsityöläisiä, juristeja, taiteilijoita, teologeja.

>> Kun siis Kristus sanoo: ”Minä lähetän teille totuudenhengen”, – niin hän tarkoittaa totuudenhenkiä. Sillä sinä tiedät, että Jumalan henkiolennot ovat tehtäviensä mukaan jaetut. On suojelushenkiä, taisteluhenkiä, lohduttajahenkiä, voimanhenkiä, viisaudenhenkiä ja paljon muita henkiä. Totuudenhengellä on aivan toiset tehtävät ja sen vuoksi myöskin toiset kyvyt kuin Miikaelin legioonaan kuuluvalla hengellä. Sotajoukkoon kuuluva henki ei voi suorittaa lohduttajahengen tai viisauden- tai totuudenhengen tehtäviä. Jokaisella hengellä on oma määrätty toimensa sekä tähän tehtävään tarvittavat kyvyt ja voimat. Luciferikin on jakanut

henkijoukkonsa niiden tehtävien mukaan. Hänelläkin on sotajoukkonsa, valheenhenkiä, epätoivon-, itaruuden-, ylpeyden-, kateuden-, koston-, irstaisuudenhenkiä ja paljon muita pahoja henkiä. — Erilaiset niin hyvin hyvät kuin pahat henget ovat erikoistuntijoita kukin omalla alallaan ja he osaavat kehittää niitä ihmisiä, joiden joukossa he työskentelevät, joko hyvää tai pahaa erikoisalaansa varten.

>> Sinä huomaat, että oppi kolmiyhteisestä Jumalasta sotii tervettä järkeä vastaan, eikä sille voi löytää minkäänlaista tukea raamatustakaan.

>> Vaikka siis Isä yksin on Jumala ja poika sekä muut henkiolennot ovat hänen luomiaan, niin on sittenkin läheinen yhteys olemassa Isän ja pojan ja hyvän henkimaailman välillä. Siinä on tahdon ja työn yhteys. Mitä Isä tahtoo, sitä tahtoo myös poika sekä hänen allaan olevat henkiolennot. Jumala on koko hengellisen ja aineellisen luomakunnan Herra ja hallitsija. Kaikki on Hänen omaansa. Pojalle Hän on luovuttanut luomakunnan johdon samoinkuin usein teidän tehtailijanne luovuttavat tehtaan johdon vanhimmalle pojalle ja alistavat hänen alaisekseen koko tehdashenkilökunnan. Sellaisessa tapauksessa asianomainen poika vastaanottaa isältä neuvoja ja tehtäviä ja on hänestä kaikessa riippuvainen. Sillä isä on tehtaan omistaja ja herra, ja poika voi johtaa tehdasta ainoastaan isänsä neuvojen mukaan. Mutta tehtaan palvelusväen ja työläisten silmissä poika on ”herra”, jonka käskyjä heidän tulee noudattaa. Ja kaikkien heidän toiveittensa, joita he haluavat esittää isälle tehtaanomistajana, tulee käydä pojan kautta, joka on tehtaanomistajan asiamies ja sijainen. – Aseta tämän inhimillisen esimerkin sijalle Isän ja Jumalan pojan suhde toisiinsa, niin kaikki se, mitä Kristus on lausunut suhteestaan Jumalaan, Isäänsä, selviää sinulle. Kaiken vallan, jota poika Isän sijaisena tarvitsee voidaksensa johtaa Jumalan luomakuntaa, on hän saanut Isältä. Se ei ole hänestä itsestänsä. Kaikki on alistettu pojan alle, mutta vain Isän määräyksestä. Kaikki, mitä Isä tahtoo saada tehdyksi luomakunnassaan, Hän suorittaa pojan kautta, jonka Hän on tehtävään määrännyt, ja kaikki jotka tahtovat päästä Isän luo, voivat päästä vain pojan kautta. Siksi Kristus sanoo: ”Ei kukaan pääse Isän tykö muutoin kuin minun kauttani”. Poika vastaanottaa Isältä tehtävät. Ne tehtävät, joita hänen ei tarvitse itse suorittaa, hän antaa sellaisille henkiolennoille, jotka erikoisten kykyjensä nojalla voivat ne suorittaa. Nämä suorittavat ne pojan suoranaisesta käskystä ja välillisesti Isän tahdosta. Sitä tarkoittivat myös ne sanat, joita Kristus käytti lähettäessään apostolit maailmalle ja joita teidän raamattunne ei tulkitse aivan tarkalleen. Alkutekstin mukaan hän sanoi: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni, kastamalla heidät Isän ja pojan nimeen pyhässä hengessä”. (Mat. 28: 19.) Tehtävän, jonka hän apostoleille antoi, hän oli saanut Isältä. Siksi apostolit,

täyttäessään tämän tehtävän, toimivat välillisesti Isän nimessä. Ja koska he olivat saaneet sen suoranaisesti pojalta, niin he suorittivat sen pojan nimessä. Mutta koska tämän tehtävän suorittaminen oli mahdollinen vain siinä tapauksessa, että Jumalan henkiolento auttoi heitä voimallaan, niin tapahtui se pyhän hengen voimalla eli ”pyhässä hengessä”. Ne pyhät henget, joiden apua apostolit tarvitsivat, lähetti Kristus itse heille. Siksi apostolit julistaessaan oppiaan vetoavat aina myös heihin ja huomauttavat, että he ovat vastaanottaneet totuuden pyhän hengen kautta. — Samoin on laita kaikkien niiden tehtävien, jotka Jumala on antanut teille. Te suoritatte ne täyttäen Jumalan tahdon – siis Isän nimessä; Jumalan tahdon ilmaisee poika, siis te toimitte myöskin pojan nimessä; ja voiman, jota te siihen tarvitsette, te saatte pyhän hengen kautta. Te suoritatte siis työnne pyhässä hengessä.

>> 2. Jumalan luomistyöstä ja luotujen kohtalosta ei Uusi Testamentti sisällä paljoakaan. Henkiolentojen luominen, Luciferin ja hänen liittolaistensa lankeemus, Jumalan luomat kehitys-asteet, joita langenneet henget tarvitsevat voidakseen palata Jumalan luo, henkien ruumiillistuminen, kaikki ne olivat silloisina aikoina yhtä vaikeasti tajuttavia totuuksia kuin nykyaikanakin. – Ei apostolien kirjeissäkään niistä puhuta paljon. Sillä kirjeissä oli hyvin hankala selittää näitä totuuksia. Vain suullisesti esitettynä uskovaiset saattoivat oppia niitä ymmärtämään.

>> Paavali viittaa kuitenkin eri kirjeissään näihin totuuksiin. Te ette ymmärrä hänen selityksiään, sillä ne ovat vieraat teidän uskonnolliselle käsityksellenne. Niinpä hän kirjoittaa kirjeessä roomalaisille (8: 19-23.) ”Luomakunta Jumalan lapsina ikävöi hartaasti verhostaan riisuutumista. Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle – ei omasta tahdostaan, vaan sen, joka on alistanut sen alleen — pelastuksen toivossa. Koska itse luomakuntakin tulee vapautetuksi turmeluksen orjuudesta ja siten pääsee vapauteen, jossa Jumalan lapset elävät kirkkaudessa. Sillä me tiedämme, että koko luomakunta kaikkialla huokaa ja tuskissaan odottaa uutta syntymistä. Eikä ainoastaan se, vaan myös me itse, jotka olemme saaneet hengen esikoislahjan, mekin sisimmässämme ikävöimme Jumalan lapseksi-ottamista, odottaen meidän hengellisen ruumiimme heräämistä*.

*Tämä kohta on käännetty saksalaisen tekstin mukaan, joka tulkitsee tarkemmin kuin suomalainen sitä kysymystä, josta tässä on puhe. suom. muist.

>> Minun opetuksieni nojalla sinä ymmärrät mistä tässä on puhe. Paavali sanoo, että koko luomakunta ikävöi verhosta riisumista. Sitä odottavat kivet, kasvit, yrtit, kukat, eläimet, ihmiset. Vain olento, jossa henki on ruumiillistunut, voi ikävöidä. Koko luomakunnassa on siis aineen kaikkiin eri lajeihin verhoutuneita henkiä. Ne ovat aikoinaan kapinaan nousseita henkiä, jotka aluksi elivät kirkkaudessa ja

loistossa Jumalan tottelevaisina lapsina ja pyhinä henkinä, mutta rikkoivat sitten Jumalan tahtoa vastaan ja joutuivat eroon Jumalan kodista. Mutta Jumalan lapsia he ovat vielä tänäkin päivänä, joskin hyljättyjä lapsia. He ikävöivät isän kotiin ja taistelevat päästäkseen vapaaksi siitä aineen verhosta, joka heitä ympäröi, – samoin kuin lapsi synnytystuskissa taistelee päästäkseen vapaaksi äidin kohdusta. Nämä henget eivät ole itse rakentaneet itselleen tätä verhoa, vaan Jumala armossaan on antanut sen heille, jotta he puhdistuksen ja koetuksen kautta pelastuisivat. Kaikki aineelliset olennot ikävöivät tätä pelastusta, joskaan he eivät tunne pelastuksen tietä eivätkä päämäärää, ja toivovat sen päivän koittavan, jolloin he puhdistuessaan Jumalan lapsiksi voivat riisua yltään aineellisen verhon. Tätä ikävöivät etenkin uskovaiset ihmiset. Sillä vaikkapa he, niinkuin ensimmäiset kristityt, ovat jokapäiväisessä yhteydessä taivaallisen Isän kodin henkimaailman lähettien kanssa, ja ovat heidän kauttaan vastaanottaneet esikoislahjan ja päässeet Jumalan valtakunnan esimakuun, niin eivät he sittenkään kuulu tähän valtakuntaan niin kauan kuin he elävät vielä aineellisessa ruumiissa.

>> 3. Paavali viittaa luonnon-asteiden kehitykseen kirjeessään efesolaisille seuraavin sanoin: ”Tehden meille tiettäväksi sen tahtonsa salaisuuden, että hän, päätöksensä mukaan, jonka hän oli nähnyt hyväksi itsessään tehdä – siitä armotaloudesta, minkä hän aikojen täyttyessä aikoi toteuttaa, – oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä”. (Ef. 1: 9, 10.) Mutta maan päällä ei ole ainoastaan ihmisiä. He muodostavat vain aivan pienen osan maan päällä elävistä olennoista. Jos siis Jumala yhdistää Kristuksessa, joka on kaiken pää, kaiken sen, mitä maan päällä on, niin siitä seuraa, että kaikessa on henkeä, ja että kaikki, seuraten Jumalan kehitysjärjestelmiä kohoavat yhä korkeammalle, kunnes he puhtaina henkinä ovat yhdistetyt Kristuksessa, johon he ennen lankeemustaan kuuluivat.

>> Paavali sanoo kirjeessään roomalaisille (11: 25-32), että Jumalan pelastussuunnitelman mukaan kaikki palaavat Jumalan luo, ei ainoastaan ihmiset, vaan koko muu luomakuntakin: ”Sillä minä en tahdo, veljet, salata teiltä tätä salaisuutta, että te ette omahyväisessä viisaudessanne luottaisi omaan järkeenne: Israelilaisia on osaksi kohdannut paatumus — hamaan siihen asti, kunnes pakanat täysilukuisina ovat tulleet Jumalan valtakuntaan. Silloin koko Israel pelastuu. . . Sillä Jumala on sulkenut kaikki tottelemattomuuden vuoksi, koska hän tahtoo kaikkia armahtaa”. — Minä olen maininnut tämän kohdan alkutekstin mukaan. Viimeinen lause, sellaisena kuin se on raamatussasi, kuuluu: ”Sillä Jumala on sulkenut kaikki tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaisi”. Siinä kääntäjä on erehtynyt sanoessansa: ”Sulkenut kaikki tottelemattomuuteen” – vaikka pitäisi olla: ”Hän on

sulkenut kaikki tottelemattomuuden vuoksi”. Jumala on näet sulkenut kaikki aineelliseen verhoon, mikä tarkoittaa yksityisiä kehitys-asteita. Jumala ei sulje ketään tottelemattomuuteen. Päinvastoin Hän tahtoo, että kaikki ne olisivat jälleen tottelevaisia, jotka tottelemattomuuden vuoksi suljettiin pois Jumalan valtakunnasta. – Israel oli menneinä vuosisatoina se kansa, jolle Jumalan puhdasta oppia opetettiin. Sen tuli levittää tätä Jumalan oppia muulle maailmalle ja siten vaikuttaa totuuden hapatuksena. Uskollisesti täytettyään tämän tehtävänsä se pääsisi, niin pian kuin lunastustyö oli suoritettu, ensimmäisenä Jumalan valtakuntaan, jonka portit lunastaja oli avannut. Suurin osa Israelin kansaa ei kuitenkaan kelvannut tähän tehtävään. Siksi pääsevät ne, jotka eivät ole israelilaisia, ensiksi armosta osallisiksi, vaikka he eivät aikaisemmin ole tunteneet Jumalaa. Ja vasta kun kaikki ne, jotka eivät ole israelilaisia, ovat tulleet Jumalan luo, pelastetaan ne, jotka tunsivat aikaisemmin Jumalan, mutta eivät seuranneet Hänen oppiansa elämässään. ”Ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi”. Mutta kaikki erotuksetta pelastuvat.

>> Apostoli Paavali selittää lyhyesti, mutta selvästi Jumalan pelastustyön kulkua ensimmäisessä kirjeessään korinttolaisille (15: 22-28.): ”niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan; sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman. Sillä hänen pitää hallitseman siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki viholliset jalkojensa alle. Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema. Sillä kaikki hän on alistanut jalkojensa alle. Mutta kun hän sanoo: kaikki on alistettu, niin ei tietenkään ole alistettu se, joka on alistanut kaiken hänen allensa. Ja kun kaikki on alistettu hänen valtaansa, silloin itse Poikakin alistetaan sen valtaan, joka on alistanut hänen valtaansa kaiken, että Jumala olisi kaikki kaikessa”. — Siis kaikki palaavat Jumalan luo, jotka ovat olleet erossa Jumalasta ja ovat hengellisesti ”kuolleina” olleet hengellisen kuoleman ruhtinaan alaisia. Kristus saattaa kaikki takaisin Jumalan luo. Hän oli ensimmäinen, joka palasi Tuonelasta, kuolemanruhtinaan valtakunnasta, lähdettyään sinne taistelemaan Luciferia vastaan ja voitettuaan hänet. Se oli ensimmäinen ylösnousemus hengellisesti kuolleista. Vähitellen palaavat kaikki hengellisesti kuolleet niin pian kuin he tulevat Jumalan rakkauden tuntemukseen – jokainen vuorossansa. Jokaisen vuoro riippuu hengellisesti kuolleesta itsestään. Se, joka kiiruhtaa ja parhaansa mukaan etsii Jumalaa ja koettaa elää Jumalan tahdon mukaan, pääsee pikemmin vuoroonsa kuin se, joka ei yleensä ajattele paluutaan tai on huolimaton ja hidas. Kaikki riippuu jokaisen vapaasta tahdosta. Se, joka epäonnistuu yhä uudelleen

tutkinnossansa, pääsee vasta myöhään päämääräänsä. Siten käy inhimillisessä elämässä, siten tälläkin puolen. – Viimeinen, joka palaa Jumalan luo, on kuolemanruhtinas itse — Lucifer. Paavali nimittää häntä ”kuolemaksi”. Hänhän on syynä koko lankeemukseen sekä hengelliseen kuolemaan. ”Hän on murhaaja alusta asti”, hän on syynä kaikkien Jumalasta eronneitten hengelliseen kuolemaan ja hän on miljoonien vuosien kuluessa koettanut kaikin voimin estää alamaistensa paluuta elämän valtakuntaan Jumalassa. Siksi hän merkitsee eroa Jumalasta – hän on ruumiillistunut kuolema. Kun siis Johanneksen ilmestyksessä (20: 13) sanotaan: ”Kuolema antoi kuolleet” – niin se ei merkitse muuta kuin että ”kuolemanruhtinas Lucifer luovutti valtakunnastaan hengellisesti kuolleet”. – Kun minä sanoin, että langenneiden henkien vapaasta tahdosta riippuu, missä järjestyksessä kukin palaa, niin täytyy minun mainita yksi ainoa poikkeus tässä suhteessa: Lucifer yksin ei voi palata Jumalan luo ennenkuin viimeinen harhaan joutuneista on saavuttanut päämääränsä – Jumalan. Hän ei voi palata, vaikka hän muuttaisi mielensä. Hän ei saa myöskään, vaikkapa hän aikaisemmin olisi huomannut erehdyksensä, yllyttää langenneita henkiä tekemään parannusta eikä auttaa heitä oikeaan ymmärrykseen, jotta hän itse pääsisi nopeammin Jumalan luo. Se on oikeudenmukainen kohtalo, johon hänen entisenä johtajana täytyy alistua ja jota hänen on mahdotonta muuttaa.

>> Kaikkien Jumalasta langenneiden pelastus – myös Luciferin — on se ilosanoma, jota ei vain Paavali julista kirjeissään vaan myöskin vanhan liiton profeetat ovat ennustaneet. Se on se ilosanoma, johon Johannes ilmestyksessään viittaa seuraavin sanoin: ”Niinä päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu hänen puhaltaessaan pasuunaan, Jumalan salaisuus käy täytäntöön sen hyvän sanoman mukaan, jonka hän on ilmoittanut palvelijoillensa profeetoille”. (Ilm. 10: 7.) – Jos olisi totta, että Tuonelan valta on ikuinen, niinkuin te nykyään opetatte, niin mikä sitten olisi se ”ilo”, jonka Jumala on luvannut parannussuunnitelmansa päätökseksi? Jos päämäärä olisi se, että lukemattomat henget joutuisivat kadotukseen, niin se ei tosiaankaan olisi mikään ilonpäivä, vaan kauhistuksenpäivä koko Jumalan luomakunnalle. – Miten kävisi sen totuuden, että kaikki pelastuvat, josta Paavali niin usein ja niin hartaasti puhuu? Miten kävisi Jumalan lupauksen Jesajalle: ” ... kaikkien polvien tulee notkistua Hänen edessään ja jokaisen kielen valansa vannoman hänelle, että kaikki tulevat hänen tykönsä, nekin, jotka ovat palaneet vihasta häntä vastaan?” Mitenkä täyttyisivät kaikki ne lupaukset, joista edellä olen maininnut sinulle? Jumalan kaikki viholliset. Kristus saattaa Isän jalkojen juureen, ei väkivallalla, vaan armahtavassa rakkaudessa, jota Luciferkaan ei ajan pitkään voi vastustaa. Jumala ei pakota langennutta henkeä jalkojensa juureen. Jos Hän tahtoisi sen tehdä,

niin Hänen ei tarvitsisi näin kauan odottaa. Hän olisi voinut sen tehdä jo kauan sitten. Tuonela on aikojen alusta ollut Jumalan kaikkivallan alainen. Kun Tuonela kerran nöyrtyy Jumalan edessä, tapahtuu se vapaasta tahdosta, katuen se todistaa Jumalan vanhurskauden, rakkauden ja pitkämielisyyden.

>> Te pidätte hämmästyttävän sitkeästi kiinni ”iankaikkisen kadotuksen” opista, jota ensimmäiset kristityt eivät tunteneet. Tästä pelotuskeinosta te ette näytä haluavan luopua. Luuletteko voivanne vaikuttaa ihmisparkoihin pikemmin julmalla valheella kuin rakkauden ja armon totuuksilla? Ja miten ponnekkaasti te koetatte perustella tätä väärää oppia! Te sanotte, että niin sanottua ”kuolemansyntiä” seuraa iankaikkinen rangaistus. Sillä kuolemansynti on kauhea loukkaus Jumalaa vastaan. Nuo ovat vääriä ja ihmisten keksimiä käsitteitä. Ihmisolento ei voi kauheasti loukata Jumalaa eikä siis myöskään ansaita kauheaa rangaistusta erehdyksensä johdosta. Mitä alempana ihminen on, joka loukkaa sinua, sitä vähäpätöisemmältä loukkaus sinusta tuntuu. Mutta mitä on kurja ihminen Luojaansa verrattuna? Tomuhiukkanen, — Teidän loukkauksenne ei ulotu Jumalaan saakka. — Ja jos kuolemansynti olisi kauhea loukkaus Jumalaa vastaan, niin eihän sitä voitaisi antaa anteeksi teidän maallisessakaan elämässänne. Mutta jos teidän oppinne mukaan maalliset ihmiset voivat saada sen anteeksi, niin miksikä eivät siis myöskin henkiolennot toisella puolen. Hengelle on mielenmuutos yhtä mahdollinen näkymättömässä kuin näkyväisessäkin maailmassa.

>> Ihmiset etsivät todistuksia raamatusta iankaikkiselle helvetinrangaistukselle. He takertuvat kiinni sanaan ”iankaikkinen”, jota teidän raamatunkäännöksissänne käytetään näkymättömän maailman rangaistuksen yhteydessä. Mutta mikä alkuperäisessä kreikkalaisessa tekstissä on se sana, joka vastaa sanaa ”iankaikkinen”? Sillä asia ei riipu teidän käännöksistänne, vaan sen sanan merkityksestä, jota alkuperäisessä tekstissä on käytetty. – Kaikissa kohdissa, joissa raamatunkäännöksessä on käytetty sanaa ”iankaikkisuus” tai ”iankaikkinen”, on kreikkalaisessa tekstissä sana ”eon”. Tekin käytätte tätä sanaa ja puhutte ”eooneista”. Te tarkoitatte sillä suuria ajanjaksoja. Kreikankielessä ei sana ”eon” merkitse koskaan ”iankaikkisuutta” eikä ”ikuista” käsitettä. Siinäkin se merkitsee ainoastaan määräämätöntä ajanjaksoa. Vanha aika oli ”eooni”, keski-aika oli ”eooni”, nykyaika on ”eooni”. Roomalaisten käsityksen mukaan ”eooni” oli sata vuotta.

>> ”Eooni” on siis aikakausi, joka voi olla joko pitempi tai lyhyempi. Ihmis-ikääkin sanotaan joskus ”eooniksi”. Mutta sillä ei koskaan tarkoiteta loppumatonta

aikakautta. Sinun ei pidä siis koskaan kääntää sanaa ”eooni” ”iankaikkisuudeksi” tai ”iankaikkiseksi”, vaan käytä käsitettä ”aika” ja ”ajallinen”.

>> Nyt tahtoisin kaikkein ensiksi huomauttaa sinulle siitä merkillisestä tosiseikasta, että teidän kääntäjänne ovat monissa kohdin raamattua kääntäneet aivan oikein sanan ”eooni” ja siitä muodostetun laatusanan sanalla ”aika” ja ”ajallinen”, koska sana ”iankaikkinen” paikoissa olisi ollut ajatuksenvastainen. Vain silloin kun kysymys on näkymättömän maailman rangaistuksesta, he käyttävät sanaa ”iankaikkinen”. Huomaa selvästi, että he ovat niiden kristillisten uskontokuntien vaikutuksen alaisia, jotka opettavat iankaikkista helvetinrangaistusta.

>> Tarkastakaamme nyt joitakin niistä monista raamatunkohdista, joissa sana ”eooni” on käännetty sanalla ”aika” ja ”ajallinen”. Niinpä sanotaan, että hänelle, joka tekee syntiä henkeä vastaan, ei anneta anteeksi, ei tässä eikä toisessa ”eoonissa”, siis ei tässä maailmassa eikä tulevassa. Eihän voitu kääntää: Hänelle ei anneta anteeksi tässä eikä tulevassa iankaikkisuudessa. Sillä ei ole olemassa kahta iankaikkisuutta. – Vertauksessa kylväjästä sanotaan, että tämän ”eoonin” huolet tukahduttivat jotkut siemenet, mikä on oikein käännetty ”elämän” huoliksi. Tässäkään ei voi olla kysymys ”iankaikkisuudesta”. Vertauksessa lusteesta nisun seassa Kristus sanoo, että elonaika on tämän ”eoonin” loppu, siis tämän ajan tai maailman loppu. Tässäkään se ei voi merkitä ”iankaikkisuutta”. Tässä kohdassa käytetään sanaa ”eooni” vielä kahdesti ajallisuuden merkityksessä. – Mainitsen vielä joitakin kohtia apostolien kirjeistä. ”Älkää mukautuko tietämättömyytenne ”eoonin” mukaan”. – ”Me emme puhu tämän ”eoonin” viisautta emmekä tämän ”eoonin” valtiasten, vaan Jumalan salattua viisautta, jonka Jumala on edeltä määrännyt ennen kaikkia ”eooneja”.

>> Näistä kohdista, joiden lisäksi voisi mainita paljon muitakin samantapaisia, sinä huomaat, että sama ”eooni” ei merkitse ”iankaikkisuutta”, vaan rajoitettua aikakautta. Nyt on käytetty samaa sanaa niissäkin kohdin, joissa puhutaan näkymättömän maailman rangaistuksesta. Kuinka teillä on oikeus kääntää sama sana, joka niin monissa muissa kohdissa on käytetty ”ajan” ja ”ajallisen” merkityksessä, sanalla ”iankaikkinen” juuri niissä kohdin, joissa puhutaan helvetin rangaistuksesta? Voisipa melkein luulla, että iloitsisitte erikoisesti helvetin rangaistuksesta.

>> Kristus sanoo teidän käännöksenne mukaisesti: ”Parempi on sinulle, että käsipuolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat tallella, heitetään ”iankaikkiseen” tuleen”. – Se mitä tässä sanotaan ”iankaikkiseksi” tuleksi, on myöskin vain sellainen tuli, joka kestää

”eoonin”, siis ajallisesti. Ja ihmeellistä kyllä, tällä kohtaa ei alkuperäisessä tekstissä ole edes sanaa ”eooni”, vaan se on siihen väärennetty. Sillä alkutekstissä sanotaan: ”Helvetin tuleen” – eikä: ”iankaikkiseen tuleen”. Myöskin toisissa paikoissa on myöhemmin tehty samanlaisia väärennyksiä. Niinpä sanotaan teidän nykyisissä käännöksissänne: ”Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, ”iankaikkiseen tuleen”! – jota vastoin oikeassa tekstissä sanotaan: ”Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, syvimpään pimeyteen!” – Luullakseni olen esimerkkieni nojalla saanut sinut vakuutetuksi siitä, että te ette löydä raamatusta todistusta ”iankaikkisen” helvetin väärälle opille.

>> Miten pitkä on kunkin hengen rangaistusaika, riippuu kokonaan hengestä itsestään. Mitä kauemmin hän kieltäytyy palaamasta, sitä kauemmin ero ja rangaistus kestävät. Ei Jumalakaan tiedä, milloin kukin palaa takaisin, sillä paluu riippuu henkiolennon vapaasta tahdosta; olenhan sanonut sinulle, ettei Jumala voi edeltäkäsin tietää, miten vapaat henkiolennot tulevaisuudessa päättävät tehdä.

>> Myöskin se, minkä te käännätte ”iankaikkiseksi elämäksi”, merkitsee vain elämää tulevissa ”eooneissa” eli tulevina aikoina. Miten kauan tämä elämä Jumalan luona kestää, riippuu teistä itsestänne. Jos te pysytte aina uskollisina Jumalalle, silloin tämä elämä on loputon, siis todellakin ”iankaikkinen”. Mutta kuka voi tietää, vaikka myöhemmin tapahtuisi henkien lankeemus Jumalasta, johon tekin ottaisitte osaa, samoinkuin te otitte osaa Luciferin johtamaan ensimmäiseen lankeemukseen. Sillä taivaan henkiolennoilla on vapaa tahto silloin samoinkuin ennenkin, ja vapaan tahdon väärinkäytön mahdollisuus on silloin yhtä suuri kuin ensimmäisen lankeemuksen aikana. Tuleeko sellainen lankeemus tapahtumaan, sitä ei Jumalakaan tiedä siitä syystä, jonka olen jo sinulle selittänyt.

>> Te voitte siis yhtä vähän puhua ”iankaikkisesta autuudesta” kuin ”iankaikkisesta rangaistuksestakaan”.

>> Kun raamatussa puhutaan helvetin ”tulesta”, niin sillä tarkoitetaan niiden äärettömiä tuskia, jotka saavat kärsiä rangaistuksensa helvetissä. Tekin puhutte polttavasta tuskasta, vaikka ette tarkoitakaan oikeaa tulta. – Helvetin tuskat ovat niin suuret, että te ette voi kuvailla niitä mielessänne. Kristus sanoo; ”Jokainen ihminen on tulella suolattava”. Samoinkuin suola tunkeutuu kaiken läpi, samoin tuskakin tunkeutuu näiden henkien läpi. Mutta Kristus lisää tässä kohdassa: ”Suola on hyvä”. Samoin on tuskakin hyväksi henkien pelastukseen nähden, vaikka se tuntuukin julmalta, ja ihmisten on vaikea sitä käsittää siksi, että se heidän mielestään ei ole sopusoinnussa Jumalan laupeuden kanssa. Ja kuitenkin Jumalan rakkaus ilmenee helvetin tuskissakin. Kun äiti vie lapsensa lääkärin luo, jotta hän

tuskallisella leikkauksella parantaisi lapsen, niin tekee hän sen äidinrakkaudessaan. Hänen täytyy valita näin tuskallinen parannuskeino, koska muuta ei ole. Samoin henkiolentojenkin mieli voi kirkastua vain siten, että he saavat kärsiä kovia tuskia syvyydessä. Muuta keinoa ei ole. Mutta kaikille, yksin kaikkein paatuneimmillekin koittaa hetki, jolloin he kuin onnettomat lapset lähtevät kotiin Isän luo.

>> Nykyinen kristinusko ei ymmärrä luomakunnan kohtaloa, siksi näkymätöntä elämää koskevat tärkeimmät kysymykset saattavat sen kerrassaan ymmälle. Siksi se ei voi selittää ihmishengen alkuperää eikä sitä syntiä, joka painostaa ihmishenkeä sen luovuttua Jumalasta, yhtä vähän kuin aineellisen luomisen tarkoitustakaan. Kaikkiin näihin kysymyksiin perustuvat opit ovat aivan harhaanjohtavia.

>> 4. Kun nykyisiä kristillisiä kirkkoja pyytää selittämään ihmishengen alkuperää, niin he vastaavat teille: ”Jumala luo ihmisen hengen samassa hetkessä, kun ihminen siitetään. Henki on kuitenkin synnin, niin sanotun ”perisynnin” raskauttama, koska maallinen esi-isä Aadam teki syntiä maallisessa paratiisissa ja tämä synti menee perintönä kaikille hänen jälkeläisilleen”.

>> He eivät käsitä, miten järjetön tällainen oppi on. He eivät ajattele, että kaikki, mitä Jumala luo, lähtee puhtaana ja virheettömänä Hänen kädestään ja että hengen saasta voi johtua vain yksilöllisestä synnistä; siksi ihmishenki, kun Jumala sen luo, on aivan puhdas ja tahraton. Tässä tapauksessa ei voi olla kysymystäkään mistään ”perisynnistä”. Rankaisisiko Jumala Aadamin jälkeläisiä synnin orjuudella ja erottaisiko Hän heidät Jumalan valtakunnasta siksi, että esi-isä on tehnyt syntiä? Rankaisisiko Jumala heitä siten, vaikka Hän on sanonut: ”Se sielu, joka syntiä tekee — sen on kuoltava. Poika ei kanna isän syntivelkaa, eikä isä kanna pojan syntivelkaa”. (Hes. 18: 19, 20.) Sen mukaan ei Jumala rankaise Aadamin jälkeläisiä heidän esi-isiensä synnin vuoksi, jolleivät he itse ole olleet mukana tässä lankeemuksessa. Mutta – niinkuin olen jo sinua opettanut – he ovat persoonallisesti kapinoineet Jumalaa vastaan, kun he henkinä seurasivat Aadamin esimerkkiä, ja samoinkuin hänkin oman syynsä vuoksi tulivat erotetuksi Jumalan valtakunnasta ja saavat kärsiä synnin kauheista seurauksista.

>> Se on siis oikein, että ihmishenki on syntymästään saakka sen synnin orja, jota syntiä te nimitätte ”perisynniksi”. Mutta se teidän opissanne on väärää, että ihmisen henki siirtyy elämään vasta silloin kun hänet inhimillisesti siitetään ja että hän, persoonallisesti syntiä tekemättä, on syntinen.

>> Mitenkä teidän väärä oppinne voi edelleen selittää kaiken sen kärsimyksen, mitä maailmassa on? Olisiko Jumala luonut olentoja kärsimään ja antanut heidän

kärsimyksissään kuolla, vaikka he eivät olisi persoonallisesti tehneet mitään väärää? Ajattele niitä miljoonia lapsia, jotka vuosittain kuolevat, kärsittyään mitä hirveimpiä tuskia! Millä he ovat sen ansainneet? Ovatko he tässä olomuodossaan loukanneet Jumalaa, koska heitä rangaistaan niin kovasti? Eiväthän he ole vielä kyenneet lainkaan tekemään syntiä; he eivät ole voineet vielä erottaa hyvää pahasta. Voisiko kuitenkin hyvä ja vanhurskas Jumala antaa viattomien lasten kärsiä? Missä ilmenisi sitten Hänen hyvyytensä ja ennen kaikkea Hänen vanhurskautensa? Niin julma ja epäoikeudenmukainen ei ole edes raa'in maallinen isä, että hän rankaisisi viatonta lasta, joka ei ole tehnyt mitään pahaa. Jumalako sitä sitten tekisi? Vaikka te koettaisitte keksiä puolustukseksenne mitä tekosyitä hyvänsä, niin ette voi sittenkään selittää tätä julmaa vääryyttä. Samaa on sanottava ihmiskohtaloista yleensä. – Mutta kun te tiedätte, että teidän henkenne saapuu syntisenä aikaisemmasta olotilastaan tähän elämään, niin kaikki kohtalon arvoitukset ovat yhdellä iskulla ratkaistut. Silloin te ymmärrätte ihmishenkien luopumisen Jumalasta sekä myöskin edelliset olotilat, joissa ihminen on tehnyt itsensä syypääksi syntiin ja jonka vuoksi hänen tulee nyt tässä elämässä kärsiä rangaistuksensa ja sovittaa rikoksensa. Kun te sitä ajattelette, niin se kysymys, joka niin usein nousee mieleenne kärsimyksen hetkinä, ei kohoa enää huulillenne: ”Miten minä olen tämän ansainnut?” Jos Jumala vastaisi kysymykseen näyttämällä teille kuvissa koko aikaisemman elämänne, niin te mykistyisitte kauhusta.

>> Teille selviäisi myöskin niin moni raamatun kohta, mikä nyt on epäselvä. Te voisitte silloin itse ratkaista sen näennäisen ristiriidan, joka tuntuu olevan Vanhassa Testamentissa, kun siinä sanotaan: ”Poika ei kanna isän syntivelkaa” – ja toisen kerran: ”Minä kostan isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen”. Jos Jumala kostaa isien synnit lapsille, niin se ei tapahdu siten, että antaisi viattoman lapsen kärsiä isän synnin tähden. Se olisi väärin. Pikemmin Hän sallii lapsissa ruumiillistua sellaisten henkien, jotka itsessään ovat ansainneet kovan kohtalon, mutta samalla tämä kohtalo on myöskin rangaistus lapsen isälle. Ja koska isä voi korkeintaan nähdä lapsensa kolmannessa tai neljännessä polvessa, niin voi tämä hänen rangaistuksensa kestää neljänteen polveen saakka.

>> Miten sinä selität seuraavan raamatun kohdan tähänastisen oppisi nojalla, että ihmishenki luodaan samassa hetkessä kuin siittäminen tapahtuu: ”Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Aabrahamille.” Sinä sanot ehkä, että Jumala kaikkivaltiudessaan voi luoda kivistä ihmisiä. Mutta sellaiset lapsethan eivät olisi Aabrahamin lapsia. Sillä ihmiset voivat tulla Aabrahamin lapsiksi vain siinä tapauksessa, että heidän inhimilliset esi-isänsä polveutuvat Aabrahamista. Mutta miten voivat kivet siittämisen kautta tulla Aabrahamin lapsiksi? Kaikesta teologisesta

viisaudestanne huolimatta te ette voi sitä selittää. Mutta jos tiedät, että kivissä, niinkuin yleensäkin kaikessa aineessa, on henkiä ruumiillistuneina, niin selitys on luonnollinen. Silloin käsität, että Jumala voi kivissä ruumiillistuneet henget riisua verhostaan ja sallia niiden ruumiillistua Aabrahamin jälkeläisten ruumiisiin.

>> Samaa tarkoittavat Kristuksen sanat: ”Minä sanon teille: jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat”. (Luuk. 19: 40.) Kivet voivat tietenkin huutaa vain siinä tapauksessa, että niissä on henki.

>> 5. Samoinkuin teidän oppinne perisynnistä, on yleensä teidän käsityksenne synnistä aivan väärä.

>> Raamattu asettaa eri tasolle ”luopumisen Jumalasta” ja uskovaisten synnit.

>> Apostoli Johanneksen ensimmäisessä kirjeessä on kohta, jonka selittäminen tuottaa teille paljon vaikeutta. Se kuuluu: ”Jos joku näkee veljensä tekevän syntiä, joka ei ole kuolemaksi, niin rukoilkoon, ja hän on antava hänelle elämän, niille nimittäin, jotka eivät tee syntiä kuolemaksi. On syntiä, joka on kuolemaksi; siitä minä en sano, että olisi rukoiltava. Kaikki vääryys on syntiä. Ja on syntiä, joka ei ole kuolemaksi”. (1 Joh. 5: 16, 17.) Tässä Johannes erottaa siis toisistaan synnin, joka on kuolemaksi ja synnin, joka ei ole kuolemaksi. Ja – mikä teistä näissä apostolin sanoissa on käsittämätöntä – teidän ei tarvitse rukoilla sen puolesta, joka tekee sellaista syntiä, joka on kuolemaksi.

>> Näiden sanojen merkityksen voin parhaiten selittää sinulle esimerkin avulla. Sotamiesten, astuessaan sotapalvelukseen, tulee vannoa uskollisuudenvala hallitsijalleen. Siten heistä tulee isänmaansa puolustajia. Mutta sotamiehet voivat tehdä itsensä syypääksi virheisiin, joiden johdosta sotalaki rankaisee heitä, mutta he ovat silti yhä isänmaan puolustajia. Mutta on olemassa sellainen rikos, jonka tehtyään sotilas ei ole enää isänmaan puolustaja ja josta rangaistaan kuolemalla. Se on, kun sotilas pakenee lippunsa luota isänmaan vihollisen puolelle. Se, joka sen tekee, on isänmaalleen kuollut. Sotilaalliselta kannalta katsoen se on ”kuolemansynti”. Ja jos sellaisen luopion äiti rukoilee maan hallitsijalta armoa petturi pojalleen, niin on se turhaa. Sillä sellainen sotilas ei ole enää oman valtionsa alamainen, vaan on tullut vihollis-valtion ja sen lakien alaiseksi. Tämä valtio ei päästä häntä enää vapaaksi, vaikkapa karkulainen haluaisikin lähteä. Mutta hän ei haluakaan takaisin vanhaan kotimaahansa. — Äidin on siis aivan turha pyytää armoa omalta hallitsijaltaan.

>> Käyttäkää tätä esimerkkiä selittäessänne suhdettanne Jumalaan. Hurskaina ihmisinä te olette Jumalan valtakunnan alamaisia. Vaikkapa te heikkoudessanne joka

päivä tekisittekin pienempiä tai suurempia erehdyksiä, joista Jumala rankaisee teitä, niin te ette sittenkään lakkaa niiden vuoksi olemasta Jumalan valtakunnan alamaisia. Mutta jos te käännätte selkänne Jumalalle kieltämällä Jumalan ja eläen kuin ei Jumalaa olisikaan, niin te karkaatte lippunne alta. Se on synti, joka erottaa teidät Jumalan valtakunnasta ja karkottaa teidät pahojen, Jumalaa vastustavien voimien valtakuntaan. Te ette tottele enää Jumalaa samoinkuin se, joka karkaa lippunsa alta, ei tottele maansa lakia. Te olette Jumalan valtakunnalle kuolleet. Te olette tehneet ”kuolemansynnin”. – Mitä toisen rukous voisi auttaa sellaista luopiota? Eihän hän tahdo tietää Jumalasta mitään eikä palata Hänen luokseen. Jumalan pitäisi siis teidän rukouksenne vuoksi pakottaa hänet palaamaan. Sitä ei Jumala voi tehdä, sillä jokaisella on vapaa tahto eikä Jumala koskaan sekaannu ihmisen vapaaseen valintaan. Jokaisen pitää työskennellä vapaasti pelastumisensa puolesta.

>> Ensimmäinen ”kuolemansynti” tapahtui silloin, kun Luciferin johtamassa suuressa henkien vallankumouksessa henget hylkäsivät lippunsa.

>> 6. Kuolleista ylösnousemus merkitsee sitä, että hengellisesti kuolleiden valtakunnasta henkiolennot palaavat katuvaisina Jumalan valtakuntaan. He palaavat kuin luopiot vanhaan kotimaahansa. He saavat kiittää Lunastajaa siitä, että he voivat palata takaisin ja että Jumalaa vihaavan valtakunnan ruhtinas — Lucifer – väkivallalla ei pidätä heitä. Lunastaja, voitettuaan kuolemanvaltakunnan ruhtinaan, asetti sen vaatimuksen, että ne henkiolennot, jotka katuisivat lankeemustaan, saisivat palata Jumalan luo. Hän itse oli ensimmäinen, joka astui alas Tuonelaan kuulumatta Jumalasta langenneiden joukkoon. Hän oli myös ensimmäinen, joka nousi Tuonelasta taivaaseen. Sitä ei ainoakaan syvyydenhenki ollut tehnyt. Ken kerran oli tullut Tuonelaan, ei päässyt sieltä kohoamaan. Kristuksen paluu Tuonelasta oli ensimmäinen ”kuolleista ylösnousemus”. Siihen Paavali viittaa usein kirjeissänsä. Niinpä hän kirjoittaa efesolaisille: ”Mutta että hän astui ylös, mitä se on muuta, kuin että hän oli astunut alaskin, maan alimpiin paikkoihin”. (Ef. 4: 9.) Hän tarkoittaa sillä Tuonelan maailmoja. Ne ovat, niinkuin toisessa tilaisuudessa olen opettanut sinulle, syvemmällä kuin aineellinen maailma. – Ja kolossalaisille hän kirjoittaa (2: 15): ”Hän riisui aseet hallituksilta ja valloilta ja asetti heidät julkisen häpeän alaisiksi; hän sai heistä hänen kauttaan voiton riemun”. Nämä ovat ne Tuonelan vallat, joita vastaan hän taisteli yhdessä taivaallisten sotajoukkojen kanssa ja voitti heidät, ja voitettuaan vaati heidän ruhtinaansa, Luciferin, luovuttamaan ne alamaisensa, jotka eivät halunneet viipyä kuolemanvaltakunnassa. Siihen Paavali viittaa kirjeessään kolossalaisille seuraavin sanoin: ”Ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa te myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista… ja teidät, jotka olitte kuolleet... teidät hän teki eläviksi

yhdessä hänen kanssaan”. (Kol. 2: 12, 13.) Kolossalaiset olivat myös kerran olleet hengellisesti kuolleet ja Luciferin alamaisia. Mutta myöhemmin he uskoivat Kristukseen ja Jumalan valtakuntaan. Tämän uskon kautta he kuuluivat Kristukselle ja tulivat yhdessä hänen kanssaan osallisiksi Jumalan valtakunnasta. Kun tässä sanotaan Kristuksesta, että Jumala herätti hänet kuolleista, niin sitä ei pidä käsittää siten, että Kristus olisi ollut hengellisesti kuollut. Mutta hän oli hengellisesti kuolleiden valtakunnassa ja ulkonaisesti erossa Jumalan valtakunnasta. Näennäisesti oli Kristus Tuonelassa hengellisesti kuolleitten kaltainen, vaikkei hän itse ollutkaan hengellisesti kuollut. Jumala teki hänet taas eläväksi antaessaan hänelle voimaa voittaa kuolemanvaltakunnan vallan ja vei hänet takaisin taivaallisen elämän valtakuntaan.

>> ”Kuolleista ylösnouseminen” ei ole siis millään tavalla tekemisessä maallisten ruumiitten henkiinherättämisen kanssa. ”Ruumiin ylösnousemista”, josta kristillisissä uskontunnustuksissa puhutaan, ei ole olemassa. Ensimmäisten kristillisten vuosisatojen uskontunnustuksessa ei sanottukaan ”ruumiin ylösnouseminen”, vaan ”ylösnouseminen kuolleista”. Tämä sanontatapa ei sisältänyt muuta kuin sen lohdullisen totuuden, että kaikki hengellisesti kuolleet, myöskin Lucifer, palaavat jälleen Jumalan luo. Myöhemmin nämä sanat muutettiin, kun se väärä oppi pääsi valtaan, että kuolleiden maalliset ruumiit tulevat jälleen eläviksi, vaikka Paavali esittääkin oikean opin sanoessansa: ”Kylvetään luonnollinen, nousee hengellinen ruumis”. (1 Kor. 15: 44.)

>> Ei Kristuksen maallinen ruumis myöskään noussut. Se oli samoinkuin kaikki muutkin aineelliset ihmisruumiit syntynyt maan elämänvoimasta ja palasi samoinkuin nekin maahan takaisin. Mutta se ei sulanut maalliseen elämänvoimaan, vaan henkimaailma dematerialisoi sen. Samalla tavalla kuin Kristuksen ruumis suli myöskin Eenokin ja Eliaan ruumis maan elämänvoimaan. Maan elämänvoimasta on jokainen ruumis syntynyt, ja maan elämänvoimaan jokainen ihmisruumis palaa. Tästä laista ei ole mitään poikkeusta olemassa.

>> Nykyaikojen kristityt kuvittelevat mielessään, että ”ylösnousemus kuolleista” merkitsee maallisen ruumiin uudestaan eläväksi tuloa. Ja että Kristuksen ylösnousemus pääsiäissunnuntaina merkitsee hänen henkensä yhdistymistä ruumiiseen, joka kolme päivää on maannut haudassa. Ne ovat suuria erehdyksiä. Sillä Kristuksen ylösnousemus kuolleista — toistaakseni sen vielä kerran – merkitsee vain hänen paluutaan hengellisesti kuolleiden valtakunnasta, paluuta Tuonelasta, jonne hän henkiolentona oli astunut. Apostolinen uskontunnustus sanoo tämän aivan oikein seuraavin sanoin: ”Astui alas Tuonelaan, kolmantena päivänä nousi ylös

kuolleista”. Selvemmin sanoen sanat kuuluisivat: ”Astui alas kuolleitten luo, kolmantena päivänä palasi kuolleitten luota”.

>> Sanontatapa ”ylösnousemus kuolleista” vaikuttaa niin hämmentävästi teidän käsitteisiinne siksi, että sana ”kuolema” merkitsee teille vain maallista kuolemaa ja sana ”kuollut” tuo mieleen vain ruumiita, hautoja ja hautausmaita. Te ette ota huomioon sitä merkitystä, mikä tällä sanalla on raamatussa; sen mukaan ”kuolema” merkitsee eroa Jumalasta ja ”kuolleet” Jumalasta eronneita.

>> Erinäisten raamatun kohtien väärä käännös on myös osaltaan vaikuttanut tähän väärinymmärrykseen. Niinpä sanotaan Matteuksen evankeliumissa, niinkuin jo aikaisemmin olen sinulle selittänyt, että Jeesuksen kuollessa kuolleet lähtivät haudoistaan, vaikka alkutekstissä sanotaan, että maanjäristyksessä ruumiit viskautuivat haudoistaan.

>> Kristuskin puhuu kuolleista, jotka ovat haudoissaan ja kuulevat hänen äänensä, mutta hän tarkoittaa noilla sanoilla Luciferin vankiloissa olevia ”hengellisesti kuolleita”, jotka hän astuessaan Tuonelaan tahtoi pelastaa, jos he kallistaisivat korvansa Lunastajan äänelle.

>> Sekin tosiseikka, että Kristus maallisen kuolemansa jälkeen ilmestyi aineellisessa hahmossa ystävilleen, on nostattanut sen väärän luulon, että hän olisi verhoutunut entiseen inhimilliseen ruumiiseensa. Totuus on se, että hän näyttäytyi samalla tavalla kuin henkiolennot aina näyttäytyvät, nimittäin materialisoimalla hengellisen ruumiinsa. Eivätkö monet henkiolennot ole tehneet sitä ennen Kristusta? Eikö eräänä päivänä saapunut kolme täysin inhimillistä hahmoa Aabrahamin luo ja aterioinut aivan samoinkuin Kristuskin kuolemansa jälkeen opetuslastensa kanssa? Eikö arkkienkeli Raafael kulkenut inhimillisessä hahmossa viikkomääriä nuoren Tobiaksen kanssa, syönyt ja juonut hänen kanssaan, niin että tämä luuli häntä tavalliseksi ihmiseksi? Oliko siinä siis mitään ihmeellistä, että Kristus ilmestyi opetuslapsilleen kuolemansa jälkeen ja puhui, söi ja joi heidän kanssaan? Sellaisia ruumiillistumia te näette vielä nykyäänkin. Alhaisetkin henget voivat samalla tavalla ruumiillistua.

>> Kuolleista ylösnousemuksen todellisen merkityksen selittivät Jumalan henkiolennot apostoleille ja uskovaisille vasta Kristuksen taivaaseennousun jälkeen. Sillä niin usein kuin Kristus maallisen elämänsä aikana puhuikin apostoleille ”kuolleista nousemisestaan”, eivät he ymmärtäneet, mitä hän sillä tarkoitti. ”He tutkistelivat keskenään, mitä kuolleista nouseminen oli”. (Mark. 9: 10.) – Apostolien teoissa mainitaan, mikä käsitys ”kuolleista nousemisesta” oli silloisen juutalaisen

kansan kirkon johtajilla: ”Saddukeukset sanovat, ettei ylösnousemusta ole, ei enkeliä eikä henkeä, mutta fariseukset tunnustavat kumpaisetkin”. (Ap. t. 23: 8.)

>> Voidakseen palata hengellisesti kuolleitten valtakunnasta Jumalan valtakuntaan ei kukaan tarvitse minkäänlaisia inhimillisiä laitoksia, ei ulkonaisia kirkkojärjestöjä, ei pappeja, niinkuin kirkot nykyään, varsinkin katolinen, väittävät. Jumalasta harhaan joutunut voi kaikkina aikoina tulla sisäiseen yhteyteen Jumalan, Isän kanssa ja saa ilman inhimillisiä välittäjiä Häneltä anteeksiannon ja voiman elää Jumalan tahdon mukaisesti.

>> 7. Sinun tähänastinen kirkkosi opettaa päinvastoin, että niin sanotut ”sakramentit” ovat välttämättömiä, jotta voitaisiin päästä armosta osalliseksi. Ja koska näitä sakramentteja voivat jakaa ainoastaan papit, jotka piispat ovat vihkineet, niin on sakramenttioppi katolisen kirkon kaikkein vahvin keino, jolla se kahlehtii uskovaisia kirkkoonsa. Sillä tämän kirkon opin mukaan ei papin välityksettä ole mahdollista päästä Jumalan luo.

>> Lukiessasi Uutta Testamenttia huomaat varmaan, ettei Kristuksen ja apostolien opissa ole ainoatakaan sanaa, jolle te voisitte perustaa sakramenttiopin. Teidän sakramenttinne, siinä merkityksessä kuin niitä teille opetetaan, ovat inhimillisiä keksintöjä, niinkuin nyt tahdon osoittaa sinulle.

>> a. Ensimmäinen ja teidän mielestänne tärkein sakramentti on vesikaste. Te väitätte, että kaste itsessään, siis ilman kastettavan myötävaikutusta, tekee Jumalan vihollisesta Jumalan lapsen, koska se muka poistaa sekä niin sanotun perisynnin, että myös kaikki persoonalliset synnit. Siksi te kastatte myös lapsia, jotka eivät edes tiedä, että heidät kastetaan. — Se on aivan väärä käsitys kasteen merkityksestä. Sillä ensimmäisenä kristillisenä aikana ei kaste ollut mitään muuta kuin sisäisen mielialan merkkinä suoritettu ulkonainen toimitus. Kasteen kautta ei saatu siis mitään uutta aikaan, niinkuin te opetatte, vaan se ilmaisi vain ulkonaisesti kastetun sisäisen mielialan. Niinpä Johanneksen kaste merkitsi kastetuille julkista todistusta siitä, että he uskoivat suuren katumussaarnaajan sanoihin ja tahtoivat luopua aikaisemmasta huonosta elämästänsä. Oleellisinta oli se, että kaste toimitettiin julkisesti. Kaikkien piti nähdä kuka tuli kastetuksi.

>> Sinä voisit nyt ajatella, että tällainen sisäisen mielialan ulkonainen merkki ei olisi tarpeellinen. Mutta te ihmiset erehdytte niin usein todellisesta mielialastanne ja pääsette siitä sitten vasta selville, kun teidän pitää julkisesti se tunnustaa. Silloin käy usein ilmi, ettei se hyvä, mitä te otaksutte itsessänne olevan, olekkaan hyvää.

>> Niiden parissa, jotka tulivat Johanneksen luo ja kuuntelivat hänen saarnaansa, oli myös useita, jotka luulivat, että heissä oli tapahtunut mielenmuutos. Mutta kun heidän piti kaiken kansan nähden vastaanottaa kaste mielenmuutoksen ulkonaisena todistuksena, niin he peräytyivät. He pelkäsivät ihmisiä ja se pelko oli voimakkaampi kuin se hyvä, mikä heissä oli. He pelkäsivät ihmisten pilkkaa, ensi sijassa juutalaisten pappien, jotka eivät tunnustaneet Johannesta Jumalan lähetiksi. Jollei ulkonaista merkkiä olisi ollut eikä heidän olisi tarvinnut päättää, tahtoivatko he ottaa kasteen vastaan vai kieltäytyä siitä, niin he eivät koskaan olisi päässeet selville siitä, etteivät he olleet kypsiä Jumalan valtakuntaa varten. Sillä ken ei ihmisten vuoksi uskalla julkisesti vastata siitä, mitä hän pitää totena ja oikeana eikä kestä tällaisen tunnustuksen seurauksia, häneen ei voida luottaa. Hän ei kelpaa Jumalan asiaa ajamaan; sillä hän asettaa maalliset seikat korkeammalle.

>> Samasta syystä Kristuskin antoi Johanneksen kastaa itsensä. Hänkin tahtoi julkisesti tunnustaa, että hän uskoi Johanneksen saarnaamaan totuuteen.

>> Niille, jotka tunnustivat Johanneksen opin ja tahtoivat parantaa elämänsä, oli hän valinnut ulkonaiseksi merkiksi kasteen siinä muodossa, että heidät upotettiin veteen. Hän olisi voinut valita jonkin toisenkin merkin. Mutta tällainen veteen upottaminen oli hänen saarnansa kaunein vertauskuva. Hän opetti, että ihmisen tuli puhdistautua synnistä muuttamalla tähänastinen syntinen mielialansa. Samoinkuin ihminen, joka upotetaan veteen, puhdistuu ulkonaisesti liasta ja tavallaan nousee uutena ihmisenä vedestä, samoin tuli totuuden uskon puhdistaa hänet sisäisesti, jotta hän voisi uutena ihmisenä olla elämässään Jumalalle kuuliainen.

>> Samasta syystä on Kristuskin säilyttänyt vesikasteen merkkinä siitä, että hänen oppinsa on tullut vastaanotetuksi.

>> Mitä ensimmäisten kristittyjen täytyi ulkonaisesti kärsiä sen johdosta, että he tunnustivat kristinopin ottamalla vastaan julkisen kasteen, siitä teillä ei nykyään voi olla oikeaa käsitystä. Kristinuskoon kääntyneet juutalaiset joutuivat entisten uskonveljiensä, varsinkin juutalaisten pappien vihan ja vainon alaisiksi, ja saivat kärsiä taloudellisia vahinkoja. Heitä häväistiin kaduilla, laahattiin vankiloihin ja kivitettiin. Paavalin ja Stefanuksen kertomuksista voi huomata, miten kiihkomielisesti silloiset juutalaiset vainosivat juutalaiskristityitä. – Yhtä ankarat olivat pakanoiden vainot. Pakanoiden uskonto oli valtion uskonto. Epäjumalien palvelu, epäjumalien juhlat ja uhrit olivat lakien määräämät. Se, joka pysytteli poissa epäjumalien palveluksesta ja uhrijuhlista, loukkasi suuresti valtiota ja hallitsijaa. Häntä rangaistiin kuolemalla ja hänen omaisuutensa takavarikoitiin. Mutta kristitty ei voinut tietenkään enää ottaa osaa epäjumalien juhliin eikä uhriaterioihin. Jos

hänet annettiin ilmi, niin saattoi hänelle tapahtua pahinta. Sinä tiedät, miten kauheat olivat kristittyjen vainot pakanuuden aikana. Lukuisat kristityt tuomittiin kuolemaan ja heidän omaisuutensa takavarikoitiin.

>> Kuinka monet nykyisistä niin sanotuista kristityistä olisivat valmiit ottamaan vastaan kasteen, jos se vaikuttaisi täten heidän elämäänsä ja omaisuuteensa? Mutta se, joka ei uskalla uhrata kaikkea uskonsa vuoksi, ei ole oikea kristitty.

>> Kaste ei siis antanut kastetulle mitään sisäistä armoa, vaan se oli merkkinä siitä, että hän oli taipuvainen kestämään kaikkia niitä seurauksia, joita tällainen julkinen tunnustus toi mukanaan.

>> Mitä tästä siis seuraa? – Ennen kaikkea, että kasteella ei ole mitään merkitystä alaikäisille lapsille. He eivät voi ymmärtää totuutta eikä tunnustaa sitä. Siksi eivät kristityt ensimmäisinä vuosisatojen aikana koskaan kastaneet lapsia. Siksi Kristuskin kehoitti apostolejaan ensin opettamaan ja sitten vasta kastamaan niitä, jotka ottivat vastaan totuuden. Edelleen käy tästä selville, miten väärin kristilliset kirkot opettavat väittäessään, että kaste puhdistaa lapsen perisynnistä ja että lapset, jotka kastamatta kuolevat, eivät pääse Jumalan valtakuntaan. Synneistä puhdistuminen tapahtuu vain siten, että ihminen luopuu pahasta eikä minkään ulkonaisen toimen välityksellä.

>> Paavali kertoo joistakin kristityistä, että he antoivat kastaa itsensä vainajien puolesta. Se oli liiallista uskoninnostusta. Ei kukaan voi toisen puolesta tulla kastetuksi. Jokaisen täytyy itse ansaita armo. Siinä ei voi sijaisuus tulla kysymykseen. Nuo kristityt tarkoittivat parasta. He tahtoivat siten näyttää toteen, että heidän vainajansa, jos he olisivat vielä olleet maan päällä, olisivat myöskin omaksuneet Kristuksen opin ja ulkonaiseksi merkiksi antaneet kastaa itsensä. He tekivät sen rakkaudesta vainajiaan kohtaan.

>> b. Sinun kirkkosi toinen sakramentti on ”kasteen liiton vahvistaminen”. Piispa, jakaessaan tätä ”sakramenttia”, laskee kätensä asianomaisen päälle, voitelee häntä öljyllä ja rukoilee hänen puolestansa. Tämän ulkonaisen toimituksen sanotaan vaikuttavan sen, että ”pyhä henki” laskeutuu hänen päälleen samoinkuin apostolien helluntaijuhlassa.

>> Se on totta, että Kristus ylösnousemuksensa jälkeen lupasi lähettää uskovaisten luo Isänsä henkiolentoja. Mutta Jumalan henkien vuodatusta hän ei ollut yhdistänyt piispan ulkonaisten juhlamenojen yhteyteen. Jumalan lähettien oli määrä tulla kaikkien luo, jotka sisäisesti olivat niin kehittyneitä, että he saattoivat ottaa heidät vastaan. Ja jos Apostolien teoissa mainitaankin kätten päälle panoa Jumalan hengen

vuodatuksen yhteydessä, niin olivat nämä toimitukset sittenkin aivan toisenlaisia kuin mitä te nykyään oletatte. Seurakunnan johtaja laski kätensä kastetun tai kääntyneen päälle merkiksi siitä, että hänet otettiin seurakunnan jäseneksi. Koska johtajilla oli mediumistista voimaa, niin kätten päällepano vahvisti äsken kastetun elämänvoimaa, jos hän itsekin oli mediumistinen, ja silloin sattui usein, että saatiin sanomia Jumalan henkiolentojen välityksellä. Siihen ei tarvittu varsinaista transsia, vaan henkimaailma vaikutti usein samalla lailla kuin niin sanottuihin ”kirjoitusmedioihin”. Tässä tilassa olevat rukoilivat silloin tai ylistivät Jumalaa, ja sitä nimitettiin ensimmäisten kristillisten vuosisatojen aikana ”hengessä rukoilemiseksi”. Usein he lausuivat myöskin varoituksia tai opetuksia, jotka suuresti järkyttivät läsnäolevia. – Edelleen ne, joilla oli erikoinen tehtävä täytettävänään kristillisissä seurakunnissa, käyttivät kätten päällepanoa ilmaistaksensa, että Jumalan henkimaailman lähetit olivat määränneet heidät Jumalan työaseiksi.

>> Kun siis apostoli Paavali sanoo työtoverilleen Timoteukselle, ettei hänen tule olla liian kerkeä panemaan kättään kenenkään päälle, niin tarkoittaa hän sillä kahta eri seikkaa: ensiksikään hänen ei pidä auttaa ketään, joka koettaa kehittyä medioksi. Jollei hän edeltäkäsin ole ottanut selvää hänen sisäisestä mielentilastaan ja uskon lujuudesta, jotta ei vaara uhkaisi, että medio myöhemmin antautuisi alhaisten henkien valtaan ja siten tuottaisi suurta hengellistä vahinkoa seurakunnalle. Edelleen hänen ei tule panna kättään kenenkään päälle merkiksi siitä, että hänet on julkisesti tunnustettu määrättyä tehtävää suorittamaan, jollei Jumalan henkimaailman lähetti ole erikoisesti määrännyt häntä tähän tehtävään. Sitä, joka oli saanut parantamisen voiman, oli käytettävä yksinomaan sairasten parantamiseen eikä opetustyöhön. Sillä opetustyöhön häntä ei oltu kutsuttu eikä hänellä ollut siihen kykyä. – ”Eivät suinkaan kaikki ole apostoleja?” – kysyy Paavali korinttolaiskirjeessään. – ”Eivät kaikki profeettoja? Eivät kaikki opettajia? Eiväthän kaikki tee voimallisia tekoja? Eihän kaikilla ole parantamisen armolahjoja? Eiväthän kaikki puhu kielillä? Eiväthän kaikki kykene niitä selittämään?” (1 Kor. 12: 29, 30.) – Ja kun Paavali samaiselle Timoteukselle sanoo, että hänen ei tule laiminlyödä sitä armolahjaa, joka hänelle annettiin vanhinten pannessa kätensä hänen päälleen, niin tarkoitti hän sillä opettamisen lahjaa. Jumalan henkimaailman lähetin neuvosta ja vanhinten pannessa kätensä hänen päälleen, oli Paavali juhlallisesti vihkinyt Timoteuksen tähän toimeen ja lähettänyt hänet maailmalle. Mutta suuret vaikeudet, joita hän sai kestää suorittaessaan opetustyötään, tekivät hänet araksi ja masensivat hänen rohkeutensa.

>> Jos vertaat henkiolentojen vaikutusta ensimmäisenä kristillisenä aikaa siihen, mitä te nykyään siitä opetatte, niin huomaat, miten kauaksi te siinäkin suhteessa

olette eksyneet totuudesta. Jumalan henkeä eivät ihmiset voi mielensä mukaan jakaa ulkonaisten toimien välityksellä. Se tulee niille, jotka sisäisesti sen ansaitsevat ja sitä ikävöivät, – ilman piispaa ja piispallista voitelua. Jumalan henki puhaltaa missä se tahtoo eikä siellä, missä ihmiset tahtovat.

>> Ennenkuin Kristus suoritti lunastustyönsä, oli koko ihmiskunnan yli vuodatettu pimeyden henki. Pahojen voimien valta ihmisiin oli kauhea. Sen huomaat niistä monista kohdista raamatusta, joissa kerrotaan Kristuksen parantaneen riivattuja. Toisille pahat henget tuottivat vaikeita ruumiillisia vammoja. Te luette raamatussa sellaisista, jotka pahojen henkien vaikutuksesta olivat mykkiä, kuuroja, sokeita, kaatuvatautisia. – Toisinaan yksi ainoa paha henki syöksyi uhrinsa kimppuun, toisinaan niitä oli koko joukko. ”Leegio on minun nimeni, sillä meitä on monta”, — sanoi eräs näistä hengistä.

>> Vaikka suurin osa ihmisiä ei saanutkaan kokea pahan voimaa yhtä julkisella tavalla kuin ne, joita alhaiset henget kiusasivat ruumiillisesti, niin oli heissäkin pahan voima niin ylivoimainen, että se esti heitä ymmärtämästä totuutta ja hyvyyttä ja paadutti heidän sydämensä.

>> Lunastustyö ei ole myöskään muuttanut alhaisten henkien vaikutusta niiden parissa, jotka epäuskonsa kautta ovat vapaasta tahdostaan jääneet pahuuden valtaan. Ne, jotka mieleltään ovat pahalle hengelle alttiita, ovat samassa määrässä kuin ennenkin hänen vallassaan. Teidänkin parissanne on nykyään paljon riivattuja. Te nimitätte heitä mielenvikaisiksi, mutta kaikki ne, joilla ei ole varsinaista vikaa aivoissa, ovat riivattuja.

>> Mutta kaikki ne, jotka uskovat Jumalaan ja tottelevat häntä, on Lunastaja vapauttanut pahan vallasta. Tosin heidänkin täytyy edelleen taistella ja he tarvitsevat, niinkuin Paavali sanoo, Jumalan koko sota-asun, voidakseen vastustaa kiusaajan ovelia hyökkäyksiä. ”Meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa”. (Ef. 6: 12.)

>> c. Katolisen kirkon kolmas sakramentti on nimeltään ”alttarin sakramentti”. Toiset kristilliset kirkot nimittävät sitä ”ehtoolliseksi” Paavali sanoo sitä ”Herran ateriaksi”. Siitäkin on vuosisatojen kulussa tehty jotakin aivan muuta kuin mikä Kristuksen tarkoitus oli.

>> Uhriateriat olivat juutalaisilla ja pakanoilla jumalanpalvelukseen kuuluvia tapoja. Ne muodostivat oleellisen osan heidän jumalanpalveluksestaan. He teurastivat pyhitetyillä paikoilla eläimiä, kaatoivat eläimen veren jumalankuvan

eteen, polttivat osan uhrilihasta jumalien kunniaksi ja söivät loput lihasta yhteisellä aterialla. Mutta he eivät uhranneet ainoastaan eläimiä, vaan myöskin hedelmiä, leipää, öljyä ja viiniä ja muuta senkaltaista. Niistäkin osa poltettiin jumalien kunniaksi ja loput syötiin uhriaterialla. Se, mikä poltettiin jumalien kunniaksi sekä kaadettiin jumalankuvien eteen, synnytti tarvittavan voimavirran henkimaailman sanomien saamista varten.

>> Mutta sitäkin, jota epäjumalien palvelijat söivät, pidettiin siunattuna ja jumalien pyhittämänä. Uhrijäännösten syöminen ja juominen oli vertauskuvana siitä sisäisestä yhteydestä, jossa ihmiset olivat jumalien kanssa. Samoinkuin siunatut ruoat ja juomat yhtyessään nauttivan ruumiiseen tulivat hänen kanssaan yhdeksi, samoin väitettiin, että uhriateriaan osallistuvat olivat myös hengeltään ja mielialaltaan yhtä jumalien kanssa ja täyttivät heidän tahtonsa. Tällainen merkitys oli sekä juutalaisten että pakanoiden uhriaterioilla.

>> Juutalaisten passah-ateria ennen heidän lähtöään Egyptistä oli vertauskuvana siitä, että he tahtoivat pysyä yhteydessä sen Jumalan kanssa, joka Mooseksen kautta oli ilmoittanut olevansa heidän pelastajansa. Hänen neuvojaan he tahtoivat tulevaisuudessakin totella.

>> Israelilaisten passah-ateria oli myöskin vertauskuvana heidän pelastumisestaan Egyptin orjuudesta, josta Mooses, Jumalan lähettinä, heidät johdatti.

>> Kristus oli Mooseksen ennustama ja lupaama suuri Jumalan lähetti, jonka piti vapauttaa ihmiskunta Pimeyden valtakunnan vankeudesta ja Tuonelan faaraon vallasta. Sen päivän aattona, jolloin hänen piti kuolla ja voittaa Tuonelan valta voidakseen vapauttaa ihmiskunnan, hän nautti uskollisten ystäviensä kera samanlaisen aterian kuin Mooses ennen Juudaan kansan vapautusta. Tämän aterian tuli ensiksikin olla vertauskuvana hänen ruumiillisesta kuolemastaan ja toiseksi heidän alituisesta hengellisestä yhteydestään.

>> Vertauskuvalliseksi merkiksi hän valitsi leivän ja viinin. Hän otti leipäpalan, mursi ja ojensi sen opetuslapsilleen sanoen: ”Ottakaa ja syökää. Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tehkää se minun muistokseni!”
– Samoinkuin hän nyt mursi leipäpalan, samoin hänen maallinen ruumiinsa murtui kuolemassa ja erosi elämästä.

>> Samoin hän otti maljan ja antoi jokaisen juoda sanoen: ”Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan”. Samoinkuin viini juotaessa vuotaa maljasta, samoin Kristuksen kuolinpäivänä vuosi veri hänen ruumiistansa.

>> Mutta pääasiallisesti tämä ateria oli vertauskuvana hengellisestä yhteydestä, joka maallisesta erosta huolimatta säilyi Kristuksen ja hänen uskollisten ystäviensä välillä. Samoinkuin opetuslasten kesken jaettu leipä oli ollut kokonainen leipäpala ja viini oli maljassa muodostanut yhteyden, samoin piti opetuslasten olla sekä Kristuksen kanssa että keskenään hengessä ja rakkaudessa yhtä. Tätä yhteyttä Kristus rukoili hartaasti sinä iltana. Heidän piti säilyttää sydämissään rakkaus Mestariinsa ja siten pysyä yhtenä hengellisenä ruumiina hänessä. Kristus on pää ja he jäseniä. Tätä tuli opetuslasten muistaa aina kun he tulivat yhteen ja aterioida hänen muistoksensa samoinkuin he olivat nyt yhdessä viettäneet tätä jäähyväisateriaa. Heidän ei pitänyt unohtaa, että se oli rakkauden-ateria, jota he olivat nauttineet yhdessä Herransa ja Mestarinsa kanssa iltaa ennen hänen maallista kuolemaansa; ja että vain se saa ottaa osaa senkaltaiseen ateriaan, joka rakkaudensiteillä on yhdistetty Jumalaan ja lähimmäisiinsä. Kenellä ei tätä rakkautta ole, ei voi käydä tälle rakkauden muisto-aterialle. Se, joka aterialla ollessaan tuntee sydämessään vihaa, suuttumusta, kateutta ja muita syntejä lähimmäisiään kohtaan, on suuri teeskentelijä. Se olisi ääretön loukkaus häntä kohtaan, joka on asettanut tämän aterian rakkauden muistoksi. Siksi tulee jokaisen, joka tahtoo vastaanottaa tämän rakkauden-aterian, edeltäkäsin tutkia itseään, rakastaako hän Jumalaa ja lähimmäisiään, koska tämä ateria muuten on häväistys Kristusta vastaan.

>> Tämä on Kristuksen ehtoollisen ja hänen muistokseen vietetyn aterian todellinen merkitys.

>> Ja mitä on vuosisatojen kuluessa tehty tästä ateriasta? – On säädetty sellainen oppi, että Kristus niillä sanoillaan, jotka hän lausui ojentaessaan leivän ja viinin, muutti leivän todelliseksi ruumiikseen ja viinin todelliseksi verekseen. Leipä ja viini eivät siis olleet vain vertauskuvia, vaan leipä muuttui Kristuksen eläväksi ruumiiksi ja viini hänen eläväksi verekseen. Tosin ei tätä muutosta voitu ulkonaisesti todeta. Mutta tämän muutoksen sanotaan tapahtuvan vielä nykyäänkin joka kerta, kun pappi siunaa Kristuksen sanoilla leivän ja viinin.

>> Tämä oppi on kaikkein järjettömin mitä koskaan on vaadittu ihmisjärkeä uskomaan. Tämän opin mukaan olisi siis Kristuksen persoona tämän viimeisen aterian aikana ja samana hetkenä ollut moninkertaisesti läsnä Jerusalemissa. Hän istui ihmishahmossa opetuslasten edessä; ja jokainen leipäpala ja jokainen viinikulaus, jota kaikki yksitoista apostolia nauttivat, oli muka Kristuksen ruumis ja sielu, hänen lihansa ja verensä.

>> On käsittämätöntä, miten voidaan uskotella sellaista järjettömyyttä ihmisille. Ei kukaan ihminen yhtä vähän kuin henkikään voi monistaa itseään. Ei Jumalakaan. Ei

kukaan – ei Jumalakaan — voi persoonana olla useammalla paikalla yhtä aikaa. Ei kukaan voi muuttaa itseänsä joksikin toiseksi ja samalla pysyä sinä mikä hän on. Kristus ei voinut istua apostoliensa joukossa ihmisenä ja samalla muuttua leiväksi ja viiniksi.

>> En keksi mitään ihmiskielen sanaa, joka voisi tulkita tätä ääretöntä inhimillistä sokeutta.

>> Sen lisäksi te opetatte, että papit joka päivä uudelleen suorittavat tämän muutoksen. Kun he siunaavat leivän ja viinin sanoen: ”Tämä on minun ruumiini — tämä on minun vereni!” – niin kaikki leipäpalat ja viinipisarat muuttuvat muka Kristuksen persoonaksi. Teidän pappinne anastavat siten itselleen sellaisen voiman, jota ei edes Jumalalla ole, koska hän ei voi tehdä mahdolliseksi sitä, mikä itsessään on mahdotonta.

>> Vaikka te miten usein hyvänsä vakuuttaisitte, että se on käsittämätön salaisuus ja nimittäisitte sitä uskon salaisuudeksi, niin se ei muuta teidän väärää oppianne. Sanalla ”salaisuus” voi peittää kaikki inhimilliset valheet. Sanoja voi aina keksiä, vaikka niissä ei olisi vähintäkään järkeä.

>> Eräs seikka ihmetyttää minua erikoisesti tässä opissa: Tehän luette kuitenkin raamattua. Eikö teidän mieleenne ole koskaan juolahtanut, ettei koko Uudessa Testamentissa ole pienintäkään jälkeä teidän väärästä opistanne? Jos Herran ehtoollisella leipä ja viini olisivat muuttuneet Kristuksen ruumiiksi ja vereksi, niin apostolit olisivat varmaankin yhä uudestaan viitanneet kirjeissään muisto-ateriaan, ja evankeliumit olisivat laajasti kertoneet tästä ihmeitten ihmeestä. Mutta ei missään mainita siitä sanaakaan. Apostoli Johannes, joka ehtoollisen aikana, lepäsi Mestarinsa vieressä ja kaikkein ensimmäisenä sai palan tätä siunattua leipää, ei mainitse lainkaan evankeliumissaan, että Kristus tarjosi heille leipää ja viiniä. Olisiko hän jättänyt kertomatta tämän ihmeellisimmän ja käsittämättömimmän tapahtuman Jeesuksen elämässä? Apostolit eivät mainitse kirjeissään mitään ehtoollisesta. Apostolien teoissa sanotaan vaan, että ensimmäiset kristityt pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksessa. Tässä siis mainitaan ehtoollista ”leivän murtamisena”, mutta ei sinä, miksi te sen nykyään olette tehnyt. He mursivat leipää Kristuksen kuoleman ja rakkauden vertauskuvaa, jota he toistensa kanssa ja Kristuksen yhteydessä tekivät. Leipää he mursivat ja söivät. Mutta nauttiessaan tätä leipää he olivat ajatuksineen ja rukouksineen hänen luonaan, joka heille oli sanonut: ”Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä”. Leivän ja viinin

nauttiminen oli heille pyhä vertauskuva heidän hengellisestä yhteydestään Kristuksessa.

>> Apostoli Paavali, joka kirjoitti suuren joukon kirjeitä seurakunnille, on ainoa, joka ensimmäisessä kirjeessään korinttolaisille mainitsee ehtoollisesta. Mutta hänkään ei olisi sanonut siitä mitään, jolleivat ulkonaiset asianhaarat olisi pakottaneet häntä siihen. Hänelle ilmoitettiin näet, että Korinton seurakunta käyttäytyi huonosti ehtoollisaterioittensa aikana.

>> Ensimmäisten kristittyjen parissa muodostui ehtoollinen täydelliseksi ateriaksi, samoinkuin Kristuksenkin ehtoollisateria Jerusalemissa oli. Sillä ennenkuin Kristus ojensi opetuslapsilleen leipää ja viiniä, jota heidän tuli nauttia hänen muistoksensa, olivat he syöneet hänen kanssaan pääsiäislammasta kaikkine siihen kuuluvine lisäkkeineen ja juoneet viiniä. Samoin kristitytkin ehtoollisateriallaan söivät ensin liharuokaa ja joivat viiniä. Vasta kaikkein viimeiseksi he mursivat leipää ja joivat viiniä yhteisestä maljasta Kristuksen muistoksi.

>> Nämäkin kristityt olivat heikkoja ihmisiä ja heillä oli samat viat kuin teilläkin. Se ilmeni ikävä kyllä ehtoollisaterian yhteydessä Korintossakin. Ehtoollista nautittiin yksityistaloissa. Talon isäntä ei voinut tarjota kaikille koko ateriaa, sillä ensimmäiset kristityt olivat enimmäkseen köyhiä. Siksi täytyi jokaisen tuoda ruokansa ja juomansa mukanaan tavallista ateriaa varten, joka nautittiin ennen ehtoollista. Sattuipa nyt, että köyhillä oli vain kehnoa ruokaa tai he eivät syöneet yhtään mitään, vaan ottivat osaa ainoastaan varsinaiseen ehtoollisateriaan. He saivat usein vain sivusta katsella, kun varakkaammat nauttivat runsaan ateriansa ja joivat viiniä, joskus niin runsaastikin, että he eivät pysyneet kohtuudessa, vaan humaltuivat. Sellaista oli tietenkin mahdoton sietää; ei vain siksi, että se loukkasi köyhiä, vaan etenkin sen johdosta, että se soti ehtoollisjuhlan henkeä vastaan.

>> Kun siis Paavali kuuli, että sellaista oli tapahtunut Korinton seurakunnassa, moitti hän ankarasti korinttolaisia. Samalla hänen oli myös pakko puhua ehtoollisaterian oikeasta tarkoituksesta. Kaikkein ensiksi hän moitti heidän huonoa käytöstään ehtoollisaterioiden aikana. ”Kun te näin kokoonnutte yhteen, niin ei se ole Herran aterian nauttimista, sillä syömään ruvetessa kukin rientää ottamaan eteensä omat ruokansa, ja niin toinen on nälissään ja toinen juovuksissa. Eikö teillä sitten ole muita huoneita, niissä syödäksenne ja juodaksenne? Vai halveksitteko Jumalan seurakuntaa ja tahdotteko häväistä niitä, joilla ei mitään ole? Mitä minun on teille sanominen? Tässä kohden en kiitä”. (1 Kor. 11: 20-22.) – Sitten hän puhuu ehtoollisen merkityksestä. Hänen ei tarvinnut käyttää pitkiä puheita, sillä hän oli jo aikaisemmin suullisesti selittänyt sitä. Hän mainitsee vain ne sanat, jotka Kristus

lausui ensimmäisellä ehtoollisaterialla ja lyhyesti selittää niiden merkityksen sanoen: Niin usein kuin te syötte leipää ja juotte maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin hän tulee. Ehtoollisateriassa leipä ja viini ovat siis vertauskuva Kristuksen kuolemasta, joka rakkaudesta langenneita henkiolentoja kohtaan uhrasi henkensä. Se, joka siis Kristuksen muistojuhlassa käsittelee niin arvottomalla tavalla Vapahtajan ruumiin ja veren vertauskuvia kuin monet kristityt tekivät Korintossa, ei tee syntiä vain näitä vertauskuvia, vaan Kristusta itseäänkin vastaan. Sillä ken häpäisee hallitsijan kunniaksi vietettyä juhlaa, hän häpäisee itse hallitsijaa ja häntä rangaistaan majesteettirikoksesta. ”Joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen ja vereen”. Siksi ei pidä kenenkään nauttia leipää ja viiniä Kristuksen ruumiin ja veren vertauskuvana, joka ei edeltäkäsin ole koetellut itseään nähdäkseen onko hänen mielialansa Kristuksen mielialan kaltainen. ”Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin syököön leipää ja juokoon tästä maljasta, sillä joka syö ja juo kelvottomasti, hän syö ja juo tuomion itsellensä”. Se, joka käsittelee välinpitämättömästi leipää ja viiniä luomisen suurimman ja pyhimmän rakkaudentyön vertauskuvina ja nauttii niitä juovuspäissään sekä pahennusta herättävissä tilanteissa, saa kärsiä Jumalan rangaistuksen. Sillä ette edes te ihmiset siedä sitä, että joku häpäisee teidän lahjoittamaanne muistoa. Näitä Kristuksen kuoleman ja rakkauden vertauskuvia häpäisevät myöskin ne, jotka sopimattomassa mielentilassa ottavat osaa ehtoollisateriaan. Kun rakkauden muistojuhlaa vietetään, niin läsnäolevien sydämessä pitää vallita rakkaus. Se, jonka sydämessä vallitsee riita, viha, katkeruus ja rakkaudenpuute lähimmäistä kohtaan, ei voi ottaa osaa rakkauden ateriaan. Siinäkin suhteessa korinttolaiset olivat tehneet syntiä. Sillä Paavali mainitsee ensimmäisenä syynä sen, miksi ehtoollisenvietto ei tuota heille siunausta, että heidän parissaan vallitsee riitaisuutta ja erimielisyytä eikä siis rakkautta lähimmäisiä kohtaan.

>> Ei ole ihmeteltävää, että Korinton seurakunnassa, jossa ehtoollisjuhlaa vietettiin sekä ulkonaisesti että sisäisesti niin kelvottomasti, osanottajat apostolin sanojen mukaan olivat ”heikkoja ja sairaita” ja että monet olivat vajonneet välinpitämättömyyden henkiseen uneen, mikä on pahinta kaikesta.

>> Niinkuin näet, Paavali ei käsitä leipää ja viiniä miksi muuksi kuin Kristuksen ruumiin ja veren vertauskuviksi. Jos leipä ei olisi leipää, niinkuin te opetatte, vaan Kristuksen ruumis, niin Paavali olisi sen aivan selvästi sanonut. Kuinkahan ankarasti tämä kiivas Kristuksen opetuslapsi olisikaan puhunut korinttolaisille, jos ehtoollisleipä olisi ollut Kristuksen ruumis.

>> Jo aikaisemmin oli Paavali samassa kirjeessään, puhuessaan epäjumalien uhreista, maininnut kristittyjen ehtoollisen. Hän vertaa siinä epäjumalien kunniaksi pidettyjä uhriaterioita Kristuksen kunniaksi pidettyyn ehtoollis-ateriaan. Hänen sanansa merkitsevät seuraavaa: Pakanat, nauttimalla epäjumalille uhrattua lihaa, asettuvat pahojen henkien yhteyteen. Uhriliha sellaisenaan ei ole mitään erikoista. Se on lihaa joka pysyy lihana niinkuin kaikki muukin liha. Mutta mielenlaatu, jossa pakanat uhraavat ja nauttivat lihaa, saattaa heidät pahojen henkien yhteyteen. Kristityt, jotka nauttivat leipää ja viiniä, joutuvat Kristuksen yhteyteen. Leipä ja viini eivät silti muutu miksikään, vaan pysyvät leipänä ja viininä. Vain mieliala, jonka vallassa he nauttivat siunatun leivän ja siunatun viinin, saattaa heidät Kristuksen yhteyteen. Siksi kristitty ei saa ottaa osaa pakanoiden uhriaterioihin, koska hän siten voisi joutua pahojen henkien yhteyteen. ”Ette voi juoda Herran maljasta ja riivaajien maljasta, ette voi olla osalliset Herran pöydästä ja riivaajien pöydästä”. (1 Kor. 10: 21.) – Yhtä vähän kuin pakanoiden uhriliha muuttuu pahoiksi hengiksi, yhtä vähän kristittyjen ehtoollis-ateriassa leipä ja viini muuttuvat Kristukseksi. Kummassakin tapauksessa joudutaan henkimaailman yhteyteen, pakanat joutuvat alhaisten henkien yhteyteen uhrilihan ja uhriviinin vertauskuvien kautta; kristityt joutuvat Kristuksen yhteyteen leivän ja viinin vertauskuvien kautta. Samoinkuin pakanoiden uhriaterioilla osanottajat eivät joutuneet ainoastaan niiden alhaisten henkien yhteyteen, joiden kunniaksi he viettivät uhriateriaa, vaan koko alhaisen henkimaailman yhteyteen, joka muodostaa yhtenäisen kokonaisuuden. – Samoin eivät kristitytkään nauttiessaan leipää ja viiniä joutuneet yksistään Kristuksen yhteyteen, vaan Jumalan valtakunnan kaikkien henkiolentojen yhteyteen, joiden kuningas Kristus on. Paavali puhuessaan tästä suuresta yhteydestä, käyttää sanamuotoa ”Herran ruumis”. Kristus on pää ja koko hyvä henkimaailma ja siihen kuuluvat uskovaiset ihmiset ovat tämän hengellisen ruumiin jäseniä. Se, joka siis on Kristuksen yhteydessä, hän on myöskin Kristuksen jäsenten yhteydessä. Ehtoollisateriassa on leipä erikoisesti tämän yhteyden vertauskuvana. Samoinkuin nautittu leipä aikaisemmin oli yksi leipä, samoin ne monetkin, joille se jaettiin, tulevat yhdeksi rakkauden siteen kautta. ”Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis; sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset”. (1 Kor. 10: 17.)

>> Paavali käyttää usein kirjeissään sitä kuvaa, että kaikki, jotka kuuluvat Kristukselle, muodostavat hengellisen ruumiin. Se on samaa, mitä te uskontunnustuksessanne nimitätte ”pyhien henkien yhteydeksi”.

>> Voidaksenne puolustaa sitä väärää oppianne, että leipä ja viini muuttuu Kristuksen ruumiiksi ja vereksi, te takerrutte kiinni niihin sanoihin, joita oletetaan

Kristuksen omiksi: ”Tämä on minun ruumiini – tämä on minun vereni”. Te painotatte sitä seikkaa, että sanotaan se ”on” eikä se ”merkitsee”. Mutta mistä te tiedätte, että Kristus puhuessaan käytti sanaa, joka vastaa teidän ”on” sanaa? Te ette tunne lainkaan arameankieltä, jota Kristus käytti, ettekä te omista enää myöskään Uuden Testamentin alkuperäistä kreikkalaista tekstiä. Todellisuudessa Kristus ehtoollisaterian aikana puhui vain leivästä ja viinistä kuoleman vertauskuvina sillä hänen oli määrä kuolla seuraavana päivänä ja lunastustyönsä kautta pelastaa maailma.

>> Mutta jos me olettaisimmekin, että hän todella olisi sanonut: ”Tämä on minun ruumiini, tämä on minun vereni!” niin jokainen raamatuntutkija tietää kuitenkin, että Kristus puhui yksinomaan vertauksissa, minkä hän itse todistaa seuraavin sanoin: ”Tämän minä olen puhunut teille vertauskuvin; mutta tulee aika, jolloin minä en puhu teille enää vertauskuvin”. (Joh. 16: 25.) Milloin hän lausui nämä sanat? niinkuin voit itsekin todeta, juuri viimeisen ehtoollisaterian aikana, muutamia tunteja ennen kuolemaansa. Ihmisenä hän puhui aina vertauskuvin. ”Tämän kaiken Jeesus puhui kansalle vertauksilla, ja ilman vertausta hän ei puhunut heille mitään”. (Mat. 13: 34.) – Jäähyväis-iltanaan hän ei puhunut opetuslapsilleen vain leivästä ja viinistä kuolemansa vertauskuvina, vaan hän selitti myös toisella vertauskuvalla suhdettaan opetuslapsiinsa: ”Minä olen viinipuu, te olette oksat”. (Joh. 15: 5) Jos te ette pidä leipää ja viiniä vertauskuvina, niin ette saa myöskään käsittää sanoja viinipuusta ja oksista kuvaannollisesti, vaan teidän tulee sanoa: Koska Kristus lausui nämä sanat: Minä olen viinipuu, te olette oksat — niin Kristus muuttui viinipuuksi ja hänen opetuslapsensa oksiksi. Sillä kummassakin tapauksessa on sanontatapa sama, eikä toinen muutos ole sen vaikeampi kuin toinenkaan: nimittäin molemmat ovat yhtä mahdottomat.

>> On helppo käsittää, miksi katolinen kirkko kerää kaikki etsityimmätkin kohdat raamatusta mahdottoman oppinsa todistukseksi. Niinpä se käsittää sananmukaisesti muitakin vertauksia, joissa Kristus nimittää itseään ”leiväksi”, joka on tullut taivaasta tai sanoo, että hänen lihansa on totinen ruoka ja hänen verensä totinen juoma. Tätä kaikkea on käsitettävä hengellisesti, niinkuin Kristus itsekin aina painottaa. ”Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä”. (Joh. 6: 63.) Hän sanoo itsessään, että hänen ”ruokansa” on se, että hän tekee lähettäjänsä tahdon. Samarialaiselle naiselle Jaakobin lähteellä hän lupasi antaa elävää ”vettä”. Kaikki nämä ovat kuvaannollisia sanontatapoja, joita ei saa koskaan käsittää sanallisesti, koska siitä muuten seuraa paljon väärinkäsityksiä. Kristus ei ole mikään viinipuu eivätkä hänen opetuslapsensa oksia. Ehtoollisleipä ei ole hänen ruumiinsa eikä viini hänen verensä. Kaikki on

ymmärrettävä hengellisesti ja kuvaannollisesti. Ja siten apostolitkin ja kaikki ensimmäisten vuosisatojen kristityt ymmärsivät ne.

>> Jumalanpalvelusta, jonka keskipisteenä on niin sanottu leivän ja viinin muuttuminen Kristuksen lihaksi ja vereksi, katoliset nimittävät ”messuksi”. Sitä nimitetään myöskin Kristuksen ristinkuoleman uusiintumiseksi. Se ei ole mikään Kristuksen ristinkuoleman uusiintuminen – ei edes verettömän. Miten te oikeastaan kuvittelette mielessänne veretöntä ristinkuolemaa? Luultavasti te ette ajattele siinä yhtään mitään, koska siinä ei voi ajatella mitään järjellistä.

>> Messu on syntynyt siten, että ensimmäisen kristillisen ajan ehtoollisaterian viettoon kuuluvia rukouksia laajennettiin. Vuosisatojen kuluessa siitä on kuitenkin kadonnut kaikki se, mikä teki ehtoollisen yhteiseksi ateriaksi ja Herran muistoateriaksi. Niinpä ei niin sanottuun messuun nykyään kuulu mitään muuta kuin joukko rukouksia, joita jokainen yhtä hyvin voi rukoilla omassa kammiossaan. Siksi katolisen kansan luja luottamus maksettujen messujen voimaan on vain itsepetosta.

>> Antakaa kansalle jälleen apostolisen ajan ehtoollisen vietto! Sillä tämä vietto on pyhä ja siunausta tuottava toimitus. Viettäkää sitä usein. Siihen soveltuvat varsinkin korkeat juhla-aatot tai itse juhlapäivät. Myöskin muina merkkipäivinä voitte kokoontua sellaisen viettoon. Te voitte sen tehdä vieraatta avutta, oman perheenne keskuudessa. Te ette tarvitse siihen niin sanottuja ”pappeja” tai muita kirkonpalvelijoita eikä kirkkoja. Kaikkien uskovaisten parissa on aina joku, joka osaa suorittaa ehtoollistoimituksen arvokkaasti.

>> Asian tärkeyden vuoksi haluaisin kuvata sinulle, miten sitä on vietettävä.

>> Happamaton leipä on tähän soveliain. Täyttäkää lasi- tai kristallipikari puna- tai myöskin valkoviinillä. Asettakaa ne valkoisella liinalla katetulle pöydälle. Peittäkää viinipikari, kunnes sitä käytetään, jotta viini pysyisi puhtaana. Samoin peittäkää leipäkin puhtaalla liinalla. Asettakaa samoinkuin ensimmäiset kristitytkin pöydälle yksinkertainen risti. Ristin taakse seitsemän kynttilää ja keskimmäinen aivan ristin kohdalle.

>> Kun te määrätunnilla kokoonnutte, niin aloittakaa vietto laulamalla sopiva laulu. Sitten johtaja rukoilee rukouksen omin sanoin ja lukee jonkin sopivan psalmin. Myöskin hän voi useammasta psalmista valita sopivia säkeistöjä. Jos joku läsnäolevista voi pitää lyhyen puheen, on sekin hyväksi.

>> Sen jälkeen läsnäolevat hiljenevät hetkeksi ajatellen syntejään ja vikojaan ja katuvaisina rukoilevat Jumalalta anteeksiantoa. Sitten johtaja tai kaikki yhdessä rukoilevat psalmin sanoilla: ”Syvyydestä minä huudan sinua”. (Ps. 130.) Tämän

katumuspsalmin jälkeen astuu johtaja pöydän luo ja rukoilee omin sanoin Jumalaa siunaamaan leivän ja viinin, jotta niiden nauttiminen tuottaisi kaikille siunausta. Sitten hän murtaa jokaiselle läsnäolijalle palan leivästä ja ojentaa sen kullekin sanoen: Ottakaa ja syökää! tämä on Kristuksen, meidän Vapahtajamme ruumiin vertauskuva, joka pelastukseksenne kuoli ristillä. Hän sanoo nuo sanat vain kerran ja hitaasti ja samalla kun hän ojentaa leipäpalat, jotka osanottajat ottavat käteensä ja syövät. Viimeisenä jakaja ottaa itse palan ja syö sen. Samoin hän ojentaa maljan jokaiselle sanoen: Juokaa tästä kaikki! Tämä on meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen veren vertauskuva, joka on vuodatettu meidän syntiemme anteeksiantamiseksi. Viimeisenä hän juo siitä itse. Sitten hän lukee kiitosrukouksen. Vietto loppuu lauluun.

>> Jos läsnäolevien parissa on syvätranssi-medio, niin hänen kauttaan puhuva henki johtaa viettoa ja antaa määräykset.

>> Ei ole laisinkaan kiellettyä järjestää ehtoollisen yhteyteen maallista juhla-ateriaa ja olla yhdessä iloisen mielialan vallitessa. Sillä teidän tulee olla iloisia ja ilmaista sisäistä iloanne ulkonaisestikin. Teidän tulee ilomielin kiittää Jumalaa sekä hengellisistä että maallisista lahjoista, kuitenkin ylittämättä sopivaisuuden rajoja.

>> d. Katolinen kirkko tunnustaa katumuksen sakramentin. Uuden Testamentin mukaan ”katumus” merkitsee ”mielenmuutosta”. Johannes Kastaja saarnasi parannusta syntien anteeksisaamiseksi. Ja Kristuksesta sanotaan: ”Siitä lähtien Jeesus rupesi saarnaamaan ja sanomaan: Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!” (Mat. 4: 17). Sanat: ”Tehkää parannus!” merkitsevät raamatussa sananmukaisesti käännettynä; ”Muuttakaa mielenne!” Katumus on siis hengellinen mielenmuutos, kääntyminen pahasta hyvään ja paluu Jumalan luo. Se, joka luopuu siitä pahasta, jota hän tähän saakka on tehnyt ja rupeaa tekemään hyvää, jota hän tähän saakka on laiminlyönyt, on muuttanut mielensä. Hän katuu.

>> Katoliset yhdistävät katumuksen sakramenttiin paljon laajemman käsitteen. He eivät tyydy siihen, että ihminen muuttaa mielensä ja tekonsa: katolinen kirkko vaatii tämän mielenmuutoksen ja sovituksen välttämättömänä ehtona sen, että asianomainen tunnustaa kaikki syntinsä katoliselle papille. Sen opin mukaan papilla yksin on valta Jumalan sijaisena antaa synnit anteeksi. Jollei pappi anna syntejä anteeksi, niin ei ole synninpäästöä. Siten uskovaiset tulevat lujasti sidotuksi pappeihin ja kirkkoon. Näine hengellisine valtakeinoineen kirkko itsevaltaisesti hallitsee sieluja.

>> ”Kuka voi antaa syntejä anteeksi paitsi Jumala yksin”. Näillä sanoilla

kirjanoppineet lausuivat totuuden. Ei kukaan ihminen eikä pappi voi antaa syntejä anteeksi. Ei Kristuskaan voinut sitä tehdä. Tosin Jumala voi käyttää ihmistä välittäjänään määrätyssä tapauksessa, ja sallia hänen sanoa syntiselle, että Jumala on antanut hänelle hänen syntinsä anteeksi. Sellaisen tehtävän Jumala antoi profeetta Naatanille. Hän lähetti hänet Daavidin luo ilmoittamaan hänelle, että Jumala oli antanut hänelle anteeksi aviorikoksen ja murhan. Samoin Jumala antoi Kristuksellekin erikoistapauksissa toimeksi ilmoittaa syntisille, että heidän syntinsä olivat anteeksiannetut. Kristus ei antanut synninpäästöä itsestään eikä oman mielensä mukaan. Hän sanoi sen vaan silloin, kun Jumala henkimaailman lähettiensä kautta ilmoitti hänelle, että ihminen ansaitsi syntien anteeksisaamisen. Sen Kristus todistaa sanoessaan suoraan vastustajilleen, että Isä on antanut hänelle sen tehtävän. Ei joka tapauksen varalta, ei Kristuksen oman mielen mukaan, vaan jokaisessa yksityisessä tapauksessa erikseen.

>> Katolinen pappi väittää saaneensa piispaltaan vallan antaa oman inhimillisen järkensä nojalla synninpäästön uskovaisille tai kieltää sen heiltä. Mutta miten hän voi tietää, onko Jumala toisille antanut synnit anteeksi ja toisilta evännyt? Vai oletteko te niin järjettömiä, että luulette Jumalan antavan jollekin synnit anteeksi siksi, että pappi on antanut hänelle synninpäästön ja evväävän sen toiselta siksi, että pappi on sen evännyt? Vai ilmoittavatko katolisille papeille Jumalan lähetit, samoinkuin Naatanille ja Kristukselle, missä tapauksessa synnit on annettava anteeksi, milloin ei? Vai onko hänellä joku muu yliluonnollinen lahja, jonka nojalla hän voi sen tietää? Voiko hän nähdä rippilapsensa sydämeen ja tietää, onko Jumala antanut hänelle anteeksi? Katolisten pappien täytyy tunnustaa, ettei heillä ole mitään sellaista kykyä. Miten he voivat sitten toisille ilmoittaa, että Jumala antaa heille synnit anteeksi, kun heillä ei ole vähintäkään takuuta siitä, että heidän ilmoituksensa on oikea? Pappi ei voi nähdä syntisen sydämeen eikä myöskään tietää Jumalan tahtoa. Ja kun te sanotte, että synninpäästö annetaan vain siinä tapauksessa, että rippilapsi todellakin katuu syntinsä ja että hänellä on vakava tahto parantaa itsensä, niin papillisen synninpäästön mielettömyys on juuri siinä, ettei pappi missään tapauksessa voi tietää, täyttääkö rippilapsi tämän ehdon vai ei. Hän ei voi siis missään tapauksessa sanoa: ”Minä annan sinulle syntisi anteeksi”. Korkeintaan hän voi sanoa: ”Jumala antakoon sinulle syntisi anteeksi!” Voidakseen lausua tällaisen toivomuksen syntisille, ei tarvitse olla pappi. Sen voi jokainen tehdä. Se on vain toivomus, joka ei vaikuta mitään. Mutta pappi sanoo suoraan: ”Minä annan sinulle syntisi anteeksi”. Hän lausuu siten tuomion, vaikka hän ei tiedä, antaako Jumala anteeksi vai ei. Mitä te sanoisitte maallisesta tuomarista, joka julistaisi tuomiota, vaikka hän ei tietäisi, onko hänen tuomionsa oikea vai ei. Sehän

olisi naurettavaa peliä. Samaa voi sanoa katolisten pappienkin synninpäästöstä, niinkuin sinun terve järkesi varmaankin sanoo. Totuus on tämä: sille, joka vilpittömästi katuu syntinsä ja kääntyy Jumalan puoleen, sille Jumala antaa anteeksi, samantekevää onko pappi antanut hänelle anteeksi tai ei. Sille, joka ei kadu, sille ei Jumala anna anteeksi, vaikkapa papit miten usein hyvänsä antaisivat hänelle synninpäästön. Teidän oppinne synninpäästöstä on sen vuoksi suurimpia inhimillisiä erehdyksiä, mitä aikojen kuluessa on tunkeutunut kristinuskoon.

>> Katolinen kirkko vetoaa väärennettyyn raamatunkohtaan voidakseen todistaa, että katolisilla papeilla on oikeus jakaa synninpäästöä. Tästä väärennyksestä mainitsin sinulle jo silloin, kun me puhuimme yhdessä ensimmäisen kerran. Kohta on tämä: ”Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut: joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt”. (Joh. 20: 23.) Sinä tiedät jo, että siinä kohdassa on kreikkalaisesta tekstistä jätetty pois sana, yksi ainoa pieni sana ja siten koko merkitys on tullut vääristellyksi. Sanan ”niille” asemasta olivat alkutekstissä sanat ”teille itsellenne”. Kohta kuuluu siis oikeassa muodossaan näin: ”Jos te annatte synnit toisille anteeksi, niin ne annetaan teille itsellenne anteeksi. Jos te ne pidätätte (tai ette anna anteeksi), niin ne pidätetään teiltä itseltänne (tai ei anneta anteeksi)”. Näillä sanoilla Kristus julistaa samaa oppia, joka sisältyy Isä meidän rukoukseen: ”Anna meille meidän syntimme anteeksi, niinkuin mekin anteeksi annamme meidän velallisillemme”, ilmaisten saman ajatuksen myöskin seuraavilla sanoilla Isä meidän rukouksen yhteydessä: ”Jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi; mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna teille anteeksi teidän rikkomuksianne”. (Mat. 6: 14, 15.)

>> Koska oikeutta synninpäästöön, sellaisena kuin katolinen kirkko on sen itselleen anastanut, ei ole eikä voi olla, ei sitä myöskään koskaan opetettu eikä käytetty ensimmäisinä kristillisinä aikoina. Siksi eivät kristityt aikaisemmin myöskään koskaan tunnustaneet syntejään papille. Ensimmäisiä kristittyjä kehoitettiin vain Kristuksen opin mukaan tunnustamaan syntinsä toisilleen; nimittäin sellaiset synnit, joita he olivat tehneet toisiaan vastaan. Heidän tuli tunnustaa lähimmäisilleen se vääryys, jonka he olivat heille tehneet ja siten saada sovinto aikaan. Sehän onkin ainoa ja nopein tie sovintoon. Jos joku on loukannut sinua ja hän tulee luoksesi tunnustamaan erehdyksensä, niin sinä ojennat hänelle kernaasti kätesi sovintoon. Siihen Kristuskin kehoittaa sanoessaan: ”Jos tuot lahjasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi”. (Mat. 5: 23, 24.)

>> Jos syntien tunnustaminen papille ja synninpäästö olisi tarpeen, niin Kristus ja apostolit olisivat viitanneet siihen. Sillä se olisi ollut tärkeintä koko kristillisessä opissa, koska ilman syntien anteeksiantoa ei kukaan voi päästä Jumalan valtakuntaan. Mutta Kristus, yhtä vähän kuin apostolitkaan, eivät mainitse mitään ripityksestä papeille tai heidän synninpäästöstään.

>> Rippi ja pappien synninpäästö ovat ihmisten määräyksiä, jotka eivät helpota pääsyä Jumalan luo, vaan suuresti vaikeuttavat sitä, koska ne tuudittavat ihmisen väärään huolettomuuteen. Ihminen tunnustaa syntinsä ja pappi antaa hänelle synninpäästön, ja sitten hän arvelee, että Jumalan ja hänen välinsä ovat taas selvät. Siten hän joutuu suuren erheen uhriksi. Jokainen erehdys armontotuuksissa on verrattava väärään tiehen, joka ei johda vaeltajaa lähemmäksi päämäärää, vaan yhä kauemmaksi siitä.

>> Sinun tähänastinen uskontosi panee myös suurta painoa niin sanottuihin ulkonaisiin ”katumusharjoituksiin”. Se kieltää teitä syömästä erinäsiä ruokia määräpäivinä, määrää paastopäivät, pitää ruumiillista kidutusta täydellisyyden korkeimpana asteena, suosittelee pyhiinvaellusmatkoja ja vaatii papeiltaan ja munkeiltaan aviottomuutta täydellisyyden korkeimpana asteena. Kaikilla näillä seikoilla ei ole mitään tekemistä oikean katumuskäsitteen ja sisäisen täydellisyyden kanssa. Kristus ei koskaan vapaaehtoisesti paastonnut eikä kiduttanut ruumistaan. Kun hän paastosi erämaassa, teki hän sen pakosta, johon hänen täytyi alistua. Sillä erämaassa ei ollut mitään syötävää. Siksi te ette löydä Kristuksen opissa tai apostolien kirjeissä ainoatakaan sanaa, joka kehottaisi ihmisiä kieltäytymään jostakin ruoasta tai kiduttamaan ruumistaan. Päinvastoin sellaista pidetään turhana. Niinpä sanoo Paavali korinttolaisille: ”Ruoka ei lähennä meitä Jumalaan”. (1 Kor. 8: 8.) Ja kolossalaisille hän kirjoittaa: ”Jos te olette Kristuksen kanssa kuolleet pois maailman alkeisvoimista, miksi te, ikäänkuin eläisitte maailmassa, sallitte määrätä itsellenne säädöksiä: Älä tartu, älä maista, älä koske! – sehän on kaikki tarkoitettu katoamaan käyttämisen kautta — ihmisten käskyjen ja oppien mukaan. Tällä kaikella tosin on viisauden maine itse valitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sen tähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi”. (Kol. 2: 20-23.)

>> Ihmisille määrätyt ulkonaiset säädökset eivät ole Kristuksen antamia, vaan niinkuin Paavali sanoo Timoteukselle, niiden antamia, jotka ”luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja valheenpuhujain ulkokultaisuuden vaikutuksesta, joiden omatunto on poltinraudalla merkitty ja jotka kieltävät menemästä naimisiin ja nauttimasta ruokia, mitkä Jumala on luonut niiden

nautittavaksi kiitoksella, jotka uskovat ja ovat tulleet totuuden tuntemaan. Sillä kaikki, minkä Jumala on luonut, on hyvää, eikä mikään ole hyljättävää, kun se kiitoksella vastaanotetaan; sillä se pyhitetään Jumalan sanalla ja rukouksella”. (1 Tim. 4: 1-5.)

>> Katolinen kirkko kuuluu myös niihin jotka kieltävät syömästä erinäisiä ruokia määräpäivinä. Se määrää paastosäädöksissään, että on syötävä vain kerran päivässä. Papeiltaan ja munkeiltaan se kieltää naimisen ja julistaa munkkikunnan täydellisimmäksi säätykunnaksi. Se on myöskin omistanut itselleen sellaisia oppeja, jotka ovat demoonien säätämiä. Ne ovat kaikki ihmisten lisäyksiä, joilla apostolin sanojen mukaan tosin on viisauden maine itse valitun hurskauden ja ulkonaisen nöyryyden ja ruumiinkidutuksen vuoksi, mutta ne ovat ilman todellista arvoa. Ne eivät merkitse mitään ihmisten sielunautuudelle ja siksi ei millään kirkolla ole oikeutta pakottaa sellaisia säädöksiä uskovaisilleen eikä merkitä niiden rikkomista ”raskaiksi synneiksi”.

>> Tosin kirkkosi, kieltäessään papeiltaan ja munkeiltaan naimisen, vakuuttaa, ettei se pakota siihen ketään. Sillä se ei pakota kenenkään rupeamaan papiksi eikä liittymään munkkikuntaan. – Aivan oikein, se ei pakota ketään rupeamaan papiksi, munkiksi tai nunnaksi. Mutta jos joku uskoo, että hänen kutsumuksensa on ruveta papiksi ja julistaa armontotuuksia, niin kirkko pakottaa hänet naimattomuuteen, ja silloin hänen on joko luovuttava kutsumuksestaan tai alistuttava naimattomuuteen, jota Jumala ei ole säätänyt ainoastaan kirkko määrännyt. Hän joutuu siis ankarimman hengellisen pakon alaiseksi, mitä ihmiselle voidaan panna. Ja vaikka kirkko ei ketään ulkonaisesti pakotakkaan liittymään hengelliseen säätyyn ja sen vuoksi elämään naimattomana, niin harjoittaa se sittenkin suurinta sielullista painostusta väittämällä munkkielämää täydellisyyden ihanteeksi. Juuri parhaat ihmiset pitävät velvollisuutenaan saavuttaa täydellisyyden ihanteen. Mutta koska täksi ihanteeksi heille asetetaan naimattomuus, niin pyrkiessään täydellisyyteen he, eläessään naimattomana, tuntevat olevansa raskaan painostuksen alla.

>> Ei pidä väittää, että Jumala suo voimaa pysyä naimattomana sille, joka tuntee papintoimen tai munkkikuntaan liittymisen kutsumuksekseen. Se on vain itsepetosta. Jumala suo voimaa täyttää Jumalan tahdon, mutta ei sellaista, mihin ihmiset itse valitsemassaan ulkonaisessa nöyryydessään vastoin Jumalan tahtoa pakottavat joko itsensä tai toiset. Hyvää ja täydellistä on vain se, mikä on Jumalan tahdon mukaista ja jota ihmiset joka hetki vapaasta tahdostaan haluavat. Hyvää ja täydellistä ei ole koskaan se, mikä tapahtuu jonkinmoisesta pakosta tai johon ehkä ensi hetkessä on vapaasta tahdosta ryhdytty, mutta jota on kärsittävä ulkonaisena

pakkona elämän loppuun saakka. Ei edes Jumala pakota ihmisiä täyttämään Hänen tahtoansa. Mitenkä siis kirkko voisi Jumalan nimessä riistää ihmiseltä itsemääräämisoikeuden, jota Jumala ei ole koskaan riistänyt? Paha hallitsee aina pakon ja orjuuden kautta, hyvyys vapauden. Vain pahuus on tuonut uskontoihin pakon ja orjuuden. Hallitsemishalusta on katolinen kirkko ruvennut korkeamman täydellisyyden nimessä sortamaan persoonallista vapautta. Naimaton pappiskunta samoinkuin munkki-kuntakin ovat köyhyyden, naimattomuuden ja tottelevaisuuden lupauksineen hengellisiä esimiehiään kohtaan voimakkaimmat ulkonaiset keinot, joilla katolinen uskonto vahvistaa kirkkonsa valtaa. Ei Kristus enempää kuin apostolitkaan tunne sellaista pappiskuntaa kuin katolisen kirkon; he eivät tunne hengellisiä veljeskuntia. Heillä ei ole sellaisia oppeja eikä asetuksia. Heille eivät köyhyyden, aviottomuuden eivätkä tottelevaisuuden lupaukset hengellisiä esimiehiään kohtaan merkitse täydellisyys-ihannetta.

>> He eivät tunne vapaaehtoista köyhyyttä siinä merkityksessä kuin katolinen kirkko opettaa. He eivät perustaneet veljeskuntia eivätkä myöskään opettaneet, että sellaisia oli perustettava, jotta ihmiset liittyisivät niihin ja luovuttaisivat niille omaisuutensa. Ovatko siis munkit todellakin köyhiä? Eivätkö he pikemmin ole koko elämänsä ajaksi vapautetut elatushuolista? Eikö pöytä ole joka päivä heille katettu valmiiksi? Jos kaikilla ihmisillä olisi niin paljon kuin heillä, ei köyhiä enää olisi. Ja jos köyhyys kuuluu täydellisyyden ihanteeseen, niin miksi niin monet luostarit omistavat niin paljon maallista tavaraa? Jos köyhyyden tulee olla yksityisen ihmisen ihanne, niin tulee sen olla myöskin munkkikunnan ihanne. Ja miksi siis teidän pappinne eivät itse ole köyhiä, vaikka he saarnaavat, että vapaaehtoinen köyhyys on täydellisyyden korkein aste? Ihanteen julistajan tulee toki toteuttaa ihanne omassa elämässään. Vai onko teidän pappiskuntanne ehkä köyhä? Onko paavi köyhä? Ovatko piispat köyhiä? Ovatko papit köyhiä? Jos kaikki ihmiset eläisivät niin huolettomasti kuin köyhyyden ihanteen saarnaajat, niin ei olisi enää köyhyyttä.

>> Te vetoatte Kristuksen sanoihin rikkaalle nuorukaiselle voidaksenne todistaa, että vapaaehtoinen köyhyys kuuluu täydellisyyteen. Mutta te selitätte näitä sanoja aivan väärin. Kun Kristus sanoi rikkaalle nuorukaiselle: ”Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa; ja tule ja seuraa minua” – niin tarkoitti tämä kehoitus ainoastaan tätä nuorukaista. Sillä hänen sydämensä oli kiintynyt rahaan ja tavaraan. Se oli hänelle paulana ja esti hänen pääsyään Jumalan valtakuntaan. Kun nuorukainen tämän kehoituksen kuultuaan käänsi selkänsä Kristukselle, sanoi Mestari opetuslapsilleen: ”Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan”. — Ei jokainen, jolla on paljon tavaraa, ole Kristuksen käsityksen mukaan rikas, vaan

ainoastaan se, jonka sydän on kiinni mammonassa pitäen hänet loitolla Jumalasta. Aabraham, Iisak, Jaakob, Job, Daavid omistivat paljon maallista tavaraa. Eivätkä he kuitenkaan olleet rikkaita Kristuksen käsityksen mukaan. Heidän rikkautensa ei ollut heille esteenä pääsyyn Jumalan luo. Heitä ei Kristus koskaan olisi käskenyt myymään kaikkea, jotta he olisivat täydelliset. Toisin oli rikkaan nuorukaisen laita. Hänen rikkautensa esti häntä seuraamasta Jumalan kutsua. Hän luopui mieluummin Jumalasta kuin rikkaudestaan.

>> Kaikilla ihmisillä on esteitä, kun kysymyksessä on Jumalan lähestyminen. Mutta esteet ovat yhtä erilaisia kuin ihmisetkin. Jokaisen tulee poistaa se este, joka on hänen tiellään. Sitä tarkoittavat myöskin Kristuksen sanat: ”Jos sinun oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi”. Jos jokin elämässäsi estää sinua täyttämästä Jumalan tahtoa, olkoon se sinulle yhtä rakas kuin silmäsi, niin eroa siitä. Rikkaalla nuorukaisella rikkaus oli esteenä. Siksi hänen tuli siitä erota, myydä kaikki ja antaa köyhille. Mutta jos rikkaus ei jollekin ole esteenä pääsyyn Jumalan luo, niin hänen ei tarvitse myöskään erota tavarastaan. Ja jos kaikkien pitäisi myydä tavaransa ollakseen täydellisiä, niin ei kukaan saisi koota tavaraa. Sillä jos rahan ja tavaran omistaminen olisi jokaiselle esteenä täydellisyyteen, niin olisi myöskin maallisen omaisuuden ansaitseminen esteenä täydellisyyteen. Silloin eivät varsinkaan kirkot ja luostarit saisi hankkia eikä omistaa tavaraa.

>> Ei Kristuskaan ollut ennen julkista esiintymistään köyhä. Hän omisti useita taloja, jotka hän oli hankkinut itselleen ahkeralla työllä. Hän möi ne ennenkuin hän ryhtyi opetustoimeensa ja antoi rahat niille ystävilleen, joiden luona hän asui julkisen toimintansa aikana. Joskaan hän opetustoimensa aikana ei omistanutkaan enää mitään, ei hänen tarvinnut kuitenkaan kerjätä.

>> Myöskin täydellinen siveys naimattomuuden muodossa kuuluu tähänastisen kirkkosi täydellisyysihanteeseen. Täydellisen siveä tulee jokaisen olla ja jokainen voikin sitä olla. Mutta se ei riipu millään tavalla naimattomuudesta. Sillä avioliitto ei ole epäsiveä. Naimisissa olevat voivat olla hyvin siveellisiä ja naimattomat hyvin epäsiveellisiä, vaikkapa he olisivat pappeja tai munkkeja.

>> Todellinen siveys on sitä, että on kohtuullinen kaikessa, mikä koskee sukupuolielämän luonnonlakia. Samoinkuin kohtuus syömisessä ja juomisessa ei ole sitä, että hillitsee nälkäänsä ja janoansa, vaan sitä, että syödessä ja juodessa ei riko luvallisuuden rajoja – samoin on sukupuolielämänkin laita. Luoja on antanut kaikille luontokappaleille sukupuolivietin, joka ilmenee heissä luonnonlakina. Ja se minkä Jumala on luonut, on hyvä, eikä ihmisten tule sitä väkivallalla hillitä, vaan käyttää Jumalan määräämissä rajoissa.

>> Lisääntymisen laki koskee kaikkia ihmisiä. Perheen perustaminen on Jumalan antama tehtävä, jota ei kukaan rankaisematta saa olla täyttämättä. Sillä ruumiillinen siittäminen on se tie, jota myöten Jumalasta luopuneitten henkiolentojen tulee kohota yksityisiä kehitysasteita myöten, päästäkseen täydellisyyteen. Jumala viisaudessaan on määrännyt, että ne langenneet henget, jotka ovat kohonneet määrätylle maalliselle asteelle, voivat ruumiillisen lisääntymisen kautta auttaa sisaruksiaan kohoamaan syvemmiltä kehitysasteilta. — Kun maalliset sisarukset syöksyvät yhdessä kuoppaan, niin se, joka ensimmäisenä pääsee ylös, ojentaa toisille kätensä, jotta toisetkin pelastuvat. Se on sisarusten velvollisuus.

>> Tältä Jumalan viisauden ja armon näkökannalta teidän tulee käsittää sukupuolielämän laki. Jumala on luonut sukupuolivietin niin voimakkaaksi siksi, että lisääntyminen on osa Jumalan lunastussuunnitelmaa, ja etteivät luodut niin helposti voisi laiminlyödä velvollisuuttaan ja olla ottamatta osaa tämän suunnitelman täyttämiseen.

>> On siis selvä, että tässä on kysymys velvollisuudesta, jonka täyttämisestä vain raskauttavat syyt voivat vapauttaa ihmisen. Siksi on naimattomuuden lupaus suuri rikkomus Jumalan tahtoa vastaan. Ei katolisella papilla yhtä vähän kuin veljeskuntien jäsenillä ole Jumalan edessä syytä pysyä naimattomina.

>> Minä tiedän, että naimattomuuden puolustukseksi viitataan ensimmäisen Korinttolaiskirjeen seitsemänteen lukuun. Paavali esittää siinä erilaisia syitä, joiden nojalla olisi parempi pysyä naimattomana. Hän neuvoo siinä, että vain ne menisivät naimisiin, joille naimattomuus voi koitua vaaraksi.

>> Tämän apostolin käsitys on väärä. Kristus ei antanut hänelle myöskään tehtäväksi julistaa tällaista oppia. Siitä Paavali oli itsekin aivan selvillä. Lukiessasi ensimmäisen Korinttolaiskirjeen seitsemättä lukua sinun huomiosi kiintyy näet erääseen seikkaan, jota et muuten missään apostolin kirjeissä tapaa: hän painostaa näet yhä uudestaan sitä seikkaa, että hän esittää vain oman mielipiteensä korinttolaisille eikä puhu Kristuksen käskystä. Siksi hän alituisesti toistaa. ”Sanon minä”. — ”Naimattomille ja leskille minä taas sanon”. – ”Naimisissa oleville minä julistan, en kuitenkaan minä, vaan Herra”. ”Mutta muille sanon minä, eikä Herra”. – ”Mutta neitsyistä minulla ei ole Herran käskyä, vaan minä sanon ajatukseni”. – Ja luvun lopussa hän painostaa vielä kerran: ”Se on minun mielipiteeni!” – Hänen mielipiteensä oli väärä, vaikkakin hän lisäsi, että hän luulee, että hänelläkin on Jumalan Henki.

>> Paavali itse oli naimaton. Hänellä oli mielestään kylliksi syytä pysyä naimattomana siksi, että hänen opetustoimensa ulottui laajalle alalle ja että hänen piti matkustaa paljon. Jos hänellä olisi ollut perhe, ei hän olisi voinut tehdä sellaisia matkoja. Hän ei olisi voinut ottaa mukaansa vaimoa ja lapsia, mutta ei myöskään jättää heitä yksin kuukausi- ja vuosimääriksi. Sen johdosta, että hän itse oli naimaton, tuli hän tässä suhteessa yksipuoliseksi ja intoilijaksi. Ihmisten parissa te tapaatte aina vikoja. Apostolienkin viat teidän on otettava kaupanpäällisiksi.

>> Paavalin väärän käsityksen avioliitosta Kristus myöhemmin korjasi. Paavali sai näet toimekseen oikaista sen kirjeessä, jonka hän kirjoitti yhteisesti kaikille seurakunnille. Jo ensimmäisenä iltana, jolloin me puhuimme yhdessä, kerroin sinulle tästä kirjeestä. Paavali oikaisi siinä myös useita muita varhemmissa kirjeissään esiintyviä kohtia, jotka saattoivat antaa aihetta väärinymmärrykseen. Minä sanoin, että tämä kirje myöhemmin hävitettiin, koska siinä esiintyvät selitykset ja oikaisut eivät soveltuneet myöhemmän kirkon oppiin.

>> Missä määrin Paavali näiden Mestarinsa selitysten ja oikaisujen johdosta muutti mielipidettään naimattomuudesta, voitte nähdä hänen kirjeistään Timoteukselle ja Tiitukselle. Hän, joka toivoi, että kaikki korinttolaiset olisivat naimattomia samoinkuin hän itsekin – ei sallinut kenenkään naimattoman saada tointa seurakunnan keskuudessa. Hänen korinttolaiskirjeensä nojalla voisi otaksua, että hän juuri seurakunnan palvelukseen halusi etusijassa naimattomia. Vaan ei – kaikkien piti olla naimisissa. – ”Niin tulee siis seurakunnan kaitsijan olla nuhteeton, yhden vaimon mies… sellainen, joka oman kotinsa hyvin hallitsee ja kaikella kunniallisuudella pitää lapsensa kuuliaisina; sillä jos joku ei osaa hallita omaa kotiaan, kuinka hän voisi pitää huolta Jumalan seurakunnasta?” – ”Seurakuntapalvelija olkoon yhden vaimon mies, lapsensa ja kotinsa hyvin hallitseva”. (1 Tim. 3: 2-12.) – Tiitukselle hän sanoo myöskin, ettei hänen pidä asettaa seurakunnan vanhimmaksi naimatonta miestä, vaan ainoastaan sellaisia, jotka ovat yhden vaimon miehiä ja joilla on uskovia lapsia. (Tiit. 1: 6.) – Sen sijaan että hän kirjeessään korinttolaisille toivoo, että lesket pysyisivät naimattomina, sanoo hän Timoteukselle: ”Minä tahdon, että nuoret lesket menevät naimisiin, synnyttävät lapsia ja hoitavat kotiansa”. (1 Tim. 5: 14.)

>> Kun Paavali puhuu niin suurella painolla ”yhden vaimon miehestä”, niin ei se tarkoita, ettei mies saisi mennä useamman kerran naimisiin. Sillä koska hän suosittelee leskivaimolle uutta avioliittoa, niinkuin käy ilmi hänen kirjeestään Timoteukselle, niin epäilemättä hän suo saman oikeuden miehellekin. Sanamuoto ”yhden vaimon mies” johtuu seuraavasta syystä: Useilla pakanoilla, jotka kääntyivät

kristinuskoon, oli aikaisemmin oman vaimonsa rinnalla myöskin sivuvaimoja. Se oli julkinen asia. Niiden riitaisuuksien vuoksi, jotka saattoivat siitä syntyä, Paavali ei sallinut tällaisten miesten suorittaa seurakuntatyötä. Hän tahtoi siihen vain naimisissa olevia miehiä, joilla sekä kristittyjen että ulkopuolisten parissa oli hyvä maine. Sen hän sanoo suoraan Timoteukselle: ”Hänellä tulee myös olla hyvä todistus ulkopuolella olevilta, ettei hän joutuisi häväistyksen alaiseksi eikä perkeleen paulaan”. (1 Tim. 3: 7.)

>> Vuosituhannen aikana oli avioliitto, jonka Paavali asetti ehdoksi oman aikansa vanhimmille, piispoille ja työtovereille, myöskin luvallinen katolisille papeille. Ei mikään korkeampi uskonnollinen näkökanta ollut syynä siihen, että paavi kielsi papeilta avioliiton. Sellainen näkökanta ei voinut yleensä tulla kysymykseenkään, muuten olisi jo ensimmäinen kristillinen kirkko vaatinut naimattomuutta. Puhtaasti maallinen näkökanta ratkaisi myöhemmin tämän kysymyksen, nimittäin paavinvallan vahvistaminen. Sillä pappi, joka on vapaa kaikista perhesiteistä, on paljoa taipuvaisempi työase kirkon palveluksessa, kun se, jolla vaimossaan ja lapsissaan on sekä sielullista että aineellista tukea. Sen lisäksi oli vielä mahdollisuus, että naimaton pappi jättäisi omaisuutensa kirkolle.

>> Naimattomuuden vaarat, joiden vuoksi apostoli Paavali kieltää ottamasta naimattomia kirkon palvelukseen, ovat kaikkina aikoina samat. Ne eivät olleet silloin suurempia kuin nykyään. Kun väitetään, että naimattomat papit olisivat siveellisempiä ja hartaammin antautuisivat Jumalaa palvelemaan, on se vain tekosyy, joka aina on osoittautunut petolliseksi.

>> Samaa mitä on sanottu köyhyyden lupauksesta ja naimattomuuden siveellisyydestä, soveltuu myöskin siihen lupaukseen, jonka nojalla on ehdottomasti toteltava maallisia esimiehiä. Sekin on Jumalan tahtoa vastaan ja inhimillisen vallanhimon keksintö.

>> Jumala on jokaiselle luodulle hengelle antanut korkeimpana lahjana tahdon vapauden. Jumala ei koskaan estä ketään vapaasti ratkaisemasta mitä hän tekee tai jättää tekemättä. Hän ei myöskään tahdo, että ihmiset sitä rajoittaisivat. Sillä jokainen ihminen on teoistaan joka hetki persoonallisesti vastuussa. Edesvastuuta ei kukaan voi häneltä riistää. Hän ei voi koskaan Jumalan edessä vedota siihen, että hän on alistanut oman tahtonsa ja persoonallisen ratkaisunsa toisen tahdon alaiseksi. Niin pian kuin ihmisen järki on kypsynyt, ei hän saa koskaan sokeasti alistua toisen ihmisen, yhtä vähän maallisen kuin hengellisen esikunnan tahdon alaiseksi. Sokeasti on vain Jumalaa toteltava. Kun raamatussa sanotaan: ”Kuuliaisuus on parempi kuin uhri”, niin tarkoittavat nämä sanat vain kuuliaisuutta Jumalaa,

mutta ei koskaan ihmisiä kohtaan. Tosin inhimillinen esivalta, varsinkin hengellinen, vetoaa kernaasti tähän raamatunlauseeseen, vaatiessaan sokeaa kuuliaisuutta alaisiltaan. Sekin oppi on väärä, että sokea kuuliaisuus hengellistä esimiestä kohtaan voi vapauttaa asianomaisen kaikesta persoonallisesta edesvastuusta, jos hän tottelee vaan toisen käskyä. Vain yhtä ainoaa syntiä katolinen kirkko kieltää kuuliaisuudesta tekemästä. Sekin on suuri erehdys. Sillä ihminen ei ole persoonallisesti edesvastuussa ainoastaan siitä pahasta, jonka hän tekee, vaan myöskin hyvästä, jonka hän jättää tekemättä. Niin, hyvän tekemättä jättäminen voi usein olla paljoa suurempi synti kuin väärä teko. Jos hengellinen esimies käskee alaisensa varastamaan, niin teidän oppinne mukaan alainen ei saa sitä tehdä. Mutta jos hän esim. kieltää alaistaan auttamasta lähimmäistä, jota hän voisi auttaa, niin pitäisi alaisen silloinkin totella. Ja kuitenkin voi tämä laiminlyönti olla Jumalan silmissä paljoa suurempi synti kuin varkaus. Tällaisessa tapauksessa alainen ei voi Jumalan edessä vedota siihen, ettei hän kuuliaisuudestaan esimiestään kohtaan voinut tehdä sitä hyvää, jota hänen omatuntonsa vaati. Hänen tulee kaikissa olosuhteissa seurata omantuntonsa ääntä. Toisen omatunto ei voi koskaan korvata toisen omaatuntoa. Jumala antaa kullekin ihmiselle erikoisen tehtävän. Se on hänen täytettävä eivätkä inhimilliset käskyt ja määräykset saa häntä estää. Siitä seuraa, ettei kukaan saa alistua toisen tahtoon kuuliaisuuslupauksen nojalla. Kuuliaisuuslupaus, jonka teidän pappinne ja veljeskuntanne jäsenet tekevät, on siis Jumalan tahtoa vasten.

>> Myöskin maallisia vallanpitäjiä on toteltava vain siinä tapauksessa, että heidän maalliset lakinsa eivät ole ristiriidassa Jumalan lakien kanssa.

>> Te vetoatte apostoli Paavalin sanoihin Roomalaiskirjeen 13 luvun alussa ja niiden perusteella pidätte velvollisuutenanne totella inhimillistä esivaltaa. Mutta te ette ole lainkaan ymmärtäneet näiden sanojen tarkoitusta, vaan olette kääntäneet ne kerrassaan väärin. Sillä Paavali ei puhu siinä maallisista valloista, vaan hengellisistä, joita Jumala antaa jokaiselle. Jokaiselle ihmiselle annetaan avuksi ja opastukseksi Jumalan henkiolentoja, toiselle suuremmassa, toiselle vähemmässä määrässä. Se riippuu sen tehtävän suuruudesta, joka ihmisen tulee Jumalan tahdon mukaisesti täyttää. Näiden Jumalan henkiolentojen tehtävänä ei ole ainoastaan suojella teitä, sisäisesti varoittaa, kehoittaa, opettaa ja kannustaa hyvään. Heillä on myöskin oikeus teitä rangaista. He käyttävät Jumalan rangaistuksen miekkaa. Sillä Jumala rankaisee henkiolentojen välityksellä. Senhän sinä tiedät monesta raamatun kohdasta.

>> Nyt tahtoisin esittää nuo apostoli Paavalin sanat oikeana käännöksenä:

>> Jokainen sielu olkoon alamainen henkimaailman valloille, jotka johtavat häntä. Sillä ei ole muita Jumalan asettamia henkimaailman valtoja kuin ne, jotka Jumala on siihen määrännyt. Joka siis asettuu tätä henkimaailman valtaa vastaan, se nousee Jumalan tahtoa vastaan. Ja jotka nousevat vastaan, tuottavat itsellensä tuomion ja rangaistuksen. Sillä nämä vallat eivät ole pelon välikappaleina niille, jotka tekevät hyvää, vaan niille, jotka tekevät pahaa. Jos siis tahdot olla sellaista valtaa pelkäämättä, niin tee sitä, mikä hyvää on, ja sinä saat siitä kiitoksen. Sillä se on Jumalan palvelija, joka on sinulle hyvästä annettu. Mutta jos teet pahaa, niin on sinulla syytä pelkoon. Se ei turhaan miekkaa kanna. Sillä pahakin on Jumalan palvelija, joka tekee oikein kostaessaan Jumalan vihan sille, joka tekee pahaa. Siksi on sitä toteltava, ei ainoastaan Jumalan vihan pelosta, vaan omantunnon äänen pakotuksesta. Siksi uhratkaa myös teille määrätyt hengelliset uhrit! Sillä nuo vallat ovat Jumalan lähettejä, jotka tässä tarkoituksessa alati ovat teidän luonanne. Täyttäkää kaikille velvollisuutenne! Jos joku vaatii teiltä uhria, niin uhratkaa; jos joku vaatii tehtävän suorittamista, niin tehkää se; jos joku saattaa teidät pelkäämään jotain, niin pelätkää sitä; jos hän näyttää teille jotakin hyvää, niin pitäkää se hyvänä! Älkää jättäkö tekemättä mitään, mitä teidän on kullekin tehtävä. Te teette velvollisuutenne kaikessa, kun rakastatte toisianne. Sillä joka rakastaa toista, hän täyttää lain.

>> Mitenkä te saatoitte kohdistaa nämä sanat maallisiin hallitsijoihin? Luuletteko siis todellakin, että Jumala on asettanut kaikki inhimilliset esivallat? Olivatko kaikki ne monet kuninkaat ja ruhtinaat, jotka tähän saakka ovat eläneet ja niin monessa tapauksessa olivat pahan työaseita ”Jumalan armosta”, vai eivätkö ne pikemmin olleet ”pahan hengen armosta”? Soveltuvatko kaikkiin niihin, jotka ovat kansaansa sortaneet ja kohdelleet heitä julmuudella ja vääryydellä, seuraavat sanat yllämainitusta kohdasta: ”Sillä se on Jumalan palvelija, joka on sinulle hyvästä annettu”. Te ihmiset annatte maallisille ja hengellisille vallanpitäjille heidän asemansa ihmisten määräysten mukaan — ei Jumalan. Jumalan henkiolento ei ole mukana, kun te kruunaatte ruhtinaitanne tai valitsette paavejanne ja piispojanne.

>> Ylläolevassa kohdassa teidän käännöksessänne puhutaan ”veroista ja tulleista” ja kun te sen johdosta luulette, että on kysymys maallisista hallitsijoista, joille teidän on niitä maksettava. Niin te unohdatte, että on hengellisiä maksuja, joita te olette Jumalalle velkaa. Ne ovat hengen hedelmiä. Samoinkuin puu joka vuosi kantaa hedelmää, samoin on teidänkin annettava Jumalalle ne hedelmät, joita teidän apunanne olevat Jumalan henkiolennot ovat kypsyttäneet teissä.

>> Niinkuin näet, ovat kaikki katolisen kirkon täydellisyysihanteet: veljeskuntien vapaaehtoinen köyhyys, naimattomuutta vaativa siveellisyys ja sokea kuuliaisuus hengellistä esimiestä kohtaan – suuria erehdyksiä, joita ensimmäiset kristityt eivät tunteneet.

>> Entisen kirkkosi katumus- ja synninpäästö- opin yhteydessä tulee minun vielä mainita eräs tämän kirkon hyvin merkillinen opinkappale. Se on aneoppi. Se liittyy läheisesti synninpäästö-oppiin. Sillä jos kirkko voi antaa synnit anteeksi, niin miksi se ei voisi myöskin vapauttaa ihmistä synnin rangaistuksesta. Se anastaa siten itselleen armahdusoikeuden. Mutta samoinkuin Jumala yksin voi antaa synnit anteeksi, samoin voi vain Jumala armahtaa. Erikoisen merkillisellä tavalla katolinen kirkko selittää armahdusoikeutensa. Se puhuu ”kirkko-aarteesta”, jonka Kristuksen ja pyhimysten ylimääräiset ansiot muodostavat. Ja näitä ansioita se aneitten muodossa käyttää tasoittaakseen katuvien syntisten puuttuvat ansiot, tai vapauttaakseen syntiset joko kokonaan tai osittain rangaistuksesta. Täydellisen synninpäästön voi heidän oppinsa mukaan saada täydellisellä aneella ja osittain epätäydellisellä aneella.

>> Ane-oppi on monesta syystä järjenvastainen.

>> Ensiksikään ei mikään Jumalan luoma voi enemmän suorittaa, kuin mitä hän on Jumalalle velkaa, yhtä vähän henkiolento kuin ihminenkään. Jumalan edessä, josta sanotaan, ettei edes taivas ole puhdas Hänen silmissään, on täydellisinkin henkiolento ainoastaan orja, joka täyttää velvollisuutensa, jos hän tekee parastaan. Ylimääräisiä ansioita ei ole, Kristuskaan ei suorittanut enempää kuin mitä hänen tuli tehdä. Jos hän olisi tehnyt vähemmän, niin hän ei olisi voinut täyttää korkeaa tehtäväänsä. Pimeyden valta olisi voittanut hänet ja hän olisi luopunut Jumalasta. Ei kukaan voi tehdä enempää kuin täyttää Jumalan tahdon. Ja jos hän sen täyttää, niin hän tekee vain velvollisuutensa. Hän ei voi luovuttaa mitään toisille, jotka eivät täytä velvollisuuttaan. Jokaisen täytyy itse huolehtia autuudestaan. Tämä on toinen syy, minkä vuoksi ei kukaan voi koskaan käyttää hyväkseen toisen ansiota. Se, mikä teidän inhimillisten lakienne mukaan on mahdotonta, on samassa määrässä myös mahdotonta vanhurskaalle Jumalalle. Samoinkuin teidän maalliset tuomarinne eivät koskaan voi lieventää lainrikkojan rangaistusta siksi, että toinen ei ole sitä rikkonut, samoin ei syntinen voi koskaan päästä vapaaksi rangaistuksesta siksi, että toinen on totellut Jumalan käskyjä. Mitenkä muuten kävisi Jumalan vanhurskauden?

>> Ja millaiseksi te oikeastaan kuvittelette mielessänne tuollaista ylimääräisten ansioiden kirkko-aarretta? Arveletteko ehkä, että Jumalan tahdon mukainen hengellinen elämä voitaisiin sulkea aarreaittaan samoinkuin teidän maalliset

kirkkoaarteenne, ja ottaa se esille kunkin tarpeen mukaan? Miten järjettömiä te ihmiset usein olette! Ja miten järjetön on tuo sinun entisen kirkkosi aneitten kaupittelu. Voitteko te järkevinä ihmisinä pitää mahdollisena, että syntien anteeksianto riippuisi niin naurettavista ulkonaisista ehdoista? Luuletko saavasi lievennystä rangaistukseesi, jos rukoillessasi käytät siunattua rukousnauhaa, mutta että se kielletään sinulta, jos rukoilet Jumalaa ilman rukousnauhaa? Luuletko voivasi päästä täydellisesti vapaaksi rangaistuksesta, jos määräpäivinä ja määrätyssä kirkossa rukoilet määrättyä rukousta, mutta et pääse siitä vapaaksi, jos rukoilet saman rukouksen tai ehkäpä vielä paremman omassa kammiossasi? Luuletko pääseväsi kuolinhetkelläsi vapaaksi kaikesta synnin rangaistuksesta, jos sinulla on siunattu risti kädessäsi tai siunattu munkkikaapu ylläsi, joka sinun kirkkosi opin mukaan kuuluu niin sanottuun täydelliseen aneeseen? Luuletko todellakin, että risti ja kaapu voivat pelastaa sinut, mutta ilman niitä joudut Jumalan tuomioistuimen eteen? Voitko tosiaankin uskoa, että vapaudut rangaistuksesta, jos rukoilet määrättyjä rukouksia, teet pyhiinvaellusretkiä ja muuta sellaista, jota kirkkosi mielensä mukaan voi määrätä? Eikö pikemmin ole vain suuren ja pyhän Jumalan solvausta, kun Hänen armonsa ja rakkautensa osoitukset yhdistetään tuollaisiin vähäpätöisyyksiin? – Eivät ihmiset, papit eivätkä piispat voi vapauttaa ketään synnin rangaistuksesta, Jumala yksin palkitsee kullekin hänen tekojensa mukaan.

>> Syntisen sisäinen kääntyminen Jumalan puoleen ja hänen rakkaudentyönsä ovat ne mittapuut, joiden mukaan Jumala antaa anteeksi ja armahtaa. Se, joka katuen kääntyy Jumalan puoleen, saa syntinsä anteeksi; ja jos yrittää suorittaa rakkaudentöitä siten, että hän antaa anteeksi kanssaihmisilleen ja auttaa heitä voimiensa mukaan, niin hänet vapautetaan niistä rangaistuksista, jotka hän syntiensä vuoksi on ansainnut. Siksi Kristus sanoi Maria Magdaleenasta: ”Tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut, hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän”. Tässä ei tietystikään tarkoiteta sukupuolirakkautta, vaan Jumalan ja lähimmäisen rakkautta. Sille, joka osoittaa paljon rakkautta lähimmäisilleen, sille armossa annetaan anteeksi suuri osa siitä rangaistuksesta, jonka hän syntiensä vuoksi on ansainnut. Toiseen vaakakuppiin lasketaan syntien rangaistukset ja toiseen rakkaudentyöt. Niin paljon raskaampi kuin rangaistusten vaakakuppi on rakkaudentöiden vaakakuppia, niin paljon syntisen tulee sovittaa. Se jolle ei tarvitse antaa paljon anteeksi, ei ole myöskään tehnyt paljon hyvää.

>> Maria Magdaleena oli tehnyt paljon syntiä. Mutta hän oli myös aina valmis palvelemaan, milloin avun tarpeessa olevia tai viattomia sorrettuja oli autettava.

Siksi hän, sen jälkeen, kun hän oli luopunut syntisestä elämästään, sai osakseen paljon armoa.

>> Mutta Kristus puhuu myöskin synnistä, jota ei anneta anteeksi ei tässä eikä tulevassa maailmassa. Sana antaa anteeksi merkitsee tässä, niinkuin niin monessa muussakin kohdassa raamattua, ”armahtamista”. Sitä syntiä, josta Kristus puhuu, ei armahdeta. Rangaistus on kokonaan kestettävä, ”viimeinenkin ropo on maksettava”. Tämän synnin hän ilmaisee seuraavin sanoin: ”Jokainen synti ja pilkka annetaan ihmisille anteeksi, mutta Hengen pilkkaamista ei anteeksi anneta. Ja jos joku sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, niin hänelle annetaan anteeksi; mutta jos joku sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, niin hänelle ei anteeksi anneta, ei tässä maailmassa eikä tulevassa”. (Mat. 12: 31, 32.) Se joka on oppinut tuntemaan Jumalan hengen vaikutuksen, jonka sielu on sen totuuden kirkastama, jonka Jumalan lähetit ovat hänelle ilmaisseet Jumalan johdolla — ja joka siitä huolimatta maallisten syiden vuoksi kieltää totuuden, hän tekee syntiä pyhää henkeä vastaan, ja hänen täytyy kärsiä rangaistus. Itse synnin luonne on syynä siihen, ettei siinä anneta armoa. Sillä jollei ihminen ota vastaan korkeampia totuuden todisteita, joita Jumalan henkiolennot voivat välittää, vaikka hän sisimmässään tunnustaa ja tuntee totuuden, — niin mitä muuta keinoa on sitten käytettävä, jotta hänet saataisiin ottamaan totuus vastaan? Yksi ainoa keino on vain jäljellä: hänen pitää kärsiä raskas rangaistus tämän syntinsä vuoksi, jotta hän ensin sisäisesti pehmenisi. Hänen täytyy tulla yhtä kurjaksi ja nälkäiseksi kuin tuhlaaja-poika. Vasta sitten hän on kypsä siihen, että Jumala uudestaan tarjoaa hänelle totuuden.

>> Juutalaiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet tekivät syntiä pyhää henkeä vastaan. He kuulivat Kristuksen opin ja näkivät joka päivä silmiensä edessä hänen oppinsa todisteita, kun hän Jumalan henkiolentojen välityksellä paransi sairaita, herätti kuolleita ja teki muita ihmetöitä. Suurempia totuuden todisteita ei voitu antaa. Mutta siitä huolimatta hänen vastustajansa eivät ottaneet vastaan totuutta. He pilkkasivat Jumalan henkiolentoja, jotka Kristuksessa vaikuttivat, väittäen heitä ”riivaajiksi”.

>> Samoin sinäkin tekisit syntiä pyhää henkeä vastaan, jos sen jälkeen, kun olet saanut näin valtavia todisteita hyvältä henkimaailmalta, hylkäisit nämä totuudet ihmisten vuoksi tai muista syistä.

>> Kaikkien muiden syntien suhteen Jumala käyttää armokeinoja paljon runsaammin kuin mitä ihmiset ansaitsevat, kunhan heillä vain on hyvä tahto ja he yrittävät pyrkiä hyvyyteen. Kaikki ihmiset ja syntiin langenneet henkiolennot ovat tästä armosta osallisia. Sillä ei ainoakaan ihminen ole synnitön eikä astu

tahrattomana näkyvästä maailmasta näkymättömään. Siksi ei myöskään ole ”pyhiä” ihmisiä siinä merkityksessä kuin sinun entinen kirkkosi opettaa.

>> Katolinen kirkko tarkoittaa ”pyhillä” jotain aivan toista kuin ensimmäiset kristityt. Apostolit käyttivät usein kirjeissään sanaa ”pyhät”. He tarkoittavat, sillä jokaista, joka otti vastaan Kristuksen opin jumalallisena totuutena ja koetti järjestää elämänsä tämän opin mukaan. Siksi he sanovat kristittyjen seurakuntien jäseniä ”pyhiksi”. Sillä he eivät tahdo väittää, että ensimmäiset kristityt olisivat olleet synnittömiä. Päinvastoin he moittivat melkein jokaisessa kirjeessään heitä synneistä ja inhimillisistä erehdyksistä. He tiesivät, ettei kukaan ole synnitön. ”Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, eikä totuus ole meissä” – sanoo apostoli Johannes.

>> Sinun kirkkosi on tässä suhteessa toista mieltä. Se väittää, että ne, joita se kunnioittaa ”pyhinä”, joko ovat koko elämänsä ajan olleet synnittömiä, niinkuin Jeesuksen äiti, tai etteivät he ainakaan kääntymyksensä päivästä saakka ole tehneet enää syntiä. Se opettaa, että nämä ”pyhät” erotessaan maallisesta elämästä, joutuivat heti Jumalan kasvojen eteen ja että Jumala oli todistanut heidän pyhyytensä ihmeitten kautta. Edelleen se väittää voivansa erehtymättömästi arvostella, ketä on ”pyhänä” kunnioitettava.

>> Pyhyys riippuu ihmisen tahdosta ja mielentilasta. Koska ei kukaan, ei edes paavi, voi tuntea eikä erehtymättömästi arvostella ihmisen mielentilaa, niin siinä on jo kylliksi todistusta, ettei ihminen voi julistaa toista pyhäksi. Jumala yksin tietää, kuka on pyhä. Jumala yksin tuntee ihmissydämen. Te ette voi kenestäkään päättää, ansaitseeko hän Jumalan rakkautta vai vihaa. Osoittaa ääretöntä inhimillistä omahyväisyyttä, jos joku väittää voivansa erehtymättömästi sanoa, miten toinen ihminen suhtautuu Jumalaan. Sillä todellisen pyhyyden rinnalla on tekopyhyyttä; ja usein on vaikea niitä eroittaa toisistaan.

>> Ja mitä niihin ihmeisiin tulee, joita väitetään Jumalan tehneen pyhien kautta, niin suuri osa näistä ihmeistä on mielikuvitusta. Jotkut tapahtumat heidän elämässänsä, jotka tuntuvat teistä ihmeellisiltä, johtuivat erilaisista psyykillisistä lahjoista, joiden välityksellä he pääsevät henkimaailman yhteyteen, vaikka te ette voikaan enää tietää, olivatko he hyvän vai alhaisen henkimaailman yhteydessä. Mooseksen aikuiset loihtijat Egyptissä ja noita Simon Samariassa, jota hänen aikalaisensa nimittivät ”suureksi Jumalan voimaksi”, ovat tehneet enemmän ihmeitä kuin ainoakaan katolisen kirkon pyhimys. Ja kuitenkin heissä vaikuttivat alhaiset henget, joskin hyvien henkien varjolla.

>> Jumala ei halua ihmeitten kautta ilmoittaa teille, kuka on pyhä. Sillä Hän ei hyväksy pyhimysten eikä pyhäinjäännösten palvomista, ei pyhiinvaellusta pyhimysten haudoille tai muihin pyhiin paikkoihin. Sillä se kaikki on salaista epäjumalanpalvelusta. Miksi paholainen halusi saada Mooseksen ruumiin? Hän tahtoi luovuttaa sen israelilaisille, jotta he palvoisivat sitä samoinkuin tekin ”pyhimystenne” jäännöksiä. Ja miksi Miikael taisteli paholaisen kanssa riistääkseen häneltä Mooseksen ruumiin? Samasta syystä kuin ei teidänkään pidä palvoa pyhimyksiä eikä pyhänjäännöksiä eikä tehdä pyhiinvaellusretkiä. Israelilaiset olisivat siten riistäneet Jumalalta suuren osan kunniaa ja ruvenneet palvomaan Mooseksen ruumista samoinkuin te nykyään palvotte pyhimysten jäännöksiä. Vaikkapa te väitättekin, että te kunnioitatte itse pyhää Jumalaa, niin on se vain näön vuoksi. Todellisuudessa katoliset kohdistavat pyhimyksiin, heidän kuviinsa, patsaisiinsa ja jäännöksiinsä suuren osan sitä hartautta, minkä pitäisi tulla yksin Jumalalle. Yhtä hyvin Jumalakin olisi voinut luovuttaa Mooseksen ruumiin israelilaisille.

>> Ensimmäisten kristillisten vuosisatojen aikana ei tunnettu pyhimysten palvontaa, ei myöskään Marian palvelusta, mikä sinun kirkossasi, niinkuin kai itsekin saatoit huomata, oli yleisempi kuin Jumalan kunnioittaminen. Paljoa useammin te rukoilette: ”Tervehditty olkoon Maria” kuin ”Isämeidän” rukousta. Ajattelehan sitä rukousta, jota rukoilette rukousnauha kädessä ja jota käytetään rukouksen korvikkeena kaikissa tilaisuuksissa.

>> Kristus ja apostolit sekä ensimmäiset kristityt kunnioittivat yksin Jumalaa eivätkä Jumalan valtakunnan henkiolentoja. Heidänkin parissaan oli silloin ihmisiä, jotka heidän käsityksensä mukaan olivat kuollessaan suuria ”pyhimyksiä”: Johannes Kastaja, josta Kristus sanoi, ettei vaimoista syntyneiden joukossa ole noussut suurempaa kuin hän — Stefanus, joka kuoli marttyyrinä – apostoli Jaakob, mainitakseni vain joitakin, jotka kuolivat raamatullisina aikoina. Mutta apostolien mieleen ei juolahtanut koskaan julistaa heitä pyhimyksiksi, puhumattakaan siitä, että heitä olisi palvottu, niinkuin nykyään tapahtuu. Apostolit eivät myöskään koskaan mainitse Mariaa. Koko pyhien palvonnan ovat ihmiset paljoa myöhemmin keksineet. Apostoli Paavali moittii niitä, jotka palvelevat ”enkeleitä”. ”Enkeleillä” hän tarkoittaa kaikkia Jumalan uskollisia henkiolentoja, siis samaa kuin mitä te ”pyhillä” tarkoitatte.

>> Ei kenelläkään Jumalalle uskollisella henkiolennolla ole mitään itsestänsä eivätkä he voi itsestänsä antaa yhtään mitään ihmiselle. Kaikki tulee Jumalalta. Siksi Jumalalle yksin olkoon kunnia! Se on myöskin syynä siihen, miksi Jumalan hyvät

henkiolennot, ilmestyessään teille, torjuvat luotaan teidän kiitoksenne. Joka kerta, kun tahdot kiittää heitä, saat vastaukseksi: ”Kiitä Jumalaa!”

>> e. Katolisella kirkolla on sakramentti, jota te nimitätte ”viimeiseksi voiteluksi”. Myöskin ensimmäiset kristityt voitelivat öljyllä sairaitaan. Mutta sillä oli aivan toinen tarkoitus kuin teidän ”viimeisellä voitelullanne”. Te käytätte voitelua vain silloin, kun on kysymyksessä hengenvaarallinen tauti ja toivotte, että sairas saisi syntinsä anteeksi. Siinä sivussa sen tarkoituksena on myöskin parantaa sairaan tilaa. Ensimmäiset kristityt käyttivät voitelua sairaan ruumiin parannuskeinona, jonka vaikutus riippui siitä, karkoittiko sairas synnin sydämestänsä.

>> Apostoli Jaakobin kirjeessä sanotaan: ”Jos joku teistä sairastaa, kutsukoon tykönsä seurakunnan vanhimmat, ja he rukoilkoot hänen edestään, voidellen häntä öljyllä Herran nimessä. Ja uskon rukous pelastaa sairaan ja Herra antaa hänen nousta jälleen; ja jos hän on syntejä tehnyt, niin ne annetaan hänelle anteeksi. Tunnustakaa siis toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että te parantuisitte; vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras”. (Jak. 5: 14-16.)

>> Niin sanotut ”vanhimmat” ensimmäisissä seurakunnassa olivat armoitettuja miehiä. Heillä oli parantamisen voima, ja käynti sairasten luona oli heidän tärkeimpiä tehtäviään. Öljyllä voidellessaan ja rukoillessaan he siirsivät parantavaa voimaa sairaaseen. Rukoillessaan ihminen joutuu läheisesti Jumalan yhteyteen, joka on parannusvoiman lähde. Ja mitä läheisempi tämä yhteys, sitä suurempi voima, joka virtaa rukoilijaan tästä voimalähteestä.

>> Sinä tiedät Kristuksen parannustöistä, että monet sairaudet ovat syntien, varsinkin lähimmäisenrakkautta vastaan tehtyjen syntien rangaistuksia. Siksi Kristus sanoi yhä uudelleen parantuneille: ”Älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi”. Siksi oli ensin poistettava synti, joka oli sairauden syy: Se tapahtui siten, että sairas tunnusti syntinsä sille, jota vastaan hän oli rikkonut. Hän kutsutti hänet, jos mahdollista, sairasvuoteensa ääreen ja sitten seurasi sovinto. Siksi apostoli Jaakobkin kehoittaa: ”Tunnustakaa siis toisillenne syntinne, että te parantuisitte”. Syntiä ei pitänyt tunnustaa kenelle hyvänsä, ei myöskään papille, vaan sille, jota vastaan oli rikottu. Jos sovinto oli saatu aikaan, silloin Jumalakin antoi anteeksi sairaalle hänen syntinsä, ja vanhin paransi hänet, sillä parannusvoimalla, joka rukouksen ja öljyvoitelun aikana siirtyi sairaaseen ruumiiseen.

>> Nämä apostolin sanat kuvaavat kaikkein korkeinta parannuskeinoa, joka ihmisille on tarjona. Se paransi sairaan sekä ruumiin että sielun.

>> Ja mitä te olette nykyään tehneet tästä sairaiden voitelusta ja parannuksesta? Teidän oppinne mukaan öljyn tulee olla piispan siunaama. Vain piispan vihkimä pappi saa toimittaa öljyllä voitelun, ja samalla hänen tulee lukea piispan määräämä rukous. Ja silloin te luulette, että sellainen voitelu tuo sairaalle synninpäästön. Te voitelette tajutontakin sairasta ja luulette, että tällaisessakin tilassa oleva sairas voi saada synninpäästön. Pitäisihän toki teidän terveen järkenne sanoa teille, että tällainen voitelu ei voi vaikuttaa mitään tajuttoman ihmisen sieluntilaan. Ensimmäisten kristittyjenkään aikana ei voitelu tuottanut synninpäästöä, vaan edelläkäypä syntien anteeksianto poisti parantumisen esteen, niin että voitelu saattoi parantaa sairaan. – Koska teiltä nykyään, kun te annatte sairaalle voitelun, tavallisesti puuttuvat kaikki ne edellytykset, joita ensimmäisillä kristityillä oli, niin on niin sanottu ”viimeinen voitelu” enimmissä tapauksissa vain puhtaasti ulkonainen meno, jolla ei ole mitään sisäistä voimaa.

>> f. Ei myöskään ”pappien vihkiminen” tullut kysymykseen varhaiskristillisyyden aikana. Pappeja vastasivat presbyteerit eli ”vanhimmat”. Heillä ei kuitenkaan tarkoitettu iältään vanhimpia, vaan niitä, jotka olivat sisäisesti kypsyneimmät uskon asioissa. Heihin soveltuvat sanat Viisauden kirjasta. (4: 8-9): ”Kunnioitettu vanhuus ei ole sama kuin pitkä ikä, eikä sitä mitata vuosien luvulla, vaan ymmärtäväisyys on ihmisen oikea harmaapäisyys, ja nuhteeton elämä oikea vanhuus”. Siksi eivät ihmiset valinneet ensimmäisten kristillisten kirkkojen presbyteerejä, koska ihmiset eivät voi arvostella kanssaihmistensä sisäistä arvoa. Vaan Jumalan henkiolennot, jotka olivat saapuvilla kristittyjen jumalanpalveluksissa, ilmoittivat, keitä Jumala oli valinnut. Kristillisten seurakuntien jäsenet antoivat tunnustuksensa niille, jotka Jumalan käskystä hoitivat tointansa, panemalla juhlallisesti kätensä heidän päällensä.

>> Mikä oli presbyteerien toimena? Oliko heillä ehkä suurempia hengellisiä oikeuksia kuin muilla kristityillä? Oliko heillä hengellisiä valtuuksia toisiin kristittyihin ja käyttivätkö he niitä siten, että kristityt suhteessaan Jumalaan ja päästäkseen osallisiksi armosta, olivat heistä riippuvaisia? – Ei lainkaan. Siihen aikaan ei tunnettu vielä pappiskuntaa sellaisena kuin se nykyään on. Silloin ei papeilla ollut erikoista hengellistä valtaa, jota he yksin olisivat voineet käyttää. Ei ollut pappeja, jotka olisivat jakaneet niin sanottuja sakramentteja, antaneet syntejä anteeksi tai välittäneet muita hengellisiä armoja. Ei ollut piispoja, jotka olisivat vihkineet toisia papeiksi ja antaneet heille hengellisiä valtuuksia. ”Vanhimpien” tai ”presbyteerien” tehtävä oli aivan toinen.

>> Kun ihmiset kokoontuivat yhteen määrätyssä tarkoituksessa, niin pitää olla johtaja, joka ylläpitää ulkonaista järjestystä ja huolehtii siitä, että kaikki käy määrätyn tarkoituksen mukaisesti. Samoin tekivät ensimmäiset kristityt. He kokoontuivat jumalanpalvelukseen, ehtoollisen viettoon sekä vahvistaakseen ja kohottaakseen toisiaan uskossa. Silloin oli tarpeen, että joku valmisti nämä kokoukset, määräsi kokoontumisajan, johti kaikkea ja huolehti siitä, että yhdessäolo kävi hyvässä järjestyksessä ja sovussa. Sillä Jumala ylläpitää järjestystä koko luomakunnassaan. Samoinkuin Hän on määrännyt henkimaailman johtajat ja ohjaajat, jotka valvovat Hänen säädöksiensä noudattamista, samoin Hän vaatii, että inhimillisessäkin armonjärjestyksessä on johtajia, jotka huolehtivat siitä, että armonyhtymän jäsenet saavat mahdollisimman runsaasti hengellistä hyvyyttä.

>> Se oli presbyteerien tehtävänä. He huolehtivat ensi sijassa ulkonaisesta järjestyksestä. He määräsivät, missä kodissa jumalanpalvelukset oli pidettävä, katsoivat, että huone oli sopivassa järjestyksessä ja että siellä oli kaikkea, mitä tarvittiin; he määräsivät kokousten ajan ja pitivät kaikesta huolen.

>> Mutta seurakunnan sisäisessä elämässä heillä oli vieläkin tärkeämmät tehtävät. Jumalanpalveluksissa läsnäolevat henkiolennot antoivat paljon määräyksiä, jotka olivat tärkeitä seurakunnan hengelliselle kehitykselle. Presbyteerin piti nyt huolehtia siitä, että näitä määräyksiä ja tehtäviä tarkasti ja tunnollisesti suoritettiin.

>> Koska todellinen uskonto on lähimmäisen rakkautta, niin kristityt pitivät hyvin tärkeänä sitä apua, joka oli annettava todellisessa avuntarpeessa oleville seurakunnan jäsenille. Siksi presbyteerin piti olla alituisesti seurakuntansa perheiden yhteydessä ja neuvotella heidän kanssaan kaikesta, mikä ruumiillisesti ja henkisesti painosti heitä. Hän oli kaikkien uskollinen ystävä. Kaikki luottivatkin häneen aivan rajattomasti, koska Jumalan henkimaailman lähetit olivat määränneet hänet siksi, jonka tuli ottaa osaa kaikkiin heidän iloihinsa ja suruihinsa ja jolle he saattoivat uskoa kaikki huolensa. Koska henkimaailma oli valinnut hänet tehtäväänsä, niin hän saattoi myöskin antaa heille parhaat neuvot. Hän otti selkoa, missä apu oli eniten tarpeen, hän kävi sairaiden ja yksinäisten, leskien ja orpojen luona ja huolehti siitä, että toiset kristilliset perheet auttoivat heitä.

>> Ensimmäiset kristityt toivat kokouksiinsa paljon erilaisia lahjoja ja antoivat ne vanhimmalle, jotta hän jakaisi ne apua tarvitsevien kesken.

>> Koska vanhimmilla oli myöskin parantamisen voima ja hän saattoi siis auttaa sairaita, niin on luonnollista, että hän työssään voitti myöskin uskonveljiensä rakkauden ja ystävyyden. Kaikki luottivat häneen niin suuresti, että he puhuivat

hänelle myöskin henkisistä vaikeuksistaan ja tunnustivat hänelle erehdyksiään ja kysyivät häneltä neuvoa. Hän rohkaisi, lohdutti ja kehotti heitä, rukoili heidän kanssansa ja oli kaikkien hengellinen isä ja paimen.

>> Ensimmäiset kristityt seurakunnat olivat naapuruus-seurakuntia. Määrätty määrä perheitä, jotka asuivat määrätyllä alueella, muodosti seurakunnan. Se ei saanut olla liian suuri, sillä muuten he eivät olisi voineet pitää kokouksiaan yksityiskodeissa. Siksi suuremmilla paikkakunnilla tai suuremmissa piireissä oli seurakuntien luku hyvin suuri. Kullakin oli oma presbyteerinsä. Sattui usein, että toiseen seurakuntaan kuului melkein yksinomaan varakkaampia perheitä ja toiseen melkein vain avuntarpeessa olevia perheitä. Ja koska juuri varakkaat perheet halusivat tehdä paljon hyvää, mutta heillä ei ollut siihen tilaisuutta omassa seurakunnassaan, niin oli välttämätöntä, että yksityiset seurakunnat joutuivat keskenään kosketukseen ja että valittiin joku henkilö, joka asettui yhteyteen koko piirin presbyteerien kanssa. Hänen tuli ottaa selko, miten paljon avuntarpeessa olevia oli ja minkä verran avustusta oli tarjona. Siten voitiin tasaisesti jakaa lahjoja ja apua. Sillä presbyteerit pitivät tarkkaa luetteloa sekä köyhien lukumäärästä että avustuksesta, jota heidän seurakuntansa saattoi antaa.

>> Sitä henkilöä, joka huolehti koko piirin varojen ja avustusten jakelusta piirin eri seurakunnille, nimitettiin ”episcopukseksi”, josta nykyinen sana ”piispa” on saanut alkunsa. Se merkitsee: ”johtaja”. ”Episcopus” ei joutunut tekemisiin eri seurakuntien jäsenten kanssa. Hänen tehtävänään oli työskennellä yhdessä oman piirinsä presbyteerien kanssa, keskustella heidän kanssaan avustusten järjestämisestä ja jakaa avustukset yksityisille presbyteereille, jotka lähettivät ne edelleen. Itsestään on luonnollista, että noissa neuvotteluissa presbyteerit ja ”episcopus” eli piispa keskustelivat myöskin tärkeistä sielunhoitoa koskevista asioista.

>> Piispaa, samoinkuin presbyteeriäkään, eivät ihmiset valinneet, vaan Jumalan henkiolennot määräsivät hänet. Hänen vaikutuksensa kristillisten seurakuntien elämässä oli luonnollisestikin hyvin suuri. Mutta hän vaikutti sisäisellä olemuksellaan ja esimerkiksi kelpaavalla elämällään. Siksi hänen neuvoaan kysyttiin kaikissa tärkeissä kysymyksissä. Henkimaailmakin kehotti presbyteerejä kääntymään piirinsä piispan puoleen kaikissa seurakuntien yhteisissä kysymyksissä. Ja hänelle Jumalan henkiolennot neuvoivat, mitä hänen tuli tehdä.

>> Samoinkuin te ihmiset usein käytätte väärin vaikutustanne kanssaihmisiinne, samoin kävi myöskin kristillisten seurakuntien. Aika koitti, jolloin Jumalan henkiolennot karkotettiin kristillisestä kirkosta. Sen jälkeen ei henkimaailma enää määrännyt presbyteerejä eikä piispoja, vaan vaikutusvaltaiset ihmiset. Vallanhimo ja

muut inhimilliset paheet tunkeutuivat seurakuntien pariin. Sillä missä Jumalan henkiolennot eivät toimi, sinne tunkeutuvat muut henget, jotka eivät tarkoita ihmisten parasta, vaan johtavat heidät turmioon. Hyvyys vaatii vapautta – pahuus pakkoa. Ensimmäinen kristillinen kirkko, jossa Jumalan henkiolennot hallitsivat, oli vapaa Jumalan lasten kirkko. Myöhemmän ajan kirkko, joka sulki yhteydestään Jumalan henkiolennot, tuli hengellisen orjuuden kirkoksi, jonka keskuudessa alhaiset henget toimivat ja jossa johtajat vastoin Jumalan tahtoa anastivat itselleen vallan ja siten sulkivat uskovaisilta tien Jumalan luo. Täten on vielä nykyäänkin katolisen kirkon laita. Katoliset ovat lujasti sidotut katolisen pappiskunnan takinliepeisiin. Sillä tämän kirkon opin mukaan ei ilman pappiskunnan välitystä ole syntien anteeksiantoa, ei Jumalan hengen vuodatusta, ei Herran ehtoollista, ei sairaiden voitelua eikä laillista avioliittoa. Avioliitonkin on katolinen kirkko julistanut sakramentiksi, mutta siitä minulla ei entisten esitysteni lisäksi ole mitään sanottavaa.

>> Jos Kristus palaisi maan päälle, täytyisi hänen vielä kerran valittaa: ”Minun käy sääliksi!” kansaa – Jos nykyiset kristilliset kirkot tahtovat jälleen olla Kristuksen oikean opin kannattajia, niin heidän tulee palata ensimmäisen kristillisen kirkon jumalanpalvelukseen. Tosin ei ole toivoa, että nykyisten kristillisten kirkkojen johtajat palaisivat Kristuksen kristinuskoon. Sen täytyy lähteä kansasta. Kansan, jonka hartioille on kasattu niin paljon ihmissäädöksiä uskonnon nimessä, täytyy jälleen oppia etsimään Jumalaa ja täyttämään Hänen tahtonsa samalla tavalla kuin ensimmäiset kristityt Jumalan henkiolentojen välityksellä. Sillä tänäänkin vielä ovat voimassa ne sanat, jotka ensimmäinen kristillinen kirkko valitsi ojennusnuorakseen:

>> Missä Jumalan henget ovat, siellä on totuus! >>

NELJÄS OSA.

Yhteys henkimaailman kanssa apostolien ajan jälkeen

ja nykyaikana.

Huomautuksia.

Sen jälkeen, kun olin saanut ne tiedot, joita olen esittänyt tämän teoksen toisessa osassa ja jotka selittävät niitä lakeja, joiden välityksellä voidaan päästä henkimaailman yhteyteen sekä sitä tapaa, jolla raamatun aikana vastaanotettiin henkimaailman sanomia, annettiin minun omin päin tutkia muita samankaltaisia tapauksia ihmiskunnan historiassa ja verrata niitä henkimaailmalta saamiini tietoihin.

Minua kehoitettiin erikoisesti tutkimaan nykyisiä spiritistisiä istuntoja sekä ottamaan selkoa, mitä nykyinen tiede sanoo >> medioista >> ja heidän välittämistään sanomista.

Kernaasti olisin myöskin tutkinut entisten aikojen kirjailijoiden, niin hyvin pakanallisten kuin kristittyjenkin, tiedonantoja, sen verran kuin ne käsittelevät pyrkimystä henkimaailman yhteyteen. Minun olisi siinä tapauksessa ollut pakko tutkia vanhojen kreikkalaisten ja roomalaisten filosofien, runoilijoiden ja historiankirjoittajien teoksia. Minun olisi pitänyt tutustua kaikkiin kirkko-isien ja kirkollisten kirjailijoiden teoksiin apostolien jälkeisestä ajasta laskien aina keskiajan mystikkoihin saakka. En olisi voinut syrjäyttää myöskään katolisten pyhimysten elämää ja toimintaa koskevia teoksia, jotta työni olisi ollut täydellinen. Lisäksi minun olisi pitänyt tutkia sitä laajaa >> okkultistista >> aineistoa jota nykyään on käsitelty kirjallisuudessa ja aikakauslehdistössä.

Jo ensi silmäyksellä selvisi minulle, että sellainen työ vaatisi koko ihmiselämän.

Niinpä päätin liittää vain kolme lukua kirjani täydennykseksi. Niissä tahdoin omasta puolestani lyhyesti osoittaa, että henkimaailman yhteyteen pyrkiminen oli apostolien jälkeisenä aikana yleisesti tunnettu ja tunnustettu tosiasia, ja että sitä harjoitetaan nykyaikanakin, joskaan nykyinen ihmiskunta ei vielä anna sille tunnustustaan, – ja että henkimaailman yhteyteen pyrkiminen tapahtuu edelleen samojen lakien alaisena kuin tässä kirjassa on esitetty ja että nämä lait kaikkina aikoina ovat olleet ja aina tulevat olemaan samat.

Siten syntyivät seuraavat luvut: >> Yhteys henkimaailman kanssa apostolien jälkeisenä aikana >> – >> Mitä henkiolennot vaikuttivat erään luterilaisen ja erään katolisen papin elämään 19: llä vuosisadalla >> – >> Spiritismi nykyisen tieteen valossa >>.

Yhteys henkimaailman kanssa apostolien jälkeisenä aikana. *

”Jos jotakin on, josta sanotaan: ”Katso,
tämä on uutta”, niin on sitä kuitenkin
ollut jo ennen, ammoisina aikoina,
jotka ovat olleet ennen meitä”. Saarn. 1: 10.

Valtava taistelu syttyi kristinuskon ja pakanamaailman välillä, kun kristinusko tunkeutui siihen. Tässä taistelussa elämästä ja kuolemasta vallitsi apostolien jälkeisen ajan kristittyjen kesken yleisesti se vakaumus, että pahat henget hallitsivat koko pakanallista maailmaa ja että maalliset hallitsijat ja heidän alamaisensa olivat vain pahojen voimien inhimillisiä kätyreitä. Pimeyden valta pelkäsi, että kristinuskoa edustama hyvä henkimaailma voisi riistää ihmiskunnan sen vallasta. >> Tässä oli kysymys taistelusta korkeampaa valtiasta kuin Rooman keisaria, suurempia voimia kuin keisarin maaherroja ja virkamiehiä vastaan. Nämä vallat olivat jo ennen Rooman valtakuntaa olemassa. Ne ulottuivat myöskin valtakunnan pimeihin maakuntiin, joissa Rooman valta oli vain nimellinen. Ne ulottuivat ihmisten sydämiin ja heidän ajatuksiinsa, jotka eivät ole minkään vallan alaisia. >>

>> Valtio samoinkuin yksityisetkin pitivät yhteyttä henkimaailman kanssa, ja näitä henkiä pakanat nimittivät jumaliksi, sankareiksi tai demooneiksi. Valtion elämä oli heidän suojeluksensa alainen. Suuri osa julkista toimintaa tarkoitti heidän palveluaan uhrein ja juhlin. >> (Weinel: s. 2 ja 3.)

*) Tässä luvussa käytetyt tiedot on otettu Weinelin teoksesta: Die Wirkungen des Geistes und der Geister im nachapostolischen Zeitalter bis auf Irenaeus. J. C. B. Mohr-Freiburg i. B. – Milloin siis mainitsen Weinelin nimeä, tarkoitan tätä kirjaa.

>> Vaikka epäjumalien kuvat olivatkin ulkonaisesti kuolleita, niin oltiin silti vakuuttuneita siitä, että noissa kivisissä ja puisissa kuvissa eli todellisia henkiolentoja, jotka ilmaisivat itsensä ihmisille. Niistä sanoo kristitty marttyyri Justinus: >> Noilla kuvilla on pahojen demoonien muoto ja nimi. >> – Näitä

demooneja pakanat palvelivat. >> Vanhoina aikoina ilmestyi demooneja (ihmismedioissa) ja he harjoittivat naisten kanssa aviorikoksia, saastuttivat nuoria poikia ja pelästyttivät kauhunkuvilla ihmisiä, jotka eivät ymmärtäneet mistä oli kysymys; ihmiset nimittivät niitä jumaliksi ja antoivat niille nimiä, jotka demoonit omistivat itselleen. He tekivät sen pelosta, sillä he eivät tienneet, että ne olivat pahoja demooneja. >> (Justinus 1: 5, 2.)

Mutta pahat henget eivät toimineet vain entisaikoina, vaan ensimmäisinä vuosisatoina kristitytkin näkivät joka päivä omin silmin pahojen henkien ilmiöitä.

Ensiksikin oli kaikenlaisia tauteja sairastavia ihmisiä, joiden kautta vieras henki puhui ja toimi. Mielenvikaisessa oli demooni. Hysteerikko ja kaatuvatautinen oli pahan hengen valtaama. Näin uskoivat yleisesti sekä juutalaiset, pakanat että kristityt.

Nämä näkymättömät henkiolennot puhuivat myöskin inhimillisten medioitten kautta. Kristitty Tatianus kuvailee Apollon naispuolista mediota seuraavin sanoin: >> Kun hän on juonut vettä, joutuu hän raivon valtaan, suitsutus saattaa hänet pois järjiltään, ja hän ennustaa. >> (Tatianus 19 s. 86.) – Raivoaminen on aina merkkinä siitä, että alhainen henkiolento on vallannut medion. Korkeat henget ilmestyvät aina levollisina ja rauhallisina.

Baalin pappien raivo, josta raamatussa kerrotaan, bakanttien kiihkeät liikkeet roomalaisten ja kreikkalaisten epäjumalien juhlissa, nykyaikaisten dervissien tanssit sekä monet nykyajan medioissa ilmenevät samantapaiset ilmiöt johtuvat kaikki pahojen henkiolentojen vaikutuksesta.

Myöskin senaikuiset selvänäkijät saattoivat nähdä näitä henkiolentoja. Henkilöitä, joilla oli selvänäköisyyden lahja tai muita mediumistisia kykyjä, joiden välityksellä he saattoivat päästä henkien yhteyteen, nimitettiin siihen aikaan >> pneumatikoiksi >>. Tämä sana on peräisin kreikkalaisesta sanasta >> pneuma >>, joka merkitsee >> henkeä >>. Nykyaika, joka ei tunne enää niitä lakeja, jotka tekevät mahdolliseksi yhteyden henkien kanssa, selittää, että sana >> pneumatikko >> merkitsee henkilöä, jolla on henkisiä kykyjä ja jonka oma henki siis saa ihmeitä aikaan. Mutta todellisuudessa >> pneumatikot >> olivat joko täysin kehittyneitä medioita tai ihmisiä, joilla oli mediumistisia taipumuksia tai jotka olivat selvänäköisiä ja selväkuuloisia. >> Pneumatikkoja >> eivät olleet siis ainoastaan ne, jotka olivat hyvän henkimaailman yhteydessä, vaan nekin, jotka seurustelivat pahojen henkiolentojen kanssa. Lait, jotka tekivät mahdolliseksi tämän yhteyden, olivat samat kummassakin tapauksessa.

>> Ihmiset voivat nähdä demooneja, ne näyttäytyvät, jotta ihmiset uskoisivat, että ne ovat todellisia. >> – >> Kuitenkin vaan ”pneumatikot” voivat nähdä heidän ilma ja tuliruumiitaan; mutta tosiasia on, että niitä nähdään varsin usein >> – sanoo Tatianus. (Logos, 15 s. 70.)

Tässä mainitut demoonien ilma ja tuliruumiit ovat hengellisiä ruumiita. Kaikilla henkiolennoilla on hengellinen ruumis. Mutta kaikilla on erilaiset ruumiit riippuen siitä maailmasta, missä he oleskelevat.

Epäjumalankuvat puhuivat myöskin itse ja tekivät ihmeitä. Sitä eivät kristitytkään voineet kieltää, sillä sen kaikki tiesivät. Juuri tämän johdosta pakanat olivat vakuuttuneet, että epäjumalankuvat, joita he palvelivat, olivat elollisia ja voimakkaita henkiolentoja. He sanoivat: >> Mistä syystä jotkut kuvat tekisivät ihmeitä, elleivät ne olisi jumalia, joille me pystytämme kuvapatsaita. Eihän ole luultavaa, että elottomissa, liikkumattomissa kuvissa voisi olla voimaa, ellei joku sitä heille antaisi? >> Kristitty Athenagoras vastaa: >> Me kristityt emme kiellä, että erinäisissä paikoissa ja kaupungeissa ja kansojen keskuudessa tapahtuu ihmeitä epäjumalankuvien nimessä, mutta me emme pidä niitä jumalina. >> (Athenagoras Leg. 23 s. 116.) – Erään Neryllinuksen kuvapatsaasta Troiassa kertoo hän: >> ihmiset luulevat, että se ennustaa ja parantaa sairaita. Sen vuoksi Troian asukkaat uhraavat sille ja koristavat sitä kullalla ja seppeleillä. Samoin kerrotaan, että toinen Parionissa olevista Aleksanterin ja Proteuksen kuvapatsaista ennustaa; mutta toista, Aleksanterin patsasta palvellaan valtion kustannuksella uhrein ja juhlin aivan kuin jumalaa, joka kuulee ihmisten rukoukset. >> Athenagoras ei kiellä näitä ilmiöitä. Mutta hän sanoo, että alhaiset henget saavat ne aikaan.

>> Siten nähtiin ja kuultiin ilmiöitä, jotka todistavat, että salaperäinen henkimaailma oli tämän maailman ulkopuolella olemassa – henkimaailma, jonka olennot olivat voimakkaampia ja tietorikkaampia, mutta samalla ilkeämpiä kuin ihmiset. Rooman valtakunnan yläpuolella oli valtakunta, jonka hallitsija oli maailman todellinen herra – Zeus, saatana. Ja juuri tämä Rooman valtakunta, jonka johtavat piirit vastustivat niin ankarasti kristinuskoa, näytti olevan henkimaailman mahtavin turva. >> (Weinel: s. 12.)

Kauhukseen saivat kristityt kärsiä tämän näkymättömän maailmanhallitsijan ja hänen kätyriensä kidutuksia.

Ja mitä varten Lucifer ja hänen kätyrinsä vainosivat kristittyjä? Lucifer tahtoi vieroittaa heidät Jumalasta ja viekoitella epäjumalia palvelemaan. Hän tahtoi tuhota heidän hengellisen elämänsä ja syöstä heidät hengelliseen kuolemaan. >> Sillä niin

sanotut demoonit eivät halunneet muuta kuin vieroittaa ihmisiä heidän Jumalastaan ja Luojastaan ja Jumalan esikoisesta, Kristuksesta. Mutta ne, jotka eivät jaksaneet kohota maata korkeammalle, kiintyivät ihmisten tekemiin esineihin (kuvapatsaihin) ja tekevät sitä yhä edelleen. >> (Justinus: 1, 58.) >> Demoonit ovat saaneet sen aikaan siten, että keksimällä myyttejä ja mysteerioita he ovat jäljitelleet sitä lunastussuunnitelmaa, jonka Jumala loi ihmiskunnan pelastukseksi. Omilla kuvillaan he hankkivat niille, jotka pyrkivät Jumalan yhteyteen, mieluisan, mutta sielua turmelevan korvikkeen todellisen ilmestyksen asemasta. >> (Justinus: 1, 56.)

Ne pahat henget, jotka epäjumalien juhlissa puhuivat epäjumalankuvien kautta, saivat äänensä kuuluville siten, että he loivat >> suoranaista ääntä >> tarjona olevan elämänvoiman välityksellä. He koettivat jäljitellä Jumalaa, joka puhui ilmestysmajassa liiton arkin yläpuolella leijailevasta elämänvoiman pilvestä. Sillä silloin kuului >> suoranainen ääni >>, niinkuin edelläkäyvistä selityksistäni käy selvästi esille. Ja samoinkuin Jumalan puhuessa elämänvoiman pilvi syntyi uhriveren ja suitsutuksen elämänvoimasta, samoin olivat myöskin pakanallisten uhrien veri ja suitsutus se elämänvoiman lähde, jota pahat henget käyttivät voidakseen luoda >> suoranaista ääntä >>.

Koska Lucifer ja hänen joukkonsa alituisesti uhkasivat kristityitä, niin oli heidän keskuuteensa levinnyt kauhu näitä Pimeyden valtoja vastaan. Siinä ei ollut kysymys haamuista eikä mielikuvitteluista niinkuin monet nykyajan ihmiset olettavat, eikä myöskään piintyneistä, todistamattomista uskonkappaleista, joihin kristityt nykyään uskovat; vaan pahat henget olivat todellisia, joka päivä ilmeneviä voimia, jotka salaa, mutta suurella väellä ja voimalla sekaantuivat ihmisten elämään. (Weinel: s. 24.)

>> Kuvailkaamme mielessämme kristittyä, jonka talon seiniltä laarit ja penaatit (epäjumalien kuvat) irvistelivät ja kaduilla ja toreilla uhkailivat häntä; tai pitivät salaista peliään temppelien pimeissä suojissa, valoisien pilarikäytävien takana, viekoitellen ihmisiä puoleensa. Näiden kuvien parissa oli useita, joiden inhottavat ja luonnottomat, puoleksi ihmis-, puoleksi eläinruumiit herättivät kauhua niissä, jotka tiesivät, että niihin oli kätkeytynyt elävä henkiolento. Paljoa vaarallisemmat olivat kuitenkin demoonit, jotka huokuivat henkeä säihkyvään marmoriin, niin että kreikkalaisten jumalien ja jumalattarien kauneutta uhkuvat jäsenet viekoittelivat ihmisiä aistillisuuteen ja pahan hengen orjiksi. Kristityt näkivät kauhukseen, että tämä elämää uhkuva kauneus oli Jumalalta varastettu, jotta sitä voitaisiin käyttää syntiin; että epäjumalien kuvia ympäröivä ylevyys oli ryöstetty Jumalalta, joka hallitsee ihmissydämiä.

>> Ja kun kristitty perheen piirissä, kaupunki- tai maaseutujuhlissa kauhukseen huomasi, miten suuri oli Jumalasta luopumisen voima; kun hän näki, miten tällaisissa juhlissa demoonit ja puolijumalat harjoittivat mitä häpeällisintä rivoutta, miten vanhojen ja nuorten, aikuisten ja alaikäisten silmien edessä ihmiset ja jumalat päästivät valloilleen ahneutensa, vihansa, kostonhimonsa ja aistillisuutensa, kaikki ne intohimot, joiden vanavedessä kulkevat sodat, murhat ja aviorikokset; niin hänen sydämessään nousi inho ja viha niitä kohtaan, jotka ilveillään ja kauhunkuvillaan olivat vieroittaneet ihmiset tosi Jumalasta ja Hänen hyvyydestään ja puhtaudestaan.

>> Onnellinen se kristitty, jonka mielessä ei muunlaisia tunteita herännyt. Mutta jos kuvien ja ihmisten kauneus ja näytelmien aistillinen kiihotus tunkeutui hänen sydämeensä, jos gladiaattorien taistelut herättivät hänenkin mielessään uinuvan verenhimon, niin hän kauhukseen totesi samojen synkkien voimien kiihottavan hänenkin viettejään ja kuuli niiden viekoittelevan häntä milloin imelin imarteluin, milloin hurjin houkutuksin. Eikä hän vain kuullut niiden houkutteluja. Mitä enemmän hän kiinnitti huomiotaan itseensä, mitä syvemmälle hän vajosi henkimaailman kokemuksiin, mitä suuremmassa määrässä hänestä tuli ”pneumatikko”, sitä selvemmin ja useammin hän kuuli näitä ääniä, niin, näkipä pahoja henkiä ja ruumiillisestikin tunsi niiden kiusaavan läsnäolon.

>> Ja jos hän pysyi Jumalalle uskollisena, niin saattoi käydä vieläkin pahemmin. Vainojen aikana Luciferin ja hänen seuralaistensa voima oli korkeimmillaan. ”Inholla ja kauhulla hän näki, miten nämä väkivaltaiset viholliset kiduttivat hänen ystäviään, tai hänen oma ruumiinsa sai kestää kiduttavaa tuskaa”. (Weinel: s. 24 ja 25.)

Mistä kristityt saivat voimaa voittaa alhaiset henkiolennot? Kristityt itse vastaavat meille: Pyhä henki, Jumalan henki sen heille antaa. Jumalan henkiolennot saapuivat heidän luokseen samalla tavalla kuin ensimmäisten kristillisten seurakuntien. Niinpä Justinus sanoo oman aikansa kristityistä: >> He vastaanottavat lahjoja, kukin ansionsa mukaan, Kristuksen nimessä. Sillä toinen vastaanottaa ymmärryksen hengen, toinen järjen hengen, kolmas voiman ja neljäs parannuksen, viides ennustuksen, kuudes opin hengen ja seitsemäs jumalanpelon hengen. >> (Justinus: Dial. 88 s. 318.)

Keskustelussa juutalaisen Tryphonin kanssa sanoo Justinus: >> Meidän parissamme on aina tähän saakka ilmennyt profeetallisia lahjoja, josta te voitte huomata, että samat kyvyt, jotka vanhoina aikoina olivat ominaisia teidän heimollenne, ovat nyt tulleet meille. Ja samoinkuin pyhien profeettojen eläessä teidän keskuudessanne, oli vääriäkin profeettoja, samoin meilläkin on nykyään vääriä opettajia. >> (Justinus: Dial. 82 s. 296.)

Irenaeus vastusti niitä, jotka tahtoivat poistaa Jumalan henkien sanomat uskonnosta. Hän tuo esiin koko senaikuisen kristillisen kirkon kannan väittäessään alogien uskontokannasta: >> He hukkaavat hengen lahjan, joka viimeisinä aikoina vuodatettiin Jumalan tahdosta koko ihmissukukunnalle. He eivät hyväksy P. Johanneksen evankeliumia, jossa sanotaan, että Herra on luvannut lähettää meille totuuden hengen. He hylkäävät evankeliumin sekä profetoivan hengen. >>

Kun Irenaeus käyttää sanamuotoa >> viimeisinä aikoina >>, niin kristityt tarkoittivat sillä aikaa Kristuksen ilmestymistä aina maailman loppuun saakka. >> Profetoivalla hengellä >> tarkoittivat kristityt henkeä, joka inhimillisen medion kautta ilmoitti Jumalan totuuksia, niinkuin tapahtui ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissa. Ensimmäiset kristityt opettivat, ettei kukaan muu kuin Jumalan henki voinut ilmaista totuutta. Tämä heidän periaatteensa ilmeni seuraavassa sanan parressa: Totuus tulee julki siellä, missä Jumalan armolahjoja viljellään.

Koska pääsy sekä hyvien että alhaisten henkien yhteyteen riippui ja riippuu yhä edelleenkin aivan samoista laeista, niin ovat kummankin henkimaailman sanomat ulkonaisesti aivan samanlaiset. Vain sanomien sisällöstä ja siitä tavasta, millä henkiolennot esiintyvät medioitten välityksellä, voidaan huomata, ovatko ne kotoisin hyvästä vai pahasta, korkeasta vai alhaisesta henkimaailmasta. Mutta juutalaiset, pakanat ja kristityt, katoliset ja ei-katoliset olivat kaikki vakuuttuneet siitä, että nämä sanomat olivat näkymättömien henkiolentojen lähettämiä.

>> Jos kristitty näkee näyssä enkelin tai demoonin, Kristuksen tai pahan hengen, jos pakana tai gnostikko näkee näyn, niin ei se, mikä kristitylle on elämys, ole juutalaiselle itsepetosta, niinkuin monet uuden ajan teologit väittävät, vaan kussakin tapauksessa on sen ajan käsityksen mukaan yliluonnollisia, näkymättömiä henkiolentoja ilmestynyt. Ja tämä eläymys voi joka kerta ilmestyä aivan samassa muodossa. (Weinel: s. 64.)

>> Mutta pyhän hengen ja demoonien välittämät ilmiöt eivät yleensä vain ole samankaltaisia, vaan yksi ja sama ilmiö voi olla sekä hyvän että alhaisen hengen välittämä, riippuen kunkin kirjoittajan uskonnollisesta kannasta. Se henkimaailman ilmiö, jota gnostikko (kristillinen lahkokunta) pitää hyvänä ja pyhänä, voi katolisen mielestä olla demoonien silmänlumetta ja päinvastoin. >> (Weinel: s. 64.)

>> Kaikki pneumatiset ilmiöt samalla psykofyysillisellä alalla ovat kaikkina vuosisatoina aina olleet hämmästyttävän samanlaisia. Mystikko keskiajan luostareissa, kveekari protestanttisessa Englannissa, inspiroitu hugenotti, 19:nnen

vuosisadan ihmelääkäri, kaikki he toimivat aivan samoinkuin pneumatikko kirkon alkuaikoina. >> (Weinel: s. 65.)

>> Kristillisen käsityksen mukaan toimiva henki, joka välittää ilmiöitä, on aina joko hyvä tai paha. >> (Weinel: s. 67.)

Apostolien jälkeisenä aikana henget toimivat aivan samalla tavalla kuin tässä kirjassa on esitetty medioita käsittelevissä luvuissa.

Henget puhuivat medioitten kautta. Oli sekä >> puolitranssimedioita >>, joiden oma henki kuuli sen, mitä vieras henkiolento hänen kauttansa puhui, että >> syvätranssi-medioita >>, joiden kautta toinen henki puhui medion itsensä ollessa tajuttomuuden tilassa. Eräs medio, joka puhui puolitranssissa, kuvailee tilaansa seuraavin sanoin: >> Joka kerta minä tunsin erikoista mielenylennystä, ja siksi voin vakuuttaa, ettei kukaan voi lahjoa eikä viekoitella minua minkään maallisen edun vuoksi puhumaan muuta kuin mitä henki tai Jumalan enkeli sanoo käyttäessään hyväkseen minun elimiäni. Hurmiossa ollessani annan hänen yksin käyttää kieltäni samalla kun oma henkeni kääntyy Jumalan puoleen, ja minä koetan painaa mieleeni niitä sanoja, joita suuni lausuu. Minä tiedän, että korkeampi voima puhuu silloin kauttani. En koskaan edeltäkäsin tiedä, mitä puhun. Sen vuoksi sanani tuntuvat minusta ikäänkuin toisen puheelta, mutta ne jättävät syvän vaikutuksen minun sieluuni. >> (Weinel: s. 77-78.)

Usein henki rukoilee myöskin puolitranssissa olevan medion kautta. Selvänä esimerkkinä tällaisesta >> rukouksesta hengessä >> on Polykarpuksen marttyyrikuolema. Siinä kuvataan myöskin sattuvasti voimakasta hurmostilaa. Polykarpus saapuu eteiseen talon yläkerrasta, jonne hänet oli piilotettu, käskee antaa sotamiehille ruokaa ja pyytää sitten saada häiritsemättä rukoilla tunnin aikaa. >> Kun se hänelle luvattiin, rukoili hän heidän kuultensa Jumalan armon (hengen) läpitunkemana niin hartaasti, ettei hän kahteen kokonaiseen tuntiin voinut vaieta; kaikki läsnäolijat joutuivat pelon valtaan ja monet katuivat, että he olivat tulleet vangitsemaan näin Jumalan armoittamaa vanhusta. >> Hän ei voinut vaieta. Sillä hän ei puhunut itse, vaan joku muu puhui hänen kauttaan eikä sallinut hänen vaieta. Rukoillessaan hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä hänen ympärillään tapahtui. Hän ei tuntenut väsymystä, vaikka hän ei muuten jaksanutkaan seisoa. Kaikki läsnäolijat näkivät, ettei Polykarpus itse puhunut, vaan että toinen puhui hänen kauttansa. Tuollainen tapaus herättää aina katselijassa kauhua, niinkuin yleensä aina, kun henkimaailma joutuu ihmisten yhteyteen aistein ymmärrettävällä tavalla, varsinkin kun ihminen ensi kertaa kokee jotakin sellaista.

Samanlainen rukoilija kuin Polykarpus oli varmaankin myös schwabilainen pappi Blumhardt, jonka rukoillessa sairaat tunsivat taudin henkien väistyvän. >> (Weinel: s. 83.)

Samanlaiseen syvätranssiin eli varsinaiseen >> hurmostilaan >> lankesivat myöskin montanistien mediot. Montanuksen vastustaja Eusebius kertoo kuulleensa, että >> Montanus oli uudesti kastettu ja että hän rajattoman kunnianhimon villitsemänä oli antanut paholaisen tunkeutua sieluunsa. Henki oli vallannut hänet ja hän oli äkkiä ruvennut hurmoksissaan, jonkinmoisessa kiihotustilassa puhumaan, lausuen outoja sanoja. Myöskin kaksi hänen herättämäänsä naista alkoi äkkiä ”tajuttomuuden tilassa” puhua ja sama paha henki valtasi heidät kuin Montanuksenkin. >>

Montanuksen kautta puhuva henki selittää tätä mediumistista tilannetta seuraavin sanoin: >> Katso, ihminen on kuin lyyra (soittokone) ja minä lennän sen luo kuin plektrum (jolla soittokonetta soitettiin). >> Siten henkiolento aivan oikein selittää, missä suhteessa medion kautta puhuva henki on häneen. Medio on vain välikappale hengen kädessä. Hän on soittokone, ja vieras henki on soittaja. Siten on laita kaikkien rehellisten medioitten.

Tuomitessaan yllämainituin sanoin montanistien keskuudessa esiintyviä henki ilmiöitä Eusebius tuo ilmi uskonnollisen vastustajan käsityskannan. Ja niinkuin tiedämme, ovat uskontotaistelut aina kaikkein katkerimmat, sillä vastustajat ovat kaikkina aikoina käyttäneet aseinaan valhetta ja panettelua ja totuuden vääristelyä. Montanistien henkimaailman ilmiöt eivät voineet olla sellaisia kuin miksi heidän katoliset vastustajansa niitä leimasivat, sen todistaa jo se seikka, että Tertullianus, senaikuinen oppinut ja vakava kirkonopettaja, kääntyi katolisesta uskosta montanismiin. Se, joka tuntee tämän kirkonopettajan teokset, ymmärtää ilman muuta, että montanistien parissa ilmenneet henkimaailman ilmiöt olivat vakavalaatuisia ja pyhiä, muuten Tertullianus ei olisi voinut liittyä heihin.

Koska henkimaailman ilmiöt montanistien keskuudessa herättivät kristittyjenkin huomiota ja tekivät paljon vahinkoa silloiselle kristilliselle seurakunnalle, jota nimitettiin katoliseksi, niin katolisen kirkon silloinen johtaja antoi äkkiä sellaisen julistuksen, ettei mikään oikea Jumalan palvelija voinut puhua hurmiossa, siis syvätranssissa. Ja kuitenkin tiedettiin yleisesti, että kaikkina aikoina lukemattomat ihmiset olivat Jumalan palvelijoina puhuneet hurmostilassa. Niinpä sanoo katolinen Athenagoras samaan aikaan: >> Profeetat, ollessaan hurmostilassa ja jumalallisen hengen vaikutuksen alaisina, puhuivat hengen innoittamina, jolloin pyhä henki käytti heitä kuin huilunsoittaja huiluaan. (Athenag. Leg. 9 s. 42.) Ja toisessa kohtaa hän sanoo, että henki >> liikutti profeettojen puhe-elimiä kuin soittokonetta. >>

Justinuksen teoksessa Oratio pro Graceos sanotaan: >> Taivaasta tullut jumalallinen plektron käsitteli hurskaita miehiä kuin soittokonetta, sitraa tai lyyraa. >> Myöskin Justinus ja Theophilus käyttivät samoja kuvia. Siis samaa kuin Montanuksen kautta puhunut henki sanoi. Montanistit saivat henkimaailman sanomat aivan samalla tavalla kuin ensimmäiset kristityt seurakunnat.

>> Hermaksen paimen >>, joka on lävitsensä spiritistinen kirja, oli apostolien jälkeisenä aikana niin suuressa arvossa, että sitä verrattiin raamattuun. Siinä selitetään myöskin perinpohjaisesti, mitenkä voi erottaa hyvien henkien puhemediot alhaisista. Hänen selityksistään käy selvästi esille, ettei >> korkeata henkeä >> voi itse puhetavasta erottaa maallisesta hengestä. Paitsi puheen sisällöstä voidaan Hermaksen mukaan hyvät henget tuntea seuraavien tuntomerkkien nojalla: >> Jumalan lähettämä henki ei salli mitään kysyttävän. >> Hän ei siis salli uteliaitten ihmisten käyttää itseään Oraakkelina. Tietysti ihminen saa tehdä kysymyksiä sellaisten asioiden johdosta, joita Jumalan henki on hänelle ilmoittanut, ellei hän ymmärrä sanomaa tai jos jokin kohta on jäänyt hänelle epäselväksi. Hyvät henget kehoittavatkin sellaisessa tapauksessa kuulijoita tekemään kysymyksiä. Hänhän jakelee oppiaan, neuvoaan ja kehoituksiaan läsnäolijoiden hyväksi ja toivoo sen vuoksi hartaasti, että hänen sanansa ymmärrettäisiin oikein. Siksi hän pyytää, että tarpeen vaatiessa häneltä kysyttäisiinkin. Usein henget kehoittavat kysymään vieläpä sellaistakin, mikä ei ole suoranaisessa yhteydessä esitettyyn asiaan. Se tapahtuu silloin, kun henkiolento tietää, että joku läsnäolijoista haluaa kysyä jotakin, mutta nämä kysymykset eivät saa koskaan käsitellä puhtaasti maallisia asioita. Toinen hyvän hengen tuntomerkki on seuraava: >> Ihmiset eivät voi vaatia henkiolentoa puhumaan eikä myöskään määrätä aikaa, hän puhuu vain silloin, kun Jumala sallii hänen puhua. >> Hyvän henkimaailman yhteydessä ollessa ei voida siis pakottaa mediota menemään transsiin, jotta saataisiin sanomia. Se tapahtuu vain silloin kun sen tulee tapahtua. Ihmiset eivät voi sitä määrätä. Tosin ihmiset voivat, erittämällä tarpeellisen määrän elämänvoimaa, luoda henkimaailman ilmiöille sopivan ilmapiirin, mutta heistä itsestään ei riipu, saadaanko henkimaailman sanomia vai ei.

Mitenkä se oikeastaan tapahtuu, sen Hermas selittää seuraavin sanoin: >> Profeetallisen hengen enkeli valtaa ihmisen, ja ihminen, täynnä pyhää henkeä, puhuu seurakunnalle mitä Herra sallii hänen puhua. >>

Montanistien syvätranssi-medioitten tilanteesta, mikä on sama kaikilla syvätranssi medioilla, sanotaan: >> He kumartavat kasvonsa maahan. >> Näillä sanoilla kaikesta päättäen tarkoitetaan syvätranssin alkamista. Sillä kun medion oma henki eroaa,

niin ruumis painuu eteenpäin, ja vieras henki, vallatessaan hänet, kohottaa hänet taas pystyyn. Medion hengen eroamista ja poistumista kuvaa tarkalleen sana >> ekstaasi >>, sillä se merkitsee >> poistempaisu >>. Kun vieras henki on vallannut medion, niin sanomien välitys käy rauhallisesti siinä tapauksessa, että henkiolento on hyvä. Mutta kun alhainen henki valtaa hänet, niin sattuu usein tilanteita, jotka tekevät asiaan perehtymättömäänkin demoonisen vaikutuksen. >> Raivo on demooneille ominaista >>, sanoo kristitty Tatianus.

Ensimmäisten vuosisatojen aikana esiintyi myöskin kristittyjen parissa selvänäköisyyttä ja- kuuloisuutta sekä selvätuntoisuutta, joiden yhteyteen kuuluvat myöskin maku- ja haju-ilmiöt.

Hermaksen kirjassa puhutaan laajalti selvänäköisyydestä ja- kuuloisuudesta. Sillä enimmät seikat Hermas toteaa selvänäön ja- kuulon välityksellä. Naisolento, jonka hahmon hän näkee ja äänen kuulee, selittää hänelle tuonpuoleisia totuuksia. Hän on Hermaksen opas, niinkuin Beatrice oli selvänäkijä Danten opas. Sillä Dantekin näki näkyinä suurimman osan >> jumalallisesta näytelmästään >>.

Marttyyri Polykarpus näkee näyssä kuolemansa. Maatilalla, jonne hän oli paennut, hän oleskeli muutamien harvojen kera ja >> rukoili kaiket päivät ja yöt >> kaikkien ihmisten ja koko maailman kaikkien seurakuntien puolesta, niinkuin hänen tapansa oli. Ja rukoillessaan hän kolmena päivänä ennen vangitsemistaan näki tyynynsä tulessa. Hän kääntyi silloin taakseen ja sanoi ystävilleen: >> Jumala on määrännyt, että minut elävältä poltetaan. >>

Useimmiten kristityt selvänäkijät näkevät henkiolentoja ja maisemia ja yleensä he näkevät henkimaailman aivan sellaisena kuin näkyvänkin maailman, sillä erotuksella vain, että se on hengellinen eikä aineellinen.

Luonnollisesti pakanallisillakin selvänäkijöillä oli samankaltaisia näkyjä. Sillä selvänäköisyys on hengellinen lahja, joka riippuu ihmisen henkeä ympäröivän elämänvoiman laadusta, niin että hän näkee samoinkuin henkiolento. Se mitä selvänäkijä näkee, on yhtä totta kuin ne näkyvän maailman kuvat, joita ruumiillinen silmämme näkee. Henkiolennot voivat mielensä mukaan näyttää näitä kuvia selvänäkijälle. Elämänvoima on se aine, josta ne muodostetaan. Selvänäkijän sisäisestä mielenlaadusta riippuu, avustaako hyvä vai alhainen henkimaailma häntä näitä kuvia näkemään. Sen sijaan selvänäkijän sisäinen mieliala ei vaikuta mitään niihin näkyihin, jotka käsittelevät tämän puolisia asioita ja jotka ovat riippuvaisia maallisten olentojen elämänvoiman säteilystä. Siksi pakanalliset selvänäkijät

saattoivat yhtä hyvin nähdä maallisia kohtaloita kuin kristitytkin, vaikka kristityt väittivätkin, että nekin olivat demoonien aiheuttamia.

Ensimmäisten kristillisten vuosisatojen aikakirjoissa puhutaan paljon selvänäköisyyttä ja- kuuloisuutta käsittelevistä ilmiöistä. Kun Polykarpus Smyrnassa kärsi marttyyrikuoleman, niin Irenaeus, joka samaan aikaan oleskeli Roomassa, kuuli torven äänen sanovan: >> Polykarpus on verellään todistanut uskonsa. >>

Mitä automaattiseen kirjoitukseen tulee, väittävät monet senaikuiset kristityt kirjoittaneensa henkimaailman innoittamina.

Medioitten kehittäminen apostolien jälkeisenä aikana kävi samoinkuin ensimmäisten kristillisten seurakuntienkin keskuudessa. Se tapahtui jumalanpalveluksissa. Hermas kertoo erään profeetan joutuneen pneumatiseen tilaan seurakunnan rukoillessa. Rukoillessaan seurakuntalaiset pitivät toisiaan kädestä kiinni yhteyden vertauskuvana. Siten syntynyt yhtenäinen elämänvoiman virta eritti henkimaailmalle ainesta, jota se tarvitsi medioitten kehittämiseen sekä sanomien välittämiseen medioitten kautta. – Ken itse on nähnyt, miten medioita kehitetään, hän käsittää täysin senaikuisia mediumistisia ilmiöitä koskevat tiedonannot. Sillä ne olivat samat silloin kuin nytkin.

Kun Eusebius sanoo, ettei kirkko sallinut ihmisiä kehitettävän medioiksi tai heidän itsensä kehittävän itseään omin päin, niin asiantuntija käsittää hyvin mistä on kysymys. Sillä yhtä hyvin kuin ihminen saattoi jumalanpalveluksessa kehittyä medioksi, kävi se myös päinsä, kun mediumistinen henkilö piti yksityisjumalan palvelusta muutamien muiden kera tai yksin istui yrittäen hengellisesti kehittyä. Siinä oli vain se ero, että medion kehitys kävi nopeammin suuremman sopusointuisen seurakunnan parissa kuin vain harvojen seurassa tai aivan yksinänsä. Sillä henkiolentojen työ on paljon tehokkaampaa, jos he voivat käyttää suuremman seuran keskittynyttä elämänvoimaa kuin pienemmän joukon monta vertaa heikompaa tai yhden ainoan henkilön elämänvoimaa. Mutta jos osaa vain hengellisesti keskittyä, niin yksityisenkin elämänvoima voi tulla niin voimakkaaksi, että hänestä kehittyy medio, joskin siihen kuluu enemmän aikaa.

Myöhempien aikojen kirkot tai lähemmin sanoen katolinen kirkko ei sallinut seurakuntalaisten itse kehittää itseään medioksi eikä myöskään toisten avulla yrittää sitä tehdä. Tämä kielto on peräisin ajalta, jolloin henkimaailman ilmiöitä ei enää esiintynyt jumalanpalveluksissa sen vuoksi, että kirkko oli ne väkivallalla tukehduttanut.

Samoin nykyäänkin kristilliset kirkot vastustavat spiritismiä. Kirkko on muuttunut niin suljetuksi maalliseksi järjestöksi, etteivät sen johtajat voi suvaita henkimaailmaa kilpailijanaan.

Jo Irenaeuksen aikana oli kirkko muuttunut lujaksi maalliseksi laitokseksi. Hengelliset virkailijat hallitsivat uskovia. Piispojen nimityksessä ei seurattu enää Jumalan henkien neuvoja, vaan ihmiset nimittivät ja valitsivat heidät. He eivät myöskään tyytyneet enää ensimmäisten kristittyjen tavoin palvelemaan, vaan pitivät itseään perinnäisten uskontotuuksien oikeudenmukaisina tulkitsijoina. Mutta kun ihmiset anastavat itselleen pyhän tehtävän, johon Jumalan henget eivät ole heitä valinneet, tulee pyhyys häväistyksi. Samaa on sanottava myöhemmän ajan >> presbyteereistä >> verrattuna apostolien ajan >> presbyteereihin. >>

Jos tahtoo puhtaasti uskonnollishistorialliselta kannalta muutamin sanoin määritellä, mikä ero oli olemassa varhaiskristillisyyden ja myöhemmän >> katolisen kirkon >> välillä, on sanottava: >> Varhaiskristillisyyden aikana Jumalan henget määräsivät kaikki eikä ihmisillä ollut mitään sanomista. >>

Mitä henkiolennot vaikuttivat erään Luterilaisen ja erään katolisen papin elämään 19: llä vuosisadalla.

Johann Blumhardtista, joka oli Saksan huomattavimpia luterilaisia pappeja 19.llä vuosisadalla ja eli 1805 - 1880, on Friedrich Zuendel kirjoittanut elämäkerran, *) jossa hän laajalti kertoo Blumhardtin elämästä ja toiminnassa ilmenneistä henkimaailman ilmiöistä. Nämä tosiseikat ovat hyvin tärkeitä nykyaikaisten henkimaailman ilmiöiden ymmärtämiseksi, siksi että niiden aitoutta ei voi vähäisimmässäkään määrässä epäillä ja että ne ovat aivan samanlaisia kuin yleensä kaikkina aikoina on saavutettu.

Blumhardt on antanut kirkon esimiehilleen totuudenmukaisen selostuksen näistä kokemuksistaan lisäämättä niihin mitään tai jättämättä mitään pois. Se käy selville esipuheesta, jonka hän liitti selostukseensa:

>> Samalla kun jätän mukana seuraavan kirjoituksen kirkon viranomaisille, on minun pakko ilmaista, etten vielä koskaan ole kenellekään niin rohkeasti ja suoraan puhunut kokemuksistani. . . Koska siis suurin osa niistä on tähän saakka pysynyt salassa ja olisin siis voinut säilyttää ne omina tietoinani aina hautaan saakka, niin olisin varsin hyvin voinut kirjoituksestani jättää osan pois ja laatia sen sellaiseksi, ettei se ketään olisi loukannut. Mutta sitä minun oli mahdotonta tehdä; ja vaikka

melkein joka kohdassa pelkäsin olleeni liian varomaton ilmaistessani totuuden peittelemättä, niin kuulin alati sisäisen äänen kehoittavan minua puhumaan kaikki julki.

>> Rohkaisen siis mieleni ja teen sen Jeesuksen nimessä. En ole rehellinen ja vilpitön vain siksi, että se on velvollisuuteni kunnioitettavia kirkon viranomaisia kohtaan, joilla on oikeus vaatia suoruutta minun puoleltani, vaan myöskin Herraani Jeesusta kohtaan, jonka puolesta minä taistelen. Puhuessani nyt ensi kerran aivan suoraan, toivon kuitenkin, että tiedonantojani pidettäisiin yksityisluontoisina, ikäänkuin ystävän ilmaisemana salaisuutena ystävälle.

>> Vielä toinenkin pyyntö: toivoisin, että arvoisat lukijat lukisivat kertomukseni moneen kertaan ennenkuin langettavat tuomionsa. Minä luotan Häneen, joka ymmärtää ihmissydämet, ja olkoon arvostelu millainen hyvänsä, voin lohduttaa itseäni sillä, että olen puhunut totta ja että kaiken lisäksi tiedän, että Jeesus on Voittaja! >>

Puolustuskirjoituksessaan tohtori de Valentia vastaan Blumhardt selittää edelleen selostustaan seuraavin sanoin:

>> Arvellaan ehkä, että olisin voinut olla viisaampi ja jättää pois selostuksestani sen osan, jota on pidetty rajattoman omahyväisenä. Koska jo kauan on totuttu pitämään järjettöminä sellaisia juttuja, jotka käsittelevät demooni-ilmiöitä ja varsinkin unitila näkyjä. Mutta sen kaiken olen täysin ymmärtänyt eikä pidä suinkaan luulla, että tyhmyydestä olen ollut rehellinen. Koska sain käskyn selostaa näitä kokemuksiani, niin en tahtonut salata totuutta väittämällä koko asiaa demoonin petkutukseksi, jommoisista viime vuosikymmeninä niin usein on kuultu.

*) Friedrich Zuendel: Johann Christoph Blumhardt. Elämänkerta. Brunnen-Verlag, Giessen 1926

– Tässä luvussa esitetyt tosiasiat olen ottanut tästä kirjasta ja sivumäärät kohdistuvat siihen.

Tekijä

Minusta olisi ollut häpeällistä lukeutua yltiöpäisten seikkailijoiden joukkoon, jotka niin usein käyttävät toisen maailman ilmiöitä ja tapahtumia riettaita tarkoituksia varten; minulle tämä asia oli sydämen asia, ja koska se muuttui vakavammaksi kuin samantapaiset seikat tavallisesti ovat, niin oli minun jo sen vuoksi pakko omaksi

puolustuksekseni ilmoittaa se viranomaisille. Jos kerran ilmoitin jotain tästä asiasta, täytyi minun ilmoittaa kaikki, ja niinpä minä kerroin avoimesti ja mitään peittelemättä, mitä olin tehnyt ja ajatellut; niinpä saatoin sitä rauhallisemmin odottaa seurauksia, ja jos olin väärässä tai itserakas, niin piti minun viranomaiseni saada se tietää ja ratkaista asia. Sillä en halua itsepäisesti salata tätä asiaa, niinkuin nykyaikana monet väärät koulukunnat ja demooniset papit tekevät hautoen salaa mielessään asioita, joita he eivät ilmaise muille kuin omille liittolaisilleen. Minun kokemuksiani on tutkittava – mutta on muistettava, että teen tunnustukseni vain viranomaisille. Heihin minä luotan enkä toistaiseksi keneenkään muuhun. Olen pitänyt sanani. >>

Blumhardtin seurakunnassa asui eräs köyhä Dittus niminen perhe. Heitä oli viisi sisarusta: kolme sisarta ja kaksi veljeä. Yksi sisarista oli nimeltään Gottliebin ja hän oli 25 vuoden vanha. Keväällä 1840 sisarukset olivat muuttaneet Blumhardtin seurakuntaan ja asuivat kehnon talon maakerroksessa Möttlingenissä. Ei kestänyt kauan ennenkuin Gottliebin Dittus oli huomaavinaan ihmeellisiä ilmiöitä. Hän oli näkevinään ja kuulevinaan kaikenlaista kaameaa kodissa. Jo ensimmäisenä päivänä heidän muutettuaan taloon oli Gottliebin, kun pöydässä luettiin ruokarukousta, saanut kohtauksen ja kaatunut tajuttomana lattialle. Usein kuultiin melua ja liikettä makuuhuoneesta, tuvasta ja keittiöstä. Nämä äänet pelottivat sekä Dittus-sisaruksia että yläkerrassa asuvaa isäntäväkeä. Mutta ei kukaan uskaltanut puhua siitä. Gottliebin tunsi öisin, miten hänen kätensä väkivallalla asetettiin toistensa päälle. Hän näki myös haamuja ja valoja.

Pastori Blumhardt kuuli vain silloin tällöin näistä tapahtumista, eikä kiinnittänyt niihin suurempaa huomiota.

Tätä kummittelua oli kestänyt jo kaksi vuotta, kun Gottliebinin sukulaiset kertoivat Blumhardtille tytön surkuteltavasta tilasta ja vetosivat hänen apuunsa. Melu oli sillä välin käynyt talossa niin hirvittäväksi, että se kuului kauaksi naapuritaloihinkin, aivan kuin käsityöläisiä olisi ollut työssä. Gottliebin näki usein pari vuotta aikaisemmin Möttlingenissä kuolleen vaimon hahmon, jolla oli kuollut lapsi sylissään. Tämä vaimo, jonka nimeä Gottliebin ei aluksi tahtonut mainita, seisoi aina samalla paikalla tytön vuoteen edessä, astui joskus aivan hänen viereensä ja toisti usein seuraavat sanat: >> Tahdon päästä rauhaan >> – tai >> anna minulle paperia, niin en palaa enää! >>

Blumhardt pyysi nyt erästä Gottliebinin ystävätärtä nukkumaan öisin hänen kanssansa, jotta tytön ajatukset kääntyisivät muualle. Mutta ystävätärkin kuuli melua yöllä. Molemmat näkivät lekottavaa valoa. He seurasivat valoa ja löysivät

vuoteen alta nokisen paperiarkin. He eivät voineet lukea mitä siihen oli kirjoitettu. Paperiarkin vieressä oli kolme taalaria sekä muita papereita, jotka olivat myöskin sisäpuoleltaan nokiset.

Sen jälkeen oli talossa rauhallista. Blumhardt luuli jo kummitusjutun päättyneen tähän.

Kahden viikon jälkeen alkoi melu kuitenkin uudestaan ja kävi päivä päivältä yhä kovemmaksi. Tohtori Späth, jolle Gottliebin uskoi huolensa, oli kahtena yönä hänen luonaan yhdessä muutamien muitten henkilöitten kanssa. Hänen kokemuksensa voittivat kaikki hänen odotuksensa. Juttu herätti yhä suurempaa huomiota, ja uteliaita ihmisiä saapui paikalle sekä läheltä että kaukaa, niinkuin tapana on, kun jostain tämäntapaisesta asiasta on kysymys.

Silloin Blumhardt päätti tehdä lopun häiriötä herättävästä tapahtumasta ja ryhtyä ratkaisevaan toimenpiteeseen. Yhdessä kuuden vakavan ja luotettavan seurakuntalaisen kanssa hän päätti tutkia tapausta. Eräänä iltana hän läksi yhdessä heidän kanssaan taloon. Hän jäi itse makuuhuoneeseen voidakseen pitää Gottliebiniä silmällä. Muut asettuivat kaksittain muihin suojiin. Sinä iltana, kolmen tunnin kuluessa, nämä seitsemän miestä kuulivat 25 iskua huoneen nurkasta ja nuo iskut olivat niin kovia, että tyhjä tuoli liikahti, ikkunat tärisivät ja välikatosta rapisi kalkkia lattialle. Kaikki paikkakuntalaiset kuulivat myös nuo kaameat iskut, jotka paukkuivat ulkosalla kuin uudenvuoden pyssynlaukaukset.

Gottliebin näki jälleen saman vaimon ja kuolleen lapsen hänen sylissään, mutta kun hän kysyi Blumhardtilta, tahtoiko hän tietää, kuka vaimo oli, niin tämä kielsi tyttöä jyrkästi mainitsemasta hänen nimeään.

Seuraavana päivänä ilmoitettiin Blumhardtille, että Gottliebin oli tajuttomana ja kuoleman kielissä. Blumhardt kiiruhti paikalle ja näki tytön makaavan aivan jäykkänä vuoteella, kasvot ja käsivarret olivat polttavan kuumat, ja hän haukkoi ilmaa ikäänkuin hän olisi ollut tukehtumaisillaan. Huone oli täynnä ihmisiä, ja naapuripitäjän lääkäri, joka sattui olemaan kylässä, koetti elvyttää sairasta, mutta poistui päätään pudistaen ja neuvottomana talosta. Puolen tunnin kuluttua tyttö heräsi. Hän kertoi Blunhardtille, että hän oli taaskin nähnyt saman vaimon hahmon ja lapsen, mutta heti kaatunut tunnottomana maahan.

Nyt Blumhardt siirsi tytön pois kotoa ja uskoi hänet erään luotettavan perheen huostaan. Sinne ei kukaan, eivät edes hänen sisaruksensa päässeet häntä katsomaan.

Sisäistä mielialaansa Blumhardt kuvailee seuraavin sanoin: >> Minua kauhistuttivat varsinkin unitilan ilmiöt, jotka niin usein herättävät harmillista huomiota ja joista tähän mennessä on ollut niin vähän hyötyä. Ja koska tällaiset ilmiöt ovat vaarallisia ja salaperäisiä, niin käännyin rukouksissani Jumalan puoleen ja pyysin Häntä varjelemaan minua ja kaikkia muitakin niiltä erehdyksiltä ja hairahduksilta, joihin me saatamme joutua. Suuresti me olimme huolissamme sen johdosta, että pahalla hengellä on yhä niin paljon valtaa ja että hän saattaa virittää tällaisia pirullisia verkkoja ihmisille. Meidän säälimme ei kohdistunut vain tuohon tyttö raukkaan, jonka me näimme kärsivän, vaan me säälimme ja surkuttelimme myös niitä miljoonia ihmisiä, jotka ovat luopuneet Jumalasta ja joutuneet noituuden salaperäiseen paulaan. Me rukoilimme, että Jumala ainakin tässä tapauksessa antaisi meille voiton ja polkisi pahan hengen jalkojemme alle. >>

Mutta toisessakin talossa, jossa Gottliebin nyt asui, alkoivat häiriöt uudelleen. Niin pian kuin melua ja iskuja kuului, joutui Gottliebin heti kouristuksen valtaan, ja ne kävivät yhä ankarammiksi ja pitkäaikaisemmiksi.

Eräänä päivänä, jolloin kouristukset olivat niin ankaria, että vuode hajosi, sanoi lääkäri Späth kyynelten noustessa hänen silmiinsä: >> Voisi luulla, ettei paikkakunnalla ole pappia, kun annetaan sairaan täten maata. Tämä on aivan luonnotonta. >>

Nämä lääkärin sanat iskivät Blumhardtin sydämeen ja hän kävi entistä useammin tytön luona. Kerran ollessaan yhdessä tohtori Späthin kanssa siellä, alkoi sairas vapista ja jokainen lihas hänen kasvoissaan ja käsivarsissaan värisi, vaikka hän tavallisesti oli aivan jäykkä, hänen suustaan vuosi vaahtoa. Tuossa tilassa hän oli jo ollut useita tunteja. Lääkäri, joka ei koskaan ennen ollut nähnyt mitään tämän tapaista, oli aivan neuvoton. Äkkiä tyttö heräsi, nousi istualleen, joi vettä; tuskin häntä olisi voinut uskoa samaksi henkilöksi.

Päivä päivältä Blumhardt tuli yhä enemmän vakuuttuneeksi siitä, että tässä oli jotakin demoonista. Sisäisen tunteen pakottamana hän eräänä päivänä saapui sairaan luo, ja kun tämä oli jälleen samanlaisessa tilassa, asetti hän väkisin hänen jäykät kätensä ristiin, huusi tainnoksissa olevaa tyttöä nimeltä ja sanoi: >> Risti kätesi ja rukoile: Herra Jeesus, auta minua! Me olemme jo kyllin kauan nähneet, mitä paha henki voi tehdä; nyt haluamme nähdä, mitä Jeesus voi tehdä. >> Hetken kuluttua tyttö heräsi, lausui nuo samat sanat, ja kaikkien läsnäolijoiden suureksi ihmeeksi kouristukset lakkasivat.

Tämä merkitsi käännekohtaa Blumhardtin elämässä, niinkuin hän itse tunnustaa. Sen jälkeen oli sairaalla monen tunnin rauha. Sitten kouristukset uudistuivat jälleen entistä vielä ankarampina. Taaskin Blumhardt käski tytön rukoilla: Herra Jeesus, auta minua! Ja taaskin kouristukset lakkasivat.

Myöhemmin, kun Blumhardt tuli jälleen tytön luo, ilmestyi toisenlaisia kohtauksia. Sairas suhtautui häneen vihamielisesti ja koetti lyödä häntä, kajoamatta kuitenkaan häneen. Vihdoin hän laski kätensä vuoteelle, jolloin näytti siltä kuin hengellistä voimaa olisi virrannut sormienpäistä. Sitä kesti jonkin aikaa, kunnes hän rauhoittui.

Mutta rauhaakaan ei kestänyt kauan. Kuului sormien koputusta hänen ympärillään, sitten hän sai iskun rintaansa ja vaipui tyynylle. Hän näki jälleen saman naishahmon kuin entisessäkin asunnossaan. Tällä kertaa Gottliebin mainitsi Blumhardtille hahmon nimen. Se oli muutamia vuosia sitten kuollut leski, jonka Blumhardt muisti hyvin. Hän oli eläissään ollut kovin masentunut ja oli etsinyt rauhaa löytämättä sitä kuitenkaan.

Silloin Blumhardt rukoili ääneensä ja mainitsi Jeesusta nimeltä. Heti paikalla Gottliebinin silmät alkoivat pyöriä päässä, hän huitoi käsillään, ja outo ääni alkoi puhua. Ääni ei ollut soinnultaan vieras, mutta sanat olivat oudot. Se huusi: >> En tahdo kuulla tuota nimeä! >> Kaikki läsnäolijat kauhistuivat. Blumhardt kirjoittaa: >> En ollut koskaan kuullut mitään senkaltaista ja käännyin kaikessa hiljaisuudessa Jumalan puoleen rukoillen häneltä viisautta ja ymmärrystä. Vihdoin kysyin: ”Etkö saa rauhaa haudassasi?” Ääni vastasi: ”En” – ”Miksikä et?” Vastaus: ”Se on tekojeni palkka, olen murhannut kaksi lasta ja haudannut heidät peltoon”. — ”Etkö löydä mitään apua? Etkö osaa rukoilla?” – Vastaus: ”En voi rukoilla”. – ”Tunnetko Jeesuksen, joka antaa synnit anteeksi?” Vastaus: ”En voi kuulla hänen nimeään mainittavan” – ”Oletko yksin?” Vastaus: ”En”. — ”Kuka on luonasi?” Ääni epäröi, sitten hän huusi kiivaasti: ”Kaikkein pahin”. – Ääni kertoi sitten, että hän oli harjoittanut noituutta ja sen vuoksi joutunut paholaisen valtaan. Hän sanoi jo seitsemän kertaa eronneensa Gottliebinin ruumiista, mutta nyt hän ei aikonut jättää häntä. Minä kysyin, saisinko rukoilla hänen puolestansa, ja hetken epäröityään hän antoi suostumuksensa. Minä sanoin hänelle, ettei hän saisi jäädä Gottliebinin ruumiiseen. Ensin hän rukoili hartaasti, etten kieltäisi sitä häneltä, sitten hän alkoi taas uhmailla. Mutta minä käskin hänen poistua, ja silloin Gottliebinin kädet vaipuivat alas ja hän oli taas vapaa. >>

Muutamia päiviä myöhemmin valtaus uudistui jälleen. Näytti siltä kuin satoja demooneja olisi lähtenyt tytöstä, ja joka kerta hänen kasvonsa muuttuivat ja hän uhkaili Blumhardtia. Myöskin miehet, jotka olivat seuranneet Blumhardtin mukana,

saivat iskuja ja lyöntejä, vaikkeivät he voineetkaan nähdä sitä, joka heitä löi. Blumhardtia itseään demoonit eivät saaneet kajota, niinkuin he väittivät. Gottliebin repi hiuksiaan, löi rintaansa, iski päänsä seinään ja koetti kaikella tavalla vahingoittaa itseään. Kohtaukset näyttivät käyvän yhä kauheammiksi, ja tuntui siltä kuin Blumhardtin sekaantuminen olisi vain ollut pahaksi. >> En voi sanoin selittää – sanoo hän – mitä minä sekä sielullisesti ja ruumiillisesti sain kestää. >>

>> Yhä kiihkeämmin toivoin, että tämä juttu päättyisi. Mutta vaikka joka kerta saatoin tyytyväisenä poistua paikalta, koska demooninen voima näytti vähitellen väistyvän, ja tyttö aina tuli taas entiselleen, niin sittenkin tuo synkkä voima vain vahvistui ja koetti eksyttää minut umpikujaan vahingoksi itselleni ja virkatoimilleni. Kaikki ystäväni kehoittivat minua luopumaan yrityksistäni. Mutta minä ajattelin kauhulla, miten tytön kävisi, jos jättäisin hänet oman onnensa nojaan, ja miten kaikki minua tuomitsisivat, jos hänelle tapahtuisi jotakin pahaa. Tunsin joutuneeni ansaan, ja minun oli mahdotonta vapautua siitä vahingoittamatta sekä itseäni että muita, vain luopumalla taistelusta. Sitä paitsi olisin hävennyt sekä itseni että Vapahtajani edessä, jota olin niin hartaasti rukoillut ja joka oli auttanut minua niin suuresti, jos olisin antautunut paholaisen armoille. Kuka on Herra? täytyi minun usein kysyä. Ja luottaen Herraan, kuulin äänen alati käskevän: Eteenpäin! meidän täytyy saavuttaa päämäärä, vaikkapa olisi pakko laskeutua syvimpään kuiluun, vaikkapa ei olisi totta, että Jeesus on polkenut rikki käärmeen pään. >>

Oireet, jotka ilmaisivat demoonien lähtevän sairaasta, kiihtyivät. Mutta samalla ilmeni myös muita kaameita ilmiöitä, joita saattoi ruumiillisestikin tuntea. Niinpä eräänä yönä kesken uniaan Gottliebin tunsi polttavan käden tarttuvan häntä kaulaan, johon ilmestyi palohaavoja. Vaikka hänen tätinsä, joka nukkui samassa huoneessa, sytytti heti tulen, oli kaulan ympäri ennättänyt jo nousta palorakkoja. Lääkäri, joka seuraavana aamuna tuli taloon, ei voinut kyllikseen ihmetellä sitä. Tyttö sai muutenkin sekä päivällä että yöllä iskuja kylkeensä tai päähänsä tai hänen jalkoihinsa tartuttiin kiinni, niin että hän äkkiä kadulla kompastui tai putosi portaissa saaden kuhmuja tai muita vammoja.

Kesäkuun 25 päivänä 1842, Blumhardtin palattua kotiin lastenjuhlasta, kerrottiin hänelle, että Gottliebin oli tullut melkein mielisairaaksi. Hän läksi tytön luo, ja tyttö näytti pian taas tointuvan. Mutta iltapäivällä tauti sai merkillisen käänteen. Kohtaus oli niin ankara, että sairas makasi aivan kuin kuollut vuoteellaan; sitten demooneja poistui jälleen hänen ruumiistaan, tällä kertaa paljon suuremmassa määrässä kuin aikaisemmin, niin että Blumhardt toivoi niiden pysyvän kauan poissa. Useampaan

viikkoon ei tapahtunutkaan mitään, ja Gottliebin saattoi liikkua aivan vapaasti missä hänen mielensä teki.

Eräänä päivänä sairas tuli kalpeana ja tuskissaan Blumhardtin luo ja tunnusti hänelle jotain, jota hän tähän saakka oli kainoudesta salannut. Hän kertoi nyt tuskista, joita hän kärsi joka keskiviikko ja perjantai ja joiden yhteydessä ilmeni niin ankaraa verenvuotoa, että jollei se lakkaisi, hän varmaankin menehtyisi. Tähän liittyviä muita ilmiöitä on mahdotonta kertoa, sillä Blumhardtin sanojen mukaan ne todistivat kansan pimeintä taikauskoa. >> Kesti kauan >> – kirjoittaa Blumhardt, >> ennenkuin saatoin rauhoittua ja käsittää, miten suuri valta pimeyden voimalla saattaa olla ihmisiin. Sitten ajattelin: ”Nyt en voi enää tehdä mitään, sillä minun oli mahdotonta taistella noituutta ja taikauskoa vastaan!” Mutta nähdessäni tytön epätoivon, kauhistutti minua se ajatus, että tällainen pimeyden voima todellakin oli olemassa ja ettei sitä voitu millään voittaa. Samassa muistin kuulleeni ihmisistä, joiden arveltiin voivan salaisin keinoin vastustaa demooneja, sekä taikakonsteista, joihin sekä korkeat että alhaiset luottivat. Pitäisikö minun ehkä turvautua sellaisiin keinoihin! Se merkitsisi, niinkuin jo kauan olin ollut vakuuttunut, paholaisen karkottamista paholaisen avulla.

>> Eikö hurskas rukous voisi voittaa paholaisen valtaa, ilmaantuipa se missä muodossa hyvänsä? Mitä me ihmisparat voimme tehdä, jollemme voi saada apua suoraan taivaasta? Jos on noituutta ja taikaa olemassa, niin eikö ole väärin antaa näiden voimien riehua, jos niitä vastaan voidaan vakavasti taistella? >>

Niinpä Blumhardt huusi sairaalle: >> Meidän on rukoiltava, käyköön miten hyvänsä, meidän täytyy yrittää. Rukous ei ainakaan haittaa. Ja raamatussakin meille vakuutetaan melkein joka sivulla, että rukoukset tulevat kuulluiksi; Jumala täyttää lupauksensa! >>

Blumhardt tuli seuraavana päivänä sairaan luo. Tämä oli unohtumaton päivä sekä hänelle että muille läsnäolijoille. Pitkällisen kuivuuden jälkeen nousi ukkonen. Gottliebin yritti väkivallalla lopettaa elämänsä. Hän kulki raivoten huoneissa ja pyysi veistä. Sitten hän juoksi ullakolle, nousi ikkunalaudalle ja pidellen vain toisella kädellään kiinni hän seisoi puoleksi ilmassa. Samassa salama iski häntä suoraan kasvoihin, ja huutaen ääneensä hän heräsi. Tultuaan tajuihinsa hän sanoi: >> Herran tähden, sitä minä en tahdo. >> Mutta valoisa hetki katosi jälleen ja jouduttuaan taas järjiltään hän sieppasi nuoran, solmi siihen juoksevan silmukan ja kiinnitti nuoran ikkunapieleen. Hän oli jo miltei saanut päänsä pujotetuksi silmukkaan, kun toinen salama iski häneen ja hän tointui jälleen. Seuraavana aamuna, kun hän näki nuoran ikkunapieleen sidottuna, vuosivat kyyneleet virtana hänen silmistään. Täydessä

tajussaan hän ei parhaalla tahdollakaan olisi osannut sitoa silmukkaa yhtä taidokkaasti.

Samana päivänä, kello 8 illalla, Blumhardt kutsuttiin tytön luo, ja hän tapasi hänet ylt'yleensä veressä. Muista hirveistä kärsimyksistä on turha puhuakaan, Blumhardt alkoi hartaasti rukoilla koetettuaan turhaan lohduttaa sairasta. Ulkona ukkonen jyrisi, ja se vaikutti niin voimakkaasti tyttöön, että kaikki oireet katosivat. Tajuntakin palasi pian, ja Blumhardt poistui huoneesta siksi aikaa, kun sairaalta vaatteet vaihdettiin.

Tyttö sai odottamatta taas uuden kohtauksen, samanlaisen kuin aikaisemminkin, jolloin demoonit olivat vallanneet hänet. Äkkiä demoonien raivo ja viha puhkesi täyteen voimaansa, ja kuului tämäntapaisia valittavia huudahduksia: Nyt kaikki on hukassa; meidät on petetty, sinä tuhoat meidät; koko joukkomme hajaantuu; kaikki on lopussa, kaikki on täydessä sekasorrossa; sinä olet siihen syypää, kun alituisesti rukoilet; sinä karkotat meidät täältä. Voi surkeutta, kaikki on hukassa; meitä on 1067 ja vielä paljon enemmän on elossa; heitä olisi varoitettava; voi heitä, he ovat hukassa, he kapinoivat Jumalaa vastaan, he ovat ikuisesti kadotetut. >>
>> Demoonien huudot, leimahtelevat salamat, rankat sadekuurot, läsnäolijoiden vakavuus, minun rukoukseni, jonka johdosta demoonit raivosivat – kaikki nuo yhdessä muodostivat näytelmän, jota toisten on mahdotonta kuvailla mielessään. >>

Vaikka nämä kiusaukset lakkasivatkin, niin ilmestyi taas toisia demoonisia ilmiöitä. Kuitenkin nämä demoonit olivat toisenluontoisia kuin edelliset. He uhkasivat ja vihasivat Blumhardtia, ja lausuivat sanoja, joita olisi kannattanut merkitä muistiin. He pelkäsivät perikatoa, jonka he näkivät silmiensä edessä, ja sanoivat: >> Sinä olet meidän pahin vihollisemme; mutta mekin vihaamme sinua; kunpa vain voisimme tehdä mitä mielemme tekee. Oi, kunpa ei Jumala olisi taivaassa! >> Samalla he syyttivät itseään perikadosta. Aivan kauheasti käyttäytyi eräs demooni, joka ennen Gottliebinin tuloa taloon oli siellä nähty ja tunnusti nyt olevansa valapatto. Hän vääntelі kasvojaan, kohotti kolme sormeaan ilmaan, lyyhistyi äkkiä kokoon ja ähkyi. Tällaisia näytäntöjä, joita Blumhadt kernaasti olisi suonut useitten muittenkin näkevän, sattui tuhkatiheään. Enimmät demooneista, jotka ilmestyivät elokuun 1842 ja helmikuun 1843 välisenä aikana ja myöhemminkin, olivat sellaisia, jotka kiihkeästi toivoivat pääsevänsä vapaaksi paholaisen vallasta. He puhuivat myöskin useita eri kieliä, useimmat niistä eivät olleet eurooppalaisia. Merkillistä ja väliin naurettavaakin oli kuulla, kun demoonit yrittivät puhua saksaa tai toisin sanoin selittää sellaisia käsitteitä, joiden saksalaista vastinetta he eivät tunteneet. Sillä välin kuului sanoja, joita Blumhardtin käsityksen mukaan nämä demoonit eivät voineet

lausua, sillä ne tuntuivat olevan kotoisin korkeammista maailmoista. Ne olivat opettavia ja Jumalaan kohdistuvia sanoja, jotka osittain olivat tarkoitetut läsnäoleville, osittain itse demooneille, varoittaakseen heitä jumalattomasta vehkeilystään.

Blumhardt ei pitkään aikaan tiennyt miten suhtautua näihin erilaisiin henkiolentoihin, varsinkin kärsiviin henkiin, jotka rukoilivat häneltä apua. >> Pitkään aikaan en kallistanut korvaani heidän puheilleen, >> sanoo Blumhardt, >> ja olin usein kovin onneton nähdessäni heidän tuskalliset kasvonilmeensä, rukoukseen kohdistetut kätensä ja kiihkeät kyyneleensä ja kuullessani epätoivoisia ja tuskallisia sanoja ja rukouksia, jotka olisivat voineet pehmittää kivenkin. Vaikka en mitenkään olisi halunnut ruveta pelastajaksi, koska se olisi ollut vastoin järkiperäistä protestanttista uskoani, niin lopulta en voinut sittenkään olla yrittämättä, varsinkin kun en voinut, en uhkauksin enkä kehoituksinkaan, saada demooneja väistymään. Ensimmäinen, jonka kanssa yritin kokeilla, oli samainen nainen, joka oli ollut alkusyynä kaikkeen. Hän valtasi jälleen Gottliebinin ja vakuutti, että hän tahtoi olla Vapahtajan oma, eikä paholaisen. Sitten hän kertoi, miten suuria muutoksia nämä äskeiset taistelut olivat saaneet aikaan henkimaailmassa, ja että minulle oli onneksi, että olin turvautunut vain Jumalaan ja rukoukseen. Jos olisin käyttänyt salaisia keinoja, niinkuin ihmisten on usein tapana, ja jota demoonit olivat myös odottaneet, niin olisin joutunut turmioon. Sen hän sanoi kohottaen varoittavasti kättään ja lopetti puheensa seuraavin sanoin: >> Taistelusi on kauhea! >> Sitten hän pyysi kiihkeästi, että rukoilisin hänen puolestaan, jotta hän voisi vapautua täydellisesti paholaisen vallasta.

Blumhardt tuli päivä päivältä yhä enemmän vakuuttuneeksi siitä, että kärsivät, mutta hyväntahtoiset henget olivat jumalallisen johdon alaisia. Eräs henkiolennoista pyysi; että hänet päästettäisiin hetkeksi kirkkoon. Blumhardt vastasi: >> Sinä huomaat, että Jumala viitottaa sinulle tien, eikä se siis minusta riipu. Mene, minne Jumala käskee sinun mennä. >> Sitten henkiolento sanoi: >> Enkö saisi mennä teidän kotiinne? >> Tämä pyyntö hämmästytti Blumhardtia, ja ajatellen vaimoaan ja lapsiaan hänen ei tehnyt mielensä myöntyä pyyntöön. Mutta hän malttoi kuitenkin mielensä ja sanoi: >> Jollet kenellekään tuota rauhattomuutta ja jos Jeesus sen sallii, niin mene. >> Silloin ääni huusi sairaan suun kautta: >> Ei katon alle! Jumala on leskien ja orpojen holhooja! >> Henkiolento alkoi itkeä ja pyysi, että hänen sallittaisiin mennä edes Blumhardtin puutarhaan, johon taivaallinen kontrolli näytti suostuvan. Näytti siltä kuin tämä henki eläissään maan päällä olisi riistänyt kodit leskiltä ja orvoilta.

Ne kokemukset, joista Blumhardt edelleen kertoo, on Zuendel ehdoin tahdoin jättänyt pois Blumhardtin elämäkerrasta. Hän perustaa tämän sillä, että asiaan perehtymättömät voisivat luulla, että nuo pimeyden voimien kauheat ja tuskalliset vehkeet vähentävät ja heikontavat Jumalan antamaa apua. Olisi kuitenkin ollut parempi, jos Zuendel olisi kertonut kaikki. Sillä totuuden ei tarvitse koskaan karttaa päivän valoa.

Siinä osassa, jonka hän on jättänyt pois, kerrotaan alhaisten henkien ruumiillistumisista ja monenlaisista materialisaattioista, niinkuin apporteista eli esineitten kuljettamisesta paikasta toiseen, tai muista samankaltaisista ilmiöistä, joista olen jo aikaisemmin puhunut tässä kirjassani. Varmastikin esiintyi myös fysikaalisia ilmiöitä ja >> suoranaista ääntä >>, joita alhaiset henget niin usein saavat aikaan.

>> Vihdoin >> – kertoo Blumhardt – >> kun näistä ilmiöistä ei tullut loppua, ponnistin kaikki sisäiset voimani ja rukoilin Jumalaa, että Hän, jolla oli ollut voimaa luoda kaikki tyhjästä, tekisi myös tyhjäksi nämä ilmiöt, jotta paholaisen vehkeet tuhoutuisivat. Täten minä taistelin useita päiviä, ja Herra, joka on sanonut: ”Mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen”, piti sanansa. Se onnistui. >>

Mutta vielä sittenkin, vaikka kaikki näytti nyt loppuneen, ilmeni Gottliebinissä hirveitä sairausoireita, jotka suorastaan uhkasivat lopettaa hänen elämänsä. Kun hän kerran oli haavoittanut itseään aivan kaamealla tavalla, paranivat haavat kuin ihmeen kautta. Mutta äkkiä ne taas aukenivat, ja eräs hänen ystävänsä kiiruhti kauhuissaan Blumhardtin luo ilmoittamaan, että kuolema oli joka hetki odotettavissa. >> Silloin minä heittäydyin polvilleni huoneessani >> – kertoo Blumhardt — >> ja aloin rohkeasti puhua. Olin tullut niin voimakkaaksi, etten tahtonut myöntää paholaiselle edes sitä tyydytystä, että olisin itse mennyt sairaan luo, vaan käskin Gottliebinin tulla minun luokseni. Hän voi sen tehdä, jos hänellä vain on luja usko, sanoin hänen ystävättärelleen. Eikä kestänytkään kauan ennenkuin hän astui portaita ylös. Mutta ei kukaan voi aavistaa, miltä minusta silloin tuntui. >>

Kertomuksensa Blumhardt päättää seuraavin sanoin: >> Kaikki mikä aikaisemmin oli tapahtunut, näytti jälleen uudistuvan. Pahinta oli se, että Gottliebinin puolisokea veli ja sisar Katharina näyttivät myös joutuvan näiden synkkien voimien alaisiksi, ja minun piti käydä tätä epätoivoista taistelua kaikkien kolmen kanssa, jolloin huomasin selvästi, miten läheisessä yhteydessä nämä tapaukset olivat toisiinsa. En voi enää tarkalleen esittää kutakin yksityistapausta erikseen, sillä vaiheita oli niin monenlaisia. Mutta monet päivät olivat sellaisia, etten toivoisi koskaan eläväni niitä

uudelleen. Asiat olivat näet kehittyneet niin pitkälle, että minun niin sanoakseni piti panna kaikki yhden heiton varaan, ikäänkuin olisi ollut kysymyksessä joko ”voittaa tai kuolla”. Mutta vaikka ponnistukseni olivatkin hyvin suuret, niin tunsin olevani Jumalan suojeluksen alainen. Veli vapautui heistä ensiksi ja saattoi sen jälkeen olla minulle suureksi avuksi. Suurinta työtä ja vaivaa ei tällä kertaa tuottanut Gottliebin, joka lopulta, kovan taistelun jälkeen, näytti myös päässeen vapaaksi, – vaan hänen sisarensa Katharina, joka aikaisemmin ei ollut kokenut mitään, mutta joutui nyt siinä määrin raivon valtaan, että vain vaivoin saimme pidätetyksi hänet aisoissa. Hän uhkasi repivänsä minut tuhansiin kappaleihin, niin etten uskaltanut tulla hänen lähelleen. Hän yritti monta kertaa omalla kädellään raastaa rikki ruumiinsa ja vilkaisi väijyen ympärilleen ikäänkuin hän olisi aikonut tehdä jotakin kaameaa niille, jotka pitelivät häntä kiinni. Samalla hän kiroili ja piti niin pahaa ääntä, että olisi voinut luulla tuhansien parjaajien puhuvan hänen kauttansa. Merkillistä oli se, että hän oli koko ajan tajuissaan, jotta saattoi puhua hänen kanssaan. Mutta vaikka häntä olisi moitittu miten paljon hyvänsä, niin hän vain vakuutti, ettei hän voinut muulla tavalla puhua eikä toimia. Täytyi vain pitää häntä niin lujasti kiinni, ettei mitään pahaa tapahtuisi. Perästäpäinkin hän muisti kaikki, yksinpä hirveimmät murha-aikeensakin, ja hän oli sen johdosta niin masennuksissa, että minun piti useamman päivän kuluessa hoivata häntä, kunnes hartaasti ja vakavasti rukoiltuamme hän vähitellen unohti kaikki kaameudet. Eräs demooni puhui kuitenkin edelleen hänen kauttansa, mutta hän ei sanonut olevansa elämästä eronnut ihmishenki, vaan korkea pimeyden voima, kaiken noituuden ylin johtaja. Hän väitti, että jos hänet ajettaisiin syvyyden kuiluun, niin samalla kun noituus saisi kuoliniskunsa, tyttö heittäisi myös henkensä. Äkkiä sydänyön aikana tyttö alkoi epätoivoissaan huutaa; sitä kesti kerrallaan aina neljännestunnin ja huuto oli niin kovaa, että luuli talon sortuvan. Mitään kaameampaa ei voi mielessään kuvitella. Puolet paikkakunnan asukkaista kuuli sen kauhukseen; ja kesken kaikkea Katharina vapisi niin kovasti, että hänen jäsenensä olivat irtaantua ruumiista. Tuskan ja epätoivon valitusten kesken kuului uhkaava demooninen ääni, joka vaati Jumalaa antamaan hänelle merkin, jotta hänen ei tarvitsisi yhtä kurjana kuin muut syntiset luopua tehtävästään, vaan saisi kunnialla palata Manalaan. Tuskinpa tällaista ilkeyttä, epätoivoa, uhmaa ja ylpeyttä missään muualla on saatu kokea. Vihdoin koitti järkyttävin hetki, jommoista ei kukaan, joka ei itse ole sellaista nähnyt ja kuullut, voi sitä mielessään kuvailla. Kello 2 aamulla alkoi pimeyden henki karjua äänellä, jonka ei olisi luullut voivan lähteä ihmiskurkusta, ja taivuttaessa tytön päätä ja yläruumista tuolin selkänojan yli, hän sanoi: >> Jeesus on voittaja! – Jeesus on voittaja! >> Nuo sanat kuuluivat selvästi kauaksi ja tekivät moneen syvän vaikutuksen. Demoonin voima näytti nyt murtuvan. Hän puhui yhä hiljaisemmin ja levollisemmin, ei liikuttanut enää tytön ruumista ja katosi lopulta

aivan huomaamatta niinkuin kuolevan elämä sammuu. Se tapahtui kuitenkin vasta kello 8 aamulla. >>

Siihen kaksi vuotta kestänyt taistelu päättyi.

Nämä Blumhardtin kokemukset olivat medioitten välittämiä pahoja ja alhaisia henkimaailman ilmiöitä. Itsessään niissä ei ollut mitään uutta. Blumhardt ei vain ollut ennen kokenut mitään senkaltaista. Jollei hän olisi ottanut huolehtiakseen näistä pimeyden valtaan joutuneista medioista, niin heidän olisi käynyt samoinkuin niin monen nykyään, jotka ymmärtämättä itse asiaa jätetään omiin hoteihinsa. He olisivat joutuneet joko mielisairaalaan tai lopettaneet itse elämänsä. Mielisairaaloitten potilaat ovat enimmäkseen osaksi alhaisen henkimaailman uhreja. Ja samat kaameat voimat ovat usein myöskin syynä itsemurhiin.

Gottliebin Dittus oli >> syvätranssimedio >>. Millä tavalla hän oli siksi kehittynyt, se ei käy esille Blumhardtin tiedonannoista. Luultavaa on, että hän yhdessä sisarustensa kanssa oli pöydän avulla pyrkinyt henkimaailman yhteyteen ja että hänen luontainen mediumistinen kykynsä oli siten vähitellen kehittynyt.

Hän meni tajuttomaksi aina silloin, kun vieraat henkiolennot karkoittivat hänen oman henkensä ja vieraat henget valtasivat hänet. Oman hengen poistuessa hän kaatui kuin kuollut maahan, ja hänet kohotti jälleen pystyyn demoonien henki, joka oli vallannut hänen ruumiinsa ja puhui hänen kauttansa.

Kovat äänet synnytti Gottliebinin elämänvoima, jota hän eritti henkiolennoille, ja sen välityksellä nämä saivat aikaan kumajavia iskuja, jotka tuntuivat läsnäolijoiden mielestä aivan käsittämättömiltä. Iskut olivat sitä kovemmat, mitä enemmän elämänvoimaa medio eritti, ja medion elämänvoimaa lisäsi myöskin läsnäolijoista säteilevä elämänvoima. Koska Blumhardtillakin oli varsin suuressa määrin mediumistista voimaa, vaikka hän ei itse sitä tiennyt, niin olivat henkimaailman ilmiöt hänen läsnäollessaan voimakkaammat kuin hänen poissa ollessaan. Myöskin demoonien materialisaattio – ja valoilmiöt syntyivät Gottliebinin mediumistisen elämänvoiman välityksellä.

Gottliebinin sisar, Katharina ei ollut syvätranssimedio, hän meni vain puolitranssiin. Sen vuoksi ei hänen henkensä eronnut kokonaan ruumiista, vaan hän kuuli kaikki, mitä vieras henki hänen kauttansa puhui ja muisti myös jälkeenpäin kaikki tapahtumat, joskaan hän ei voinut estää ilmiöitä, koska hän oli kokonaan vieraan henkiolennon vallassa.

Vähitellen Blumhardt oppi erottamaan toisistaan erilaiset henget. Ennen kaikkea hänelle selvisi se tärkeä seikka, että korkeampien sekä kärsivien hyväntahtoisten

henkiolentojen ilmestyessä oli aina jumalallinen kontrolli läsnä, niin että kaikki kävi hyvässä järjestyksessä. Tämä kontrolli määräsi, mitkä henget saivat tulla esille. Siksi ne kärsivät henget, jotka kontrolli päästi esille, eivät totelleet, kun Blumhardt aluksi yritti lähettää heidät pois suomatta heille apua. Hehän olivat korkeamman luvalla vallanneet medion, jotta Blumhardt opettaisi heitä ja neuvoisi heitä turvaamaan Jumalaan. Heillä oli siis oikeus saada opetusta, ja Blumhardtin velvollisuus oli suostua heidän pyyntöönsä. Ikävä kyllä Blumhardt ymmärsi tämän velvollisuutensa vasta myöhemmin.

Näiden ilmiöiden välityksellä Blumhardt oppi, että yhteys henkimaailman kanssa oli mahdollinen. Ilmiöt, joita hän näki omin silmin, eivät olleet silmänlumetta eikä niitä voitu väittää valheiksi. Sillä ne tapahtuivat aivan julkisesti, ja monet silminnäkijät saattoivat todistaa niitä.

Juuri siksi, että nämä ilmiöt olivat tosia, kirkon viranomaiset kehoittivat Blumhardtia antamaan heille selostuksen tapahtumista.

Blumhardt näki vain tosiasiat, ja vasta vähitellen hänelle selvisi, mikä tarkoitus niillä oli. Mutta ne ikuiset lait, jotka tekevät mahdolliseksi yhteyden henkimaailman kanssa, näyttävät aina hänen kuolemaansa saakka olleen hänelle tuntemattomat. Siksi hän ei myöskään ollut selvillä siitä, millä tavalla sekä israelilaiset että ensimmäiset kristityt pääsivät hyvän henkimaailman yhteyteen. Järkyttävällä tavalla hän sai todeta, että alhaiset ja kärsivät henget kykenevät puhumaan medioitten välityksellä. Mutta häneltä jäi kokematta ne ihmeelliset sanomat, joita Jumalan korkeat henget julistavat puhemedioitten suun kautta. Silläkin on syvempi syynsä, sillä kaikella on aikansa. Varmaankaan ei niissä oloissa, joissa Blumhardt eli, ollut helppoa yrittää päästä henkien yhteyteen, sillä luultavaa on, ottaen huomioon kirkon kannan, että hän siinä tapauksessa olisi kadottanut virkansa ja vaikutusvaltansa. Saihan hän jo ilmankin kärsiä vihamielisyyttä kirkon viranomaisten puolelta, kun myöhemmin hyvät henget alkoivat vaikuttaa häneen ja hänen seurakuntalaistensa parissa. Jos hän olisi ruvennut pitämään spiritistisiä istuntoja, niin epäilemättä luterilaisen kirkon johtajat olisivat ankarasti moittineet häntä. Jumalan henkimaailmakin sovittaa työnsä olosuhteitten ja ajan mukaan.

Jos Blumhardt näkikin pimeyden henkeä vuodatettavan mitä pelottavimmalla tavalla ihmiskunnan yli, niin sai hän vielä paljon ihmeellisemmällä tavalla nähdä Jumalan henkeä vuodatettavan itsensä ja seurakuntansa yli. Tämä tapaus muistuttaa hyvän hengen vuodattamista ensimmäisinä kristillisinä aikoina.

Voitettuaan ankaran taistelun Blumhardt sai sen suuren armon, että hänen seurakuntansa ja koko ympäristön siunaukseksi katumuksen ja mielenmuutoksen henki valtasi ihmiset. Vähitellen tulivat kaikki seurakuntalaiset vastustamattoman sisäisen voiman pakottamina tunnustamaan hänelle syntinsä. Jumalan henkiolento ilmoitti Blumhardtille, kelle hänen tuli antaa synninpäästö. Siinä ei siis ollut kysymys mistään tavallisesta synnintunnustuksesta eikä anteeksiannosta, mikä katolisessa kirkossa on tavallista, vaan syntien puhdistuksesta Jumalan hengen ilmestyttyä heille. Siksi Blumhardt tämän jälkeen omaksui seuraavan mielilauseen: >> Rukoilkaamme ja toivokaamme uutta pyhän hengen vuodatusta. >>

Blumhardt sai myöskin parantamisen kyvyn. Kätten-päällepanolla, rukouksella ja läsnäolollaan hän paransi vaikeimmatkin taudit. Samalla kävi ilmi, että alhaiset henget aiheuttivat useimmat pitkäaikaiset taudit, niinkuin raamatussakin opetetaan. Jos nämä henget luopuivat sairaasta, parani tauti heti. Näistä ihmeellisistä tapauksista Zuendel kertoo seikkaperäisesti kirjassaan.

Lopetan selostukseni alhaisen ja hyvän henkimaailman vaikutuksesta Blumhardtin elämään hänen omilla sanoillaan, jotka olen ottanut eräästä hänen kirjeestään:

>> Jos joku haluaisi ottaa selkoa, onko kaikki se, minkä Herra minulle tekee, vain minua varten vai voivatko muutkin sitä saada, niin täytyy minun tunnustaa, että taistelemalla olen saavuttanut jotakin sellaista, jota ei kuka hyvänsä voi käden käänteessä voittaa. Olen kuitenkin vakuuttunut siitä, että sitä voidaan yleisemminkin saavuttaa ja että on lupa rukoilla, että ihmiset saisivat jälleen jumalallisia lahjoja. Minä olen ainakin saanut todistuksen siitä, että sellaista on lupa rukoilla. Mutta ellei taivas heti kuule rukousta eikä saada vastausta, niin on väärin luulla, että vain uskomalla voitaisiin saada kaikkea sitä, mitä apostolisena aikana omistettiin. Ei, nuo voimat ovat todellakin otetut pois ja vain hitaasti ne voidaan jälleen voittaa. Seurauksena kristikunnan epäuskosta ja luopumuksesta vuosituhannen aikana on ollut se, että Jumala on riistänyt meiltä armonsa, ja että pahat voimat ovat saaneet ylivallan keskuudessamme. Siksi emme voi vain ilman muuta aloittaa; jos yritämme, niin kohtaamme hyvin pian vastustusta. Tästä huomaatte, miten suuresti eroan irvingianeista, jotka ottamatta huomioon kristikunnan nykyistä tilaa, tahtovat saada kaiken entisen takaisin. Tärkeintä aluksi on se, että kristikunnassa tapahtuu täydellinen muutos. Jotta se voisi tapahtua, on vakavammin taisteltava, saarnattava enemmän raamatun mukaan ja hartaammin rukoiltava. Jos katumuksen henki vuodatetaan suuressa määrässä, niinkuin minä näin sen tapahtuvan pienessä määrässä seurakuntani keskuudessa, jolloin hengellisten lahjojen ensimmäiset oireet heti ilmenivät, niin vähä kerrallaan kaikki

muukin tapahtuu ja apostolinen aika palaa jälleen, joskin sen rinnalle ilmestyy antikristus. >>

Nämä Blumhardtin selostukset ovat hiukan epäselviä ja vain osittain oikeita. Totuus on se, että jokainen ihminen, olkoon kristitty tai ei, voi tulla Jumalan hyvän henkimaailman yhteyteen, jos hän vakavissaan siihen pyrkii ja sillä tavalla kuin tässä kirjassa on selitetty. Ne opetukset, joita jokainen vastaanottaa hyvältä henkimaailmalta, johtavat oikealle tielle, Jumalan luo. Hänelle opetetaan totuutta. Rupeavatko hänessä vaikuttamaan muutkin Jumalan hyvät voimat, riippuu siitä, seuraako hän elämässään ja missä määrin niitä totuuksia, joita hänelle on opetettu. Ken vain kuuntelee henkimaailman julistamaa totuutta, mutta ei elä sen mukaan, ei saa sen enempiä lahjoja ylhäältä. Pikemmin hän kadottaa hyvien henkien yhteyden, johon hän aluksi on päässyt, eivätkä hyvät henget enää tule hänen luokseen. Mutta ken ottaa vastaan totuuden ja koettaa sisäisesti elää sen mukaan, hänessä ilmenee, samoinkuin ensimmäisissä kristityissä, hengellisiä lahjoja, jotka soveltuvat hänen elämäntehtäväänsä. Sillä ensimmäisillä kristityilläkään ei ollut samanlaisia lahjoja. Ei myöskään ollut tarkoituksena, että se, joka sai jonkin lahjan, käyttäisi sitä omaksi hyödykseen, vaan että hän palvelisi sillä koko seurakuntaa. Tätä seikkaa apostoli Paavalikin alituisesti painottaa. Nykyäänkin Jumalan henget suovat pienimmällekin seurakunnalle, jonka jäsenet ovat uskovaisia ja etsivät Jumalaa, samoja lahjoja kuin ensimmäisille kristityille. Ehtona on vain, että kaikin voimin pyritään hyvyyteen ja vältetään pahaa. Jumalan henkimaailma ei koskaan kiinnitä huomiota siihen, onko piiri, joka tämän vaatimuksen täyttää, suuri vai pieni.

Samat sekä alhaisen että hyvän henkimaailman ilmiöt, joita luterilainen pastori Blumhardt koki elämässänsä, sai myöskin Vianey niminen katolinen pappi kokea.

Jean Baptiste Marie Vianey eli vv. 1786-1840. *) Hänen elämänsä kohdistuu suureksi osaksi samaan aikaan kuin pastori Blumhardtinkin. Sillä välin kuin Blumhardt harjoitti siunauksellista toimintaansa Möttlingenin seurakunnassa Saksassa, eli ja työskenteli Vianey pienessä Ars'in seurakunnassa Ranskassa. Vähäisten lahjojensa vuoksi Vianey oli vain suurilla ponnistuksilla suorittanut papin tutkinnon.

*) Joseph Vianey: Leben und Wirken des hl. Johannes Baptista Vianey, Plaffer von Ars. 1930. Kustantaja Gebruder Steffen, Limburg a. d. Lahn.

Jo lapsena Vianey keskittyi joka päivä rukoukseen. Tätä sisäistä keskittymistä hän, samoinkuin Blumhardtkin, harjoitti koko elämänsä ajan. Siten hänen mediumistiset

lahjansa kehittyivät, mikä on välttämätöntä, jotta henkimaailma voisi päästä ihmisten yhteyteen. Samaa on sanottava Blumhardtistakin.

Sen sijaan että luterilainen pappi Blumhardt joutui kaikkein ensiksi näkemään demoonisia ilmiöitä Gottliebin Dittuksen välityksellä omassa seurakunnassaan ja vasta myöhemmin pääsi itse sekä hyvän että alhaisen henkimaailman yhteyteen, Vianey koki itse kaikki henkimaailman ilmiöt Ars'issa. Muilla henkilöillä hänen ympäristössään ja seurakunnassaan ei ollut mitään senkaltaisia kokemuksia.

Muuten ilmiöt kummassakin tapauksessa ovat aivan samat. Sekä Blumhardtin että Vianeyn kokemukset demooneista olivat samanlaiset. Molemmat olivat selvänäkijöitä ja saattoivat nähdä entisiä, nykyisiä ja tulevia tapauksia. Kumpainenkin näki hengellisellä silmällään mitä muiden mielessä liikkui. Kummankin seurakunnan yli vuodatettiin ihmeellisellä tavalla pyhä henki, joka vähitellen levisi yhä laajemmalle aina kaukaisiin seutuihin saakka. Kumpaisenkin luo pyhiinvaelsi tuhansia synninkuorman raskauttamia ihmisiä tunnustamaan erehdyksiänsä ja saamaan Jumalalta anteeksi. Kummallekin sisäinen ääni ilmaisi, kelle he saattoivat antaa synnit anteeksi. Yhtäläisyydet näiden miesten elämässä ulottuvat pienimpiin yksityiskohtiinkin, niin että voi todeta, että kummassakin tapauksessa vallitsi jumalallinen laki. Myöskin demooniset ilmiöt kummassakin tapauksessa seurasivat samoja jumalallisia lakeja.

Mutta sallikaamme nyt Vianeyn elämässä ilmenneiden tosiasioiden puhua puolestansa.

Aloittakaamme demoonisilla ilmiöillä. Se osa Vianeyn elämäkertaa, jossa puhutaan demoonisista ilmiöistä, alkaa sanoin: >> Sanottakoon kaikkein ensiksi sana niille, jotka epäilevät tai ivaavat sitä, mitä tässä kerrotaan. He eivät ole ensimmäisiä, jotka sen tekevät. He eivät voi edes ajatella tai sanoa tämän johdosta mitään sellaista, mitä ei jo aikaisemmin Vianeyn eläessä olisi ajateltu tai sanottu ja jota eivät papit vieläkin suuremmalla painolla kuin maallikot olisi silloin sanoneet. Tuskin huhu oli levinnyt, että Ars'in pappi oli nähnyt paholaisia, kun valtava nauru räjähti kaikissa lähiseudun pappiloissa. Heti ”hyvät” virkaveljet väittivät, että Ars'in pastori oli suuri uneksija ja mielipuoli; että Manala, josta hänen demooninsa olivat kotoisin, oli aivan yksinkertaisesti vain lihapata, jossa hänen perunansa homehtuivat. ”Rakas pastori”, sanoivat he hänelle, ”viettäkää samanlaista elämää kuin muutkin; syökää parempaa ruokaa; sitten päänne paranee ja saatte nähdä, että paholaiset katoavat”. >>

Vianey eli näet hyvin vaatimattomasti, melkein yksinomaan perunoilla, joita hän keitti koko viikon tarpeeksi ja söi sitten kylminä; usein viikon lopulla perunat olivat homehtuneet.

>> Vianey ei ollut mikään heikko henki, joka olisi joutunut sellaisten houreitten valtaan kuin hänen virkaveljensä väittivät; päinvastoin hän ei ollut lainkaan herkkäuskoinen, eikä aluksi tahtonut uskoa, että pahat henget häntä kiusasivat. Vasta sitten, kun hän turhaan oli etsinyt syytä niihin omituisiin ääniin, jotka vähä väliä yöllä häiritsivät häntä, hän käsitti mistä ne lähtivät.

>> Eräänä päivänä hän kuuli kovaa jyskettä ulko-ovelta. Hän avasi ikkunan ja kysyi: ”Kuka siellä?” Ei kukaan vastannut. Kun kolkutus uudistui, kysyi hän uudestaan. Taaskaan ei vastausta. Koska siihen aikaan hänen kirkkonsa oli saanut lahjaksi komeita pukuja, joita hän säilytti pappilassa, luuli hän varkaiden yrittävän murtautua sisälle. Hän päätti ryhtyä varokeinoihin, ja pyysi muutamia rohkeita miehiä vartioimaan taloa. He olivatkin useita öitä vahdissa ja kuulivat saman melun. Mutta hekään eivät nähneet ketään. Vartijoita asetettiin myöskin kellotapuliin, mutta yhtä huonolla menestyksellä. Kuultiin vain kiivaita iskuja, mutta ei nähty mitään. Vartijat olivat hyvin peloissaan. Vieläpä pastorikin kävi levottomaksi. Eräänä talvi-yönä, kun hän jälleen kuuli kovaa jyskettä ovella, hän nousi kiireesti vuoteeltaan ja meni pihalle, sillä hän oli aivan varma, että pahantekijät, jos siellä niitä oli käynyt, olivat jättäneet jälkensä vastasataneeseen lumeen, ja että heidät nyt vihdoinkin saataisiin kiinni. Mutta hän ei nähnyt ketään, ei kuullut enää mitään eikä jälkiäkään ollut lumessa. Silloin hän ei enää epäillyt, vaan tiesi, että pahat henget kiusasivat häntä.

>> Hänen pelkonsa väheni niin pian kuin hän pääsi selville siitä, että yölliset rauhanhäiritsijät olivat demooneja.

>> Demoonien tarkoituksena oli epäilemättä estää hänen työtänsä seurakunnan keskuudessa häiritsemällä hänen yöuntansa ja riistämällä häneltä tarpeellisen levon. Nämä rauhanhäiritsijät näyttivät erikoisesti pitäneen silmällä sitä, että nukkuminen kävi aivan mahdottomaksi. Enimmäkseen Vianey kuuli sellaista yksitoikkoista ääntä, mikä pahemmin kuin mikään muu häiritsi unta. Milloin ikäänkuin lankkua olisi sahattu tai reikiä porattu. Milloin taas ikäänkuin nauloja olisi hakattu seinään. Joskus tuntui siltä kuin kokonainen rykmentti sotamiehiä olisi marssinut hänen ovensa ohi; lammaslauma kulkenut hänen päänsä yläpuolella; hevonen ravannut huoneessa; joku rummuttanut pöytää; rautavannetta hakattu tynnyrin ympärille; kaikki Lyonin ajopelit ajaneet lattian poikki; meluava ihmisjoukko keskustellut vieraalla kielellä hänen pihallaan. Tätä viimeistä kiusantekoa jatkui monena yönä. Kerran hän kuuli oven avautuvan ja vihaisesti huudettavan häntä nimeltä. Sitten hänelle heitettiin

hävyttömyyksiä vasten kasvoja, useimmiten haukuttiin ”perunansyöjäksi”. Myöskin hänen huonekalujaan siirrettiin paikasta toiseen. Ikkunaverhoja raastettiin niin suurella voimalla, että hän pelkäsi niiden repeytyvän. >> (s. 66-70.)

Hän sai myös kestää sielullisia tuskia, joilla paholaiset koettivat saattaa hänet epätoivoon.

Blumhardt sai kestää aivan samanlaisia kärsimyksiä. Ikävä kyllä ne demooniset ilmiöt, jotka kohdistuivat häneen itseensä ja joista hän kertoo selostuksessaan, on tahallisesti jätetty pois hänen elämäkerrastaan, niinkuin jo aikaisemmin mainitsin.

Näiden demoonisten ilmiöiden tarkoituksena, joita sekä Blumhardt että Vianey saivat kokea, oli estää heitä johdattamasta ihmisiä Jumalan luo tai ainakin rajoittaa heidän työtään. Siksi he koettivat Gottliebin Dittuksen välityksellä kietoa Blumhardtin valtaansa, ja kun se ei onnistunut, saattaa hänet harhaan kiusaamalla häntä sekä ulkonaisesti että sisäisesti. Koettaessaan saattaa Vianeyn epätoivoon ja masennuksiin, he käyttivät apunaan naapuriseurakuntien katolisia pappeja, jotka kymmenen vuoden kuluessa panettelivat ja syyttivät Ars’in pastori raukkaa niin halpamaisella tavalla, ettei kukaan muu olisi kestänyt sellaista hyökkäystä. Kun tämäkään ei onnistunut, yrittivät demoonit heikontaa hänen terveyttään häiritsemällä hänen yöuntaan. Tätä kiusaa kesti koko hänen elämänsä ajan. Vasta viimeisinä elinvuosinaan hän näytti saaneen yöllä rauhaa.

Vieläkin enemmän samanlaisia olivat ne ilmiöt, joita nämä molemmat miehet saivat kokea hyvän henkimaailman puolelta.

Molemmat saivat osakseen korkeita Jumalan lahjoja vasta sitten, kun he olivat voittaneet vaikeat koettelemuksensa taistellessaan alhaisia henkiä ja niiden inhimillisiä kätyreitä vastaan. Tämä taistelu on jokaisen kestettävä, joka tahtoo työskennellä Jumalan työaseena lähimmäistensä hyväksi ja saavuttaa tätä tarkoitusta varten tarvittavan jumalallisen voiman. Kristuksenkin piti kestää tämä taistelu. Hänen julkinen toimintansa, jolloin Jumalan voima puhkesi hänessä ilmi, alkoi vasta sitten, kun hän oli taistellut 40 päivää ja 40 yötä pahaa henkeä ja hänen kiusauksiaan vastaan ja voittanut ne. Palvelija ei ole suurempi isäntäänsä.

Sielujen kääntyminen, joka tapahtui katumuksen hengen vuodatuksen kautta, tapahtui samoin Blumhardtin pappilassa kuin Vianeynkin. Ja molemmista pappiloista se levisi samalla tavalla aina kaukaisimpiinkin seutuihin. Katumuksen henget herättävät kaikkein ensiksi ihmisten sydämissä sisäisen kauhun entisiä syntejä ja erehdyksiä kohtaan, jotka ovat olleet syynä Jumalasta loittonemiseen. Tämä sisäinen kauhu, jonka katumuksen henki on herättänyt ihmisissä, on niin suuri, etteivät he

saa enää rauhaa ennenkuin ovat sydämensä avanneet jollekin hurskaalle ihmiselle ja kuulleet hänen tuomionsa. Näkymätön voima työskentelee heissä lakkaamatta, kunnes he tuntevat Jumalan läheisyyden ja tulevat vakuuttuneiksi siitä, että synnit ovat annetut heille anteeksi. Silloin heidän sydämiinsä vuotaa niin suuri onnen tunne, ettei sitä voi sanoin selittää. Näiden molempien miesten elämäkerroista voi todeta, mitä nämä kääntyneet ihmiset tunsivat.

Jo ensi silmäyksellä Vianey huomasi, mitkä sielut eivät tarvinneet hänen apuaan. Hän pyysi ystävällisesti, etteivät he hukkaisi hänen aikaansa, ja monelle hän sanoi: >> Menkää rauhassa kotiin, te ette tarvitse minua. >>

Ars'in pastorin päätehtävänä oli parantaa niitä sieluja, joiden oma voima oli heikko. Ruumiin parantaminen oli hänen mielestään paljon vähemmän tärkeää.

Monelle Vianey kertoi heidän omaistensa kohtalosta toisella puolen, niin pian kuin se oli hyödyllistä heidän sielunelämälleen. Mutta hän saattoi myöskin nähdä tulevaisuuteen. Voidaan sanoa, että yhtä paljon kuin hänen eläissänsä puhuttiin hänen taistelustaan alhaisia henkiä vastaan, yhtä paljon hänen kuolemansa jälkeen puhuttiin hänen ennustuksistansa. Hänen ennustuksensa tarkoittivat melkein aina vain yksityisten parasta. Monelle kääntyneelle hän ilmoitti edeltäkäsin lähestyvän hänen kuolinhetkensä. Toisissa tapauksissa hän ilmoitti sen kysymyksessä olevan henkilön omaisille, jotta he olisivat siihen valmistuneet.

Hän näki myös hengessään kaukaisia tapahtumia, jotka koskivat hänen luonaan olevia henkilöitä. Kun hän eräänä päivänä huomasi miehen odottavan häntä keskellä ihmisjoukkoa, sanoi hän: >> Palatkaa nopeasti Lyoniin, teidän talonne palaa! >> Ja niin olikin. Toisen kerran Vianey lähetti nopeasti kotiin erään talonpoikaisvaimon, joka juuri oli ripittänyt itsensä hänelle, sillä käärme oli hiipinyt hänen taloonsa. Vaimo kiiruhti kotiin ja etsi joka paikasta, mutta ei löytänyt käärmettä. Vihdoin hän keksi ravistaa myös olkipatjaansa, jonka hän oli asettanut aurinkoon tuulettumaan. Käärme ryömi esille patjasta. Erään nuoren tytön hän käski nopeasti lähteä kirkosta kotiin, sillä häntä kaivattiin siellä. Kun tyttö tuli kotiin, makasi hänen sisarensa kuolleena vuoteellaan, vaikka hän vähää aikaisemmin oli ollut aivan terve. – Ars'iin tuli kerran ripittämään itseään eräs vaimo, joka oli saanut "noidalta" pullollisen ihmenestettä. Kun Vianey oli kuullut hänen synnintunnustuksensa, huomautti hän:

>> Ettehän te kerro minulle mitään pullosta, jonka kätkitte pensaaseen tullessanne tänne. >>

Vielä useammin hän saattoi lukea toisten sisimmät ajatukset ja tunteet. Tämä kyky esiintyi aina silloin, kun kysymyksessä oli jokin erityisen vaikea tapaus. Melkein

joka päivä sattui, että hän tuli rippikammiosta esille ja viittasi luokseen juuri ne henkilöt, joilla oli hyvin kiire tai jotka olivat kaikkein onnettomimmat, jotta he pääsisivät ensimmäisinä esille.

Sattui myös sellaisia tulemaan, jotka tahtoivat panna hänen kykynsä koetukselle. Häpeissään he saivat poistua. Eräs tunnusti hänelle pahoja syntejä, jotka hän oli vain keksinyt. Vianey kuunteli häntä levollisesti ja sanoi sitten: >> Teillä on suuri synnintaakka; mutta te ette ole syypää niihin synteihin, joita juuri tunnustitte minulle, vaan niihin ja niihin >>, ja sitten Vianey paljasti petturin suureksi hämmästykseksi kaikki hänen entiset pahat tekonsa.

Vianey paransi sairaita, antoi hyviä neuvoja, lohdutti ja käännytti ihmisiä, jotka eivät voineet itse tulla hänen luoksensa, vaan lähettivät välittäjiä tai kirjoittivat hänelle.

Kaikki ne yksityiskohdat, joita tähän mennessä on kerrottu Vianeyn kautta ilmenneestä henkimaailman voimasta, ovat lajiltaan, voimaltaan, voisipa sanoa pienimpiä yksityiskohtiaan myöten samanlaiset kuin Blumhardtin. Ja vaikea on sanoa, oliko niiden tuhansien ihmisten määrä, jotka vaelsivat Vianeyn luo ja saivat apua häneltä, suurempi kuin niiden, jotka saapuivat Blumhardtin luo.

Molemmat saivat myös kokea jotakin, jota voitaisiin nimittää ihmeelliseksi leivän lisääntymiseksi. Kun Blumhardtin luo saapui paljon vieraita, joita hänen seurakuntalaisensa majoittivat koteihinsa, niin ruoasta tuli joskus puute. Mutta aterioilla oli aina ihmeellinen siunaus. Eräs perhe, jolla ei ollut ruokaa edes 14 hengelle, ravitsi samalla ruoka määrällä 42 henkeä ja sittenkin jäi ruokaa jäljelle. Vianeystä kerrotaan vieläkin suurempi ihme, jonka koko hänen seurakuntansa saattoi todistaa. Hän oli perustanut kodin köyhiä lapsia varten. Eräänä päivänä kaikki ruokavarat olivat lopussa. Aitassa oli vain kourallinen jyviä. Raskain mielin hän oli jo päättänyt lähettää lapset luotaan. Hän rukoili Jumalaa vielä kerran ja pyysi apua. Kun hän sitten meni aittaan, oli siellä jyvähinkalo aivan täynnä jyviä. Tämä tapaus herätti suurta huomiota koko paikkakunnalla. Piispakin tuli taloon katsomaan, miten täynnä hinkalo oli ollut.

Jos nyt asetamme nämä Jumalan työaseet rinnatusten, niin eräs hyvin tärkeä asia herättää huomiotamme. Tässä on kaksi miestä, jotka tunnustavat oleellisesti hyvin erilaisia kirkonoppeja. Toisella puolen katolinen pappi, pyhimysten ja pyhäinjäännösten palvoja, joka uskoo parantamisen voimaan, mies, joka suorittaa messua ja pitää rippiä synninpäästön välttämättömänä sakramenttina, joka uskoo että Kristus on ruumiillisesti läsnä ehtoollis-sakramentissa ja pitää kiinni kaikista

muista kirkkonsa opinkappaleista – ja toisella puolen luterilainen pastori Blumhardt, joka vastustaa jyrkästi pyhimysten ja pyhäinjäännösten palvelua, messua ja ehtoollis-sakramenttia, rippiä ja synninpäästöä, paavin valtaa ja kaikkea mikä sen yhteydessä on, koska se ei ole Jumalan säätämää vaan ihmisten laatima. Ja kuitenkin he ovat molemmat Jumalan kädessä samanarvoisia työaseita, jotka vapauttavat ihmiskunnan synnistä ja pahan hengen vallasta ja saattavat heidät Jumalan luo. Kumpikin saa osakseen kaikkein korkeimmat lahjat, mitä Kristus on luvannut niille, jotka häneen uskovat, vaikka heidän kirkollinen uskontunnustuksensa onkin vastakkainen.

Yksi kohta on kuitenkin heille yhteinen: heidän luja uskonsa ja luottamuksensa Jumalaan sekä heidän suuri rakkautensa Jumalaan ja ihmisiin. Kaikki muu siis, mikä sisältyy ihmisen kirkolliseen uskoon, on arvotonta Jumalan edessä. Se on vain ulkonainen puku, johon ihminen on verhottu ja joka ei vaikuta hänen hengelliseen persoonallisuuteensa, jos usko ja rakkaus Jumalaan on hänessä elävä. Jumala sallii ihmisen käyttää tätä pukua, joka on kudottu inhimillisten erehdysten säikeistä, niin kauan kuin se ei estä sitä tehtävää, joka ihmiselle on annettu.

Jos nyt kysytään, miksikä hyvä henkimaailma ei selitä näille miehille heidän uskonnollisen käsityksensä erehdyksiä eikä ilmaise heille totuutta, niin siihen on helppo vastata.

Ensiksikään ei sellaista selitystä tarvittu, koska uskonnolliset erehdykset eivät estäneet sitä työtä, johon Jumala oli heidät määrännyt. Heidän piti herättää heidän läheisyydessään ja ympäristössään asuvia ihmissieluja ja saattaa heidät Jumalan luo. Siinä työssä ei katolinen enempää kuin luterilainenkaan uskontunnustus ollut esteenä.

Mutta ennen kaikkea ei henkimaailma voinut ruveta selittämään uskonnollisia erehdyksiä sen vuoksi, että se olisi estänyt niin hyvin Blumhardtin kuin Vianeynkin tapaista miestä täyttämästä tehtäväänsä. Seurauksena olisi ollut, että luterilaisen pastori Blumhartin olisi ollut pakko muuttaa opetuksensa niin pian kuin hän oli tullut uuteen totuudentuntemukseen. Ja silloin hän olisi joutunut eroon luterilaisesta kirkosta ja kadottanut sekä virkansa että vaikutusvaltansa.

Tämä koskee vieläkin suuremmassa määrin Vianeytä, joka oli katolinen pappi. Jos hänen uskonsa olisi yhdessä ainoassakaan kohdassa eronnut hänen kirkkonsa opista, niin hänet olisi hyvinkin pian erotettu virastaan.

Katolisten parissa saattoi sielujen pelastukseksi työskennellä vain se, joka oli verhottuna katolisen uskon pukuun. Samoin Blumhardtilla saattoi vain luterilaisen uskon edustajana olla menestystä uskonveljiensä keskuudessa.

Siitä huolimatta kummankin miehen virkaveljet vainosivat heidän työtään, vaikka kumpainenkin pysyi uskollisena omalle kirkolleen. Minkälainen taistelu olisikaan heitä vastaan noussut, jos he olisivat jossakin kohdassa eronneet kirkkonsa opista?

Varsinkaan Vianeyhin nähden hänen virkaveljensä hyökkäyksillä ei ollut rajoja. Niinkuin jo aikaisemmin on sanottu, he vainosivat, panettelivat, pilkkasivat, syyttivät, vieläpä käyttivät ulkonaista väkivaltaakin. Kun lähiseudun papit näkivät, miten heidänkin seurakuntalaisensa kiiruhtivat Vianeyn luo ja panivat suurempaa arvoa hänen neuvoihinsa kuin omien pappien, niin he alkoivat kadehtia häntä. He sättivät häntä typeräksi papiksi, joka vain suurella vaivalla oli oppinut hiukan latinaa ja vähällä ollut tulla karkoitetuksi pappisseminaarista. Varsinkin se ihailu, jolla kaikki puhuivat Ars'in papista, sai toisten pappien vihan vuotamaan yli reunojen. He panettelivat ja parjasivat häntä mitä halpamaisimmalla tavalla. Papit kielsivät seurakuntalaisiaan menemästä Ars'iin ripitettäviksi, ja jos he sittenkin sen tekivät, niin he uhkasivat kieltävänsä heiltä sekä sakramentit että synninpäästön, vieläpä kuolinhetkelläkin. Joka pyhä he saarnastuolista käsin herjasivat Ars'in pappia. Vianey sanoi kerran myöhemmin: >> Saarnatessaan he jättivät evankeliumin rauhaan. Mutta sen sijaan he hyökkäsivät Ars'in pappi raukan kimppuun. >> Toiset pilkkasivat hänen tietojensa vähyyttä, toiset syyttivät häntä huonosta elämästä. Hän sai joukoittain nimettömiä kirjeitä, joissa mitä inhottavimmalla tavalla häntä syytettiin alhaisista teoista. Papit yrittivät myöskin yllyttää kansaa häntä vastaan. Kun hän aamuisin avasi talonsa oven, löysi hän siihen liimattuna paperiliuskan, jossa häntä syytettiin epäsiveellisestä elämästä yön aikana. Vianeytä samoinkuin Blumhardtiakin syytettiin aivan samaten kuin juutalaiset papit syyttivät Kristusta. >> Katso syömäriä ja viininjuojaa, publikaanien ja syntisten ystävää. >>

Näiden molempien pappien kohtalo todistaa myöskin, että >>papillista kateutta >> on olemassa ja että ihmiset voivat vihata pappia kuin pahaa henkeä.

Vaikka Blumhardtin virkaveljet eivät hyökänneetkään häntä vastaan yhtä kiihkeästi kuin Vianeyn virkaveljet, niin sai hänkin kestää paljon kärsimystä ja vainoa heidän puoleltaan.

Kun näitä molempia miehiä, jotka kaikesta huolimatta pysyivät kirkolleen uskollisina, ahdistettiin näin kovasti, niin mitähän olisi tapahtunut, jos heitä olisi voitu syyttää harhaopista?

Jumala ja hänen henkimaailmansa, valitessaan ja kehittäessään työaseitaan, ottaa myös huomioon olosuhteet ja uskonnollisen ilmapiirin, joka vallitsee siinä ympäristössä, jossa heidän on työskenneltävä. Jumalan henkimaailma ei kajoa ihmisten mielipiteisiin eikä heidän erehdyksiinsä niin kauan kuin ne eivät ole esteenä sille päämäärälle, joka heille on asetettu. Hyvät henget, jotka ilmestyivät Vianeylle, eivät yrittäneet poistaa ainoatakaan hänen vääristä uskonkäsityksistään koska ne eivät olleet sen tehtävän esteenä, jota hänen tuli käyttää. Vain silloin kun hän alkoi kiusata ruumistaan katumusharjoituksilla, joiden hän luuli olevan Jumalalle mieluisia, esti henkimaailma hänet siitä. Se teki sen siksi, että hänen ruumiinvoimiensa heikontuessa hänen työnsä olisi myös heikontunut. Käskevä ääni, jonka hän kuuli, muistutti häntä hänen varsinaisesta työstään. Vianey itse kertoo siitä: >> En tiedä, kuulinko oikean äänen vai uneksinko; mutta olkoon miten hyvänsä, se herätti minut. Tämä ääni sanoi, että Jumalalle on yhdenkin syntisen sielun pelastaminen mieluisampi kuin kaikenlaiset uhrit. Olin näet silloin omaksi pyhitykseksi ruvennut harjoittamaan katumusharjoituksia. >>

Katolinen kirkko julisti Vianeyn pyhimykseksi. Jos ihmiset yleensä voivat julistaa toisen pyhäksi, niin olisi ollut syytä julistaa luterilainen pappi Blumhardt pyhäksi. Sillä hänen uskonsa, tehtävänsä ja hämmästyttävät lahjansa olivat yhtä suuret kuin hänen katolisen virkaveljensäkin.

Näiden molempien miesten elämänkerroista käy ilmi, että alhaiset henkiolennot toimivat ihmisten parissa samalla tavalla kuin varhaisinakin aikoina ja seuraavat samoja lakeja kuin silloinkin.

Spiritismi nykyisen tieteen valossa. *)

*) Anglo-saksilaisissa maissa käytetään nimitystä spiritualismi Spiritualismi eli hengellisyys. (kustantajan huomautus).

Aikaisemmin, jolloin en ollut vielä henkimaailman yhteydessä, ei minulla ollut aavistustakaan sellaisen yhteyden mahdollisuudesta. En ollut lukenut kirjoja enkä aikakauslehtiä, jotka olisivat käsitelleet näitä asioita. En myöskään sinä aikana, jolloin sain vastaanottaa tähän kirjaan kokoamani hengelliset opetukset, ollut toisten spirititististen piirien yhteydessä enkä lukenut spiritististä kirjallisuutta. Pappina kiinnitin koko harrastukseni niihin totuuksiin, joita mediot viikko viikolta minulle ilmoittivat muuttaen perinpohjin uskonnollisen käsityskantani. Minun tutkimiseni kohdistui raamattuun. Tahdoin ottaa selkoa, pitivätkö raamatun opin kanssa yhtä ne uudet totuudet, jotka mullistivat kerrassaan minun uskonkäsitykseni.

Raamattu oli minun koetuskiveni. Henkimaailma kehoitti myös alituisesti minua vertaamaan uusia oppeja raamattuun. Jumalanpalveluksissamme ilmestyvä henkiolento viittasi aina raamattuun ja selitti sen sisällystä.

Kun kuitenkin jonkin ajan kuluttua olin omaksunut itselleni tämän uuden totuuden, niin että se oli muuttunut minulle lujaksi vakaumukseksi, kehoitettiin minua tutustumaan nykyaikaisiin spiritistisiin ilmiöihin. Siten minulla olisi tilaisuutta tutkia ja selittää näitä ilmiöitä niiden lakien nojalla, joita minulle oli ilmoitettu. Jos kokisin sellaista, mitä en voinut ymmärtää, saisin siihen selityksen omissa kokouksissani.

Jo alusta alkaen olin selvillä siitä, että minun piti tutkia vain sellaisia ilmiöitä, joiden aitoutta ei tarvinnut epäillä.

Niinpä tutustuin vuoden 1928 alussa tieteelliseen aikakauskirjaan, jonka avustajina olivat monet arvossapidetyt professorit ja joka käsitteli sellaisia ilmiöitä, joita ei voitu selittää toistaiseksi tunnettujen luonnonlakien nojalla. Aikakauslehden nimi oli: >> Zeitschrift für Parapsychologie*. Parapsykologia on tieteen haara, jonka esineenä ovat tavallisen psykologisen kokemuksen ulkopuolella olevat sielunilmiöt.

Tämän aikakauskirjan ensimmäiset vuosikerrat, 1926 ja 1927 otin nyt vertailevan tutkimukseni kohteeksi. Niissä esitettyjen tosiasioitten ainekset ovat tavallaan todistetut aidoiksi, niin ettei ollut syytä epäillä niitä. Ne käsittävät kaikkia mahdollisia henkimaailman ilmiöitä. Tosin niissä esitetään vain tosiasiat. Miten ne ovat selitettävissä, siitä mielipiteet ovat hyvin eroavat. Nykyinen tiede ei tahdo kuulla puhuttavankaan siitä, että tuollaiset ilmiöt olisivat henkimaailman aiheuttamia, ja vain jokunen tiedemies saattaa joskus arasti huomauttaa, että henkiolentojen vaikutuskin voisi olla mahdollinen. Sen sijaan koetetaan antaa selityksiä, joiden täytyy tuntua järjettömiltä tavallisen ihmisen mielestä.

Koska ”mediot” ovat ne voimanlähteet, joita henkimaailma käyttää erilaisten ilmiöiden aikaansaamiseksi, niin ryhmitän seuraavassa nykyaikana saadut ilmiöt niiden medioitten mukaan, joista yllämainitussa aikakauslehdessä puhutaan; itse ilmiöt ovat myös siitä otetut, ja jokaisen osaston loppuun olen liittänyt oikeat selitykset.

* Zeitschrift für Parapsychologie, kustantaja Oswald Mutze, Leipzig

Medio Kluski Warsovassa. (Zeitschrift für Parapsychologie, vuosik. 1926, s. 5-22.) – F. W. Pawlowski, anatomian professori Michiganin yliopistossa, U.S.A., selostaa perinpohjaisesti kokemuksiaan medio Kluskin istunnoissa Warsovassa. Hän kirjoittaa:

>> Ilmiöt, jotka näin Kluskin istunnoissa, olivat tavattoman ihmeellisiä ja ne voittavat kaiken sen mitä siihen mennessä olin lukenut ja kuullut.

>> Ennenkuin medio Kluskin istunnot alkoivat, tutkittiin tarkasti istuntohuone sekä siinä olevat esineet. Ikkunat ja ovet suljettiin ja sinetöitiin ja liimattiin vahapaperiliuskoilla, joihin osanottajat merkitsivät salaisia merkkejä sekä nimensä. Medio oli alasti, jos joku niin toivoi ja jos naisia ei ollut läsnä.

>> Niin pian kuin kaikki osanottajat istuivat pöydän ympärillä ja muodostivat ketjun, vaipui medio syvään transsiin. Tavallisesti ilmiötkin aivan heti ilmaantuivat. Ketju muodostettiin siten, että jokainen tarttui pikkusormellaan naapurinsa pikkusormeen. Siten osanottajat saattoivat vapaasti liikuttaa muita sormiaan, siis kirjoittaa, tunnustella ja kosketella rikkomatta ketjua.

>> Istuntoja pidettiin joko täydessä pimeydessä tai punaisessa valossa. Kummassakin tapauksessa oli pöydällä omavaloisia levyjä. Nämä levyt ovat noin neliöjalan suuruiset ja tehdyt ohuesta laudasta, ja niissä on kädensija, samantapainen kuin käsipeileissä. Toinen puoli on maalattu omavaloisella värillä.

>> Usein on aivan turhaa sammuttaa valkea valo huoneessa, sillä niin pian kuin medio menee transsiin, sammuu valkea valo itsestään ja punainen valo syttyy. Ne, jotka usein ovat läsnä istunnoissa, väittävät, että valo sammuu ja syttyy hitaasti ja asteittaisesti.

>> Omasta kokemuksestani, ensikädessä saamieni tietojen ja täysin luotettavien silminnäkijöiden kertomusten nojalla voin vakuuttaa, että seuraavat ilmiöt ovat ilmenneet medio Kluskin välityksellä:

a) >> Koputuksia tai iskuja, jotka ovat hyvin luonteenomaisia ja esittävät jotakin aivan omaperäistä. Olen kuullut niitä usein ja heti huomannut ne kenenkään muun huomauttamatta niistä minulle. Saatoin selvästi kuulla tai vielä paremmin tuntea, ettei ääni lähtenyt pöydän eikä seinän pinnasta, vaan niiden sisästä. Mainitsen sen erikoisesti, sillä yritin useamman kerran jäljitellä näitä kolkutuksia. Mutta minun ei onnistunut lainkaan saada aikaan samanlaista ääntä kuin kuulin Kluskin istunnoissa.

b) >> Levitatsioneja (ihmisruumiin liitelyä ilmassa) en nähnyt itse. Mutta kuulin, että sellaista tapahtui usein Kluskin istunnoissa. Ei vain pöytä kaatunut ja kohonnut ilmaan, vaan medio sekä joku tai jotkut läsnäolijoista nostettiin lattialta usean jalan korkeuteen.

c) >> Erikoisuuksia Kluskin istunnoissa ovat osittaiset tai useimmiten täysin kehittyneet muodot eli hahmot. Osittaiset materialisaattiot ovat enimmäkseen

päitä. Nämä materialisaattiot ilmestyvät aivan äkkiä medion yläpuolelle tai taakse ja vieläkin useammin läsnäolijoiden taakse tai väliin. Ensiksi kuuluu selvästi kiivaita iskuja pöytää tai seinää vasten, sitten ilmestyy loistavia tähtiä tai kipinöitä, jotka kohoavat pöydästä ja liikkuvat kattoa kohti. Siniset valokipinät ovat joko herneen tai pähkinän kokoisia ja usein niitä on tusinankin verran. Ne liikkuvat kaikki yhtä aikaa ja varsin nopeasti läsnäolijoiden yläpuolella, kulkien paikasta toiseen joko ryhmissä tai kaksittain. Toiset katoavat, toiset laskeutuvat pareittain aivan läsnäolijoiden lähelle. Kun ne olivat noin 16 tuuman päässä minusta, näin suureksi hämmästyksekseni kaksi ihmissilmää, jotka katselivat minua. Silmänräpäyksessä tuo silmäpari muodostui täydelliseksi pääksi, jota niinikään materialisoitu, valoa säteilevä käsi valaisi. Käsi kohosi pään yläpuolelle valaisten sitä joka puolelta, jotta läsnäolijat voisivat sen nähdä. Samalla silmät tuijottivat läsnäolijoihin, ja kasvoilla kuvastui ystävällinen, hymyilevä ilme. Näin joukon tuollaisia päitä, joskus kaksi samalla kertaa, ja ne liitelivät kuin ilmapallot toisesta toiseen. Ja kun joku sanoi: Tulehan toki minunkin luokseni! niin ne kiitivät kaukaa lyhintä tietä puhujan luo, usein suoraan pöydän yli ja yhtä nopeasti kuin tähdenlento.

d) >> Hahmoja, joita emme voineet nähdä, mutta joiden askelten narinan kuulimme lattialla, ne ilmestyivät myöskin, ja niiden elolliset, pehmeät kädet ja sormet koskettelivat kasvojani, käsiäni ja koko ruumistani. Ei epäilystäkään siitä, ettei käsi olisi ollut elävä ja inhimillinen. Nämä näkymättömät hahmot tuovat pyydettäessä huoneen eri osista esineitä, mutta pimeydestä huolimatta eivät koskaan astu harhaan, eivät kolahda mihinkään eivätkä kosketa läsnäolijoita, vaikka he siirtävät paikasta toiseen niinkin raskaita esineitä kuin 15 kilon painoisen pronssikuvan tai 12 kilon painoisen parafiinillä täytetyn padan.

e) >> Hahmoja punaisessa valossa. Nämä hahmot ottivat tavallisesti käteensä pöydällä olevan valolevyn, käänsivät pimeän puolen läsnäoleviin ja valaisivat itseään kulkiessaan toisen luota toisen luo, sallien jokaisen tarkastaa heitä aivan läheltä. Valolevystä virtaava valo oli niin kirkas, että saattoi nähdä huokoset ja epätasaisuudet hahmojen kasvoissa ja käsissä. Erään vanhan miehen nenässä saatoin selvästi nähdä hienot, kaarevat suonet. Samoin näin hahmojen pukujen kudoksen. Näin nämä hahmot niin läheltä, että kuulin heidän hengittävän ja tunsin heidän hengityksensä huokuvan vasten kasvojani.

>> Kaikkein vaikuttavimmat ja vakuuttavimmat olivat hahmojen silmät ja kasvot ja heidän elävä ilmeensä. Kun läsnäolijat tekivät heille kysymyksiä, kuvastui vastaus heidän kasvoillaan ja ystävällinen hymy karehti suun ympärillä.

f) >> Eläinhahmoista ovat tavallisimmat oravat, koirat ja kissat. Kerran jalopeura ilmestyi ja toisella kertaa iso lintu, kotka tai hiirihaukka. Minä itse näin molemmat ensin mainitut. Ne käyttäytyivät aivan luonteensa mukaisesti. Orava hyppi aivan luonnollisesti pöydällä. Koira juoksi häntäänsä heilutellen pöydän ympäri, hyppäsi erään läsnäolijan syliin ja nuoli hänen kasvojaan. Sanalla sanoen se käyttäytyi aivan kuin hyvin kasvatettu koira ainakin. Jalopeura, niinkuin minulle kerrottiin, käyttäytyi uhkaavammin; se iski hännällään huonekaluja. Pelästyneet läsnäolijat eivät voineet hillitä sitä. He keskeyttivät istunnon herättämällä medion. – Hiirihaukka lensi pitkin huonetta kosketellen siivillään seiniä ja kattoa. Mutta kun se vihdoin kävi istumaan medion olkapäälle, otettiin siitä salamavalokuva, sillä valokuvauskone oli asetettu medion eteen.

>> Yllämainittuun ilmiölajiin kuuluu myöskin eräs harvinainen hahmo, jota istunnon osanottajat nimittivät pithecanthropokseksi. Hän esiintyi näet usein Kluskin istunnoissa. Koska hän ilmestyi vain pilkkopimeässä, niin häntä oli vaikea tarkemmin tutkia. Hän oli ulkomuodoltaan karvaisen miehen tai ison apinan näköinen. Kasvot ovat karvaiset, otsa melko korkea; hänellä on pitkät, vahvat käsivarret ja hän käyttäytyy hyvin töykeästi ja pitää kovaa melua. Hän yrittää silitellä läsnäolijoiden käsiä tai kasvoja, ja tavallisesti lopettaa siten istunnon, tai läsnäolijoiden on pakko se tehdä, koska he eivät voi hillitä häntä. Minä näin tai oikeastaan tunsin hänet vain kerran, kun hän hieroi itseään minua vasten. Samalla tunsin omituista hajua, jota en, sillä hetkellä voinut selittää, mutta ne, jotka ovat tottuneet näihin ilmiöihin, väittivät, että hänellä oli märän koiran haju. Sillä kertaa hän kulki minun selkäni takaa erään naisen luo, joka piteli medion kättä. Hän rikkoi ketjun ja keskeytti istunnon tarttumalla tuon naisen käteen ja hieromalla sitä kasvojansa vasten. Tästä nainen pelästyi niin pahasti, että huusi ääneensä.

g) >> Useilla hahmoilla on loistavat kädet, se on, käden sisäpuoli on loistava. Tämä valkea, hiukan vihertävä valo on niin voimakas, että kun hahmot kohottavat kätensä pään tai kasvojen kohdalle tai kuljettavat niitä pitkin vartaloa, niin voi nähdä kaikki yksityiskohdat yhtä selvästi kuin valaisemalla omavaloisella levyllä. Siten he valaisevat itseään, jotta läsnäolijat voisivat katsella heitä. Mutta he valaisevat joskus käsillään myöskin osanottajia. Sellaisessa tilaisuudessa saatoin huomata, ettei valo koko ajan ollut aivan tasainen, vaan että se värähteli erivahvuisena, vaikka käsi kaiken aikaa oli yhtä valoisa. Näin myöskin loistavia kipinöitä tai säteitä, jotka kulkivat ristiin ja rastiin ranteesta sormenpäihin. Samalla levisi loistavasta kädestä voimakas otsonin haju.

h) >> Harvinaisia, mutta kaikkein korkeimpia ilmiölajeja on vanhan miehen hahmo, joka on täysin omavaloinen. – Sellaisen olen nähnyt vain kahdesti. Tämä ilmiö muistuttaa valopilaria. Minulle on väitetty, että sellainen ilmestyy usein Kluskin istunnoissa. Siitä virtaava valo on niin voimakas, että se valaisee kaikki läsnäolijat, vieläpä kaikki esineet istuntohuoneessakin. Käsien sisäpuoli ja sydämen seutu loistavat voimakkaammin kuin muut ruumiinosat, sillä kertaa, kun minä sen näin. Hahmo ilmestyi varsin kaukana meistä, huoneen keskellä. Pöytä, jonka ääressä me istuimme, oli huoneen nurkassa, ja medio itse istui nurkkauksessa. Vanhalla miehellä oli omituinen, korkea päähine ja yllään pitkä, laskosteltu viitta. Hän lähestyi meitä juhlallisin askelin ja hänen pukunsa liehui hänen astuessansa. Käsillään hän teki kolmiomaisia kuvioita muistuttavia liikkeitä. Samalla hän puhui syvällä, juhlallisella äänellä. Hän seisoi noin kymmenen sekunnin ajan selkäni takana ja puhui lakkaamatta. Sitten hän vetäytyi syvemmälle huoneeseen ja katosi. Hänen mukanaan virtasi huoneeseen otsonimaista ilmaa ja sitä tuntui vielä kauan istunnon jälkeenkin. Hahmo oli hyvin vanha harmaapartainen mies. Hän puhui kurkku äänellä, emmekä me voineet häntä ymmärtää, vaikka osanottajat puhuivat vähintään 12 eri kieltä. Mutta tähän asti ei kukaan ole vielä voinut määritellä, mitä kieltä hän puhui, yhtä vähän kuin on voitu saada selkoa siitä, kuka hän on. Osanottajat nimittävät häntä assyrialaiseksi papiksi, mikä soveltuukin hyvin hänen ulkoasuunsa.

i) >> Hahmot valmistivat parafiinimuotteja. Niin pian kuin hahmot näkivät pöydällä padan, jossa oli sulaa parafiinia, lähestyivät he sitä mielihyvin ja valmistivat pyynnöstä erikoisenmuotoisia, monimutkaisia muotteja. He pistivät kätensä parafiiniin ja pudottivat pöydälle hansikkaanmuotoisia muotteja. Kun hahmokäsi on omavaloinen, niin se uiskentelee sulassa parafiinissa kuin kultakala akvaariossa. Hahmot käsittelivät varsin huolimattomasti näitä parafiinihansikkaita. Kerran hansikaspari putosi pöydältä minun syliini ja sieltä lattialle. Minä huomautin siitä toisille läsnäolijoille ja pyysin, etteivät he liikuttaisi jalkojaan, jotta muotit eivät turmeltuisi. Eräs osanottajista pyysi hahmoa nostamaan muotit pöydälle, mikä tapahtui heti. Samalla tartuttiin lujasti minun nilkkaani ja jalkani työnnettiin syrjään, sillä pöydän alla, missä oli 14 jalkaa, oli varsin ahdasta. Hahmo tarvitsi 1/2 - 3/4 minuuttia muotin valmistamiseen. Kun yritin itse valmistaa muottia, kului useita minuutteja ennenkuin parafiini jäähtyi ja sittenkin oli mahdotonta irrottaa kädestä hansikasta rikkomatta sitä. En voinut edes saada irrotetuksi muottia yhdestä ainoastakaan sormesta, jonka kastoin toista niveltä myöten parafiiniin.

>> Kun sulatin parafiinin kipsijäljennöksestä kastamalla sen kuumaan veteen, huomasin joukon karvoja vedessä. Ne olivat aivan tavallisia karvoja, jommoisia on kädenselässä ja sormien kolmannen nivelen kohdalla. Koska tiesin ottaneeni aivan

puhdasta vettä sekä valkean porsliinivadin tätä koetta varten, hämmästytti tämä seikka minua suuresti. Tarkastin siis uudestaan jo aikaisemmin valmistettuja muotteja, ja näin ohuen parafiinikerroksen läpi joitakin karvoja parafiinissä.

Minulla oli kerran hyvin erikoinen kokemus. Eräässä kipsijäljennöksessä on käsi nyrkissä ja peukalo pistää etu- ja keskisormen välistä esiin. Sillä kertaa pyydettiin hahmoa valmistamaan jotakin monimutkaista ja omaperäistä, jotakin sellaista, jota olisi vaikea jäljitellä. Me sanoimme kuitenkin, että hän saisi tehdä mitä hän itse haluaisi. Hän näytti hetken aikaa miettivän, koettaen keksiä jotakin sopivaa. Sitten hän upotti kätensä parafiiniin ja puristi sormensa kokoon. Ennenkuin täytin kipsillä tämän muotin, saatoin hansikkaan sisällä nähdä useita epäsäännöllisiä parafiini-osia. Ne vastasivat sormien välisiä syvennyksiä.

j) >> Näin vain harvoja apportteja, ja silloinkin vain pieniä esineitä. Mutta minulle väitettiin, että raskaitakin esineitä oli kuljetettu istuntosaliin varsin kaukaakin, toisista huoneista. Ihmeellisin ilmiö oli se, kun Kluski itse katosi lukitusta ja sinetillä suljetusta huoneesta. Hämmästyneet läsnäolijat löysivät hänet nukkumasta huoneuston toisessa päässä.

k) >> Totesin, että istuntohuoneessa lämpö aleni varsin huomattavasti. Me tunsimme selvästi kylmänväristystä istunnon lopussa, jotka olivat kestäneet tunnin, puolitoista, jopa kaksikin tuntia. Huoneessa olevat lämpömittarit osoittivat lämmön istunnon lopussa alentuneen 6-8 astetta. Tämä on aivan tavallisuudesta poikkeavaa, sillä suljetussa huoneessa, jossa seitsemän henkilöä pitemmän aikaa oleskelee, lämpömäärä tavallisesti kohoaa, varsinkin kun kysymyksessä oleva huone oli keskikokoinen.

l) >> Hahmojen ilmestyessä näin loistavaa savua tai sumua leijailevan medion pään yläpuolella aivan kuin siinä olisi ollut pieni pilvi. Se siirtyi sivulle ja äkkiä siitä muodostui ihmisen pää. Tai se levisi suoraan alaspäin ja siitä kohosi kokonainen ihmisolento, joka heti alkoi liikkua huoneessa.

>> Hämmästyttävintä ja kiintoisinta ja niin sanoakseni minulle tärkeintä oli se, että nämä hahmot käyttäytyivät aivan kuin ihmiset. Olisi voinut luulla heidän olevan kutsuissa. He kulkivat ympäri pöydän ja tervehtivät hymyillen tuttuja, mutta tuntemattomia he katselivat hyvin tarkkaavasti. On vaikea kuvailla sitä uteliasta ilmettä, joka kuvastui heidän silmissään. Näytti siltä kuin he olisivat koettaneet ymmärtää meidän katseitamme, hymyilyämme, kysymyksiämme ja vastauksiamme ja käytöksellään koettaneet vakuuttaa meille, että he olivat todellisia olentoja eikä mielikuvitteluja tai hallusinaatioita.

>> Hahmot eivät aina ole luonnollisen kokoisia. Istunnon lopussa, kun medio alkaa uupua tai jos hän jo ennen istunnon alkua on vähemmän hyvässä vireessä, eivät hahmot ole luonnollista kokoa, vaan ainoastaan kolmanneksen tai puolet tavallisesta koostaan. Kun ensi kerran näin sellaisen hahmon, luulin sitä lapseksi; mutta lähemmin tarkastellessani huomasin ryppyisistä kasvoista, että siinä olikin vanha nainen tai vanha mies, joskin tavallista pienempää kokoa.

>> Istunnon johtajalla oli silloin tapana sanoa: ”Auttakaamme mediota”. Ja hän alkoi tahdissa koputtaa, jolloin kaikki läsnäolijat hengittivät syvään ja tasaisesti. Vaikutus oli ihmeellinen. Pienikokoinen hahmo kasvoi ja parissa sekunnissa hän saavutti täyden kokonsa.

>> Kluskin istunnoissa hahmot ovat eri kansallisuutta ja puhuvat tavallisesti äidinkieltään. Siitä huolimatta he ymmärtävät kaikki, mitä heille toisilla kielillä puhutaan. Heillä näyttää olevan kyky lukea toisten ajatukset, sillä ei ole tarpeellista lausua julki toivomusta tai kysymystä. Ajatus riittää, jotta se tulisi täytetyksi. Ei tarvitse muuta kuin ajatuksissaan pyytää, että hahmo tekisi jotakin, niin pyyntö tulee täytetyksi tai evätyksi. Jotkut kieltäytyvät todellakin joskus täyttämästä läsnäolijoiden pyyntöjä tai he selittävät, etteivät he voi sitä suorittaa tai eivät ainakaan sillä hetkellä tehdä tai lupaavat tehdä sen toiste tai ainakin yrittää sitä tehdä.

>> Eivät kaikki hahmot osaa puhua. Monet vastaavat kernaammin kolkuttamalla, mikä on hyvin ikävää ja hidasta, koska täytyy aina alkaa aakkosten alusta saakka.

>> Äänet ovat aivan selvät ja luonnollisen vahvuiset. Ne muistuttavat äänekästä kuiskausta.

>> Hahmojen puhuessa heidän kasvojaan elävöittävä ilme on hyvin vakuuttava. Kerrankin saatoin aivan selvästi huomata jännittyneen ilmeen erään turkkilaisen hahmon kasvoilla, kun hän kumarsi minulle ja sanoi: ”Chokyash Lehistan”. Huomatessaan, etten ymmärtänyt häntä, hän toisti samat sanat ystävällisesti hymyillen. En tiennyt sittenkään mitä hän halusi, mutta koska ihailin hänen ritarillista kansaansa, niin sanoin hänelle: ”Vive la Turquie” (Eläköön Turkki.) Saatoin selvästi nähdä, miten nuo sanat ilahduttivat häntä. Hän hymyili, hänen silmänsä loistivat, hän laski kätensä ristiin rinnalle, hän kumarsi ja katosi. Kirjoitin muistiin hänen sanansa, ja seuraavana päivänä eräs turkinkieltä osaava henkilö käänsi ne minulle. Silloin sain tietää, että ne merkitsivät: ”Eläköön Puola!”

Tosiasioiden selitykset. Professori Pawlowskin persoonalliset kokemukset Kluskin istunnoissa antavat vahvistuksen kaikelle sille, mitä minulle on opetettu niistä

laeista, jotka saattavat yhteyden henkimaailman kanssa mahdolliseksi, ja joita erikoisesti on selitetty tämän kirjan elämänvoimaa käsittelevässä luvussa.

Medio, ajattelevana ja toimivana henkilönä ei millään tavalla ota osaa kaikkeen siihen, mitä Kluskin istunnoissa tapahtuu. Hän on yksinomaan vain se voimanlähde, josta ilmestyvät henget keräävät elämänvoimaa ilmiöitä varten. Jollei medio voi erittää kylliksi elämänvoimaa siksi, ettei hän ole terve tai että hän jo aikaisemmin on erittänyt siksi paljon elämänvoimaa, että hänen voimansa on heikontunut, niin ilmiöt ovat joko epätäydellisiä tai eivät onnistu lainkaan.

>> Professori Pawlowski näki elämänvoiman loistavana savuna tai pilvenä tai kipinöinä tai liekkeinä. Hän näki siinä silmiä ja kasvoja, jotka kehittyivät kokonaisiksi olennoiksi siinä tapauksessa, että elämänvoimaa oli riittävästi.

Ne ovat aivan samoja ilmiöitä kuin raamatussa kerrotut palavat pensaat, israelilaisten pilvi- ja tulipatsaat, ilmestysmajan yläpuolella leijaileva pilvi, pilvi Taborin vuorella ja tuliset kielet helluntaijuhlassa. Raamattu puhuu näiden yhteydessä aina henkimaailman ilmiöistä, niinkuin edellisissä luvuissa on jo perusteellisesti todistettu.

Kun yllämainitussa selostuksessa sanotaan, että pienikokoiset henkiolennot kehittyivät luonnolliseen kokoonsa niin pian kuin läsnäolijat hengittivät tahdissa syvään ja tasaisesti, niin on se aivan luonnollista siihen nähden mitä jo on sanottu. Sillä medio ei yksin eritä elämänvoimaa henkimaailmalle, vaan kaikki läsnäolijat, toinen enemmän, toinen vähemmän, varsinkin jos he ovat jo useamman kerran olleet läsnä tällaisissa istunnoissa. He ovat tavallaan medion apulaisia. Osanottajien elämänvoiman erittäminen lisääntyy suuresti, kun syvään ja tasaisesti hengitetään. Sen vuoksi on hengittämisen taidolla niin tärkeä osa fakiirien esityksissä.

Aivan luonnollista on myöskin, että istunnon lopussa lämpö alenee, eikä niinkuin voisi olettaa, kohoaa. Luvussa, jossa puhutaan elämänvoimasta, sanotaan, että inhimillisin aistimuksin voidaan huomata vain tiivistynyt elämänvoima ja että henkiolennot voivat vaikuttaa aineeseen ainoastaan tiivistyneellä elämänvoimalla. Edelleen sanotaan, että elämänvoiman tiivistymiseen käytetään kylmiä voimavirtoja sen yleisesti voimassa olevan luonnonlain mukaan, että kylmyys tiivistää. Näiden kylmien virtojen tulee erikoisesti vahvistua kokouksen loppupuolella, koska läsnäolevien ihmisten lämmönsäteily vaikuttaa turmiollisesti elämänvoiman tiivistymiseen. Kylmät voimavirrat saavat aikaan lämpömäärän alenemisen.

Professori Pawlowski ihmettelee, että ruumiillistuneet henkiolennot ovat niin inhimillisiä, että hän voi katsoa heitä silmiin ja kasvoihin, kosketella heidän

ruumistaan ja kuulla heidän hengityksensä, sydämentykytyksensä ja äänensä. Mutta jos pidämme mielessämme, mitä aikaisemmin on jo sanottu, nimittäin että henkiolennot ovat yhä samoja persoonia kuin eläessään ihmisinä maan päällä. Että heillä henkiolentoina on samat elimet kuin meilläkin, sillä erotuksella vain, että ne heillä ovat hengelliset ja meillä ruumiilliset, niin ymmärrämme täydesti, että henkien materialisaattioissa ruumiillistunut henkisydän tykyttää siten, että me voimme sen kuulla, ja että hengitys, joka kohoaa henkiolennon ruumiillistuneista keuhkoista, toimii aivan samalla tavalla kuin meidänkin.

Samoin erilliset jäsenetkään, eivät ole muuta kuin vastaavien henkijäsenten ruumiillistumia. Kädet, jotka upottautuivat parafiiniin, olivat henkiolennon ruumiillistuneita käsiä, ja ne olivat samanlaiset kuin henkiolennon kädet hänen eläessään vielä maallisessa ruumiissaan. Siksi ovat ruumiillistuneen henkikäden sormenjäljet aivan samanlaiset kuin hänen ruumiilliset sormensakin. Siksi myös kaikki muutkin erikoisuudet, jotka olivat ominaisia henkiolennolle hänen eläessään maan päällä, ilmenevät aivan samanlaisina, kun henkiolento ruumiillistuu medion tiivistyneen elämänvoiman välityksellä. Siis ilmestyy myöskin käsien ja sormien karvoja, jos hänellä ihmisenä ollessaan oli niitä käsissään. On myöskin aivan luonnollista, että joitakin karvoja löytyi jäljestäpäin jäähtyneestä parafiinistä. Sillä kun ihminenkin pistää sormensa kuumaan parafiiniin, niin löytyy siitä jälkeenpäin joitakin karvoja, jos hänellä on niitä sormissaan.

Tähän on kuitenkin lisättävä hyvin tärkeä huomautus. Ne erikoisuudet, jotka olivat ominaisia henkiolentojen maalliselle ruumiille, pysyvät muuttumattomina vai niin kauan kuin he henkimaailmassa ovat samalla kehitysasteella kuin eläessään ihmisinä maan päällä. Mutta niin pian kuin he kehittyvät korkeammalle, muuttuu heidän hengellinen ruumiinsakin kauniimmaksi ja jalommaksi ja heidän maallisen ruumiinsa viat ja puutteet katoavat. Mutta nekin henkiolennot jotka ovat toisella puolella kehittyneet korkeammalle ja siis saaneet toisen, kauniimman ruumiin, ilmestyvät spiritistisissä istunnoissa tavallisesti kuitenkin siinä muodossa, mikä heillä ihmisenä oli, muodostaen sen silloin keinotekoisesti. Sen he tekevät vain siinä tapauksessa, että istunnoissa on läsnä heidän sukulaisiaan tai ystäviään, jotta nämä tuntisivat heidät. He tahtovat siten heille todistaa, että he edelleen ovat samat kuin eläessään ihmisinä heidän parissansa.

Parafiinimuotteja, joista professori Pawlowski puhuu, saattoivat henkiolennot luoda vain siten, että he upottivat materialisoidun käden juoksevaan parafiiniin, ja kun seos oli jäähtynyt joko kokonaan tai osittain, niin käsi dematerialisoitui eli suli. Jotta henkiolento voisi irrottaa kätensä parafiinimuotista vioittamatta sitä, ei hänen

tarvitse muuta, kun osittain dematerialisoida kättään, siis ohentaa niveliä ja hiukan lyhentää sormia. Materialisaattion ei tarvinnut parafiinikylvyn aikana olla sen tiheämpi kuin paksu sumu, jotta juokseva parafiini tulisi käden muotoiseksi. Jos henkiolennon hengellinen ruumis on sen verran tiivistynyt, saattaa se tunkeutua kiinteänkin aineen läpi. Henkikäsi, joka on tiivistynyt ainoastaan sumun paksuiseksi, voi siis irtaantua parafiinimuotista materialisoidun henkikäden liukenematta. Katselija ei siis tässä tapauksessa voi huomata, että ruumiillistunut henkikäsi muuttuu.

Henkiolento voi siis kolmella eri tavalla luoda parafiinimuotteja ja irtaantua niistä. Joko hän dematerialisoi täysin ruumiillistuneen kätensä tai dematerialisoi sen vain osittain ohentamalla ja lyhentämällä kättään, tai hän käyttää hyväkseen paksuksi sumuksi tiivistynyttä elämänvoimaa ja kättään muuttamatta luo parafiinimuotit ja irrottaa ne kädestä vioittamatta niitä. Tässä tapauksessa henkikäsi kulkee esteettömästi jäähtyneen parafiinin läpi, tarttuu muottiin ulkoapäin ja laskee sen pöydälle.

Kun professori Pawlowski väittää, että henkiolennot käsittelevät varomattomasti muotteja ja kerran pudottivat ne lattiallekin, joskin hän samalla sanoo, että he ovat erittäin ystävällisiä ja kohteliaita, niin käy tästä ilmi, että eräs hyvin tärkeä seikka on hänelle tuntematon. Hän ei näytä tietävän, ettei henkiolennon käsi voi pysyä materialisoituna niin kauan kuin hänen mielensä tekee. Hän on kokonaan riippuvainen hänen käytettävänään olevasta elämänvoimasta ja elämänvoiman tiivistymisestä. Lämpö niinkuin tiedämme haihduttaa elämänvoiman. Siksi myös kuuma tai hyvin lämmin parafiini sulattaa nopeasti siinä olevan materialisoidun henkikäden, ja useasti, kun parafiinimuotit otetaan pois kylvystä, ei elämänvoima ole enää kylliksi tiivistynyt, jotta henkikäsi voisi laskea muotin varovasti pöydälle. Se putoaa, ei siksi, ettei henkiolento olisi kyllin varovainen, vaan sen vuoksi, ettei ole riittävästi eikä kylliksi tiivistynyttä elämänvoimaa.

Me käsitämme, että myöskin eläinten henget voivat ruumiillistua, kun tiedämme, että eläimen kuollessa eläinhenki eroaa maallisesta ruumiista samalla tavalla kuin ihmishenki ihmisen kuollessa. Eroavaisuus eläinhengen ja ihmishengen välillä riippuu vain kehityksen asteesta, mutta ei itse hengen laadusta. Eläimessä ovat alemmat henget ruumiillistuneet, ihmisessä sellaiset, jotka ovat jo korkeammalle kehittyneet.

Se seikka, että Kluskin istunnoissa eläinhenkiä ruumiillistui, todistaa, että näitä istuntoja yleensä hallitsee alempi henkimaailma, joskin silloin tällöin ilmestyy korkeampiakin henkiä, sellaisia kuin >> assyrialainen pappi >>. Nämä ovat tavallisesti medion suojeluhenkiä, jotka heikontavat alhaisten henkien vaikutusta sen verran

kuin heillä on siihen voimaa. Suuria he eivät voi saada aikaan, jolleivät medio ja osanottajat itse pyri korkeiden ja hyvien henkien yhteyteen ja vältä kaikkea alhaista. Yhteydestä alhaisen henkimaailman kanssa kärsii eniten medio itse, ei vain henkisesti, vaan ruumiillisestikin. Minulle on opetettu, että alhaiset henget eivät korvaa sitä elämänvoimaa, jota he mediosta erittävät. Niinpä professori Pawlowski kertoo medio Kluskista, että hän jokaisen istunnon jälkeen on täydellisesti lamassa, ja että hänet usein on vietävä vuoteeseen, jo ennenkuin hän on tullut tajuntaan, mikä joskus tapahtuu vasta useamman tunnin kuluttua. Siksi Kluski ei kernaasti pidä istuntoja kuin kerran kahdessa viikossa, koska ne rasittavat häntä suuresti.

Alhainen henki, joka kerran on päässyt tunkeutumaan tällaiseen istuntoon, siksi että medion ja osanottajien oma mielenlaatu on alhainen ja että he ovat myötämielisesti ottaneet vastaan hänen ilmiönsä, ei enää väisty syrjään. Hän tekee mitä häntä haluttaa välittämättä osanottajien mielipiteistä, harjoittaa kaikenlaista vallattomuutta ja järjestää pelottavia kohtauksia, jotka saadaan loppumaan vain keskeyttämällä istunto. Tässä pitävät paikkansa seuraavat runoilijan sanat: >> En eroon pääse hengistä, jotk’ itse manasin. >> Ennen kaikkea medion terveys turmeltuu vähitellen. Siksi monet voimakkaat mediot riutuvat jonkun ajan kuluttua kokonaan, sillä alhaiset henget erittävät heistä istunnoissa kovin paljon elämänvoimaa, korvaamatta sitä millään tavalla. Kun medion elämänvoima on kadonnut, niin ilmiöt lakkaavat myöskin. Ja silloin mediot joutuvat uudelle vaaralle alttiiksi. Ne, joita on kehuttu eteviksi medioiksi, eivät ole kyllin nöyriä ja rehellisiä myöntääkseen kadottaneensa mediumistisen voimansa, vaan koettavat petollisin keinoin salata puuttuvaa voimaansa, kunnes heidät paljastetaan. Nämä paljastukset vaikuttavat sen, että asiaa ymmärtämättömät pitävät petoksena ja huijauksena jokaista yritystä päästä henkimaailman yhteyteen. Sen vuoksi ovat suuressa edesvastuussa kaikki ne, jotka pitäessään spiritistisiä istuntoja eivät heti alusta alkaen huolehdi siitä, että kaikki kävisi Jumalan nimessä ja että alhaiset henget pidettäisiin loitolla. Jos istuntoja johdetaan jumalanpalveluksena, niin osanottajien ei tarvitse pelätä demoonien läsnäoloa. Hyvät voimat vartioivat ja sallivat vain Jumalan tahdon tapahtuvan. Siksi ei voida kyllin vakavasti varoittaa kaikkia ottamasta osaa sellaisiin istuntoihin, joita pidetään vain sensaattiohalusta tai tieteellisen uteliaisuuden tyydyttämiseksi ja joissa ei pyritä hyvän henkimaailman välityksellä lähemmäksi Jumalaa.

Kun professori Pawlowski selostuksessaan sanoo, että korkeampien henkiolentojen elämänvoiman haju on hyvin miellyttävä, jota vastoin tuntui vastenmieliseltä märän koiran haju ja kun iso apina ruumiillistui, niin tämä huomio todentaa sen, mitä aikaisemmin tässä kirjassa on sanottu elämänvoiman hajusta.

Professori Pawlowski lopettaa selostuksensa seuraavin sanoin: >> Ei kukaan voi kieltää eikä hyljätä näitä ilmiöitä. Ja mahdotonta on niitä selittää silmänkääntökujeiksi. Minä myönnän kyllä, että monen on vaikea niitä uskoa, että on vaikea käsittää, miten muutamassa hetkessä elävät olennot voivat ilmestyä, joiden luut tunnusteltaessa tuntuvat ihon läpi, joiden sydämen tykytyksen voi kuulla ja tuntea… minä myönnän, että kaikki tämä on meidän ymmärryksemme yläpuolella. Uudenaikaisen tieteen ihmeet ovat pilanneet meidät. Me voimme vain uskoa luonnollisia ilmiöitä, joita me näemme täydessä kauneudessansa, mutta me emme voi uskoa koko luomakunnan elämän salaisuutta, jumalallista salaisuutta, joka niin tarkasti on meiltä kätketty. Jos myöntäisimme, että kaikki tämä voi olla mahdollista, niin muuttaisi se täydellisesti meidän käsityksemme sekä elämästä että kuolemasta samoinkuin, filosofiasta ja tieteistä.

>> Tiede tulee antamaan tunnustuksensa sille suurelle kokeiluaineistolle, joka jo nykyään on olemassa, ja se tunnustaa totuuden kiinnittämättä huomiota niihin moralisteihin, joiden mielestä psyykillisten ilmiöiden hyväksyminen on vahingoksi siveellisyydelle ja uskonnolle. Henkinen pelkuruus, on enemmän tai vähemmän anteeksiannettavaa moralisteille, joiden pikkumainen ajatuskanta kohdistuu pääasiallisesti ajallisiin ja katoaviin asioihin.

>> Tiedemies, totuudenetsijä ei saa asettua tälle kannalle. Totuus pääsee lopulta vallalle ja hallitsee kaikkea; mutta sitä ei tarvitse pelätä eikä myöskään väheksyä sitä.

Carlos Mirabelli, brasilialainen medio. (Zeitschrift für Parapsychologie, vuosik. 1927, s. 450-462.) — Vuonna 1927 ilmestyi Santosissa, Brasiliassa teos nimeltä: >> O Medium Mirabelli >>. Se sisältää 74 sivuisen selostuksen medio Mirabellin istunnoissa todetuista ilmiöistä. Ne ilmestyivät kaikki päivänvalossa tai ainakin keinotekoisessa valossa. Joskus oli läsnä 60 todistajaakin, Brasilian ensimmäisiä tiedemiehiä ja parhaitten seurapiirien jäseniä.

Koska tässä selostuksessa kerrotaan niin ihmeellisiä seikkoja, jommoisia ei missään muualla ole todettu, niin kääntyi >> Zeitschrift der Parapsychologien >> toimitus Brasilian konsulaatin puoleen Münchenissä tiedustellen, tunsiko konsuli niiden henkilöiden nimiä ja mainetta, joista kirjassa >> O Medium Mirabelli >> puhutaan. Konsulin vastaus oli myönteinen ja hän sanoi henkilökohtaisesti tuntevansa 14 mainituista todistajista, mm. tasavallan silloisen presidentin, joka oli toiminut riidanratkaisijana eräässä jutussa Mirabellia vastaan. Samoin hän tunsi valtionsihteeri Reynaldo Porchatin, senaattori Muniz Sodren ja lääketieteen tohtori Olegario de Mouran, joka toimi professorina Sao Paulon yliopistossa. Konsuli sanoi, että vaikka vain nämä neljä miestä, jotka olivat tunnettuja tiedemiehiä ja

arvossapidettyjä henkilöitä, todistaisivat jonkun asian puolesta, niin hänellä ei olisi oikeutta epäillä heitä.

Medio Mirabellia tutki 557 todistajaa. Näiden parissa oli 452 brasilialaista ja 105 ulkomaalaista, 2 yliopiston professoria, 72 lääkäriä, 18 apteekkaria, 12 insinööriä, 36 asianajajaa, 8 kielenkääntäjää, 3 maanviljelijää, 22 hammaslääkäriä, 5 kemistiä, 20 kirjailijaa, 89 valtiomiestä, 25 upseeria, 52 pankkiiria, 128 liikemiestä, 9 teollisuudenharjoittajaa, 18 sanomalehtimiestä ja 32 eri aloilla toimivaa virkailijaa. Myöskin useita hengellisiin uskontokuntiin kuuluvia henkilöitä oli kokouksissa läsnä.

Mirabelli on yleis-medio. Hänen elämänvoimansa riittää kaikkiin henkimaailman mitä erilaisimpiin ilmiöihin.

Hän on puhemedio. Transsissa hän puhuu paitsi äidinkieltään ja useita sikäläisiä murteita myös seuraavia kieliä: saksaa, ranskaa, hollantia, englantia, neljää italialaista murretta, tshekinkieltä, arabiankieltä, japania, venättä, espanjaa, turkinkieltä, hepreaa, albaniankieltä, afrikkalaisia murteita, latinaa, kiinankieltä, uuskreikkaa, puolankieltä, Syyrian egyptiläisiä murteita ja vanhaa kreikkaa. Normaalissa tilassa hän osaa vain äidinkieltään. Transsissa ollessaan hän pitää esitelmiä asioista, joita hän tavallisessa olossaan ei tunne. Hänen esitelmänsä käsittelevät lääketiedettä, lakitiedettä, sosiologiaa, kansantaloutta, politiikkaa, teologiaa, psykologiaa, historiaa, luonnontieteitä, tähtitiedettä, filosofiaa, logiikkaa, musiikkia, spiritismiä, okkultismia ja kirjallisuutta.

Medio itse väittää, että kaikki se, mitä hän transsissa puhuu, ei ole hänen omia tietojaan, vaan että henget puhuvat hänen kauttansa. Hän nimittää heidän nimensä ja sanoo heitä henkisiksi johtajikseen.

Mirabelli on myöskin kirjoitusmedio. Tähän mennessä hän on transsissa kirjoittanut 28 eri kielellä ja niin suurella nopeudella, ettei kukaan luonnollisessa tilassa voi sellaista nopeutta saavuttaa. Niinpä hän kirjoitti seuraavat kirjoitukset: puolankielellä >> Jälleensyntynyt Puola >>, 5 siv. 15 minuutissa; tshekinkielellä >> Tshekko-Slovakian riippumattomuus >>, 9 siv. 20 min.; hepreaksi >> Parjaus >>, 4 siv. 12 min.; saksaksi >> Suursaksa, sen kukistuminen ja jälleensyntyminen >>, 20 min.; persiankielellä >> Suurten keisarikuntien kestämättömyys >>, 25 siv. 40 min.; latinaksi >> Kuuluisia käännöksiä >>, 4 siv. 15 min.; japaniksi >> Venäläis-japanilainen sota >>, 5 siv. 12 min.; Syyrian kielellä >> Allah ja hänen profeettansa >>, 15 siv. 22 min.; kiinankielellä >> Buddhalainen apologia >>, 8 siv. 15 min.; syyrian-egyptin kielellä >> Lainsäädännön perusteista >>, 8 siv. 15 min.; ja 32 minuutissa 3 sivua hieroglyfejä, joita tähän mennessä ei ole vielä voitu tulkita, j.n.e.

Mirabellin kirjoittaessa automaattisesti läsnäolevat oppineet käyttivät seuraavia varokeinoja. Medion saattoi istuntohuoneeseen kaksi osanottajaa ja siellä hänen ruumiinsa ja vaatteensa tutkittiin tarkasti. Pienelle pöydälle, jossa ei ollut minkäänlaisia laatikoita, asetettiin paperia ja kynä. Mirabelli, joka ennen tällaisia istuntoja on kiihoittuneessa tilassa, käy tuolille istumaan huoneen ollessa täysin valoisa. Tarkastajat ja osanottajat muodostavat piirin hänen ympärilleen ja seuraavat tarkoin hänen liikkeitään. Istunnon johtaja kehoittaa läsnäolijoita olemaan hiljaa, kunnes henki-johtaja saapuu.

Medio haltioissaan rukoilee äänekkäästi Jumalan apua ja yhä transsissa ollen aloittaa virren. Käsi tarttuu kynään, heittää sen useampaan erään luotaan, tarttuu siihen jälleen ja alkaa sitten kuumeisella kiihkolla kirjoittaa. Lyijykynä kiitää lakkaamatta salaman nopeudella paperia pitkin. Kirjoittaessaan Mirabelli kohottaa katseensa ja huokaa, kynän vauhdin vähääkään hiljentymättä. Sitten medio kääntää kirkastuneet kasvonsa ylöspäin, sanoo näkevänsä henkisen oppaansa, joka kuljettaa hänen kättään, ja puhuu hänelle hellästi. Medion vieressä seisova sihteeri kerää täyteen kirjoitetut lehdet ja järjestää ne.

Joskus medion olotila muuttuu, hurmiosta se vaihtuu tylsyydeksi ja muuttuu jälleen joksikin muuksi mielentilaksi. Hän ei voi enää hallita mielteitään. Hän nauraa, itkee, laulaa, lausuu joitakin nimiä, vastaa kysymyksiin, kääntelee ja vääntelee itseään kuin nuorallatanssija, sylkee, asettuu rivoihin asentoihin, yrittää iskeä päänsä seinään ja juoda kemikalioita, huitoo ympärilleen vaahdon vuotaessa hänen suustaan. Sitten hän rauhoittuu ja istunto voidaan lopettaa.

Ylläkuvatut ilmiöt vaativat selitystä. Haltioitumistila, jossa medio on ennen istunnon alkua, johtuu siitä, että suuri joukko henkiolentoja, sekä hyviä että alhaisia, ympäröi hänet. He tietävät, että kirjoittaminen nyt alkaa. He tunkeutuvat väkivallalla esille, saadakseen johtaa medion kättä. Syntyy taistelu hyvien ja alhaisten henkien välillä. Tämä taistelu ilmenee siinä, että käsi tarttuu kynään, heittää sen luotaan ja jälleen tarttuu siihen. Jos alhainen henki pääsee hetkeksikin voitolle, niin se käyttää medion ruumista kaikenlaiseen pahuuteen. Alhainen henki koettaa ruumiillisesti ja siveellisesti turmella mediota, joka palvelee hyviä henkiä. Mirabelli tekee parhaansa vetääkseen puoleensa vain hyviä henkiä ja palvellakseen heitä. Sitä todistaa hänen rukouksensa ja avunpyyntönsä. Mutta hän erehtyy suostuessaan pitämään myös sellaisia istuntoja, joihin osanottajat saapuvat vain tieteellisestä harrastuksesta tai sensaattiohalusta, sillä siten alhaiset henget saavat suuren vallan hänen ylitseen. Jos hän pitäisi sellaisia istuntoja, jotka tarkoittavat Jumalan palvelemista, ja siten omistaisi mediumistiset kykynsä yksinomaan hyvän palvelukseen, niin ei alhaisilla

hengillä olisi mitään valtaa häneen eikä mitään inhottavia ja iljettäviä kohtauksia sattuisi. Hänen mediumistinen kykynsä säilyisi myöskin, jota vastoin on pelättävissä, että se vähitellen katoaa, jos hän edelleen suostuu mediona palvelemaan maallisia tarkoituksia. Sillä alhaiset henget heikontavat ajan pitkään hänen elämänvoimaansa siinä määrin, ettei hän kykene toimimaan enää mediona, ja sitä paitsi hänen terveytensä turmeltuu kokonaan tai hän joutuu vielä pahempien kärsimysten alaiseksi. Lukija verratkoon tätä tapausta siihen, mitä muualla kirjassani on puhuttu alhaisten henkien vaikutuksesta medioihin.

Miten alhaiset henget joskus koettavat vastustaa hyviä henkiä ja estää heidän työtänsä, käy raamatusta esille. Kun korkea henki Gabriel lähetettiin Danielin luo ilmoittamaan hänelle tulevia tapahtumia, koetti alhainen henki, jonka vallassa oli epäjumalia palveleva Persian valtakunta, estää häntä ja taisteli hänen kanssaan 21 päivää, kunnes enkeli Miikael tuli Gabrielin avuksi ja vapautti hänet alhaisten voimien hyökkäyksiltä. (Dan. 10: 13.)

Mirabelli on fysikaalinen medio. Assisin apteekissa, Rue 15 de Novembro, N:o 9 Sao Paulossa, irtaantuivat äkkiä medion läsnäollessa lasiruudut näytelaatikosta. Pääkallo, jolla oli liikkuvat nivelet, tuli laboratoriosta, leijaili ilmassa, aukoi ja sulki leukaluitaan, viskeli esineitä, lensi sinne ja tänne ja putosi lopulta lattialle menemättä rikki.

Istunnossa, joka pidettiin eräänä kansallisena juhlapäivänä, kuulivat useat läsnäolijat sekä monet muut lähellä asuvat henkilöt marssin tahdissa pärisevää rummutusta ja torventoitotusta. Samalla salissa olevat lasit ja pullot helisivät ja soivat, vaikkei kukaan niihin koskenut ja esittivät suurella taituruudella sotaväen marssin.

Mirabelli pelasi biljaardia koskematta biljardikeppiin. Se pelasi itsestään. Pääkallo liikutteli leukaluitaan; hattu, joka pantiin hänen päähänsä, kohosi ilmaan ikäänkuin hän olisi tervehtinyt.

Eräässä istunnossa Sao Vicentessä, jossa oli suuri määrä osanottajia läsnä sekä kunniajäseninä tohtorit Mario Alvin ja Annibal des Meneses, tapahtui seuraavaa: Mirabelli istui tuolilla ja kaikki läsnäolijat pitivät häntä tarkasti silmällä. Äkkiä tuoli alkoi liikkua siirtäen medion toiseen paikkaan, vaikka, niinkuin läsnäolijat todistivat, Mirabelli ei työntänyt jaloillaan. Hän kohotti katseensa ylöspäin, levitti käsivartensa ja näytti hurmaantuneelta. Hän rukoili hetken aikaa ääneti, ja sitten tuoli nytkähti jälleen ja kohosi pari senttimetriä lattiasta. Toiset tarkkasivat jännittyneinä medion jalkoja ja käsivarsia. Tuoli kohosi medion kera yhä korkeammalle ilmaan, heilui sinne

tänne ja kohosi vihdoin kaksi metriä lattian yläpuolelle. Läsnäolijat tutkivat huonetta uudelleen. Kohoamista (levitatsionia) kesti täsmälleen 120 sekuntia. Tarkastajat seurasivat ilmassa liitelevää tuolia, jolla ei ollut minkäänlaista tukea. Se liikkui määrättyyn suuntaan ja joutui lopuksi 2.30 metrin päähän alkuperäisestä paikastaan ja laskeutui sitten hitaasti lattialle. Medio oli koko ajan transsissa ja puheli eri henkiolentojen kanssa. Herättyään ei hän muistanut mitään.

Niinkuin jo >> medioita >> käsittelevässä luvussa on sanottu, aiheuttavat enimmäkseen alhaiset henget fysikaalisia ilmiöitä, vaikka nämä eivät aina olekkaan pahoja henkiä. Yleensä hyvät henget eivät ryhdy sellaisiin kokeihin kuin mainitut Mirabellin fysikaaliset ilmiöt ovat. Vain poikkeustapauksissa he ottavat sellaisiin osaa, jos niillä on vakava tarkoitus, esimerkiksi, jos Jumalaa etsivälle ihmiselle tahdotaan antaa todistus henkiolentojen olemassaolosta.

Mirabelli apportti-mediona. Revolveri, joka oli suljettuna matkalaukkuun, kuljetettiin Pinto de Queiron asunnosta Sao Paulossa herra Watsonin asuntoon. Edelleen kuljetettiin täydessä päivänvalossa kuva herra Watsonin asunnosta useamman kilometrin päähän erääseen vakuutusyhtiön toimistoon, missä se putosi kovalla kolinalla lattialle, herättäen ääretöntä hämmästystä.

Mirabelli oli juuri lähdössä yhdessä useiden muiden kanssa da Luzin asemalta Santosiin, kun hän äkkiä katosi. Noin 15 minuuttia myöhemmin saapui puhelintieto Sao Vicentestä 90 km:n päästä da Luzista, että medio oli ilmestynyt sinne täsmälleen kaksi minuuttia sen jälkeen, kun hän oli asemalta kadonnut.

Eräässä istunnossa, jonka tutkintolautakunta järjesti tohtori Enrico de Goesin kunniaksi ja jossa oli läsnä paljon tiedemiehiä, Mirabelli katosi istuntohuoneesta avaamatta siteitään ja rikkomatta ovissa ja ikkunoissa olevia lyijyleimoja. Medio löydettiin viereisestä huoneesta sohvalla makaamasta. Hän oli yhä transsissa ja lauloi virttä.

Niin sanotuissa >> apporteissa >> aine dematerialisoidaan ja uudelleen materialisoidaan. Se sulatetaan toisessa paikassa ja muutetaan elämänvoimaksi ja kuljetetaan siinä muodossa seinien ja lukittujen ovien läpi ja tiivistetään jälleen toisessa paikassa kiinteäksi aineeksi. Raamatussa kerrotaan useista tällaisista tapauksista. Profeetta Habakuk tuotiin pitkän matkan päästä jalopeuran luolaan Danielin luo. Opetuslapsi Ananias katosi äkkiä ja samassa silmänräpäyksessä hän oli kaukaisessa kaupungissa; samoin Pietari vapautettiin lukitusta vankilasta. Kaikissa näissä tapauksissa aine sulatettiin ja jälleen tiivistettiin niinkuin Mirabellinkin tapauksessa.

Mirabelli materialisaattio-mediona. Materialisaattiot Mirabellin istunnoissa ovat kaikkein ihmeellisimpiä henkien ruumiillistumis-ilmiöitä, mitä nykyaikana on tapahtunut.

Eräs istunto pidettiin tutkimuslautakunnan laboratoriossa Santosissa, jossa tohtori Estanislau de Camargo, Alberto Riveira ja J. F. Schmid olivat läsnä. Sitä paitsi oli siellä joukko muitakin huomattavia henkilöitä. Kello oli 9 aamulla. Koehuone oli 10 x 11 m. suuruinen. Se sijaitsi maakerroksessa. Kadun puoleiset ikkunat olivat rautasalvoin suljetut. Jokaista lattialautaa tutkittiin petoksen varalta. Kaikki oli järjestyksessä ja huoneeseen voitiin murtautua vain paksujen seinien läpi tai lukittujen ovien kautta.

Mirabelli istui tuolissa. Hän kalpeni mennessään transsiin. Silmät pullistuivat ja hänen ruumiinsa kiemurteli ikäänkuin joku olisi kuristanut häntä kurkusta. Hikihelmet poreilivat hänen otsallaan. Äkkiä kuului pöytää vasten kolme iskua, ja lapsekas ääni huusi: >> Isä! >> Eräs läsnäolevista, tohtori Ganymed de Souza, sanoi syvästi liikutettuna, että ääni oli hänen tyttärensä, joka oli sairastanut influenssaa ja kuollut. Kaikki odottivat jännittyneinä ja vihdoin ilmestyi medion viereen tytön hahmo. Isä, joka töin tuskin saattoi hillitä ääntään, puhutteli tytärtään, lähestyi häntä ja sulki hänet syliinsä. Nyyhkyttäen tohtori de Souza vakuutti kerta toisensa jälkeen, että hän syleili omaa tytärtään ja että tytöllä oli yllään sama puku, jossa hänet oli haudattu.

Tällä välin Mirabelli makasi kuin kuolemankamppailussa. Hän oli käpertynyt kokoon, kasvot olivat vahankeltaiset, lihakset aivan hervottomat ja hengitys heikko ja piipittävä. Valtasuonen tykytystä tuskin saattoi tuntea.

Kapteeni Octavio Viana nousi paikaltaan vakuuttuakseen, että hahmo oli todellinen. Hänkin syleili pienokaista, tunnusteli hänen valtasuontaan, katsoi häntä silmiin ja teki hänelle kysymyksiä, joihin tyttö vastasi yksitoikkoisella, surullisella äänellä, mutta aivan järkevästi. Vianakin todisti, että hahmo oli todellinen. Tohtori de Souza keskusteli tyttärensä kanssa hänen lapsuudestaan ja sai täysin järkeviä vastauksia. Ilmiö valokuvattiin. Kuva liitettiin tutkimuslautakunnan selostukseen.

Kun valokuva oli otettu, alkoi lapsi liitää huoneessa. Hän kohosi ilmaan ja liikkui kuin kala vedessä. Läsnäolijat kohosivat pystyyn ja seurasivat hahmoa, johon he saattoivat helposti kädellään ulottua. Medio teki käsivarsillaan samanlaisia liikkeitä kuin lapsikin. Liideltyään ilmassa muutamia sekunteja tyttö hävisi äkkiä. Materialisaattiota oli kestänyt 36 minuuttia täydessä päivänvalossa, ja läsnäolevat oppineet herrat todistivat, että he olivat nähneet edessään täysin kehittyneen ihmisolennon.

Tohtori Ganymed de Souza kadotti lapsensa toistamiseen — niin syvästi tapaus vaikutti häneen. – 10 istunnossa läsnäolevaa lääkäriä allekirjoitti pöytäkirjan ja todisti sen oikeaksi.

Yllä kerrotun ilmiön äärettömän hermojännityksen jälkeen medio oli vielä kauan aikaa uupunut ja hänen jäsenensä vapisivat. Hän ei ollut vielä täysin tointunut, kun alkoi kuulua kovia, kiivaita iskuja kaapista, jossa säilytettiin pääkalloa tutkimus tarkoituksia varten. Näkymätön voima viskeli vihoissaan pääkalloa edes ja takaisin, ikäänkuin se olisi yrittänyt murtaa auki kaapin. Eräs osanottajista lähestyi kaappia avatakseen sen. Samassa ovet avautuivat itsestään. Pääkallo tuli kaapista ulos ja hampaitaan kalisuttaen kohosi ilmaan. Tohtori Ganymed de Souza ihmetteli itsekseen, miksi ei päähän kuuluva luurankokin näyttäytynyt. Ikäänkuin vastaukseksi alkoi äkkiä muodostua kaulanikamia, sitten rintakehä ja käsivarret, selkäranka, lantiot, reisi- ja sääriluut ja lopulta jalat kaikkine luineen. Läsnäolijat pitivät kiinni medion kummastakin kädestä, hänen suustaan virtasi vaahtoa ja hän heitteli ruumistaan tuolia vasten. Hänen suonensa paisuivat ja jyskyttivät. Hänestä levisi voimakas ruumiinhaju, joka tuntui läsnäolijoista hyvin kiusalliselta ja turmeli ilman huoneessa siinä määrin, ettei raitiskaan ilma voinut sitä poistaa. Luuranko kohosi pystyyn ja alkoi epävakaisin, pitkin askelin kävellä huoneessa. Se horjahti, mutta pääsi jälleen tasapainoon. Tohtori Ganymed de Souza kosketteli luurankoa tutkiakseen, oliko se oikea. Hän kolkutteli kovia, tahmeita luita, sai hermoiskun ja palasi jälleen paikalleen. Medio kiemurteli ja väänteli tuolillaan ja vain vaivoin hänet saatiin pysymään paikoillaan. Luuranko jatkoi kaameaa kiertokulkuaan. Läsnäolijat voittivat inhon tunteensa ja tohtori Ganymed de Souzan esimerkkiä seuraten nousi toinen toisensa jälkeen paikaltaan ja kosketteli kuoleman synkkää ruumiillistumaa. Kaikki olivat järkytetyt. Ruumiinhajua tuntui edelleen. Luurako alkoi vähitellen haihtua siten, että jalat katosivat ensin, kunnes vihdoin vain pääkallo liiteli ilmassa ja putosi pöydälle ja jäi siihen.

Tämä tapahtui kello 9.45 aamulla kirkkaassa auringonpaisteessa, 22 minuutin kestäessä ja useitten sivistyneiden henkilöiden seuratessa ilmiötä suurella tarkkuudella.

Sillä aikaa kun läsnäolijat vielä keskustelivat tästä ilmiöstä, joutui medio uudelleen kiihoitustilaan ja väitti näkevänsä huoneessa piispa Jose de Camargo Barrosin hahmon, joka oli hukkunut >> Syrion >> haaksirikossa. Keskustelu keskeytyi heti ja herrat Ataliba de Aranha ja Odassio Sampaio pitivät Mirabellia tarkasti silmällä. Makea ruusuntuoksu täytti ilman. Medio vaipui transsiin.

Piirin sisäpuolella näkyi äkkiä hienoa sumua, johon kaikkien katseet kiintyivät. Se jakaantui ja tiivistyi, se loisti kuin kultainen pilvi, ja muutamien minuuttien kuluttua siitä muodostui hahmo, joka piispan hiippa päässään ja kaikkine arvomerkkeineen nousi hymyillen tuolilta ja lausui kaikkien kuullen nimensä: Tohtori Jose de Camargo Barros. Läsnäolijat tarkkasivat, ettei tapahtunut mitään petosta. Tohtori Ganymed de Souza nousi tuoliltaan, lähestyi hahmoa ja pysähtyi hänen eteensä. Tämä ei sanonut mitään, hän hymyili vain tiedemiehelle, joka kosketteli ja taputteli häntä ja koetteli hänen hampaitaan ja suu lakeaan nähdäkseen, oliko hänellä sylkeä. Hän kuunteli sydäntä ja hengitystä, painoi korvansa piispan vatsaa vastaan vakuuttautuakseen, että sisälmykset toimivat, tarkasti kynsiä, silmiä ja verisuonia ja palasi sitten paikalleen. Ei epäilystäkään – hänen edessään seisoi ihminen.

Muut läsnäolijat seurasivat tohtori Ganymed de Souzan esimerkkiä, ja salaperäinen vieras oli kaikille yhtä myötämielinen. Kaikki olivat vakuuttuneet, ettei ollut kysymystäkään mistään petoksesta, vaan että tosiaankin heidän edessään seisoi ihminen, jolla oli ihmisen elimet. Piispa keskusteli läsnäolijoiden kanssa puhtaalla, huolitellulla portugalinkielellä. Lopuksi hän sanoi: Pitäkää nyt silmällä millä tavalla minä katoan! Sitten hän lähestyi mediota, joka oli syvässä transsissa. Läsnäolijat seurasivat jännityksellä jokaista hänen liikettään, jotta mielenkiintoisin osa ilmiöstä dematerialisointi, ei tapahtuisi heidän huomaamattaan.

Kun piispa saapui medion luo, joka yhä oli transsissa, kumartui hän hänen ylitseen, laski kätensä hänen päänsä päälle ja tarkasteli häntä hetken aikaa äänettömänä. Läsnäolijat asettuivat piiriin heidän ympärilleen. Piispan materialisoitu ruumis nytkähteli kiivaasti moneen kertaan, sitten se alkoi haihtua ja pieneni pienenemistään. Medio, jonka kasvoille helmeili kylmä hiki, korisi ääneensä. Hahmo pieneni noin 30 sm. kokoiseksi ja katosi sitten niin nopeasti, että sitä on mahdoton kuvailla. Taaskin vahva ruusunhaju täytti huoneen. Mirabelli tointui hitaasti. Tarkastus, mikä toimitettiin jälkeenpäin, ei johtanut mihinkään luonnolliseen selitykseen.

Santosissa, akatemiakaupungissa, pidettiin iltapäivä-istunto kello 15.30. Tämän istunnon tapahtumat on 60 henkilöä todistanut.

Kaikkein ensiksi ilmestyi erään naisen hahmo, joka keskusteli läsnäolijoiden kanssa; muutaman minuutin kuluttua kohosi kello ilmaan soiden hopeanheleällä äänellä. Mirabelli heräsi transsista ja sanoi näkevänsä pöydän vieressä valkopukuisen hahmon, jota loistava aura ympäröi. Kello soi lakkaamatta. Useat henkilöt, jotka istuivat syrjässä, nousivat paikoiltaan ja lähestyivät varsinaista piiriä, jonka tarkastuslautakunta oli muodostanut. Nyt kuului melua, ikäänkuin joku olisi

kävellessään iskenyt korkonsa lattiaa vasten. Eversti Soares ja tohtori Octavio Moreira Cavalcanti sanoivat, että tunnettu lääkäri, tohtori Bezerra de Meneses, oli läsnä. Hahmo kääntyi läsnäolijoiden puoleen, keskusteli heidän kanssaan ja vakuutti olevansa todellakin se, joksi häntä väitettiin. Hänen puheensa ja käytöstapansa jätti syvän vaikutuksen kaikkiin. Megafoni kantoi hänen äänensä yli koko huoneen. Useita valokuvia otettiin.

Tohtori Assumpcion ja Mendonca lähestyivät nyt valkopukuista hahmoa, tutkivat häntä 15 minuuttia ja vakuuttivat sitten, että kysymyksessä oli inhimillinen olento, jolla oli kaikki luonnolliset elimet ja luut. Tämän todistivat myös läsnäolevat tiedemiehet.

Kun hahmo oli puristanut kaikkien läsnäolijoiden kättä, ilmoitti hän lähtevänsä pois. Hän liiteli kuin lentokone ilmassa. Ensiksi katosivat jalat, sitten sääret, lopuksi vatsa. Vain rinta, käsivarret ja pää näkyivät vielä. Tohtori Archimedes Mendonca, joka samoinkuin muutkin läsnäolijat, oli jännityksellä seurannut tapahtumaa, lähestyi ruumiillistunutta vartaloa ja tavoitteli sitä. Hän kaatui kuin kuollut maahan, ja hahmo katosi kokonaan. Toinnuttuaan tohtori Mendonca väitti tunteneensa tahmeaa ainetta käsissään ennenkuin hän kadotti tajuntansa.

Herätessään Mirabelli oli hyvin uupunut. Siteet olivat koskemattomat. Samoin lyijyleimat ovissa ja ikkunoissa.

Tutkimuslautakunnan selostukseen liittyy 34 kuvaa, joista kolme ensimmäistä esittää Mirabellin sitomista ja vartioimista. Erittäin ihmeellinen on kuva, jossa Mirabelli istuu valkeassa puvussa neljäntoista tutkijan keskellä. Hänen käsivartensa ovat dematerialisoidut, vasenta ei näy lainkaan ja oikean paikalla on vähäinen varjo. Kaikkein kiintoisimmat ovat kuitenkin ne 18 kuvaa, jotka esittävät henkiruumiillistumia. Useimmissa näkyy ruumiillistunut hahmo yhdessä medion kanssa. Joissakin kuvissa hahmo on yksin. Toisissa hahmo istuu yhdessä medion ja läsnäolijoiden kanssa pöydän ympärillä, ja voisi luulla häntä eläväksi ihmiseksi tutkimuslautakunnan jäsenten parissa.

Zeitschrift für Parapsychologien toimitus sanoo täydellä syyllä: >> Ei ole oikeutta ilman muuta olla kiinnittämättä huomiota tähän uuteen todistuskappaleeseen, joka perustuu näin laajoihin todistuksiin ja perinpohjaisiin tutkimuksiin sekä takaa mediumististen ilmiöitten aitouden. >>

Tarkastaessamme selostusta, joka käsittelee medio Mirabellin istunnoissa esiintyneitä ilmiöitä, meidän on helppo niitä ymmärtää kirjassa esitettyjen elämänvoiman lakien valossa. Kaikki käy muuttumattomien lakien mukaan,

yhdentekevää esiintyvätkö nämä ilmiöt Euroopassa tai Amerikassa tai jossakin muussa maanosassa ja ovatko selostukset laaditut vanhana tai uudempana aikana. Kolmen miehen tulo Aabrahamin luo, enkeli Raafaelin ruumiillistuminen hänen ilmestyessään Tobiakselle, Kristuksen ruumiillistuminen ylösnousemuksen jälkeen ja lukemattomat muut henkimaterialisaattiot olivat samojen lakien alaisia kuin ylläkuvatut materialisaattiot Mirabellin istunnoissa. Ainoa ero niiden välillä on se, että Jumalan korkeitten henkien ruumiillistumisissa materialisaattion elämänvoiman lähdettä ei ole mainittu, jota vastoin Brasiliassa tapahtuneissa materialisaattioissa Mirabelli oli pääasiallisena elämänvoiman lähteenä ja useimmat osanottajista olivat ainakin siinä määrin mediumistisia, että he saattoivat auttaa mediota erittämällä elämänvoimaa. Toisessa kohtaa on viitattu siihen tärkeään seikkaan, että korkeat henget, välittäessään Jumalan käskystä sanomia ihmisille, saavat käytettäväkseen tarpeellista elämänvoimaa rajattomassa määrässä, niin etteivät he ole riippuvaisia mediosta. Mutta lait, jotka tekevät sanomien välittämisen mahdolliseksi, ovat samat.

Eri henkiolennot käyttävät Mirabellia välittäjänään silloin, kun hän puhuu vierailla kielillä ja kirjoittaa monenlaisista eri aineista. Apportit saadaan aikaan siten, että henkiolennot luovat medion elämänvoiman avulla voimavirtoja, joita tarvitaan aineen sulattamiseen ja jälleen tiivistämiseen. Henkien materialisaattiot ja dematerialisaattiot tapahtuvat samojen voimavirtojen avulla ja käyttämällä medion elämänvoimaa ja ruumiillista ainetta. Brasilialaisen selostuksen saksalaisessa otteessa ei ikävä kyllä mainita, miten paljon medion paino väheni henkiruumiillistumisen aikana. Kovat iskut, joita jotkut saivat, kosketellessaan haihtumistilassa olevia hahmoja, johtuivat niistä elämänvoimanvirroista, jotka aiheuttivat haihtumisen. Samoin voimavirrat vaikuttaisivat niihinkin, jotka yrittäisivät kosketella parhaillaan syntyviä ruumiillistumia.

Se seikka, että ruumiillistuneilla henkiolennoilla on kaikki samat elimet kuin ihmiselläkin, saa selityksensä siitä, että henkiolennolla on samat henkielimet. Hänen ei tarvitse muuta kuin tiivistää niitä ihmisen elämänvoiman välityksellä, jotta hän voisi näyttäytyä inhimillisen ruumiin aineellisessa muodossa. Sama ilmiö tapahtui myöskin, kun Mirabelli katosi istuntohuoneesta lukittujen ovien läpi ja löydettiin makuulla viereisestä huoneesta. Katoaminen lukitusta huoneesta oli mahdollinen vain siksi, että hänen aineellinen ruumiinsa muuttui hengelliseksi ruumiiksi. Tämä hengellinen ruumis ruumiillistui sitten uudelleen toisessa huoneessa aineelliseksi ruumiiksi samalla tavalla ja samojen lakien alaisena kuin henkiolentojen ruumiillistuminenkin tapahtuu.

Se, mitä aikaisemmin on sanottu elämänvoiman hajusta, antaa selityksen, miksi korkeitten henkien elämänvoimalla on suloinen tuoksu ja alhaisilla hengillä ruumiin haju.

Selvänäköisyyttä kuolinvuoteen ääressä. (Zeitschrift der Parapsyochologie, vuosik. 1927, s. 475-476). – Eräs San Franciscossa asuva mies on kertonut, mitä hän näki viiden tunnin aikana vaimonsa kuolinvuoteen ääressä. Hänen kertomuksensa on seuraava:

>> En ole koskaan päässyt selville, olinko harhanäyn vallassa vai äkkiä tullut selvänäköiseksi niiden viiden tunnin aikana, jotka vietin vaimoni kuolinvuoteen ääressä.

>> Ennenkuin ryhdyn kertomaan kokemuksistani, tahtoisin vakuuttaa lukijalle, etten ollut nauttinut väkijuomia yhtä vähän kokaiinia tai morfiinia. En ole myöskään hermostunut enkä herkkä mielikuvitteluille. Pikemmin olen kylmäverinen, rauhallinen ja järkevä ja täysin epäilevällä kannalla spiritismin suhteen.

>> Kaikki ystäväni tietävät, että vaimoni kuoli perjantaina 23 p. toukokuuta 1902 neljännestä vailla 12 yöllä. Hänen ympärilleen olivat kerääntyneet jotkut lähimmät ystäväni sekä lääkäri ja kaksi tottunutta sairaanhoitajatarta. Minä istuin sairasvuoteen vieressä pidellen sairaan oikeaa kättä omassani. Siten kului kaksi tuntia eikä mitään muutosta tapahtunut. Palvelija kutsui aterialle. Mutta ei kenenkään tehnyt mieli syödä. Kello ½ 7 minä kehoitin kuitenkin läsnäolijoita syömään, koska oli mahdotonta tietää, miten pitkälle yövalvonta jatkuisi. Niinpä kaikki poistuivat huoneesta.

>> Neljännestuntia myöhemmin vilkaisin vaistomaisesti ovelle ja huomasin, että kolme erillistä aivan selvää pilveä liiteli huoneeseen. Kukin pilvi näytti noin neljän jalan pituiselta ja kuuden jopa kahdeksan tuuman leveältä, ja alin niistä oli kaksi jalkaa lattian yläpuolella. Toiset näyttivät liikkuvan noin kuuden tuuman päässä toisistaan.

>> Ensimmäinen ajatukseni oli, että jotkut ystävistäni seisoivat makuuhuoneen oven takana tupakoiden ja että tupakansavu tunkeutui huoneeseen. Niinpä nousin ilmaistakseni heille mielipahaani. Mutta ei kukaan ollut oven takana, ei ketään käytävässäkään eikä viereisessä huoneessa.

>> Olin kovin hämmästynyt ja tarkastelin pilviä. Ne lähestyivät hiljalleen vuodetta, kunnes ne peittivät sen kokonaan. Tuijottaessani sumun läpi näin kuolemaisillaan olevan vaimoni pään vieressä naishahmon, joka oli kolmen jalan pituinen, läpinäkyvä ja niin kullanhohtava, että sitä on vaikea sanoin kuvata. Hän oli verhottuna

kreikkalaiseen pukuun, jonka pitkät hihat laskeutuivat väljinä alaspäin. Päässä hänellä oli loistava kruunu. Täydessä loistossaan ja kauneudessaan olento seisoi liikkumattomana kädet ojennettuina vaimoni yli. Hän näytti lausuvan hänet tervetulleeksi kasvoillaan rauhallinen ja iloinen ilme. Kaksi muuta valkopukuista olentoa oli polvillaan vaimoni vieressä nojautuen häneen. Muitakin olentoja liiteli vuoteen yläpuolella, joista toiset olivat enemmän, toiset vähemmän selviä.

>> Vaimoni yläpuolella näkyi valkea alaston hahmo, ja side liitti sen hänen ruumiiseensa. Kaikesta päättäen se oli hänen hengellinen ruumiinsa. Ajoittain se pysyi aivan hiljaa, sitten se kutistui kokoon, kunnes se oli vain 18 tuuman pituinen. Hengellinen ruumis oli aivan täydellinen, sillä oli kädet ja jalat ja kaikki muut osat. Kutistuessaan hengellinen ruumis vänteli puolelle ja toiselle, huitoi käsiään ja jalkojaan ja kaikesta päättäen yritti irtaantua ja päästä vapaaksi. Se vääntelehti niin kauan kunnes se tuntui aivan uupuvan. Sitten se taas rauhoittui ja laajeni ja aloitti uudelleen saman pelin.

>> Tämän näyn vai mitä se lieneekin ollut, näin selvästi viiden tunnin kuluessa ennenkuin vaimoni erosi elämästä. Tämä näky ei hävinnyt, vaikka keskustelin ystävieni kanssa, ja jos suljin silmäni ja käänsin pois pääni, niin näin sen jälleen, niin pian kuin käänsin katseeni taas kuolinvuoteeseen päin. Koko tänä aikana tunsin omituista painostusta. Raskas taakka painoi päätäni ja jäseniäni. Silmäni olivat raskaat ja uniset. Oloni tuntui niin merkilliseltä ja ilmiöt olivat niin eläviä, että luulin kadottavani järkeni. Moneen kertaan sanoin lääkärille: ”Järkeni menee sekaisin, herra tohtori”.

>> Vihdoin koitti kohtalokas hetki. Kuului korinaa, hengellinen ruumis vääntyi puolelle ja toiselle ja vaimoni lakkasi hengittämästä. Näytti siltä kuin hän olisi kuollut. Mutta hetkistä myöhemmin hän alkoi uudelleen hengittää, kaksi kertaa hän veti henkeä ja sitten kaikki hiljeni. Viimeisen hengityksen kera side äkkiä katkesi ja hengellinen ruumis katosi. Samassa silmänräpäyksessä katosivat myöskin pilvet ja henkiolennot. Ja ihmeellistä kylläkin, painostava tunne, joka oli kaiken aikaa kiusannut minua, hävisi myöskin. Olin jälleen oma itseni, kylmäverinen, levollinen ja järkevä, ja niin pian kuin vaimoni oli kuollut, saatoin huolehtia kaikesta, jotta ruumis pääsisi viimeiseen lepoonsa.

>> Lukijani voivat nyt arvostella, oliko suru ja väsymys saattanut minut mielenhäiriöön, vai olisinkohan sittenkin saanut ruumiillisin silmin nähdä välähdyksen siitä henkimaailmasta, jossa kauneus, onni, rauha ja lepo vallitsee. >>

Nämä kuolinvuoteen ääressä kuvatut kokemukset eivät johtuneet mielenhäiriöstä, vaan ne olivat tosia. Kaksi seikkaa aiheutti sen, että kuolevan aviomies saattoi nähdä nuo henkiolennot.

Ensiksikin täytyi aviomiehellä olla taipumusta selvänäköisyyteen, joskin tämä kyky oli hänessä vain epätäydellisesti kehittynyt. Toiseksi täytyi huoneessa olla niin paljon elämänvoimaa, että henkiolennot saattoivat sen avulla näyttäytyä.

Elämänvoiman lähteenä oli ensi sijassa kuoleva itse. Kuollessa elämänvoimahan erittyy ruumiista. Mutta myöskin kuolevan aviomies eritti elämänvoimaa, koska hän oli mediumistinen. Painostava tunne, uneliaisuus ja väsymys johtuivat elämänvoiman erittämisestä, mutta tuo tunne katosi niin pian kuin henkimaailman ilmiö oli kadonnut ja erittynyt elämänvoima palasi jälleen hänen ruumiiseensa.

Tässäkin tapauksessa elämävoima ilmeni pilvinä, jotka peittivät koko vuoteen. Niistä muodostuivat sitten henkiolennot. Syynä siihen, ettei mies voinut selvästi nähdä kaikkia vuoteen yläpuolella leijailevia henkiolentoja, oli se, ettei elämänvoimaa ollut riittävästi, jotta kaikki läsnäolevat henkiolennot olisivat voineet selvästi näyttäytyä.

Jokaisen kuolinvuoteen ääressä on aina henkiolentoja läsnä. Enimmäkseen ruumiista eronneita omaisia ja ystäviä, sekä ne henget, jotka elämän varrella ovat häntä suojelleet ja opastaneet.

Monet kuolevat näkevät myöskin nämä henkiolennot. Sillä kuolevan henki on viimeisinä hetkinään jo puoleksi irtaantunut ruumiista ja kykenee siis näkemään hengellisellä silmällään. Hän tuntee niiden henkien hahmot, jotka tulevat hänen luokseen ja nimittää heitä nimeltä.

Näiden henkien tehtävänä ei ole ainoastaan saattaa kuoleva toiselle puolelle, vaan myöskin auttaa kuolevan hengen irtaantumista ruumiista.

Kaikkialla, missä useampia henkiolentoja ilmestyy määrätyssä tarkoituksessa, on heidän mukanaan korkeampi johtaja. Tässä tapauksessa oli johtajana ihana naishahmo, jonka aviomies näki liitävän kuolevan vaimon vuoteen yläpuolella. Hän johti työtä, jota hänen alaistensa henkiolentojen tuli suorittaa kuolevan luona.

Tuo valkea, alaston hahmo, joka liikkui puolelle ja toiselle kuolevan yläpuolella, oli hänen hengellinen ruumiinsa; se vastasi täydellisesti hänen aineellista ruumistaan. Hengellisen ruumiin levoton liikehtiminen johtui siitä, että kuolevan hengen täytyi ponnistella hengellisessä ruumiissa, jotta side, joka liitti hänet yhä aineelliseen, ruumiiseen, katkeaisi, vaikka hengellinen ruumis muuten olikin jo vapaa.

Aviomieskin näki tämän siteen aivan selvästi. Tällainen side on hyvin luja eikä sitä voi helposti katkaista.

Erikoisia selvänäköisyystapauksia. (Zeitschrift für Parapsychologie, vuosik. 1926, s. 22-25.) Yllämainitussa aikakauskirjassa selostaa professori Oesterreich joitakin selvänäköisyys-tapauksia, joita meksikolainen tohtori Pagenstecher on todennut potilaissaan, Maria Reyes de Z:ssä, ja joita myöskin amerikkalainen Prince on tutkinut ja todennut oikeiksi. Professori Oesterreich kirjoittaa:

>> Ne ilmiöt, joita Pagenstecher ja Prince ovat tutkineet, käsittelevät ensi sijassa selvänäköisyyttä ja psykometriaa. Heidän tutkimustensa tulokset ovat täysin vakuuttavia. Meidän olisi vaikea käsittää, miten Pagenstecher, joka on lähtöisin materialistisesta koulukunnasta, on voinut tulla vakuuttuneeksi tällaisten ilmiöiden aitoudesta, ellei hän olisi itse niitä kokenut. Näitä kokemuksiaan hän sitten kerran selosti Meksikon lääkäriseuralle. Hänen virkaveljensä pudistivat päätään, ja monet epäilivät kai myöskin hänen järkeään. Sittemmin valittiin lautakunta, jonka jäsenet ovat todenneet Pagenstecherin väitteet oikeiksi. >>

Mitkä ovat ne ilmiöt, jotka todettiin oikeiksi Maria Reyes de Z:n selvänäköisyyttä tai pikemmin selvätuntoisuutta tutkittaessa?

a) Transsissa ollessaan hän tunsi aivan samaa kuin häntä vastapäätä istuva Pagenstecher. Hänestä tuntui, ikäänkuin hän olisi tunkeutunut Pagenstecherin ruumiiseen. Mutta tällainen tunne valtasi hänet vain silloin, kun Pagenstecher ei ollut hänestä kuin korkeintaan kolmen metrin päässä.

b) Hän näki silloin värillistä säteilyä sekä loistavan siteen, joka yhdisti hänet Pagenstecheriin.

c) Pidellessään kädessään meteorikiveä, tuntui ikäänkuin hän olisi lentänyt vuoroin kylmiä, vuoroin lämpimien avaruuksien läpi ja pudonnut pohjattomiin syvyyksiin.

d) Hänelle annettiin kirje käteen. Hän ei tiennyt, kuka sen oli kirjoittanut, mutta hän tunsi, näki ja kuvaili mitä haaksirikossa oli tapahtunut ja selitti tarkasti kirjeenkirjoittajan ikäänkuin hän olisi nähnyt hänen seisovan uppoavalla laivalla. Hän tunsi myöskin, miten laiva upposi mereen ja jälleen nostettiin ylös. Kirje oli ollut pullossa, joka löydettiin merestä.

Näiden ilmiöiden selityksen voimme löytää luvusta, joka käsittelee elämänvoiman lakeja.

Elämänvoima välittää sekä ruumiillisia että sielullisia tunteita. Koska elävän olennon henki on elämänvoiman välittäjä, niin kaikki hengen ajatukset ja tunteet

ilmenevät elämänvoiman vastaavissa värähtelyissä. Elävän olennon oman hengen ajatukset ja tunteet eivät kuitenkaan yksin vaikuta hänen elämänvoimansa värähtelyihin, vaan myöskin toisen elävän olennon elämänvoiman värähtelyt, jonka elämävoiman säteilyn hän vastaanottaa. Jos siis niin sanotut >> selvänäkijät >> tulevat jollakin tavalla tarpeellisessa määrässä toisen henkilön elämänvoiman säteilyn yhteyteen, niin he voivat myöskin omistaa itselleen toisen tunteet. Tähän lakiin perustuu kyky ymmärtää toisen tunteita, luonnetta, mielialoja ja kohtaloa.

Kun siis >> selvätuntoinen >> nainen saattoi joutua samojen tunteiden valtaan kuin Pagenstecher ja ikäänkuin tunkeutui hänen ruumiiseensa, niin Pagenstecherin elämänvoiman säteily välitti nämä tunteet. Pagenstecherin elämänvoiman säteily ei ulottunut kuitenkaan pitemmälle, kuin kolmen metrin päähän. Pitemmän matkan päässä se ei ollut enää kyllin voimakas voidakseen vaikuttaa >> selvätuntoisen >> naisen elämänvoiman värähtelyihin. Selvätuntoiset henkilöt ovat sellaisissa tapauksissa puolitranssin tapaisessa tilanteessa, jolloin oma henki osittaisesti irtaantuu ruumiista.

Värillinen elämänvoiman side, jonka nainen näki itsensä ja Pagenstecherin välillä, merkitsi sitä elämänvoiman säteilyä, joka kulki Pagenstecheristä häneen. Luvussa, joka käsittelee elämänvoiman oppia, on myöskin sanottu, että jokaisella elämänvoiman säteilyllä on väri. Sillä värikin riippuu elämänvoiman värähtelyistä samoinkuin sävelet, haju, maku, tunto ja kaikki muut elämän ilmaisumuodot, joiden välittäjänä on aina henki. Kaikki tämä on mitä kiinteimmässä yhteydessä toistensa kanssa.

Myöskin meteori on elollinen olento, sillä kaikessa, mitä on olemassa, on henki. Siksi meteorilla on myöskin omat elämänvoiman värähtelynsä, ja avaruudessa olevien taivaankappaleitten elämänvoiman säteily vaikuttaa siihen sekä sen lentäessä avaruudessa että pudotessa pohjattomiin syvyyksiin. Elävän olennon kaikki elämänvoiman värähtelyt jättävät elämänvoimaan saman vaikutelman kuin laulajan sävelten värähtelyt gramofonilevyyn, niin että niitä voidaan jälkeenpäin yhä uudestaan soittaa.

Se mikä aineellisessa muodossa tapahtuu fonografilevylle, tapahtuu myöskin hengellisessä muodossa silloin, kun selvätuntoiset ihmiset saavat toiselta vaikutelmia niin pian kuin he joutuvat kyllin läheisesti jonkin elävän olennon elämänvoiman hengellisen levyn yhteyteen; siten syntyvät heidän omassa elämänvoimassaan samat värähtelyt ja samat tunnelmat kuin kysymyksessä olevassa elämänvoiman levyssä.

Tämä selittää myöskin Pagenstecherin selvätuntoisen medion kyvyn nähdä kirjeenkirjoittajan kohtalo ja persoonallisuus uppoavassa laivassa. On kuitenkin selitykseksi vielä lisättävä, ettei tuollainen hengellisen elämänvoiman levy ole vain fonografilevyn kaltainen, vaan että se samalla esittää myöskin valokuvauslevyä. Se on, ettei se toista yksinomaan tunnelmia, vaan antaa myös kuvan siitä henkilöstä, josta elämänvoiman säteily lähtee. Sillä kuvakin on riippuvainen elämänvoiman värähtelyistä. Uusimmat keksinnöthän pyrkivät myös siihen, että voitaisiin samalla nähdä sen henkilön kuva, joka käyttää puhelinkonetta. Tämäkin riippuu elämänvoiman värähtelyistä, jotka maallisissa tapauksissa ovat aineellisesti tiivistetyt ja hengellisissä tapauksissa ilmenevät hengellisessä muodossa.

Pagenstecherin ja hänen selvätuntoisen medionsa kokeiluissa todettiin painon keskimäärin laskeutuvan 100 grammaa. Sekin seikka on helposti selitettävissä, sillä elämänvoimaa eritettäessä paino aina laskee. Pagenstecherin paino laski sen vuoksi, että hänestä säteili medioon suuri määrä elämänvoimaa. Ja medio kadotti yhtä paljon elämänvoimaa sen vuoksi, että hän muutti ja muodosti vastaanottamaansa elämänvoimaa. Jokaiseen työhön, myöskin hengelliseen, kuluu määrätty määrä elämänvoimaa. Samoinhan te, esittäessänne uudelleen fonografilevyn, tarvitsette määrättyä voimavirtaa, joka panee levyn tarpeellisen nopeaan liikkeeseen, jotta ääni syntyisi.

Kaikessa inhimillisessä työssä paino laskee elämänvoiman vähentyessä. Jos punnitsee itseään sekä ennen työhön rupeamistaan että sen jälkeen, niin huomaa, että paino on laskenut joko suurenmassa tai pienemmässä määrässä riippuen siitä, miten suuri ruumiillinen tai henkinen ponnistus on ollut. Vaikkapa työn kestäessä ei minkäänlaista ruumiin tyhjentymistä olisikaan ollut. Myöskin magnetopatit, kun he magnetisoidessaan potilaitaan erittävät elämänvoimaa, kadottavat painoa vastaavassa määrässä.

Samaa on sanottava kaikista selvätuntoisuuden ilmiöistä, esiintyköötpä ne miten erilaisissa muodoissa hyvänsä.

Loppusanat.

Kaikkeen siihen, mikä eroaa entisistä tiedoistamme, me tavallisesti suhtaudumme torjuvasti. Se kuuluu ihmisluonteeseen. Tottumus on vahvin voima sekä yksityisen että kansojen elämässä. Siksi ihminen riippuu niin lujasti kiinni tavoissa ja tottumuksissa, jotka hän on perinyt vanhemmiltaan ja jotka ovat hänelle tutunomaisia nuoruudestaan saakka.

Vielä suuremmassa määrässä tämä pitää paikkansa, kun on kysymys vanhempien kodista periytyneestä uskonnosta. Ei ole helppoa hävittää sellaista, mitä isä ja äiti ovat lapselle opettaneet ja pitäneet pyhänä ja jumalallisena, mitä he itse ovat harjoittaneet uskonnollisena velvollisuutenaan ja herättäneet saman velvollisuuden lapsenkin mielessä. Ja vaikka me käytännöllisessä elämässä emme eläkkään sen mukaan, niin on se meistä sittenkin jotakin niin kunnioitettavaa, että suhtaudumme siihen jonkinmoisella arkuudella emmekä halua ainakaan ulkonaisesti siitä kokonaan luopua. Me tahdomme tulla haudatuiksi isiltä perityn tavan mukaan, vaikka emme eläisikään isien uskon mukaisesti. Sen verran me mielestämme olemme velkapäät perheen ja uskon perinnäistavoille. Jokaiseen on lapsuudesta asti tarttunut niin paljon lapsuudenkodin ja samaan uskontokuntaan kuuluvien uskonnollisia ajatuksia ja tunteita, että jotakin niistä on yhä vielä jäljellä, joskin epäuskonnollinen arkielämä on kuluttanut niistä suurimman osan pois.

Tottumuksen voima on totuuden suurin vihollinen kaikilla aloilla, mutta varsinkin uskonnon. Se ei vain estä ihmistä itseään etsimästä totuutta, vaan sen voima on niin suuri, että se saa ihmisen ilman muuta työntämään luotaan kaiken sen, mikä eroaa hänen tähänastisesta käsityskannastaan.

Ei mikään muu voi siinä auttaa kuin oma kokemus, joka vie totuuden perille.

Minunkin kävi samalla tavalla niihin totuuksiin nähden, joita tämä kirja sisältää.

Uskontoni opetti minulle, että oli olemassa Jumala ja henkimaailma. Siksi olin siitä myös täysin vakuuttunut. Mutta kirkkoni oppi hylkäsi kokonaan sen ajatuksen, että voisi päästä henkimaailman yhteyteen ihmisaistein havaittavin keinoin. Siksi pidin sitä oletusta hulluutena. Kun minun siis eräänä päivänä oli pakko ottaa selko asioista, joita väitettiin henkien sanomiksi, olin mielessäni aivan varma siitä, että voisin suurimmalla helppoudella paljastaa koko jutun petokseksi. Tosin käsitin, että tuollainen tutkiminen voisi olla pätevä vain siinä tapauksessa, että se suoritettaisiin tieteellisten periaatteiden mukaisesti, jota meidän on kaikilla aloilla seurattava, päästäksemme totuuden perille. Nimittäin ottaen huomioon syyn ja seurauksen lait. Ne ovat yleisesti hyväksytyt poikkeuksetta. Sillä mitään seurausta ilman vastaavaa syytä ei voi olla millään alalla. Niinpä pitää silloin, kun joku ajatus lausutaan selvästi ilmi, olla myöskin sen ilmaisija – ajatteleva >> minä >>. Jos siis jonkun ihmisen kautta ilmaistaan ajatuksia, joista hänellä itsellään ei ole eikä ole koskaan ollut aavistustakaan – jos hän puhuu ja kirjoittaa vierailla kielillä, joiden äänteitä hän ei koskaan ennen ole kuullut, niin tämän ihmisen >> minä >> ei voi saada aikaan sellaisia vaikutteita. Sitä vähemmän, jos puhuminen ja kirjoittaminen tapahtuvat täydellisessä tajuttomuuden tilassa. On aivan järjenvastaista, että täysin tajuton

ihminen yleensä voisi pitää selvästi ajateltua, vaikeita asioita käsittelevää ja tuntikausia kestävää esitelmää ja antaa perusteellisia vastauksia ja selityksiä kysymyksiin ja välikysymyksiin. Vielä vähemmän tajuton ihminen voi puhua tai kirjoittaa kieltä, jota hän ei ole koskaan kuullut eikä oppinut. Tajuttoman ihmisen >> minä >> ei sellaisessa tapauksessa voi olla näiden sanomien ilmaisija, vaan joku toinen ajatteleva olento käyttää tajuttoman ihmisen ruumista puhumiseen ja kirjoittamiseen. Myöskin täsmällisen tieteen periaatteiden mukaan on meidän tehtävä tämä johtopäätös.

Kun edelleen nämä ajattelevat olennot, joita me emme voi nähdä, vakuuttavat meille yhä uudestaan, että he ovat ruumiittomia henkiä ja kun he tarkalleen selittävät ne lait, joiden nojalla he voivat päästä ihmisten yhteyteen, niin meillä on keino, jolla tutkia heidän tiedonantojensa pätevyyttä. Meidän tulee vain täyttää ne ehdot, jotka ovat tarpeelliset yhteyden aikaansaamiseksi henkimaailman kanssa. Jos seuraamalla näitä lakeja todellakin voidaan päästä henkimaailman yhteyteen, vieläpä kaikkialla ja joka tapauksessa – silloin yhteys henkimaailman kanssa on totuus, jota ei voi kieltää yhtä vähän kuin sitä tosiasiaa, että seuraamalla radion lakeja saamme sanomia pitkien matkojen päästä. Laki on sama kummassakin tapauksessa. Lait, jotka tekevät mahdolliseksi äänen kulkemisen radion välityksellä, eivät ole vasta nyt laaditut. Ne ovat yhtä vanhat kuin itse luomakunta. Mutta niistä on vasta nykyään päästy selville. Samoin ovat aina olleet olemassa ne lait, jotka tekevät mahdolliseksi henkimaailman pääsyn ihmisten yhteyteen. Ne eivät ole meidän aikamme keksimiä, vaan ihmiset kaikissa maissa ja kaikkina aikoina ovat tunteneet ne ja päässeet näiden lakien avulla näkymättömän maailman yhteyteen.

Omat kokemukseni tällä alalla, samoinkuin tuhansien muitten, vieläpä useitten tiedemiesten ja tutkijoidenkin, eivät ole kuvitteluja, hallusinaatioita eikä muunlaisia harhaolettamuksia. Ne ovat todellisia tapahtumia. Itse olen näitä kokemuksiani tutkinut selvällä järjellä. Minulla ei ole psyykillisiä kykyjä, en ole selvänäkijä enkä selväkuulija enkä millään tavalla herkkätuntoinen. Itse en ole ollut transsitilassa. Olen ruumiillisesti terve ja hermoni ovat hyvät, ja olen tutkinut näitä seikkoja 50 vuoden ikäisenä, sen jälkeen kuin viiden kolmatta vuoden kuluessa olin toiminut katolisena pappina ja oppinut sielunpaimenena tuntemaan ihmiselämää sekä kukkuloilla että syvyyksiä. Virantoimituksessani olin joka päivä tavannut lukemattomia hysteerisiä, hermoheikkoja, mielenvikaisia ja kaatuvatautisia ihmisiä. Mutta ne tapaukset, joita henkimaailman yhteydessä olen nähnyt ja joista tässä kirjassa olen kertonut, olivat aivan toisenlaisia. Ne eivät vähimmässäkään määrässä muistuttaneet epänormaalisia tapauksia sielunelämän alalla.

Minun oli pakko tutkia näitä ilmiöitä mitä syvimmällä vakavuudella ja suurimmalla tunnontarkkuudella jo senkin vuoksi, että siitä riippui koko elämäni. Pappina minulla oli toimeentuloni, niin että olin vapaa kaikista taloudellisista huolista. On itsestään luonnollista, ettei kukaan luovu hyvästä virastaan ja kaikista tuloistaan muuten kuin hyvin pätevien syiden nojalla. Mutta minun oli pakko niistä luopua, jos kävisi ilmi, että psyykilliset kokemukseni olivat tosia. Sillä ne tiedot, joita siten sain, vastustivat sitä uskoa, jota minun katolisena pappina tuli saarnata uskonveljilleni ja opettaa sielunhoidossani. Jos siis henkimaailman tiedotukset olivat tosia, niin minun piti luopua katolisen papin toimestani.

Vielä tahtoisin antaa neuvon tämän kirjan lukijalle. Tahtoisin vastata kysymykseen, onko jokaisen pakko pyrkiä Jumalan henkimaailman yhteyteen, sillä tavalla kuin sitä tässä kirjassa neuvotaan? Vastaus kuuluu: Ei. – Sillä, se, joka uskoo Jumalaan, luottaa Häneen ja tekee sen, minkä hän tietää Jumalan tahdoksi, pääsee Jumalan luo. Hänen ei tarvitse sitä varten tulla havaittavalla tavalla Jumalan henkimaailman yhteyteen. Mutta sillä, joka epäilee Jumalan olemassaoloa, joka tahtoo päästä selvyyteen, onko hänen kirkkonsa oppi oikea vai väärä, joka haluaa saada selitystä sekä näkyvän että näkymättömän elämän suuriin kysymyksiin, sillä ei ole käytettävänään kuin yksi tie totuuteen: yhteys hyvän henkimaailman kanssa.

Paavalin sanojen mukaan on jokaisen ihmisen velvollisuus selvittää suhteensa Jumalaan ja tulevaan elämään ja päästä täyteen vakaumukseen: >> Kukin olkoon omassa mielessään täysin varma... Pidä sinä itselläsi Jumalan edessä se usko, mikä sinulla on. . . Sillä kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä. >> (Room. 14: 23.)

Rehelliselle totuudenetsijälle totuus on se aarre, josta Kristus vertauksessaan sanoo: >> Taivasten valtakunta on peltoon kätketyn aarteen kaltainen, jonka mies löysi ja kätki, ja siitä iloissaan hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen pellon. >> (Mat. 13: 44.)

Tämä teos, ”Der **Verkehr mit der Geister welt**”, antaa siitä uskonnosta, joka käy spiritualismin nimellä, selvemmän selostuksen kuin mikään muu kirja. Se on, niinkuin tekijä itsekin sanoo, korkean hengen sanelema ihmisille opetukseksi ja opastukseksi Jumalan luo.

Kirjan tekijä, tohtori **Johannes Greber**, oli saksalainen katolinen pappi, joka virkansa ohella harjoitti laajaa hyväntekeväisyystoimintaa. Ensimmäisen maailmansodan aikana hän työskenteli turvattomien lasten hyväksi ja hänen välityksellään sijoitettiin 14.000 saksalaista puoleksi nälkiintynyttä lasta

hollantilaisiin perheisiin virkistymään. Hänen työnsä sairaanhoidon järjestäjänä Saksan maaseudulla saavutti niinikään suurta tunnustusta ja kansainvälisissä huoltoväen kongresseissa sitä mainittiin esimerkkinä muille.

Erottuaan papin virastaan uskonnollisen herätyksensä jälkeen, tohtori Greber muutti Yhdysvaltoihin ja kirjoitti tämän teoksensa omien kokemusten nojalla. Sen jälkeen hän on uudestaan kääntänyt kreikan kielestä Uuden Testamentin saksaksi, ja rupesi sitten kirjoittamaan Uutta Testamenttia valaisevia selityksiä jotka perustuivat henkimaailman välittämiin tiedonantoihin, mutta kuolema keskeytti tämän työn v.1944.